LIỆP CHỨNG PHÁP Y

Quyển 1

trumtruyen.vn

VĂN KHỞI NAM SƠN

EDITOR: TEE

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67: Hoàn Chính Văn
Chương 68: Nt 1
Chương 69: Nt 2

Chương 1

DTV-EBOOK

Công tác ở phân cục ba năm, vào Tổ trọng án một năm, tính luôn bốn năm đi học ở trường công an, trong cuộc đời tám năm đi làm cảnh sát của mình, đây là lần đầu tiên La Gia Nam nghe đến việc mời "thầy chiêu hồn" đến giúp đỡ tra án.

Cái này không phải mê tín dị đoan thì là gì? Tổ trọng án của Cục Công an có còn muốn giữ thể diện không vậy?

"Đội trưởng, chú thích ai thì cứ kêu người ta đi. Cháu không đi!". La Gia Nam gác chân lên bàn làm việc, đảo mắt nhìn lên trần nhà. "Cháu không thỉnh người ta nổi đâu!"

"Tiểu La, bỏ chân xuống. Đừng có để cái khí chất lưu manh hồi còn nằm vùng dây vào văn phòng." Đội trưởng Trần Phi ném cho hắn một chồng hồ sơ. "Thầy Kỳ sắp xếp thời gian kĩ lắm. Đừng có đến trễ."

La Gia Nam vẻ mặt âm trầm bỏ chân xuống và đặt hồ sơ lên bàn, nói: "Đội trưởng, cháu tới đây làm cảnh sát chứ có phải tài xế đâu. Với cả cháu không có ưa mấy người mê tín dị đoan. Chú thấy cháu là người mới dễ bắt nạt nên mới sai cháu làm việc này chứ gì?"

"Tiểu Nam ăn nằm ở Tổ trọng án được cả năm rồi thì chẳng phải là người mới đâu." Đội phó Triệu Bình Sinh nhiệt tình vỗ vai hắn. "Bộ không nhớ mới tháng trước có người khóc đến ói luôn ở hiện trường vụ án hả? Tới mức pháp y phải cấp cứu cho ổng trước."

"Thôi. Loại rác rưởi như vậy đúng ra không nên thi trường cảnh

sát." La Gia Nam bĩu môi, lấy chìa khoá xe để hướng cửa sổ ấn một cái. Hai cái đèn lớn của chiếc SUV loé lên, xe đã khởi động xong. "Cháu đi nha đội trưởng. Đón người ta tới chỗ nào vậy? Nhà xác đúng không?"

Trần Phi lườm hắn một cái, nói: "Văn phòng pháp y."

Ngồi vào ghế lái, La Gia Nam nhập địa chỉ của "thầy Kỳ" vào định vị. Kết quả vừa hiện ra, nội tâm hắn liền thét gào "Cái đệt. Ra ngoại thành cmnr." La Gia Nam lái xe theo định vị đến cách vị trí mất trăm mét thì không còn đường cho xe chạy nữa, chỉ còn đá khảm vào sườn núi. La Gia Nam xuống xe nhìn một vòng, trong đầu chỉ nghĩ đến từ "hoang dã."

La Gia Nam leo lên ít nhất cũng phải 500 bậc thềm đá, đến bước cuối cùng hắn đã thở hồng hộc. Biết vậy kêu "thầy Kỳ" đứng ven đường chờ cho rồi! La Gia Nam ngẩng đầu lên, tâm trạng vốn bực mình bây giờ càng thêm khó hiểu. "Thầy Kỳ" chắc là đại sư thật, còn sống trong chùa à!

Nhìn thấy La Gia Nam mặt tối sầm đi về phía mình, hoà thượng đang quét tước tại cửa lùi về sau một bước theo bản năng: "Thí chủ tới thắp hương hay là..."

"Tìm người!" La Gia Nam quẹt đi mồ hôi trên sống mũi cao thẳng, rồi để tay chống ngay thắt lưng. Sau khi hơi thở đã ổn định, hắn nâng cằm hỏi vị hoà thượng: "Kỳ Minh ở đâu?"

Kỳ Minh là ai cơ???

Hòa thượng chớp chớp mắt rồi lắc đầu.

La Gia Nam buồn bực vò tóc, xoay người đi đến cửa chùa rộng mở. Nghe nói Kỳ Minh còn không dùng điện thoại, người đâu kì

cục. Vì vậy, La Gia Nam chỉ có thể tìm người bằng phương pháp "nguyên thuỷ" nhất. Hắn đúng bên trong đình viện, chụm hai tay ngay miệng rồi lấy hơi hét thật to: "Kỳ Minh, tôi là La Gia Nam, Tổ trưởng Tổ trọng án. Đội trường Trần Phi kêu tôi tới đón cậu đến Cục Công an thành phố làm pháp y!"

Lời nói rơi xuống đất, trên cây có con quạ kêu vài tiếng coi như đáp lời.

Không ai phản ứng.

La Gia Nam thiếu điều muốn đi gõ cửa từng phòng một để tìm người, thì một chàng trai đeo kính, mặc áo tu mà lại để tóc dài, trông hơi ẻo lả từ chính điện bước tới. Cậu quan sát La Gia Nam từ đầu đến chân, sau đó trưng lên biểu cảm "vô giáo dục".

"Sư phụ Vân Không." Hoà thượng theo sau La Gia Nam khom lưng hành lễ với gã đeo kính, nói: "Vị thí chủ này đến tìm người tên Kỳ Minh. Con không biết trong chúng ta có ai có tên tục như thế không."

Từ gốc là "tục gia danh tự". Trong tiếng Việt thì "tên tục" nghĩa là tên do cha mẹ đặt cho con cái lúc nhỏ.

"Tôi chính là Kỳ Minh." Kỳ Minh gật đầu với hoà thượng, đi tới trước mặt La Gia Nam, "Cậu đến muộn, làm tôi lỡ mất lịch trình."

Làm hoà thượng thì bận cái gì??? La Gia Nam cảm thấy mình đúng là được nuôi dạy tốt, nếu không thì hắn đã đem câu hỏi này bật lại rồi. "Cậu là Kỳ Minh? Ừ, cùng tôi..."

"Cậu vui lòng chờ mười phút để tôi thay đồ." Kỳ Minh cắt ngang lời La Gia Nam, sau đó quay người đi đến phía sau chính điện.

La Gia Nam tưởng rằng Kỳ Minh sẽ mặc hoàng bào, vác theo

kiếm gỗ đào. Không phải mấy đại sư hay ăn mặc như vậy sao? Thế nhưng Kỳ Minh lại mặc một bộ Âu phục nhỏ, trong tay là túi laptop và túi du lịch chứ không phải kiếm gỗ đào. Dáng người cạu thẳng tắp, tóc dài được buộc gọn gàng phía sau, xương quai hàm vuông lộ ra nên không còn dáng vẻ ẻo lả ban đầu. Lúc nãy Kỳ Minh mặc tăng bào, nên cơ thể rắn chắc như vận động viên kia bị che mất.

Tuy không muốn nhưng La Gia Nam phải công nhận Kỳ Minh giống y như nam chính của mấy bộ phim chiếu lúc tám giờ...

"Cảm ơn sư phụ Vân Phong đã chăm sóc tôi mấy ngày qua. Kính xin thầy chuyển lời đến trụ trì giúp tôi. Tôi đi vội vàng, mong thầy không trách." Kỳ Minh gật đầu chào hoà thượng Vân Phong.

Hoà thượng Vân Phong chắp tay, khom lưng nói: "A di đà Phật, sư phụ Vân Không, chúc thầy lần này xuống núi và lên đường bình an."

La Gia Nam đảo mắt, suýt nữa thì khịt mũi. Tưởng cái này là kịch cổ trang hả trời???

Ngồi vào trong xe, Kỳ Minh hạ cửa xe xuống, lấy một điếu thuốc ngậm lên, sau đó mở nắp bật lửa đốt thuốc và hướng ra ngoài cửa sổ. Nhưng cậu cũng chỉ hút một hơi, sau đó dụi nát đầu thuốc lá.

"Cậu..." La Gia Nam vốn định xin một điếu, nhưng nhìn cậu như vậy làm hắn cũng ngại mở lời.

"Tôi đang cai thuốc lá." Kỳ Minh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hắn, "Lái xe đi."

Tôi éo phải tài xế riêng của mấy người! Đè xuống ám khí trong tim, La Gia Nam khởi động ô tô, lái xe về thành phố dọc theo con

đường đá xóc nảy.

Xe chạy được một đoạn, Kỳ Minh hỏi: "Vụ án gì vậy?"

"Tuần trước, lúc đang nạo vét sông thì vớt được một thi thể không đầu." La Gia Nam không muốn kể về vụ án cho Kỳ Minh nghe. Hắn không biết đầu đội trưởng đầu bị con lừa đá trúng hay sao mà đi tìm "thầy chiêu hồn" hỗ trợ phá án.

"Giới tính, tuổi tác, nguyên nhân tử vong?"

"Nam, căn cứ tuổi xương thì ước tính khoảng 45–50 tuổi, nguyên nhân tử vong thì..." La Gia Nam kéo dài âm, nói tiếp: "Phải chờ cậu hỏi thi thể."

Kỳ Minh không lên tiếng, lấy điện thoại di động ra từ túi laptop. Ủa điện thoại di động??? La Gia Nam liếc thấy liền la lên: "Có điện thoại mắc gì không xài?!"

"Chùa chiền là nơi tu tâm thanh tịnh." Kỳ Minh mở e-mail, lướt vài cái rồi cất điện thoại vào. "Cậu mới nói cậu tên gì á?"

"La Gia Nam."

"Ồ, Bí Ngô."

Nếu không phải vì tình yêu với cuộc sống này, La Gia Nam chắc chắn sẽ đâm thẳng xe vào cái vực ngay sườn núi rồi ném cái tên không biết điều này xuống. Trên đời này có ai mới vừa quen đã đi đặt biệt danh cho người khác không? Tôi thân với mấy người lắm hay gì?

Bí cmn ngô, đệt!

"Thật ra tôi không thể nhớ tên người khác nếu không có nickname." Nhìn thấy La Gia Nam đen mặt, Kỳ Minh mới nhàn

nhạt giải thích.

"Không cần để ý." La Gia Nam vừa suy nghĩ nickname cho Kỳ Minh, vừa cắn răng nghiến lợi nói: "Gặp nhau cũng có lần này thôi, không có lần khác đâu."

Khẽ đẩy mắt kính, Kỳ Minh suy nghĩ một chút, nói: "Đội trưởng Trần nói tôi được quyền "sai khiến" người đưa đón tôi hôm nay."

Con khỉ mốc! Đại sư mấy người mà sai khiến tôi á? La Gia Nam tức mà vẫn phải nở nụ cười.

"Thầy Kỳ chắc là nhầm rồi. Tôi bên Tổ trọng án, còn cậu thậm chí còn không phải người trong Cục Công an."

"Tôi là cố vấn pháp y được mời tới."

"Ủa? Chứ cậu không phải "thầy chiêu hồn" hả?" La Gia Nam phải nhịn lắm mới không đem hai chữ "đại sư" nói ra.

"Cái đó là biệt danh người khác đặt cho tôi." Kỳ Minh hơi hất cằm lên, nhìn thẳng về phía cuối đường: "Vì tôi có thể khiến thi thể "nói chuyện"."

Khiến thi thể "nói chuyện"? Bớt khoe khoang giùm.

La Gia Nam đứng ở mép bàn giải phẫu, chờ xem Kỳ Minh làm cách nào để khiến một thi thể không đầu "nói chuyện" đây. Đừng nói tới miệng, cả cái đầu đều không có. Tính kêu lỗ rốn nói chuyện hay sao?

Để không bị đánh giá là hẹp hòi, La Gia Nam lúc lấy bao tay cao su cũng lấy giúp cho Kỳ Minh một đôi, nhưng đối phương không nhận. La Gia Nam trừng mắt: "Bộ tôi phải xin cậu nhận giúp hay

gì?"

Kỳ Minh đang lật xem biên bản khám nghiệm của Lão Hàn – pháp y chính quy trong Cục. Nghe La Gia Nam nói vậy, cậu không mặn không nhạt trả lời: "Không cần. Tôi có được chạm vào thi thể trên bàn giải phẫu đâu. Trái pháp luật đó."

"Cậu là pháp y mà không được chạm thi thể là sao?"

"Tôi không có giấy phép hành nghề."

"..." La Gia Nam cạn lời, cảm thấy mạch máu trên trán hơi căng: "Đội trưởng Trần có biết không?"

"Tôi đã báo cáo đúng sự thật."

"Vậy... Cậu từ từ xem đi ha. Tôi đi ra ngoài hít thở."

La Gia Nam trưng ra bộ mặt đội-trưởng-của-tôi-bị-con-lừa-đá-vào-đầu, bước ra khỏi văn phòng pháp y. Trần Phi đang nghe điện thoại, thấy La Gia Nam bước vào thì ra hiệu cho hắn ngồi vào ghế đợi một lát. Nhận điện thoại xong, Trần Phi hỏi: "Thầy Kỳ có nhận vụ án không?

"Đang ở nhà xác, à không, văn phòng pháp y." La Gia Nam giả vờ tự vả vì nói sai: "Đội trưởng, chú ổn không vậy? Kỳ Minh không có giấy phép hành nghề đó."

"Có Lão Hàn hỗ trợ, không sao đâu."

"Cậu ta thật sự trâu bò vậy hả?"

"Tiểu La, chú ý cách dùng từ. Đây là Cục Công an, không phải ổ trộm cướp hồi trước cậu nằm vùng." Trần Phi thoáng nhíu mày. Lúc trước, ông điều La Gia Nam đến đây bởi vì kinh nghiệm nằm vùng của đối phương. Tên nhóc này dám đánh nhau, lại có

đầu óc linh hoạt nên giỏi giao thiệp với đủ thể loại người. Tổ trọng án rất cần nhân tài như vậy.

Nhưng có vài thứ những người nằm vùng dù cố thế nào cũng không thể xoá sạch được.

"Được, vậy để cháu hỏi lại. Thầy Kỳ mà chú mời tới thật sự giỏi như vậy sao?"

Trần Phi đang định giải thích thì điện thoại trên bàn vang lên. Sau cuộc gọi, ông đứng dậy và gọi La Gia Nam đến phòng pháp y cùng.

Đi vào thang máy, Trần Phi nói với La Gia Nam: "Cậu ta có giỏi như vậy hay không, để cậu tự đánh giá vậy."

"Thi thể là nam, không có đầu, thân phận không rõ. Căn cứ vào vết máu xung quanh xương và lượng máu mất đi có thể đoán rằng người này bị chặt đầu sau khi chết. Khám nghiệm tử thi chưa phát hiện bệnh tật gây chết người hay các chấn thương ở vùng tứ chi."

Kỳ Minh báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi xong thì quay đầu nhìn về phía Lão Hàn. Lão Hàn gật đầu, xác nhận những gì hắn nói đều không có vấn đề gì. La Gia Nam chắp tay sau lưng, xoay xoay chìa khoá xe và chờ nghe ý kiến của Kỳ Minh.

"Thông thường, có ba trường hợp hung thủ sẽ chặt đầu nạn nhân: Một là vết thương chí mạng nằm ngay đầu, thiếu cái đầu thì khó mà giám định. Hai là người chết có gương mặt đặc thù có thể giúp nhận diện thân phận, cũng rơi vào vấn đề thiếu cái đầu thì khó mà giám định. Ba là hung thủ hận người chết thấu xương, thông qua việc chặt đầu người chết để làm nhục họ."

"Nói gì chúng tôi chưa biết được không?" La Gia Nam đảo mắt khinh thường. "Những cái này ai làm cảnh sát hình sự mà không biết."

Trần Phi ho khan một tiếng, nhắc nhở La Gia Nam hãy kiên nhẫn.

"Tôi muốn nói tới trường hợp thứ tư." Kỳ Minh giơ tay chỉ vào miệng vết thương, "Vết gãy ở cột sống cổ rất "gọn", nhưng mạch máu ở khí quản và và cơ xương chũm lại rất thô. Như vậy có nghĩa là xương thì bị chặt đứt, nhưng những bộ phận khác "rơi" ra là do bị rữa. Dựa vào đó, tôi đoán là đầu người chết bị cánh quạt chân vịt (của tàu thuyền) chém đứt. Không phải hung thủ cố ý mà là sự cố khi hắn ném thi thể đi."

"Lão Hàn, chú không nhìn ra mấy chỗ này hả?" La Gia Nam nhỏ giọng oán trách một câu. Lão Hàn nhún vai, không lên tiếng.

"Lão Hàn viết trong biên bản khám nghiệm tử thi nguyên nhân là do cá tôm gặm cắn. Thật ra bình thường nói vậy cũng không sai. Nhưng tôi đã kiểm tra khu vực sông kia. Cách thượng nguồn khoảng 50m là cửa xả nước thải. Căn cứ vào phần da của thi thể, có thể đoán độ pH (*) của nước sông này nhỏ hơn 5. Như vậy, không thể có nhiều cá tôm sống ở đây được. Với cả thi thể còn bị nước bùn vùi lấp, sinh vật bên ngoài không thể phá hoại quá nhiều được, ngoại trừ vi sinh vật." Kỳ Minh đem báo cáo nghiệm thi vỗ vào La Gia Nam, nói: "Cái này không phải trách nhiệm của Lão Hàn. Trong báo cáo không hề nhắc đến cửa xả nước thải ở hiện trường thì làm sao mà chú ấy nghĩ đến trường hợp này?"

Độ pH được hiểu là mức độ hoạt động của ion H+ trong môi trường dung dich dưới sự tác động bởi 1 hằng số điện ly. Theo quy ước thì độ pH của nước có giá trị là 7. Những dung dịch có độ pH < 7 là các dung dịch mang tính axit, độ pH > 7 thì đó là các dung dịch có tính kiềm. Độ pH lý tưởng để nuôi cá là 7-8.

La Gia Nam đảo mắt. Hay lắm. Hiện tại Kỳ Minh bắt đầu dạy bọn họ làm cảnh sát.

"Thời gian tử vong cũng phải xem lại." Kỳ Minh nói với Lão Hàn.

Lão Hàn nói: "Thời gian tử vong ước tính là từ ba đến bốn tuần trước. Nhưng môi trường axit có thể rút ngắn khoảng thời gian này."

"Khoảng hai tuần thôi." Kỳ Minh đem ảnh chụp X-quang vào hộp đèn, nói: "Người chết bị hẹp đốt sống cổ, sẽ bị đau nửa đầu hoặc chóng mặt nên cần phải đi trị liệu lâu dài. Đến khoa Cơ xương khớp của bệnh viện xem thử hồ sơ chẩn đoán và điều trị bệnh, tìm người nào thường đi trị liệu nhưng nửa tháng qua không đến tái khám là tra được thân phận của người chết."

"Thầy Kỳ, hồi trước cậu làm bác sĩ khoa Cơ xương khớp hả?" Lão Hàn cười hỏi.

Kỳ Minh lắc đầu, liếc xuống đồng hồ đeo tay và nói với La Gia Nam: "Tôi muốn đến khách sạn Holiday để gặp một người bạn, được không?"

La Gia Nam vừa mới công nhận Kỳ Minh, nhưng sự công nhận "to" bằng cái mũi kim này đã bay biến hết ngay từ khoảnh khắc Kỳ Minh sai vặt hắn. La Gia Nam mặt mày khó chịu nhìn về Trần Phi: "Đội trưởng, cháu chở cậu ta đi thì lấy ai điều tra thân phận người chết?"

"Việc này cứ giao cho Tiểu Hứa với Đại Vĩ đi." Trần Phi nói, "Tiểu La, thời gian này cậu cứ đi cùng thầy Kỳ đi."

La Gia Nam la đến lạc cả giọng: "Cháu phải đi cùng cậu ta? Vậy lúc cậu ta đi toilet cháu có cần đứng ngoài chuyền cuộn giấy cho luôn không?"

"La Gia Nam!" Trần Phi trừng mắt, bầu không khí trở nên ngột ngạt hơn. La Gia Nam lùi về sau nửa bước, nhếch khoé miệng lên, nói: "Đội trưởng, tức giận dễ gây ra nếp nhăn đó."

"Đi được chưa? Tôi không thích đến trễ." Kỳ Minh nói.

La Gia Nam xụ mặt, nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Kỳ Minh hẹn bạn đi uống trà chiều tại một nhà hàng phong cách Hồng Kông ở khách sạn Holiday. La Gia Nam nghía giá cả trên thực đơn một cái, uầy đắt đến cạn lời. Một ly trà sữa mà dám tính 68 đồng (khoảng 242.000 VND). Uống vàng hay gì! Xuống dưới lầu uống Starbucks còn hợp lý hơn.

Kỳ Minh liếc nhìn La Gia Nam với cặp chân đã muốn rời khỏi vị trí cũ, nói: "Đừng lo. Tôi bao."

Cái này còn phải nói! Đương nhiên mấy người phải mời tôi. Bộ tưởng tôi làm tài xế không công cho mấy người à? La Gia Nam trong lòng hừ một tiếng. Lúc này, một người mặc Âu phục xám nhạt xuất hiện ở cửa ra vào, sau khi nhìn quanh một vòng thì bước đến bàn bọn họ. "Anh Minh, xin lỗi nha. Lúc nãy ở văn phòng có chút chuyện nên em tới trễ." Người trẻ tuổi ngồi vào ghế đối diện, ngoắc tay với nhân viên phục vụ: "Cho tôi gọi món."

Nhân viên phục vụ vừa mới đứng bên cách bàn, Kỳ Minh và người trẻ tuổi kia chưa kịp nói gì thì đã nghe La Gia Nam giơ tay hỏi: "Có tôm hùm không? Loại to to ấy."

"Dạ ở cửa hàng bên cạnh ạ." Nhân viên phục vụ nhịn sự khinh bỉ dành cho La Gia Nam xuống: "Ngài có muốn tôi đem một phần qua đây không ạ?"

"Cô cứ kệ đi. Cậu ta bị điên đó." Kỳ Minh dưới bàn đá vào giày La Gia Nam một cái. "Một sinh tố xoài, một trà sữa truyền thống, một ly chanh muối 7 Up (1), thêm ba phần bánh bông lan cẩm thạch (2)."

(1) Từ gốc là 咸柠七, nghĩa là chanh muối và 7 Up. Ngoài ra, có thể đổi 7 Up thành Coca, gọi là 咸柠乐.

(2) Bánh bông lan cẩm thạch: Tiếng Anh là marble cake, nôm na là loại bánh bông lan có vân giống đá cẩm thạch.

"Ăn ngọt nhiều quá dễ tiểu đường." La Gia Nam khịt mũi. Kỳ Minh liếc hắn một cách, đổi giọng, nói: "Lấy hai phần thôi. Cậu ấy không muốn ăn."

La Gia Nam liếc Kỳ Minh muốn rách con mắt.

Chờ nhân viên phục vụ quay lưng đi, người trẻ tuổi hỏi: "Anh Minh, đây là ai?"

"Thành viên Tổ trọng án," Kỳ Minh suy nghĩ một chút, "Gọi là Bí Ngô đi."

"La Gia Nam!" La Gia Nam cắn răng nghiến lợi nói, sau đó đưa tay ra bắt lấy tay đối phương.

"Tôi là Thiệu Thần, là Giám đốc bộ phận kinh doanh của khách sạn này. Nếu cần chỗ ở có thể tìm tôi, tôi giảm giá cho anh." Thiệu Thần đứng dậy đưa danh thiếp cho La Gia Nam. La Gia Nam nhận danh thiếp bỏ vào túi, rặn ra một nụ cười và câu "cảm ơn" đầy khách sáo.

Khi thức uống được đem ra, Kỳ Minh đem ly chanh muối 7 Up đẩy đến trước mặt La Gia Nam, nói: "Từ lúc gặp tới giờ tôi nghe cậu hắng giọng nhiều lắm, uống cái này đi để tiêu đàm."

La Gia Nam ngẩn người. Đúng là hắn hút thuốc rất nhiều, cổ họng không phải lúc nào cũng thoải mái nên hắn đã hình thành thói quen hắng giọng trước khi nói. Nhưng hắn không nghĩ Kỳ Minh để ý, còn gọi cho hắn thức uống để tiêu đàm. Thì ra người này cũng không xấu tính như hắn nghĩ.

Ngay lúc La Gia Nam hơi cảm động, hắn nghe Kỳ Minh nói: "Cứ như bên cạnh có một con cóc ấy. Thấy ghét."

Cmn.

La Gia Nam khinh thường, đảo mắt lên trần nhà.

Kỳ Minh nói chuyện cùng Thiệu Thần, La Gia Nam chán chường lướt điện thoại. Bỗng một câu nói làm hắn phải dỏng tai lên nghe.

"Anh Minh, chuyện em gái anh sao rồi?" Thiệu Thần hỏi.

"Không có tin tức, thời gian lâu quá rồi." Kỳ Minh lắc đầu. "Anh vừa quay về đã chạy đến trại trẻ mồ côi điều tra. Theo ghi chép thì con bé được nhận nuôi hồi năm 7 tuổi, nhưng thông tin liên lạc mà người ta để lại thì không còn hiệu lực."

"Địa chỉ ở đâu?"

"Anh tới đó rồi. Bị phá dỡ rồi tái thiết mất rồi còn đâu."

"Khó quá ha..." Thiệu Thần tặc lưỡi. "Chú anh đâu? Sao không hỏi?"

La Gia Nam lén liếc qua, Kỳ Minh vừa nghe đến chữ "chú" kia là mặt đanh lại.

"Không tìm ổng làm gì. Lúc trước nếu ổng không đuổi hai anh em anh đi thì đã không có chuyện anh em thất tán này." Kỳ Minh nói, ngữ điệu lạnh như băng. "Thôi không nói chuyện này nữa. Chuyện anh nói em hôm trước sao rồi?"

"Xong rồi. Cái tiểu khu đối diện đường lớn bên kia kìa. Đây là chìa khoá." Thiệu Thần lấy 2 cái chìa khoá đặt lên bàn. "Nhưng mà nội thất anh đặt chưa có giao tới đâu. Chắc anh phải ở khách sạn mấy ngày á."

Kỳ Minh cất một cái chìa khoá, chìa còn lại đưa cho La Gia Nam: "Cậu cầm cái này."

"Đây là cái gì?" La Gia Nam cau mày.

"Chìa khoá nhà trọ của tôi."

"Cậu đưa tôi làm gì?"

"Lỡ tôi phải ở lại cục tăng ca thì cậu cũng tiện qua lấy quần áo cho tôi thay."

Tôi đường đường là Tổ trưởng Tổ trọng án, mấy người thật sự coi tôi là chân sai vặt?! La Gia Nam cứng đầu không thèm nhận chìa khoá. Kỳ Minh không nói nhiều, nhét luôn chìa khoá vào túi hắn rồi giơ tay gọi phục vụ đến tính tiền. Nhưng cậu cũng không trả tiền mà chỉ ghi số phòng vào hoá đơn.

"Cậu đang ở chỗ này hả?" La Gia Nam nhíu mày.

Kỳ Minh gật đầu: "Ừ."

"Bao nhiêu tiền một ngày?"

"Anh Minh đặt phòng ở khu vực lễ tân thì giá là 3680 đồng (khoảng 13 triệu VND)" Triệu Thần trả lời.

La Gia Nam ngạc nhiên, trừng mắt: "Nè, đừng nói tiền này là Cục trả cho cậu nha?"

"Không." Kỳ Minh liếc mắt nhìn hắn. "Tôi là cổ đông của khách sạn này."

Đệt, thứ nhà giàu đáng ghét. La Gia Nam chợt nhận ra một vấn đề, hỏi: "Cậu nhiều tiền vậy mắc gì phải đi ké xe?"

"Mướn cậu làm tài xế không tốn tiền." Trong mắt Kỳ Minh loé lên sự khôn khéo của thương nhân.

Chương 2

DTV-EBOOK

Ngày hôm sau đi làm, La Gia Nam đã mặt mày ủ rũ. Mới sáng sớm hắn đã phải đi đến khách sạn đón Kỳ Minh. Đội trưởng Trần nói Kỳ Minh muốn sai hắn lúc nào cũng được, vậy nên lúc nào hắn cũng phải trong tư thế sẵn sàng. Tới công chuyện ghê. Hắn là cảnh sát chứ có phải tài xế miễn phí cho một tên cố vân pháp y không có giấy chứng nhận đâu??! Đúng ra hắn nên vứt luôn chùm chìa khoá nhà Kỳ Minh vào cống rãnh.

"Đội trưởng, có manh mối." Đồng nghiệp Hứa Kiệt cùng Kiều Đại Vĩ cùng vào văn phòng, đem một phần bệnh án ném lên bàn Trần Phi, "Bệnh viện khoa Cơ xương khớp có một bệnh nhân tên Vương Tân Tập bị hẹp đốt sống cổ, có hẹn bệnh viên đi tái khám vào thứ Hai nhưng cuối cùng lại không đến. Tuổi tác cùng dáng người đều giống với nạn nhân. Tụi cháu có qua nhà hắn nhưng không có ai. Chú xem coi chúng ta có nên xin lệnh khám xét không?"

"Để tôi xem đã." Kỳ Minh xuất hiện tại cửa văn phòng. Hắn đi tới bên bàn làm việc của Trần Phi, lấy anh chụp X-quang từ bệnh án hướng tới cửa sổ nhìn một chút, sau đó gật đầu xác định: "Không sai, đây chính là người chết."

"Mắt cậu có thể làm giám định DNA luôn à?" La Gia Nam mỉa mai.

"Cấu trúc xương cũng giống như vân tay vậy, không ai giống ai. Người này lại bị bệnh hẹp đốt sống cổ nên cũng dễ đoán mà." Kỳ Minh có chút thiếu kiên nhẫn. Nếu không phải xung quanh có người muốn nghe, cậu cũng lười giải thích. "Nhưng mà có nói thêm thì cậu cũng không hiểu, cái này nó nằm ở chuyên môn."

"Ừ mấy người là dân chuyên nghiệp, mấy người giỏi." La Gia Nam đang nói thì điện thoại hắn "keng" một tiếng. Hắn cúi đầu nhìn, cười một cái: "Chắc cậu không cần nghe người như tôi lải nhải mà cần có chuyên môn tới giúp cậu tìm ra tung tích của Kỳ Trân."

Nghe tới tên em gái, khuôn mặt Kỳ Minh ngay lập tức cứng lại: "Anh nói ai cơ?"

"Cô bé này," La Gia Nam xoay màn hình di động về phía Kỳ Minh, "Em gái cậu."

Nghe La Gia Nam nói chuyện kiểu gợi đòn, Hứa Kiệt phì cười. Kiều Đại Vĩ huých cùi chỏ vào người hắn, tỏ ý nói hắn đừng bất lịch sự như thế. Kỳ Minh mặc kệ ngữ khí của La Gia Nam, nhanh chân bước đến giật lấy điện thoại trong tay đối phương. Cậu quan sát bức ảnh thật tỉ mỉ. Tuy đã qua nhiều năm, cô gái trong ảnh chắc chắn lớn hơn độ tuổi mà năm đó hai anh em cậu lạc nhau nhiều, nhưng chỉ cần nhìn mặt người này, cậu đã nhận ra đây chính là Kỳ Trân.

"Cậu lấy tấm ảnh này ở đâu?" Kỳ Minh truy hỏi La Gia Nam.

"Cái này nó nằm ở chuyên môn. Có nói cậu cũng không hiểu." La Gia Nam ăn miếng trả miếng, nói tiếp: "Nhưng bây giờ tên cô gái này không phải Kỳ Trân. Sau khi được nhận nuôi, cô ấy đã đổi tên thành Hàn Duyệt."

Kỳ Minh bỏ điện thoại lên bàn, giờ tay chống lên bàn mà thở. Trần Phi thấy vậy lập tức đứng dậy bắt chuyện: "Đừng có rảnh tay ở đây nữa. Tiểu Hứa, Đại Vĩ, mấy cậu nhanh chóng xin lệnh khám xét để thu thập chứng cứ ở nhà nạn nhân. Tiểu La, mang thầy Kỳ ra ngoài hít thở đi."

La Gia Nam ngồi trên một cái bồn hoa, lấy ra điếu thuốc, sau đó đưa bao thuốc tới trước mặt Kỳ Minh. Cậu liếc nhìn nó, rồi cũng rút ra một điếu và châm nó bằng bật lửa của La Gia Nam.

"Tôi gọi điện cho trại trẻ mồ côi đó." La Gia Nam lên tiếng trước. "Tìm được một cô bé tên Kỳ Trân. Tôi đoán đó là em gái cậu, dù sao thì người họ Kỳ cũng khá hiếm. Trại trẻ có đưa tôi địa chỉ của gia đình đã nhận nuôi em ấy. Sau đó tôi tra cứu những hộ khẩu đã đăng ký tại Cục Công an thành phố thì phát hiện thông tin đó đã bị huỷ bỏ. Tôi không biết liệu gia đình họ có xuất ngoại hay không nên đã gọi cho một người bạn làm bên Phòng Quản lý xuất nhập cảnh. Sau đó thì tôi tra ra gia đình này mười năm trước đã nhập cư ở Canada rồi."

Kỳ Minh gật đầu, vẫn như cũ chỉ hút một hơi rồi dập tắt điếu thuốc. Biết địa điểm rồi thì muốn tìm người cũng có khó gì đâu. Thuê một thám tử tư, dù tốn mười năm, hai mươi năm, cũng phải tìm cho được người thân duy nhất của mình. Kỳ Minh ngồi dậy, thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn cậu, Bí Ngô."

"Nè he, có thành ý một chút đi." La Gia Nam nheo mắt lại. "Gọi người ta bằng nickname bất lịch sự lắm nhé."

"Vậy nhắc lại tên cậu đi."

"La Gia Nam, "la" trong "la liệt" (bày khắp nơi), "gia" trong "gia đình", "nam" trong... "Cô sinh hữu thạch nam"" La Gia Nam nhìn Kỳ Minh, ánh mắt lộ vẻ khiêu khích: "Có cần tôi viết ra cho cậu không?"

Kỳ Minh suy nghĩ rồi nói: ""Lãnh thuý đa nhai trúc, cô sinh hữu thạch nam." Người đặt tên cho cậu chắc hẳn rất am hiểu thơ cổ. Lấy ý từ bài thơ "Nhập hạp" của Tô Thức đặt tên luôn mà."

"Lãnh thuý đa nhai trúc, cô sinh hữu thạch nam" dịch nôm na là

"Giữa nhiều cây trúc ven sườn núi xanh biếc lạnh lẽo, có một cây thạch nam sống cô độc."

Câu thơ trích từ bài thơ "Nhập hạp" (nghĩa là vào vùng eo biển) của nhà thơ Tô Thức, hiệu là Đông Pha cư sĩ nên còn được gọi là Tô Đông Pha. Ông là một trong Bát đại gia Đường Tống. Ở trên La Gia Nam trích thiếu 1 phần =)))

"Tất nhiên. Ông nội tôi là..." La Gia Nam nói, hạ mặt xuống: "Mà nói nghe, tôi không có ý tự khen bản thân hay gì đâu. Với cả, cậu nhớ tên thì chậm, mà nhớ thơ cổ thì nhanh ha."

"Tôi không thích để mấy thứ vớ vẩn làm tốn tế bào thần kinh."

"Đệt! Cmn." La Gia Nam vén tay áo làm bộ muốn đánh Kỳ Minh.

"Giờ tôi nhớ rồi." Kỳ Minh vẫn bình tĩnh, lại cười một cái: "La Gia Nam, tôi sẽ nhớ tên cậu bằng cách nghĩ về thơ Tô Thức."

Cậu khựng lại, rồi bỗng nhiên chạy thẳng đến văn phòng pháp y. La Gia Nam vì nụ cười của cậu mà có chút hoảng hốt và sững sờ. Thấy người ta chạy đi thì mới hoàn hồn đuổi theo, vừa chạy vừa hòi: "Bị đạn dí vào mông hay gì mà chạy nhanh vậy?"

"Tôi vừa nhớ tới một câu thơ của Tô Thức "Lâu hao mãn địa lô, chính thị hà đồn dục thượng thì (1)."" Kỳ Minh chạy đến văn phòng pháp y, kéo cửa rồi la to: "Lão Hàn, chú dùng phương pháp LC-MS (2) để phân tích thi thể đi. Cháu nghi ngờ nguyên nhân tử vong là do trúng độc cá nóc."

(1) "Lâu hao mãn địa lô, chính thị hà đồn dục thượng thì" là câu thơ trích từ bài Huệ Sùng "Xuân giang vãn cảnh" kỳ 1 của Tô Thức, dịch là "Cỏ lâu hao mọc đầy đất, mầm lau mới lên còn ngắn, chính là lúc loài lợn nước muốn lên ăn." Chữ "hà đồn" ở đây chỉ con cá nóc.

(2) Phương pháp sắc ký lỏng khối phổ LC-MS là phương pháp được dùng trong phân tích vết trong các hợp chất cần nhận danh chính xác. Trong những điều kiện vận hành nhất định ngoài thời gian lưu đặc trưng, các chất còn được nhận danh bằng khối phổ (tỷ số khối lượng (m)/ điện tích (z)) của nó.

Lão Hàn hơi ngạc nhiên, nói: "Cục thành phố không có máy móc để phân tích LC-MS. Nếu muốn thì phải nhờ Trung tâm Giám định Tư pháp của chính quyền. Để tôi đi lấy mẫu."

"Phải chờ bao lâu?" Kỳ Minh lấy ra một đôi bao tay cao su rồi đeo vào, xoay mặt nhìn Lão Hàn. "Chú lấy mẫu thần kinh đi, cháu kiểm tra cho."

Lấy mẫu thần kinh là công việc đòi hỏi sự tinh tế, và sự nhanh nhẹn của Lão Hàn cũng khiến Kỳ Minh phải kính nể. Sau khi mẫu được để trên bàn, Kỳ Minh nhỏ xuống đó vài giọt thuốc tẩy. Đợi thêm vài phút, cậu nhờ La Gia Nam tắt hệ thống chiếu sáng rồi dùng đèn UV chiếu lên mẫu. Vài đốm sáng như sao xuất hiện trên tiêu bản làm La Gia Nam trợn to 2 mắt.

"Cái gì đây?"

"Sản phẩm sau khi thuỷ phân độc cá nóc bằng dung dịch kiềm. Phân tích LC-MS thì sẽ cho kết quả chính xác thôi." Kỳ Minh cởi bao tay ném vào thùng rác rồi mở đèn, "Gửi mẫu máu đi xét nghiệm đi Lão Hàn. Để chứng minh kết luận của cháu."

Một trong những cách kiểm tra độc cá nóc là dẫn xuất hoá hậu cột sắc ký lỏng hiệu năng cao và phát hiện huỳnh quang (High performance liquid chromatography with post-column derivatization and fluorescence detection hay HPLC-FLD). Đại khác là độc cá nóc (Tetrodotoxin, hay TXT) khi phản ứng với dung dịch kiềm (ở đây Kỳ Minh dùng thuốc tẩy) sẽ sinh ra huỳnh quang.

"Cá nóc, lại còn cánh quạt chân vịt." La Gia Nam gãi đầu. "Sao tôi lại có cảm giác hung thủ làm nghề chài lưới nhỉ?"

"Đúng rồi đó." Kỳ Minh nói. "Tôi tưởng trong đầu cậu toàn là cơ bắp chứ."

La Gia Nam siết tay thành nắm đấm. Má, cá nóc cũng không độc bằng miệng cậu!

Nghe La Gia Nam báo cáo xong, Trần Phi trầm tư một chút rồi nói: "Tiểu Hứa và Đại Vĩ đang điều tra nhà ở của nạn nhân. Hiện tại nhân lực không đủ, cậu đi tới Cục Thuỷ lợi điều tra thông tin trong danh sách đăng ký thuyền đánh cá. Thầy Kỳ nói kích cỡ của cái quạt chân vịt kia không to lắm. Cứ dựa vào đó mà sắp xếp kiểm tra."

"Nghĩa là cháu không cần làm tài xế riêng cho tên kia phải không?" La Gia Nam nói, cảm thấy ánh nắng mai sáng rọi lấp lánh long lanh từ cửa sổ.

"Đi nhanh rồi về. Cục Thuỷ lợi gần đây mà."

"..." Chân mày La Gia Nam nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết con ruồi. "Đội trưởng, có phải chú ghét cháu không?"

"Tôi ghét cả đám mấy cậu!" Trần Phi đập tay lên bàn. "Từ sáng đến tối, ngoại trừ làm trái quy định, các cậu còn biết làm trái quy tắc nữa! Bao giờ tôi mới bớt lo cho mấy cậu được?"

Đội phó Triệu Bình Sinh thấy thế lập tức khuyên nhủ: "Thôi, Lão Trần bớt giận. Người trẻ tuổi mà, xốc nổi một chút cũng tốt."

"Tốt hả? Ví dụ nha." Trần Phi chỉ vào La Gia Nam. "Đứng ngay cửa ra vào của trạm xe lửa nổ súng đùng đùng. Chắc là nghĩ chỗ

đó ít người à?

La Gia Nam gân cổ lên, "cây ngay không sợ chết đứng", nói: "Đội trưởng, chúng ta phải nói chuyện bằng lương tâm. Cháu không nổ súng cảnh cáo, lỡ nghi phạm bỏ chạy rồi sao?"

"Ủa sao cậu không nhắc tới hơn 200 hành khách hôm đó bị doạ đến mức nằm xuống đất?"

"Có ai mắc bệnh tim đâu!" La Gia Nam nói xong thì vọt ra khỏi văn phòng.

Nếu Triệu Bình Sinh không kịp ngăn, chắc Trần Phi đã lấy hồ sơ trong tay đập vào đầu La Gia Nam. "Thôi mà Lão Trần. Đừng chấp con nít làm gì." Triệu Bình Sinh cầm ly nước trong tay Trần Phi để lên bàn, rồi vỗ cánh tay của hắn, nói: "Nhớ lại em hồi trước đi, có làm cho lão đội trưởng lúc đó bớt lo miếng nào đâu."

"Báo ứng đó." Trần Phi thở ra một hơi. "Ngày trước em chọc lão đội trưởng tức đến chửi thề, giờ cháu trai của ổng chọc em tức đến chửi thề."

"Anh nghĩ La Gia Nam là một đứa trẻ tốt. Thật đó. Lúc trước nằm vùng nguy hiểm như vậy, không đánh nó cũng tự giác đi."

"Ừ. Em không phụ lòng ông nó."

"Nhắc đến chuyện này, mấy nay anh chưa đi thăm lão đội trưởng. Nếu cuối tuần này không phải tăng ca thì cùng anh đến nghĩa trang nhé?"

Trần Phi phiền muộn gật đầu: "Ừ, lâu rồi chưa ghé thăm ông ấy." Ông vỗ bàn làm việc: "Lão đội trưởng cả đời làm cảnh sát, đến phút cuối đời cũng ra đi ngay trên bàn làm việc. Anh nghĩ cái đó có tính là tử trận trên chiến trường không?"

Triệu Bình Sinh nắm chặt tay Trần Phi, gật đầu: "Tính chứ. Nhưng em phải chú ý sức khoẻ đó ông già. Đừng có để anh phải sống cô đơn nửa cuối đời."

"Đây là văn phòng. Chú ý chút." Trần Phi làm mặt lạnh rút tay về, cầm ly uống nước để che giấu sự lúng túng. Ai ngờ ông mới nhấp một hớp đã phun hết ra ngoài.

"Cmn. Nước sôi?! Anh muốn em phỏng chết hả?"

Trong lúc chờ nữ nhân viên văn phòng Cục Thuỷ lợi photo bản đăng ký thuyền đánh cá, La Gia Nam không có gì làm nên ngồi trò chuyện với dì ngồi bên cạnh. Người dì cười ha hả, hỏi hắn: "Năm nay bao tuổi rồi?", "Có người yêu chưa?" Nghe hắn nói chưa có ai, dì liền cười tươi như một đoá hoa cúc: "Có cần dì giới thiệu cho không nào?"

La Gia Nam lập tức xua tay nói không cần. Nhà hắn ba đời làm cảnh sát, ông là cảnh sát hình sự, cha là đặc nhiệm SWAT. Từ nhỏ đến lớn, hắn không nhớ mình đã bao nhiêu lần nhìn thấy bà và mẹ vì lo lắng cho an nguy của chồng mà lén lau nước mắt. Vì vậy hắn thật sự không muốn mang tai vạ đến cô gái nào. Độc thân không tốt sao? Về nhà lăn lên giường cũng không có ai quan tâm hắn 3 ngày chưa tắm vì tăng ca, cũng không cần tìm cớ về trễ để đi nhậu với anh em. Nhưng thoải mái nhất là chẳng cần phải dỗ dành ai!

Trước đây lúc còn học ở trường cảnh sát, hắn từng có một người bạn gái. Người này học Ngôn ngữ Anh ở Học viện Ngoại ngữ. Ước mơ của cô là đi học cao học ở nước ngoài, và La Gia Nam sẽ đến thăm cô mỗi kì nghỉ hè. Trên thực tế, La Gia Nam không thể xuất ngoại, không phải vì hắn không có hộ chiếu. Nhưng mà ra nước ngoài thăm bạn gái á? Có giỡn không vậy?

Cô gái đi Anh du học, còn La Gia Nam đi nằm vùng nên đã cắt đứt liên hệ. Đến khi trở về cục và dùng lại số điện thoại cũ, hắn thấy người bạn gái kia đăng ảnh mặc váy cưới lên vòng bạn bè, chú rể là một người nước ngoài. Cũng không thể tính là cắm sừng được vì hắn chẳng nói chẳng rằng đã bỏ người ta đi nằm vùng, tại sao người ta phải chờ chứ? Đồng đội khuyên hắn nên tìm ai đó cũng làm cảnh sát là ổn thôi. Nhưng nếu nửa kia cũng là cảnh sát thì khó mà tách bạch giờ làm với giờ nghỉ, nói gì đến tăng ca. Tại sao phải xây dựng một tổ ấm tạm bợ như vậy?

La Gia Nam nghĩ nếu hắn không gặp được người khiến hắn yêu đến chết đi sống lại, thì hắn sẽ không kết hôn.

La Gia Nam cầm bản photo về cục, vừa mới mở máy tính thì điện thoại đã kêu. Thấy người gọi đến là Kỳ Minh, hắn không định bắt máy. Không đến năm phút sau, tiếng Kỳ Minh vang lên từ sau lưng hắn: "Tổ trưởng La, chở tôi về khách sạn."

"Không thấy tôi đang bận à?" La Gia Nam tức giận nói, cũng không quay đầu lại. Mấy người tự đón xe đi. Đã không trả tiền mà còn sai người ta làm tài xế cho mình là sao?

Kỳ Minh liếc thông tin đăng ký thuyền trên màn hình máy tính, khom lưng cầm lấy chuột, cầm luôn tay La Gia Nam. Hắn lật nhanh qua các trang, nói: "Loại trừ hết những thuyền nào có mớn nước vượt qua 2m đi. Lòng sông này cao, vượt qua trị số này thuyền chắc chắn mắc cạn."

Mớn nước là độ chìm của tàu - khoảng cách theo chiều thẳng đứng, vuông góc với mặt nước, tính từ đáy tàu lên đến mặt nước.

La Gia Nam dưới tay thì bị tay Kỳ Minh nắm lấy, trên cổ thì bị hơi thở của Kỳ Minh quấn lấy. Hắn trở nên căng thẳng, mặt nóng lên. Kỳ Minh không để ý, cậu vẫn nhìn thẳng màn hình máy tính.

"Ái chà chà để ý chút nha. Đây là văn phòng đó." Hứa Kiệt ngồi lên bàn làm việc của La Gia Nam, cười nói: "Làm gì dính nhau vậy? Không nóng hả? Gia Nam có cần tôi mở máy lạnh giúp không nào?"

"Mở em gái ông! Cút sang một bên!"

Kỳ Minh buông tay đứng thẳng dậy rồi cúi đầu liếc nhìn La Gia Nam, hơi nhíu mày. Cậu cũng có làm gì đâu? Sao cổ hắn đỏ dữ vậy?

Hứa Kiệt nhún vai, ném tư liệu trong tay lên bàn phím. "Tuy rằng còn phải chờ giám định DNA trên bàn chải đánh răng để đối chiếu với thi thể nhưng tôi nghĩ thầy Kỳ đoán đúng rồi. Nạn nhân là Vương Tân Tập. Giày để trên kệ tất cả đều size bốn mươi ba, hoàn toàn khớp với thi thể."

"Có tìm được thông tin liên lạc của người nhà không?" La Gia Nam xoa mặt, làm nó hơi nóng.

"Vương Tân Tập không phải người vùng này, phòng đó là ở trọ thôi. Chờ có kết quả giám định DNA là có thể đi điều tra hộ tịch." Hứa Kiệt suy nghĩ một chút. "Hàng xóm nói họ thường thấy một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đến phòng ông ấy."

"Vợ à? Hay người yêu?" La Gia Nam hỏi.

"Không biết. Đại Vĩ nhờ hàng xóm đó miêu tả cho hoạ sĩ phác hoạ chân dung rồi. Khi nào xong thì tra cứu hệ thống nhận diện khuôn mặt."

"Sớm nhất là trưa mai có cho tôi." La Gia Nam đứng lên, quay đầu về Hứa Kiệt: "Ông làm việc của tôi đi. Loại trừ những thuyền nào có mớn nước vượt qua 2m, còn lại in ra hết."

"Đệt! Tôi làm thêm một tuần công việc đó."

"Vậy ông chở cậu ta về khách sạn." La Gia Nam chỉ tay về phía Kỳ Minh.

"Thôi cha. Đây là trách nhiệm đội trưởng giao cho ông mà." Hứa Kiệt cười thật tươi với Kỳ Minh, nói: "Thầy Kỳ, ngày mai gặp nhé."

"Ừa. Mai gặp."

Kỳ Minh vắt óc cũng không nhớ cảnh sát hay tươi cười này tên gì.

Trong ánh đèn rực rỡ của giờ tan tầm, chiếc SUV bị kẹt lại giữa dòng xe cộ đông đúc, phải chờ khá lâu mới nhích được một chút. La Gia Nam để ý Kỳ Minh cứ nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, tựa như cậu đang suy nghĩ điều gì. Ánh đèn đường xuyên qua cửa sổ chảy trên người cậu, toả ra một vầng sáng mông lung.

"Đang nghĩ về chuyện em gái à?" La Gia Nam hỏi.

"Ừm." Kỳ Minh nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Anh em cậu lạc nhau từ hồi rất nhỏ phải không?"

"Tôi tám tuổi, em ấy bốn tuổi."

La Gia Nam hít một hơi rồi hỏi: "Cha mẹ cậu đâu?"

"Đều mất rồi. Chú không chịu nhận nuôi anh em tôi nên ném hai đứa vào trại trẻ mồ côi." Kỳ Minh buông một tiếng thở dài. "Tôi được nhận nuôi trước Kỳ Trân, từ đó mất liên lạc."

"Này, cha mẹ nuôi đối xử với cậu tốt không?"

"Không phải cha mẹ nuôi, mà là hai người cha." Kỳ Minh nghiêng đầu nhìn La Gia Nam. "Một cặp đôi đến từ Mỹ. Đương nhiên trại trẻ cũng không biết mối quan hệ giữa họ nên trong giấy nhận nuôi chỉ đề tên một người. Tôi năn nỉ bọn họ nhận nuôi cả Kỳ Trân, mà họ cũng không muốn chia cắt hai anh em. Có thể trại trẻ mồ côi có quy định đàn ông độc thân chỉ được nhận nuôi bé trai nên đành vậy thôi. Họ đối xử với tôi rất tốt, cho tôi đi học, sau khi mất còn đem tài sản thừa kế cho tôi hết."

Mãi đến khi xe phía sau ấn còi inh ỏi, La Gia Nam mới hoàn hồn từ cú sốc này. Hắn lái xe tiến lên phía trước một đoạn. Hắn nuốt ngụm nước bọt, rồi hỏi: "Vậy là cổ phần từ khách sạn Holiday là từ hai người cha để lại cho cậu à?

"Không chỉ khách sạn Holiday đâu. Cha tôi đầu tư nhiều lắm, mà tôi cũng không rõ là hai ông ấy có bao nhiêu tiền trong tay, đều được vận hành bởi các công ty uỷ thác." Kỳ Minh đẩy nhẹ mắt kính. "Hai người qua đời cách nhau chỉ có một tuần thôi. Tôi thấy như vậy cũng là may mắn, những người yêu nhau không đáng phải chịu đựng nỗi khổ chia ly."

"Thật là..." La Gia Nam không biết phải nói gì để bộc lộ cảm xúc lúc này. Hắn đã sốc từ khi nghe đến "hai người cha".

"Thật cái gì? Không tin à?" Kỳ Minh thở phào một hơi. "Muốn nói gì cứ nói, tôi đang nghe."

La Gia Nam nhanh chóng giải thích: "Không không. Xung quanh tôi cũng có người như vậy. Đừng căng thẳng, tôi không có kì thị."

Kỳ Minh cười nói: "Cậu căng thẳng làm gì? Tôi đâu có nói mình thích đàn ông đâu."

"Ừ, vậy thì tốt." La Gia Nam không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu nói gì?"

"Hả? À tôi nói vậy thì tốt. Khi nào có cơ hội thì giới thiệu bạn gái cho cậu."

"Cậu còn độc thân, đi đâu tìm bạn gái giới thiệu cho tôi?"

"Tôi lười yêu đương. Chứ nếu cậu muốn thì có đầy người ra."

Kỳ Minh nghe đến đó thì lắc đầu cười: "Tôi nghĩ rằng nếu không thật lòng yêu thì chắc chắn sẽ không đến với nhau."

Ừ. Tôi cũng nghĩ giống mấy người. La Gia Nam vừa nghĩ vừa cảm thấy hơi sai sai.

Chương 3

DTV-EBOOK

Thả Kỳ Minh ở khách sạn xong, La Gia Nam vừa lái xe được một đoạn thì điện thoại di động đột nhiên vang lên. Nhạc chuông là tiếng ếch kêu hắn cố tình cài đặt để chọc tức Kỳ Minh. Tháo tai nghe bluetooth xuống, hắn hỏi, giọng có phần không kiên nhẫn: "Cái gì?"

"Máy tính của tôi ở trong cốp sau, đem qua cho tôi." Kỳ Minh vừa dứt lời đã cúp điện thoại, không để La Gia Nam từ chối.

Ủa gì vậy cha? Mấy người để quên đồ mà còn phiền tôi đem qua?! Nhìn ánh đèn xe màu đỏ nối đuôi ở phía trước càng khiến La Gia Nam thêm bực bội. Hắn bị kẹt xe ngay đoạn rẽ trái và một đoạn quay đầu, lại phải chờ thêm năm lần đèn đỏ nữa. Tới nơi, hắn lái xe thẳng vào hầm giữ xe.

Đến lúc ấn nút thang máy, hắn mới nhớ ra mình không biết số phòng của Kỳ Minh. Hắn gọi Kỳ Minh không bắt máy mặc dù chuông vẫn reo. La Gia Nam không thể làm gì khác, đành đến sảnh hỏi. Sau đó La Gia Nam đứng trước cửa phòng 1907 nhìn bảng hiệu "Xin đừng làm phiền" treo ngay chốt.

Hắn cầm laptop và ấn chuông, đợi khá lâu mới thấy Kỳ Minh mở cửa. Cửa vừa mở ra, La Gia Nam đã cảm thấy một luồng khí ẩm ướt thơm mùi sữa tắm đập thẳng vào mặt. Kỳ Minh vừa mới tắm xong, nửa thân trên để trần, trên eo quấn khăn. Mái tóc đen dài còn ướt trải trên vai. Có vài giọt nước trông như hạt ngọc chạy dọc theo cơ ngực và cơ bụng rồi biến mất ngay vị trí quấn khăn.

Quào... Thân hình thằng nhóc này trông tốt ghê. La Gia Nam cố

lắm mới dời mắt ra khỏi cơ ngực của cậu được. Kỳ Minh không đeo kính nên mắt hơi híp, đưa tay ra: "Đưa tôi cái laptop là cậu về được rồi." Cậu không chộp được cái laptop, không phải do mắt có vấn đề, mà vì La Gia Nam cố ý rút tay lại.

"Trễ thế này rồi, tôi giao đồ đến cho cậu mà cậu không thèm mời tôi bữa cơm sao?" La Gia Nam lùi về sau một bước. Hắn dám cá Kỳ Minh sẽ không gan tới mức chỉ quấn khăn tắm bước vào hành lang, cũng là phạm vi của những chiếc camera quan sát.

"Cậu hay mời shipper ăn cơm à?" Kỳ Minh lại vươn tay ra. "Đưa đây!"

"Vậy trả phí ship đi. Ship nội thành tám đồng, ship tận cửa gấp đôi." Thật ra La Gia Nam làm vậy chỉ để chọc tức Kỳ Minh thôi. Hắn ôm túi laptop lùi về sau. Kỳ Minh nhíu mày, bước ra khỏi phòng. Nhưng cậu không đeo kính nên không nhìn thấy một bên thảm dưới chân bị nhếch lên. Kết quả là cậu vấp một cái, cả người bổ nhào về phía La Gia Nam. La Gia Nam đưa tay đỡ cậu theo bản năng, quên mất mình còn ôm một túi laptop.

"Cái laptop!"

Kỳ Minh ngã vào lồng ngực La Gia Nam, trong tay cậu ôm chặt lấy túi laptop bị hắn ném đi. Trong lúc cả hai đang thở hồng hộc vì hoảng sợ, nhân viên phục vụ ở tầng trệt nghe thấy tiếng động và lên góc cầu thang. Nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ôm một người đàn ông cao lớn bán nude, anh ta liền giơ tay xin lỗi, nói "Làm phiền rồi" và chạy biến.

Đẩy Kỳ Minh ra, La Gia Nam ôm cằm, thấp giọng chửi: "Đại gia, đồ vật quan trọng hay người quan trọng? Suýt chút nữa là lệch hàm tôi rồi."

Kỳ Minh cau mày, lấy tay ôm trán: "Cằm của cậu làm bằng sắt hả? Có thể gây tổn thương não đó biết không?

Trong lúc hai người đang oán trách nhau, điện thoại di động của La Gia Nam lại vang lên. Lần này là đội trưởng Trần gọi.

"Tiểu La, đi đến bệnh viện số 1. Phía cảnh sát mới nhận tin có người bị thương do súng đạn, hiện đang cấp cứu."

"Tại sao... Đội trưởng, cháu còn chưa ăn tối đấy!"

"Nhịn một bữa không chết đói đâu."

La Gia Nam cúp điện thoại xong thì nói với Kỳ Minh, lúc này cậu đang đóng cửa: "Mai cậu tự đi đến cục nhé. Ở bệnh viện số 1 có người bị thương do súng đạn. Tôi phải đi xem thế nào, đêm nay không biết tăng ca đến mấy giờ nữa."

Bệnh viện số 1? Kỳ Minh dừng một chút, sau đó nói: "Chờ mười phút, tôi đi với cậu."

"Người ta còn chưa chết, đang cấp cứu thôi mà. Cậu đi để..."

La Gia Nam nói chưa hết câu, Kỳ Minh đã sập cửa vào mặt hắn, làm mũi hắn cũng muốn gãy ra.

Sảnh cấp cứu vừa đông vừa nháo còn hơn chợ thực phẩm bởi những người bị sốt hoặc cảm, cộng thêm những ca bệnh trở nặng và chấn thương ngoài da. La Gia Nam đưa thẻ cảnh sát cho y tá và hỏi về tình trạng của bệnh nhân bị bắn. Y tá nói người đó đang được phẫu thuật ở trên lầu, còn cụ thể như thế nào thì anh ta không rõ. Nếu hắn muốn điều tra thì phải chờ bác sĩ phụ trách giải phẫu. Lúc chờ thang máy, La Gia Nam để ý Kỳ Minh nhìn xung quanh, trông như người xa quê lâu lâu về thăm nhà vậy.

"Cậu rành chỗ này lắm hả?" La Gia Nam hỏi Kỳ Minh trong thang máy.

"Cha mẹ tôi đều làm việc ở bệnh viện này. Hồi trước, lúc tan học tôi hay tới phòng làm việc của mẹ để làm bài tập. Chỗ này bây giờ khác xưa rồi."

"Toà nhà cũ được tu sửa, hai toà mới được xây." La Gia Nam suy nghĩ một chút, nói: "Toà này là toà nhà cũ này."

"Tôi biết. Phòng làm việc của mẹ tôi ở toà này nè." Kỳ Minh nói, khẽ thở dài.

La Gia Nam đoán chắc hẳn cậu đang nhớ tới những kí ức hồi còn nhỏ, cha mẹ đều mất đi thì tự nhiên sẽ để lại tiếc nuối. Nhưng hắn không hỏi nhiều. Người như Kỳ Minh, nếu không có gì để nói thì tuyệt nhiên sẽ không nói thêm một chữ nào. Hắn kéo một bác sĩ đi ra từ phòng giải phẫu và dò hỏi tình huống của người bên trong.

Hỏi xong, La Gia Nam nói với Kỳ Minh: "Bác sĩ gây mê mới nói phải chờ một lại. Tôi xuống McDonald"s dưới lầu kiếm gì đó bỏ bụng. Đói chết rồi. Cậu ăn không?"

"Tôi không ăn vặt."

"..." La Gia Nam trong lòng thầm nghĩ người giàu cũng khó chiều quá ha.

Kỳ Minh không đói xíu nào, nhưng cậu vẫn ăn hết ly kem dâu La Gia Nam mua. Cuộc phẫu thuật còn kéo dài, cậu cũng nên nạp năng lượng. Cho dù có đá kèm theo nhưng kem vẫn chảy một chút, ăn ngọt khé cổ.

Mặc dù kem là mình mua nhưng lúc La Gia Nam thấy cậu ăn, hắn vẫn lẩm bẩm: "Đàn ông lớn tướng rồi mà lại thích ăn đồ

ngọt, còn không sợ bị tiểu đường." Kỳ Minh ép câu "Cảm ơn" sắp nói ra xuống cổ họng.

Gần nửa đêm, bác sĩ mới đi ra, trên tay là cái khay có chứa đạn đã được lấy ra từ người bệnh nhân. Bệnh nhân được cấp cứu kịp thời nhưng vì mất máu quá nhiều mà vẫn đang hôn mê. Trong thời gian ngắn, La Gia Nam không có cách nào để lấy khẩu cung.

"Đường kính 9mm." La Gia Nam dùng kẹp gắp đầu đạn lên để quan sát, sau đó vứt xuống khay nghe "leng keng" một tiếng. "Bác sĩ, làm phiền ông cho vào túi tiệt trùng giúp tôi. Đây là chứng cứ. Với cả bệnh nhân đến từ đâu ông biết không? Có chứng minh nhân dân không?"

Bác sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Chợ đêm ở quảng trường Trấn Hải. Lúc anh ấy chạy thẳng vào đám đông là đã bị thương rồi, sau đó có người gọi xe cấp cứu. Khi đưa đến đây chúng tôi không tìm thấy ví tiền hay điện thoại di động trên người, giống như bị cướp mất rồi."

"Cảm ơn. Này, trên này có số của tôi." La Gia Nam đưa danh thiếp cho bác sĩ, nói: "Bất cứ lúc nào bệnh nhân tỉnh lại thì báo cho tôi ngay lập tức."

Bác sĩ gật đầu và cất danh thiếp cẩn thận vào. Đến khi lên xe, Kỳ Minh hỏi La Gia Nam: "Bây giờ đi đâu?"

"Đưa cậu về khách sạn."

"Còn cậu đi đâu?"

"Đi đến quảng trường Trấn Hải. Chợ đêm ở đó còn mở cửa đến tận bốn giờ sáng." La Gia Nam khởi động xe: "Còn có một điểm "tập kết" cho đám giang hồ nữa. Tôi đến đó điều tra."

"Tôi đi với cậu." Kỳ Minh vừa dứt lời thì thấy La Gia Nam đang nhìn mình như nhìn sinh vật lạ. "Sao vậy?"

"Không có thi thể. Cậu đi theo làm gì?"

Kỳ Minh mặt lạnh tanh, trả lời: "Cậu không muốn làm tài xế miễn phí của tôi. Vậy tôi phải xem cậu có tư cách để hợp tác làm cộng sự với tôi không."

Hợp tác hả? La Gia Nam châm một điếu thuốc, thở ra một làn khói rồi cười: "Được. Cho cậu xem tổ trưởng La Gia Nam tôi tra án thế nào."

Chợ đêm ở quảng trường Trấn Hải là chợ đêm lớn nhất và sầm uất nhất thành phố. Tuy đã gần một giờ sáng nhưng những hàng quán gia đình vẫn đang bán buôn rất chạy. Những đứa trẻ bán hoa chạy quanh dãy bàn ở giữa quảng trường, thấy cặp đôi nào đi qua là tới mời chào người bạn trai mua hoa cho bạn gái.

"Anh ơi, mua cho chị một bông hồng đi. Chỉ có mười đồng một cành thôi." Nghe thấy tiếng kêu non nớt mà lanh lảnh sau lưng, La Gia Nam quay đầu lại. Một cô bé khoảng chừng mười tuổi đang hắn với ánh mắt chờ mong, trên tay cầm một cái bao nhựa chất lượng kém gói một cành hồng đỏ. Cô bé tưởng Kỳ Minh là phụ nữ vì cậu để tóc dài. Đến khi cậu quay lưng lại, nó mới biết mình đã nhìn nhầm. Nó đứng như trời trồng, không biết phải làm sao.

Trên mặt Kỳ Minh hiện rõ câu hỏi "Cái quỷ gì vậy?" làm La Gia Nam phải cố gắng nhịn cười. Hắn hào phóng lấy ra hai mươi đồng và đưa cho đứa nhỏ và cầm lấy cành hoa có chút úa tàn. "Về ngủ sớm một chút nha bé gái ơi." Sau đó hắn đưa hoa cho Kỳ Minh, nói: "Cầm lấy nè, đừng ngại nha chị gái."

Kỳ Minh không thích chửi người trước mặt con nít. Hắn giật cành hoa, sau đó trả lại cho cô bé.

"Lần sau nhớ nhìn kĩ rồi mới gọi nha cô nương."

Khi không có hai mươi đồng, cô bé vui vẻ cúi đầu với bọn họ. Vừa quay mặt đi, nó đã quên mất lời dặn của Kỳ Minh: "Cảm ơn anh! Cảm ơn chị!"

La Gia Nam cười đến ho khan. Sau khi cô bé đã đi một đoạn khá xa, Kỳ Minh giơ thẳng ngón giữa vào mặt hắn.

La Gia Nam đứng trước cửa một quán ăn tên "Ăn tôm hùm phải uống rượu vang" đảo mắt một vòng. Sau đó, hắn đi tới bàn bên cạnh, khom lưng vỗ mạnh vai tên đầu trọc ngồi đó. Người kia giật mình, ôm bình rượu định chạy trốn. Nhưng vừa xoay người thấy La Gia Nam, khuôn mặt dữ tợn của hặn lập tức nặn ra một nụ cười.

"Uầy. Anh Nam đến à?"

"Mấy ngày không gặp, lão B dạo này dễ nổi giận quá ha." La Gia Nam lấy chai bia trong tay lão B để trên bàn, rồi lấy bao thuốc rút nhanh một điếu. Lão B vừa nhìn đã nhanh chóng lấy bật lửa ra châm cho hắn, cúi đầu khom lưng hỏi: "Em sao mà dám nổi giận với anh Nam. Đúng rồi, anh Nam ăn tối chưa? Muốn cùng người anh em này ăn nhẹ một bữa không?"

Lão B là một ông già lưu manh đã hơn bốn mươi tuổi, vậy mà lại bày tỏ thái độ cung kính đối với La Gia Nam. Kỳ Minh đoán ông ta chính là gián điệp của hắn.

"Không cần. Tôi tới để nói chuyện công việc nghiêm túc." Kéo lão B đến chỗ kín đáo phía sau quán, La Gia Nam hỏi: "Dạo gần đây có ai bán khẩu 9mm?"

"Trời ơi coi anh kìa anh Nam. Sao em biết mấy chuyện này được? Em đâu có... Á anh Nam! Có gì từ từ nói..." Lão B bị La Gia Nam bóp cổ ấn lên tường, lập tức la làng: "Tuần trước thằng Hổ Đen cầm một khẩu Browning 9mm. Nhưng em không có móc nối gì với nó hết. Cái này em nghe người ta nói thôi."

Browning Hi-Power, hoặc Browning High-Power, là một loại súng lục, súng ngắn bán tự động được thiết kế bởi hai nhà thiết kế vũ khí nổi tiếng, một người Mỹ và một người Bỉ là John Browning và Dieudonné Saive. Súng lục này có độ chính xác cao nếu có gắn giảm thanh hoặc không có. Browning Hi-Power là một trong những khẩu súng lục được sử dụng rộng rãi nhất thời đại.

La Gia Nam buông tay, vỗ lên mặt lão B, giọng nói có phần uy hiếp: "Nếu không muốn quay trở lại thời gian mười tám năm trước, đừng đụng vào những thứ không nên đụng."

"Vâng vâng vâng anh Nam nói chí phải. Không nhờ anh Nam lúc trước kéo em ra đúng lúc thì làm gì có em bây giờ, có khi con trai mập mạp em cũng không bồng được. Tiệc đầy tháng sắp tới anh phải ghé uống với em nha!"

"Sinh rồi hả? Lẹ vậy? Phải con của ông không?" La Gia Nam vừa nói xong thì cảm thấy chân mình bị đá một cái, quay sang thấy Kỳ Minh trưng ra biểu cảm "Nói tiếng người giùm." Hắn trừng Kỳ Minh, liếc một cái rồi rút ra hai trăm đồng dúi vào tay lão B: "Tiệc đầy tháng tôi đi không được. Mất công người quen thấy rồi lại nói ra nói vào."

"Ối anh Nam ơi không, không. Sao em có thể lấy tiền của anh được?" Lão B vội đem tiền trả về hắn: "Em mới là người phải kính anh chứ."

"Cút đi. Nghĩ tôi cần tiền của ông hay sao?" La Gia Nam bỏ tay, quay lại ra hiệu cho Kỳ Minh cùng đi khỏi nơi này. Khói ở đây

làm hắn sặc muốn nghẹt thở.

"Bây giờ đi đâu?" Kỳ Minh hỏi.

La Gia Nam vén áo khoác cho cậu thấy chiếc còng tay giắt ở thắt lưng, nói: "Đi bắt tội phạm buôn lậu súng ống."

Chương 4

DTV-EBOOK

Ngồi trên xe, La Gia Nam gọi thêm mấy cuộc điện thoại để hỏi về kẻ tình nghi biệt danh Hổ Đen này. Kỳ Minh nghe câu được câu mất nhưng phần nhiều cậu không hiểu được, tò mò hỏi: "Cậu học tiếng lóng xã hội đen này ở đâu vậy?"

"Ba năm nằm vùng, học được ngoại ngữ luôn đấy." La Gia Nam điều chỉnh định vị, "xuỳ" một tiếng: "Thằng này sống ở ở một cái nghĩa cmn trang!"

Kỳ Minh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn thấy đích đến là nghĩa trang Long Sơn. Một giờ sáng mà phải đến nghĩa trang thì hơi chua... Từ nét mặt của La Gia Nam có thể thấy nội tâm hắn đang đấu tranh kịch liệt. Kỳ Minh cảm thấy hơi buồn cười, hỏi: "Cậu sợ hả?"

"Sợ cái gì mà sợ." Ngữ điệu của La Gia Nam có chút khác. "Trong từ điển của tôi không có chữ "sợ"."

Vừa nghe giọng La Gia Nam như vậy, Kỳ Minh càng chắc chắn hắn sợ ma. Đương nhiên cậu sẽ không vì vậy mà cười nhạo người ta. Nỗi sợ những điều chưa biết (fear of the unknown) chính là một bản năng của con người, thế nhưng Kỳ Minh sao có thể bỏ qua cơ hội châm chọc La Gia Nam được.

"Tôi kể cậu nghe chuyện hồi tôi còn đi học." Cậu liếc nhìn gò má La Gia Nam, phát hiện quai hàm của hắn cứng lại. "Trước khi học môn Giải phẫu, sinh viên chúng tôi phải đến nhà xác để lấy thi thể. Nhóm tôi được giao một thi thể nữ thắt cổ chết. Cái lưỡi thè ra dàiiiiiii như vầy nè."

Kỳ Minh nghiêng đầu thè lưỡi nhìn La Gia Nam làm tay hắn run một cái, suýt nữa thì lái xe lấn tuyến. Sau khi đánh tay lái về đường cũ, hắn trừng mắt quát: "Kể thì kể thôi chứ mắc cái gì phải diễn tả vậy??!!"

"Để cậu lái xe ban đêm đỡ mệt á." Kỳ Minh âm thầm cười, đúng là nghe tiếng gào của La Gia Nam làm cậu vui vẻ hơn nhiều, kể tiếp: "Môn Giải phẫu học tiết một buổi sáng lúc tám giờ. Nhóm tôi phải đi lấy thi thể lúc năm giờ rưỡi. Tôi còn nhớ rõ lúc đó đang là mùa đông, đèn hành lang nhà xác hư hết, cứ lập loè lập loè."

La Gia Nam không tự chủ được mà nuốt ngụm nước bọt. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sợ khi gặp xác chết. Thế nhưng giữa trời tối đen này mà kể chuyện ma thì ngày hè cũng lạnh như đông đó!!??

Kỳ Minh giả bộ không thấy, nói tiếp: "Nhóm bốn người chỉ có tôi là nam thôi, còn lại là ba cô gái. Vì vậy tôi phải đến đó một mình. Ông cụ quản lý nhà xác ký xác nhận cho tôi xong thì đi ăn sáng. Tôi mở ngăn kéo đúng số được giao. Nhưng..." Cậu dừng một chút. "Tôi kéo không ra."

"Bị kẹt thôi." La Gia Nam lập tức trả lời.

"Mới đầu tôi cũng nghĩ vậy á. Nhưng tôi thử kéo ngăn bên cạnh thì thấy vẫn bình thường." Kỳ Minh nói, giọng điệu ra chiều bí ẩn lắm: "Với cả tôi cảm giác không giống bị kẹt. Kiểu như có người ở trong dùng sức không cho tôi mở ra ấy."

"Chắc là doạ cậu sợ chết chứ gì, ha hả hà ha." La Gia Nam nở nụ cười khô khốc, đồng thời nhìn chằm chằm vào đường đi phía trước, lại bắt được hình ảnh Kỳ Minh trong đáy mắt. Mấy người muốn doạ tôi à? Đâu có dễ như vậy được.

"Tôi theo chủ nghĩa vô thần nên đâu có nghĩ nhiều." Kỳ Minh

nhìn về gương chiếu hậu, phát hiện La Gia Nam cũng đang nhìn mình: "Tôi dùng sức kéo mạnh hai lần, đột nhiên..." Cậu dừng lại: "Cậu có muốn nghe tiếp không?"

Mặc dù não La Gia Nam bây giờ toàn là hình ảnh thi thể trong ngăn kéo mở mắt trừng Kỳ Minh, hắn vẫn cắn răng nghiến lợi nói: "Kể tiếp đi."

"Cái tay cầm rớt ra."

La Gia Nam đột nhiên thắng gấp làm Kỳ Minh đang ngồi vững thì bị dây an toàn siết một chút. Hắn quay sang nhìn Kỳ Minh, khuôn mặt như muốn xé nát người ta, quát: "Vãi cả plot twist?!! Cậu kể chuyện ma đàng hoàng xem nào!"

Làm như mấy người dám nghe á! Kỳ Minh bị dây an toàn ghim vào ngực nên có hơi đau, lấy tay xoa xoa rồi trừng La Gia Nam, ánh mắt khiêu khích: "Lo mà lái xe đi. Không là 2 chúng ta cũng vào nhà xác đó."

La Gia Nam lửa giận phừng phừng trong bụng, đem cần ga đạp lút cán.

Nghĩa trang Long Sơn toạ lạc dưới chân núi Long Sơn. Xu hướng bây giờ là chưa chết cũng phải xây trước một ngôi mộ ở vùng đất tốt. Vì vậy các thương nhân tinh mắt thính tai nghe nói ngọn núi này có long mạch chớp lấy thời cơ xây lên năm cái nghĩa trang, và nghĩa trang Long Sơn là lớn nhất. Nhiệt độ ở đây thấp hơn một chút so với nội thành. Gió lạnh thổi qua rừng cây gỗ sam nghe xào xạc, bầu trời tăm tối và tĩnh lặng càng làm không khí quỷ dị hơn.

Vừa bước xuống xe, ngọn lửa trong lòng La Gia Nam ngay lập tức bị gió dập tắt ngúm. Hắn thấy dãy nhà một tầng từ xa xa, nhưng chỉ có một gian ở sâu bên trong có ánh đèn ảm đạm hắt ra từ khung cửa sổ. Kỳ Minh cũng xuống xe, nhìn xung quanh

một vòng. Nhờ ánh trăng mà cậu trông thấy một vài tấm bia rải rác và một cái đài phun nước đã cạn khô, nhìn xa hơn chút mới thấy một loạt mộ. Kỳ Minh nghĩ đây đúng là một nơi lý tưởng để phạm tội. Ai lại không kiêng kị nghĩa trang, ai lại không có việc gì mà tìm tới nghĩa trang.

Đi về phía căn nhà kia, La Gia Nam hỏi Kỳ Minh: "Cậu cao bao nhiêu?"

"1m8". Kỳ Minh nói.

"Có tính cả giày chưa?"

"Nói tiếng người giùm." Kỳ Minh quay người định bỏ về. La Gia Nam liền kéo tay cậu lại, cười nói: "Đùa xí cho không khí bớt căng thẳng thôi. Nghiêm túc nè, cậu đi gõ cửa nói là cảnh sát đến tra án, tôi canh chừng ở cửa sổ bên kia để lỡ hắn có chạy thì tôi còn đuổi theo."

"Liên quan gì đến chiều cao của tôi?" Đằng sau mắt kính loé lên ánh nhìn tức giận.

"Vậy cậu kể chuyện tay cầm của tủ đựng thi thể rớt ra doạ tôi làm gì?"

Dọc đường đi La Gia Nam không nói lời nào, thì ra là nhịn cái này. Kỳ Minh không khỏi cảm thấy bụng dạ người này có chút hẹp hòi. Không khí quỷ dị thì sao, cậu không sợ. Nhưng trong tim lại cảm thấy không vui.

Vụ án mới là trọng điểm, bệnh nhân đang phải đối mặt với nguy cơ bị đủ loại biến chứng, và cái nào cũng có thể giết chết anh ta. Kỳ Minh bỏ tay La Gia Nam, sải bước đến gian nhà phía trước. Chờ La Gia Nam vào vị trí, cậu gõ cửa phong vang dội.

Ngay lúc tiếng gõ cửa lần thứ hai vang lên khắp nghĩa trang, La

Gia Nam xuyên qua khe hở rèm cửa sổ nhìn thấy người bên trong đang cảnh giác quay đầu. Phía mặt trái của hắn có một vết sẹo. gã đúng là Hổ Đen mà họ đang tìm. Nghe nói lúc trước gã từng đi lính, trong một nhiệm vụ mặt bên trái bị một vụ nổ phá hư. Khi xuất ngũ trở về, không có cô nào chịu gã, công việc cũng khó tìm. Vì vậy gã ở nghĩa trang này trông coi mộ người ta. Lão B nói trừ ma tuý thì gã cái gì cũng bán, miễn là có lời.

"Ai đó?" Hổ Đen trầm giọng hỏi.

"Cảnh sát." Kỳ Minh đã chuẩn bị trước những lời cần nói. "Phía cảnh sát mới nhận được thông tin trong nghĩa trang có người trộm cướp nên tôi tới điều tra."

"Tới đây cướp vàng mã hay sao?" Hổ Đen đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vén màn quan sát Kỳ Minh – cậu không mặc đồng phục, và chỉ đứng một mình.

La Gia Nam kê người sát cửa sổ để tránh tầm mắt của gã. Đồng thời, hắn nhìn thấy trong tay gã có súng. La Gia Nam ngồi xổm xuống, trong bóng tối tìm lấy một viên sỏi nhỏ. Thừa dịp Hổ Đen đang quan sát Kỳ Minh, hắn ném bể cửa sổ thuỷ tinh. Gã bị giật mình, giơ súng hướng về phía La Gia Nam. Hắn xuyên tay qua tấm kính vỡ vụn nắm lấy nòng và giật súng ra ngoài cửa sổ.

Kỳ Minh vừa nhìn thấy súng đã nhấc chân đá tung cửa, vọt vào phòng và vật Hổ Đen xuống đất. Hổ Đen xuất thân làm lính, tuy đã bị La Gia Nam cướp súng và bị Kỳ Minh vật một cái, nhưng hắn vẫn phản kháng, theo bản năng vung tay đánh vào mặt cậu. Thấy Kỳ Minh chật vật, La Gia Nam dùng báng súng đập mở cửa sổ rồi nhảy vào. Hắn ném súng cho Kỳ Minh, nhấc Hổ Đen từ dưới đất lên rồi đấm thẳng vào bụng gã. Hổ Đen bị đấm mạnh đến mức nôn cả axit trong dạ dày ra, cả thân người treo trên cánh tay La Gia Nam mà thở dốc.

"Cậu có sao không?" La Gia Nam nghiêng đầu nhìn Kỳ Minh. Cậu

lắc đầu, tay ôm lấy gò má bị đánh trúng. May mà cậu né cũng nhanh, nếu không nắm đấm đó đã hạ xuống mũi rồi. La Gia Nam còng tay Hổ Đen ra sau lưng, đẩy gã ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh.

Hổ Đen thở hồng hộc, nhổ nước bọt rồi nhìn về phía La Gia Nam: "Mày tính làm gì?"

"Cảnh sát. Lúc nãy mày đánh lén cảnh sát, hiểu không?" La Gia Nam giơ phù hiệu về phía Hổ Đen rồi nhấc chân đặt lên đùi gã, dồn một ít sức lực: "Nói, mày bán khẩu 9mm Browning cho người nào?"

"Cái gì Browning, không biết!" Hổ Đen nhe răng nhếch miệng trả lời. Bắt cướp không có bằng chứng, còn lâu gã mới thừa nhận.

"Mày không nhận phải không? Ok." La Gia Nam túm chặt cổ áo của gã rồi nhấc gã lên: "Mày vừa mới đánh cộng sự của tao. Về đồn tao tính với mày."

Hổ Đen suy nghĩ trong chốc lát. Gã vừa mới chĩa súng vào cảnh sát, coi như không có chứng cứ gã buôn súng đi, thì gã cũng phải ngồi tù nửa tháng. Mà người đàn ông trước mặt này có khác gì du côn đâu. Người này chẳng cần chờ tới đồn cảnh sát, hắn chỉ cần tìm một góc khuất là có thể đánh hắn ra bã. Cú đấm vào bụng vừa rồi đã đủ khiến gã phải nằm nhà dưỡng thương một tháng.

"Tao không có bán. Tao chỉ cung cấp số điện thoại thôi." Hổ Đen mềm giọng.

"Biết chọn đường lui đó." La Gia Nam buông tay, chỉ vào cây súng trong tay Kỳ Minh: "Có giấy phép không?"

"Có đăng ký, có giấy phép. Hoàn toàn hợp pháp." Hổ Đen nhìn về phía bàn làm việc. "Giấy phép để trong ngăn kéo."

Kỳ Minh đi đến mở ngăn kéo, lục lọi một hồi mới lấy ra tờ giấy phép sử dụng súng. Cậu kiểm tra hạn sử dụng và gật đầu với La Gia Nam.

"Long Sơn là khu bảo tồn các loài chim quý. Tao là kiểm lâm nên có giấy phép." Hổ Đen tự giác giải thích.

"Nói trọng tâm. Ai đã bán khẩu Browning?" La Gia Nam châm điếu thuốc. Thấy Hổ Đen đang nhìn mình, hắn châm thêm một điếu và đưa cho gã.

"Có một người đàn ông cả ngày chỉ trông coi một ngôi mộ. Tao thấy hắn cũng đáng thương nên bắt chuyện vài câu." Đôi mắt của Hổ Đen bị khói thuốc hun mờ đi. "Đúng là nghiệp chướng. Con gái ổng mới mười tuổi, bị người ta bức tới mức tự tử."

La Gia Nam liếc mắt nhìn Kỳ Minh, cau mày hỏi: "Chuyện như thế nào?"

"Con bé kia đẹp từ lúc lọt lòng, tao chỉ thấy ảnh chụp trên bia mộ của nó thôi mà còn thấy nó rất xinh. Ổng kể con bé hay bị một giáo viên gọi lên văn phòng, thừa dịp không có ai sàm sỡ rồi hôn hít nó. Đứa nhỏ bị sợ, ở nhà mấy ngày liền không dám đi học. Ổng hỏi thì nó không trả lời, làm ổng tưởng nó bị bạn học bắt nạt. Xong ổng mới đi tìm tên giáo viên súc sinh kia đến nhà để tư vấn tâm lý cho con bé. Nó vừa nhìn thấy thầy giáo thì đã trốn vào nhà vệ sinh không chịu đi ra, còn khóc không ngừng. Ổng thấy vậy là hiểu vấn đề rồi."

"Đm..." La Gia Nam bật ra tiếng chửi thề, Kỳ Minh nhíu mày rồi thở dài.

Hổ Đen dùng sức cắn điếu thuốc, nói: "Ổng đến trường học nhưng bên đó tỏ ý lời nói của đứa nhỏ không đáng tin. Ổng báo cảnh sát, nhưng nỗi sợ của con bé đã ăn sâu vào đầu óc nó rồi

nên lời khai vấp hết vào nhau. Cảnh sát không có cách nào để lập án nên để con bé đi khám bác sĩ trước. Đi mất nửa năm, con bé cũng không đi học được. Đến lúc tình trạng của con bé khá lên một chút, thằng chó kia mới bị bắt đi điều tra. Nhưng nó nhất quyết không thừa nhận nó phạm tội, còn dám nói con bé đặt điều trả thù nó vì bị nó phê bình trong lớp. Phía cảnh sát không lập án, phía luật sư cũng không chấp nhận khiếu nại đòi tiền bồi thường chi phí y tế."

La Gia Nam cau mày, chậm rãi phả ra một làn khói. Mấy vụ án quấy rối cực kì khó giải quyết vì hai bên đều ôm khư khư lý lẽ của mình, lực lượng cảnh sát thì không có cách nào lập án vì không có chứng cứ cụ thể. Đây cũng là để bảo vệ tính công bằng cho cả bên công tố và bên bào chữa, tránh trường hợp có người lợi dụng pháp luật để tạo ra oan giả án sai.

"Sau đó thì sao?" Thấy Hổ Đen dừng lại, Kỳ Minh hỏi tới.

"Sau đó hả? Sau đó con bé tự tử, trước khi chết nó còn để lại di thư cho cha. Con bé thắc mắc nó đã làm gì sai để chuyện như vậy phải giáng xuống đầu nó." Hổ Đen phun tàn thuốc và dùng chân nghiền nát nó. "Người đàn ông kia chắc cũng không thiết sống nữa nhưng nếu chết thì lại có lỗi với con bé quá, nên tao mới..."

"Nên mày cho ông ấy một số điện thoại." La Gia Nam lạnh lùng lườm gã.

"Cảnh sát tụi mày thật thông minh." Hổ Đen giật nhẹ khoé miệng, lắc lắc cái còng sau lưng: "Mở còng cho tao."

"Mày phạm tội giết người không cố ý đó, biết không?

"Tao không có kêu ổng đi giết người. Tao chỉ nói gọi vào số này có thể giúp ổng xả giận."

"Đưa tao số điện thoại."

"Tao đoán số điện thoại đó không còn tồn tại đâu." Hổ Đen lầm bầm.

"Đéo cần mày quan tâm chuyện này!" La Gia Nam nhấc người từ trên ghế lên định đánh gã. Kỳ Minh duỗi tay ngăn hắn lại, nói: "Tìm người quan trọng hơn. Có thể người đàn ông khi muốn tự tử, cứu được một mạng chính là một mạng."

Buông tay ra, La Gia Nam chỉ vào mặt Hắc Hổ, nói: "Tao sẽ luôn theo dõi mày, cháu trai à. Mày bán những cái không nên bán thì đừng để tao biết nhé."

"Tao rõ rồi, rõ rồi." Hắc hổ dùng sức gật đầu.

Sau khi biết tên cô bé, La Gia Nam gọi điện cho Trần Phi để tóm tắt vụ án và nhờ ông phân công người đi tìm cha của đứa nhỏ. Sau đó hắn khởi động ô tô đi thẳng về nội thành. Kỳ Minh thắt chặt dây an toàn, hỏi: "Cậu làm gì gấp vậy?"

"Đi rút ống thở của thằng bệnh nhân kia." La Gia Nam căm hận nói.

Chương 5

DTV-EBOOK

La Gia Nam vặn ống thở của bệnh nhân kia thành một cái nút thắt, ba mươi giây sau máy theo dõi nhịp tim báo động inh ỏi. Bác sĩ và y tá đồng loạt chạy tới trong nháy mắt. La Gia Nam ngay lập tức buông ống thở, lắc lắc huy hiệu cảnh sát của mình. Bệnh nhân vốn dĩ vẫn đang hôn mê do tác động của thuốc giảm đau nhưng hiện giờ gã đã tỉnh lại. Đôi mắt mơ màng chậm rãi mở ra, sau đó ánh nhìn của người này tập trung trên mặt La Gia Nam.

"Không sao. Đánh mấy cái vào vai sao mà chết được. Tôi nóng lòng lấy khẩu cung, phiền mọi người ra ngoài." Chờ bác sĩ kiểm tra tình trạng của bệnh nhân xong, La Gia Nam ra hiệu họ cho mình và bệnh nhân chút không gian riêng tư. Bác sĩ và y tá đều đi ra khỏi phòng bệnh. Họ chưa từng thấy cảnh sát nào côn đồ như vậy. Hay lắm, người này dám ném đá giấu tay, bộ không chờ người ta tỉnh lại rồi hỏi được hay sao?

Kỳ Minh đứng ngoài hành lang vì không muốn nhúng ta vào phi vụ "rút ống thở" của La Gia Nam. Cậu cực kì kinh tởm loại người dám xuống tay với những bé gái. Nếu đi vào, cậu sẽ không dừng lại việc chỉ thắt ống thở đâu, và chắc chắn La Gia Nam dù đứng ngay đó cũng không thể ngăn cậu được.

"Này, này." La Gia Nam vỗ vỗ mặt bệnh nhân, hắn nói làm vậy thì miệng sẽ được "khởi động" mà cho lời khai. Trên mặt gã xuất hiện dấu tay hồng nhạt. "Tỉnh lại đi. Tao có việc cần hỏi mày."

Đầu gã nhão như tương hồ, nhưng cái tát sắc bén cũng khiến gã tỉnh táo lại một chút: "Chuyện... chuyện gì?"

"Lớp của mày có nữ sinh tên Khâu Hải Na không?"

"Có."

"Đẹp không?"

Bệnh nhân khẽ nhếch khoé miệng khô khốc, thần sắc mơ màng, nói: "Đẹp... Đẹp... Là một ngôi sao từ trong trứng nước."

Chính là thằng chó này. La Gia Nam tắt máy truyền thuốc giảm đau, đợi một chút rồi dùng sức ấn mạnh vào vai trái của gã – cũng chính là bên vai đã bị trúng đạn.

"MÁ NÓ!"

Một tiếng hét như lợn chọc tiết vang vọng khắp hành lang bệnh viện. Kỳ Minh nhanh chóng đứng lên, ngăn cản bác sĩ muốn xông vào phòng bệnh lần thứ hai, nói: "Bệnh nhân phạm tội giết người, cộng sự của tôi đang dò hỏi manh mối. Với lại từ thời điểm này, bệnh nhân không được sử dụng bất kì loại thuốc giảm đau nào nữa. Bất cứ lúc nào chúng tôi cần dò hỏi thì gã cần hoàn toàn tỉnh táo. Rõ chưa?" Bác sĩ há miệng, hơi chần chờ rồi gật đầu, sau đó trở về văn phòng.

"Nghe cho rõ đây, tao là cảnh sát." La Gia Nam vọc ống thở trên tay lần thứ hai." Loại rác rưởi như mày không xứng làm giáo viên. Sáng mai đồng đội của tao qua đây, mày sẽ kể hết tất cả những gì mày gây ra cho người đó, biết chưa?"

"Tôi không... không làm gì cả..." Bệnh nhân đau đến tỉnh lại.

"Mày không làm gì à? Vậy mắc cái đéo gì mày phải vào đây?!"

La Gia Nam tàn nhẫn đụng vào vết thương của gã. Hay lắm, cả toà nhà này đều tỉnh ngủ vì nghe thấy tiếng kêu như chọc tiết kia. Kỳ Minh liếc mắt nhìn về văn phòng của bác sĩ, thấy cửa vẫn

đóng chặt.

"Tôi nói thật... Tôi không..." Nhìn thấy bàn tay của La Gia Nam nâng lên, hắn liền khóc: "Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi. Anh cảnh sát, làm ơn tha cho tôi. Sau này tôi sẽ không tái phạm."

"Cmn mày hại chết một cô gái chỉ mới mười bảy tuổi, mày còn dám nhắc tới "sau này" à?" La Gia Nam ấn mạnh vào kim truyền dịch, nhìn gã bệnh nhân mồ hôi túa ra như tắm. Hắn cười lạnh: "Nhớ kĩ, thẳng thắn thì được khoan hồng. Còn không, mỗi ngày tao đều sẽ chặn đầu rồi đánh mày ở ngay trước cửa nhà."

Bệnh nhân này bị La Gia Nam quần đến sắp ngất đi, chỉ còn chút sức lực mà gật đầu.

Sau khi đã còng tay gã vào thành giường, La Gia Nam bước ra ngoài hành lang và gọi điện cho Trần Phi. Trần Phi nghe hắn báo cáo xong thì nói sẽ sớm sắp xếp người đến bệnh viện. Ông còn nói với La Gia Nam cha của Khâu Hải Na – ông Khâu Quảng Bình đã bị khống chế, hiện tại đang ở phòng tạm giam của Cục Công an. Lúc cảnh sát ập đến, ông ta đang chuẩn bị tự tử nhưng có vẻ chưa gom đủ dũng khí để nã súng vào bản thân.

"Vậy có được xem là tự thú không, đội trưởng?" La Gia Nam xoa cằm đã lún phún râu. "Coi như không uổng công cháu làm cả đêm nay."

"Chắc tôi được ngủ à?" Trần Phi nhấp một ngụm trà đậm Triệu Bình Sinh pha – ô kê cũng không nóng lắm. "Được rồi, nhóc con, tôi biết phải xử lý thế nào. Cậu đưa thầy Kỳ về khách sạn rồi về ngủ đi. Trưa mai đi làm cũng được, nhưng đừng quên hoàn thành báo cáo."

"Cảm ơn chú, đội trưởng"

Cúp máy xong, La Gia Nam gọi Kỳ Minh và cùng nhau xuống

lầu.

Ngồi trên xe, Kỳ Minh bị lắc lư đến buồn ngủ. Mới sáng sớm năm giờ, những công nhân vệ sinh đã bắt đầu quét tước đường sá. Bầu trời lộ ra một vệt nắng mai, từ từ đánh thức thành phố vốn đang ngủ say. La Gia Nam ngáp liên tục. Sau khi gửi xe ở hầm xe của khách sạn, hắn cũng xuống xe cùng với Kỳ Minh.

"Cậu đi theo tôi chi vậy?" Kỳ Minh khó hiểu.

"Lên ngủ một giấc. Giờ kêu tôi lái xe về nhà thì kiểu mẹ gì tôi cũng ngủ gục." La Gia Nam không thèm để ý hai con mắt đã trợn to sau cặp kính của người đối diện. Hắn ấn thang máy, nói: "Không phải cậu là cổ đông của khách sạn này hả? Gọi lễ tân cho tôi một phòng là được rồi."

Kỳ Minh lườm hắn, nói: "Thôi đừng chiếm dụng phòng của người ta. Tôi ở phòng cao cấp, cho cậu nằm cái ghế sofa ở phòng khách."

"Đồ keo kiệt." La Gia Nam lẩm bẩm, đi vào thang máy.

Phòng ở của Kỳ Minh cũng không phải quá xa hoa, nhìn tổng thể bày trí tối giản theo phong cách nhà ở Bắc Âu – điều khá hiếm gặp ở các khách sạn năm sao khác. La Gia Nam không có sức mà tham quan. Hắn ngả người xuống sofa, lấy điện thoại đặt báo thức rồi ngủ thiếp đi. Chân hắn dài, gác chân lên tay vịn của sofa mà vẫn dư ra cả khúc. Nhưng cái đó chẳng gây ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của hắn cả. Thấy hắn chỉ trùm áo khoác lên mà ngủ, Kỳ Minh gọi cho lễ tân để yêu cầu một cái chăn.

Lúc đang đắp chăn cho La Gia Nam, Kỳ Minh thấy một vết sẹo ngay phần chân tóc phía sau tai hắn. Chỉ nhìn thoáng qua mà cậu đã nhận ra đó là vết sẹo lành sau khi bị dao chém. Nhẹ

nhàng đẩy những sợi tóc dày ra, Kỳ Minh nhìn thấy trên da đầu có ba lỗ kim thô cứng.

Kỳ Minh nhảy lên giường, dùng điện thoại đặt báo thức lúc chín giờ rưỡi sáng. Thời gian ngủ không tới bốn tiếng, nhưng thôi miễn cưỡng cũng được. Cậu vừa nhắm mắt là đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, Kỳ Minh với tay nhấn nút tắt. Cậu định nằm thêm nhưng chợt nhận ra trời đã sáng trưng. Cậu trở mình, ngồi thẳng dậy, đeo mắt kính rồi day cái trán nặng trình trịch, sau đó đi về phía nhà tắm. Vừa mở cửa nhà tắm, cậu đã nhanh chóng sập của nghe "sầm" một cái. La Gia Nam đang khoả thân đứng đánh răng.

"Có biết quy củ hay không? Đi vào nhà tắm không biết khoá cửa à?"

La Gia Nam mở hé cửa và chồm nửa người ra ngoài, trên miệng còn ngậm bàn chải đầy bọt kem đánh răng, khuôn mặt thì vẫn tươi cười, nói: "Tôi sống một mình nên thường không khoá cửa. Có sao đâu, hôm qua tôi nhìn cậu, hôm nay cậu nhìn tôi. Hai chúng ta huề rồi."

Ba xàm ba láp! Hôm qua tôi ở trần cho mấy người nhìn à?! Kỳ Minh toàn thân đã tỉnh táo.

"Cậu gấp không?" Trái tim của La Gia Nam chắc còn rộng hơn lỗ thủng trên tầng ozone. "Hay cậu vào trước đi, tôi định đi tắm."

"Tắm lẹ đi." Kỳ Minh lùi về sau. "Tôi không có gấp."

"Thận của cậu tốt quá ta." La Gia Nam đóng cửa nhà tắm, không quên khoá nó lại.

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua nhưng Kỳ Minh vẫn thấy trên người La

Gia Nam có mấy vết sẹo, vết kim trông thô như vết sẹo trên đầu hắn vậy.

———————

"Thầy Kỳ, ăn cơm trưa không?"

Hứa Kiệt nhiệt tình chào hỏi Kỳ Minh khi gặp cậu ở hành lang. Nhìn thấy thương tích trên mặt cậu, Hứa Kiệt hỏi: "Này, mặt thầy bị sao thế kia?"

"Bị xước thôi." Kỳ Minh giơ tay lên, huơ tay ở một bên mặt Hứa Kiệt: "Anh từng bị gãy xương ở chỗ này hả?"

Hứa Kiệt gật đầu: "Đúng rồi. Sao thầy biết vậy?"

"Lúc anh cười, vị trí này không cử động. Ban đầu tôi tưởng là bẩm sinh. Nhưng nhìn thêm mấy lần thì tôi mới chắc chắn là do đứt dây thần kinh trong quá trình phẫu thuật vì gãy xương." Kỳ Minh giải thích.

"Quào, thầy đúng là lợi hại như truyền thuyết." Hứa Kiệt khen một câu. "Chuyện từ hai mươi năm trước rồi. Hồi nhỏ tôi như con khỉ vậy á, cái này là té từ ban công lầu ba xuống. Cha tôi còn nói "Thôi rồi con ơi. Mặt mày lệch thế này thì làm sao cưới được vợ?" đấy."

Kỳ Minh nắm lấy cằm Hứa Kiệt, nhìn hai bên mặt anh một chút rồi nói: "Không thấy gì luôn. Coi bộ anh đã được chữa trị rất tốt. Xét trình độ y học hai mươi năm trước mà phẫu thuật được như này thì bác sĩ cũng phải lành nghề lắm."

"Cha tôi nhờ một người bạn tìm đến bác sĩ trưởng khoa ngoại của bệnh viện số 1 á." Bị Kỳ Minh nắm lấy cằm, Hứa Kiệt hơi khó chịu nên không để ý nét mặt cậu vừa nghe xong mấy chữ kia đã hơi khác khác.

"Bệnh viện số 1 à? Ai vậy?" Kỳ Minh buông tay.

Hứa Kiệt suy nghĩ một chút, nói: "Chủ nhiệm Hàn."

"Phải Hàn Chinh không?"

"Đúng là ổng đó. Thầy quen ổng không?"

"Không quen."

"..."

Không quen biết sao thầy biết tên người ta? Hứa Kiệt dấu chấm hỏi bay đầy trán.

"À đúng rồi." Kỳ Minh đang tính đi thì bỗng nhớ tới điều gì, "Tên anh là gì á?"

"Hứa... Hứa Kiệt..."

Hứa Kiệt trong lòng nhận ra thầy Kỳ không biết tên mình...

———————————

La Gia Nam ghét nhất là viết báo cáo, bởi lẽ trong quá trình điều tra có những việc hắn làm trái quy tắc nên không thể viết xuống, hắn cứ phải ngồi nghĩ xem nên viết cái gì. Hắn hút hết nửa bao thuốc rồi mà chỉ mới viết được một dòng thôi. Kiều Đại Vĩ cầm một chồng tài liệu vào, nhìn thấy khuôn mặt như bị táo bón của La Gia Nam là đủ hiểu nãy giờ hắn rặn không ra tờ báo cáo.

Kiều Đại Vĩ vỗ vai La Gia Nam, nói: "Ở trong phòng làm việc đừng hút thuốc. Tôi đứng trước cửa đã thấy khói bay ra vèo vèo. Mất công đội trưởng về mắng nữa"

La Gia Nam đảo mắt dụi tắt tàn thuốc: "Tôi phải thuê thư ký mới được."

"Đến đội trưởng còn không có thư ký. Ông nghĩ sao vậy?"

"Không, nghe nè Đại Vĩ, chúng ta là cảnh sát hình sự. Nhưng tại sao mỗi ngày đều phải làm cái quỷ này!" La Gia Nam ôm chồng giấy rồi thả xuống bàn một cái "bịch". "Biết vậy tôi gia nhập đặc cảnh SWAT cho rồi. Cha tôi làm bên đó chả bao giờ than thở về báo cáo."

"Tôi từng xem báo cáo chú La viết rồi. Viết rất xịn, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ." Kiều Đại Vĩ đọc lướt qua báo cáo của La Gia Nam: "Nét chữ của ông cũng giống chú ấy."

"Uầy cái này gọi là di truyền đó." La Gia Nam kiêu ngạo nói, hất cằm lên.

"La Gia Nam! Hút thuốc thì cút ra ngoài!"

Một giọng nữ sắc bén vang lên từ phía sau khiến lông tóc La Gia Nam dựng thẳng. Hắn lập tập đứng dậy và gật đầu chào: "Sư phụ đã về rồi."

"Chị Hồng." Kiều Đại Vĩ cũng lập tức đứng thẳng người.

Miêu Hồng ném túi du lịch màu đen trong tay về phía tường, rồi đến gõ đầu La Gia Nam một cái thật kêu: "Ba ngày không đánh mà cậu đã muốn lật nóc nhà rồi à? Tôi đi họp mấy ngày ở văn phòng tỉnh, cậu hô biến cái văn phòng này thành cái ổ cướp, trông vừa bẩn thỉu vừa xấu xa."

"Sư phụ đừng đánh vào đầu con như thế. Lỡ đánh con đến ngu luôn thì phải làm sao?" La Gia Nam bày ra vẻ mặt đau lòng nhìn cô, xoa xoa đầu. Miêu Hồng vốn đã cao, mấy ngày đi họp còn

mang giày cao gót. Chiều cao 1m8, thêm 10cm cảm giác áp lực.

"Đánh cậu đến ngu luôn thì tôi cũng bớt lo." Miêu Hồng khom người lấy ra một đôi Converse mang vào. Mang giày cao gót mệt gần chết, đi đường không thoải mái tẹo nào. Cô chẳng bao giờ trang điểm, đầu thì cạo trọc như lính tráng. Cô chính là minh chứng sống cho câu nói "Người đẹp cần gì kiểu tóc đụng hàng."

Để một ly nước cho Miêu Hồng trên bàn, La Gia Nam cười rạng rỡ, hỏi: "Sao sư phụ về sớm vậy ạ?"

"Đội trưởng Trần gọi điện nói vụ án thi thể không đầu đang thiếu người, kêu tôi mau về cục." Miệu Hồng mở máy tính, hỏi: "Vụ án đánh số mấy?"

"769980-X." Kiều Đại Vĩ trả lời. Vụ án này anh cùng Hứa Kiệt điều tra, chắc chắn La Gia Nam không biết.

Tranh thủ lúc Miêu Hồng đang xem hồ sơ, La Gia Nam mở hết cửa sổ để khói bay bớt ra ngoài. Thật ra hắn không sợ bị Trần Phi dạy dỗ, quan hệ cấp trên – cấp dưới hai bên tôn trọng lẫn nhau đương nhiên là cần thiết. Nhưng Miêu Hồng – người phụ nữ này dám cãi tay đôi với giám đốc rất nhiều lần. Hồi đầu, La Gia Nam không hiểu tại sao Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ lại gọi cô là "sư phụ", nhìn bậy nhìn bạ một cái là bị cốc đầu. Phụ nữ hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, La Gia Nam đoán không ai dám cưới một cô gái lỡ thì.

Làm việc với Miêu Hồng vài tháng, cuối cùng hắn cũng chịu phục. Có lần một nghi phạm lái xe chạy trốn. Trên đường cao tốc, Miêu Hồng lái xe cảnh sát với tốc độ 140km/h, tạt đầu các xe khác để đuổi theo, rồi dồn xe nghi phạm kia vào rào chắn. La Gia Nam ngồi ở ghế lái phụ hoảng đến mức say xe, vừa bước xuống đã vịn cửa xe nôn như điên. Ngồi xe của sư phụ còn phê pha hơn ngồi tàu lượn siêu tốc.

Những lần làm trái quy tắc, La Gia Nam cũng học được từ Miêu Hồng.

Có tiếng gõ cửa vang lên. Thượng Quan Vân Phỉ từ phòng kỹ thuật lắc lắc máy tính bảng về hướng bọn họ.

"Có kết quả đối chiếu chân dung ngày hôm qua rồi."

Chương 6

DTV-EBOOK

Mọi người tụ tập ở phòng họp, trong tay là phần cơm hộp, vừa ăn tối vừa nghe Hứa Kiệt nói về những người có liên quan đến vụ án.

"Uông Hải Hà, bốn mươi hai tuổi, người tỉnh Bản, huyện Lũng. Mười năm trước từng lãnh án tù năm năm vì tội lừa đảo, sau khi ra tù thì mở công ty môi giới hẹn hò nhắm giới thiệu đối tượng cho người trung niên và người già tối thiểu năm mươi tuổi." Hứa Kiệt dùng đũa chỉ vào tấm ảnh trên màn chiếu. La Gia Nam cầm hộp cơm, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong ảnh. Người này cũng có chút nhan sắc: Mắt to, mũi cũng hơi to, khoé mắt và đuôi chân mày lộ ra khí chất phong trần.

"Lừa đảo? Cụ thể thế nào?" Trần Phi hỏi.

Kiều Đại Vĩ để đũa xuống, cầm tập hồ sơ, lật xem rồi nói: "Uông Hải Hà đã kết hôn và có con. Bà ta lừa ba người tổng cộng hai trăm bốn mươi vạn. Đáng ra phải bị phạt tù mười năm, nhưng bà ấy nhận tội, lại thay đổi thái độ một cách tích cực, còn trả lại một phần tiền đã lừa của người ta nên giảm còn năm năm."

"Người có một cuộc hôn nhân dối trá lại mở công ty môi giới hẹn hò à?" Miêu Hồng lau miệng. "Tôi cá là ngựa quen đường cũ."

Trần Phi cầm ly trà lên thổi, uống một hớp rồi nói: "Hàng xóm có xác nhận Uông Hải Hà là người hay ghé nhà nạn nhân chưa?"

"Cháu mới ghé hỏi qua. Xác nhận rồi." Hứa Kiệt nói xong gắp liền mấy đũa cơm. Mọi người đều ăn xong rồi, còn mỗi anh vẫn chưa ăn được bao nhiêu vì phải giải thích vụ án.

"Miêu Hồng, La Gia Nam đi điều tra Uông Hải Hà." Trần Phi bắt đầu phân công. "Tiểu Hứa và Đại Vĩ tiếp tục điều tra thuyền đánh cá."

Miêu Hồng đạp chân La Gia Nam, trên mặt viết bốn chữ "Lại phải tăng ca", hỏi: "Đội trưởng, hỏi luôn tại nhà hay bắt đến cục?"

"Những kẻ từng ngồi tù phần lớn là lưu manh. Bắt đến cục đi rồi hỏi."

Lên xe, Miêu Hồng hỏi La Gia Nam: "Trước lúc họp cậu đi đâu vậy?"

"Bên cục mới mời đến một cố vấn pháp y. Đội trưởng phân công con làm tài xế riêng cho người ta. Hết giờ làm con chở người ta về khách sạn." Kể từ lần nôn oẹ kia, mỗi lần ngồi xe với Miêu Hồng, La Gia Nam đều giành làm tài xế. "Sư phụ nói với đội trưởng giúp con với. Kêu chú ấy đổi người đi. Con làm không nổi luôn á."

"Nữ à?" Miêu Hồng ngoắc ngoắc khóe miệng.

"Người ta mà là nữ thì con đâu có nhọc lòng thế này."

"Tôi cũng chưa từng thấy cậu để ý cô gái nào hết."

"Gu của mấy cô gái bây giờ là những chàng trai ấm áp, hoặc là tổng tài bá đạo. Con nói chuyện với mấy cô ấy còn không được ba câu nữa là." La Gia Nam lườm ra ngoài cửa sổ.

"Vậy có đi xem mắt không?

"Mẹ bắt."

Miêu Hồng chẳng quan tâm La Gia Nam đang cầm lái. Cô cốc đầu hắn, trừng mắt la: "Đừng có chửi thề"

Con có chửi thề đâu! La Gia Nam oan ức nghĩ.

Câu gốc là 我妈逼, trong đó 逼 là ép buộc, 妈逼 là đm. Ý anh Nam là mẹ ảnh bắt ảnh đi xem mắt nhưng chị Hồng tưởng ảnh chửi thề =)))))

———————————

Uông Hải Hà ở ngoài còn đẹp hơn, nhưng cũng lớn tuổi hơn so với trên ảnh. Khi cười, khoé mắt bà có nếp nhăn. Khi nói chuyện, chúng càng hiện lên rõ ràng hơn. Trang điểm thì tinh tế, nhưng son môi lì đậm nhìn hơi đáng sợ. Ngồi trong phòng tiếp khách, Uông Hải Hà châm một điếu thuốc và nhướng cặp mày lá liễu nhìn về phía La Gia Nam.

"Anh cảnh sát, mấy người làm việc ở cục ai cũng đẹp trai như anh sao?"

"Tên này là xấu nhất đó." Miêu Hồng kéo ghế ngồi đối diện Uông Hải Hà, xua làn khói trước mắt đi. Theo thông lệ, nữ nhân chứng sẽ được Miêu Hồng thẩm vấn. "Tắt thuốc đi. Toà nhà này cấm hút thuốc."

Uông Hải Hà khịt mũi, ném điếu thuốc vào cốc giấy có nước trên bàn. Miêu Hồng đưa ảnh nạn nhân về phía bà, hỏi: "Sao chị quen với Vương Tân Tập?"

"Lão quỷ này là khách hàng của tôi. Lão nói vợ chết sớm, muốn đi thêm bước nữa. Yêu cầu của lão cũng khá cao." Uông Hải Hà bĩu môi, khinh thường nói: "Tuổi tác không được lớn quá, không đẹp thì không chịu, dáng người không béo cũng không gầy. Trời ơi em gái, em nói đi, bộ dạng của lão ta như vậy, người có giá thì ai mà chịu!"

"Tôi thấy chị rất để ý lão ta nhỉ? Có người nhìn thấy chị thường ghé nhà hắn." La Gia Nam nói. "Chúng tôi điều tra được một tháng trước, số tiền tiết kiệm bốn mươi vạn của Vương Tập Tân đã bị huỷ kí gửi và rút ra khỏi ngân hàng. Lão đưa tiền cho chị đúng không?

Uông Hải Hà ngơ ngác nhìn La Gia Nam: "Sao vậy? Lão báo cảnh sát nói chị lừa tiền à? Nói mấy em nghe, tiền đó là phí mai mối lão phải trả cho công ty chị. Hợp đồng để trong ngăn kéo bàn làm việc của chị. Mấy em không tin thì cứ cho người kiểm tra."

"Lão chết rồi." Miêu Hồng nói và quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của Uông Hải Hà. Kinh ngạc và sợ hãi, này không phải giả.

"Ối em nói gì thế em gái? Nói chết là chết vậy sao?" Ôm lấy bầu ngực ngồn ngộn, Uông Hải Hà nuốt ngụm nước bọt. "Chuyện này không liên quan tới chị đâu nha. Cảnh sát à, chị nhát lắm đó. Con kiến đi qua chị còn không dám đạp chết mà."

"Chị mà nhát à?" Miêu Hồng vung bản ghi chép vụ án trước mặt bà ta. "Tôi thấy hẳn chị phải gan lắm mới dám lừa người ta hai trăm bốn mươi vạn."

Trong nháy mắt, Uông Hải Hà khôi phục lại thái độ vênh váo đắc ý ban đầu: "Đàn ông đều có một kiểu, lúc tốt đẹp thì nâng người ta lên tận trời cao, người ta muốn gì cũng chiều. Đến khi mặc quần lên rồi thì trở mặt xem như không quen không biết. Chị mà không tranh thủ dành dụm chút tiền lương hưu cho bản thân, tới lúc chị già chị xấu ai cũng bỏ chị thì chị phải ra đường cái chờ chết hay sao?"

"Chị không thật lòng, sao lại mong người ta phải đối xử tốt với chị? Miêu Hồng hỏi ngược lại.

Uông Hải Hà cười ngả ngớn: "Ơ này em gái, nhìn em như vậy,

hẳn là chưa từng thử mùi vị đàn ông?"

Miêu Hồng chưa kịp lên tiếng, La Gia Nam đã bật ngược lại: "Sư phụ là nữ thần của cục, muốn đàn ông như thế nào thì búng tay là có."

"La Gia Nam! Đang ghi âm đó!" Miêu Hồng lườm hắn một cái, xoay mặt tiếp tục hỏi Uông Hải Hà: "Vương Tân Tập có từng mâu thuẫn với ai không?"

"Thôi thôi, cái xương già kia không uống thuốc thì không cứng được, toàn thân mềm oặt như cọng bún, đến cái trứng ngỗng còn sợ thì xung đột với ai cho được." Uông Hải Hà lúc nói chuyện còn nhìn La Gia Nam từ đầu đến chân như thể đang dùng ánh mắt để cởi quần áo hắn. La Gia Nam ho một tiếng và dời mắt đi.

"Vậy lão có kể cho chị chuyện liên quan đến thuyền đánh cá hay ai làm nghề chài lưới không?"

Ánh mắt Uông Hải Hà loé lên, nói: "Không có."

"Thật không? Nghĩ kĩ lại đi." Miêu Hồng nhạy bén đã bắt được sự thay đổi giọng điệu của đối phương.

"Ối cảnh sát ơi chị thở không được. Chị bị bệnh tim. Chị..." Uông Hải Hà đột nhiên thở gấp, trông như sắp xỉu đến nơi. La Gia Nam nhanh chóng dùng tay đỡ lấy người, ai ngờ Uông Hải Hà còn "tiện đường" ngả vào lồng ngực hắn, áp bộ ngực đầy đặn vào cánh tay hắn.

La Gia Nam buông tay không được mà giữ tay cũng không xong. Hắn dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía sư phụ. Miêu Hồng đã quá quen với thủ đoạn lưu manh này rồi. Cô túm lấy cổ áo La Gia Nam từ phía sau và kéo hắn ra, nhìn thấy Uông Hải Hà nằm xuống đất một cái "phịch".

"Xin lỗi chị nha. Cảnh sát La của chúng em bị dị ứng với phái nữ. Chị mà làm vậy lát nữa người đi cấp cứu là em ấy á."

Miêu Hồng ngồi xổm người xuống nhìn mái tóc rối tung của Uông Hải Hà, cười khanh khách.

———————————

Uông Hải Hà không chịu khai, nhưng phía cảnh sát cũng không có lý do để giam giữ bà ta. Nghe Miêu Hồng và La Gia Nam tóm tắt xong, Trần Phi trầm tư một lát, rồi hỏi Triệu Bình Sinh: "Lão Triệu, ông có cách gì không?"

Triệu Bình Sinh ngày thường bày ra dáng vẻ không bon chen với đời, nhưng thực tế ông là một trong những sinh viên đầu tiên của đại học Hình sự - Trinh sát chuyên nghiệp được tuyển vào cục, từ lúc còn là nghiên cứu sinh đến lúc làm tiến sĩ. Tốc độ suy nghĩ của ông nhanh hơn bất kì ai ở đây. Nếu ông sinh ra cách đây một trăm năm thì có thể được xem là cấp bậc quân sư. Ông vốn có cơ hội phát triển ở các tỉnh lị, nhưng ông vẫn chọn ở lại cục thành phố. Giám đốc muốn tốt cho ông nên cứ quở trách miết, nhưng ông chỉ cười ha ha cho qua chuyện.

"Gọi cho Chi cục thuế đi lão Trần." Triệu Bình Sinh nói. "Tôi không tin cái công ty của Uông Hải Hà không có hành vi trốn thuế. Chúng ta không bắt giữ bà ta vì tội lừa đảo được, nhưng tội trốn thuế đã đủ để mời bà ta tới đây uống trà rồi rồi. Dùng cái này mà cạy miệng bà ta."

"Mai gọi liền. Miêu Hồng, Tiểu La về ngủ đi. Sắp mười một giờ rồi."

La Gia Nam chưa kịp đi từ văn phòng ra đã nghe Trần Phi gọi lại: "Tiểu La, báo cáo bao giờ viết xong?"

"Dạ... mai ạ, đội trưởng." La Gia Nam vừa nghe đến hai chữ "báo cáo" đã cảm thấy khó chịu toàn thân.

"Gửi trễ là trừ lương." Trần Phi nhắc nhở hắn, vẻ mặt nghiêm túc.

La Gia Nam móc túi quần, giả vờ căm phẫn: "Đội trưởng, đừng làm vậy. Chú mà trừ lương cháu là phải trích quỹ của cục cho cháu, không là cháu chết đói đó."

"Màn thầu căn tin miễn phí kìa. Không chết đói đâu." Trần Phi giơ tay ra hiệu hắn đừng trả treo. "Thầy Kỳ thế nào? Có yêu cầu gì đối với Cục Công an không?"

"Cậu ấy không có yêu cầu gì nhưng cháu có nè. Chú đổi tài xế cho cậu ấy đi mà. Cháu đi làm nhiệm vụ sáng đêm, lỡ như xảy ra tai nạn giao thông là tới công chuyện đó."

"Tiểu La, cục đặt niềm tin vào cậu, không được tỏ thái độ. Thầy Kỳ đúng là kẻ thức thời, cố vấn cho cục mà không hề lấy một đồng phí nào. Cậu chăm sóc người ta cho tốt, thiếu một sợi tóc thì tới màn thầu cậu cũng đừng mơ."

Cậu ta là một tên nhà giàu chứ thức thời gì!

La Gia Nam khinh thường nhìn lên trần nhà. Hắn quyết định sau này mỗi khi được nghỉ, hắn đều sẽ ghé nhà hàng của khách sạn ăn cơm rồi ghi số phòng của Kỳ Minh để thanh toán.

Kỳ Minh không hiểu vì sao mí mắt phải của cậu giật liên tục. Cậu tháo kính, lấy thuốc nhỏ rồi nhắm mắt tìm khăn giấy để lau đi những giọt nước chảy ra. Nhìn màn hình máy tính quá lâu sẽ dẫn đến mỏi và cay mắt. Ngoài thuốc nhỏ mắt mát lạnh, tránh xa màn hình mới là lựa chọn tối ưu.

Cậu thay quần áo thể thao, xuống lầu đi chạy đêm.

Tời gần nửa đêm, trên đường chỉ có lác đác vài người. Bóng những ngọn đèn khi ngắn khi dài lặng lẽ theo chân người bạn của mình. Lúc chạy bộ, Kỳ Minh thường không đeo kính, nhìn xa chỉ thấy mờ mờ. Nhưng không sao, cậu không cận tới mức cách có hơn 50m đã không phân biệt được con người và con vật.

Tình cờ có một cô gái vóc người nhìn rất "bốc". Cô thấy gương mặt tuấn tú của Kỳ Minh nên nháy mắt với cậu một cái. Kỳ Minh nhìn không rõ người ta, nhưng từ cái bóng trắng trắng mờ mờ trên mặt cô và hành động kia, cậu cho rằng cô gái kia đang chào mình nên cũng lịch sự gật đầu lại với cô. Nào ngờ hành động này đã cổ vũ cô chạy đến ngay trước mặt cậu.

"Chào buổi tối, anh đẹp trai." Cô gái tự tin nói lời chào với Kỳ Minh trước. Theo phép lịch sự, Kỳ Minh cũng chạy chậm lại, chỉ cách cô gái 1 sải tay mà đáp: "Chào buổi tối."

"Mỗi tối tôi đều chạy bộ, sao chưa gặp anh bao giờ?" Cô gái chạy về phía trước một bước, Kỳ Minh theo bản năng lùi về nửa bước. Cô gái giả vờ không nhận ra Kỳ Minh đang cố tạo khoảng cách với mình, liền "chào mời": "Tôi là huấn luyện viên thể hình, đang làm tại một phòng tập gần đây nè. Anh đẹp trai, cho tôi xin số đi. Lúc nào rảnh thì ghé phòng tập xem thử, chương trình học cực kì chuyên nghiệp đó."

Ghê gớm thật, không chỉ bắt chuyện mà còn tiện thể kiếm mối cho phòng tập gym. Kỳ Minh dở khóc dở cười, ngay lúc cậu đang tìm cách từ chối khéo thì bỗng có tiếng phanh bên cạnh.

"Uầy, thầy Kỳ nửa đêm còn có tâm trạng ra ngoài tán gái sao?"

Giọng La Gia Nam vang ra từ phía cửa kính xe.

Chương 7

DTV-EBOOK

La Gia Nam tới quán trà phía dưới khách sạn để ăn khuya, quán này phục vụ suốt hai mươi bốn giờ. Hắn không thèm khách sáo với Kỳ Minh, vừa ngồi xuống là gọi ngay một phần cơm vịt quay giá một trăm năm mươi tám đồng. Kỳ Minh về phòng lấy mắt kính. Cậu cũng không định ngồi nhìn La Gia Nam ăn mà chỉ muốn nghe tiến triển của vụ án. Nếu La Gia Nam không chọc cậu vụ nửa đêm đi tán gái, cậu đã về nhà tắm rửa đi ngủ rồi.

Cậu cảm thấy cũng không cần thiết phải giải thích với hắn về chuyện tán gái gì gì đó.

La Gia Nam vừa ăn vừa nói về tiến độ của vụ án. Kỳ Minh trầm tư một chút, nói: "Hồi tối tôi xem biên bản khám nghiệm tử thi có nghĩ đến một trường hợp. Đầu của người chết không phải do mục nát mà bị cánh quạt chân vịt chém đứt đúng không? Vậy chắc chắn cái quạt đó cũng không còn lành lặn đâu. Cậu thử dựa vào đây để kiểm tra thuyền đánh cá xem."

La Gia Nam bị sặc và ho khan vài tiếng, đem đũa để lên bàn "cạch" một cái, nhíu chặt chân mày: "Nè, đừng làm tôi mất hứng ăn chứ."

Mất hứng ăn gì cơ? Kỳ Minh quét mắt qua đĩa cơm đã gần hết sạch, nói: "Nếu không biết, tôi còn tưởng cậu 3 ngày chưa ăn cơm."

"Đừng có so tôi với nhân viên văn phòng mấy người nha. Tôi bôn ba từ sáng đến khuya, đương nhiên tiêu hao thể lực hơn rồi." La Gia Nam lấy 1 cây tăm rồi che miệng lại để xỉa răng. Vịt

quay ăn thì ngon đấy, nhưng mà mắc. Vừa mắc tiền, vừa mắc răng.

"Hồi chiều cậu không viết báo cáo."

"Trời ơi thà cậu không nhắc tới 2 chữ "báo cáo" thì chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn đó."

"Ủa? Bây giờ chúng ta là bạn bè rồi à?" Kỳ Minh khẽ cười. "Tôi còn nghĩ Tổ trưởng La của Tổ trọng án lừng danh như vậy còn chẳng muốn làm bạn với một tên "đại sư" như tôi."

Bị Kỳ Minh chọc đúng người biệt danh mà hắn lén đặt cho người ta, La Gia Nam cảm thấy quê một cục nhưng hắn không định xin lỗi: "Cậu tự nói cậu có thể khiến thi thể "nói chuyện" chứ bộ. Thi thể có nói gì đâu?? Tôi không nghe nó nói gì luôn."

"Tìm ra manh mối trên người thi thể, cung cấp bằng chứng để phá án chính là một kiểu "nói chuyện", chỉ là không phát ra âm thanh thôi. Tôi không nghĩ cậu không hiểu cách nói tu từ này."

La Gia Nam mặt hạ xuống, nói: "Tôi rút lại câu nói hồi nãy. Cho dù không nhắc tới "báo cáo" cũng không thể làm bạn được."

"Vậy cậu tự trả tiền ăn nha. Đừng có ghi số phòng của tôi á."

"Đồ keo kiệt."

Kỳ Minh không rảnh mà bật lại hắn. Cậu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi: "Mười hai giờ rưỡi rồi. Cậu tính ngủ sofa phòng khách của tôi hả?"

"Cho tiền cũng không ngủ ở đó."

La Gia Nam ngoắc tay với nhân viên phục vụ để tính tiền. Ghi hoá đơn xong, hắn nhấc cằm về phía Kỳ Minh: "Sáng mai bảy giờ

rưỡi tôi tới đón cậu. Đừng có trễ."

———————

Miêu Hồng dậy từ sáng sớm để đi báo cáo công tác với giám đốc. Trong lúc chờ thang máy, cô nhìn thấy La Gia Nam đi vào sảnh toà nhà cùng với Kỳ Minh. Hôm qua cô đã biết chút chút về việc cục mời tới một cố vấn pháp y. Vì vậy, chẳng cần chờ đồ đệ giới thiệu, cô đã đưa tay về phía Kỳ Minh: "Miêu Hồng, ở Tổ trọng án."

"Này là sư phụ của tôi." La Gia Nam nói tiếp một câu.

"Kỳ Minh, cố vấn pháp y." Sau khi bắt tay cô, Kỳ Minh ấn thang đi xuống. Phải xuống 2 tầng mới tới văn phòng pháp y. Văn phòng này có hẳn một hệ thống thông gió riêng để mùi tử thi không bay đến các tầng khác.

Miêu Hồng quan sát Kỳ Minh từ đầu đến chân. Ừm, cậu này có vẻ trạc tuổi La Gia Nam, nhưng trông chững chạc hơn nhiều. Trang phục sạch sẽ tươm tất, có thể xem là chỉnh tề luôn cũng được chứ không như ai kia mặc cái áo khoác da có viền lông từ tháng mười năm nay đến tháng tư năm sau. Hơn nữa, cậu này chắc chắn phải có bản lĩnh. Nếu không thì với cái tính của La Gia Nam, chỉ cần một ngày là đã cãi nhau toé lửa rồi.

La Gia Nam còn có việc. Hắn gật đầu với Miêu Hồng một cái rồi đi trước.

"Thầy Kỳ là người địa phương à?" Đợi mãi chưa thấy thang máy đi xuống, Miêu Hồng chủ động bắt chuyện với cậu.

"Dạ đúng ạ." Kỳ Minh lễ phép đáp lại.

"Cha mẹ cậu khoẻ không?"

"Dạ cha mẹ em mất sớm. Em có một đứa em gái thôi."

"Em gái cậu hẳn là rất đẹp."

"Chị cũng rất đẹp."

Miêu Hồng hào phóng cười: "Thầy Kỳ, tên nhóc La Gia Nam tính tình không tốt lắm, cậu ráng chịu đựng nhé."

"Em không để bụng đâu ạ." Kỳ Minh nói. "Bên trong cậu ấy rất tốt nhưng cậu ấy không giỏi biểu hiện ra bên ngoài. Người như cậu ấy, lời nói và hành động có vẻ hung dữ nhưng thật chất không có ác ý."

"Cậu đánh giá tên nhóc kia chuẩn đấy." Miêu Hồng nhìn Kỳ Minh, ánh mắt lộ sự tán dương: "Cậu từng nghiên cứu tâm lý học à?"

"Chút chút thôi ạ." Đang nói thì cửa thang máy mở ra. Kỳ Minh ga lăng giữ cửa thang cho Miêu Hồng vào trước. Thang này đang đi lên nên cậu phải tiếp tục chờ.

"Hẹn gặp lại, thầy Kỳ."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Miêu Hồng nhìn ảnh phản chiếu trên cửa kim loại, cười rồi lắc đầu một cái. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Trần Phi lại giao Kỳ Minh cho La Gia Nam. Tổ trọng án ai cũng nóng tính, vì vậy La Gia Nam cần một người như Kỳ Minh trung hoà tính khí.

Chẳng phải có câu "Gần mực thì đen gần đèn thì sáng" sao? Cô rất mong đợi xem dáng vẻ "trưởng thành" của đồ đệ sẽ như thế nào.

———————

La Gia Nam đang thảo luận về vụ án với Kiều Đại Vĩ thì bỗng nghe âm thanh ồn ào lao nhao từ hành lang truyền đến. Hắn mở cửa phòng làm việc, chạy đến hỏi hai phụ cảnh ở hành lang: "Chuyện gì vậy?"

Phụ cảnh (Auxiliary police officer): Cảnh sát phụ trợ, hay cảnh sát đặc biệt, là lực lượng dự bị bán thời gian của lực lượng cảnh sát chính quy. Họ có thể được trang bị vũ khí hoặc không. Phụ cảnh có thể là tình nguyện viên không lương hoặc thành viên được trả lương của cơ quan cảnh sát liên kết. Quyền hạn của phụ cảnh khác nhau phụ thuộc vào cơ quan, thường là không có hoặc có thẩm quyền hạn chế so với cảnh sát chính quy.

"Cảnh sát La, hai người này nói họ là người nhà của nạn nhân. Họ đòi gặp giám đốc cho bằng được." Phụ cảnh lớn tuổi hơn lên tiếng giải thích.

"Giám đốc đang họp, không có thời gian." La Gia Nam phất tay ra hiệu cho họ để hắn giải quyết. Hắn bước đến trước mặt hai người kia, hỏi: "Mấy người là người nhà của ai?"

"Mày đang làm cái gì? Gọi giám đốc đến đây!" Một người trẻ, có vẻ trạc tuổi La Gia Nam rất kích động, muốn đẩy hắn ra. La Gia Nam thấy vậy lập tức cầm cánh tay người kia kéo sang một bên, lớn tiếng nhắc nhở: "Này, đây là Cục Công an. Nói chuyện cho đàng hoàng, không là tôi bắt anh lại."

Ngay lúc đó, người phụ nữ chừng năm mươi tuổi đột nhiên ngồi thụp xuống, tay đập sàn và gào lên: "Tôi không thiết sống nữa. Chồng tôi chết rồi mà không ai làm chủ! Cảnh sát còn muốn tạm giam con trai tôi! Ông trời ơi tại sao tôi lại xui xẻo như vậyyyy..."

La Gia Nam đã quá quen cái cảnh người thân đến đây khóc rống, nhưng người phụ nữ này có rơi giọt nước mắt nào đâu, gọi là làm màu thì đúng hơn. Hắn lui về sau nữa bước, ra hiệu cho phụ cảnh thốc người đàn bà kia lên: "Hiện tại giám đốc cũng không

rảnh. Mấy người nói rõ cho tôi rốt cuộc mấy người là người nhà của ai?"

"Vương Tân Tập là cha tao!" Người trẻ tuổi hất cằm về phía hắn, giọng điệu như đang hỏi tội: "Hôm qua một cảnh sát họ Hứa gọi điện đến nhà tao, nói cha tao chết rồi. Ổng còn kêu mẹ con tao đến hỗ trợ điều tra. Bây giờ mẹ con tao tới thì không cho vào trong. Thế đéo nào?"

La Gia Nam hơi nhướng mày, thầm nghĩ: "Nhìn mày éo giống như vừa mất cha đâu con trai ạ. Giống mới bước ra khỏi cửa thì bị người ta tống tiền hơn đó." Kiều Đại Vĩ nghe thấy âm thanh cũng bước ra ngoài, nghe người kia nói xong thì nhỏ giọng nói với La Gia Nam: "Sáng nay Hứa Kiệt bận. Cậu ấy có gọi cho tôi để báo hôm nay người nhà Vương Tân Tập tới."

La Gia Nam cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, ước tính chắc giờ này Trần Phi đã họp với giám đốc xong rồi. Hắn quay đầu nói với phụ cảnh lớn tuổi hơn: "Chú Khúc, phiền chú đến phòng giám đốc báo với đội trưởng Trần một tiếng. Nói là có người nhà Vương Tân Tập đến."

Khúc Liêm công tác ở đây đã gần ba mươi năm. Những cảnh sát trẻ tuổi đều kính trọng ông và gọi ông là "chú Khúc." Tuy ông đã hơn năm tuổi nhưng thể chất vẫn rất tốt. Nghe La Gia Nam nói xong, ông nhanh chóng đi về phía thang máy.

La Gia Nam quay đầu bắt chuyện với người nhà nạn nhân: "Bình tĩnh nào. Phiền hai người ghé phòng tiếp khách trước."

———————

Thông qua một cuộc trò chuyện đơn giản, La Gia Nam biết được người phụ nữ này tên Bạch Nguyệt Mai, là vợ trước của nạn nhân Vương Tân Tập. Còn con trai ông ta tên là Vương Minh Khải. Năm năm trước, sau khi ly dị, Vương Tân Tập tới đây làm

việc. Nghe nói ông ta vì vấn đề trai gái mà không còn mặt mũi ở lại quê nhà.

"Lão quỷ lão ma đó từ khi còn trẻ đã thích lén phén với những người đàn bà khác." Bạch Nguyệt Mai căm hận nói: "Ỷ trong bụng có chút kiến thức, mỗi ngày lão đều ghé ký túc xá nữ của những công nhân làm ở nhà máy, nói cái gì mà lão tự học thành nhân. Tôi khinh! Đó là một con đàn bà tì tiện tên là Ngô Ca. Nếu không phải quá biết tính của kỹ sư Vương, tôi còn cho rằng lão tự sát."

Thật ra, La Gia Nam không thích nói xấu người đã khuất. Thế nhưng hắn có thể hiểu được thái độ của Bạch Nguyệt Mai lúc này. Chồng lăng nhăng, phụ nữ nào không hận?

"Kỹ sư sao?" Kiều Đại Vĩ nhớ lại thông tin về Vương Tân Tập. Ông ta làm lao công ở một trường đại học. Kỹ sư có bằng cấp nào lại đi làm nghề đó. Anh hỏi: "Kỹ sư mảng nào vậy?"

"Cha tôi là thợ đóng tàu." Vương Minh Khải lạnh lùng nói.

La Gia Nam hỏi: "Gần đây anh có liên lạc với cha mình không?"

"Không. Ông ta bỏ nhà bỏ việc và có lỗi với mẹ tôi. Tôi còn liên lạc với ông ta làm gì?" Vương Minh Khải khịt mũi. "Ông ta chết là đáng đời. Đó là báo ứng."

"Này. Nói gì thì đó cũng là cha của anh đấy. Tôn trọng chút đi."

Vương Minh Khải đứng lên: "Xưởng đóng tàu ở quê tôi là xí nghiệp lớn nhất của vùng. Tôi cũng làm ở đó, nhưng chỉ vì lão ta mà tôi đéo thể ngẩng cao đầu nhìn đồng nghiệp được. Con giun xéo lắm cũng quằn thôi!"

"Đừng kích động. Ngồi xuống." La Gia Nam chỉ vào ghế sofa, chờ Vương Minh Khải ngồi xuống. Hắn hỏi Bạch Nguyệt Mai: "Chị có

biết chồng trước của chị gửi tiết kiệm bốn mươi vạn không?"

Ái chà, hắn không nghĩ cả hai mẹ con cùng đứng lên.

"Bốn mươi vạn?! Tôi biết ngay cái tên quỷ chết kia lừa tôi, còn giấu tiền riêng!" Bạch Nguyệt Mai tiếp tục gào thét: "Lúc ly hôn, lão ta nói lão sẽ rời khỏi quê nhà, vậy mà chuyện này không bị vạch trần sao?!"

Vương Minh khải đỡ cánh tay của mẹ, dùng giọng điệu chất vấn mà hỏi La Gia Nam: "Tiền đâu? Đó là tài sản thừa kế của cha tôi!"

Từ phản ứng của hai mẹ con này, có vẻ họ cũng không biết chuyện tiền nong. Vậy thì có thể loại trừ hiềm nghi giết người vì tiền. Việc sát nhân là kẻ mà nạn nhân thân thiết và tín nhiệm nhất không phải vấn đề mới lạ. Vì vậy, tất cả những người có liên quan tới người chết đều là nghi phạm cho đến khi thủ phạm thật sự được tìm ra.

La Gia Nam nhún vai, cùng liếc mắt nhìn Kiều Đại Vĩ, tiếc nuối nói: "Cha anh nộp tiền cho một công ty môi giới hôn nhân rồi. Nếu muốn lấy lại thì anh phải nhờ pháp luật can thiệp thôi."

"Công ty môi giới hôn nhân?!" Vương Minh khải ngạc nhiên.

"Ôi con trai số khổ của mẹ ơi... Cha con không để lại gì cho gia đình mà lại đi tích góp cho những con yêu ma quỷ quái kia!" Bạch Nguyệt Mai rơi một giọt nước mắt. La Gia Nam đoán bà chỉ cảm thấy đau lòng vì mất tiền.

Bạch Nguyệt Mai chỉ tay lên trời mà mắng chửi. Nếu Miêu Hồng và Trần Phi không đến văn phòng kịp thời, chắc lỗ tai của La Gia Nam và Kiều Đại Vĩ đã điếc mất.

"Ngô Ca là ai?" Trần Phi hỏi sau khi đã an ủi người nhà nạn nhân. Ông đang lật xem tài liệu được Kiều Đại Vĩ ghi chép lại.

"Nghe nói là người tình của Vương Tân Tập lúc ông ta còn làm ở xưởng đóng tàu. Sau khi ông ta ly hôn, bà ấy cũng xin thôi việc ở xưởng." Thông tin này là Kiều Đại Vĩ hỏi được trong lúc Bạch Nguyệt Mai đang khóc lóc ỉ ôi về sự bất hạnh trong hôn nhân của mình với Trần Phi.

"Miêu Hồng, nhờ Thượng Quan Vân Phỉ bên phòng kỹ thuật điều tra hồ sơ sử dụng điện thoại và thẻ tín dụng theo số chứng minh nhân dân để tìm ra Ngô Ca càng sớm càng tốt." Trần Phi gấp tài liệu lại. "Đại Vĩ, điều tra thuyền đánh cá tới đâu rồi?"

"Ngày hôm qua cháu với Hứa Kiệt đã ghé bến tàu Quan Đinh và Tây Độ nhưng không tìm được con thuyền khớp với mô tả của chúng ta. Để chiều nay Hứa Kiệt tới rồi tụi cháu đến bến tàu Tung Trào kiểm tra."

Trần Phi gật đầu, đưa mắt về phía La Gia Nam: "Báo cáo của cậu đâu?"

La Gia Nam trợn mắt ngoác mồm. Ngay lúc cặp mày Trần Phi vừa nhăn lại, Kỳ Minh gõ cửa văn phòng và bước vào. Cậu đem ném một xấp giấy trên bàn La Gia Nam.

"Hôm qua cậu để quên báo cáo ở nhà hàng." Kỳ Minh nói, liếc nhìn La Gia Nam.

La Gia Nam ngẩn người, nhanh chóng sắp xếp lại xấp giấy kia. Đây là báo cáo về vụ án liên quan đến súng ống vừa qua. Tập báo cáo viết có bài có bản, lại không gian dối hay lấp liếm những hành vi trái quy tắc của hắn. Nhìn sơ cũng biết không phải do La Gia Nam viết rồi. Đây chính là một chiếc bánh ngon từ trên trời rớt xuống. La Gia Nam đưa báo cáo cho Trần Phi, hất cằm lên: "Đội trưởng, báo cáo nè."

"Báo cáo này cậu viết à?" Chân mày Trần Phi nhăn lại. Ông biết chữ viết tay của La Gia Nam là kiểu mạnh mẽ, cứng cáp. Còn nét chữ trên báo cáo này uyển chuyển như nước chảy mây trôi, hơi nghiêng về bên phải, và nó cho thấy người viết quen viết bằng tiếng Anh hơn.

"Cháu đọc, thầy Kỳ viết." La Gia Nam phản ứng nhanh lẹ.

Miêu Hồng đang định đi ra khỏi văn phòng nhưng nghe vậy, cô quay lại nhìn Kỳ Minh và La Gia Nam, khoé miệng cong lên đầy ẩn ý: "Thầy Kỳ, đừng chiều thằng nhóc La Gia Nam này như thế. Nó chẳng được gì ngoài được nước làm tới đâu."

Kỳ Minh không để ý, vung tay nói: "Đội trưởng Trần, La Gia Nam là người phái hành động. Cháu nghĩ thay vì để cậu ấy dành mấy tiếng viết báo cáo, chú cho cậu ấy ra ngoài phá án thì hợp lý hơn á. Chú thấy sao?"

"Đúng là thầy Kỳ anh minh. Đội trưởng, cháu ra ngoài tra án. Có gì đợi chiều cháu về rồi nói!" Không đợi Trần Phi lên tiếng, La Gia Nam đẩy Kỳ Minh ra ngoài hành lang. Sau khi đã cách văn phòng một khoảng khá xa, hắn ngạc nhiên hỏi cậu: "Sao lại viết báo cáo giúp tôi?"

"Tôi không thích nợ ân tình. Cậu làm tài xế cho tôi, đương nhiên tôi phải làm gì đó cho cậu." Kỳ Minh nghiêng đầu, nói: "Với cả tôi nghĩ viết báo cáo giúp cậu thì thực tế hơn là trả tiền."

Hì, đúng là biết cách khiến người ta yêu thích. La Gia Nam nghiêng đầu cười, vừa định cảm ơn thì nghe Kỳ Minh nói: "Cái báo cáo đó tôi viết hai mươi phút là xong. Để cậu viết chắc phải hai mươi tiếng."

Kỳ Minh giơ tay đẩy mắt kính xuống. Cậu đổi đề tài, nói: "Cho

cậu cơ hội trả công tôi nè. Mai là cuối tuần, cậu qua giúp tôi chuyển trọ đi."

Chương 8

DTV-EBOOK

La Gia Nam không muốn hi sinh ngày nghỉ quý giá của mình để báo đáp cái ân tình "chó má" của Kỳ Minh. Phải trao đổi đồng giá chứ đúng không? Mấy người đừng nghĩ chỉ viết có cái báo cáo là đã dụ được tôi nha. Chuyện nhỏ như vậy còn đòi báo đáp, lỡ sau này chuyện lớn hơn thì tôi lấy thân báo đáp mấy người à?

"Không!" La Gia Nam nói thẳng, không thèm quan tâm Kỳ Minh có thấy quê độ hay không.

"Cái này không phải nhờ vả." Kỳ Minh mặt lạnh tanh, nói: "Mà là mệnh lệnh."

"Ha hả hà ha cậu còn ra lệnh cho tôi cơ à? Nói cậu biết, ngoại trừ mệnh lệnh từ đội trưởng Trần, tôi..." Hắn chưa nói hết câu, điện thoại trong túi đã rung liên hồi. Vừa nhìn thấy người gọi, khoé miệng hắn hơi giật giật: "Dạ alo, mẹ gọi có gì không?" Hắn ra hiệu Kỳ Minh đừng lên tiếng.

Mẹ hắn ở đầu dây bên kia cằn nhằn một hơi dài. La Gia Nam để điện thoại ra xa lỗ tai, một lúc lâu sau hắn mới được lên tiếng: "Dạ không, mai con không được nghỉ... Dạ đúng rồi, tăng ca ạ. Á mẹ ơi đừng gọi đội trưởng. Không liên quan đến đội đâu! Ý là..." La Gia Nam nhìn Kỳ Minh, vẻ mặt hơi quạu: "Dạ đội trưởng mới tới cần chuyển trọ... Buổi tối ghé ăn cơm sao? Dạ tối con cũng không rảnh... Ngày mốt con mắc trực ban rồi... Tuần sau ạ? Tuần này còn chưa hết mà mẹ, sao con biết tuần sau có việc gì không. Thôi con đang bận. Con cúp trước nha."

Cúp điện thoại xong, La Gia Nam treo lên biểu cảm "Tôi cmn uống nước lạnh cũng mắc răng". Mẹ cố ý gọi điện kêu hắn cuối

tuần về ăn trưa, chắc chắn là sắp xếp xem mắt. Hắn thà giúp Kỳ Minh chuyển trọ hơn là cười giả trân đến cứng cả cơ mặt với một cô gái lạ mặt.

"Thôi được rồi. Theo ý cậu vậy." La Gia Nam nói với Kỳ Minh.

"Mẹ cậu gọi về nhà ăn cơm hả?" Kỳ Minh hỏi.

La Gia Nam gật đầu.

Kỳ Minh rũ mắt xuống, nói: "Cậu về ăn cơm đi. Dành thời gian với cha mẹ."

"Cái cậu này thật là..." La Gia Nam bất đắc dĩ, nói: "Tôi đâu có xem cậu là một cái cớ để không về nhà!"

"Sao lại không muốn về nhà?"

"Cha tôi dữ lắm, mẹ thì hay nói chuyện đâu đâu á." La Gia Nam khịt mũi. Kỳ Minh khẽ buông một tiếng thở dài, nhấc mắt lên cười khổ, nói: "Anh đó, người có phúc mà không biết hưởng gì hết."

La Gia Nam định bật lại "Cậu thử ở chung với họ hai tiếng đi rồi biết", nhưng hắn bỗng cắn môi, đem lời chưa nói kia nuốt vào trong.

Làm sao La Gia Nam lại quên cha mẹ Kỳ Minh đều đã mất chứ...

Giờ tan làm, La Gia Nam vẫn còn công việc nên phải tăng ca. Đến khi hắn làm xong hết việc, nhìn đồng hồ thì thấy đã gần tám giờ tối. Kỳ Minh không nhờ hắn chở về, có khi đã tự về khách sạn rồi. Hắn chạy xuống hai tầng, tới văn phòng pháp y thì thấy cửa đã khoá. La Gia Nam đứng ở hành lang hơi do dự

một chút, rồi lấy điện thoại gọi cho Kỳ Minh.

Điện thoại vang lên khá lâu, người kia mới nhấc máy. "Cậu đi đâu rồi? Lúc đi sao không gọi tôi?" La Gia Nam hỏi. Kỳ Minh im lặng một chút, nói: "Tôi đi đâu cũng không cần báo cáo cho cậu."

Lời này nghe sao mà tức! La Gia Nam cau mày đá vào tường, hắn cảm thấy Kỳ Minh đang dỗi. Nghe thấy âm thanh sóng biển từ bên kia, hắn đè lửa giận xuống, hỏi: "Đang ở bãi biển à?"

"Ừm." Bên kia lạnh lùng đáp lại một tiếng. La Gia Nam nghe được Kỳ Minh đang không vui. Thật ra hắn đã phát hiện tâm trạng của cậu xuống dốc từ sau khi mẹ hắn gọi rồi. Kỳ Minh từ nhỏ đã không còn cha mẹ, nhưng nỗi mất mát này La Gia Nam khó có thể hiểu hết được. Nhưng thân là một người bạn, hắn biết mình phải làm gì đó cho đối phương: "Gửi định vị đi. Tôi đi đón cậu."

"Không cần. Tôi đang muốn ở một mình."

"Ngày mai tôi phải giúp cậu chuyển trọ mà đúng không? Tôi còn chưa ăn tối nè. Cậu phải mời tôi ăn cơm trước chứ. Không ăn sao làm."

"Cậu tự đến nhà hàng dưới khách sạn ăn đi. Ghi số phòng của tôi."

"Cậu đúng là không có thành ý gì hết." La Gia Nam vừa nói vừa đi về phía thang máy. "Nói nghe, hôm nay là thứ Sáu đó. Phải đi ăn tôm hùm đất với uống bia mới đúng bài. Ăn không no thì đừng hòng sai tôi làm gì hết nha."

Người bên kia không lên tiếng. Ngay lúc La Gia Nam nghĩ Kỳ Minh bị mất kết nối, cậu nói: "Gửi tôi tên tiệm với địa chỉ."

"Quán của lão B á. Cậu nhớ không?"

"Ừ, lát gặp."

"Kêu Đại Vĩ, Hứa Kiệt với sư phụ tôi đến luôn nha? Càng đông càng vui mà, sẵn cho cậu làm quen với mọi người."

"Ừ được."

Vừa cúp máy, La Gia Nam gọi cho từng người. Trừ Hứa Kiệt bận, Kiều Đại Vĩ và Miêu Hồng đều đi.

———————

Tối thứ Sáu là thời điểm quán của lão B đắt khách nhất. Lúc La Gia Nam đến nơi, quán đã chật kín rồi. Lão B mượn một cái bàn từ quán bên cạnh, dọn thêm ghế rồi mới mời La Gia Nam ngồi. Mấy phút sau, Kiều Đại Vĩ đến, Miêu Hồng đến ngay sau. Gần nửa tiếng sau Kỳ Minh mới tới. Cậu mặc Âu phục, mang giày da nên trông có vẻ không hợp lắm với không khí chợ đêm nơi đây.

"Lát nữa lái xe mà còn dám uống à?" Thấy La Gia Nam cầm chai bia, Miêu Hồng đè cổ tay hắn.

"Chút nữa thuê tài xế cũng được mà." La Gia Nam cười hì hì, lấy chai bia đụng vào tay Kiều Đại Vĩ: "Đại Vĩ, uống một chai không?"

Kiều Đại Vĩ không nói lời nào uống cạn chai bia. Miêu Hồng bóc vỏ một cái đuôi tôm hùm đất rồi đặt xuống đĩa của Kỳ Minh, cười hỏi: "Thầy Kỳ không uống sao?"

"Em không uống bia." Kỳ Minh nhìn đuôi tôm trong đĩa, gật đầu với Miêu Hồng: "Cảm ơn chị ạ."

La Gia Nam cũng nhìn thấy cái đuôi tôm kia, khoé miệng sụp xuống, giả vờ buồn bã nói: "Sư phụ thật là bất công. Không lột

cho con!"

"Tàn phế à? Hay là không có tay?" Miêu Hồng liếc hắn, tiếp tục hỏi Kỳ Minh: "Thầy Kỳ muốn uống gì không nào? Chị uống với em."

"Sư phụ đang bị sắc đẹp mê hoặc đó..." La Gia Nam nhỏ giọng ai oán với Kiểu Đại Vĩ, ngay sau đó liền bị Miêu Hồng đạp cho một cái. May mà Miêu Hồng mang giày bệt, chứ thử mà cô mang giày cao gót chắc chân hắn đã lủng một lỗ.

Kỳ Minh nhìn quầy hàng, nói: "Em nghĩ nơi này không có bán whiskey. Thôi chị uống gì em uống đó."

"Lão B." Miêu Hồng ngoắc tay với lão B, "Cho một bình rượu trắng."

La Gia Nam trừng mắt: "Sư phụ, người đây là muốn chuốc say cố vấn của chúng ta rồi thừa dịp..."

"Nói xàm nữa là chai bia vô đầu nha ranh con." Miêu Hồng vỗ bàn. Cô là người Đông Bắc nên tửu lượng rất tốt, uống tám lạng nửa cân cũng chưa say. "Bình thường công việc bận rộn, cũng không có thời gian mà xoã. Thôi coi như hôm nay là tiệc chào mừng cố vấn mới đến. Không nói nhiều, bữa này tôi mời."

"Em mời chứ, cảnh sát Miêu. Để nữ giới trả tiền là sỉ nhục nam giới đó." Kỳ Minh nói.

Nghe vậy, Miêu Hồng cảm động: "Ôi, thầy Kỳ ơi, lịch sử nhục nhã của hai người đối diện em có thể viết thành một quyển sách đó. Hứa Kiệt mà ở đây thì quyển sách được đóng gáy luôn rồi."

La Gia Nam và Kiều Đại Vĩ đều nghiêng đầu đảo mắt.

Ở chợ đêm ngoài mấy đứa trẻ bán hoa còn có hẳn một dãy bàn cho những người hát rong. Những người thường đến chợ đêm đều biết yêu cầu một bài hát là hai mươi đồng, nếu thấy ca sĩ hát hay thì có thể boa thêm.

Một cô gái chừng hai mươi tuổi ôm đàn guitar đến bàn La Gia Nam hỏi bọn họ có muốn "order" một bài hát không. La Gia Nam thường không yêu cầu ca khúc. Không phải tiếc tiền, chỉ là hắn cảm thấy làm vậy cứ như mấy lão già đi nghe đàn hát trong xã hội cũ, kiểu nó hơi kì kì... Nhưng nhìn dáng vẻ mong đợi của cô gái nhỏ, hắn châm điếu thuốc, nhấc cằm về phía Miêu Hồng.

"Sư phụ, người "đặt hàng" một bài đi. Con mời."

Khuôn mặt Miêu Hồng đỏ bừng do uống rượu. Nghe La Gia Nam nói vậy, cô quay đầu hỏi cô gái hát rong: "Nhạc phim "Hồn ma"... Tên gì ấy nhỉ?"

Ghost (Hồn ma) kể về câu chuyện linh hồn của một chàng trai trẻ nhờ sự giúp đỡ của một bà đồng để ở cạnh người yêu và cảnh báo cô về những nguy hiểm tiềm tàng. Phim sản xuất năm 1990, được xem một trong những bộ phim tình cảm hay nhất và được đề cử nhiều Giải Oscar.

Cô gái suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

"Unchained melody." Kỳ Minh nói. Cậu uống có chừng hai, ba ly rượu trắng mà mặt cũng đỏ ửng.

"Ừ bài này đi." Trong mắt Miêu Hồng có một tia đau thương, nhưng cô nhanh chóng xua nó đi bằng một nụ cười: "Hát được bài này không cô bé?"

Cô gái tiếp tục lắc đầu, lúng túng nói: "Dạ nhạc tiếng Trung thì được ạ..."

Nét mặt Miêu Hồng hiện lên vẻ cô đơn. Trong lúc cô đang suy nghĩ bài khác, Kỳ Minh đưa tay về phía người hát rong: "Cho tôi mượn đàn nhé."

Sau khi chỉnh cây đàn guitar giá rẻ xong, Kỳ Minh mỉm cười với Miêu Hồng: "Cảnh sát Miêu, em hát bài "Unchained melody" không hay lắm, nên em mong chị sẽ chịu bài "Boys "round here"."

Nói xong, cậu gảy một khúc nhạc dạo. Vừa nghe giọng hát của Kỳ Minh, não La Gia Nam đã tự động nảy số "Vcl cậu ta nên đi thi The Voice." Nhờ phúc của cô bạn gái cũ học tiếng Anh, trình độ tiếng Anh của La Gia Nam cũng ở mức ổn. Bài hát này tuy hắn chưa nghe bao giờ, nhưng lời thì hắn hiểu được. Nội dung bài hát đại loại là về người nam theo đuổi người nữ. Thể loại nhạc đồng quê vừa nhẹ nhàng vừa ngọt ngào, hoàn toàn khác với phong cách lạnh lùng của Kỳ Minh thường ngày. Mãi đến khi bị tàn thuốc làm phỏng tay, La Gia Nam mới hoàn hồn sau cú sốc nhẹ này.

Sau khi Kỳ Minh hát xong, Miêu Hồng vỗ tay: "Thầy Kỳ hát hay quá. Trên đời này có gì em không biết làm không?"

Kỳ Minh trả đàn guitar lại cho cô gái, ngại ngùng cười: "Em không biết lái xe."

"Chị dạy cho. Bảo đảm học hai tiếng là lái được ngay." Miêu Hồng liếc La Gia Nam để ra hiệu cho hắn trả tiền.

La Gia Nam lấy ví ra rồi do dự một chút, không biết nên trả tiền cho cô gái hay cho Kỳ Minh.

Ăn uống no say, La Gia Nam thuê tài xế lái xe, tiện đường cho Kỳ Minh đi ké về khách sạn. Ngồi với cậu ở ghế sau, La Gia Nam nhìn chằm chằm khung cảnh thành phố lướt qua cửa kính. Còn

hai lần đèn giao thông nữa là đến khách sạn, La Gia Nam mới quay đầu về phía Kỳ Minh, hỏi: "Cậu muốn theo đuổi sư phụ của tôi à?"

Kỳ Minh điềm tĩnh lắc đầu: "Cảnh sát Miêu có người trong lòng rồi mà."

"Gì? Sư phụ có người trong lòng sao tôi lại không biết?" La Gia Nam kinh ngạc hỏi. Thật sự hắn không thể tưởng tượng được kiểu người đàn ông thế nào mới có thể được Miêu Hồng cất giữ trong tim.

"Nếu tôi đoán không sai, người đó không còn ở đây nữa." Kỳ Minh trầm tư một chút. "Rượu vào thì lời ra. Cậu nhớ lại bài hát chị ấy yêu cầu đi, thêm vẻ mặt chị ấy lúc đó nữa."

"Vậy sao? Tôi không để ý." La Gia Nam cố gắng nhớ đến nét mặt Miêu Hồng lúc đó, nhưng hắn không nhớ được. Chắc chắn hắn sẽ không tìm Miêu Hồng để xác minh chuyện này. Đó là việc riêng của đối phương.

"Chú ơi, tới rồi ạ."

Kỳ Minh vỗ vào ghế lái. Xe dừng lại bên đường, cậu định mở cửa xe đi xuống thì bỗng cánh tay cậu bị La Gia Nam kéo lấy.

"Ngày mai mấy giờ đây?" La Gia Nam hỏi.

Đẩy tay hắn ra, Kỳ Minh nói: "Cậu về ăn cơm với cha mẹ đi rồi qua. Tôi gọi Thiệu Thần đến giúp là được."

"Thiệu Thần? À, cái cậu Giám đốc bộ phận kinh doanh của khách sạn." La Gia Nam nhướng mày, nói: "Tôi chắc chắn sẽ không về nhà ăn cơm. Cậu cứ nói mấy giờ đi."

"Chín giờ. Cứ tới nhà trọ của tôi đi. Tôi không có hành lý gì, chỉ

cần dọn dẹp đồ đạc thôi." Kỳ Minh chỉ ngón tay về phía tiểu khu đối diện. "Lầu sáu, phòng 1808. Chìa khoá đưa anh rồi. Nếu chín giờ tôi chưa tới thì anh cứ vào đó chờ trước."

La Gia Nam chợt sững người. Ừ ha, Kỳ Minh đã đưa hắn một cái chìa khoá. Nhưng từ cái đêm mà hắn ngủ lại phòng khách của cậu, hắn chưa từng nhìn thấy cái chìa đó!

Chương 9

DTV-EBOOK

Thấy La Gia Nam bỗng nhiên đòi ngủ ở sofa phòng khách, trực giác của Kỳ Minh cho cậu biết hắn rõ ràng có ý đồ gì đó. Từ biểu hiện, phản ứng, và cả cái tính trước giờ của hắn, Kỳ Minh suy nghĩ một chút, và cậu khá là chắc kèo hắn đã làm mất cái chìa khoá rồi. Và La Gia Nam cho rằng hắn làm mất ở phòng khách chỗ cậu, cụ thể là mất ở gần cái sofa.

Hành động của La Gia Nam sau khi bước vào phòng đã chứng thực suy đoán của Kỳ Minh. Đầu tiên hắn giả bộ cúi xuống buộc dây giày để tìm dưới ghế sofa và bàn trà, tiện thể nhấc luôn tấm thảm dưới bàn lên tìm. Thế nhưng hắn không tìm được. Sau đó hắn tìm ở khe tường sau ghế cũng không ra. Lúc này, La Gia Nam đang vừa cười ha hả với cậu, vừa nhét tay vào khe hở giữa đệm ghế và đệm lưng để lục lọi.

Thấy chân mày La Gia Nam nhíu lại, Kỳ Minh cho rằng hắn đã tìm được, nhưng giây tiếp theo trên bàn trà chỉ có thêm một đồng xu. Sau đó La Gia Nam lại lôi ra một cái bao cao su. Hắn kinh hãi ném nó vào thùng rác. Ngay lúc Kỳ Minh định ngăn La Gia Nam lại vì cậu đã nhịn hết nổi, cậu thấy khoé miệng hắn cong lên, rút tay ra rồi bỏ tay vào túi.

"Đừng nhây nữa. Gần 2 giờ rồi, đi ngủ thôi." La Gia Nam cởi áo khoá rồi phi thân đến tấm đệm lưng, rồi hắn nằm xuống, đầu gối lên tay: "Cậu tắt đèn giúp tôi nhé? Với lại có chăn không? Cho tôi 1 cái."

Kỳ Minh lấy ra một cái chăn trong tủ ở phòng ngủ rồi ném lên người La Gia Nam, sau đó cậu tắt đèn về phòng. Cảm giác say đã dâng lên, tuy trong lòng đầy tâm sự nhưng Kỳ Minh vẫn chìm

vào giấc ngủ say.

La Gia Nam ngủ rất nông, tiếng động nhẹ bên ngoài cũng có thể đánh thức hắn. Đây là thói quen hắn đã hình thành từ khi đi nằm vùng. Thế nên khi nghe thấy có tiếng nói chuyện trong phòng ngủ, hắn đã choàng tỉnh. Nghe kỹ hơn thì nhận ra hình như Kỳ Minh đang nói mớ. Mà giấc mơ hẳn là cũng chẳng đẹp đẽ gì bởi những câu ngắn ngủi như "không", "chạy", "đừng" cứ lặp đi lặp lại.

Bình thường La Gia Nam chắc chắn sẽ không để ý đến mấy chuyện bao đồng này, nhưng hôm nay Kỳ Minh uống rượu. Nếu cậu bị mắc kẹt trong cơn ác mộng này mà không tỉnh thì có thể cậu sẽ nôn mửa và nghẹn chết. La Gia Nam đứng dậy từ trong bóng tối, đi tới phòng ngủ và vặn chốt cửa. Kỳ Minh đã khoá cửa, nhưng loại khoá này sao có thể ngăn được La Gia Nam? Hắn rút ra một tấm thẻ trong ví tiền, nhét vào khe cửa rồi ấn vào chốt, ổ khoá liền văng ra. Bật đèn phòng ngủ, hắn thấy Kỳ Minh cau mày, hai tròng mắt run rẩy không ngừng dưới mí mắt, mồ hôi lạnh túa ra khắp người và vẫn không ngừng nói mớ. La Gia Nam nhanh chóng chạy đến, dùng sức lay cậu tỉnh lại.

Kỳ Minh sau khi tỉnh dậy cũng không phân biệt được đâu là thực đâu là mơ, cậu giơ tay giáng xuống mặt La Gia Nam một cái bạt tai. Cú đánh này khiến La Gia Nam ngẩn ra, mặt hắn đau rát. Hắn đè hai cánh tay của Kỳ Minh xuống, la to: "Tỉnh lại đi Kỳ Minh! Là tôi!"

Hiện tại Kỳ Minh đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu bị ánh đèn làm chói mắt, chỉ nằm đó thở hổn hển. La Gia Nam buông tay ra, xoa mặt, giọng oán giận: "Tên nhóc nhà cậu khoẻ ghê ha. Tát tôi một cái muốn chảy máu luôn rồi!"

Giơ tay che mắt lại, Kỳ Minh hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh nói: "Cút ra ngoài!"

———————

"Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt."

Câu này đại ý là những người tốt thường bị thế gian rẻ rúng, ngược đãi, hãm hại. Lã Động Tân là một trong tám vị Tiên của Trung Quốc, bối cảnh ra đời câu nói này diễn ra lúc ông còn là nho sinh chứ chưa đắc đạo. Chuyện kể Lã Động Tân có một người bạn tâm giao tên là Cẩu Diễu, cả 2 đều hiểu nhầm lòng tốt của người kia (còn cụ thể thì các bạn tìm trên mạng nhé vì truyện cũng khá dài í). Vì vậy mới có câu nói "Cẩu Diễu Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm", tạm hiểu là: Cẩu Diễu và Lã Động Tân, cả hai đều không biết (hiểu nhầm) lòng tốt của người kia. Bởi vì "Cẩu Diễu" (苟杳) đồng âm với "cẩu giảo" (狗咬) nghĩa là "chó cắn", nên mới bị đọc chệch ra thành "Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt".

Tức giận xoa cái cằm mém bị đánh gãy, La Gia Nam gọi điện xuống lễ tân để xin một xô đá. Biết trước kết cục vừa bị đánh và vừa bị sút ra khỏi phòng thế này, tôi mặc kệ mấy người sống chết thế nào! La Gia Nam giận đến nghiến răng. Nhưng nếu lúc nãy hắn không nhìn nhầm, hình như trên mặt Kỳ Minh có vệt nước.

Khóc à? Chắc không phải nước bọt đâu ha...

La Gia Nam vừa định cười thì cơn đau nơi khoé miệng khiến hắn phải rít lên và hút một ngụm khí. Dùng khăn mặt gói đá lại, hắn chườm trên mặt rồi nằm trên ghế sofa. Sau đó hắn lấy chìa khoá căn hộ của Kỳ Minh ngắm nghía dưới ánh đèn một chút, sau đó móc nó cùng với chìa khoá xe.

Ok, thế này thì không mất được.

La Gia Nam ngủ thẳng đến sáng. Hắn vừa đánh răng vừa nhìn nửa khuôn mặt bị đánh trong gương. Đây đúng là minh chứng

một vụ bạo hành gia đình, tuy không sưng nhưng dấu tay hiện lên rất rõ ràng. Thiệu Thần nhìn thấy vết thương đó mà giật mình hỏi: "Cảnh sát La sao lại bị thương rồi?"

"À, tôi bị người bệnh thần kinh đánh." La Gia Nam liếc Kỳ Minh. Lúc này cậu đang trả tiền cho nhân viên bốc vác.

Kỳ Minh dừng lại một chút. Chính tay cậu đã đánh La Gia Nam, đúng ra cậu nên cảm thấy áy náy. Nhưng cái tên này bất lịch sự thật, nửa đêm lại lén vào phòng của cậu. Cậu không muốn người khác nhìn thấy mình nước mắt giàn giụa, cho dù nguyên do là gặp ác mộng thì cũng quá là mất mặt.

Cũng may trái tim của La Gia Nam còn rộng hơn lỗ thủng trên tầng ozone nên hắn không tính toán với cậu chuyện này. Hắn đến để thực hiện lời hứa giúp cậu dọn nhà. La Gia Nam xắn tay áo lên, dùng dao đa năng để cắt bao bì nội thất. Sau đó hắn xem bản vẽ và lắp ráp mọi thứ lại.

Căn hộ Thiệu Thần thuê giúp Kỳ Minh căn bản là trống không. Nhà cấu trúc hai tầng, được tranh trí đơn giản, không kèm theo nội thất gì. Trong lúc La Gia Nam lòng đầy kiêu ngạo mà đánh giá cái tủ quần áo hắn vừa lắp xong, Kỳ Minh đứng sau lưng hắn, nói: "Cái này để ở tầng hai."

Cmn...

La Gia Nam thật sự muốn cầm khoan điện để ấn một cái lỗ lên người Kỳ Minh. Ủa mấy người muốn để ở tầng hai sao không nói sớm mà đợi tôi làm xong mới nói. Giờ thì hay rồi, muốn tôi khiêng cái tủ một trăm kí này lên à?

Thấy La Gia Nam nhìn mình với vẻ mặt đầy đau khổ căm thù, Kỳ Minh đứng ở một bên tủ quần áo rồi xắn tay áo sơ mi lên, nghiêng đầu nhấc cằm với hắn: "Không sao đâu, chúng ta khiêng cùng nhau."

Thiệu Thần cũng đến giúp đỡ. Ba người đàn ông hao tốn bao nhiêu sức lực mới khiêng được tủ lên cầu thang. Thế nhưng vừa đặt xuống bên giường thì tủ lại không lọt được vào sát tường. Kỳ Minh lại nhìn xuống dưới lầu, La Gia Nam nhanh chóng giơ tay chặn đầu trước: "Thôi nha đm tôi không có hầu cậu đem cái tủ này xuống dưới đâu!"

Kỳ Minh không phản ứng lại La Gia Nam, cậu quay đầu nói với Thiệu Thần: "Em tính sai kích thước rồi."

"Ầy, em xin lỗi anh Minh. Hay là để em đặt cái khác nhé?" Thiệu Thần quẹt mồ hôi, vẻ mặt áy náy.

Nhìn hai bên một chút, Kỳ Minh lắc đầu: "Không cần đâu. La Gia Nam, dời bàn máy tính xuống ban công đi."

"Tôi cmn..."

La Gia Nam vừa mới bật ra tiếng chửi thề thì hắn cảm thấy điện thoại trong túi quần rung lên. Trần Phi gọi, bộ phận kỹ thuật lần theo ghi chép sử dụng thẻ tín dụng của Ngô Ca – tình nhân của nạn nhân Vương Tân Tập, ở trung tâm thương mại. Vì vậy ông muốn La Gia Nam tăng ca, mau chóng chặn người kia lại.

"Tới công chuyện rồi. Tôi phải đi gấp." La Gia Nam quơ quơ điện thoại trước mặt Kỳ Minh.

"Liên quan tới vụ án hả?" Kỳ Minh hỏi.

"Ừm."

"Tôi đi với cậu. Còn lại giao cho em nhé Thiệu Thần."

Lần này đến lượt Thiệu Thần trưng ra khuôn mặt đầy đau khổ căm thù.

Ngô Ca đang bước ra khỏi cửa trung tâm thương mại thì bị La Gia Nam giơ huy hiệu cảnh sát ra chặn lại. Cô làm rơi hết đồ đang cầm trong tay, nghe "rầm" một tiếng. Thấy cô run lam, Kỳ Minh lập tức đỡ lấy cánh tay cô. "Cô Ngô, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện nhé." Cậu nghiêng đầu nhìn quán cà phê bên cạnh lối ra vào của trung tâm thương mại.

Vừa ngồi xuống, Ngô Ca đã bắt đầu lau nước mắt. La Gia Nam sợ nhất là nhìn thấy phụ nữ khóc. Hắn mò khắp người cũng không tìm thấy một mảnh khăn lau mặt. Vừa lúc hắn định xin nhân viên phục vụ khăn giấy, Kỳ Minh lấy ra một cái khăn tay màu đen đưa cho cô.

Kỳ Minh hỏi cô: "Cô có biết vì sao chúng tôi tìm tới cô không?"

Ngô Ca nhận khăn tay, che môi rồi gật đầu. Cô gái này tướng mạo thanh tú, mắt phượng mày ngài, khóc đến vẻ lê hoa đái vũ càng làm người ta yêu thích. Tuy La Gia Nam khó có thể thông cảm cho những kẻ ngoại tình nhưng nghĩ lại về dáng vẻ chanh chua của Bạch Nguyệt Mai, thấy chồng cũ chết thì chỉ muốn ôm tiền, hắn lại có thể hiểu được cho Vương Tân Tập. Nhưng khoảng cách tuổi tác giữa 2 người này hơn lớn, Vương Tân Tập có thể làm cha của Ngô Ca luôn. Nhưng nói đi nói lại, nếu Vương Tân Tập đã ôm trong tay tiểu yêu tinh Ngô Ca, vì sao gã phải đến công ty môi giới hôn nhân để tìm đối tượng?

Lê hoa đái vũ (梨花带雨): Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

"Chú Vương gặp chuyện rồi đúng không?" Ngô Ca khóc sụt sịt. "Gần một tháng nay tôi không có tin tức gì của chú ấy. Đến nhà tìm thì không có ai, điện thoại cũng gọi không được."

Đẩy ly nước chanh đến tay cô, Kỳ Minh hỏi ngược lại: "Biết ông ấy mất tích sao cô không báo cảnh sát?"

"Tôi với chú ấy cũng không phải máu mủ ruột thịt gì..." Ngô Ca nói, trong giọng xen lẫn chút bất đắc dĩ. "Tôi tưởng chú ấy đã về nhà. Chú Vương nói tháng trước chú bị thằng con trai tìm tới để đòi tiền mua nhà."

Lời này khiến La Gia Nam nhíu mày lại. Mới hôm trước thằng con trai của Vương Tân Tập – Vương Minh Khải thề sống thề chết rằng nó không có liên lạc gì với cha, nhưng bây giờ rõ ràng là nó nói dối. Hắn lập tức gửi tin nhắn cho Miêu Hồng để thông tin đến cho cô.

"Chú Vương nói không có tiền thì bị thằng con đẩy cho té lộn nhào." Ngô Ca thở dài. "Vương Minh Khải cũng không phải dân lao động đàng hoàng gì. Chỉ biết uống rượu đánh bài, học hành cũng không đến nơi đến chốn, chia tay với bạn gái thì đổ thừa chú Vương không cho nó nhà để cưới vợ. Lúc ly hôn bọn họ không cho chú Vương một xu một cắc nào, nhưng bọn họ vẫn không vừa lòng."

"Cô có vẻ biết rõ ràng về chuyện nhà đó." La Gia Nam vừa nói vừa đánh giá biểu cảm của Ngô Ca.

Ngô ca cười khổ, giải thích: "Những người ở xưởng đóng tàu đều nói tôi là người tình của chú Thúc nhưng thật ra chỉ là hiểu lầm thôi. Mối quan hệ giữa chúng tôi là trong sạch, chú ấy chăm sóc tôi vì cha mẹ tôi và chú ấy là bạn học hồi đại học. Hồi tôi còn nhỏ, cha mẹ tôi đi hỗ trợ xây dựng công trình ở châu Phi rồi không may gặp chuyện qua đời. Từ nhỏ tôi đã sống với bà ngoại, sau đó tôi làm việc ở xưởng đóng tàu. Chú Vương biết chuyện nên chăm sóc tôi cực kì chu đáo, còn giúp tôi ôn thi đại học. Tôi xin thôi việc vì tôi trúng tuyển đại học, chứ không phải vì tôi phá hoại hành phúc gia đình của chú Vương như mấy người

trong xưởng nói."

"Học đại học sao? Trường nào vậy?" La Gia Nam nhớ Vương Tân Tập là lao công ở một trường đại học.

"Trường Kiến trúc Đô thị."

Đây đúng là nơi mà Vương Tân Tập đang công tác. La Gia Nam đang cảm thấy khó hiểu. Cứ coi như Vương Tân Tập muốn chăm sóc đứa con nhỏ mồ côi của bạn học đi, thế nhưng theo chân người ta vào tận trường đại học để làm công thì có hơi quá không? Kỳ Minh huých cùi chỏ vào hắn, ra hiệu cậu có lời muốn nói với hắn.

Lấy cớ đi ra ngoài hút thuốc, La Gia Nam đứng trước cửa tiệm cà phê với Kỳ Minh. Hắn hỏi: "Cậu nghĩ ra cái gì vậy?"

"Dựa vào ảnh chụp nạn nhân và cấu trúc khuôn mặt của Ngô Ca, xét về di truyền học, tôi nghi ngờ bọn họ là cha con."

Kỳ Minh quay đầu nhìn Ngô Ca từ đầu đến chân.

"Lát nữa cầm khăn tay về nhờ Lão Hàn đối chiếu DNA."

Chương 10

DTV-EBOOK

Bên kia thì gấp rút đi làm giám định DNA, bên này thì Miêu Hồng đưa Vương Minh Khải từ nhà khách về cục để thẩm vấn. Người nói dối chưa chắc đã là hung thủ. Thực tế, La Gia Nam rất hiếm khi gặp được nhân chứng nào ăn ngăn nói thật, bởi lẽ trên đời này ai cũng ôm trong mình quá nhiều bí mật. Hơn nữa, tra án chính là như vậy: Càng điều tra thì chi tiết càng nhiều, thế nhưng chắc chắn chỉ có một manh mối thật sự hữu ích.

La Gia Nam chỉnh lại đèn trên bục thẩm vấn. Bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào, Vương Khải Minh híp mắt rồi rụt cổ lại. La Gia Nam gõ bàn, nghiêm mặt doạ: "Úi chà, chẳng phải anh nói anh không liên lạc gì với cha mình sao? Bây giờ có người làm chứng anh xin tiền ông ta vào tháng trước kìa."

Vừa nghe thấy câu này, Vương Minh Khải lập tức kêu lên: "Tôi... Tôi đi công tác ở thành phố, vô tình gặp lại ông ta. Gặp cái rồi đi chứ không có xin tiền gì sất!"

"Nhóc con, nghĩ kĩ đi rồi nói nhé." La Gia Nam chỉ vào mũi đối phương: "Định lừa cảnh sát à? Cái này gọi là gây cản trợ công vụ. Anh tin tôi có thể tạm giam anh ngay bây giờ không?"

Miêu Hồng đang làm biên bản ghi chép lời khai thì thấy Vương Minh Khải vì chột dạ mà đảo mắt liên tục. Cô lập tức gõ bút lên biên bản, ý cảnh cáo gã đừng hòng nói dối nữa. Ban nãy cô đến nhà khách để tìm người, Bạch Nguyệt Mai vừa hay tin cảnh sát muốn mang con trai bà về cục thì liền lăn lộn khóc lóc ở hành lang. Có người mẹ tính cách thế này, chắc chắn Vương Minh Khải từ nhỏ đã không được dạy dỗ đàng hoàng.

Do dự gần nửa ngày, Vương Minh Khải mang vẻ mặt đau khổ mà mở miệng: "Cảnh sát, tôi thật sự không có đánh ông ta. Tôi chỉ nhẹ nhàng... nhẹ nhàng đẩy một cái thôi. Ai ngờ ông ta đã nằm bẹp xuống đất."

À, thì ra nhóc con này sợ bị lãnh án vì tội cố ý gây thương tích. La Gia Nam và Miêu Hồng liếc mắt nhìn nhau, nói tiếp: "Đẩy cả cha ruột của mình té ngã. Nhóc con này quả là có bản lĩnh đấy."

"Ai kêu ổng nói ổng không có tiền! Tôi vất vả lắm mới được giới thiệu bạn gái cho, thế nhưng người ta vừa nghe nói tôi không có tiền, tôi cũng hết cách rồi. Nghe nói ông già này ở đây, tôi mới tìm hắn để đòi tiền."

"Ai nói anh biết cha anh ở chỗ này?"

"Mẹ tôi."

"Mẹ anh vẫn luôn biết địa chỉ của cha anh sao?"

"Mẹ tôi đi hỏi mấy người trong xưởng. Mấy người đó thường xuyên nhờ cha hỗ trợ các vấn đề liên quan tới kỹ thuật nên giám đốc xưởng có thông tin liên lạc của cha."

La Gia Nam nói nhỏ vào tai Miêu Hồng: "Sư phụ, con nghĩ chúng ta phải thẩm vấn thêm Bạch Nguyệt Mai."

Miêu Hồng gật đầu. La Gia Nam hằng giọng hỏi Vương Minh Khải: "Vậy anh muốn có tiền không?"

"Không. Cũng chia tay bạn gái rồi." Vương Minh Khải nói. Bỗng gã nhìn về phía trước, hỏi dò: "Này, anh cảnh sát, bữa anh nói cha tôi nộp bốn mươi vạn cho một công ty môi giới hôn nhân phải không? Công ty nào vậy? In giúp tôi cái giấy xác nhận được không? Tôi tới công ty đó đòi tiền."

La Gia Nam thật sự rất là vô cùng cực kì muốn quật cái đèn bàn vào đầu thằng này. Cha ruột chết, một giọt nước mắt cũng không rơi, mở miệng ra là tiền với bạc. Thi thể cha mày trong cái nhà xác kia mà nghe thấy, tao cá tám phần ổng sẽ tức tới mức ngồi thẳng dậy.

Tự nhiên hắn lại nhớ tới "chuyện ma về cái ngăn kéo ở nhà xác" của Kỳ Minh. Hắn không tự chủ được mà rùng mình.

———————

Bạch Nguyệt Mai nghe tin cảnh sát muốn gọi bà tới thẩm vấn thì đã muốn khóc lóc om sòm, vừa đúng lúc chạm mặt Ngô Ca từ phòng khách đi ra. La Gia Nam tay chân nhanh lẹ cỡ nào cũng không kéo Bạch Nguyệt Mai lại được, chỉ kịp thấy bà phóng thẳng đến trước mặt Ngô Ca rồi vung tay tát thật mạnh.

"Mày cái thứ tiểu hồ ly tinh hại chết chồng tao! Mày phải trả giá bằng cái mạng sống!"

Kỳ Minh vội vàng che chở Ngô ở phía sau, đồng thời ngăn Bạch Nguyệt Mai vung tay lần thứ 2. Miêu Hồng bước tới nắm lấy cánh tay của Bạch Nguyệt Mai, kéo bà ra một khoảng. Ngô Ca bị tát muốn mù mắt, uất ức mà khóc lên, những giọt lệ nhỏ như hạt đậu tí tách rơi xuống...

Bạch Nguyệt Mai giãy giụa không xong, cái miệng cũng không dừng được: "Đm mày còn khóc được cơ à? Lúc trước tao đối xử với mày thế nào? Tao thấy mày không cha không mẹ, tao cho mày đến nhà ăn cơm, tao dẫn mày đi mua quần áo. Nhưng mày lại báo đáp bằng cách quyến rũ chồng tao. Mày xem tao có xé xác mày ra không..."

"Cái mẹ gì vậy? Đã đánh người ở Cục Công an rồi mà còn lý lẽ à?!" La Gia Nam rống lên, ngữ điệu 10 phần nghiêm khắc trong nháy mắt đã áp chế được sự kiêu ngạo của Bạch Nguyệt Mai.

"Cô Bạch, quan hệ giữa cháu với chú Vương không phải như vậy, thật mà..." Ngô Ca vừa khóc vừa giải thích. "Chú Vương ly hôn với cô đâu phải tại cháu. Chú ấy thật sự không chịu nổi tính tình của cô."

"Đừng nói nữa. Chị ấy không nghe đâu." Kỳ Minh hạ giọng căn dặn Ngô Ca. Sau đó cậu nhìn về phía Bạch Nguyệt Mai, nói: "Chị Bạch, chị kiên nhẫn một chút. Tôi sẽ cho chị một lời giải thích hợp lý về vấn đề này."

"Úi, cảnh sát bây giờ còn điều tra vụ án hồ ly tinh cướp chồng sao?" Bạch Nguyệt Mai khịt mũi.

"Này này, đừng có mở miệng ra là hồ ly tinh nữa. Đây không phải là chợ thực phẩm." La Gia Nam mở cửa phòng thẩm vấn: "Chị vào đây kể thật rõ ràng chuyện của chị."

Bạch Nguyệt Mai ngồi xuống, nghiêng người về một bên và bày ra dáng vẻ tức giận: "Thẩm vấn làm gì? Tôi đâu có giết người."

"Thân là vợ trước của nạn nhân, chị có nghĩa vụ phải hỗ trợ lực lượng cảnh sát điều tra." La Gia Nam khoanh tay dựa vào bàn thẩm vấn: "Chị hỏi những người trong xưởng thông tin liên lạc của Vương Tân Tập để làm gì?"

"Quỷ chết kia từ khi ly hôn xong cũng không gửi 1 xu về nhà. Con trai muốn kết hôn mà không có nhà, không tìm lão để đòi tiền thì tìm ai?" Bạch Nguyệt Mai trợn mắt.

"Nhưng tôi nghe nói từ khi ly hôn, ông ấy đã bỏ nhà bỏ quê. Căn nhà của chị không đắt lắm. Ông ấy đã làm kỹ sư ở xưởng được 30 năm, chẳng lẽ không tích góp được một đồng nào? Tiền đi đâu mất rồi?"

Lần này Bạch Nguyệt Mai không lên tiếng, đồng tử dao động

một vòng. Miêu Hồng gõ bàn: "Này, đang hỏi chị đấy"

Da mặt Bạch Nguyệt Mai lúc này giống như tờ giấy vậy, xé một cái là rách toạc. Không đến một giây sau nước mắt bà ta đã giàn giụa như thể mọi người đều đang thiếu nợ bà: "Ôi cái tên ma quỷ đó, mỗi ngày đều ra ngoài làm bậy, việc trong nhà thì không quan tâm. Con cái cũng không thèm dạy dỗ, hại con trai tôi học hư từ đám bạn bè xấu xa tối nào cũng đi uống rượu đánh bạc. Người ta tới cửa đòi nợ, không trả tiền thì nó giết!"

Ừ, tôi thấy chị cũng bị chiều hư, La Gia Nam trong lòng hừ lạnh một tiếng. Lúc này, Kỳ Minh gõ cửa rồi tiến vào đưa báo cáo cho hắn. La Gia Nam lật xem rồi đưa báo cáo cho Miêu Hồng, sau đó nói với Bạch Nguyệt Mai: "Đừng có mở miệng ra gọi Ngô Ca là tiểu hồ ly tinh nữa. Cô ấy là con gái của Vương Tân Tập."

Nghe La Gia Nam nói vậy, Bạch Nguyệt Mai trợn mắt đến muốn rớt hai con ngươi ra ngoài.

Sáng sớm thứ Hai, La Gia Nam vừa đến văn phòng thì Trần Phi gọi.

"La Gia Nam, cùng sư phụ của cậu đi đến Chi cục thuế. Bên kia cử 2 người, người bên chúng ta qua đón rồi cùng tới công ty môi giới kết hôn của Uông Hải Hà." Trần Phi trông như không được nghỉ ngơi tốt, dưới vành mắt đã hơi đen. Nhưng làm cảnh sát hình sự cả năm không ngủ đủ, ai cũng đã quen rồi.

"Đi hù doạ người ta à? Nghề của cháu đó." La Gia Nam cười hì hì.

"Đội trưởng, em đang bận nên không đi được." Tiếng Miêu Hồng từ bên ngoài văn phòng truyền tới. Trần Phi suy nghĩ một chút rồi nói với La Gia Nam: "Vậy cậu đi với thầy Kỳ đi."

La Gia Nam nhíu mày: "Đội trưởng, không phải Kỳ Minh là cố vấn pháp y sao? Tại sao lại cho cậu ấy can thiệp vào vụ án?"

"Lúc thầy Kỳ nhận lời mời cố vấn có nói với tôi là cậu ấy muốn tham gia vào điều tra vụ án. Hình như cậu ấy đang viết sách liên quan đến điều tra phá án nên cần tư liệu thực tiễn." Trần Phi vung tay. "Nhanh lên đi. Người bên Chi cục thuế nhờ hai thanh tra hỗ trợ chúng ta, đừng có để họ phải chờ."

Đem khuôn mặt u ám ngồi vào xe, La Gia Nam gọi điện cho Kỳ Minh, nói cậu đi cùng hắn ra ngoài có việc. Chờ Kỳ Minh lên xe, La Gia Nam khoé miệng cong lên, hỏi: "Cậu giỏi quá ta, còn viết sách nữa?

"Tôi được mời viết vụ án mẫu để giảng dạy cho đại học Công an". Kỳ Minh liếc mắt nhìn La Gia Nam, nói: "Cậu cũng sẽ xuất hiện trong vụ án mẫu đó dưới một cái tên khác. Làm việc nghiêm túc chứ đừng tự bôi nhọ mình nha."

Khởi động ô tô, La Gia Nam 10 phần kiêu ngạo, nói: "Tôi chính là tấm gương sáng cho cảnh sát nhân dân đó."

"Tấm gương sáng cần phải tự viết báo cáo chứ ha?"

"..."

La Gia Nam trong lòng than mình đã bị tên 4 mắt này nắm thóp rồi.

Đúng như đội phó Triệu Bình Sinh dự đoán, Uông Hải Hà đột nhiên hoảng sợ khi thanh tra từ Chi cục thuế đến. Chào hỏi 2 thanh tra xong, cô vội vàng kéo La Gia Nam vào trong phòng làm việc, giọng điệu âm dương quái khí hỏi: "Cảnh sát La, cái này là sao? Dùng hình bức cung à?"

"Chúng tôi không có liên quan gì nha. Đừng có vu oan hãm hại." La Gia Nam quan sát 4 phía, thấy trên tường treo toàn ảnh những cô gái xinh đẹp. Thấy hắn nhìn mấy bức ảnh chằm chằm, Uông Hải Hà khẽ đẩy cánh tay của hắn, hỏi: "Có vừa lòng ai không nào? Chị giới thiệu cho."

"Tôi nói này chị..." La Gia Nam lùi về sau nửa bước để tạo khoảng cách với Uông Hải Hà. Hình ảnh cánh tay bị chị gái này dùng ngực chèn ép hiện lên rõ mồn một trước mắt hắn: "Tôi cho chị một cơ hội. Thẳng thắn thì được khoan hồng. Không là hai thanh tra ngoài kia sẽ tiến hành làm việc đó."

"Ôi những cảnh sát này đúng là muốn ép chết người mà." Uông Hải Hà buồn bực cột lại tóc, đi đến phía sau bàn làm việc mở ngăn kéo. Bà lấy ra một cái hợp đồng ném lên bàn: "Tiền chị không muốn. Đừng đến đây làm phiền chị nữa. Chị không biết gì hết!"

La Gia Nam gọi Kỳ Minh vào, cầm hợp đồng cùng cậu lật xem. Đây là thoả thuận giữa Vương Tân Tập và công ty môi giới kết hôn. Chỗ hạng mục nộp phí thì ghi là "hội phí", nhưng thực chất đó là một hợp đồng góp vốn. Hợp đồng quy định mỗi quý sẽ phân phát ba vạn cổ tức, sau đó tiền vốn sẽ được trả lại. Nói cách khác, Vương Tân Tập có thể lấy được bảy mươi sáu vạn cả vốn lẫn lãi. Con số này gần như gấp đôi, gấp nhiều lần tiền lãi gửi ngân hàng. Nhưng ai có đầu óc một chút cũng biết kiểu góp vốn này quá mạo hiểm. Trên TV cũng đưa tin nhiều người đầu tư vào loại hợp đồng này cuối cùng mất hết cả vốn liếng, tiền mất tật mang.

Cổ tức: Theo Luật Doanh nghiệp 2014, cổ tức là khoản lợi nhuận ròng trả cho mỗi cổ phần, bằng tiền mặt hoặc tài sản khác từ nguồn lợi nhuận còn lại của công ty, sau khi đã thực hiện các nghĩa vụ về tài chính. Nói ngắn gọn, nếu bạn nắm giữ cổ phiếu của công ty, thì công ty sẽ trích ra 1 phần từ lợi nhuận sau thuế

để trả lại cho bạn, gọi là cổ tức.

"Chị đang góp vốn bất hợp pháp." Kỳ Minh nói.

"Bớt đi. Tiền này là để đầu tư vào một dự án nghiêm túc." Uông Hải Hà rút ra một điếu thuốc, châm lên hút rồi hướng về bên cạnh thở ra một hơi: "Lão Vương đã tự mình đi tiền trạm."

"Như vậy, ông ấy đến công ty của chị không phải để kiếm bạn già, mà là kiếm tiền sao?" La Gia Nam ném hợp đồng lên bàn.

Uông Hải Hà bĩu môi, khẽ thở dài: "Vâng. Lão quỷ kia nói con gái lão rất có tiền đồ, đã trúng tuyển cao học. Lão muốn trong tương lai cho con gái đi Hồng Kông học thiết kế, hai năm cần khoảng tám mươi vạn. Lão nghe nói chị có dự án này nên muốn đến đây xem thử. Xem xong thì lão giao hết của cải ra."

"Rốt cuộc là dự án gì?" Kỳ Minh hỏi.

"Dự án ngư nghiệp sinh thái." Uông Hải Hà nói xong thì cắn môi, "Chúng ta có cảng, lại thêm mấy năm gần đây mua hàng online phát triển rất mạnh, hải sản tươi sống thì không đủ để bán. Nằm không cũng có thể kiếm tiền, ngu mới không đầu tư."

Ngư nghiệp sinh thái? Hèn chi La Gia Nam vừa nhắc tới "thuyền đánh cá" lúc thẩm vấn ở cục là bà chị này đã giả ngu. Cái chết của nhà đầu tư có liên quan đến dự án đầu tư, chuyện này mà truyền ra ngoài thì bà chị này đừng mơ làm tiếp. Đương nhiên, liệu dự án có thật sự mang lại lợi nhuận như bà ta nói hay không thì chẳng ai biết trước được.

"Viết tên tất cả những chủ tàu có liên quan đến dự án này cho tôi." La Gia Nam rút một cây bút từ ống đựng bún trên bàn rồi ném đến trước mặt Uông Hải Hà.

"Sao chị nhớ hết được?!" Uông Hải Hà ngạc nhiên. "Thuyền đánh

cá do anh Hải quản lý. Tất cả các tàu thuyền đều chỉ ký hợp đồng lâm thời thôi, tới mấy chục chiếc đó. Có mấy chiếc ở các thành phố lân cận nữa."

"Anh Hải là ai?"

"Chủ tịch thương mại của công ty Kim Hải" Uông Hải Hà nhìn 2 thanh tra ngồi bên ngoài, nói với La Gia Nam: "Cảnh sát La, giúp chị một chuyện. Em mang 2 người kia đi nhé?"

"Thỉnh thần thì dễ, tiễn thần thì khó." La Gia Nam cười "thân thiện" với cô.

"Được. Chị cung cấp cho em thêm thông tin." Uông Hải Hà dụi tắt tàn thuốc, thất bại nói: "Anh Hải là Cao Kim Hải. Hồi trước gã là một tay buôn lậu. Hắn là một kẻ già đời, thuyền đánh cá trong tay hắn không chỉ "đánh cá" đâu. Trên thuyền đôi khi có "hàng" nữa."

Nghe vậy, La Gia Nam đảo mắt. Hắn lấy điện thoại di động ra nhằm báo Trần Phi mượn nhân lực bên đội Kiểm soát chống buôn lậu.

Chương 11

DTV-EBOOK

Cao Kim Hải năm nay đã hơn năm mươi tuổi, đầu vuông mặt chữ điền, dáng người chắc nịch, mày rậm mắt hổ, dái tay dài rũ hai bên mặt. Gương mặt ông phúc hậu nhưng vẫn uy nghiêm. Sau khi nhìn thấy huy hiệu cảnh sát của La Gia Nam, ông đưa tay nghịch quả hồ đào và mời hai "vị khách không mời mà đến" ngồi xuống. La Gia Nam và Kỳ Minh liếc mắt nhìn nhau rồi chia ra ngồi xuống ghế sofa và ghế bành ở bàn làm việc. Một trà sư yểu điệu mặc sườn xám mỏng pha cho họ trà Kung Fu rồi ngồi xuống cạnh cây đàn tranh, gảy khúc nhạc "Cao lưu sơn thuỷ".

Trà Kung Fu: Chắt lọc tinh hoa phù hợp từ trà Đạo năm xưa để tạo nét riêng, phong cách biểu diễn rót trà đặc biệt này được thực hiện như sau: Các thiếu nữ, thiếu nam xinh đẹp biểu diễn những thế võ theo trình tự, kỹ năng nhào lộn và nhiều động tác nhảy, cùng lúc kết hợp các tư thế uốn mình, ném và xoay ấm đồng cổ dài qua đầu và cơ thể. Bên trong những chiếc ấm đồng là nước nóng. Nghệ sư biểu diễn sẽ bất ngờ rót nước nóng vào tách không của bất kỳ quan khách may mắn nào đang chờ thưởng trà. Kung fu (功夫) ở đây không phải là thi đấu võ thuật, mà nghĩa là tất thảy mọi điều con người có được đều nhờ vào chăm chỉ thao luyện, bởi muốn biểu diễn được, các nghệ sư phải luyện tập trong nhiều năm liền mới có thể thuần thục những tuyệt kỹ pha trà Kung fu để từng chuyển động tay khi pha trà toát ra nét tinh tế, uyển chuyển và tự nhiên.

"Anh Cao đúng là người tao nhã." La Gia Nam nhấp một ngụm trà. Trà rất ngon, một cân giá cũng phải ít nhất một nghìn.

Một tiếng cười lớn vang lên. Cao Kim Hải vuốt cái đầu trọc, giọng đầy khí phách nói: "Văn hoá truyền thống mà. Người trẻ

thì thích pop, còn người già chúng tôi thì thích thể loại này."

"Những gì tôi nói sau đây có thể sẽ không dễ nghe lắm đâu, anh Cao ạ." La Gia Nam xoa tay. Thật ra hắn cũng không nghĩ Cao Kim Hải là một người hiền lành, nói lão là một con hổ đang tươi cười thì đúng hơn. Gần đây, lực lượng cảnh sát đang tra xét vụ án một thi thể không đầu, manh mối trước mắt đều chỉ về thuyền đánh cá. Ở phương diện này anh Cao chính là chuyên gia. Bởi vậy, chúng tôi có một số vấn đề cần hỏi anh."

Cao Kim Hải đứng lên, rút lấy hai điếu xì gà cho La Gia Nam và Kỳ Minh. Kỳ Minh xua tay tỏ ý từ chối. Ngược lại, La Gia Nam cầm lấy, dùng dao cắt xì gà trên bàn cà phê cắt bỏ một điều rồi châm bằng que diêm đã được Cao Kim Hải đánh lửa. Một quy tắc hắn luôn tuân theo là khi đi tra án, chẳng cần phải bày ra tư thế khó chơi. Càng tạo ra được bầu không khí thoải mái thì càng dễ hỏi gì được nấy.

"Chuyên gia thì tôi không dám nhận, nhưng tôi luôn sẵn sàng hợp lực với cảnh sát. Cảnh sát La, nếu có khó khăn gì mà tôi có thể giúp đỡ thì anh cứ nói." Cao Kim Hải cũng tự châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nghịch quả hồ đào. Trong ông lúc này cứ như một thương nhân giàu có thời Dân quốc.

Gật đầu, La Gia Nam hỏi: "Vậy anh có biết ngư dân nào chuyên câu cá nóc không?"

"Ừm... Cá nóc là loài cá được nuôi trồng." Cao Kim Hải suy nghĩ một chút. "Ở vùng biển bên kia cây cầu lớn người ta có thể câu được cá nóc đấy, nhưng không ăn được đâu. Đó là thuỷ lộ của các thuyền lớn nên mùi dầu nặng lắm. Ngư dân câu được gì cũng thả ngược lại về biển."

"Chúng tôi đang tìm một chiếc thuyền đánh cá." Kỳ Minh cau mày xua làn khói trước mặt đi, cậu nghĩ La Gia Nam quên mất trọng điểm rồi: "Mớn nước không quá hai mét, kích cỡ cánh quát

chân vịt là từ khoảng 60 đến 80cm."

Cao Kim Hải quan sát Kỳ Minh từ đầu đến chân, cười nói: "Loại thuyền đó không phải do tôi quản lý. Có thể đó là thuyền tư nhân để đánh bắt cá chình hoặc cá mù, hoặc đó là thuyền dọn chất thải."

La Gia Nam đã hiểu vì sao Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ đi đến ba cảng nhưng vẫn không hỏi được gì. Cao Kim Hải nói loại thuyền kia không được neo tại các cảng lớn. Cao Kim Hải bình tĩnh quan sát vẻ mặt của La Gia Nam và Kỳ Minh, rõ ràng là bọn họ cảm thấy hụt hẫng bởi câu trả lời của ông. Ông sửa lại cổ áo cho thẳng thớm, cười nhạt nói: "Thế nhưng nếu muốn xuống vùng biển này, cho dù chỉ là một tấm ván gỗ, thì cũng phải được sự đồng ý của tôi."

La Gia Nam đặt điếu xì gà xuống, nói: "Anh Cao là người đầu ngành, điều đó không cần phải bàn cãi. Bây giờ, tôi đành phải phiền anh cung cấp thông tin về chủ thuyền tư nhân và thuyền dọn chất thải rồi."

"Cảnh sát La giỏi đùa. Làm sao tôi có thể nhớ được hết thông tin của hơn trăm chiếc thuyền?" Cao Kim Hải nhìn La Gia Nam, ngoài mặt tươi cười nhưng bên trong thì không.

La Gia Nam trầm tư chốc lát, hỏi: "Điều kiện của anh là gì?"

"Cảnh sát La, tôi rất thích giao thiệp với những chàng trai thông minh như anh." Cao Kim Hải đứng lên đi về phía bàn làm việc mở ngăn kéo, lấy ra một bản photo tài liệu cho La Gia Nam: "Tôi chẳng muốn gì quý giá đâu, chỉ cần nhờ chút việc cỏn con thôi, gọi là "thủ tục" thì cũng không hẳn. Phía hải quan chặn ba thuyền chở hàng của tôi. Người ta muốn tôi đóng bốn mươi vạn tiền thuế, anh tin nổi không? Cái đó đâu phải thuế, nó là tiền phạt mới đúng. Nhưng tổng giá trị của ba thuyền hàng kia còn không tới bốn mươi vạn."

La Gia Nam trầm mặt, ném xấp giấy lên khay trà, nghiêm túc nói: "Tôi có thể tố cáo anh tội gây cản trợ công vụ nếu anh có thông tin mà không cung cấp."

"Một, tôi không bao che cho hung thủ. Hai, tôi không cản trở các anh phá án. "Có thông tin mà không cung cấp" là thế nào hả cảnh sát La?" Cao Kim Hải khịt mũi. "Cùng lắm thì tôi nộp phạt thôi."

Kỳ Minh nghiêng đầu nhìn La Gia Nam. Để tìm manh mối mà xử lý vụ án thì cần có sự thoả hiệp phù hợp. Trường hợp này cũng giống như giảm nhẹ hình phạt cho tội phạm đứng ra làm nhân chứng vậy, khác biệt ở chỗ nhân chứng muốn tiết kiệm tiền... La Gia Nam đương nhiên hiểu, nhưng hắn không thích bị dắt mũi như thế này.

"Vậy đành phụ lòng anh rồi, anh Cao. Lực lượng sát không chấp nhận uy hiếp. Thầy Kỳ, chúng ta đi thôi." La Gia Nam đứng lên, biểu hiện ý muốn đi về. Hắn đoán Cao Kim Hải sẽ lo ngại bọn họ mà bước ra thì sẽ không quay lại nữa.

Quả nhiên, Cao Kim Hải nói: "Gấp làm gì, uống trà đi, đến đây nào, La Cảnh sát ngồi xuống trước đã. Dù sao thì anh cũng phải nể mặt lão già tôi chứ, ở ngoài anh phải gọi tôi là "chú" luôn đúng không? Với tôi nói này, thời tôi cùng với Diều Hâu đang chở hàng về từ Hồng Kông, mấy người có khi đang đi nhà trẻ đấy."

Nghe tới danh "Diều Hâu", ánh mắt La Gia Nam lập tức loé lên sự cảnh giác. Hắn theo bản năng chạm vào vết sẹo sau tai. "Diều Hâu" mà Cao Kim Hải nhắc đến chính là tên trùm xã hội đen quyền lực nhất địa phương. La Gia Nam đi nằm vùng ba năm chính là để tống tên này vào tù. Lúc trước, để nhanh chóng giành được sự tín nhiệm của Diều Hâu, hắn đã đỡ cho đối phương mười bốn nhát dao. Mặc dù vết thương đã khép lại từ

lâu nhưng trận đánh một mất một còn đó vẫn hiện lên rõ ràng trước mắt hắn khi hắn nghe tới cái tên này.

Mục đích Cao Kim Hải nhắc đến Diều Hâu là để ám chỉ rằng quan hệ của ông rất rộng và không chỉ có bọn họ mới có thể giải quyết vấn đề của ông. Tuy nhiên, hợp tác với cảnh sát chắc chắn là phương án nhanh nhất, cũng như ít "nợ ân tình" nhất.

"Anh Cao, tuy tôi là hậu bối, nhưng tôi có vài lời khuyên, mong anh sẽ nghe một chút."

La Gia Nam nhìn Kỳ Minh, đoán không ra ý đồ của cậu.

Cao Kim Hải thản nhiên cười: "Cứ nói đi đừng ngại. Ưu điểm lớn nhất của tôi là hay mở lòng lắng nghe ý kiến của người khác."

"Cái này không liên quan đến vụ án đâu anh Cao." Kỳ Minh giơ tay lên, vẫy vẫy tay về phía bên trái Cao Kim Hải, "Anh đã đi biển nhiều năm rồi đúng không?"

Cao Kim Hải gật đầu.

"Những năm gần đây, mỗi khi trời mưa nhiều, anh thường cảm thấy tê nhức vùng cơ bên trái phía dưới đúng không?"

Cao Kim Hải gật đầu, ánh mắt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kỳ Minh nói tiếp: "Từ dáng đi của anh tôi có thể đoán được phần khớp háng bên trái của anh đang bị mài mòn nghiêm trọng, phải mau chóng đi bác sĩ. Nếu không trị liệu sớm, sau này anh phải thay khớp háng nhân tạo. Đây là đại phẫu nên anh sẽ phải nằm giường trong thời gian dài, đồng thời nó gây ra nhiều biến chứng."

Cao Kim Hải không nghịch hồ đào trong tay nữa. Ông đỡ tay ghế ngồi, hơi nghiêng người về phía trước, nói: "Ồ, không ngờ trong

đội cảnh sát còn có cả bác sĩ?"

"Tôi là cố vấn pháp y, chuyên nghiên cứu tử thi." Lời này của Kỳ Minh khiến khoé miệng Cao Kim Hải giật giật. La Gia Nam nhịn cười, lại xấu xa châm dầu vào lửa: "Thầy Kỳ của chúng tôi là chuyên gia từ bên Mỹ mới về. Anh Cao phải nghe lời của cậu ấy đấy."

Cao Kim Hải mỉm cười và gật đầu."Ái chà, người trẻ bây giờ giỏi thật. Lúc anh chưa nói, tôi cứ nghĩ là do tôi quanh năm đi biển, không khí vừa ẩm vừa lạnh nên mới bị đau."

"Anh có thói quen đặt trọng tâm vào chân trái khi bước đi. Chắc chắn lúc làm việc trên biển cũng có thói quen dùng chân trái khi làm việc nặng nhọc. Không khí ẩm lạnh mà anh nhắc đến có thể gây thấp khớp, nhưng thường thì bệnh này xảy ra ở khớp gối hoặc khớp bàn chân thôi. Còn bệnh của anh là ở khớp háng." Kỳ Minh nói xong thì khẽ nhấp một ngụm nước trà.

Cao Kim Hải cười hai tiếng, nói: "Được, mai tôi sẽ đi bệnh viện. Nói thật, tôi sống đến từng tuổi này rồi mà còn không biết bệnh viện ở đâu."

"Thân thể khoẻ mạnh là điều tốt. Nhưng đến tuổi rồi thì vẫn cần phải đi kiểm tra sức khoẻ." Kỳ Minh đặt ly xuống, nhìn sang La Gia Nam: "Đi được chưa nhỉ?"

"Hả? Ừa, đi." La Gia Nam đứng dậy lần thứ hai.

Lần này Cao Kim Hải không giữ họ lại nữa. Ông cũng đứng dậy, nói: "Cảnh sát La, thầy Kỳ, hôm nay chúng ta coi như đã là bạn bè. À, tài liệu này để mai tôi kêu người đem đến Cục cảnh sát, còn vụ phạt tiền kia thì..."

"Tôi sẽ về thương lượng với đội trưởng một chút, anh Cao. Thế nhưng tôi cũng không dám chắc có thể giúp được." Lưu Gia Nam

cũng xuống nước với ông.

"Gọi anh Hải đi, đừng khách khí." Cao Kim Hải ngoắc tay với cô gái biểu diễn đàn tranh: "Tiểu Lưu, lấy cho hai anh cảnh sát mỗi người một hộp hải sản tươi làm quà đem về."

"Không được, chúng tôi không nhận đồ được đâu!" La Gia Nam nhanh chóng ngăn cô gái lại: "Ngồi xuống đi, đừng đi lấy, tôi không nhận đâu!"

"Anh vậy là không nể mặt tôi. Tiểu Lưu, nhanh đi!" Cao Kim Hải lập tức bật "mode" thương nhân.

Kỳ Minh kịp thời lên tiếng giải quyết "tranh chấp" giữa hai bên: "Không cần phiền phức như vậy đâu. Tôi dị ứng với hải sản tươi."

Trên đường về, La Gia Nam hỏi Kỳ Minh: "Cậu dị ứng hải sản tươi hả?"

"Không phải. Nói vậy để ổng khỏi nhét đồ vào cốp sau của cậu thôi." Kỳ Minh nhìn ra ngoài cửa xe, một lát sau đột nhiên cậu bật cười. La Gia Nam bị khó hiểu bởi nụ cười của cậu, hỏi: "Cậu uống lộn thuốc à?"

Kỳ Minh vung tay, tháo kính xuống rồi lau bằng khăn tay, lắc đầu cười: "Tôi tự nhiên nhớ lại một vụ án thôi."

"Ồ? Kể nghe đi?"

"Vụ án này xảy ra ở Tennessee. Vùng này năm nào cũng bị lũ lụt và có người mất tích. Lúc đó tôi là thực tập sinh cùng với giáo viên của mình đến đó để nhận dạng tử thi. Mà cậu biết rồi đó, thi thể bị ngâm nước cả một tuần, cộng thêm nhiệt độ cao nên phồng lên y như là bong bóng vậy."

La Gia Nam trong lòng nói tôi đương nhiên biết. Nhưng vấn đề là mấy người mắc cười cái gì???

"Có một đứa lính mới, lúc đang lấy mẫu DNA thì bị thi thể bắn nước lên người. Có tẩy rửa cả tuần cũng không hết mùi." Kỳ Minh vừa nói vừa cười, không để ý La Gia Nam mặt nhăn đến mức nào. "Sau đó chúng tôi quay lại trường học. Một ngày kia, có một con cá khô nhảy ra trong túi áo blouse của nó, khá là chắc kèo con cá đó cũng từ thi thể phun ra. Lúc nó giặt quần áo cũng không lấy ra, sau đó nó bỏ quần áo vào máy sấy thì con cá khô đét lại... Từ đó về sau nó không bao giờ ăn cá nữa, ai hỏi nó cũng nói là bị dị ứng."

Từ nay về sau tôi cũng không muốn ăn cá nữa, La Gia Nam lườm cậu. Cái loại truyện cười nhạt đến cạn lời này chắc chỉ có ai là pháp y mới hiểu được.

Lão Hàn được bệnh viện mời đi khám nghiệm tử thi nên văn phòng pháp y không có ai. La Gia Nam kéo ghế qua rồi ngồi xuống, gác chân lên bàn làm việc của Lão Hàn, tiện tay lật xem "Tuần san Hiệp hội pháp y".

"Bỏ chân xuống." Kỳ Minh cầm cái hộp bên cạnh hắn lên. "Đây là môi trường đã kiểm soát vi khuẩn, cậu muốn làm ổ ở đây thì bọc giày lại."

La Gia Nam cúi đầu nhìn Kỳ Minh đang mang dép lê, đảo mắt đứng lên: "Ôi đúng là làm người tốt khó quá đi. Tôi lo cậu phải một mình canh..." Hắn nhìn nghiêng qua hướng nhà xác đối diện: "Những thứ đáng sợ đó đó."

"Không biết ai sợ nữa à." Kỳ Minh thấp giọng lẩm bẩm.

Cậu để cái hộp xuống rồi mở nắp. La Gia Nam bọc giày lại rồi tiến tới, cầm một quyển sách mà phe phẩy, ló đầu hỏi: "Cái này cái gì vậy?"

"Tro... LA GIA NAM!" Kỳ Minh lui lại nửa bước, bởi La Gia Nam đã cầm sách quạt tro trong hộp bay thẳng lên. La Gia Nam bị tro tàn dính hết vào mặt mũi, vừa nhổ bụi phì phì, vừa phủi quần áo. Hắn hỏi: "Cái này cái quỷ gì vậy? Sao chát quá vậy?"

Kỳ Minh bật hệ thống thông khí đến mức tối đa, nói: "Tro cốt."

La Gia Nam đang đối mặt với nguy cơ bị sặc nước bọt của mình mà chết. Hắn che miệng lao thẳng từ văn phòng pháp y đến nhà vệ sinh. Đúng lúc Miêu Hồng xuống tầng dưới lấy tài liệu suýt bị đồ đệ tông trúng. Cô đi theo đến nhà vệ sinh nghe thấy âm thanh nôn mửa thì nhíu mày.

"La Gia Nam sao vậy? Có thai hả?" Đi đến văn phòng pháp y, Miêu Hồng cười xấu xa hỏi La Kỳ Minh – lúc này cậu đang lau dọn tro cốt rải rác trên bàn.

Kỳ Minh cười rồi lắc đầu không nói gì thêm. Một lát sau La Gia Nam đỡ tường đi vào, cầm chai nước khoáng trên bàn rồi uống một hơi hơn nửa bình. Miêu Hồng mở máy tính của Lão Hàn, vừa đóng dấu tài liệu vừa trêu chọc đồ đệ của mình: "Chuyện gì vậy La Gia Nam? Ai làm?"

La Gia Nam tay run rẩy chỉ về phía Kỳ Minh.

Chương 12

DTV-EBOOK

Bỏ qua chuyện vừa ăn một miệng tro cốt, La Gia Nam đang cảm thấy khó hiểu vì sao ai gặp hắn cũng chúc mừng?! Đến khi hỏi Thượng Quan Vân Phỉ bên phòng kỹ thuật xem chuyện gì đang diễn ra thì La Gia Nam mới biết mình bị Miêu Hồn gán cho tội "dâm uy. Thế nhưng hắn cũng không dám đi chất vấn cô. Với cả cười cợt trên nỗi đau của người khác vốn là truyền thống không lành mạnh gì của Tổ trọng án. Dù người ta có tam sao thất bản thế nào thì nhân vật chính cũng không có chỗ mà thanh minh.

Nghề cảnh sát hình sự là nghề chịu nhiều áp lực và gánh nặng tâm lý. Vì vậy, đồng nghiệp bạn bè trêu ghẹo lẫn nhau cũng có thể xem như là cách thức miễn phí để họ giải toả áp lực. Vả lại, người thông minh chả ai lại tin mấy cái lời đồn. Đến mai mốt thì ai cũng sẽ quên thôi.

"Tiểu La, tan ca thì về sớm nhé. Nhớ chú ý sức khoẻ." Trần Phi đi ngang qua bàn làm việc của La Gia Nam buông một câu.

"Không phải cả chú cũng hùa theo chứ đội trưởng!" Mặt La Gia Nam còn quạu hơn so với khi hắn ăn phải tro cốt. "Khoan nói tới chuyện cháu không có khả năng. Mà cho dù có thì cháu cũng không sinh con cho Kỳ Minh!"

"Đừng có lên mặt với tôi, ranh con. Nói chuyện không biết trên dưới." Trần Phi vỗ nhẹ lên đầu La Gia Nam. "Nghiêm túc nào. Tôi gọi cho bên hải quan rồi. Mức phạt tiền của Cao Kim Hải giảm còn hai mươi vạn, coi như là trao thưởng cho ông ta vì đã cung cấp manh mối. Nhưng nộp phạt thì vẫn phải nộp chứ không thể để một đám lợi dụng sơ hở pháp luật cho rằng cung cấp cho

cảnh sát manh mối là được một mớ tiền."

"Cho dù một trăm vạn thì cháu cũng không nể ổng." La Gia Nam rút khăn giấy ra lau miệng. Hắn vẫn còn cảm thấy dư vị đắng chát của tro trong khoang miệng.

"Ngoài ra, hôm qua mẹ cậu còn gọi điện hỏi tôi tại sao xếp cho cậu nhiều ca đêm như vậy, làm cậu không thể về nhà ăn cơm." Trần Phi còn buồn bực hơn so với La Gia Nam: "Cậu không về nhà liên luỵ tôi bị trách móc. Đúng là tôi nên xếp cho cậu nhiều ca đêm hơn."

La Gia Nam vội vàng nắm lấy tay Trần Phi, mặt đau khổ: "Đội trưởng, chú cũng biết mẹ cháu thế nào rồi đấy. Hôm nay mẹ gọi cháu về ăn cơm, ngày mai sẽ hỏi cháu bao giờ kết hôn, rồi ngày mốt sẽ đòi bồng cháu."

"Đúng lúc có tin vui, gọi về báo mẹ đi."

"Đội trưởng, chúng ta có thể không nhắc đến chuyện này không?!"

"Đội trưởng Trần." Thượng Quan Vân Phỉ gõ cửa phòng, tay cầm máy tính bảng rồi nghiêng nửa người vào. "Thông tin mà chú kêu cháu kiểm tra ấy, cháu đã tải lên máy chủ rồi nhé. Nó nằm trong tệp phụ thứ hai trong thư mục công khai của Tổ trọng án."

Trần Phi ngoắc tay với cô: "Vân Phỉ à, qua đây tôi hỏi cái này."

"Chuyện gì vậy đội trưởng?" Thượng Quan Vân Phỉ bước tới, tay chắp sau lưng. Cô gái này là sinh viên mới ra trường, giọng nói ngọt ngào, da trắng nõn. Tuy không phải "đại mỹ nhân" nhưng cô sinh viên chuyên ngành kỹ thuật này lại có phong thái của người trí thức khiến người ta nhìn phát yêu luôn.

"Cô thấy La Gia Nam thế nào?" Trần Phi cười híp mắt nhìn cô. La

Gia Nam nhướng lông mày, hất cằm hỏi: "Phỉ Phỉ có thấy anh Nam đẹp trai xuất thần không?"

Thượng Quan Vân Phỉ sờ môi cười, sau đó nói: "Ủa đội trưởng Trần, chú đang muốn giới thiệu đối tượng cho anh Nam ạ?"

"Chị nhà cậu ta yêu cầu. Tôi không có giới thiệu cô với cậu ấy đâu. Cô có người bạn nào không? Thấy hợp thì giới thiệu cho cậu ta đi." Trần Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghiêng đầu đánh giá La Gia Nam, Thượng Quan Vân Phỉ hỏi: "Anh Nam cao bao nhiêu vậy?"

"1m87." La Gia Nam gằn từng chữ nói, thấy Trần Phi bất mãn ho khan thì hắn lập tức đổi giọng: "Không tính giày thì 1m83."

"Anh thích kiểu con gái thế nào?"

"Khoan, thiệt luôn hả? Tôi không đi xem mắt đâu." La Gia Nam ngồi ghế xoay trượt một đoạn ra sau, "Phỉ Phỉ không cần lo cho anh. Chắc chắn sau này sẽ giới thiệu chị dâu cho em."

Thượng Quan Vân Phỉ giả vờ kinh ngạc: "Ơ, vậy còn đứa con của anh với thầy Kỳ?"

La Gia Nam tự nhiên muốn đập đầu vào tường. Hắn nghĩ chuyện này đến tuần sau cũng chưa lắng xuống.

———————

Trong tài liệu mà Cao Kim Hải đưa cho Cục có hơn hai trăm ghi chép, muốn tra từng người một chắc đến năm sau cũng chưa hoàn thành. Trần Phi triệu tập một cuộc họp để mọi người cùng thảo luận và loại bớt nghi phạm. Đối với những vấn đề thuộc phạm trù phân tích hành vi tội phạm, đội phó Triệu Bình Sinh – Tiến sĩ chuyên ngành Phân tích hành vi tội phạm, sẽ là người

đứng ra tổ chức họp.

"Căn cứ kết luận của phía pháp y, nạn nhân tử vong do trúng độc cá nóc." Trên màn chiếu của phòng họp, Triệu Bình Sinh gõ ra một báo cáo từ Trung tâm Giám định Pháp y. Suy đoán trước đây của Kỳ Minh là chính xác. "Dựa vào thời gian gây án đã được hung thủ tính toán cẩn thận, hắn hạ độc xong rồi vứt thi thể, kết hợp với thể trạng của nạn nhân, tôi cho rằng hắn là nam, tuổi tác từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm. Mặt khác, nếu muốn trích xuất độc từ cá nóc thì hắn rất cần kinh nghiệm. Vì vậy theo tôi, chúng ta có thể loại trừ những nhân viên làm việc trên thuyền dọn chất thải.

Thượng Quan Vân Phỉ tạm thời được điều đến Tổ trọng án để hỗ trợ điều tra. Cô đánh máy lạch cạch, rồi nói với Trần Phi: "Còn lại bảy mươi ba chủ thuyền đánh cá phù hợp với điều kiện."

"Việc thi thể được tìm thấy ở kênh nước thải cho thấy hung thủ rất quen thuộc với khu vực đường sông. Hắn có thể là người địa phương." Kỳ Minh nói ra suy nghĩ của bản thân. Thường thi pháp y không cần tham gia những cuộc họp thế này. Nhưng cậu không phải pháp y chính quy mà đứng ở vai trò cố vấn nhiều hơn.

"Ừm... Còn năm mươi mốt người phù hợp." Thượng Quan Vân Phỉ nói và nở một nụ cười ngọt ngào với cậu.

Cố vấn mới đến trông đẹp trai lại có học vấn, phong cách hào hoa phong nhã hoàn toàn khác biệt với những cảnh sát thô bạo. Các cô gái trong cục giống như đào được kho báu vậy. Văn phòng pháp y nhộn nhịp hơn hẳn ngày trước khiến Lão Hàn cảm thấy trẻ ra ba mươi tuổi.

"Phỉ Phỉ, đang họp đừng có thả thính." La Gia Nam gõ bàn. Miêu Hồng gõ đầu hắn thay cho lời nhắc nhở đừng chọc ghẹo cô gái nhỏ, nói: "Tôi nghĩ hung thủ là người độc thân."

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về Miêu Hồng. Cô giải thích: "Hắn không phải tội phạm bộc phát. Hắn có phương pháp, có kế hoạch hạ độc và vứt xác. Hắn cần nhất là không gian riêng tư. Mà theo tôi được biết thì những người đi biển thường là vợ chồng đi cùng nhau."

Trần Phi cùng Triệu Bình Sinh trao đổi ánh mắt, trầm tư một lát rồi gật đầu xác nhận."Vân Phỉ, tiếp tục loại trừ theo lời cảnh sát Miêu."

"Chờ cháu xí. Cái này phải đối chiếu với dữ liệu bên Cục Dân chính." Ngón tay Thượng Quan Vân Phỉ lướt nhanh trên bàn phím. Mười phút sau, cô nói: "Còn mười lăm người."

"Vậy cũng được rồi. Điều tra mười lăm người này. Tiểu Hứa với Đại Vĩ một tổ, lão Triệu với Miêu Hồng mốt tổ, La Gia Nam với thầy Kỳ..."

"Đội trưởng muốn chia cắt cháu và sư phụ à?" La Gia Nam mặt khó chịu, chen ngang vào lời Trần Phi.

"Ranh con, cậu nên cai sữa rồi." Trần Phi vung tay. "Miêu Hồng, tháng sau giao cho cô dẫn dắt người mới đến."

"Đội trưởng, anh cứ bắt em làm bảo mẫu miễn phí thì em phải gửi đơn thôi việc thôi." Miêu Hồng ngoài miệng nói như vậy như vẫn gật đầu.

Trần Phi đội mũ cảnh sát, tuyên bố: "Mỗi tổ điều tra năm thuyền. Lập tức xuất phát!"

Tổ của La Gia Nam tra xét ba thuyền đều không có phát hiện gì. Hiện tại, hắn đang hỏi một ông lão đang vá lưới đánh cá trên bờ

thông tin về chiếc thuyền thứ tư. Ông cụ híp mắt nhìn bức ảnh chủ thuyền một chút rồi gật đầu: "Đây là A Bân. Nhưng gần này ông không gặp nó nữa. Các cháu cần tìm nó có việc gì?"

"Có một số vấn đề cần hỏi cậu ta. Ông có biết cậu ấy hay neo thuyền ở đâu không ạ?" La Gia Nam lớn tiếng hỏi bởi ông hơi lãng tai.

"Bên kia kìa." Ông lão chỉ về hướng xa xa.

Mấy chiếc ca nô cỡ trung xếp thành hàng ngang đang nằm phơi nắng trên bãi cát. La Gia Nam cùng Kỳ Minh tìm thuyền của nghi phạm dựa vào số đăng ký trên mạn thuyền.

"La Gia Nam, đến xem cái này."

Kỳ Minh ngồi xổm phía sau một chiếc ca nô chỉ cho La Gia Nam phát hiện của mình. La Gia Nam khom lưng đến gần xem thử. Hắn liền chú ý đến vết tích va đập của cánh quạt chân vịt phía sau ca nô. Đối chiếu số đăng ký một lần nữa, chủ thuyền Nghiêm Chính Bân chính là một trong các nghi phạm.

Kỳ Minh chỉ vào khớp nối trục cánh quạt, nói với La Gia Nam: "Chỗ này hình như có tóc. Gọi Lão Hàn và mọi người tới đây đi."

"Cái này đúng rồi." Sau khi gọi điện cho Trần Phi nhờ ông phái người đến phong toả hiện trường để tìm manh mối, La Gia Nam thông báo địa chỉ của Nghiêm Chính Bân theo chứng minh nhân dân cho đồn công an để nhờ bọn họ hỗ trợ Tổ trọng án bắt kẻ tình nghi."

Nghiêm Chính Bân không có ở nhà, vả lại nhìn như một thời gian qua hắn cũng không về nhà. Trên gia cụ đều bám một tầng bụi mỏng. Kỳ Minh đeo bao tay mở tủ lạnh ra, lập tức cậu bịt lấy mũi miệng.

Tìm được đầu người chết rồi.

———————

"Nghiêm Chính Bân không có xe riêng. Ghi chép mua vé xe lửa, vé máy bay và vé xe buýt đều không ghi nhận chứng minh nhân dân của hắn." Trần Phi báo cáo kết quả điều tra với giám đốc. "Nhưng chúng tôi không loại trừ hắn ngồi trên một chiếc xe màu đen, đi ra khỏi trạm rồi mới quay về mua vé bù."

"Phân công lực lượng sắp xếp đến trạm xe kiểm tra. Thông báo đến các tỉnh đưa thông tin nghi phạm vào diện truy nã." Giám đốc đứng dậy lấy áo khoác trên giá treo. "Lão Trần, cùng tôi đi đến văn phòng tỉnh để báo cáo với giám đốc bên đó."

Trần Phi ho khan một tiếng, nói: "Tôi không đi đâu giám đốc. Công việc của tôi còn nhiều lắm, đi không được đâu."

"Tôi nói cậu với cái cậu Triệu Bình Sinh bị sao ấy nhỉ? Cứ nói đến chuyện đi văn phòng tỉnh là trốn." Giám đốc không vui, nói: "Trần Phi, tôi nói cho cậu biết báo cáo với cấp trên là nghĩa vụ của cậu. Đừng nghĩ tôi lúc nào cũng sẽ mở miệng thay cho cậu."

"Được. Anh đừng tức giận. Hiện tại tôi đi không được. Hay anh lên xe trước rồi chờ tôi một chút. Sắp xếp công tác xong tôi xuống ngay."

Nhưng giám đốc ngồi trong xe đợi mười lăm phút cũng không thấy bóng dáng Trần Phi. Ông hầm hừ đi từ bãi giữ xe dưới tầng hầm lên văn phòng Tổ trọng án để tìm người. Vừa đến trước cửa phòng làm việc, ông đã nhìn thấy bên trong láo nháo như bãi chiến trường vậy. Trần Phi đang nghe điện thoại, nhìn thấy giám đốc đứng ở cửa văn phong thì giơ tay ra hiệu cho đối phương chờ. Để điện thoại xuống, hắn nói với giám đốc:

"Tôi vừa nhận được thông báo từ đồn cảnh sát Đông Bình. Có

người báo án rằng nhà hàng xóm cãi nhau đến mức ném đồ vật, nhưng gõ cửa thì họ không mở. Địa chỉ đó là của bà Uông Hải Hà – nhân chứng trong vụ án thi thể không đầu. Cảnh sát bên đó đã xác nhận người ở trong nhà bà ta chính là Nghiêm Chính Bân. Hắn là nghi phạm trong vụ án này, và hắn đang bắt bà ta làm con tin. Tôi phải đến đó ngay lập tức."

"Tôi cũng đi."

Giám đốc cũng đội mũ cảnh sát lên

Chương 13

DTV-EBOOK

Uông Hải Hà sống ở một tiểu khu xa hoa. Bảo vệ nơi đây chưa bao giờ thấy có nhiều xe cảnh sát gầm rú mà tiến thẳng vào như vậy. Sau khi đưa huy hiệu cảnh sát cho bảo vệ xem, La Gia Nam chạy xe đến toà nhà của Uông Hải Hà. Vừa đến nơi, hắn đã thấy xe chuyên dụng của đội đặc nhiệm SWAT đậu cách đó không xa. Hắn lặng lẽ đi vòng qua ghế phụ, và đi theo Kỳ Minh về phía Trần Phi và giám đốc.

Kỳ Minh không hiểu vị sao hắn lạ đứng chắn ngay trước mặt như một tấm khiên, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"An toàn là trên hết. Tôi nghe nói tụi cướp có dao." La Gia Nam nhún vai, vẻ mắt hơi mất tự nhiên.

"Tưởng cậu nói trong từ điển của anh không có chữ "sợ" chứ?"

"Ai nói tôi sợ? Thuyền dùng cẩn thận thì giữ được vạn năm mà."

Nguyên văn là 小心驶得万年船 (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói "Cẩn thận năng bổ thiên thu thiền, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền" (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船), dịch là "Cẩn trọng sẽ bắt được con ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm" của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau thì mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Miêu Hồng từ phía sau vỗ đầu La Gia Nam đầu một cái rồi nói với Kỳ Minh: "Đừng có nghe tên này suốt ngày lảm nhảm mình không sợ trời không sợ đất. Em kể cho nó nghe hai câu chuyện ma thôi là biết liền."

Kỳ Minh không nhịn được nghiêng đầu cười, chuyện này cậu đã biết từ sớm rồi.

Theo thông tin đội cảnh sát đang nắm giữ, sáng sớm nay Nghiêm Chính Bân đã cầm dao xông vào nhà rồi bắt Uông Hải Hà. Hàng xóm nghe thấy có âm thanh đập phá từ nhà bà ấy nhưng gõ cửa thì không ai trả lời. Họ nhìn ra cửa sổ ngoài hành lang thì thấy bà ta đang bị một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi dí dao để ép bà ngồi yên trên ghế sofa phòng khách. Hàng xóm ngay lập tức báo cảnh sát. Căn cứ vào miêu tả của họ, lực lượng cảnh sát xác nhận người này chính là tên tội phạm đang bị truy nã Nghiêm Chính Bân.

"Không rõ tình huống trong phòng vì nghi phạm đã kéo rèm cửa sổ lại, lính bắn tỉa bên SWAT đang đợi lệnh nhưng không tìm thấy góc độ bắn thích hợp." Trần Phi nói rõ tình hình hiện trường cho nhóm tổ viên. Giám đốc cũng đang nghe. "Hiện tại chúng ta không biết hắn bắt Uông Hải Hà có múc đích gì, cửa ra vào toà nhà này đã bố trí người. Tiểu La, Miêu hồng, Đại Vĩ, Tiểu Hứa theo tôi lên lầu, phối hợp với SWAT bắt giữ hắn."

Kỳ Minh thấy trong mắt La Gia Nam loé lên một tia do dự. Nhưng cậu chắc chắn không phải do hắn sợ nhiệm vụ này.

Trần Phi lên lầu thay thế vị trí canh giữ của phía SWAT. Ông vừa ra hiệu, Miêu Hồng đã gõ cửa rồi nhanh nhẹn tránh sang một bên và hét lớn: "Cảnh sát! Những người ở trong, bỏ vũ khí xuống rồi ôm đầu bước ra."

Có thứ gì đó đập vào cửa và tạo ra âm thanh vang trầm, sau đó có tiếng Uông Hải Hà rít lên. Trần Phi đưa ra quyết định dứt khoát và ra lệnh cho đội SWAT phá cửa, và lao vào đầu tiên. La Gia Nam ở ngay phía sau. Thấy lưỡi dao sáng choang trên tay hung thủ, hắn ngay lập tức cầm chậu hoa ở cửa phòng mà ném. Nghiêm Chính Bân còn bị choáng váng bởi tiếng đập cửa, cái

chậu hoa đập tới thì gã liền ném con dao ra. Gã chỉ kịp gào lên một tiếng thì đã bị Kiều Đại Vĩ và Hứa Kiệt khống chế trên sàn nhà.

Đá con dao xuống sàn, La Gia Nam dùng đầu gối đè lên lưng nghi phạm. Hắn rút còng khoá tay người này và đẩy gã ra khỏi cửa. Miêu Hồng ngồi trên ghế sofa an ủi Uông Hải Hà – lúc này bà đang run như cầy sấy.

———————

Sau khi áp giải nghi phạm lên xe cảnh sát, La Gia Nam còn chưa kịp thở thì đã nghe tiếng gọi "La Gia Nam, lại đây!" đầy nghiêm khắc sau lưng. Thấy vẻ mặt La Gia Nam lúc này giống như ngày tận thế, Kỳ Minh quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy một cảnh sát thuộc đặc nhiệm SWAT tuy đã hơn 50 tuổi nhưng vẫn rất phong độ, mày kiếm mắt ưng, nhìn hao hao La Gia Nam.

"Cha cũng ở đây ạ? Nãy con không có thấy." La Gia Nam bất đắc dĩ xoa cổ rồi bước đến.

"Đương nhiên là không thấy rồi. Cậu tránh né cả cha mà." La Vệ Đông nhíu mày: "Đứng thẳng lên. Cái tướng tá gì vậy?"

La Gia Nam lập tức buông tay xuống eo rồi đứng thẳng người lên, ánh mắt nhìn về phía đỉnh đầu của cha mình, lầm bầm: "Cha cho con chút mặt mũi đi. Về nhà rồi răn dạy con không được hay sao?"

La Vệ Đông đè cơn giận xuống, nói: "Về nhà? Mấy tháng rồi cậu chưa về nhà? La Gia Nam, cậu nghe cho kỹ đây. Cậu mà tiếp tục cái kiểu không về này, cha lấy lại căn nhà ông để lại cho cậu xem cậu sống ở đâu!"

"Cha nói chuyện có lý chút đi! Mỗi lần con về nhà là mẹ lại bắt

con đi xem mắt. Con mới hai mươi sáu, mẹ gấp cái gì?" Tính khí ngang bướng của La Gia Nam bùng nổ. Tuy rằng cha dạy con là đúng, nhưng hiện tại xung quanh toàn là đồng nghiệp, lại còn có cấp trên. Làm như vậy là không xem thể diện của hắn ra gì đúng không?

"Đi xem mắt cũng chỉ là ăn bữa cơm thôi chứ có khó khăn gì? Mẹ gọi cậu về là vì lo lắng cho cậu, không nhìn thấy cậu thì bà ấy ngủ không ngon!"

La Vệ Đông nổi danh thương vợ, thương từ khi còn trẻ. Từ ngày ông nghỉ hưu rồi được mời về đặc nhiệm SWAT thì thường xuyên được về nhà hơn. Mỗi lần về đều thấy bà nhà gọi điện thoại cho con trai rồi than thở làm ông chỉ muốn xách La Gia Nam về nhà mà đánh cho một trận. Bởi vì lẽ đó, La Gia Nam suốt ngày nói: "Mẹ tôi vui thì ba tôi vui. Mẹ tôi không vui thì bầu trời của cha tôi sụp đổ."

"Cuối tuần này con về được không?" La Gia Nam không sợ sau này không có nhà ở, mà trong lòng hắn cảm thấy áy náy vì mẹ ngủ không ngon. Lúc trước hắn đi nằm vùng ba năm không thể gọi điện về. Về nhà nghe bà nội kể mẹ ôm tấm ảnh của hắn cả đêm rồi khóc làm hắn đau lòng chết đi được.

La Gia Nam nghĩ nụ cười giả trân lúc đi xem mắt làm sao quan trọng bằng chất lượng giấc ngủ của mẹ được.

———————

Cái chậu hoa ban nãy đập thẳng vào đầu Nghiêm Chính Bân. Hắn ngồi dưới ánh đèn xanh của phòng thẩm vấn, cái trán bị hói một nửa sưng vù lên. Trần Phi đích thân thẩm vấn gã, còn Hứa Kiệt lập biên bản. Trừ Miêu Hồng đã đi lấy khẩu cung của Uông Hải Hà, những người còn lại đều đang theo dõi giám sát ở phòng riêng ngay cạnh phòng thẩm vấn để chờ nghe nghi phạm thú tội.

Một tiếng đồng hồ trôi qua nhưng Nghiêm Chính Bân vẫn không nói một chữ. Trong quá trình gã phạm tội thì bị bắt, tội án cầm vũ khí đột nhập vào nhà dân chắc chắn thành lập. Bây giờ chỉ cần thẩm tra tội danh mưu sát Vương Tập Tân. Theo kinh nghiệm của mọi người, hung thủ thật sự của vụ án sau khi bị bắt sẽ im lặng rất lâu. Im lặng không phải vì không muốn nhận tội, mà bọn chúng đang vắt óc tìm một cái cớ thật chính đáng cho hành động của mình.

Một lúc sau, Miêu Hồng từ phòng khách đi ra gọi Trần Phi vào trong phòng riêng.

"Theo lời khai của Uông Hải Hà, Nghiêm Chính Bân muốn bà ấy đi theo mình nhưng bà ấy không chịu. Vì vậy gã lấy dao để bắt ép bà." Miêu Hồng đưa bản ghi chép cho Trần Phi, nói tiếp: "Uông Hải Hà nói bà ta không quen biết Nghiêm Chính Bân, cũng không ấn tượng mình có gặp gã ta bao giờ."

Trần Phi nhíu mày, một lát sau ông quay người đi vào phòng thẩm vấn. Ông chống hai tay trên bàn, nhìn thẳng vào chỗ trống giữa hai mắt Nghiêm Chính Bân, hỏi: "Nói đi, anh muốn Uông Hải Hà theo anh đi đâu?"

Người Nghiêm Chính Bân hơi giật giật, mắt gã nhìn về Trần Phi, miệng nhếch lên một nụ cười kì quái: "Chân trời góc biển, như hình với bóng."

Trần Phi và Hứa Kiệt liếc nhìn nhau, hỏi tiếp: "Hai người đang yêu nhau à?"

"Cô ấy thẹn thùng nên không muốn nhận." Nghiêm Chính Bân không cao, ngồi ở trên ghế tẩm vấn có rào chắn lại càng trông nhỏ gần hơn. "Nhưng tao biết tao là người trong lòng cô ấy."

"Bà ấy nói bà ấy chưa từng gặp anh."

"Tao đã nói cô ấy thẹn thùng mà. Lúc trước mỗi ngày cô ấy đều đến cảng. Mỗi ngày tụi tao đều gặp nhau nhiều lần."

Trần Phi nhớ Uông Hải Hà bà hay đi khảo sát dự án với Vương Tân Tập, hỏi: "Anh đã thấy Uông Hải Hà cùng Vương Tân Tập cùng đến cảng?"

Nghe đến tên Vương Tân Tập, Nghiêm Chính Bân bỗng giật giật còng tay. Thấy vậy, Hứa Kiệt lạnh lùng nói: "Khai thật đi."

Nghiêm Chính Bân nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào vách tường, cơ mặt căng lên rõ rệt.

Sau khi thấy cảnh này trên màn hình, Kỳ Minh nói: "Gã này là một kẻ hoang tưởng điển hình. Đa nghi, cố chấp, sống trong vọng tưởng của chính mình." Cậu viết gì đó vào một tờ giấy rồi đưa La Gia Nam, yêu cầu hắn đưa cho Trần Phi. Trên tờ giấy ghi "Giết người vì tình". La Gia Nam nghĩ một chút thì thấy Kỳ Minh nói có lý. Uông Hải Hà hở ra là áp ngực lên tay người khác, rất dễ gây hiểu lầm về mối quan hệ của bà ta với người đó.

Xem qua tờ giấy, Trần Phi bước đến trước mặt Nghiêm Chính Bân, hỏi: "Có phải anh cảm thấy Vương Tân Tập muốn cướp Uông Hải Hà từ tay anh không?"

Nghiêm Chính Bân đột nhiên cười lớn: "Lão già kìa dựa vào cái gì mà giành gái với tao? Nó không xứng! Vì người thứ ba mà bỏ vợ bỏ con, con trai ruột tìm tới cửa xin tiền cũng không cho. Tính cách như cái đầu buồi!"

"Có vẻ anh hiểu biết rất rõ về ông ta." Trần Phi vừa ra hiệu cho Hứa Kiệt tiếp tục ghi chép lời khai, vừa bước đi chậm lại: "Anh theo dõi ông ấy à?"

"Tao nghe nói hắn là giáo sư đại học. Ban đầu tao nghĩ Hải Hà

theo nó thì không phải chịu khổ. Tao chỉ là một ngư dân, tao không xứng với Hải Hà. Cô ấy xinh đẹp như vậy mà." Nghiêm Chính Bân khinh thường khịt mũi. "Sau này tao mới biết nó chỉ là lao công tôi, giả bộ đạo mạo gì chứ? Tao tận mắt thấy nó mang kẻ thứ ba kia đi ăn tối ở quầy hải sản gần cảng. Tụi mày không biết đâu, hai kẻ đó chúi đầu vào nhau ôm ôm ấp ấp. Đm đúng là không biết xấu hổ. Nó đáng tuổi cha con bé đó."

Trần Phi dừng lại, đỡ tay ở chỗ tựa lưng ghế. Ông hơi cúi người, hỏi: "Nên anh bất bình thay cho Uông Hải Hà sao?"

"Có thằng đàn ông nào lại nỡ để người phụ nữ của mình chịu thiệt thòi?" Nghiêm Chính Bân hỏi ngược lại.

"Đúng, bảo vệ người phụ nữ mình yêu là trách nhiệm của đàn ông." Trần Phi thuận theo ý Nghiêm Chính Bân, nói: "Đối với anh, cách tốt nhất là giết chết Vương Tân Tập phải không?"

Ánh mặt Nghiêm Chính Bân khựng lại, lẩm bẩm: "Tao không muốn giết nó... Mới đầu không muốn, tao chỉ muốn nói chuyện với nó thôi. Nó nói tao hiểu lầm rồi, con bé kia không phải kẻ thứ ba gì hết, Hải Hà cũng không phải bạn gái nó. Nhưng tao đã thấy Hải Hà khoác tay nó ở cảng. Tao không hiểu sao Hải Hà lại thích thể loại đàn ông này nhỉ? Không, nếu nó không biến mất thì Hải Hà không biết sẽ bị nó lừa dối thảm đến mức nào..."

"Sau đó anh dùng độc cá nóc để giết chết Vương Tân Tập?" Trần Phi tiếp tục hỏi.

"Hồi mười lăm, mươi sáu tuổi tao đã theo cha ra biển đánh cá. Hồi đó chưa có nhiều thuyền lớn như bây giờ, cá câu lên ăn ngon, không bị lẫn vị dầu diesel." Ánh mắt Nghiêm Chính Bân lại trống rỗng, nói tiếp: "Cá nóc nấu canh ăn rất ngon nhưng chúng rất độc nên nhiều người không dám ăn. Hiện nay biển ô nhiễm nặng, người ta câu được cá nóc thì ném đi. Tiếc lắm... Tao tích trữ một ít cá nóc rồi tao rủ nó lên thuyền, nói với nó mọi

chuyện chỉ là hiểu lầm nên tao muốn làm bạn với nó. Nhưng nó không dám ăn, vì vậy tao hớp một ngụm canh cho nó xem."

Nghe vậy, Trần Phi ngạc nhiên: "Vậy sao anh không bị gì?"

Nụ cười quái dị lần hai trở lại trên mặt Nghiêm Chính Bân: "Từ nhỏ tao đã ăn canh rồi, với cả tao chỉ hớp một ngụm, nó lại húp cả tô. Tao nghĩ tụi mày đều đã nghe "liều mạng ăn cá nóc"."

Trần Phi gật đầu: "Nói tiếp đi."

"Nó nằm bất động ở khoang dưới. Tao lái thuyền đến giữa sông, chỗ đó nước vừa dơ vừa hôi. Thượng nguồn có một cửa xả thải, phù sa cũng không nổi lên trên được vì nước bùn." Nghiêm Chính Bân nuốt ngụm nước bọt. "Tao lái thuyền về mới phát hiện đầu nó bám dai như đỉa ngay dưới cánh quạt."

Hứa Kiệt ho khan một tiếng, uống một ngụm nước lớn để đè cơn buồn nôn xuống. Hồi trước, anh chân ướt chân ráo lần đầu tiên đi đến hiện trường đã nôn đến chết đi sống lại, gặp các mộng cả tháng trời, cơm nuốt không trôi. Sau này dần dần cũng quen. Làm cảnh sát hình sự là vậy, đặc biệt là Tổ trọng án xử lý toàn bộ những vị giết người. Ai cũng phải chịu đựng cho quen.

Làm cảnh sát hình sự hơn hai mươi năm, Trần Phi từ lâu đã rèn luyện kỹ năng không tưởng tượng lung tung. Ông cầm biên bản đưa cho Nghiêm Chính Bân: "Nghiêm Chính Bân, anh bị bắt vì tội giết người. Đây là khẩu cung, mời anh ký tên và lăn vân tay." Sau đó ông nói thêm: "Anh thật sự đã hiểu lầm. Con bé mà anh nói là con gái ruột của Vương Tân Tập."

Nghiêm Chính Bân hơi sửng sốt. Một lát sau gã cúi đầu lấy tay che mặt, vai run cầm cập.

Chương 14

DTV-EBOOK

Lúc La Gia Nam đến văn phòng pháp y thì Kỳ Minh đang tiến hành khâu thi thể đã đứt lìa của nạn nhân. Hắn cau mày hỏi: "Không phải cậu không được chạm vào thi thể à?"

"Kết án rồi thì thi thể không được xem là chứng cứ nữa."

Kỹ thuật khâu của Kỳ Minh có thể đem so với bác sĩ giải phẫu. Sợi chỉ được luồn dưới vỏ não, nhìn từ ngoài chỉ thấy một vòng vết thương nhỏ, khác với những đường kim mũi chỉ thô to của Lão Hàn. Đương nhiên tay nghề của Lão Hàn cũng rất tốt. Nhưng nếu người thân muốn đến nhận thi thể, vết khâu trên cổ chắc chắn phải lộ ra chứ không che chắn được như vết khâu trên thân người.

Theo Kỳ Minh, sửa sang lại dung nhan của nạn nhân chính là hành động thể hiện sự tôn trọng đối với người đã khuất và gia đình của họ.

Thật ra La Gia Nam đưa Ngô Ca đến nhận thi thể. Hai mẹ con Bạch Nguyện Mai và Ngô Ca từ chối nhnậ thi thể của Vương Tập Tân. Vì vậy, La Gia Nam không còn cách nào khác, đành bất đắc dĩ gọi điện cho Ngô Ca. Hiện tại Ngô Ca đang đứng ở hành lang. Cô lo lắng kéo vạt áo, chờ đợi được nhìn thấy cha mình lần cuối.

"Tôi đã gọi điện cho bà ngoại và nghe bà nói hết rồi." Trên đường đến Cục Công an, Ngô Ca mắt ầng ậc nước, thì thầm về thân thế của mình với La Gia Nam: "Chú Vương cùng cha mẹ tôi là bạn học hồi đại học. Chú ấy với mẹ tôi yêu nhau lúc đó... Sau khi lên đại học, nhà chú ấy nghèo lắm, nên không kham nổi. Cha của dì Bạch đã giúp chú ấy. Lúc chú ấy tốt nghiệp cũng là lúc bệnh tình

cha dì Bạch nguy kịch nên chú ấy về quê nhìn ông lần cuối. Ông ấy giao con gái mình cho chú Vương. Vì không muốn chú Vương chịu tiếng "vong ân phụ nghĩa", mẹ tôi mới chia tay với chú ấy. Sau khi chia tay thì mẹ tôi lại mang thai, nhưng mẹ không muốn bỏ tôi... Ba tôi vẫn luôn thích mẹ nên hai người tiến tới hôn nhân. Sau đó tôi đi làm ở xưởng đóng tàu, chú Vương thấy tôi thì nhớ đến mẹ. Vì vậy chú ấy tìm bà ngoại tôi để xác minh. Chú ấy biết tôi là con gái nên mới muốn ly hôn. Haiz, bây giờ tôi mới hiểu tại sao cha tôi không bao giờ dẫn tôi về nhà nội."

La Gia Nam không có thói quen mang theo khăn tay như Kỳ Minh nhưng cũng may trong túi hắn còn nửa bao khăn giấy. Hắn đưa hết cho Ngô Ca. Hắn rất thông cảm với cô. Cha mẹ đều mất từ nhỏ, vất vả lắm mới có người cha lo lắng cho, cuối cùng người ta lại chết oan uổng. Hắn hỏi Ngô Ca: "À đúng rồi, tôi nghe nói cô muốn đi học thiết kế ở Hồng Kông hả?"

Ngô Ca lắc đầu, thở dài nói: "Mấy chục vạn, tôi làm gì có nhiều tiền như vậy. Tiền bồi thường tai nạn lao động cho cha mẹ đều dùng để chữa bệnh cho bà ngoại. Tôi còn phải vay tiền để trả học phí đại học."

"Thật ra..." La Gia Nam cân nhắc từng chữ một, "Chú Vương, à, cha của cô trước khi mất có một phần tiền tiết kiệm bốn mươi vạn. Phía Cục có thể cấp giấy giám định DNA để chứng minh cô có quyền thừa kế."

"Chuyện này cảnh sát Miêu đã nói tôi rồi." Ngô Ca hít một hơi: "Nếu chú Vương không tích góp học phí cho tôi thì chú ấy đã không chết."

La Gia Nam không giỏi an ủi người khác, hắn nghĩ nát óc nửa ngày rồi nói: "Ông ấy là cha cô, mấy năm qua vẫn áy náy với cô nên đương nhiên ông ấy muốn bù đắp cho cô. Hơn nữa, cô có tương lai như vậy mà? Thi đậu cao học, ông ấy rất tự hào đó."

"Nói thật thì tôi thà không lấy phần tiền "bù đắp" này. Có người thân quan trọng hơn có tiền."

Nếu ai cũng nghĩ như cô thì tốt biết bao. Nghĩ đến Vương Minh Khải, La Gia Nam không muốn thằng con bất hiếu này của Vương Tân Tập biết rằng số tiền kia đã được trả lại.

———————

"Cô sẵn sàng chưa?"

La Gia Nam hỏi Ngô Ca, cả hai đang đứng ở hành lang bên ngoài nhà xác. Cách tấm cửa sổ thủy tinh, Ngô Ca nhìn thấy thi thể đã được trùm kín bằng vải trắng còn Kỳ Minh đứng ngay bên cạnh để chờ xốc vải lên. Cô hít sâu một hơi rồi gật đầu. La Gia Nam gõ vào cửa kính để ra dấu cho Kỳ Minh về quyết định của người nhà.

Tấm vải vừa được nhấc lên, Ngô Ca bỗng giơ tay che miệng, cố gắng đè tiếng khóc xuống. Thấy cô run rẩy kịch liệt, La Gia Nam lại gõ vào cửa kính, và Kỳ Minh lập tức lật tấm vải lên để che đi khuôn mặt nạn nhân. Cậu vừa đi ra khỏi nhà xác đã thấy Ngô Ca nằm trong vòng tay của La Gia Nam mà khóc không ra hơi.

Kỳ Minh dùng bảng kẹp văn kiện gõ vào lưng La Gia Nam, nói: "Chờ cô ấy bình tĩnh lại thì để cô ấy đến văn phòng nhờ Lão Hàn ký tên."

Khóc hơn nửa tiếng sau Ngô Ca mới bình tĩnh lại. Ký tên xong, Lão Hàn nói với cô: "Phía Cục sẽ lo liệu thủ tục hoả táng nhưng bình đựng tro là loại thường. Nếu cô có yêu cầu gì thêm thì sẽ bù thêm chi phí."

"Dùng loại tốt đi. Tôi sẽ bù thêm chi phí." Ngô Ca thút tha thút thít nói, đồng thời mở túi tìm ví tiền. Lão Hàn nhanh chóng ngăn cô lại, nói: "Vấn đề này phía bên mai táng sẽ liên hệ với cô,

không phải đưa tiền cho chúng tôi. Cô gái, chúng tôi cũng xin chia buồn với cô."

Nước mắt Ngô ca lại rơi xuống như mưa. Cô nắm chặt tay Lão Hàn, gật đầu lia lịa. La Gia Nam vốn muốn chở cô về trường, nhưng cô nói muốn ở một mình nên hắn đưa cô đến bên đường và nhìn cô rời Cục trên một chiếc taxi. Hắn vừa quay người đi vào thì một chiếc Porche SUV dừng lại ngay bên cạnh. Cửa xe hạ xuống để lộ khuôn mặt to oạch của Cao Kim Hải.

"Ủa ông chủ Cao, sao anh lại tới đây?" La Gia Nam cười hỏi. "Có chuyện gì vậy? Anh thấy mức phạt hai mươi vạn thấp quá hả?"

"Không phải chuyện tiền bạc." Cao Kim Hải xuống xe, vẫy tay ra hiệu tài xế đậu xe nhích lên để không chắn đường vào Cục Công an. "Thầy Kỳ có ở đây không?"

"Có. Anh tìm cậu ấy có việc gì?" La Gia Nam thấy trong tay Cao Kim Hải cầm một túi phim X-quang. Cao Kim Hải mắt mở lớn đi thẳng vào trong, vừa đi vừa nói: "Việc cứu người."

Hả? La Gia Nam nghe thấy câu này thì đuổi theo.

———————

Kỳ Minh đem ảnh chụp X-quang của Cao Kim Hải để vào hộp đèn trong văn phòng. Kỳ Minh nhìn một chút rồi nhẹ nhàng nói: "U sụn màng hoạt dịch khớp háng."

"Ơ? Khối u thật hả thầy Kỳ?" Mặt Cao Kim Hải xám như tro.

"Bác sĩ không nói cho anh khối u này là lành tính à?" Kỳ Minh chỉ tay vào phần xương nhỏ tụ thành đám trên ảnh: "Ở giai đoạn đầu, khả năng ung thư rất thấp. Phẫu thuật là có thể hết bệnh thôi. Nhưng mà phải thường xuyên đi kiểm tra vì bệnh này có thể tái phát đấy."

"Ân nhân! Ân nhân cứu mạng!" Cao Kim Hải đột nhiên xông tới nắm chặt tay Kỳ Minh mà lắc thật mạnh, "Nếu cậu không kêu tôi đi bệnh viện khám thì hoàn toàn không thể phát hiện ra bệnh này đâu!"

Tay Kỳ Minh bị bàn tay thô ráp của Cao Kim Hải nắm mà đau đớn, lông mày hơi nhíu lại. La Gia Nam thấy vẻ mặt này lập tức giải vây giúp cậu: "Trời ơi trời ơi trời ơi ông chủ Cao, anh không thể nắm chặt tay thầy Kỳ như thế được đâu. Người ta còn phải dùng đôi tay đó cầm dao giải phẫu nữa."

"Ôi mọi người xem tôi kích động chưa này? Tôi làm thầy Kỳ đau ạ? Thật xin lỗi nha. Tôi đúng là người thô thiển mà, để tôi xoa xoa xoa nè." Cao Kim Hải vội vàng nắm tay Kỳ Minh mà xoa xoa làm sắc mặt cậu ngày càng xấu đi.

Xoa con mẹ mày chứ xoa?! La Gia Nam trợn mắt ngoác mồm.

Cao Kim Hải xoa một hồi lâu mới thả tay Kỳ Minh ra, vỗ ngực nói: "Thầy Kỳ, từ hôm nay Cao Kim Hải tôi chính là trâu là ngựa của thầy. Thầy có yêu cầu gì thì chỉ cần nói ra, trông tôi lớn tuổi thế nhưng cho dù có lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không từ chối!"

Không đợi Kỳ Minh lên tiếng, La Gia Nam đã chắn ngay trước mặt cậu, nói: "Đang ở Cục Công an còn muốn diễn tuồng à?"

"Ôi cảnh sát La, em trai!" Cao Kim Hải như trút được gánh nặng, tiện tay vỗ vai La Gia Nam: "Mối quan hệ giữa tôi với thầy Kỳ chính là quan hệ sâu sắc giữa cảnh sát và người dân!"

Cút mẹ mày đi chứ quan hệ sâu sắc giữa cảnh sát và người dân, siết tay người ta không buông mà còn nói nhiều! La Gia Nam vốn đã hơi ngăm, bây giờ mặt hắn còn đen hơn cái đít nồi.

———————

Sau khi tan ca, La Gia Nam gọi về cho mẹ để báo rằng cuối tuần hắn về ăn cơm. Hắn chở Kỳ Minh về nhà trọ. Nhờ Thiệu Thần gọi cho dịch vụ vệ sinh gia đình đến quét tước nên hiện tại, căn nhà trông rực rỡ hẳn lên. La Gia Nam nhìn một lượt trước khi lên lầu, và dành một lúc lâu để nghịch chiếc TV màn hình khổng lồ treo trên tường. Nhà cậu ấy còn có XBOX ONE, từ lúc đập hộp mới chơi có 1 lần thôi. Hiện tại nó đang được cất trong tủ.

Bước ra từ nhà tắm, Kỳ Minh lấy xoài và chanh trong tủ lạnh ra, cắt nhỏ rồi ném vào máy xay sinh tố để làm thức uống. Cậu vừa uống được 1 hớp thì điện thoại di động vang lên. Là La Gia Nam, hắn nói chút nữa sẽ qua nhà cậu.

"Có vụ án à?" Cậu hỏi.

"Không. Ống nước ngầm nhà tôi bị vỡ, giờ người ta đang đào lung tung hết. Bên bất động sản nói nửa tháng tới sẽ cúp điện với cúp nước." Giọng La Gia Nam hơi ủ rũ. "Bạn gái Hứa Kiệt mới xin nghỉ phép để quay về với cậu ta, Đại Vĩ ở ký túc xá nên không thể chứa chấp tôi được. Tôi định đi tới nhà khách bên trong Cục nhưng mà bên đó cũng hết chỗ rồi."

"Cho nên cậu muốn tá túc ở nhà của tôi." Kỳ Minh đặt điện thoại xuống bàn bếp rồi bật loa ngoài. "La Gia Nam, cậu nghèo tới mức không trả nổi nửa tháng khách sạn hả?"

"Tôi có mang súng, sao ở khách sạn mỗi ngày được?!"

"Sao không về nhà đi?"

"Cậu không thấy ba tôi hả? Về nhà sớm muộn gì tôi cũng bị phiền chết. Với cả mỗi ngày tôi đều đưa đón cậu đi làm, ở nhà cậu thì tôi được ngủ thêm một xí."

"La Gia Nam, chúng ta chưa thân đến mức đó. Hơn nữa, tôi không thích có bạn cùng phòng." Kỳ Minh cầm ly nước trái cây rồi suy nghĩ một chút. "Hay là cậu đến khách sạn Holiday đi. Ở đó biện pháp an ninh rất tốt nên không mất súng được đâu. Ký tên tôi ở bàn lễ tân..."

"Thôi để tôi tìm cách khác!"

Âm thanh tút tút truyền đến. Nhìn màn hình di động đã tối đen, Kỳ Minh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của La Gia Nam khi lòng tự trọng bị tổn thương. Cậu quyết định ngó lơ cảm giác hơi áy náy trong lòng. La Gia Nam là người địa phương, chẳng lẽ không tìm được người bạn nào cho ở nhờ nửa tháng?

Nhưng hắn hay mang theo súng, ở nhà ai cũng bất tiện nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Kỳ Minh không thể nào mặc kệ cảm giác tội lỗi đang dâng lên trong lòng. Cậu gọi lại cho La Gia Nam.

"Cậu dám tắt máy là tôi kể chuyện ma hai tiếng rồi ghi âm lại, sau đó phát trên máy tính của cậu mỗi ngày." Kỳ Minh mới lên tiếng đã khiến La Gia Nam sửng sốt: "Vì chuyện riêng tư của hai bên, cậu chỉ được ngủ dưới phòng chứa đồ dưới tầng một. Với lại mỗi lần dùng nhà vệ sinh thì phải khoá cửa. Còn những quy tắc khác chờ cậu qua rồi bàn tiếp."

La Gia Nam cầm điện thoại mà đơ ra cả ngày, cuối cùng khô khan nói: "Tối nay cậu muốn ăn gì? Tôi đi mua."

Chương 15

DTV-EBOOK

Đây là "trong tủ lạnh cái gì cũng có" của cậu đó hả?"

Vừa mở tủ lạnh ra, La Gia Nam trưng ra biểu cảm như mới đạp phân chó. Hắn nói hắn mua đồ ăn tối, Kỳ Minh nói trong tủ lạnh cái gì cũng có. Ừ, có xoài, chanh, táo, chuối, bơ với cherry. Đúng kiểu dư xăng để mở một sạp trái cây. Nhưng thịt đâu? Đồ ăn đâu?

Kỳ Minh đang ăn táo thì nghe tiếng oán than của La Gia Nam. Cậu nghĩ một chút rồi nói: "Cậu ăn trái cây không đủ no đâu. Ngăn giữ tươi có cà rốt, dưa leo với khoai tây á."

"Cậu xem tôi là thỏ à?" La Gia Nam đóng sập cửa tủ lạnh, quay đầu lại nhìn Kỳ Minh: "Tôi phải ăn thịt. Cậu xem cậu trông gầy như quỷ ấy, nhìn lại tôi toàn là cơ bắp nè." Nói rồi hắn giơ cẳng tay về phía cậu, để lộ ra ngoài chiếc áo phông ngắn tay. Hắn đang băn khoăn không biết có nên khoe với cậu cơ bụng tám múi và cơ ngực đầy đặn của mình hay không, nhưng làm vậy giống như đang "kích thích" người ta ấy. Đột nhiên hắn nhớ lại hình ảnh Kỳ Minh chỉ quấn một chiếc khăn tắm trong khách sạn với những đường nét cơ bắp rõ rệt và thân hình thấp bé. Trong lòng hắn có cảm giác hơi xấu hổ không thể giải thích được.

"Từ góc độ kgoa học dinh dưỡng, con người mỗi ngày ăn một củ khoai tây là đủ sống rồi. Cậu có xem phim "Người về từ sao Hoả" chưa?" Kỳ Minh cắn một miếng táo, mặt khinh bỉ. Hồi ở Mỹ cậu đã từng thấy những cái bắp tay to hơn như vậy rồi mà? Cái kiểu của La Gia Nam trong phòng tập chỉ là một miếng sườn non thôi. Đương nhiên đây là vấn đề liên quan đến nhân học, và cậu

cũng không định thảo luận về khoa học gen với La Gia Nam.

Người về từ Sao Hỏa (tựa gốc: The Martian) là bộ phim khoa học viễn tưởng năm 2015 được đạo diễn bởi Ridley Scott, với sự tham gia diễn xuất của Matt Damon. Bộ phim dựa theo cuốn tiểu thuyết cùng tên của Andy Weir. Mark Watney là một phi hành gia. Anh bị mọi người tưởng là đã chết và bị bỏ lại ở Sao Hỏa. Bộ phim kể về quá trình xoay xở của anh để sống sót và nỗ lực của mọi người để cứu anh. Trong phim, anh đã phải tự trồng khoai tây để làm nguồn thực phẩm duy nhất cho mình.

"Không có thời gian đi xem phim." La Gia Nam vừa nói vừa lấy điện thoại ra. "Địa chỉ nhà này là gì?"

"Chi vậy?"

"Gọi đồ ăn ngoài."

"Ăn cơm hộp ở Cục chưa đủ hả?"

"Cậu thì không muốn ăn gì, còn tôi muốn tự nấu cơm cũng phải có nguyên liệu đó!"

"Dưới lầu có siêu thị. Thực phẩm tươi ngon luôn đó."

"..." Thấy ánh mắt của La Gia Nam đảo qua chỗ khác, Kỳ Minh gật đầu, ra vẻ thấu hiểu: "Cậu không biết nấu cơm đúng không?"

"Quân tử xa nhà bếp." La Gia Nam gân cổ cãi lại.

"Đừng có bao biện. 90% bếp trưởng đều là nam." Kỳ Minh xua tay, đứng lên: "Đi. Xuống dưới lầu mua thịt cho anh."

La Gia Nam lấy áo khoác treo phía sau cửa. Hắn vừa bước vào đã bị Kỳ Minh khinh bỉ vì vứt áo lung tung trên sofa. Èo, ăn nhờ ở đậu thì phải nghe lời chủ nhà thôi. Còn chủ nhà – người lúc nào

cũng để chân không đi loanh quanh chui rúc trong nhà, hôm nay là lần đầu tiên cậu xỏ dép lê mà đi ra ngoài.

———————

Siêu thị không lớn lắm nhưng lại bán rất nhiều món. La Gia Nam đảo mắt qua các kệ thì thấy ở đâu cũng có ít thực phẩm nhập khẩu. Hắn nhìn Kỳ Minh mặt nghiêm túc so sánh hai miếng bít tết từ hai hãng khác nhau ở trước quầy thực phẩm tươi thì bỗng có cảm giác như đang đi siêu thị với mẹ của mình. Hắn bước tới, tiện tay vuốt cái đuôi ngựa của Kỳ Minh rồi cười nói: "Miễn còn hạn sử dụng là được rồi. Đừng có phân tích đồ ăn như phân tích thi thể..."

"Bốp!" – Kỳ Minh cầm miếng bít tết quật vào tay La Gia Nam, ánh mắt lạnh lùng từ sau mắt kính bắn thẳng đến La Gia Nam. La Gia Nam tay cứng lại giữa không trung, cả người đứng sững không biết phải nói gì. Hắn không nghĩ phản ứng của Kỳ Minh lại mãnh liệt như vậy. Không phải chỉ là nghịch tóc thôi sao? Hồi nhỏ đi học ai mà không nghịch đuôi tóc của các bạn nữ chứ? Mà cho dù người ta là nữ cũng không để ý tới mức này?

Kỳ Minh cũng nhận ra phản ứng của mình hơi quá, quay trở lại nhìn miếng bít tết rồi nói như thể mình đang nói với không khí: "Đừng có nhảm nhí như vậy." Cho dù La Gia Nam tim-rộng-hơn-lỗ-thủng-tầng-ozone cũng cảm thấy bầu không khí đang xấu hổ vô cùng. Tay hắn còn khựng lại giữa không trung bị hơi từ quầy thực phẩm tươi thấm vào, cảm giác hơi lạnh lạnh.

"Cái..." La Gia Nam đưa tay lên cổ cho ấm, cạn lời nói: "Dầu gội của cậu rất thơm."

Mặt Kỳ Minh cứng lại: "Cậu có kiêng gì không?" Cậu đổi chủ đề, không muốn cùng La Gia Nam nói chuyện tóc tai nữa. Cậu ghét nhất là người khác giật đuôi tóc mình.

Thấy Kì Minh không ngại, La Gia Nam thở phào nhẹ nhõm, nói: "Trừ thịt người thì cái gì cũng ăn."

"Mỗi ngày người ta tự ăn một lượng tế bào lớn bằng móng tay của ngón tay cái." Kỳ Minh chọn xong bít tết thì đưa hắn, nói: "Đi tính tiền."

Trả thù, cái này chính là trả thù. La Gia Nam không nói đến vấn đề tính tiền, mà là Kỳ Minh dùng kiến thức chuyên môn để làm hắn mắc nôn. Mà nói đi nói lại, pháp y vừa mới giải phẫu thi thể xong đã có thể ăn cơm đúng là có bản lĩnh. Bâng quơ nói một câu có thể khiến người cách xa hai mét cũng cảm thấy buồn nôn. Đúng là không thể chọc vào. Không thể chọc vào!

Tính tiền xong La Gia Nam mới nhận ra: "Ủa mua có một miếng vậy? Cậu không ăn hả?"

"Buổi tối tôi không ăn thịt." Kỳ Minh quay sang hắn. "Chưa nghe câu "cật nhân chuỷ đoản" hay sao? Làm bạn cùng phòng với tôi thì tốt nhất là giữ mồm giữ miệng đi."

Câu gốc là "Cật nhân gia đích chuỷ đoản, nã nhân gia đích thủ nhuyễn" (吃人家的嘴短，拿人家的手软), dịch sát là cầm đồ của người ta thì tay phải nhẹ nhàng, cắn đồ ăn của người ta thì miệng phải ngắn, ý là muốn lấy cái gì của ai thì phải có thái độ nhã nhặn. "Chuỷ đoản" (嘴短) nghĩa là không được nói to nên chỗ này thầy Kỳ nói anh Minh ăn đồ của thầy thì im đừng có nói nhiều nữa =))))))))))))

Không biết La Gia Nam có gặp ảo giác hay không nhưng hắn cảm giác ánh mắt Kỳ Minh vừa loé lên một tia cảnh cáo.

———————————

Có thể do tay nghề Kỳ Minh tốt, có thể do bít tết chất lượng cao. La Gia Nam ăn đến miếng cuối cùng mới bắt đầu vắt óc nghĩ

cách cảm ơn người ta. Nhưng hắn chưa kịp đọc bài diễn văn 200 chữ của mình thì đã thấy Kỳ Minh mặc quần áo thể thao, không đeo kính mà đi ra cửa.

"Cậu đi đâu vậy?"

"Đi chạy bộ đêm."

"Ừa. Nhớ chú ý an toàn."

Kỳ Minh quay đầu liếc hắn, nói: "Cậu ăn nhiều thịt vậy mà không vận động hả?"

"Tôi sẽ chạy bộ vào sáng sớm nếu có thời gian." La Gia Nam cầm đĩa đi đến bồn rửa chén. "À đúng rồi, lát cậu về tiện đường mua giùm tôi cây dao cạo râu. Nãy tôi quên mua."

"Trong tủ phòng tắm có một cây mới, cậu tự tìm đi."

Thấy Kỳ Minh mở cửa ra, La Gia Nam vội vàng nói: "Cảm ơn cậu vì bữa tối, với đã cho tôi ở nhờ."

Kỳ Minh không nói gì mà chỉ gật đầu coi như nhận lời cảm ơn rồi ra ngoài. Rửa bát đĩa xong, La Gia Nam bật TV lên và chọn đại một bộ phim làm "nhạc" nền. Hắn nằm xuống chống đẩy ngay dưới sàn phòng khách. Từ khi vào Tổ trọng án, thời gian cá nhân của hắn trở nên cực kì quý giá, và hắn cũng chẳng có thời gian đi đến phòng tập. Trừ ra ngoài chạy bộ, hắn đều rèn luyện thể hình tại nhà. Đúng là làm cảnh sát rất mệt mỏi, đầu óc phải nhanh nhạy mà thể lực cũng phải gìn giữ. Thế nhưng cảm giác thoả mãn sau khi phá một vụ án thì chẳng có tiền nào mua nổi.

Có lúc La Gia Nam cảm thấy trời sinh hắn để làm cảnh sát, bên trong cũng là gen nhà cảnh sát truyền từ ông nội đến cha. Thực ra La Vệ Đông vốn muốn hắn làm luật sư hoặc thẩm phán, nhưng cái tên nổi loạn là hắn vẫn đi báo danh trường cảnh sát.

Cha về nhà, thấy con trai đã cầm trên tay giấy báo nhập học thì tức giận đến mức không nói chuyện với hắn cả tuần lễ. Mà ông nội lại rất ủng hộ quyết định này của cháu trai nên cha cũng không bắt hắn phải thi lại. La Gia Nam vẫn còn nhớ rõ những lời ông đã nói vào ngày đầu đưa hắn đến trường:

"Gia Nam, bắt đầu từ hôm nay con là cảnh sát nhân dân. Phải nhớ rằng làm cái nghề này chính là cam kết với xã hội con sẽ hy sinh và cống hiến. Cho dù gặp chuyện gì cũng không được khiến phù hiệu cảnh sát dính bụi."

Lúc ấy, La Gia Nam chỉ cảm thấy làm cảnh sát rất ngầu. Thế nhưng sau khi được nghe các giáo sư ở trường kể về các vụ án đã đóng bụi nhiều năm, những sinh viên trường cảnh sát trẻ tuổi và nhiệt huyết đều bị dội một gáo nước lạnh. Lần đầu tiên nhìn thấy những kẻ to xác, cao tận 1m8 bị hiện trường làm cho nôn mửa khắp nơi, La Gia Nam mới hiểu được tại sao mỗi khi về đến nhà, ông và cha đều lặng thinh mà không đề cập đến vấn đề công việc.

———————

Sau khi đổ mồ hôi như mưa mà được tắm nước nóng thì đúng ra cực kỳ thoải mái. La Gia Nam ngâm nga một điệu dân ca và đứng cạo râu trước gương. La Gia Nam chưa bao giờ thấy nhãn hiệu dao cạo râu của Kỳ Minh ở siêu thị. Bao bì toàn là tiếng Anh, hình như là cậu mang từ nước ngoài về. Cạo râu xong, hắn nghe tiếng cửa bên ngoài mở ra rồi đóng lại. La Gia Nam bước ra từ nhà tắm, vừa lau tóc vừa nhấc cằm về hướng Kỳ Minh.

"Về sớm vậy?"

"À vận động chút chút... LA GIA NAM! Tôi đã nói mấy chục lần là ở trong nhà tôi thì phải mặc quần áo!" Tuy chỉ nhìn thấy mờ mờ vì không đeo kính nhưng Kỳ Minh vẫn có thể thấy La Gia Nam đang khoả thân trong phòng.

"Tôi không có khoả thân... Có quấn khăn tắm nè." La Gia Nam còn cố ý cúi đầu xuống để xác nhận mình không có trần trụi.

Đeo mắt kính lên, Kỳ Minh định nhắc lại "quy tắc ở chung" thì ánh mắt bị những vết tích trên người La Gia Nam thu hút. Lần trước chỉ nhìn thoáng qua, còn bây giờ cái gì cũng rõ ràng. Có những vết sẹo, dựa vào mức đồ lồi hay lõm, đều có thể thấy vết thương chắc phải sâu đến mức thấy rõ cả xương.

"Những vết thương này... Từ đâu mà có vậy?" Kỳ Minh hỏi.

"Hồi còn đi nằm vùng. Vết chém sâu nhất ở đây này." La Gia Nam thản nhiên chỉ ra sau tai. "Suýt chút nữa là tai tôi bị chém đứt đó. Mẹ tôi khóc sống khóc chết luôn."

Nói rồi hắn xoay người cho Kỳ Minh xem nhiều vết sẹo hơn. Kỳ Minh bước tới, giơ tay lướt qua một vết sẹo thô ráp, hỏi: "Bác sĩ khâu cho cậu là bác sĩ thú y hay sao vậy?"

"Chuyên nghiệp đó. Đúng là bác sĩ thú y của một cửa hàng thú cưng." La Gia Nam không phản đối, cười: "Này này đừng đụng vô. Tôi nhột."

Rút tay về, Kỳ Minh rũ mắt xuống. "Có đáng không?", cậu hỏi.

La Gia Nam không nghĩ nhiều mà buột miệng nói thẳng: "Không phải là đáng hay không. Tôi không hoàn thành nhiệm vụ, làm mất mặt cả ông nội và cha."

Kỳ Minh im lặng một chút rồi cởi dây buộc tóc ra. Cậu vén một lọn tóc lên, nói: "Tôi để tóc dài là để che đi vết sẹo này." Cậu nói. "Bị một tên sát thủ liên hoàn chém xuống. Lực lượng cảnh sát không bắt được hắn nên để tôi tham gia chương trình bảo vệ nhân chứng. Tôi phải dùng thân phận giả trong một năm, sau đó tôi quyết định phải trở về Trung Quốc trước khi mắc bệnh

trầm cảm."

Chương trình bảo vệ nhân chứng (Witness Protection Program – WPP hoặc Witness Security Program – WITSEC) ra đời trên cơ sở Đạo luật Kiểm soát tội phạm có tổ chức năm 1970 và được sửa đổi bởi Đạo luật Kiểm soát tội phạm toàn diện năm 1984. Chương trình này nhằm bảo vệ nhân chứng trước, trong và sau khi ra toà bằng cách chuyển chỗ ở hoặc tạo nhân dạng mới cho nhân chứng và người thân của họ. Chương trình bảo vệ nhân chứng đã góp phần truy tố thành công nhiều vụ án cũng như kết án nhiều tội phạm hình sự.

Tuy La Gia Nam không hiểu rõ về giải phẫu học nhưng hắn cũng từng xem qua quá trình khám nghiệm tử thi. Hắn cảm thấy vị trí của vết sẹo đó cũng giống vị trí pháp y cứa vào đầu thi thể vậy. Suy nghĩ này khiến hắn thương cảm, nhưng hắn đau lòng vì hoàn cảnh của Kỳ Minh nhiều hơn. Hắn muốn hỏi nhiều hơn về sự việc này thì điện thoại để trên bàn bỗng dưng đổ chuông. La Gia Nam bắt máy, đồng thời giơ ngón trỏ về phía Kỳ Minh: "Đừng chán nản. Sau này tôi sẽ thay cậu bắt thằng chó đó."

Mặc dù hơi khinh bỉ lời lẽ đao to búa lớn của La Gia Nam nhưng khoé miệng Kỳ Minh vẫn không nhịn được mà cong lên.

"Alo? Đội trưởng ạ? Cháu đang buồn ngủ... Sao? Bệnh viện Nhân Hoà ạ? Vâng, cháu tới liền." Đặt điện thoại xuống, La Gia Nam nói với Kỳ Minh: "Đêm nay tăng ca. Phát hiện y tá trưởng của bệnh viện Nhân Hoà tử vong trong văn phòng."

Chương 16

DTV-EBOOK

Trên xe, La Gia Nam lại cố gắng cạy miệng Kỳ Minh để tìm hiểu về vết sẹo kia. Nhưng cậu lại không muốn nhớ lại đoạn hồi ức như cơn ác mộng đó nên hắn đành thôi. La Gia Nam không có kinh nghiệm giao tiếp với "nạn nhân" còn sống sót, bởi lẽ những nạn nhân đến tay Tổ trọng án đều đã tử vong rồi. Thế nhưng hắn có thể hiểu được những suy nghĩ của Kỳ Minh. Vết sẹo rất rõ ràng, nếu tóc tai mà không đủ dài thì chắc chắn sẽ lộ ra. Hẳn là Kỳ Minh không muốn đối mặt với những câu hỏi của người khác.

Khi họ đến bệnh viện, những đồng nghiệp từ phòng thí nghiệm đang tiến hành thu thập chứng cứ. Lão Hàn cũng đã đến và ông đang khám nghiệm sơ bộ thi thể. Người chết tên Phùng Văn Nguyệt, bốn mươi hai tuổi, là y tá trưởng khoa Nội hô hấp. Đeo bao tay đồng nghiệp đưa cho, Kỳ Minh ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, hỏi Lão Hàn: "Nghe nói là treo cổ tự tử ạ?"

Lão Hàn chỉ vào đầu ngón tay của thi thể, nói: "Nơi này có vết thương do tự vệ, được gây ra trước khi chết."

"Người treo cổ tự tử thường vô thức giãy giụa do thiếu oxy. Có thể là do va đập vào cửa hoặc tường. Phải chờ đem về phòng thí nghiệm kiểm tra DNA trên thi thể mới biết được." Kỳ Minh tỉ mỉ quan sát đốt ngón tay trầy trụa và sưng tấy của nạn nhân. Cậu quay sang nhìn nửa đoạn dây thừng treo trên cửa, lông mày đột nhiên nhíu lại: "Đây không phải cách thông thường để pháp y kiểm tra thi thể. Ai đã đưa nạn nhân xuống?"

"Chồng nạn nhân đến đưa cơm tối cho vợ, thấy cô ấy đã treo cổ thì lập tức cắt dây thừng rồi ôm xuống." Lão Hàn nhún vai.

"Thật ra tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu ta."

"Nhưng anh ta phá hư hiện trường rồi." Không phải Kỳ Minh "máu lạnh" không có tí tình cảm nào. Nhưng cậu đã nhiều lần gặp phải trường hợp người nhà nạn nhân xoắn xuýt rồi phá hoại hiện trường. Đôi khi, manh mối nhỏ nhất cũng bị phá hỏng mất. "Lão Hàn, giúp cháu việc này với. Cho cháu xem thử đầu gối của nạn chân. Nếu đã là vết thương do tự vệ thì chắc chắn vị trí này cũng phải có."

"Mấy hôm trước tôi mới đến đây theo yêu cầu của gia đình một người chết do đột tử để khám nghiệm tử thi. Haiz, bác sĩ cũng đâu phải thần thánh. Có mấy người là người nhà nạn nhân đúng là cố tình gây sự." Lão Hàn vừa nói nhỏ vừa kéo ống quần người chết lên. Cả hai vị pháp y đều trừng mắt: Trên bắp đùi nạn nhân đầy những vết xước và bầm tím, và có vẻ những vết tích này đã xuất hiện một khoảng thời gian bởi lẽ xung quanh những vết này đã nhạt dần.

"Nhìn lại cánh tay." Kỳ Minh nói

Trên cánh tay nạn nhân cũng rải rác những vết thương tương tự phần đùi, cởi áo ra lại thấy những vết thương đó ở bụng và lưng. Kỳ Minh cùng Lão Hàn nhìn nhau. Cậu hỏi: "Chú có ý kiến gì không?"

"Người phụ nữ này, một là bị xe tải cán, hai là..." Ánh mắt Lão Hàn thâm trầm nhìn ra ngoài cửa. Chồng nạn nhân đang ngồi trên ghế hành lang, mặt đẫm nước mắt, thân thể vốn cao to bây giờ co rúm lại.

"Bạo lực gia đình." Giọng ông nhẹ bẫng.

Kỳ Minh cau mày, vẻ mặt đầy kinh tởm, nói: "Không cần biết có phải bà ấy tự tử hay không, nhưng ít nhất phải có người chịu trách nhiệm về những vết thương tổn này."

Cửa văn phòng của Phùng Văn Nguyệt nằm ở góc chết của camera giám sát nên không thể trích xuất video để tìm chứng cứ được. Chồng của nạn nhân vẫn đang tuyệt vọng đến mức không nói chuyện được, La Gia Nam đành phải lấy khẩu cung của những bác sĩ và y tá khác – cũng là những đồng nghiệp của nạn nhân. Thấy La Gia Nam đi tới phía khu vực y tá, một số y tá đang khóc nấc lập tức trở nên căng thẳng.

Khu vực y tá là quầy làm việc của y tá khi họ không làm việc trực tiếp với bệnh nhân. Đây là nơi y tá làm các nhiệm vụ hàng ngày như quản lí hồ sơ, tiếp nhận kết quả xét nghiệm, nhập thông tin vào máy tính... và khi bệnh nhân cần trợ giúp có thể đến gọi y tá ở khu vực này.

Đưa phù hiệu cảnh sát cho các y tá xem, La Gia Nam nhìn y tá trông lớn tuổi nhất, nói: "Tôi là La Gia Nam, cảnh sát thuộc Tổ trọng án, phòng Điều tra hình sự của Cục Công an thành phố. Tôi có một số vấn đề cần hỏi mọi người, mong mọi người phối hợp. Ừm... Tên chị là gì?"

"Phan Tịnh." Y tá Phan rút khăn giấy lau nước mắt. "Buổi chiều y tá trưởng vẫn còn khoẻ mạnh, tại sao lại treo cổ chứ..."

"Xin chia buồn với chị." La Gia Nam bắt đầu nhớ cảm giác đi với Miêu Hồng. Thường thì sư phụ hắn sẽ hỏi những nữ nhân chứng, bởi lẽ hắn vừa thấy nước mắt thì đã luống cuống. Chờ y tá Phan bình tĩnh lại, hắn hỏi: "Y tá trưởng Phùng có phải kiểu người gặp khó khăn thì sẽ giấu không cho người khác biết không?

Y tá Phan vừa nấc vừa lắc đầu: "Y tá trưởng là người tốt, đối xử với bệnh nhân như người nhà vậy, lại rất quan tâm đến chúng tôi. Bình thường ai có việc gia đình phải tạm nghỉ là chị ấy sẽ

giúp đỡ chúng tôi... Cho dù có gặp chuyện bất bình chị ấy cũng không than thở hay phàn nàn."

"Chuyện bất bình gì?" La Gia Nam nhướng mày.

"Những vấn đề liên quan đến công việc y tế, chắc là cậu cũng biết rồi?"

La Gia Nam gật đầu: "Tôi có nghe qua chứ chưa tận mắt thấy bao giờ."

"Sáng mai bảy giờ rưỡi cậu ghé phòng khám bệnh mà xem, đám người kia đã đến từ sớm để gây chuyện." Y tá Phan nói đến đây thì giọng trở nên đầy phẫn nộ. "Một đám sâu mọt của xã hội không có khả năng lao động kiếm cơm, mỗi ngày chỉ biết kích động người nhà bệnh nhân trách móc bác sĩ và y tá, xem bệnh viên như cây ATM vậy."

"Những người đó có mâu thuẫn với y tá trưởng Phùng sao?"

"Cậu lên phòng viện trưởng rồi xuống chỗ lao công hỏi đi, ai mà chưa bị tụi nó làm phiền một lần? Mấy ngày trước y tá trưởng còn bị tát cho một bạt tai. Chúng tôi định báo cảnh sát nhưng chị ấy không cho vì người tát chị ấy là một sản phụ."

"Sản phụ mà cũng đến quấy phá bệnh viện sao? Thật sự không sợ làm tổn hại đến con mình à?" La Gia Nam tức giận nói.

Y tá Phan cắn răng nghiến lợi nói: "Nó mà thèm quan tâm đến con mình sao? Trong mắt tụi nó chỉ có tiền thôi. Lỡ mà sẩy thai trong bệnh viện thật thì nó càng phách lối. Nó sẽ kiện cáo tới khi nào bệnh viện đóng cửa mới thôi."

La Gia Nam ghi chép một chút vào sổ tay, sau đó ngẩng đầu hỏi tiếp: "Vậy chị có cảm thấy y tá trưởng Phùng không chịu được oan ức, trong một phút quẫn bách nên mới..."

"Chắc là không đâu. Y tá trưởng toàn khuyên chúng tôi không nên để bụng mấy chuyện đó." Mặt y tá Phan trở lại vẻ cô đơn. "Haiz, nhưng cho dù có bất bình đến mức nào cũng không nên giải quyết bằng cái chết chứ... Cậu xem những bệnh nhân này," bà chỉ về phía hành lang: "Cho dù ngủ ở giường phụ ngoài hành lang thì họ vẫn gắng gượng sống tiếp. Chị ấy ngày nào cũng thấy cảnh này, làm sao có thể chọn cách kia chứ?"

Lúc này Kỳ Minh đi đến bên cạnh La Gia Nam, kéo tay áo của hắn rồi nói nhỏ với hắn phát hiện của mình và Lão Hàn. Nghe xong, La Gia Nam nhíu mày rồi kể lại sự việc phá rối bệnh viện cho cậu, sau đó hắn quay đầu nhìn y tá Phan: "Chị có biết tên của người phụ nữ đã tát y tá trưởng Phùng không?"

Y tá Phan lắc đầu, nói: "Tôi không biết, nhưng rất dễ nhận ra con nhỏ đó. Nó hay mặc đầm bầu màu xanh dương, tóc nhuộm vàng."

Ghi chú những đặc điểm này xong, La Gia Nam quay người bước đến văn phòng bác sĩ.

Bác sĩ trực phòng trông rất trẻ, da trắng và đeo mắt kính nên trông rất giống Kỳ Minh. La Gia Nam nghĩ đám người học y đều trắng trẻo vì không thường xuyên đi phơi nắng. Trong lúc giới thiệu bản thân, hắn nhìn xuống bảng tên đeo trên ngực đối phương. Bác sĩ này tên Hạ Dũng Huy. "Bác sĩ Hạ đã xem qua hiện trường chưa?"

Bác sĩ Hạ gật đầu: "Tôi nghe thấy tiếng kêu cứu thì nhanh chóng chạy tới và thực hiện CPR, nhưng nạn nhân đã chết được hơn nửa tiếng nên không cứu được."

CPR (Cardiopulmonary resuscitation) hay "hồi sức tim phổi" là

tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, giúp bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch.

"CPR? Vậy là đã hô hấp nhân tạo rồi?"

"Đúng thế."

"Phía phòng thí nghiệm của chúng tôi muốn làm giám định DNA của những người đã tiếp xúc với thi thể để tìm DNA của nghi phạm. Phiền cậu phối hợp với cảnh sát."

Bác sĩ Hạ ngẩn người hỏi: "Nghi phạm? Không phải y tá trưởng tự tử sao?"

"Vấn đề này chúng tôi vẫn đang điều tra và sẽ đưa ra kết luận. Trước thời điểm đó, cậu vui lòng không tiết lộ cho người khác những gì chúng ta đã trao đổi."

"Tôi biết rồi." Bác sĩ Hạ đúng dậy đóng cửa phòng làm việc rồi quay lại đứng đối diện với La Gia Nam: "Cảnh sát La, nếu anh nghi ngờ chị ấy không phải tự sát thì tôi muốn cung cấp một manh mối."

"Cậu nói đi." La Gia Nam mở sổ tay ra.

"Y tá trưởng từng bắt được một tên trộm ở khu vực y tá. Lúc đó, hắn ta còn doạ giết chị ấy."

La Gia Nam dừng tay một chút, hỏi: "Hắn không bị cảnh sát nhốt lại sao?"

"Lần đó hắn trộm đồ không thành công. Lực lượng cảnh sát đến cũng không lục soát được gì trên người hắn." Bác sĩ Hạ thở dài. "Muốn bắt trộm phải có tang vật nên cuối cùng phải thả hắn đi."

"Lần đó mọi người báo cảnh sát huyện phải không?"

"Đúng rồi."

"Vậy chắc chắn sẽ có ghi chép về danh tính của hắn. Ok, cảm ơn cậu. Tôi sẽ lần theo manh mối này để điều tra."

La Gia Nam bắt tay bác sĩ Hạ, chuẩn bị gọi đồng nghiệp từ phòng thí nghiệm tới để giám định DNA của cậu thì nghe cậu nói: "Cảnh sát La, y tá trưởng là người tốt. Cho dù có thế nào thì cũng xin các anh đòi lại công bằng cho chị ấy."

"Chắc chắn rồi." La Gia Nam trịnh trọng bảo đảm với cậu.

———————

Diêu Tuấn – chồng của nạn nhân, đến hiện tại vẫn ngồi trơ ra trên băng ghế hành lang như một pho tượng. La Gia Nam và Kỳ Minh đứng trước mặt ông ấy mười phút mà ông ấy không hề phản ứng lại. Hai người liếc nhìn nhau, La Gia Nam nhẹ nhàng đẩy vai ông ta, hỏi: "Anh nói chuyện được không?"

Diêu Tuấn ngẩng đầu lên, ánh mắt vô hồn. Ông nhìn La Gia Nam, thì thào nói: "Tôi phải ăn nói thế nào với cha của bà ấy... Văn Nguyệt chết rồi... Bà ấy chết rồi..."

"Anh có thể từ từ suy nghĩ về vấn đề này sau. Hiện tại việc nên làm điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của vợ anh." Nếu không phải nghe suy đoán của Kỳ Minh về sự việc này có liên quan đến bạo lực gia đình, La Gia Nam còn có thể thông cảm với người đàn ông này. Thế nhưng, nếu ông ta đúng là một tên cặn bã thì hắn phải bắt người này về Cục để "thiết đãi".

Đàn ông con trai mà đi đánh phụ nữ là tđn?!

"Phải điều tra cái gì nữa? Tôi vừa vào đã... Vừa vào đã thấy bà

ấy... Treo... Treo ở..." Diêu Tuấn không thể nói tiếp mà chôn mặt giữa hai tay mà khóc.

Sự đau đớn này không giả tạo, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Kỳ Minh lạnh lùng nhìn Diêu Tuấn. Nếu ông ta đã quen dùng bạo lực để thao túng người khác thì khi người ta mất đi, ông ta sẽ có tâm lý "mèo khóc chuột" thôi. Nếu Diêu Tuấn thật sự là tên khốn đánh vợ thì ông ta chỉ đang đau buồn vì chính mình thôi.

Không muốn nhìn vẻ mặt này của ông, Kỳ Minh hỏi thẳng: "Những vết bầm trên người Phùng Văn Nguyệt là do anh làm phải không?"

Diêu Tuấn nín bặt. Hắn ngẩng đầu lên, căng thẳng nuốt nước bọt: "Anh cảnh sát! Cái đó là bà ấy kêu tôi làm đó. Bà ấy... Bà ấy thích như vậy!"

La Gia Nam nhìn thẳng vào Diêu Tuấn. Hắn không nhìn thấy một tia chột dạ hay giả dối nào trong đôi mắt đã sưng húp của đối phương

Chương 17

DTV-EBOOK

Cả đêm tăng ca.

Nghe Lão Hàn ho khan một tiếng, Kỳ Minh rót một ly nước đưa qua cho ông: "Nghỉ một chút đi Lão Hàn."

Lão Hàn tháo bao tay và khẩu trang, lấy dung dịch khử khuẩn để rửa tay rồi uống một hơi nửa ly nước. Sau đó ông ngồi vào bàn làm việc, mệt mỏi dụi mắt. Kỳ Minh đặt tay lên gáy của ông rồi hơi nhíu mày.

"Thân nhiệt hơi cao, Lão Hàn, chú về nghỉ ngơi đi."

"Không sao đâu, tôi quen rồi." Lão Hàn vung tay, thái độ thờ ơ: "Tôi hút thuốc nhiều nên cứ đến lúc chuyển mùa là lại viêm phế quản."

Kỳ Minh thở dài. Tuy pháp y hiểu rõ tác hại của thuốc lá hơn bất kì ai, thế nhưng có không ít pháp y nghiện thuốc lá. Một là để che bớt "mùi vị", hai là để xoa dịu tâm trạng. Mỗi tử thi nằm trên bàn mổ đều từng là người sống, pháp y chính là những người đối mặt với điểm kết của cuộc đời họ, nhưng điểm kết này cũng không đẹp đẽ gì. Vì vậy, pháp y muốn giữ được tâm thái bình tĩnh thì đúng là rất khó.

"Sao chú không tuyển thực tập sinh để hỗ trợ công việc?" Kỳ Minh hỏi.

"Tuyển chứ sao không? Nhưng làm ở văn phòng pháp y cực nhọc như vậy, thực tập sinh chạy đi hết." Lão Hàn bất đắc dĩ cười. "Vụ án cứ tiếp nối nhau nhưng pháp y giỏi thì vốn đã ít,

mấy ai có khả năng vừa đến đã bắt tay vào công việc được. Tôi muốn "đào" người từ chỗ khác thì Cục trưởng gọi điện cho giám đốc để phê bình tôi."

"Chờ giấy phép hành nghề của cháu được duyệt thì chú sướng rồi nhé." Kỳ Minh vỗ vai Lão Hàn để an ủi ông. Lão Hàn im lặng một chút rồi nói với cậu: "Thầy Kỳ, tuần trước tôi đã nộp đơn xin nghỉ hưu. Tôi lớn tuổi rồi, không làm nổi nữa. Mùi dung dịch sát trùng xộc lên mũi có thể khiến tôi ho ra máu luôn đấy."

Kỳ Minh giật mình, kéo Lão Hàn đứng dậy khỏi ghế. "Cháu chụp X-quang cho chú." Trên bàn khám nghiệm tử thi có máy chụp X-quang cỡ nhỏ. Cậu phải kiểm tra xem phổi Lão Hàn có vấn đề gì không.

"Không sao đâu, đừng lo." Lão Hàn rút tay về, cười ha hả: "Vợ tôi nghỉ hưu rồi, muốn cùng tôi đi du lịch một chuyến. Tôi làm ở Cục được ba mươi năm, nhưng thời gian tôi ở bên cạnh bà ấy chắc cộng lại cũng không quá ba tháng. Mấy năm nay toàn là bà ấy quán xuyến cho gia đình. Tôi nợ bà ấy quá nhiều. Hiện tại đã có cậu đến đây rồi, tôi cũng yên tâm giao lại văn phòng pháp y này."

Nói xong, Lão Hàn lại lấy một đôi bao tay, đeo khẩu trang rồi tiếp tục làm việc. Nhìn bóng lưng hơi còng của Lão Hàn, lại nghĩ đến ông ấy suốt ba mươi năm qua đứng trước bàn mổ mà khám nghiệm tử thi từng chút một, Kỳ Minh không khỏi cảm thấy xót xa trong lòng. Ba mươi năm trước ngành khoa học pháp y thiếu đi sự hỗ trợ của những thiết bị hiện đại. Nguyên nhân tử vong, hung khí, bệnh lý, và độc lý đều phải dựa vào kinh nghiệm để phán đoán. Các pháp y giàu kinh nghiệm như Lão Hàn có thể được xem như một quyển sách giáo khoa sống.

Đứng bên cạnh Lão Hàn, Kỳ Minh quay sang nhìn ông và đưa ra lời hứa: "Lão Hàn, chú yên tâm. Cháu sẽ không làm mất thể diện của văn phòng pháp y."

Lão Hàn cười, đôi mắt lộ ra phía trên khẩu trang nheo lại.

———————————

Ném tập hồ sơ xuất cảnh đã chỉnh sửa lên bàn Trần Phi, La Gia Nam véo sống mũi đau nhức vì xem máy tính cả đêm. Hắn nhấc điện thoại gọi xuống văn phòng pháp y.

"Đi ăn sáng thôi. Tôi đói tới mức ngực dính vào lưng luôn rồi." Hắn nói với Kỳ Minh. "Gọi Lão Hàn đi chung luôn."

"Lão Hàn mới vừa ngủ ở phòng khách. Chú ấy hơi sốt rồi."

"Ơ? Có nặng lắm không?"

"Không sao. Uống thuốc rồi." Kỳ Minh nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay vẫn liến thoắng ghi biên bản khám nghiệm tử thi. "Tôi còn có việc. Cậu đi ăn sáng một mình đi."

"Vậy tôi mua đồ ăn sáng cho cậu với Lão Hàn luôn. Cậu muốn ăn gì? Có sữa đậu nành, sữa tươi, bánh quẩy, bánh bao, mì trộn, mì hoành thánh, với cháo lúa mạch trứng muối."

"Cà phê với sandwich trứng."

"..." La Gia Nam rũ mắt, cố nén khinh thường: "Nhà ăn không có bữa sáng kiểu Tây đâu. Đổi sandwich thành bánh nướng kẹp trứng được không?"

"Không có cà phê luôn hả?"

"Có bao nhiêu người Trung Quốc dậy sớm uống cà phê đâu? Nhưng có sữa tươi đó."

"Vậy lấy sữa tươi với bánh nướng kẹp trứng."

"Hay là ăn bánh quẩy? Uống sữa tươi với ăn bánh quẩy là đúng bài luôn."

"Đừng có áp sở thích của mình lên người khác."

"Hôm qua ai xem tôi là thỏ?"

"Ủa chứ không phải tôi làm bít tết cho cậu à?"

"À nhắc tới cái này, cậu nấu ăn ngon như mẹ tôi vậy."

"Tôi đang bận, cúp trước nha."

Tiếng "tút, tút" phát ra từ điện thoại. La Gia Nam để điện thoại xuống, ngáp một cái rồi đi đến nhà ăn. Mười lăm phút sau, hắn cầm ba túi đồ ăn sáng vào văn phòng pháp y. Kỳ Minh đang nghe ghi âm để sắp xếp lại biên bản khám nghiệm tử thi. Cậu thấy La Gia Nam vào thì nghiêng đầu ra hiệu hắn đặt túi đồ ăn xuống.

Trên bàn giải phẫu không có thi thể nên La Gia Nam yên tâm lấy cái bánh quẩy chấm vào sữa bò, ngồi cạnh Kỳ Minh nhai chóp chép. La Gia Nam ồn ào làm Kỳ Minh bị phân tâm. Cậu tức giận trừng hắn. Thế nhưng hắn vẫn nhún vai tỏ vẻ không quai tâm, hai bên má phồng lên do nhai đầy thức ăn.

La Gia Nam xốc túi phát ra tiếng động làm trán Kỳ Minh nổi đầy gân xanh. Cậu giơ tay chỉ ra ngoài cửa: "Đi ra ngoài ăn!"

"Tôi ăn xong rồi." La Gia Nam đưa cái túi đựng ly sữa và bánh nướng kẹp trứng cho Kỳ Minh, nói: "Cậu cũng nghỉ ngơi một chút rồi làm tiếp. Ăn gì trước đi. Tối hôm qua cậu cũng không ăn gì. Lỡ chút nữa hạ đường huyết là tôi phải đánh thức Lão Hàn dậy cứu cậu."

Kỳ Minh nhận ra cậu hơi quạu vì thiếu ngủ, áy náy xua tay: "Ăn xong tay dính dầu không chạm vào bàn phím với chuột được."

La Gia Nam xoay người rút ra bao tay cao su trong hộp giấy rồi đưa Kỳ Minh, nói: "Đeo vào ăn đi là khỏi lo tay dính dầu."

Mặc dù biết La Gia Nam có ý tốt nhưng Kỳ Minh vẫn sút hắn ra khỏi văn phòng. Ai lại lấy bao tay mò thi thể mà bốc vào đồ ăn, cho dù đó là bao tay mới?!

Pháp y cũng là con người, cũng không được phạm phải mấy điều cấm kị chứ!

Chương 18

DTV-EBOOK

Một là do thiếu ngủ, hai là câu hỏi "Tại sao người chết một tháng rồi mà hôm qua còn có thể bị nhìn thấy"? cứ quấn lấy đầu La Gia Nam, nên hắn không thể tập trung lái xe. Lúc sắp đến ngã tư đèn đỏ hắn suýt nữa đã tông trúng một ông cụ đi xe đạp đi ngang qua rồi. Nếu không phải Miêu Hồng hét lên "Chú ý" thì hắn đã ép cả người cả xe. May mà hắn đạp phanh đúng lúc.

Sau đó, ngay lúc La Gia Nam chuẩn bị xuống xe kiểm tra, một tình huống đầy "kịch tính" xuất hiện. Ông cụ chậm chậm ngã xuống đất, vừa ngã vừa đẩy chiếc xe đạp vào bánh trước bên trái xe La Gia Nam.

Cái này là muốn tỏ vẻ đã bị đụng trúng à?!!

La Gia Nam cùng Miêu Hồng nhìn nhau, nhịn cười muốn nội thương. Xuống xe, hắn ngồi xuống hỏi ông lão trước mặt. Hắn nâng cằm nhìn ông: "Bác ơi, bác có đau không? Để cháu xem bác bị đau chỗ nào ạ?"

"Ở đây... Ở đây... Còn có ở đây..." Thấy mọi người bắt đầu tụ tập xung quanh để xem náo nhiệt, ông cụ chỉ khắp người mình, giả vờ suy yếu nói: "Cậu trai... Bác... Bác biết cháu không cố ý. Thế nhưng cháu xem, bác tay chân lọng cọng, lại có bệnh tim và cao huyết áp... Ôi... Làm sao... Làm sao bác có thể chịu nổi hả cháu?

"Vậy bác muốn sao ạ?" La Gia Nam chỉ tay trái vào ghế lái: "Xe của cháu có camera hành trình, để cháu phát lại nhé? Nếu thật sự là cháu đụng phải bác thì cháu báo cảnh sát liền!"

Vừa nghe đến đây, ông cục bắt đầu quạu: "Coi như không phải

cháu đụng vào bác, nhưng bác té ngã như thế không phải do bị cháu doạ sợ hay sao?"

La Gia Nam nhìn xung quanh thấy nhiều người lấy điện thoại ra quay phim. Hắn quay sang ông cụ, đè thấp giọng mà hỏi: "Bác đang muốn... tống tiền cháu à?"

"Nè cậu trai, đừng có nói chuyện khó nghe như vậy." Ông cụ hừ lạnh: "Dù sao thì hôm nay tôi cũng đã ngã dưới bánh xe của cậu. Nếu hôm nay cậu không cho tôi một lời giải thích, thì tôi chỉ còn cách tốn thời gian ở đây với cậu thôi!"

Nói xong ông cụ nằm rạp xuống song song với xe đạp.

La Gia Nam coi như hôm nay hắn được mở mang kiến thức chạm mặt với "xã hội đen". Hắn vỗ bánh xe, nói: "Bác này, bác đừng nghĩ cháu chạy xe ba mươi vạn nghĩa là cháu có tiền. Xe này là xe công ty. Cháu chỉ là một tài xế nghèo thôi, lương tháng có khi không mua nổi cái bánh xe này ấy chứ."

Mặt ông cụ hiện lên vẻ khinh thường: "Không có tiền à? Không có tiền thì tôi báo cảnh sát để cảnh sát giúp người "bác" này. Nhưng tôi nói cho cậu biết nha nhãi ranh, mất lòng trước được lòng sau. Nếu cảnh sát mà tới thì người ta cũng kêu cậu đưa tôi đi bệnh viện làm kiểm tra thôi. Cậu có biết bây giờ chụp MRI tốn bao nhiêu tiền không?"

Chụp cộng hưởng từ (MRI – Magnetic Resonance Imaging) là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.

"Ơ cháu không biết ạ." La Gia Nam run tay lấy ví tiền. Hắn nghiêng ví để phù hiệu cảnh sát đặt vuông với tầm mắt ông cụ, nhưng camera của người xung quanh sẽ không thấy được.

"Nhưng ở tuổi này mà còn gọi là "bác" thì cũng hơi giảm thọ đấy ạ."

Mặt ông lão đột nhiên biến thành màu gan heo. Nhịn một hồi lâu, ông ta ho khan rồi đứng dậy đẩy xe đạp bỏ chạy.

"Ông già này coi như cũng nhanh nhẹn."

Giọng Miêu Hồng từ trong xe vọng ra.

———————————

Đến phòng bảo vệ của bệnh viện Nhân Hoà, La Gia Nam nhờ đưa ảnh thẻ trên chứng minh thư cho trưởng khoa Phương. Hắn và Miêu Hồng đều quen biết trưởng khoa Phương vì hai bên đã từng hợp tác trong một vụ án. Vì sự việc đêm qua ở bệnh viện, hắn đã gặp mặt trưởng khoa Phương, nhờ vậy mới biết phòng làm việc của Phùng Văn Nguyệt nằm ở góc chết camera.

"Hôm qua một y tá thuộc khoa Nội hô hấp nói đã gặp gã ở khoa Huyết học. Phiền anh cho chúng tôi xem camera giám sát."

Trưởng khoa Phương nhìn ảnh của Đường Kiến Trung rồi gật đầu: "Không cần xem camera đâu. Hôm qua tôi cũng đã gặp gã. Gã cứ lén le lén lút đi một vòng khoa Huyết học đến mấy tiếng. Cuối cùng tôi phải đuổi gã ra ngoài."

"Hả? Hắn đã chết hơn một tháng rồi!" La Gia Nam cảm thấy lạnh sống lưng. Miêu Hồng lập tức nói thêm: "Chúng tôi mới từ đồn công an huyện qua đây. Hộ khẩu thường trú của gã đã bị huỷ bỏ rồi, hơn nữa giấy chứng tử là do bệnh viện anh cấp."

"Vậy sao..." Trưởng khoa Phương cau mày và vuốt tóc: "Khoan đã." Anh càng nhìn khuôn mặt của Đường Kiến Trung kĩ hơn, lông mày anh nhíu càng chặt: "Không phải. Người tôi đuổi ra ngày hôm qua không phải người này. Hai người chờ chút để tôi

trích xuất camera."

Video từ camera giám sát cũng không rõ lắm. La Gia Nam và Miêu Hồng nhìn chằm chằm "Đường Kiến Trung" trong camera một lúc lâu cũng không thấy gã khác gì với ảnh thẻ trong chứng minh thư. Nhưng trên thực tế thì ảnh thẻ chứng minh thư thường xấu hơn thực tế mà? Xấu đến mức nhìn vào tưởng ai chứ không phải mình...

Trưởng khoa Phương đã từng thấy người này, anh chỉ vào cằm của mình rồi nói: "Người hôm qua bị tôi đuổi đi có một vết sẹo ở đây nè. Trông nó cũng lâu rồi. Có thể ảnh thẻ này..." Anh chỉ tay vào chỗ con dấu: "Tôi không để ý ngày cấp chứng minh, cái này mới đổi hồi đầu năm nay thôi."

Nghe vậy, Miêu Hồng và La Gia Nam đều lờ mờ đoán được: Việc anh chị em trong nhà có gương mặt giống nhau nên dùng chứng minh thư của nhau cũng không hiếm. La Gia Nam lấy điện thoại ra gọi phòng kỹ thuật, nhờ Thượng Quan Vân Phỉ hỗ trợ tìm kiếm thông tin người nhà Đường Kiến Trung. Một lát sau, em gái Vân Phỉ thông tin đến cho họ. La Gia Nam liếc nhìn điện thoại rồi đưa cho Miêu Hồng, đồng thời hắn nói với trưởng khoa Phương: "Đường Kiến Trung có một người anh em sinh đôi."

Trưởng khoa Phương thở phào nẹ nhõm: "Tôi cũng đoán vậy. Nếu không phải thì kì dị vcl."

"Xem anh kìa, ma quỷ ở đâu..."

La Gia Nam chưa nói hết câu thì đã bị một bảo vệ xông vào văn phòng cắt ngang.

"Trưởng khoa Phương, anh nhanh đi xem! Người nhà đem thi thể bệnh nhân để ngay sảnh phòng bệnh khoa Ngoại kìa!"

Chương 19

DTV-EBOOK

Một là do thiếu ngủ, hai là câu hỏi "Tại sao người chết một tháng rồi mà hôm qua còn có thể bị nhìn thấy"? cứ quấn lấy đầu La Gia Nam, nên hắn không thể tập trung lái xe. Lúc sắp đến ngã tư đèn đỏ hắn suýt nữa đã tông trúng một ông cụ đi xe đạp đi ngang qua rồi. Nếu không phải Miêu Hồng hét lên "Chú ý" thì hắn đã ép cả người cả xe. May mà hắn đạp phanh đúng lúc.

Sau đó, ngay lúc La Gia Nam chuẩn bị xuống xe kiểm tra, một tình huống đầy "kịch tính" xuất hiện. Ông cụ chậm chậm ngã xuống đất, vừa ngã vừa đẩy chiếc xe đạp vào bánh trước bên trái xe La Gia Nam.

Cái này là muốn tỏ vẻ đã bị đụng trúng à?!!

La Gia Nam cùng Miêu Hồng nhìn nhau, nhịn cười muốn nội thương. Xuống xe, hắn ngồi xuống hỏi ông lão trước mặt. Hắn nâng cằm nhìn ông: "Bác ơi, bác có đau không? Để cháu xem bác bị đau chỗ nào ạ?"

"Ở đây... Ở đây... Còn có ở đây..." Thấy mọi người bắt đầu tụ tập xung quanh để xem náo nhiệt, ông cụ chỉ khắp người mình, giả vờ suy yếu nói: "Cậu trai... Bác... Bác biết cháu không cố ý. Thế nhưng cháu xem, bác tay chân lọng cọng, lại có bệnh tim và cao huyết áp... Ôi... Làm sao... Làm sao bác có thể chịu nổi hả cháu?

"Vậy bác muốn sao ạ?" La Gia Nam chỉ tay trái vào ghế lái: "Xe của cháu có camera hành trình, để cháu phát lại nhé? Nếu thật sự là cháu đụng phải bác thì cháu báo cảnh sát liền!"

Vừa nghe đến đây, ông cục bắt đầu quạu: "Coi như không phải

cháu đụng vào bác, nhưng bác té ngã như thế không phải do bị cháu doạ sợ hay sao?"

La Gia Nam nhìn xung quanh thấy nhiều người lấy điện thoại ra quay phim. Hắn quay sang ông cụ, đè thấp giọng mà hỏi: "Bác đang muốn... tống tiền cháu à?"

"Nè cậu trai, đừng có nói chuyện khó nghe như vậy." Ông cụ hừ lạnh: "Dù sao thì hôm nay tôi cũng đã ngã dưới bánh xe của cậu. Nếu hôm nay cậu không cho tôi một lời giải thích, thì tôi chỉ còn cách tốn thời gian ở đây với cậu thôi!"

Nói xong ông cụ nằm rạp xuống song song với xe đạp.

La Gia Nam coi như hôm nay hắn được mở mang kiến thức chạm mặt với "xã hội đen". Hắn vỗ bánh xe, nói: "Bác này, bác đừng nghĩ cháu chạy xe ba mươi vạn nghĩa là cháu có tiền. Xe này là xe công ty. Cháu chỉ là một tài xế nghèo thôi, lương tháng có khi không mua nổi cái bánh xe này ấy chứ."

Mặt ông cụ hiện lên vẻ khinh thường: "Không có tiền à? Không có tiền thì tôi báo cảnh sát để cảnh sát giúp người "bác" này. Nhưng tôi nói cho cậu biết nha nhãi ranh, mất lòng trước được lòng sau. Nếu cảnh sát mà tới thì người ta cũng kêu cậu đưa tôi đi bệnh viện làm kiểm tra thôi. Cậu có biết bây giờ chụp MRI tốn bao nhiêu tiền không?"

Chụp cộng hưởng từ (MRI – Magnetic Resonance Imaging) là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.

"Ơ cháu không biết ạ." La Gia Nam run tay lấy ví tiền. Hắn nghiêng ví để phù hiệu cảnh sát đặt vuông với tầm mắt ông cụ, nhưng camera của người xung quanh sẽ không thấy được.

"Nhưng ở tuổi này mà còn gọi là "bác" thì cũng hơi giảm thọ đấy ạ."

Mặt ông lão đột nhiên biến thành màu gan heo. Nhịn một hồi lâu, ông ta ho khan rồi đứng dậy đẩy xe đạp bỏ chạy.

"Ông già này coi như cũng nhanh nhẹn."

Giọng Miêu Hồng từ trong xe vọng ra.

———————————

Đến phòng bảo vệ của bệnh viện Nhân Hoà, La Gia Nam nhờ đưa ảnh thẻ trên chứng minh thư cho trưởng khoa Phương. Hắn và Miêu Hồng đều quen biết trưởng khoa Phương vì hai bên đã từng hợp tác trong một vụ án. Vì sự việc đêm qua ở bệnh viện, hắn đã gặp mặt trưởng khoa Phương, nhờ vậy mới biết phòng làm việc của Phùng Văn Nguyệt nằm ở góc chết camera.

"Hôm qua một y tá thuộc khoa Nội hô hấp nói đã gặp gã ở khoa Huyết học. Phiền anh cho chúng tôi xem camera giám sát."

Trưởng khoa Phương nhìn ảnh của Đường Kiến Trung rồi gật đầu: "Không cần xem camera đâu. Hôm qua tôi cũng đã gặp gã. Gã cứ lén le lén lút đi một vòng khoa Huyết học đến mấy tiếng. Cuối cùng tôi phải đuổi gã ra ngoài."

"Hả? Hắn đã chết hơn một tháng rồi!" La Gia Nam cảm thấy lạnh sống lưng. Miêu Hồng lập tức nói thêm: "Chúng tôi mới từ đồn công an huyện qua đây. Hộ khẩu thường trú của gã đã bị huỷ bỏ rồi, hơn nữa giấy chứng tử là do bệnh viện anh cấp."

"Vậy sao..." Trưởng khoa Phương cau mày và vuốt tóc: "Khoan đã." Anh càng nhìn khuôn mặt của Đường Kiến Trung kĩ hơn, lông mày anh nhíu càng chặt: "Không phải. Người tôi đuổi ra ngày hôm qua không phải người này. Hai người chờ chút để tôi

trích xuất camera."

Video từ camera giám sát cũng không rõ lắm. La Gia Nam và Miêu Hồng nhìn chằm chằm "Đường Kiến Trung" trong camera một lúc lâu cũng không thấy gã khác gì với ảnh thẻ trong chứng minh thư. Nhưng trên thực tế thì ảnh thẻ chứng minh thư thường xấu hơn thực tế mà? Xấu đến mức nhìn vào tưởng ai chứ không phải mình...

Trưởng khoa Phương đã từng thấy người này, anh chỉ vào cằm của mình rồi nói: "Người hôm qua bị tôi đuổi đi có một vết sẹo ở đây nè. Trông nó cũng lâu rồi. Có thể ảnh thẻ này..." Anh chỉ tay vào chỗ con dấu: "Tôi không để ý ngày cấp chứng minh, cái này mới đổi hồi đầu năm nay thôi."

Nghe vậy, Miêu Hồng và La Gia Nam đều lờ mờ đoán được: Việc anh chị em trong nhà có gương mặt giống nhau nên dùng chứng minh thư của nhau cũng không hiếm. La Gia Nam lấy điện thoại ra gọi phòng kỹ thuật, nhờ Thượng Quan Vân Phỉ hỗ trợ tìm kiếm thông tin người nhà Đường Kiến Trung. Một lát sau, em gái Vân Phỉ thông tin đến cho họ. La Gia Nam liếc nhìn điện thoại rồi đưa cho Miêu Hồng, đồng thời hắn nói với trưởng khoa Phương: "Đường Kiến Trung có một người anh em sinh đôi."

Trưởng khoa Phương thở phào nẹ nhõm: "Tôi cũng đoán vậy. Nếu không phải thì kì dị vcl."

"Xem anh kìa, ma quỷ ở đâu..."

La Gia Nam chưa nói hết câu thì đã bị một bảo vệ xông vào văn phòng cắt ngang.

"Trưởng khoa Phương, anh nhanh đi xem! Người nhà đem thi thể bệnh nhân để ngay sảnh phòng bệnh khoa Ngoại kìa!"

Chương 20

DTV-EBOOK

Sảnh phòng khám đông nghẹt người, tất cả đều đến để xem náo nhiệt. La Gia Nam lấy phù hiệu cảnh sát để dọn đường cho mình và Miêu Hồng. Gia đình bệnh nhân mặc đồ tang gào khóc ở bệnh viện. Chính xác, bạn không đọc nhầm đâu, đúng là mặc đồ tang và gào khóc ở bệnh viện. Trên sàn nhà có một thi thể đã được che kín bằng vải trắng, nhưng ngón tay xám đen khiếp người vẫn lộ ra ngoài.

"Đang làm gì đây?!" La Gia Nam đứng trước thi thể, giơ phù hiệu cảnh sát về phía cô gái khóc thảm nhất: "Đây là bệnh viện, không phải nhà tang lễ! Muốn gào khóc thì không thể gào ở đây!"

La Gia Nam không nghĩ cô ta sẽ nhào đến ôm eo mình và khóc to hơn: "Ôi trời đất ơi! Bọn họ chữa bệnh chết người nhưng lại không cho chúng tôi một lời giải thích nào. Anh phải làm chủ cho chúng tôi!"

Bất ngờ bị ôm lấy eo, La Gia Nam theo bản năng muốn đẩy ra nhưng hắn có cảm giác có gì đó đá vào bắp đùi mình. Hắn nhìn lại cô ta, thấy tóc vàng và đầm xanh dương là lập tức nhớ lại người phụ nữ có thai hay đến quấy phá mà hôm qua y tá Phan đã nhắc đến. Cảnh sát không có cách nào đối phó với những người kiểu này, chửi mắng không được mà đánh đập cũng không xong. Còn có những kẻ bồng cả con nhỏ đến đây. Cùng lắm thì công an chỉ có thể tạm giam họ vì tội gây rối trật tự công cộng, nhưng chỉ lập biên bản chứ không thể phạt tù.

La Gia Nam nhanh chóng nắm lấy cánh tay người đang ôm mình: "Cô gái, đừng nhào vào ôm tôi như vậy. Còn đứa bé kìa!

Chú ý đứa bé!"

"Bọn lang băm vô lương tâm này muốn giết chết mẹ con tôi." Sản phụ buông tay, hung hăng chỉ về một bác sĩ đang bị một nhóm người nhà bệnh nhân vây đánh, nói: "Chính là thằng đó! Nó chữa bệnh chết cha nuôi của tôi! Nó phải đền mạng!"

Lúc này La Gia Nam mới chú ý đến bác sĩ Hạ bị đám người kia vây xung quanh. Nếu không có hai bảo vệ che chắn thì áo blouse trắng của cậu ta chắc đã bị xé toạc ra. Bác sĩ Hạ không đeo kính, trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện những mảng đỏ. La Gia Nam nhìn xuống đất, bên cạnh thi thể chính là mắt kính của cậu, nhưng tròng kính đã nát còn gọng kính cũng bị giẫm đến biến dạng.

Miêu Hồng lập tức tiến lên túm lấy vai sản phụ rồi kéo người đi, gắt gao dạy dỗ: "Có vấn đề thì giải quyết? Thả thi thể ở đây là muốn làm gì?"

"Bọn nó có thành ý giải quyết vấn đề sao? Hả? Năm mươi vạn? Mạng của cha tôi chỉ đáng giá năm mươi vạn thôi à?" Sản phụ chống nạnh, vênh bụng lên mà chửi: "Tôi muốn một nhát đánh chết Hạ Dũng Huy rồi bồi thường cho nhà nó năm mươi vạn!"

La Gia Nam coi như được mở mang tầm mắt về những người làm nghề "bạo động y tế" chuyên nghiệp. Gây áp lực lên bác sĩ bằng cách kéo thi thể bệnh nhân họ đã điều trị đến, có thể xem như đây là bạo lực và cưỡng bức rồi. Chỉ là "xem như" thôi, vì hành vi của những người này không trái pháp luật. Thế nhưng lừa đảo lại là vấn đề khác. Trước đây hắn còn nghe nói Cục Điều tra Tội phạm Kinh tế đã giải quyết một vụ án "bạo động y tế" chuyên nghiệp trong nhiều năm liền. Trưởng khoa Phương đã bị đám người này làm phiền từ lâu. Anh ta thường gọi bảo vệ từ những tầng khác xuống để bao vây đám "người nhà" này rồi chờ cảnh sát huyện đến giải quyết.

"Chị có bằng chứng đây là sự cố y khoa không? Có khám nghiệm tử thi chưa?" La Gia Nam hỏi thai phụ. Thường thì những chuyện này không thuộc quyền quản lý của Tổ trọng án. Thế nhưng thấy vẻ mặt mệt mỏi của bác sĩ Hạ vị bị người ta vây đánh, trong lòng hắn nổi lên lửa giận.

Đám người này đúng là thấy tiền sáng mắt. Người đã khuất không có mồ yên mả đẹp, lại còn bị bọn chúng phơi thây ở đó mà xem như đạo cụ làm giàu.

Sản phụ khịt mũi, hất cằm nói với La Gia Nam: "Bệnh viện dùng tiền mời pháp y đến khám nghiệm tử thi, pháp y cầm tiền của bệnh viện thì đương nhiên sẽ nói tốt cho bệnh viện rồi?!"

La Gia Nam thật sự muốn đánh người này. Phí khám nghiệm tử thi của Lão Hàn là bệnh viện trả cho phòng thí nghiệm của Cục Công an, coi như việc công đổi lấy việc công. Nếu phòng thí nghiệm có thưởng thêm tiền cho chú ấy thì đó cũng là tiền công người ta lao động đàng hoàng. Còn người đàn bà chỉ có cái miệng này thì có quyền gì mà hạ thấp nhân cách người khác trước mặt nhiều người như vậy?!

"Không thể nói được gì rồi đúng không anh cảnh sát? Nè, nếu anh thấy tôi phạm pháp thì bắt tôi đi." Sản phụ đưa tay ra tỏ vẻ khiêu khích.

La Gia Nam tức muốn nghẹn mà không có chỗ xả giận, nghe vậy hắn lập tức chụp lấy cổ tay cô ta: "Ừ cô đúng là phải theo chúng tôi về Cục một chuyến. Cảnh sát có một số vấn đề liên quan đến cái chết của y tá trưởng Phùng Văn Nguyệt của khoa Nội hô hấp muốn hỏi cô."

Thấy mặt sản phụ biến sắc và định giả bộ trượt chân té xuống sàn, Miêu Hồng nắm chặt lấy vai cô, cảnh cáo: "Đừng có giở trò. Có nhân chứng nói cô từng xung đột với nạn nhân. Bây giờ cô đang là nghi phạm của vụ án giết người này."

Nghe lời này, sản phụ đứng sững. Cô không nghĩ mình đã chọc tới cảnh sát hình sự. Nhìn thấy "chủ xị" bị cảnh sát bắt đi, những người khác bắt đầu nhốn nháo. Có hai kẻ định khiêng thi thể chạy ra ngoài thì bị trưởng khoa Phương gọi bảo vệ chặn lại ngay cửa.

La Gia Nam khom lưng nhặt cái kính đã biến dạng trả cho bác sĩ Hạ và an ủi cậu: "Đừng suy nghĩ nhiều, tụi nó không phải "ghim" cậu đâu. Tụi nó chỉ muốn tiền thôi."

"Cảm ơn cảnh sát La. Cũng không phải lần đầu tôi gặp phải chuyện này. Tôi không nghĩ nhiều đâu." Bác sĩ Hạ thở dài, viền mắt hơi đỏ lên. La Gia Nam thấy mặt cậu có vết trầy xước nên cau mày hỏi: "Tụi nó đánh cậu à?"

"Không. Tụi nó lôi tôi ra khỏi văn phòng rồi đập mặt tôi vào khung cửa."

"Không có ai cản tụi nó sao?"

"Tôi không để các y tá nhúng tay vào chuyện này, các bạn sĩ thì đều đang ở phòng khám bệnh ngoại trú. Trong văn phòng chỉ có mình tôi thôi."

"Vãi thật..." La Gia Nam buồn bực xoa cằm: "Chờ chút nữa bên cảnh sát huyện tới, cậu cho người ta biết kẻ ra tay là ai để công an tạm giam nó bảy ngày với lý do trị an."

Bác sĩ Hạ bỏ mắt kính vào túi áo blouse, nhìn La Gia Nam rồi cười khổ: "Cảnh sát La, chắc là anh không biết, nếu mấy người này mà bị tạm giam một ngày là gia đình người chết cho thêm năm trăm đồng đó. Thôi, bọn họ chữa bệnh cho người thân đã tốn kém rồi, tôi cũng không có bị gì nên cũng không muốn tạo thêm gánh nặng cho họ."

Tuy La Gia Nam cảm thấy thiện tâm của bác sĩ Hạ đặt sai chỗ nhưng hắn cũng không biết phải phản bác thế nào. Hắn nghĩ một chút rồi nói với bác sĩ Hạ: "Đưa số điện thoại của cậu đâu. Nếu đám người kia còn tìm cậu để nháo thì cậu gọi điện thẳng cho tôi."

Chương 21

DTV-EBOOK

Sản phụ đã được áp giải lên xe để đưa về Cục. Vì tình huống của cô khá đặc thù nên La Gia Nam hỏi cung ở phòng khách chứ không đưa vào phòng thẩm vấn. Tên cô là Trương Hiểu Hoa. Trước khi thẩm vấn, La Gia Nam đã dùng số chứng minh nhân dân để kiểm tra báo cáo tội phạm của cô. Hắn lấy hồ sơ, thì ra cô gái này từng bị tạm giam vì lý do trị an.

Kỳ Minh đúng lúc bước vào văn phòng bắt gặp La Gia Nam nhanh chóng sắp xếp hồ sơ rồi chuồn lẹ. Cậu ngăn hắn lại: "Hồi nãy sao không gọi tôi?"

La Gia Nam cợt nhả nói với cậu: "Thấy cậu ngủ đến chảy nước miếng nên tôi không dám quấy rầy mộng đẹp."

Đừng nói Kỳ Minh, đến cả Trần Phi nghe thấy cũng phải lườm hắn một cái. Nếu La Gia Nam biết giữ mồm miệng một chút thì chắc ông phải đến chùa thắp hương. Ông nghĩ rằng nếu La Gia Nam ở cùng Kỳ Minh một khoảng thời gian thì hắn sẽ tém lại và trưởng thành hơn, ai ngờ hắn còn ác liệt hơn trước.

"Áp giải nghi phạm về rồi sao?" Kỳ Minh nói tiếp rồi vươn tay rút tập hồ sơ La Gia Nam đang cầm. Cậu lướt qua rồi trả lại cho hắn: "Tôi đi với cậu."

"Không phải nghi phạm, chỉ là thẩm vấn theo quy tắc thôi. Cô ta như vậy không giết được ai đâu." La Gia Nam vừa đi vừa giải thích với Kỳ Minh. "Nhưng nói đi phải nói lại, bà chị này thật sự hung dữ lắm. Hồi nãy cô ta còn ôm eo tôi cứng ngắc không buông."

"Vậy là cậu "ăn đậu hũ" của cô ta à?"

"Tôi mà kéo ra là cảm thấy bụng cô ta chuyển động, đá thẳng vào chân tôi như thế này nè." La Gia Nam vừa nói vừa lấy ngón tay đâm vào cánh tay Kỳ Minh: "Cảm giác kì cục vl."

Kỳ Minh cau mày đẩy tay hắn ra.

_____

Trương Hiểu Hoa thường mắng nhiếc cả bác sĩ lẫn y tá đến mức đồn công an huyện còn biết đến cái miệng lợi hại của cô. Thế nhưng khi bước vào Cục Công an, nhìn thấy trước cửa có treo tấm bảng của phòng Điều tra Hình sự, khí thế của cô đột nhiên giảm đi một nửa. Lại nhìn thấy chồng hồ sơ mà La Gia Nam ném trên bàn, cô mím miệng, hồi lâu cũng không nói gì.

"Nói cho cô hay, với chừng này hồ sơ, tôi có thể gọi gọi điện thoại cho đồng nghiệp bên Cục Điều tra Kinh tế lập tức bắt giam cô vì tội lừa đảo đó tin không?" La Gia Nam hù doạ cô, "Mỗi ngày không làm việc đàng hoàng, chạy vào bệnh viện quấy phá làm gì?"

Trương Hiểu Hoa lau mũi, rũ mắt nói: "Trong nhà còn mấy miệng ăn, với lại bọn nó chữa bệnh chết người thì đúng ra nên bồi thường mà!"

"Cô có mấy đứa con?" Miêu Hồng hỏi.

"Ba đứa con gái, đúng là tốn tiền." Trường Hiểu Hoa bĩu ôi: "Sinh đến đứa thứ 3 là bị phạt rồi. Tôi không ra ngoài kiếm tiền thì nhà đến cái nịt cũng không còn."

Miêu Hồng nghe câu này thì trầm mặt xuống: "Sinh con thứ 3 thì bị phạt tiền à? Vậy nếu không sinh con gái mà sinh con trai thì cô nộp phạt được à?"

Trương Hiểu Hoa ngẩng mặt liếc Miêu Hồng. Một giây sau Kỳ Minh đã nắm lấy cằm và lật mí mắt của cô lên. Cô la thất thanh: "Trời ơi trời ơi cảnh sát đánh dân!"

"Đừng lộn xộn." Kỳ Minh lớn tiếng nói. "Lần gần nhất cô đi khám sức khoẻ là lúc nào? Kiểm tra chức năng gan chưa? Đạm trong nước tiểu và huyết áp có cao không?"

"Tôi sinh cả 3 đứa con ở trung tâm y tế thị trấn. Cái gì cũng thiếu thốn thì kiểm tra thế nào cho được."

"Cô có triệu chứng của bệnh vàng da." Kỳ Minh mở lòng bàn tay cô ra. Cậu cau mày sau khi nhìn thấy trên đó có những nốt đỏ. "Còn bị bàn tay son nữa. Ngồi yên ở đây để tôi làm kiểm tra cho cô."

Bàn tay son (Palmer erythema) là sự tăng tưới máu ở lòng bàn tay - bất kể các nguyên nhân. Trong đó khi nghiên cứu thì người ta nhận thấy nó liên quan với sự tăng estrogen, sự gia tăng mức độ estrogen ảnh hưởng đến mật độ mao mạch nội mạc tử cung, do đó có tác dụng tương tự trên lòng bàn tay. Dấu hiệu bàn tay son có thể gặp trong nhiều trường hợp: Có thể do di truyền, trong bệnh lý về gan - xơ gan, viêm gan; gặp trong viêm khớp dạng thấp; gặp trong lúc mang thai...

Trương Hiểu Hoa nghe Kỳ Minh nói mà choáng. Mãi đến khi cậu đi lấy ống tiêm với máy đo huyết áp quay trở lại phòng khách thì cô vẫn chưa tiêu hoá được chuyện gì đang diễn ra.

"Huyết áp 113/167, huyết áp tăng do mang thai." Kỳ Minh cất máy đo huyết áp và lấy ống tiêm ra, "Tôi nghi ngờ cô bị tiền sản giật hậu sản. Cô xắn tay áo lên, phải xét nghiệm máu để kiểm tra một số chỉ số."

Tiền sản giật (tiếng Anh là Preeclampsia) là một biến chứng thai

kỳ, đặc trưng bởi huyết áp cao và dễ gây tổn thương đến các cơ quan khác, thường là gan và thận. Hiện tượng này có thể xảy ra sớm sau tuần thai thứ 20, nhưng rất hiếm khi gặp trường hợp này.

"Tiền sản cái gì cơ?" Trương Hiểu Hoa chưa từng nghe đến loại bệnh này.

La Gia Nam cũng chưa từng nghe đến, bởi vì hắn là một thằng đàn ông chưa lập gia đình chưa có con nên nghe Kỳ Minh nói về sinh nở, hắn đã hơi bối rối. Hắn nhìn Kỳ Minh với ánh mắt tò mò, trên mặt là vẻ "Tôi cũng muốn biết tiền sản cái gì á."

"Tiền sản giật, một dạng động kinh, là bệnh do tăng huyết áp khi mang thai, thường xảy ra sau khi sinh con, cực kỳ nguy hiểm." Thấy Trương Tiểu Hoa không nhúc nhích, Kỳ Minh ra hiệu cho Miêu Hồng, vừa lấy máu vừa giải thích cho họ: "Các dấu hiệu cảnh báo sớm của chứng tiền sản giật bao gồm tổn thương gan và vàng da. Tôi đi xét nghiệm sinh hóa, nửa giờ nữa sẽ có kết quả."

Trước khi ra ngoài, cậu còn đặc biệt căn dặn La Gia Nam và Miêu Hồng: "Khoan thẩm vấn cô ấy. Nếu huyết áp còn tăng là cô ấy có thể chết ở đây luôn đó."

"Ơ này anh cảnh sát sao lại trù ẻo người ta?!" Trương Hiểu Hoa tức giận hét lên.

———————

Kết quả kiểm tra cho thấy nhiều chỉ số liên quan đến tiền sản giật đều cao. Kỳ Minh yêu cầu La Gia Nam đưa Trương Hiểu Hoa trở lại bệnh viện ngay lập tức. Sau khi nghe La Gia Nam báo cáo, Trần Phi cũng tỏ ý tán thành: "Nếu cô ta không phải nghi phạm thì cứ thả ra trước. Lỡ không may một xác hai mạng thì cũng không ai gánh nổi trách nhiệm."

"Cháu nghĩ nếu thả thì cô ta cũng không đến bệnh viện điều trị mà là đến đòi tiền." Miêu Hồng lo lắng nói, "Đội trưởng Trần, có quy định nào bắt người khác phải đi chữa bệnh không?"

Trần Phi lắc đầu: "Trừ trường hợp bệnh truyền nhiễm nặng, còn lại thì cảnh sát không có quyền ép người khác đi khám chữa bệnh."

"Vậy chúng ta mặc kệ cho cô ta tìm đường chết, sau đó đâm thẳng vào con đường đó luôn sao?" La Gia Nam giơ tay ra, nói: "Đội trưởng, chú chưa thấy trong bệnh viện cô ta khóc lóc hung dữ đến cỡ nào đâu."

Trầm tư chốc lát, Trần Phi hỏi Kỳ Minh: "Thầy Kỳ, tỉ lệ tử vong bệnh này cao không?"

"Nếu áp dụng các biện pháp cấp cứu trước và sau khi sinh, tỉ lệ tử vong có thể khống chế trong vòng 1%." Kỳ Minh dừng lại, "Nhưng nếu không chuẩn bị, tỉ lệ tử vong gần 100%, bởi vì thời gian từ lúc phát bệnh đến lúc chết chỉ có mấy phút thôi."

"Vậy thì làm như thế này. Luật pháp quy định nếu ai có hành vi gây nguy hiệm đến nhân thân thì cảnh sát có thể áp dụng biện pháp cưỡng chế." Trần Phi đứng dậy, hai tay chống đỡ trên bàn, nói: "La Gia Nam, Miêu Hồng, tạm giam Trương Hiểu Hoa. Cử nhân viên y tế đến điều trị theo quy trình, thông báo cho phía đồn cảnh sát huyện tiến hành giám sát hai mươi bốn giờ. Khi nào thì bác sĩ cho phép cô ấy xuất viện thì chúng ta thả người."

La Gia Nam nói: "Đội trưởng, cái này không phải gì nhưng mà chú làm người tốt kiểu đó là thế nào cũng bị phê bình."

"Nhưng làm cách này tốt hơn là nhìn cô ấy đâm đầu vào đường chết." Trần Phi chỉ tay vào cửa văn phòng: "Đi làm việc nhanh đi. Có bị phê bình thì tôi chịu trách nhiệm."

Đúng như dự đoán, một giây trước vừa đưa Trương Hiểu Hoa vào bệnh viện, một giây sau về Cục La Gia Nam đã nghe cấp trên gửi đơn phê bình Trần Phi, nói ông lạm dụng chức quyền và giam cầm quần chúng vô tội bất hợp pháp. La Gia Nam giận sôi máu, định quay trở lại bệnh viện mà chửi sml con nhỏ không biết tốt xấu kia nhưng may có Miêu Hồng khuyên nhủ.

Nuốt cục tức không trôi, La Gia Nam bữa trưa chỉ ăn vài miếng rồi ném đũa bấm điện thoại. Kỳ Minh ngồi đối diện hắn, mới thấy giây trước hắn đang bốc khói ngùn ngụt thì giây sau đã đổi sang vẻ mặt tươi cười. Cậu tò mò hỏi: "Xem cái gì mà cười ngu vậy?"

"Tôi mới thấy bác sĩ Hạ kể chuyện cười trên vòng bạn bè, mắc cười lắm để tôi kể cậu nghe." La Gia Nam cười đến chảy nước mắt. "Có một đồng nghiệp của cậu ra làm bên khoa Hậu môn trực tràng, trong một lần bạn bè tụ họp mới hỏi ổng sao lại chọn khoa này. Ổng mới thở dài nói: "Lúc đó là thời gian chuyển khoa, tôi ngồi ăn cơm với mấy bác sĩ có kinh nghiệm là làm bác sĩ khoa nào kiếm tiền được nhiều nhất. Có người nói khoa Ngoại, có người nói khoa Cơ xương khớp. Xong có một người là giám đốc "đức cao vọng trọng" mới nói: "Cái rắm! Nhãn khoa mới lợi nhất!" nên cuối cùng tôi chọn khoa Hậu môn trực tràng" Ha ha đúng là mắc cười vãi!"

Kỳ Minh mặt đơ ra, hỏi: "Mắc cười chỗ nào vậy chỉ ra đi?"

La Gia Nam lấy lại điện thoại, chống hai tay trên bàn ăn rồi hỏi ngược lại Kỳ Minh: "Mấy người IQ cao thì EQ thấp hay sao á ta? Cái này không vui hả? Vậy cái chuyện về con cá khô của cậu kể mới vui hay sao?"

"Tôi thấy nó mắc cười. Trước đây ai kể cho tôi nghe tôi cũng thấy mắc cười. Nhưng cậu nói cũng đúng, có những truyện cười đòi hỏi người có chuyên môn nghe thì người ta mới biết nó vui ở

đâu." Kỳ Minh nói rồi cụp mắt xuống. Bác sĩ Hạ? Là bác sĩ Hạ Dũng Huy khoa Nội hô hấp của bệnh viên Nhân Hoà sao?

"Đúng rồi. Cậu là người có chuyên môn, cầm con cá khô cũng thấy mắc cười." La Gia Nam bắt đầu trả treo, nhưng hắn không nghĩ Kỳ Minh giận thật. Cậu đập đũa lên bàn nghe "bốp" một tiếng rồi đứng lên đi.

Miêu Hồng vừa ăn cơm xong đi qua thì thấy La Gia Nam nhìn chằm chằm theo bóng lưng Kỳ Minh, trên mặt viết chữ "Tôi đã làm sai cái mẹ gì?". Cô huých cùi chỏ vào vai đồ đệ:

"Chuyện gì vậy? Mới ở chung có một ngày đã cãi nhau rồi sao?"

Chương 22

DTV-EBOOK

Tuy La Gia Nam không biết mình đã làm sai điều gì nhưng hắn vẫn quyết định xuống nước trước. Thứ Bảy còn phải nhờ Kỳ Minh "giải thoát" hắn khỏi sự vụ xem mắt, với cả hắn đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, không xuống nước trước thì sau này sống chung chắc khó xử lắm nhỉ? Hắn ra ngoài mua hai ly sinh tố xoài, hắn nhớ đợt trước Kỳ Minh đã uống sinh tố xoài ở nhà hàng dưới chân khách sạn. Lão Hàn cũng đang hơi cảm, bổ sung thêm vitamin bằng món này đúng bài. Hắn cầm sinh tố đến văn phòng pháp y rồi thả trên bàn của hai người.

Kỳ Minh nhìn vẻ mặt "Mấy người chắc chắn thích cái này" của La Gia Nam là biết hắn không phải đến để xin lỗi, mà chỉ là muốn mỗi người nhường nhau một câu. Thôi cũng tốt, coi như dùng ly sinh tố này để giảng hoà để khỏi phải khó xử. Kỳ Minh nghĩ do cậu đang bị thiếu ngủ, chứ trước giờ cậu chưa từng ném đũa vì bị người khác châm chọc.

Lão Hàn cảm ơn La Gia Nam rồi cầm ly sinh tố rồi ra khỏi văn phòng mà không nói tiếng nào. Trong văn phòng chỉ còn Kỳ Minh với La Gia Nam, bầu không khí trở nên hơi sượng. Kỳ Minh nhấp một hớp sinh tố, để ly xuống rồi tiếp tục gõ gì đó trên máy tính. La Gia Nam ngồi đối diện bàn làm việc của cậu rồi cầm sách lên giờ vờ đọc, nhưng ánh mắt vẫn ngước lên quan sát vẻ mặt của Kỳ Minh. Cậu rất chăm chú làm việc, đôi mắt dường như không rời khỏi màn hình quả nửa giây.

"À đúng rồi tự nhiên tôi nhớ đến chuyện này." La Gia Nam lên tiếng bắt chuyện trước. "Lần đầu tôi đi đón cậu ở chùa ấy, không phải cậu nói cậu theo chủ nghĩa vô thần hả?"

"Kính Phật không cần tin Phật." Kỳ Minh vẫn không nhìn hắn. "Tôi tôn trọng tín ngưỡng của người khác thôi."

"Đúng là người học vấn cao rộng thì nói gì nghe cũng thông thái." La Gia Nam tự nói tự thấy giả trân đến đau răng. Cái này chính là nịnh nọt trong truyền thuyết, lỡ mà Miêu Hồng nghe được chắc chắn cô sẽ phang luôn cái ghế vào đầu hắn.

Cuối cùng Kỳ Minh cũng quay sang nhìn mặt La Gia Nam: "Đừng tưởng một ly sinh tố xoài với một câu nịnh nọt là có thể mua chuộc tôi."

"Một ly đương nhiên không đủ. Nếu cậu muốn uống thì để tôi kêu quán trà sữa đối diện mỗi ngày mang qua, rồi cuối tháng tôi trả tiền một lần." La Gia Nam vỗ ngực: "Tôi là khách VIP, cậu không cần để ý chuyện tiền bạc. Cứ uống thôi."

Đã nghèo còn hào phóng ghê. Kỳ Minh lắc đầu, tháo kính ra lau, nói: "Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là phường ăn cắp. Nói thẳng đi, cậu cần tôi giúp chuyện gì?"

"Thầy Kỳ đúng là cái gì cũng biết." La Gia Nam cười: "Chuyện là... Thứ Bảy á, mẹ tôi gọi về nhà ăn trưa. Cậu có thể... Về chung với tôi không? Không có ý gì hết, chỉ là nếu mà có người ngoài thì cha tôi cũng đỡ mắng nhiếc tôi một chút."

Kỳ Minh dừng tay một chút. Cậu đã tận mắt thấy La Vệ Đông mắng La Gia Nam ngay tại hiện trường vụ án. Cái này còn là ở ngoài đường thì không biết phía sau cánh cửa kín ông "dạy dỗ" La Gia Nam thảm thế nào. Cậu im lặng một chút rồi nói: "Người nhà cậu tụ họp ăn cơm, tôi là người ngoài, nếu tới thì kì cục lắm."

"Có sao đâu. Cứ nói là cậu mới từ nước ngoài về nên rất nhớ các món ăn quê nhà." La Gia Nam thấy có hi vọng thì thở phào nhẹ

nhõm: "Không phải khoe chứ tay nghề của mẹ tôi đỉnh lắm, ngang với bếp trưởng nhà hàng năm sao luôn đó. Hồi trước ông ngoại tôi là bếp trưởng nhà hàng Hoa Kiều, sau đó truyền tới đời mẹ tôi. Đợt cha tôi qua nhà ông ngoại ăn có bữa cơm là đã bị mẹ tôi "bắt" gọn luôn."

Kỳ Minh gật đầu, hỏi tiếp: "Cha mẹ anh gặp nhau lúc đi xem mắt hả?"

"Ừ. Tình yêu sét đánh đó. Hai người đó bên nhau lâu như vậy mà tôi chưa từng thấy họ cãi nhau." La Gia Nam nói: "Lúc trước đúng là cha tôi rất ít khi về nhà. Cha tôi từng là bộ đội ở Tân Cương trước khi đổi nghề, một năm chỉ về nhà có một lần thôi. Sau khi chuyển sang SWAT thì một tháng về một lần. Cha tôi không quan tâm đến việc trong nhà, nhưng mẹ tôi thì chưa bao giờ trách móc câu nào."

"Dì làm nghề gì?"

"Trước khi kết hôn thì mẹ tôi phụ trách tiếp khách nước ngoài ở khách sạn có cái nhà hàng mà ông tôi làm đầu bếp ấy. Sau khi cưới cha tôi, xong rồi tới lúc sinh tôi ra thì mẹ tôi cũng thôi việc để ở nhà chăm sóc chồng con. Mẹ tôi làm chủ gia đình cũng hơn hai mươi năm rồi đó." La Gia Nam thở dài: "Có lúc tôi cảm thấy mình đã ngáng đường mẹ. Mẹ tôi biết cả tiếng Anh với tiếng Pháp, nếu mà bây giờ còn làm việc ở khách sạn có khi lên đến chức tổng giám đốc rồi."

"Hi sinh sự nghiệp để đổi lấy gia đình vững chắc, cho dù làm bà chủ gia đình thì dì đúng là rất mạnh mẽ." Kỳ Minh nhìn hắn, ánh mắt ôn hoà. "Được, thứ Bảy tôi đi với cậu. Dì thích cái gì? Để tôi mang chút quà theo."

La Gia Nam nắm lấy tay trái của Kỳ Minh mà lắc: "Ân nhân, đúng là ân nhân cứu mạng! Không cần mang theo gì đâu. Mẹ tôi hiếu khách lắm, mang cái miệng theo ăn là được. Cậu ăn no đến

mức phải vịn tường mà đi là có thể làm mẹ tôi vui cả tháng rồi."

Bị La Gia Nam siết tay không giật ra đường, ánh mắt Kỳ Minh vừa mềm xuống đã sắc bén trở lại. Điện thoại trong túi La Gia Nam rung lên, hắn nhanh chóng buông tay để bắt máy: "Đội trưởng, có chuyện gì vậy?"

"Tôi vừa xem báo cáo DNA khám nghiệm tử thi Phùng Văn Nguyệt mà Lão Hàn đưa tới. Phát hiện trong ngón tay của cô ấy có DNA của người khác. Kết quả đối chiếu DNA này trùng khớp với tên tội phạm Đường Kiến Trung." Trần Phi càu mày nắm chặt tờ báo cáo: "Tôi nhớ cậu nói Đường Kiến Trung chết hơn một tháng rồi, vậy có tin tức gì của người anh em song sinh kia không?"

"Không có. Cháu đi điều tra ngay đây." Để điện thoại xuống, La Gia Nam hỏi Kỳ Minh: "Cậu còn bận không? Tôi phải đi đến bệnh viện, cậu đi không?"

"Tôi đi với cậu rồi tối về nhà làm biên bản cũng được."

Kỳ Minh cởi áo blouse trắng rồi lấy blazer trên giá treo xuống mặc vào. Trong lúc đứng chờ thang máy với La Gia Nam, Kỳ Minh bỗng hỏi: "Đúng rồi, tín ngưỡng của cậu là gì?"

La Gia Nam quay sang cười với cậu: "Tín ngưỡng của tôi là "tà không áp chính.""

Chương 23

DTV-EBOOK

Trong một ngày chạy đến bệnh viện ba lần, bảo vệ ở đây đều đã quen mặt La Gia Nam. Thấy xe của hắn tới gần, bảo vệ liền chủ động ấn mở thanh chắn. Bãi xe không thu phí đậu xe cảnh sát nhưng cũng không còn chỗ mà đậu xe. Bảo vệ dẫn xe của La Gia Nam đến tận khoảng đất trống phía sau khu bệnh viện mới dừng lại.

Sau khi xuống xe, La Gia Nam châm điếu thuốc đưa cho bảo vệ, sẵn tiện hỏi thăm tin tức. Hắn đưa ảnh nghi phạm cho người kia xem và hỏi liệu anh ta có nhớ người đó đã đi ra ngoài theo hướng nào không. Bảo vệ vừa hút thuốc vừa nhìn kỹ tấm ảnh. Anh lắc đầu. "Mỗi ngày có hàng nghìn người ra vào ở nơi này. Anh nên tìm trưởng khoa Phương của chúng tôi để xin trích xuất camera. Chỉ cần hắn ra đi qua cửa chính là camera chắc chắn có thể quay được."

"Cảm ơn người anh em." La Gia Nam vỗ vai đối phương rồi xoay người dụi tắt điếu thuốc trên mặt thùng tác. Hắn gọi Kỳ Minh cùng đi gặp trưởng khoa Phương.

Phòng bảo an nằm ở tầng hai mươi hai của bệnh viện nên người đứng chờ thang máy đông như trẩy hội. Kỳ Minh và La Gia Nam đợi đến chuyến thang thứ ba mới "được" chen vào. Kỳ Minh vừa bước vào đã bị đẩy đến sát người La Gia Nam. Hai người đứng đối diện nhau gần đến mức có thể cảm thấy hơi thở của đối phương. Bao súng của La Gia Nam ấn thẳng vào xương sườn của Kỳ Minh làm cậu đau. Cậu định chờ cho bớt người rồi nhích ra, ai ngờ thang máy mới dừng lại ở tầng một đã có bệnh nhân và gia đình đi vào. Họ còn đẩy xe lăn nên càng khiến mọi người phải chen chúc trong không gian nhỏ hẹp.

Kỳ Minh không còn cách nào nên đành luồn tay vào áo khoác của La Gia Nam để đẩy bao súng sang một bên. La Gia Nam ngước mặt lên trời để không phải thở vào mặt Kỳ Minh, nào ngờ hắn cảm thấy có một cánh tay đang mò vào quần áo mình. Hắn theo phản xạ có điều kiện mà chụp lấy cổ tay của đối phương, vừa định chửi "Cảnh sát mà mày cũng dám sờ soạng" thì nhận ra đây là tay của Kỳ Minh.

"Cậu sờ mó tôi làm gì?" La Gia Nam khó hiểu hỏi.

"Đồ của cậu đang đụng vào tôi." Kỳ Minh không dám nói "súng" bởi vì cậu không muốn hù đám người trong thang máy. "Chen chúc như vầy mà cậu không có cảm giác gì hả?"

"Tôi quen rồi. Cậu chờ chút để tôi làm nó đi xuống." La Gia Nam duỗi thẳng tay, nào ngờ thúc cùi chỏ vào người bên cạnh khiến người ta trợn trắng mắt: "Đm, sao xuống không được?" La Gia Nam không dám cử động mạnh, bao súng thì vẫn không hề di chuyển. "Giúp tôi chỉnh thắt lưng."

Kỳ Minh đưa tay dọc theo áo khoác đến lưng La Gia Nam để tháo khoá thắt lưng, thế nhưng tư thế như vậy có khác gì ôm nhau đâu. Ngay bên cạnh bọn họ có một bà lão ngồi xe lăn. Bà nhìn hai người này cứ sờ tới sờ lui, cộng thêm mắt mờ chân chậm nên bà nghĩ Kỳ Minh để-tóc-dài là một cô gái. Bà quay sang nói với người bạn già đang đẩy xe lăn: "Haiz, tuổi trẻ thật là tốt."

Kỳ Minh nghe đến đó, tay cậu cứng đờ, xoắn xuýt hết cả lại rồi đem khoá thắt lưng bật ra. Ông lão quay sang nhìn hai người rồi ho một tiếng để nhắc bọn họ chú ý. Ông không kì thị đồng tính, nhưng đang ở nơi công cộng, đang ở trong thang máy mà còn ôm ấp thì không ổn lắm nhỉ?

Sau khi điều chỉnh bao súng ra sau lưng, La Gia Nam cảm thấy ánh mắt nóng như lửa bắn ra từ bốn phía. Hắn thấp giọng hỏi

Kỳ Minh: "Mặt tôi dính gì hả?"

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Kỳ Minh rất muốn tát tên đần độn ngu ngốc này ra ngoài.

———————

Đoạn video mà Trưởng khoa Phương trích xuất đã cho thấy anh em sinh đôi của Đường Kiến Trung – Đường Kiến Hiếu đã ra ngoài từ cửa sau của bệnh viện và đi về hướng Tây. La Gia Nam chen vào thang máy đông đúc, chạy đến cửa chính của bệnh viện để kiểm tra các camera giám sát phân bộ dọc đường. Kỳ Minh không đi cùng hắn mà đi thang máy chuyên dụng của nhân viên y tế.

La Gia Nam đứng trên vỉa hè gọi điện cho Trần Phi: "Đội trưởng, cháu muốn xem camera giám sát giao thông trong vòng ba kilomet từ đông sang tây trên con đường từ cổng chính bệnh viện Nhân Hoà để tìm ra nghi phạm."

"Được. Để Đại Vĩ với Tiểu Hứa đi gặp đội Cảnh sát giao thông. Cậu đưa thầy Kỳ về nhà nghỉ ngơi đi." Trần Phi không biết hiện tại La Gia Nam đang ở nhà Kỳ Minh: "Cậu cũng không cần về Cục. Thức cả đêm rồi, khi lái xe nhớ chú ý an toàn."

"Vụ này cháu đang điều tra mà. Sao không cho cháu đi bắt người?" La Gia Nam rõ ràng là đang bất mãn.

"Đúng là không biết tốt xấu, ranh con. Hiện tại tôi kêu cậu về nhà nghỉ ngơi. Đây là mệnh lệnh!"

"Thì cháu ngủ ở phòng trực."

"Không cần lo mất cơ hội bắt người. Tìm được nơi nghi phạm đang trốn, tôi bảo đảm sẽ gọi cho cậu đầu tiên bất kể thời gian."

"Vậy... Cũng được. Cháu cảm ơn chú nha, đội trưởng. Cháu nói thật luôn hiện tại cháu nằm xuống sàn gạch cháu cũng ngủ được. Kỳ Minh gọi, cháu cúp trước nhé." Hắn ấn nút nhận cuộc gọi từ Kỳ Minh, hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

"Tôi ở phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú của khoa Sản để hỏi về bệnh trạng của Trương Tiểu Hoa." Giọng Kỳ Minh có chút lo lắng. "Tình trạng của cô ấy rất nghiêm trọng. Bác sĩ khuyên cô ấy nên phá thai nhưng cô ấy không chịu. Thừa dịp bác sĩ đang làm kiểm tra, cô ấy bỏ chạy rồi!"

"Chuyện lúc nào?!" La Gia Nam nghe đến đây thì lập tức chạy đến phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú của khoa Sản: "Các cảnh sát chịu trách nhiệm giám sát cô ấy ở đâu?"

"Cảnh sát canh ngoài cửa phòng bệnh, cô ta trốn ra từ cửa sổ. Cô ta làm kiểm tra ở lầu một mà."

"Cô ta đang có thai, không chạy đi xa được đâu. Tôi đứng ở cửa chính nãy giờ không thấy cô ấy."

"Bệnh viện có cửa sau, cảnh sát đã đuổi theo từ hướng đó rồi. Nhưng ra ngoài cửa là phố lớn nên có rất nhiều taxi."

"Đm con mẹ ngu xuẩn này có muốn sống nữa hay gì?!"

"Cô ta nói đó là con trai, có chết cũng phải giữ nó lại."

"Đệt mẹ nó!"

Cúp máy với Kỳ Minh, La Gia Nam vội vàng gọi điện cho trưởng khoa Phương để nhờ anh sắp xếp nhân sự kiểm tra xung quanh bệnh viện. Mọi người tất bật đến hơn hai giờ nhưng cũng không tìm được Trương Hiểu Hoa. La Gia Nam thậm chí còn hỏi những kẻ "bạo động y tế" về tung tích của Trương Hiểu Hoa, nhưng họ đều nói không biết, ngay cả số điện thoại Trương Hiểu Hoa cho

họ cũng là giả.

La Gia Nam gọi điện thoại báo cáo cho Trần Phi và hỏi ông có nên phát lệnh truy nã Trương Hiểu Hoa vì đã trốn trong lúc bị tạm giam không. Trần Phi nghe xong thì thở dài, nói: "Thôi để cô ấy đi đi. Đây là sự lựa chọn của cô ấy."

Quần quật hai ngày một đêm, La Gia Nam hiện tại đã sức cùng lực kiệt. Hắn ngồi bên cạnh bồn hoa của bệnh viện, khom lưng lấy khuỷu tay chống đầu gối. Hắn ngẩn người nhìn màn hình điện thoại tối đen. Kỳ Minh đi đến bên cạnh hắn, do dự một chút rồi giơ tay vỗ vai hắn. Theo chẩn đoán của bác sĩ, nếu Trương Hiểu Hoa không tiến hành trị liệu thì cô có thể đột tử bất kì lúc nào.

"Trương Hiểu Hoa không tin bác sĩ, cho rằng những cái bác sĩ nói ra là để hù doạ cô. Cô còn nghĩ rằng đây là cách bệnh viện âm thầm trả thù. Bởi vì cô đã thay mặt người nhà bệnh nhân nên bệnh viện muốn giết chết con của cô." Kỳ Minh ngồi cạnh La Gia Nam, nhìn xa xa về xe cộ chạy ngang dọc trên đường phố. "Cô gái này, nếu tâm địa vốn đã dơ bẩn thì nhìn ai cũng thấy dơ bẩn."

La Gia Nam gật đầu mà cảm thấy bất lực."Đói không? Đi ăn gì trước nhé."

"Tôi không đói. Tôi chỉ muốn ngủ thôi."

La Gia Nam đứng lên, lấy chìa khoá xe, trên móc khoá còn gắn cả chìa khoá nhà Kỳ Minh rồi vẫy vẫy nó về phía cậu.

"Đi về nhà ngủ thôi."

Chương 24

DTV-EBOOK

Kỳ Minh tắm xong đi ra đã thấy bao súng bị La Gia Nam ném trên bàn cà phê, bên cạnh là nửa cái bánh đang ăn dở, còn bản thân hắn đang nằm úp trên sofa mà ngủ. Chắc là hắn mệt muốn chết rồi. Nhìn dáng vẻ ngủ không phòng bị của La Gia Nam, Kỳ Minh lắc đầu rồi lên lầu hai, lấy ra một tấm chăn trong tủ rồi xuống đắp cho hắn.

Kỳ Minh chỉnh đèn trong phòng khách mờ đi một chút rồi đến quầy bar mini rót một ly whiskey. Cậu ngồi vào bàn máy tính trên ban công nhìn cảnh đêm của thành phố qua ô cửa sổ trong suốt và tận hưởng khoảnh khắc yên bình hiếm hoi này. Ban công đã được chủ nhà "hô biến" thành một căn phòng hứng trọn ánh nắng, nhìn ra ngoài không thấy các toà nhà trọc trời. Tầm nhìn rộng thoáng và cả kết cấu bên trong căn nhà đều rất đúng gu của Kỳ Minh. Vì vậy, cậu đã tặng Thiệu Thần – người đã hỗ trợ cậu tìm nhà, một chai rượu ngon thay cho lời cảm ơn.

Màn hình điện thoại di động sáng lên, đó là thông báo có e-mail mới. Kỳ Minh mở ra xem. Có đồng nghiệp cũ cần tham khảo ý kiến của cậu về một loại ung thư. Một công ty bảo hiểm yêu cầu cậu ta khám nghiệm một thi thể chi chít các tế bào ung thư, nhưng lại không tìm được nguồn gốc u nguyên phát. Công ty bảo hiểm này có thể tiết kiệm được một khoản bồi thường rất lớn nếu nguồn gốc u nguyên phát không nằm trong phạm vi nhận tiền của hợp đồng bảo hiểm.

Trong e-mail, người đồng nghiệp này đã đính kèm báo cáo chẩn đoán và điều trị chi tiết cùng với biên bản khám nghiệm tử thi. Người chết là một phụ nữ người Mỹ gốc Phi. Cô nhập viện rồi tử vong chỉ trong vòng hai tháng. Bác sĩ không thể tìm thấy nguồn

gốc u nguyên phát, và họ không ngờ rằng khám nghiệm tử thi cũng tìm không ra.

Kỳ Minh vừa uống rượu whiskey vừa xem kỹ từng dòng trong hồ sơ. Rượu vừa uống cạn là hồ sơ cũng đã xem xong. Hắn di chuyển ngón tay để phản hồi e-mail của đồng nghiệp: "Có thể là ung thư tế bào hắc tố. Mặc dù xác suất người gốc Phi mắc phải căn bệnh này là cực kỳ thấp, các ghi chép cho thấy cô gái này có một nửa huyết thống từ người da trắng. Vì vậy, cần xem bệnh này như nguồn gốc u nguyên phát. Cậu thử tìm các nốt ruồi trên lòng bàn tay, lòng bàn chân, mép dưới của móng tay, đùi trong và các vùng da sáng màu khác để phát hiện bệnh lý."

Ung thư tế bào hắc tố (Melanoma) là ung thư da ác tính nhất, phát triển từ các tế bào sản xuất melanin (melanocytes). Theo Hiệp hội Ung thư Hoa Kỳ (American Cancer Society), người da trắng có tỉ lệ mắc bệnh gấp 20 lần người Mỹ gốc Phi.

Kỳ Minh để điện thoại xuống đứng dậy vào nhà bếp để rửa ly. Mới vừa rửa ly xong, cậu đã nghe tiếng La Gia Nam từ phía sau: "Còn chưa ngủ à? Cậu giỏi thế."

"Tôi đi ngủ liền đây."

Kỳ Minh tắt nước rồi quay đầu lại nhìn La Gia Nam – người bạn này chân đang gác trên sofa, khuôn mặt ngái ngủ thì trông xấu chết đi được. Hắn bị tiếng nước chảy đánh thức nên cứ nằm như vậy mà lầm bầm. Kỳ Minh không thèm để ý hắn. Cậu lau khô ly và tay rồi tắt đèn ở quầy bar mini, sau đó lần mò đường lên phòng ngủ trên lầu.

"Khoan..." La Gia Nam nhấc một tay: "Bật đèn đi..."

Kỳ Minh bật cây đèn bên cạnh sofa lên. Cậu nhìn thấy khuôn mặt thoả mãn đến nhếch miệng của La Gia Nam trong ánh đèn mờ. Cậu cảm thấy hơi buồn cười.

Bao nhiêu tuổi rồi còn sợ bóng tối?

Camera giám sát cho thấy Đường Kiến Hiếu sau khi rời khỏi bệnh viện đã lên xe buýt 859. Kiều Đại Vĩ và Hứa Kiệt đã đi Công ty Vận tải Xe công cộng để trích xuất camera từ sáng sớm. Đến giữa trưa cả hai mới về Cục.

"Theo dõi phương tiện cho thấy Đường Kiến Hiếu đã xuống xe buýt tại trạm Đông Bộ." Giờ cơm trưa vẫn như cũ là giờ họp. Hứa Kiệt dùng đũa chỉ vào ảnh. "Khu Đông Bộ là khu cải tạo nhà cũ lớn nhất thành phố. Hiện tại kiến trúc bên đó đang hư hại nghiêm trọng, dây cáp và dây điện đều được mắc trên không, đường thì chật hẹp nên xe cộ không thể lái vào."

"Có chắc chắn Đường Kiến Hiếu xuống xe rồi vào khu này không?" Trần Phi hỏi.

Kiều Đại Vĩ mở một đoạn video khác, nói: "Video này được camera giám sát cạnh bến xe ghi lại, sau đó thì không còn camera nào ghi được hình ảnh của Đường Kiến Hiếu nữa. Khu này đang được xếp vào kế hoạch cải tạo nên các cơ quan chấp pháp không thể gắn thêm camera vào bên trong."

"La Gia Nam." Trần Phi gõ mặt bàn: "Ăn no chưa?"

La Gia Nam giơ trái chuối lên, nói: "Cháu còn chưa được ăn trái cây tráng miệng."

"Để đó đi. Không ai cướp của cậu đâu." Trần Phi nói. Ông liếc nhìn Triệu Bình Sinh đang cười trộm rồi quay sang nghiêm mặt với La Gia Nam: "Không phải cậu sợ bị người ta cướp công à? Đi đến khu Đông Bộ gõ cửa từng nhà đi. Không tìm được Đường Kiến Hiếu thì đừng hòng về nhà ngủ."

"Không sao, đội trưởng. Cháu ngủ trong xe cũng được." La Gia Nam nhét trái chuối vào tay Miêu Hồng, nói: "Sư phụ canh giúp con. Thấy ai ăn vụng thì sư phụ cứ cốc đầu."

Ai ngờ Miêu Hồng vừa cầm trái chuối đã lột ra ăn.

Kỳ Minh ngồi trên xe, vừa nghe La Gia Nam cằn nhằn ôi sao sư phụ tôi máu lạnh thế, vừa gửi e-mail cho đồng nghiệp cũ. Cậu ta nói đã tìm thấy nguyên phát là một nốt ruồi nằm trong âm đ*o của người chết. Nguyên phát này nằm trong phạm vi bồi thường của hợp đồng bảo hiểm. Điều tra viên bên công ty đó là người da trắng, nhận thông tin mà mặt đen như cái đít nồi.

La Gia Nam thoáng thấy Kỳ Mình cúi đầu nghịch di động, nói: "Ở trên xe đừng chơi điện thoại. Dễ bị say xe đó."

"Ba ống bán khuyên của tôi vẫn hoạt động tốt nên chưa bao giờ say xe." Kỳ Minh vừa nói vừa cất điện thoại.

"Ba cái gì?"

"Ống bán khuyên. Đây là cơ quan điều khiển thăng bằng ở phần tai trong của động vật có xương sống." Kỳ Minh giơ tay gõ bên tai rồi ẩn ý liếc nhìn La Gia Nam: "Chưa từng thấy hả? Lần sau khám nghiệm tử thi tôi cắt ra cho cậu xem."

"Thôi cảm ơn luôn. Tôi sợ sau này tôi không ăn gỏi tai heo được." La Gia Nam cười khô khốc. Trân quý sinh mạng – tránh xa pháp y.

———————

Khu Đông Bộ vốn là khu ký túc xá của một nhà máy lớn thuộc sở hữu của nhà nước. Đến khoảng cuối những năm chín mươi thì nhà máy bị phá bỏ trong quá trình tái thiết thành phố và được

chuyển đến một vùng khai thác công nghiệp. Vì vậy, các công nhân của nhà máy cũng phải chuyển qua khu đó. Hiện nay, hầu hết các phòng ở đây đều là người bên ngoài thuê, đường sá bị mặt tiền các cửa hàng "chèn ép" đến chật cứng.

La Gia Nam đánh một vòng đường lớn bên ngoài cũng không tìm được chỗ đậu xe. Vì vậy, hắn đành phải chạy thẳng lên vỉa hè và đậu xe ở một bãi đất trống trước một siêu thị nhỏ. Ông chủ siêu thị thấy xe hắn chặn cửa hàng thì lập tức gõ vào cửa xe. Hắn vừa mở cửa sổ, ông chủ sốt ruột mà hét lên: "Này, không cho đậu xe. Dời đi, dời đi! Cảnh sát giao thông tới phạt đó!"

La Gia Nam đưa ông xem phù hiệu cảnh sát sáng choang rồi mở cửa xuống xe. Ông chủ biết hắn là cảnh sát, vẻ mặt ông đã hoà hoãn hơn: "Lại có tội phạm truy nã trốn ở đây à?"

Do khu vực đường xá phức tạp, nhiều công trình xây dựng trái phép, giá thuê lại rẻ nên khu Đông Bộ nổi tiếng từng là nơi ẩn náu của bọn tội phạm truy nã. Ngày trước, những cảnh sát lớn tuổi của phòng Điều tra Hình sự còn bảo nhau rằng "Trong mười tù nhân vượt ngục thì tám người trốn ở Đông Bộ, hai người còn lại thì đang trên đường đến Đông Bộ." Mấy năm gần đây, nhờ nỗ lực chấn chỉnh của nhiều bên, tăng cường công tác quản lý những người dân "trôi dạt" và hồ sơ thuê nhà nên số tội phạm truy nã lẩn trốn ở đây đã được giảm thiểu.

"Anh có từng gặp người này không?" La Gia Nam sẽ không tiết lộ chi tiết vụ án cho những người không liên quan. Đây vừa là quy định, vừa là biện pháp đề phòng "đánh rắn động cỏ". "Chúng tôi cần người này hỗ trợ điều tra một vụ án."

Ông chủ nheo mắt nhìn bức ảnh rồi lắc đầu: "Tôi không có ấn tượng gì. Ở đây nhiều người qua lại, có người nay tới mai đi. Những người đến mua đồ ở đây thì toàn là khách quen."

La Gia Nam quay sang nhìn Kỳ Minh rồi ra hiệu cùng vào trong

khu Đông Bộ hỏi tiếp. Hai người hỏi đến mười cửa hàng nằm ngay mặt tiền con phố mà không ai nhận ra Đường Kiến Hiếu. Đi vào sâu hơn thì đường bị chẻ thành hai ngả. Kỳ Minh dùng điện thoại chụp một tấm ảnh rồi tách ra đi dò hỏi. Kỳ Minh đi thêm một chút thì có cảm giác mình đang đi lạc trong một cái mạng nhện, sau lối lẽ này lại có thêm những lối rẽ khác. Do xây dựng trái phép mà đường ở đây xiên xiên vẹo vẹo, chẳng thể nào phân biệt được phương hướng. Khoảng cách giữa hai bức tường chỉ vừa đủ cho một người chui lọt, thậm chí cả bầu trời bị mái nhà che khuất, vắt ngang thành một đường thẳng.

Lúc này La Gia Nam gọi điện tới, nói có người nhận ra mặt Đường Kiến Hiếu và nói Kỳ Minh quay lại chỗ ngã rẽ ban đầu. Kỳ Minh cúp mắt và quay lại tìm đường. Nói thật, cậu đang muốn ngất xỉu tới nơi, cậu cảm giác hình như mình đã đi qua con hẻm này rồi, nhưng đi vào lại nhận ra hình như là chưa rới. Ở khu vực này cũng không có cửa hàng nào, cậu đi năm phút cũng không bắt gặp ai có thể chỉ đường cho mình nhưng lại gặp đến mấy con mèo hoang.

La Gia Nam gọi điện thoại đến hối và hỏi Kỳ Minh đang ở đâu.

"Tôi cũng không biết luôn." Kỳ Minh thật thà nói cho hắn. "Tôi lạc đường rồi."

"Tìm người hỏi đường đi!"

"Không có ai hết. Chỗ tôi đang đứng chắc là đáy đít của khu dân cư này rồi."

"Thật là phiền phức!" La Gia Nam nói, giọng hắn rõ ràng không kiên nhẫn. "Gửi định vị qua WeChat cho tôi rồi đứng đó, đừng có chạy lung tung!"

Gửi định vị xong, Kỳ Minh đứng ở đầu ngõ đợi La Gia Nam đến. Một con mèo đen nhỏ nép vào hàng rào và kêu "meo meo" với

cậu. Nó nghiêng đầu tò mò nhìn cậu. Kỳ Minh không nhìn con mèo nữa mà nhìn lần lượt hai bên trái phải, đoán xem La Gia Nam sẽ "xuất hiện" từ đâu.

Con hẻm yên tĩnh, vừa dài vừa hẹp vừa âm u. Tận cùng con hẻm này có một bức tường dán đầy những mẩu quảng cáo. Ở đây không có màu xanh lá cây, chỉ có tường bê tông xám xịt, gạch đỏ đã phong hóa, và chồng hộp thiếc phản chiếu ánh sáng mặt trời. Trong lòng Kỳ Minh có một tia phiền muộn mà cậu chẳng giải thích được. Tự nhiên Kỳ Minh nhận ra đã lâu rồi mình không có cảm giác trông mong người khác xuất hiện.

Cũng may La Gia Nam không để cậu chờ quá lâu, thế nhưng âm thanh lại xuất hiện trước người: "Kỳ Minh? Kỳ Minh?"

Kỳ Minh nhìn quanh, và phát hiện giọng nói phát ra từ hướng đối diện. "Tôi ở đây." Cậu đáp lại. Ngay sau đó, La Gia Nam từ bức tường đối diện đi ra. Hắn nhảy xuống, vừa vỗ bụi trên quần áo vừa than thở: "Mẹ nó, cậu chui vào đây bằng cách nào? Tôi đi theo định vị nhưng lại đi vào ngõ cụt. Phải đi qua mấy cái sân mới tới được chỗ này."

"Chắc cậu đã bỏ qua cái hẻm nào đó rồi. Lúc tôi đi, có chỗ còn phải lách qua." Kỳ Minh giơ tay phủi bụi trên tay áo giúp La Gia Nam, nói: "Giờ đi đường nào?"

La Gia Nam nhìn hai bên một chút rồi chỉ qua bên phải, nói: "Bên này."

"Theo thói quen của con người, khi bị lạc gặp ngã ba đường thì rẽ trái, nhiều khả năng sẽ quay lại lối vào." Kỳ Minh nghiêm túc nhìn hắn.

La Gia Nam cười: "Bớt đi. Cái này có tác dụng mà nãy mấy người còn gọi tôi tới đón à?"

Kỳ Minh không bật lại hắn nữa. Đúng vậy, cậu sẽ quẹo trái trong cái nơi quái quỷ này, quẹo tới khi chết luôn thành một cái xác chắc cũng không có ai phát hiện.

———————

Cuối cùng cũng có một lần Kỳ Minh thua kém hắn, La Gia Nam bắt đầu nói không ngừng...

"Nè, cậu không biết lái xe, không giỏi nhớ đường, nhưng lại thích chạy đi ra ngoài làm việc. Cái này đúng là phiền cho tôi quá đúng hông?"

"Người ta nói đừng tin tưởng chuyên gia, hổng biết đúng hông ta?"

"Lần sau mà như này chắc tôi phải báo mất tích thôi. Số chứng minh nhân dân của cậu là bao nhiêu ớ?"

"Sao không nói gì vậy? Cậu đúng là nhỏ nh... Ơ, Kỳ Minh?"

La Gia Nam nín bặt, quay lại cũng không thấy Kỳ Minh. Mới vừa đứng kế bên mà, sao lại lạc mất rồi?! Hắn lập tức quay trở lại tìm thì thấy Kỳ Minh đã dừng lại ở một góc hắn vừa mới đi qua. Cậu gục đầu xuống tường. La Gia Nam sải bước đi tới, nhìn thấy sắc mặt Kỳ Minh hơi tái thì lập tức vươn tay đỡ cánh tay người kia.

"Sao vậy? Chóng mặt hả?"

"Buông tôi ra!" La Gia Nam chưa từng nghe thấy giọng Kỳ Minh căng thẳng và lo lắng thế này. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Kỳ Minh đã vùng ra khỏi cánh tay của hắn. Cậu chống đỡ tường rồi đi về phía trước, đi được hai bước thì vấp một viên sỏi.

"Này! Cẩn thận xem nào!" May mà La Gia Nam tay dài chân dài,

hắn bước đến đỡ Kỳ Minh. "Cậu làm sao vậy? Đừng có cậy mạnh. Không thoải mái thì tôi cõng cậu."

"Tôi không sao! Cậu đừng có xía vào!" Kỳ Minh quờ quạng hất tay La Gia Nam ra, lại lần mò theo bức tường. Nhìn dáng vẻ thăm dò của cậu, La Gia Nam đột nhiên nhận ra: "Cậu không thấy đường hả?!"

Kỳ Minh không lên tiếng. Cậu chạm vào bức tường và dựa vào đó thở hổn hển. Ánh mắt sau tròng kính không có tiêu cự giống như muốn tan ra. La Gia Nam thật sự lo lắng, và hắn định sẽ cõng cậu lên, mặc kệ cậu có đồng ý hay không. Kỳ Minh không ngăn hắn được, lại cảm thấy hắn muốn cõng mình lên, lập tức nói: "Tôi không sao! Thoáng mù thôi, để yên mấy phút là được rồi."

Thoáng mù (amaurosis fugax) là một cơn thiếu máu mắt cục bộ thoáng qua TIA (transient ischemic attack). Bệnh nhân thường thấy có một bóng đen phủ ngang qua thị trường một mắt và thường kéo dài từ 2 – 5 phút, nhưng có thể kéo dài đến 1 giờ trước khi biến mất hoàn toàn.

La Gia Nam dừng tay, quay đầu nhìn Kỳ Minh rồi kinh ngạc hỏi: "Trước đây cậu đã từng bị thế này rồi sao?"

Kỳ Minh im lặng một lúc rồi gật đầu. "Dị dạng mạch máu não bẩm sinh. Đôi khi mù lòa do thiếu máu cục bộ, thường hồi phục từ vài giây đến vài phút."

"Chuyện này... Thỉnh thoảng... Bao lâu một lần?" La Gia Nam giơ tay lắc lắc trước mắt Kỳ Minh. Haiz, cậu ta vẫn chưa khôi phục.

Thật ra thị lực của Kỳ Minh đã bắt đầu khôi phục, mơ hồ có thể nhìn thấy La Gia Nam quơ tay trước mắt mình. Cậu gạt tay hắn ra, nói: "Hên xui. Có khi mấy năm liền không bị gì, có khi một, hai tháng là bị một lần."

"Không chữa được hả?" La Gia Nam rụt tay về.

"Nếu phẫu thuật thì có 90% khả năng bị mù vĩnh viễn." Kỳ Minh tháo kính rồi lấy khăn tay ra dụi mắt. "Nhưng khả năng cung cấp máu của các mạch máu dị dạng sẽ yếu dần khi tuổi tác tăng lên. Giả sử tôi sống lâu thì cuối cùng cũng bị mù thôi"

La Gia Nam cảm thấy buồn vì hoàn cảnh của Kỳ Minh, nhưng hắn không phải người giỏi an ủi người khác. Nhịn nửa ngày, hắn mới phun ra một câu: "Có sao đâu. Cho dù cậu có không thấy đường thì cậu cũng là một người khiếm thị rất thông minh."

Chương 25

DTV-EBOOK

La Gia Nam nói những lời này chắc cũng không thoải mái gì, nhưng Kỳ Minh lại cảm thấy rất thoải mái. Cậu không muốn người khác thương hại mình. Vì vậy theo bản năng, cậu đã đẩy La Gia Nam ra khi hắn muốn đỡ. Từ nhỏ đến lớn, không biết đã bao nhiêu lần người ta ném cho cậu ánh mắt thương tiếc vì cái bệnh này rồi.

"Cậu... Đỡ hơn chưa? Có muốn tôi đưa cậu đến bệnh viên không?" La Gia Nam cẩn thận hỏi. Hắn không quơ tay trước mặt cậu nữa, làm vậy có vẻ không tế nhị.

Kỳ Minh đeo kính rồi nói với hắn: "Nhanh đi tìm nghi phạm đi. Cái đó quan trọng hơn."

La Gia Nam thấy đôi mắt Kỳ Minh đã trong suốt như trước thì thở phào nhẹ nhõm. Con hẻm rất chật hẹp, hai người chỉ có thể một đi trước một đi sau. Thế nhưng La Gia Nam không cắm đầu về phía trước mà đi nữa. Cứ đi hai bước là hắn quay đầu lại nhìn Kỳ Minh một chút. Nghĩ đến người này bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi thị lực, không hiểu sao La Gia Nam sinh ra một mãnh muốn mãnh liệt: Hắn muốn bảo vệ người này.

"Hèn chi cậu không lái xe. Gặp phải bệnh này mà còn lái xe thì nguy hiểm lắm."

"Không riêng gì lái xe đâu. Tôi không thể làm những công việc có liên quan đến tính mạng của người khác." Kỳ Minh dùng ánh mắt để giục La Gia Nam đi tiếp. "Tôi là bác sĩ y khoa, từng mong muốn được vào khoa Ngoại thần kinh. Chắc cậu không biết đâu, nhưng những đồng nghiệp trong ngành hay nói bàn tay của bác

sĩ ngoại thần kinh là "bàn tay của Chúa." Với cả tôi mắc bệnh này nên cũng muốn thông qua thực nghiệm mà tìm ra hướng giải quyết an toàn cho mắt của mình."

"Cái này không tốt lắm ha..." La Gia Nam vừa nói vừa quay đầu nhìn Kỳ Minh. Hắn đã cố gắng không tỏ ra lo lắng, nhưng hắn hoàn toàn thất bại khi bắt gặp ánh mắt giống như sắp tận thế của cậu.

"Lý tưởng thì đúng là tốt đẹp, còn thực tế thì..." Kỳ Minh thở dài: "Tôi thực tập ở một trung tâm cấp cứu. Có đợt trên đường cao tốc diễn ra một vụ va chạm đuôi xe liên hoàn. Hành lang ở trung tâm cấp cứu chật ních người. Tôi phụ trách một bệnh nhân phải được phẫu thuật gấp vì siêu âm Doppler cho thấy anh ta bị xuất huyết nội trong ổ bụng. Nhưng lúc ấy các bác sĩ phẫu thuật chính đều trong phòng mổ rồi. Độ bão hoà oxy và huyết áp của người này thì ngày càng giảm, truyền máu cũng không kịp vì xuất huyết nội. Y tá giục tôi mau tìm cách, nhưng lúc đó tôi chưa đủ trình độ nên không được phép làm phẫu thuật một mình. Tình huống khẩn cấp thì phải có ngoại lệ thôi... Khi tôi mở khoang bụng để tìm vị trí xuất huyết mới thấy bên trong người này như một bãi chiến trường vậy: Động mạch gan bị rách, đường tiêu hoá bị thùng, xương sườn thì đâm xuyên qua lá lách. Làm sạch, cầm máu, rồi khâu vết thương, thật sự tôi đã làm rất tốt đó. Nhiều bác sĩ có kinh nghiệm phẫu thuật chấn thương trong nhiều năm còn khen kỹ năng của tôi vượt xa trình độ của bác sĩ thực tập."

Siêu âm Doppler sử dụng sóng âm để tạo ra hình ảnh về cách dòng máu lưu thông qua tĩnh mạch và động mạch. Các bác sĩ dùng siêu âm Doppler để tìm hiểu về lưu lượng máu trong cơ thể, đặc biệt là đánh giá xem có bất kỳ tắc nghẽn hoặc bất thường nào khác hay không.

"Ừa, tôi không thể tưởng tượng ra luôn." La Gia Nam nói. Theo mạch suy nghĩ bình thường thì chắc chắn sau giây phút huy

hoàng, người ta sẽ ngã xuống. Hắn chờ Kỳ Minh tiếp tục câu chuyện với "Thế nhưng..."

Quả nhiên, Kỳ Minh im lặng một chút rồi nói: "Thế nhưng tôi phải từ bỏ, từ bỏ cơ hội trở thành bác sĩ phẫu thuật. Đang thực hiện một ca phẫu thuật thì tôi đột nhiên bị thoáng mù. Lúc đó, tôi vừa kẹp một mạch máu bị thụt vào bụng, nhưng tôi không thể nhìn thấy kẹp cầm máu mà y tá đưa qua. Sự việc đó chỉ diễn ra trong mấy giây ngắn ngủi thôi, nhưng nó khiến tôi nhận ra rằng nếu lần sau đang đứng bên bàn mổ mà gặp vấn đề này thì bệnh nhân có thể chết trong tay tôi."

Nếu không phải do đường hẹp, La Gia Nam rất muốn quay lại ôm cậu một cái coi như an ủi nhưng nghĩ lại vẫn thôi. Lòng tự trọng của Kỳ Minh cao như vậy, nếu để cậu nghĩ hắn đang thương hại cậu thì đúng là không hay.

"Cứu người sống không được nên cậu chuyển qua làm bạn với người chết hả?"

"Hồi đầu tôi không tính theo hướng này. Tôi chuyển sang lấy bằng tiến sĩ hai ngành Y học chẩn đoán và Tâm lý học cùng một lúc."

"..." Thể loại não gì đây? Có phải não mắc bệnh dị dạng mạch máu bẩm sinh không??? La Gia Nam cảm thấy thương hại bản thân. Khoảng cách giữa người với người sao có thể lớn như vậy!

Kỳ Minh không biết nội tâm La Gia Nam đang thét gào, tiếp tục nói: "Lần đầu tôi tiếp xúc công việc pháp y là để xác định nguyên nhân tử vong cho một vụ án của cảnh sát. Người chết bị hen suyễn, và văn phòng pháp y bên cảnh sát kết luận anh ta chết do phù nề đường hô hấp. Cái này đúng là đặc điểm phát bệnh hen suyễn. Tuy nhiên, cảnh sát phát hiện ống hít của nạn nhân vẫn còn đầy thuốc. Họ cho rằng vụ án không đơn giản như vậy, thậm chí họ nghi ngờ đó là một vụ mưu sát."

"Sau đó thì sao?" Vừa nghe đến vụ án, La Gia Nam dễ cảm thấy hứng thú. Hắn quay người lại vừa nghe, vừa đi lùi vì sợ bỏ qua một chi tiết nào đó.

"Tôi phát hiện thấy globulin miễn dịch (1) trong máu của nạn nhân quá cao nên đưa ra giả thuyết nguyên nhân cái chết không phải do hen suyễn đột ngột mà là sốc phản vệ (2). Đường hô hấp bị phù nề có thể là triệu chứng của dị ứng. Thời điểm tìm thấy thi thể đã là hai mươi bốn giờ sau khi tử vong rồi. Pháp y lúc đó đã nhầm những phản ứng dị ứng trên da thành vết hoen tử thi (3). Chúng tôi phải xét nghiệm để xác nhận lại vấn đề này." Kỳ Minh nói, cúi đầu nhìn xuống chân La Gia Nam rồi nhắc: "Phía sau có một cái..."

(1) Globulin miễn dịch là các kháng thể, có bản chất là glycoprotein, do các tế bào lympho B cũng như các tương bào tổng hợp khi cơ thể bị phơi nhiễm với các kháng nguyên, có vai trò giúp hệ thống miễn dịch nhận biết và vô hiệu hóa các tác nhân lạ như vi khuẩn hoặc virus.

(2) Sốc phản vệ là một kiểu phản ứng dị ứng cấp tính nặng và đe dọa trực tiếp tới tính mạng nếu không được điều trị kịp thời.

(3) Vết hoen tử thi: Hiện tượng ứ máu tĩnh mạch tại những vùng trũng trên cơ thể, tiếp theo có hiện tượng thoát mạch, tan máu rồi thẩm thấu vào các mô xung quanh tạo nên những vết những mảng màu đặc biệt như hồng, tím hồng hay tím nhìn thấy được bằng mắt xuất hiện sau khi ngừng thở, tim ngừng đập

"Rầm." La Gia Nam bước hụt chân và té xuống.

"Hố." Kỳ Minh nói.

"Sao không nói sớm hơn xíu đi?!" Kỳ Minh kéo La Gia Nam dậy.

Tuy hắn tức giận phủi bụi nhưng thật ra tâm trí của hắn vẫn đang đặt trên vụ án: "Tại sao lại là mưu sát? Sao không phải là ăn uống bậy bạ dẫn đến sốc phản vệ?"

"Chuyện sau đó, bây giờ người ta hay gọi là "máu chó" á." Kỳ Minh cuối cùng cũng nở một nụ cười. Cậu thật sự chưa kịp cảnh báo chứ không cố ý hại La Gia Nam bước hụt chân, nói: "Ga trải giường của nạn nhân được nhuộm bằng thuốc màu tổng hợp, và anh ta dị ứng với loại thuốc đó. Anh ta chết trong lúc đang ngủ. Gia đình nạn nhân tố nhà máy sản xuất ra toà xong rồi nhận được hơn mười hai triệu tiền bồi thường đó."

"Tính bằng đô la Mỹ á?" La Gia Nam đang tính nhẩm xem số tiền quy ra bao nhiêu nhân dân tệ.

"Đúng rồi." Kỳ Minh gật đầu. "Từ đó, mỗi lần cảnh sát và người nhà nạn nhân nhờ tôi hỗ trợ điều tra cũng sẽ có nhân viên công ty bảo hiểm đi xem. Sau đó tôi mới nghĩ nếu không thể cứu người sống được vậy thì thay người chết lên tiếng cũng tốt thôi. Giải oan cho họ cũng là một thử thách mà. Vì vậy tôi học Khoa học pháp y."

"Ba bằng tiến sĩ? Cậu là siêu nhân à?" La Gia Nam khiếp sợ trừng mắt nhìn Kỳ Minh, hỏi: "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi chín. Không có gì đáng ngạc nhiên." Kỳ Minh dửng dưng xua tay: "Mười sáu tuổi tôi đã học đại học rồi. Học đủ tín chỉ thì được học cao học với tiến sĩ thôi. Ba ngành tôi học cũng có mấy môn trùng nhau nên không cần học lại, với học tiến sĩ chỉ cần làm luận văn thôi à. Tôi có kinh nghiệm "thực chiến" rồi nên giảng viên hướng dẫn cũng đâu có tìm ra lỗi đâu."

"Cậu trâu..." La Gia Nam định nói "trâu bò", nhưng nói được một nửa thì không nói nữa. Kỳ Minh có ba bằng tiến sĩ làm cho hắn thật sự rất nể phục. Hàng so với hàng chỉ muốn ném, người so với người chỉ muốn chết... So với ba bằng tiến sĩ của Kỳ Minh,

hạng nhất cuộc thi chiến đấu ở trưởng Cảnh sát của La Gia Nam đúng là chẳng đáng bao nhiêu.

Đương nhiên hắn không ghen tị với Kỳ Minh. Ông trời thưởng cơm cho những người thông minh mà. Cõi lòng dậy sóng của La Gia Nam bây giờ đã lặng, hắn hỏi: "Tại sao cậu lại đến văn phòng thành phố làm cố vấn? Cậu thừa sức đến chính quyền tỉnh hoặc các nơi cấp cao hơn."

Kỳ Minh vô thức đưa tay lên và ấn vào vết sẹo trên đầu.

"Đây là nhà của tôi. Lá rụng về cội. Dù có chết tôi cũng chết trên mảnh đất này."

La Gia Nam vốn đang đắm chìm trong ba cái bằng tiến sĩ của Kỳ Minh, ai ngờ vừa quẹo mốt cái hắn đã đụng ngay mặt Đường Kiến Hiếu. Đúng ra hắn phải giả vờ không quen biết đối phương, đứng trong bóng tối mà theo dõi rồi tìm ra nơi ẩn nấp của gã, sau đó báo cáo với Trần Phi để ông điều động lực lượng cảnh sát đến bắt gã. Thế nhưng Đường Kiến Hiếu có tật giật mình, vừa chạm phải ánh mắt của La Gia Nam thì mặt gã đã tái mét. Gã lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ngày hôm nay xui như chó vậy! La Gia Nam bất đắc dĩ nhìn Kỳ Minh rồi đuổi theo.

"Đứng lại! Cảnh sát!"

Nghe những lời này, Đường Kiến Hiếu càng chạy càng hăng. Hơn nữa, gã đã sớm quen thuộc khu vực này. Gã biến mất chỉ sau mấy cái khúc quanh. La Gia Nam quan sát trước sau vài giây và xác định tên này đã chạy vào toà nhà nào rồi. Đây là những toà nhà ống cao đến năm tầng, và có những lối đi thông giữa các tầng, cảm giác cứ như mê cung vậy. Những người đang đứng

ngoài hành lang chuẩn bị nấu cơm bị Đướng Kiến Hiếu đâm sầm vào. La Gia Nam vừa chạy lên tầng ba đã nghe tiếng chửi bới: "Muốn chết à? Không có mắt hay gì?"

Lao từ cầu thang đi tới lối đi, La Gia Nam nhìn thấy Đường Kiến Hiếu sắp chạy đến gần chỗ ngoặt của lối đi. Hắn lập tức theo vài bước rồi nhảy lên hàng rào đối diện theo đường chéo để chặn Đường Kiến Hiếu. Những người đàn bà đang nấu ăn xung quanh đều hú hét bởi những cảnh hành động như phim. Kỳ Minh cũng đuổi theo, vừa vặn cắt đứt đường tẩu thoát của nghi phạm. Cậu nhìn thấy La Gia Nam liều mạng rượt theo. Hắn ngã xuống từ tầng ba. Hắn ngã xuống từ một độ cao có thể gây gãy tay chân.

"Chạy à?" La Gia Nam lấy còng tay rồi thở hồng hộc: "Tôi cho anh chạy đằng trời!"

Đường Kiến Hiếu thở còn gấp hơn hắn. Một lúc lâu sau, gã mới nuốt nước bọt rồi phun ra mấy chữ: "Đồng chí, tôi tự thú, tôi sẽ tự thú không được sao?"

"Chuyện tự thú, chờ anh về Cục nói với đội trưởng của tôi." La Gia Nam đá người này nằm rạp xuống đất rồi còng lại. Hắn rất ghét kiểu này, biết không chạy được nhưng vẫn cắm cố mà chạy.

Kỳ Minh nhìn động tác còng tay của La Gia Nam là biết hắn bị căng cơ rồi. Sau khi áp giải nghi phạm lên xe, La Gia Nam gọi điện cho phía Cục để sắp xếp cảnh sát đến, còn Kỳ Minh đến siêu thị nhỏ mua một chai nước khoáng đông lạnh.

La Gia Nam cúp máy, vừa định hút một điếu thuốc thì tay hắn bị Kỳ Minh nắm lấy rồi sờ qua sờ lại: "Nè, nè, làm cái gì vậy?" La Gia Nam không hiểu sao tay hắn bị Kỳ Minh sờ, mắt hắn nóng lên, tay cũng quên không rút lại.

"Này?"

Kỳ Minh mò một đường tới vai La Gia Nam. Cậu cảm thấy cơ bắp ở lưng hắn vừa căng vừa nóng. Kỳ Minh ấn xuống một chút, La Gia Nam kêu lên một tiếng. Hay lắm, hắn vừa đau vừa xót, mém tí đã trào nước mắt ra luôn.

"Căng cơ hoặc căng dây chằng, xương không có thương tổn. Về Cục tôi chụp cho tấm hình." Kỳ Minh nhấc cằm nhìn La Gia Nam, nói: "Cởi áo khoác, cởi luôn thắt lưng ra."

Gì? Đang ở ngoài đường mấy người kêu tôi cởi áo cởi thắt lưng làm gì?!

La Gia Nam nghĩ hắn chắc chắn đã nghe nhầm.

Chương 26

DTV-EBOOK

Thấy La Gia Nam kinh hãi nhìn mình, Kỳ Minh cầm chai nước khoáng vẫy trước mặt hắn, nói: "Chườm đá để đỡ căng cơ với bong gân hiệu quả nhất trong vòng hai giờ sau khi bị thương. Nếu cậu muốn ngày mai vẫn nhấc được cánh tay thì đừng có nhăn nhó nữa."

À thì ra là Kỳ Minh định chườm chai nước ngay trên vai cho hắn. La Gia Nam thở phào nhẹ nhõm, cởi áo khoác. Hắn vừa mới nâng tay tính cởi thắt lưng thì chợt nhận ra xung quanh nhiều người qua lại. Vì vậy, hắn chui luôn vào trong xe. Kỳ Minh cầm thắt lưng của La Gia Nam rồi kề chai nước sát vào vị trí vết thương của La Gia Nam. Cậu thấy tay hắn nổi da gà, tóc gáy thì dựng hết lên. Không khí bên ngoài chỉ có mười mấy độ, chỉ cần có xíu gió thổi qua cũng hơi lạnh rồi, mà La Gia Nam còn dán một tảng băng trên vai chắc khó chịu lắm.

"Này, cậu có dũng khí làm anh hùng thì cũng nên có dũng khí chịu đau." Kỳ Minh đeo thắt lưng và cài khoá lại cho hắn rồi lấy khăn giấy lau đi những giọt nước còn đọng lại trên cánh tay hắn. "Nhưng lần sau đừng làm như vậy nữa. Tôi không muốn đem cậu lên bàn mổ đâu."

"Tầng ba thôi. Tôi không tan xương nát thịt được đâu." La Gia Nam nhếch miệng, mở cửa sổ xe rồi châm một điếu thuốc. Tự nhiên hắn nhớ ra Kỳ Minh cũng hút thuốc nên chìa bao thuốc đến trước mặt cậu, hỏi: "Hút không?"

Kỳ Minh chưa lên tiếng thì đã nghe âm thanh từ phía sau truyền đến: "Cái đó... Đồng chí, à không, sếp ơi... Có thể cho tôi một điếu không?"

"Cút! Trước khi mọi chuyện rõ ràng thì đừng nói thuốc, tới nước anh cũng éo được uống!" La Gia Nam hung ác nhìn gương mặt của Đường Kiến Hiếu qua gương chiếu hậu.

Kỳ Minh tiện tay rút điếu thuốc trong tay La Gia Nam hút một hơi rồi dụi tắt đầu thuốc ném ra ngoài cửa sổ. Cậu xoay lại nói với La Gia Nam, lúc này mặt hắn tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Cậu cũng bớt hút thuốc lại đi."

La Gia Nam sững sờ nửa ngày mới hoàn hồn. Mới nãy là sao vậy?! Kỳ Minh hút điếu thuốc hắn vừa hút?! Cái này... Cái này không phải là...

La Gia Nam cắn răng vứt ba chữ "hôn gián tiếp" ra khỏi đầu.

Đường Kiến Hiếu ban đầu trông cũng khá ổn. Nhưng khi thẩm vấn, gã vừa nhìn thấy những bức ảnh hiện trường vụ án, đặc biệt là hình ảnh khuôn mặt Phùng Văn Nguyệt thì cả mặt hắn đã nhăn nhúm như vai chính phim kinh dị vậy. Gã gấp rút đẩy những bức ảnh kia ra, mặt hắn trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

"Đừng có tỏ vẻ đáng cmn thương!" La Gia Nam đạp thẳng vào cái ghế sắt gã đang ngồi. "Nghe cho kĩ đây, đã ngồi trong phòng này thì liệu hồn mà "nôn" hết mấy suy nghĩ xấu xa của anh ra ngoài."

Mấy giây sau, Đường Kiến Hiếu thật sự nôn thốc nôn tháo, suýt chút nữa là trúng người La Gia Nam. Hắn kinh ngạc một chút rồi túm cổ áo của Đường Kiến Hiếu, đè gã lên lưng ghế mà hét lên: "Đệt mẹ mày dám đánh lén cảnh sát bằng "vũ khí sinh hoá" à?!"

Miêu Hồng đang ghi chép biên bản thì cau mày đứng dậy và gọi người vào dọn dẹp.

"Sếp... Sếp... Tôi thật sự không có..." Đường Kiến Hiếu sắp tắt thở, mặt gã nghẹn đến mức đỏ lên: "Không có cố ý... Tôi chưa từng thấy thi thể mà..."

"Chưa từng thấy thi thể sao? Vậy tại sao bà ấy chết?" La Gia Nam cầm ảnh Phùng Văn Nguyệt dí vào mặt Đường Kiến Hiếu: "Nãy nói muốn tự thú mà? Xạo quần hả?"

Đường Kiến Hiếu nhắm chặt mắt rồi hét lên: "Sếp! Tôi không có tự thú cái này!"

Trần Phi đang theo dõi quá trình thẩm vấn nghe thấy câu này thì lập tức đứng dậy gõ lên cửa kính một chiều để ra hiệu cho La Gia Nam buông tay và hỏi rõ sự tình trước. Nhiều năm làm nghề cảnh sát hình sự đã tôi luyện cho Trần Phi một đôi mắt như lửa thử vàng, nhìn qua một người có thể đoán chắc tám hoặc chín phần có phải hung thủ hay không. Lúc La Gia Nam áp giải Đường Kiến Hiếu về, ông đã nói hắn bắt nhầm người. Nhưng La Gia Nam nói tên này muốn tự thú khiến Trần Phi tưởng mình đã nhìn lầm.

La Gia Nam nhường đường cho nhân viên vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ. Khi người ta đã đi ra ngoài hắn lập tức đe doạ Đường Kiến Hiếu: "Khai hết tất cả những chuyện dơ bẩn anh đã làm ra mau!"

"Tôi thật sự... Tôi không..." Đường Kiến Hiếu lắp ba lắp bắp nói, cuối cùng gã nuốt một ngụm nước bọt rồi than một tiếng, nói: "Tôi nhận tội buôn bán tiểu cầu (1) trái phép. Nhưng sếp, tôi làm vậy vì muốn cứu người! Anh có biết một túi tiểu cầu ở bệnh viện là bao nhiêu không? Một nghìn sáu trăm đó! Bảo hiểm đâu có chi trả một tháng truyền máu năm, sáu lần. Cái này là trường hợp có máu để truyền thôi nhé. Có những bệnh nhân thuộc nhóm máu hiếm, người ta hay gọi là nhóm máu gấu trúc (2)ấy.

Chờ ba mươi, bốn mươi ngày mới có một túi máu đúng nghĩa là nằm viện chờ chết!"

(1) Tiểu cầu (tên tiếng Anh: Platelets hay Thrombocytes) là một loại tế bào có mặt trong máu người. Tiểu cầu là một tế bào không có nhân, thực chất chúng là một mảnh tế bào của mẫu tiểu cầu (megakaryocyte), một loại tế bào bạch cầu sinh ra ở tủy xương.

(2) Nhóm máu gấu trúc (Panda blood) là máu hiếm Rh-. Ở Việt Nam, có 99,96% số người thuộc nhóm máu Rh+ (hoặc O+ hoặc B+ hoặc A+ hoặc AB+, xếp theo tỷ lệ giảm dần) nhưng chỉ có 0,04%-0,07% số người thuộc nhóm máu Rh- (hoặc O- hoặc B- hoặc A- hoặc AB-).

La Gia Nam giật mình, nghiêng đầu nhìn Miêu Hồng. Đường Kiến Hiếu nói có đầu có đuôi, logic cũng rõ ràng, nghe qua không giống đang nói dối.

Miêu Hồng liếc nhìn Đường Kiến Hiếu, sau đó xoay người đi ra ngoài thương lượng với Trần Phi. Nếu thằng ranh này nói thật, chắc chắn đằng sau nó có một băng nhóm buôn bán trái phép các chế phẩm từ máu người. Phòng điều tra tội phạm cần thành lập tổ chuyên án, phải báo cáo cấp trên ngay lập tức.

———————

Theo ý Trần Phi, trước tiên nên hỏi rõ ràng về DNA của Đường Kiến Hiếu trong móng tay của Phùng Văn Nguyệt. Người cũng đã bắt rồi, khai cũng đã khai rồi nên gã vào tù là chắc chắn. Ông sẽ trao đổi với cấp trên về những gì Đường Kiến Hiếu đã nói, đồng thời cử một tổ chuyên án đi điều tra. Nhưng việc quan trọng trước mắt vẫn là làm rõ chứng cứ xuất hiện trên thi thể.

"Có biết bà ấy không?" La Gia Nam giơ bức ảnh nạn nhân lên.

Đường Kiến Hiếu quay mặt đi rồi gật đầu, nói: "Y tá trưởng Phùng là người đã "móc nối" tôi với người nhà bệnh nhân."

La Gia Nam cùng Miêu Hồng nhìn nhau.

"Nhưng chị ấy không có lấy tiền, thật sự không lấy một xu tiền lời nào luôn."

"Tại sao hai người quen nhau?" La Gia Nam hỏi.

Đường Kiến Hiếu lau nước mũi, chán nản rũ đầu nói: "Anh trai tôi đổ đốn lắm, lúc nào cũng vào bệnh viện rồi bị đá qua đồn công an vì phê thuốc. Nhưng ổng lúc nào cũng đổ lỗi cho tôi là tđn?! Haiz... Trước đây có lần hai anh em tôi thiếu tiền mà không biết phải làm thế nào. Tôi theo người ta chơi xe, cuối cùng bị tai nạn giao thông. Tôi may mắn không sao, chỉ bị sẹo ở cằm thôi. Nhưng anh tôi thì bị đụng đến gãy mấy cái xương. Đêm tối ổng đau đến mức ngủ không được. Sau đó ổng quen một người kia, người đó kêu ổng hít miếng "thuốc" thì sẽ không đau nữa. Ừ đúng rồi, không đau nhưng lại thành con nghiện. Lúc tôi phát hiện ra thì ổng đã thiếu nợ người ta mấy trăm vạn lãi suất cao rồi..."

Thấy Đường Kiến hiếu dừng lại, Miêu Hồng gõ vào biên bản, nói: "Anh nói tiếp đi."

"Tôi chỉ nghĩ tôi đã gây ra chuyện, tôi có lỗi với anh trai nên đã bán công ty và căn nhà để trả nợ cho anh ấy. Vợ tôi vì chuyện này mà ly hôn. Mẹ tôi vì quá lo lắng mà bị xuất huyết não. Bây giờ mẹ tôi vẫn nằm sống dở chết dở trong viện dưỡng lão." Đường Kiến Hiếu nhắm mắt thở dài, nói: "Tôi từng là nhân viên cung cấp vật tư y tế nên có một số người quen trong trong bệnh viện. Tôi đã sớm biết khoa Huyết học không có đủ máu cho bệnh nhân. Năm ngoái, công việc này có thể bào ra tiền rất nhanh. Nhưng tôi chưa từng đến bệnh viện Nhân Hoà, tôi cũng không biết trèo lên... Hôm ấy anh trai tôi lên cơn nghiện, ổng tự

dằn vặt chết đi sống lại ở nhà. Lúc đó tôi không có tiền, cũng không dám tìm con buôn để mua thuốc cho ổng. Tôi không có cách nào nên đành phải tìm một bệnh viện lạ lạ rồi trộm hai vỉ Dulcolax cho ổng. Đôi khi y tá sẽ giữ lại những viên thuốc mà bác sĩ đã yêu cầu nhưng không sử dụng đến, nhất là trong ca đêm Ai ngờ tôi đụng mặt y tá trưởng Phùng."

Thuốc Dulcolax được các bác sĩ chỉ định điều trị bệnh táo bón, có tác dụng trong quá trình đào thải những chất độc trong ruột trước và sau khi thực hiện phẫu thuật. Đồng thời, loại thuốc này còn được sử dụng đối với những bệnh nhân chuẩn bị quá trình chụp X-quang đại tràng, hay đối với những thủ tục Y tế đường ruột khác.

La Gia Nam khịt mũi, nói: "Ăn trộm bị người ta bắt gặp nên đe doạ người ta à?"

"Sếp! Tôi có việc gấp mà! Anh trai tôi ở nhà khó chịu muốn lấy dao đâm chính mình!" Mặt mày Đường Kiến Hiếu ủ rũ. "Dù sao thì anh em tôi cũng là anh em song sinh, tan xương nát thịt vẫn có cọng gân nối liền, làm sao tôi nỡ trơ mắt nhìn ổng chịu khổ? Từ lúc tôi làm nghề buôn tiểu cầu toàn mang chứng minh thư của ổng. Hai anh em tôi giống nhau như vậy, dù tôi có bị bắt thì cũng tính vào tiền án của ổng, ổng quen mặt cái đồn cảnh sát đó rồi mà... Hôm đó cảnh sát không lục soạt người tôi, tôi ở đó nghe phê bình răn đe có hai tiếng là được thả. Tôi vừa ra thì gặp y tá trưởng Phùng đang cho lời khai. Chị ấy hỏi tại sao tôi lại đi ăn trộm nên tôi kể hết việc trong nhà với chị. Tính chị ấy rất tốt, thật đấy, tôi chưa từng gặp ai lương thiện đến thế. Chị ấy cho tôi năm trăm, kêu tôi đưa anh trai đi cai nghiện chứ ở nhà không thể tự cai. Sau đó tôi có trả tiền lại cho chị ấy, nhưng chị ấy nhất quyết không nhận."

La Gia Nam đốt một điếu thuốc. Nhưng khi thấy sắc mặt của Miêu Hồng, hắn lại đưa điếu thuốc cho Đường Kiến Hiếu. Gã nhận lấy rồi hút một hơi rồi nheo mắt trong làn khói.

"Có một hôm chị ấy gọi điện cho tôi, hỏi tôi có cách nào tìm tiểu cầu cho một bệnh nhân nhóm máu gấu trúc. Gia đình người đó đồng ý chi trả hai ngàn cho một túi máu. Tôi chỉ cảm thấy buồn cười thôi. Đúng là "tri nhân tri diện bất tri tâm", không ngờ y tá trưởng Phùng này muốn nhận thêm chút tiền. Tôi gọi đến nắm mối khác nhau mới tìm được một túi, "tiền trao cháo múc." Lúc tôi đưa tiền cho y tá trưởng Phùng, chị ấy nói làm vậy là vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Nếu chị ấy cầm tiền này thì còn thua cả heo cả chó!"

Đường Kiến Hiếu hút một hơi thuốc rồi chậm rãi phả khói trong lồng ngực ra, trộn lẫn khói thuốc với không khí.

"Đúng, tiểu cầu từ đầu mối cũng chẳng sạch sẽ gì, có khi còn có bệnh truyền nhiễm nữa. Thế nhưng đối với những bệnh nhân chờ máu, không biết sáng mai có thức dậy để thấy được mặt trời không thì đó là cách duy nhất rồi. Y tá trưởng Phùng nói với tôi mười năm trước, em gái của chị ấy cũng là mất vì bệnh bạch cầu. Nếu em ấy có thể nhận được tiểu cầu sau ca cấy ghép tủy xương thì hẳn là em ấy vẫn còn sống đến bây giờ. Em gái chị ấy với bệnh nhân cần tiểu cầu kia trạc tuổi nhau. Chị ấy nói bệnh nhân kia khiến chị nhớ lại về em gái mình, nhìn bệnh nhân này chết đi thì có khác gì nhìn em gái chết thêm lần nữa đâu... Sau lần đó, chị ấy đã nhiều lần đến gặp tôi để lấy tiểu cầu cho bệnh nhân."

Miê Hồng nghe đến đó thì hít một hơi, giấu khoé mắt hơi ướt của mình bằng cách quay sang kiểm tra pin của bút ghi âm. La Gia Nam dựa vào bàn và trầm ngâm nhìn Đường Kiến Hiếu: "Pháp y giám định trên thi thể của Phùng Văn Nguyệt có DNA của anh, anh giải trình thế nào về vấn đề này?" Hắn hỏi.

"Tháng trước có mối của tôi bị bắt nên tôi phải chạy đi nơi khác để "tránh bão." Khi đó trai tôi còn đang trong trại cai nghiện nên tôi cũng yên tâm. Tôi đang mua vé xe lửa thì phát hiện chứng

minh nhân dân của ổng đã bị huỷ là tôi đủ biết ổng gặp chuyện rồi. Tôi nghe ngóng thông tin người ta nói ổng chết ở nhà, chắc là đi cai nghiện xong lại mua thuốc... Sau đó tôi về nhà dể dọn dẹp di vật của anh trai, xem nhật kí cuộc gọi thì thấy ổng đã điện cho y tá trưởng Phùng. Lúc đó tôi mới biết ổng mượn tiền của chị ấy để mua thuốc. Tôi mới chạy đến bệnh viện gặp chị ấy, hỏi chị ấy cho anh tôi mượn bao nhiêu tiền, người có thể chết rồi nhưng nợ thì không thể không trả. Tôi rất tức giận nên giằng co một chút với chị ấy, nếu không phải chị ấy cho anh tôi mượn tiền thì có thể ổng sẽ không chết. Chị ấy không muốn nói, tôi càng hỏi tới, cuối cùng chị ấy cào mấy đường trên tay tôi rồi vùng ra."

Nói xong, Đường Kiến Hiếu xắn tay áo lên để cho La Gia Nam và Miêu Hồng xem những vết cào. La Gia Nam ra hiệu cho gã vén tay áo xuống. Gã hỏi: "Y tá trưởng Phùng chết thế nào?"

"Nghi vấn thắt cổ tự tử." Miêu Hồng nói. "Vụ án vẫn đang được điều tra."

Nghe vậy, nét mặt Đường Kiến Hiếu trở nên đầy hối hận: "Tất cả là tại tôi. Tôi nói với chị ấy chuyện anh trai. Là tôi khiến chị ấy cảm thấy tội lỗi."

Khi Phùng Văn Nguyệt tử vong, Đường Kiến Hiếu đang ở cách bệnh viện mười mấy cây số. Sau khi đã xác nhận chứng cứ ngoại phạm của gã, Trần Phi giao hết tư liệu vụ án buôn bán tiểu cầu trái phép cho các đồng nghiệp ở phòng điều tra tội phạm.

La Gia Nam đang áp giải Đường Kiến Hiếu đến văn phòng pháp y để chụp ảnh làm chứng cứ thì nhận được cuộc gọi từ Hà Dũng Huy. Hắn tưởng người này lại bị bạo động y tế gây khó dễ, ai ngờ là anh ta muốn mời hắn đi ăn tối để cảm ơn hắn vì đã giải vây giúp. Thường thì La Gia Nam sẽ từ chối những lời mời kiểu này.

Nhưng bác sĩ Hạ để lại cho hắn ấn tượng tốt: Vừa thiện lương, vừa rộng lượng. Hắn rất muốn kết bạn với người này.

Bác sĩ Hạ cũng muốn mời hai pháp y theo nên hắn thay mặt hỏi Kỳ Minh: "Có người bạn mời đi ăn cơm, cậu đi không?"

"Bạn của cậu thì cậu đi một mình đi." Kỳ Minh không thèm nhìn lên.

"Cậu cũng quen người này. Bác sĩ Hạ bên bệnh viện Nhân Hoà đó." La Gia Nam ngồi hẳn lên bàn làm việc của Kỳ Minh, nói: "Đi chung đi. Các cậu đều học y nên sẽ có tiếng nói chung, chứ tôi không có hiểu mấy cái vấn đề liên quan tới bệnh viện các thứ, không nói chuyện được thì nhiều khi cũng khó xử."

"Khiếu hài hước của tôi với cậu bác sĩ đó không giống nhau, còn khó xử hơn." Kỳ Minh giơ tay đẩy La Gia Nam xuống.

"Mẹ ơi sao cậu thù dai vậy?" La Gia Nam đảo mắt: "Nãy cậu ấy gọi cho tôi, kêu tôi rủ thầy Kỳ theo vì cậu ấy có một số vấn đề cần hỏi cậu." Nói xong, hắn ngoắc tay với Lão Hàn, nói: "Lão Hàn, bác sĩ Hạ mời ăn cơm, kêu cháu rủ cả chú theo."

Lão Hàn bỏ máy ánh xuống, kiêu ngạo vung tay: "Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của tôi với bà xã. Tổng thống Mỹ có mời thì tôi cũng không đi đâu."

La Gia Nam cười to: "Đây là điều cháu thích nhất ở chú đấy, Lão Hàn. Chú không cao lắm, nhưng khí thế thì cao ngút trời luôn."

"Ranh con, biết điều thì đứng chọc tôi." Lão Hàn chỉ vào La Gia Nam, nói: "Biết nội dung cuốn sách tiếp theo của tôi là gì không? "Một trăm cách giết chết đồng nghiệp phiền phức.""

"Thôi mà chú, cháu làm sao mà có gan trêu chọc chú chứ? Cháu né chú còn không kịp." La Gia Nam chắp tay để bày tỏ sự khâm

phục. Kỳ Minh thấy hắn nhấc tay, hỏi: "Hết đau tay rồi à?"

La Gia Nam chuyển động vai, nói: "Còn đau một chút. Cái chai nước của cậu hữu hiệu thật đó. Nhưng mà nghiêm túc nè, đi chung đi? Giờ cậu về nhà cũng uống sinh tố thôi. Với tôi hẹn bác sĩ Hạ bảy giờ, chở cậu về xong vòng lại kẹt xe là thế nào cũng trễ."

"Để chị Hồng chở tôi, hoặc là tôi bắt taxi về." Kỳ Minh thu hồi ánh mắt, nhất quyết không để ý đến lời mời của La Gia Nam nữa. Cậu thật sự không muốn đi. Một phần vì công việc chưa xong, một phần vì cậu không thích Hạ Dũng Huy lắm. Người này chính là kẻ đầu tiên phá hư hiện trường vụ án.

La Gia Nam khẽ cau mày, ngữ điệu kì quái, hỏi: "Có phải cậu không thích bác sĩ Hạ không? Cậu cảm thấy người ta không đủ trình mời cậu ăn cơm hả?"

"Đúng rồi đó. Tôi không thích cậu ta!" Lời nói của La Gia Nam làm Kỳ Minh trở nên tức giận: "Người khác thì không nói, nhưng cậu ta là bác sĩ mà không có khái niệm gì về việc làm hỏng DNA ở hiện trường hay sao? Phùng Văn Nguyệt chết rõ ràng như vậy rồi mà cậu ta còn hô hấp nhân tạo? Biết cái này gọi là gì không? Thiếu chuyên nghiệp!"

"Không phải bác sĩ nào cũng học pháp y. Trong tình huống cấp bách cậu ta cứu người thì có gì sai?" La Gia Nam thẳng thừng nói: "Không nói tới bác sĩ Hạ không hiểu biết về pháp y. Nhưng nếu là tôi, một cảnh sát, nhìn thấy một Kỳ Minh đang treo cổ lủng lẳng trên đỉnh đầu thì tôi cũng lôi cậu xuống mà hô hấp nhân tạo."

Kỳ Minh bị hắn chặn họng không nói nên lời. Kiến thức tích luỹ từ ba cái bằng tiến sĩ cũng không thể giúp cậu tìm ra được một câu nào để phản bác lại hắn. Trong đầu cậu cũng tưởng tượng ra hình ảnh kia. Không phải hình ảnh "hô hấp nhân tạo", mà là

hình ảnh "treo cổ lủng lẳng trên đỉnh đầu."

La Gia Nam cũng bị chính lời nói của mình vả cho một cái, trong đầu chỉ toàn hình ảnh "hô hấp nhân tạo." Một lúc lâu sau hắn mới dời mắt khỏi đôi môi đang mím chặt của Kỳ Minh.

Lão Hàn đứng bên cạnh nói một câu để đánh tan bầu không khí ngột ngạt giữa hai người: "Đồng chí La Gia Nam, nếu người treo cổ lủng lẳng trên đỉnh đầu là tôi thì cậu đừng có làm hô hấp nhân tạo nha. Tôi không biết phahỉ giải thích với bà xã thế nào đâu."

La Gia Nam phóng tầm mắt qua, nói: "Lão Hàn, chú đừng nói nữa!"

———————

Kỳ Minh quyết định thêm tên mình là đồng tác giả quyển sách "Một trăm cách giết chết đồng nghiệp phiền phức" với Lão Hàn, bởi lẽ La Gia Nam lấy cớ đường kẹt xe, hắn thì đang đói chết để chạy xe thẳng đến địa điểm đã hẹn với Hạ Dũng Huy.

Từ bãi đầu xe dưới tầng hầm đi lên, La Gia Nam nhìn khuôn mặt lạnh như tiền của Kỳ Minh rồi khuyên: "Tới thì cũng tới rồi, cậu cười một cái đi. Tôi thấy bác sĩ Hạ thích cậu lắm đấy. Đừng để người ta quê độ..."

"Cậu đau lòng à?" Kỳ Minh không khách khí đánh gãy lời nói của La Gia Nam.

La Gia Nam giơ tay đỡ cửa thang máy, nhường cho một người mẹ trẻ đang đẩy con ra ngoài trước. Sau khi bước ra, một tay hắn nắm vai Kỳ Minh rồi xoay mặt cậu hướng ra cửa kính trung tâm thương mại, một tay chỉ về cột cờ đứng sừng sững giữa quảng trường, nói: "Nhìn thấy mấy cây cột cờ ở đó không? Đó chính là hình ảnh đại diện cho trái tim thẳng tưng của tôi."

Kỳ Minh đẩy tay La Gia Nam ra, ngữ điệu kiên định nói cho hắn: "Từ góc độ tâm lý học, sự phân biệt dị tính và đồng tính chỉ là biểu hiện của quá trình xã hội hoá của loại người. Nghiên cứu hành vi động vật cho thấy xu hướng tính dục của một cá thể chả có liên quan gì tới giới tính sinh học hết."

"Thôi dừng. Cậu chờ tôi ăn cơm xong rồi giảng bài không được hả?" Vẻ mặt La Gia Nam như kiểu không luyến tiếc cuộc sống này nữa. "À đúng rồi. Lúc qua nhà tôi cậu đừng phổ cập khoa học trên bàn ăn nha. Ba mẹ tôi không có hiểu mấy cái này."

"Ăn cơm ở nhà cậu thì tôi phổ cập khoa học về vấn đề này làm gì?"

"Thì... Nói chung là... A bác sĩ Tiểu Hạ!"

La Gia Nam vẫy tay với bác sĩ Hạ để lảng tránh đề tài. Lúc này Hạ Dũng Huy đang đứng chờ bọn họ ở cửa ra vào.

Hạ Dũng Huy mặc quần áo thể thao thay cho áo blouse trắng trông trẻ ra vài tuổi. Anh dắt hai người vào phòng đặt riêng, sau đó ra hiệu cho nhân viên phục vụ đem thực đơn đưa cho Kỳ Minh, nói: "Thầy Kỳ, thầy thích ăn gì thì cứ gọi tuỳ ý nhé."

Kỳ Minh không nhìn đến thực đơn, chỉ lạnh nhạt nói với nhân viên phục vụ: "Salad trái cây không để mayonnaise."

"Phục vụ, đưa thực đơn cho tôi." La Gia Nam nói tiếp: "Bác sĩ Tiểu Hạ, thầy Kỳ của chúng tôi buổi tối chỉ ăn chay thôi."

"Vậy sao? Cho thêm một gỏi rễ cây cụp tai. Không biết thầy Kỳ có biết mùi món này không?" Hạ Dũng Huy cười với Kỳ Minh. Cậu nhìn anh ta rồi hỏi: "Bác sĩ Hạ là người Tứ Xuyên sao?"

Rễ cây cụp tai là rễ cây rau diếp cá. Ở Quý Châu người ta còn sử

dụng cả rễ của loại cây này trong nhiều món ăn. Món này có vị chua đặc trưng. Đặc biệt, người dân địa phương còn xem nó như một loại thảo dược quý, rất tốt cho phổi. Thậm chí người ta còn cho rằng rễ diếp cá còn chính là thảo dược giúp Quý Châu thoát khỏi sự bùng phát của dịch SARS năm 2003 ở Trung Quốc.

Ánh mắt Hạ Dũng Huy sáng lên: "Thầy Kỳ đoán trúng rồi. Cha tôi quê Tứ Xuyên. Tôi được sinh ra ở đó luôn."

La Gia Nam không nhìn thực đơn nữa mà nhìn sang Kỳ Minh: "Rễ cây cụp tai là cái gì?"

"Người ta hay gọi là rễ cây diếp cá. Ở Vân Nam, Quý Châu với Tứ Xuyên ăn nhiều lắm."

"Rễ cây cụp tai ăn rất tốt cho sức khoẻ, thông cổ họng đấy." Hạ Dụng Huy nói tiếp: "Cảnh sát La hay hút thuốc đúng không? Lát anh ăn thử xem, bảo đảm sáng mai cổ họng không bị đàm."

La Gia Nam vô thức cuộn những ngón tay đã ố vàng vì tàn thuốc, cười khan: "Tôi chuẩn bị cai nghiện rồi."

Kỳ Minh lườm La Gia Nam biết bỏ các thói hư tật xấu, ủa cái này là đi xem mắt hay gì vậy?!

———————

La Gia Nam chỉ ăn một miếng gỏi rể cây cụp tai liền nhanh chóng uống mấy ngụm nước trà. Này là món gì vậy? Tanh tanh y như rong rêu, có phải món cho người ăn không! Đương nhiên La Gia Nam được nuôi dạy rất tốt, hắn sẽ không nói những lời đó ra trên bàn ăn, cũng không muốn phải mắng chửi Kỳ Minh và Hạ Dũng Huy – những người ăn món này mà không bị sang chấn tâm lý.

Sau này ai hỏi cũng không thể nói mình trừ thịt người cái gì

cũng ăn, La Gia Nam thầm nghĩ. Hắn đã thêm gỏi rễ cây cụp tai vào danh sách đen. Phải mà năm đó phần thi chạy năm ngàn mét của bài đánh giá thể lực đầu vào trường cảnh sát, có người đuổi theo hắn để ép hắn ăn cái thứ này, La Gia Nam đảm bảo hắn sẽ chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Các món ăn nóng hổi liên tục được dọn ra. Hạ Dũng Huy hỏi: "Cảnh sát La không uống chút rượu à?"

"Không được. Lát nữa tôi phải lái xe." La Gia Nam cố gắng nhịn cái mùi tanh trong khoang miệng xuống mà rặn ra một nụ cười.

Kỳ Minh càng ngày càng cảm thấy La Gia Nam giống như đang đi xem mắt. Lúc trước ở quán tôm hùm đất của lão B, một mình La Gia Nam nốc nửa thùng bia Tuyết Tân, trước khi về còn được lão B khen nữa. Nhưng lời tiếp theo của La Gia Nam đã gạt đi sự nghi ngờ trong mắt cậu.

"Đội trưởng sắp xếp tôi đưa đón thầy Kỳ đi làm. Tôi phải đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ." La Gia Nam nói rồi quay sang nháy mắt với Kỳ Minh.

"Làm cảnh sát chắc là cực lắm nhỉ?" Hạ Dũng Huy rót thêm trà vào ly của La Gia Nam. "Mấy hôm tôi trực đêm ở phòng cấp cứu thường thấy cảnh sát đưa người vào bệnh viện."

"Vì nhân dân phục vụ. Đây là bài học đầu tiên về trách nhiệm của cảnh sát." La Gia Nam gõ nhẹ trên mặt bàn thay cho lời cảm ơn. "Thật ra làm cảnh sát bên phía dân sự mới cực khổ, cảnh sát hình sự thì chỉ chịu nhiều nguy hiểm hơn chứ còn lại cái gì cũng tốt hơn."

"Anh từng làm cảnh sát dân sự nữa sao?" Hạ Dũng Huy đặt bình trà xuống rồi tập trung trò chuyện với La Gia Nam. Anh ta dường như đã quên mất Kỳ Minh còn sống sờ sờ ngồi kế bên.

"Trước khi tốt nghiệp tôi thực tập ở phân cục. Ngày nay, càng có nhiều công chức trúng tuyển hoặc quân nhân xuất ngũ đi làm ở đồn cảnh sát." La Gia Nam thấy Kỳ Minh khẽ nhíu mày, hắn lập tức dẫn dắt đề tài về phía cậu: "Đúng rồi, bác sĩ Tiểu Hạ, anh có vấn đề gì cần hỏi thầy Kỳ?"

Bữa cơm này là hắn lôi Kỳ Minh theo. Nếu hắn làm đối phương cảm thấy khó xử thì chắc lát hắn cũng không có cửa mà về nhà.

"Ừ. Nhưng phục vụ dọn lên đủ món rồi. Ăn trước, không lát nữa nguội." Hạ Dũng Huy cũng đổi đề tài. Anh bưng một chén súp cho La Gia Nam, lại múc đầy một muỗng rong biển cho hắn, nói: "Cảnh sát La, cảm ơn anh hôm đó đã giải vây giúp tôi."

Sự nhiệt tình của đối phương làm tay chân La Gia Nam luống cuống. Hắn đứng lên nhận lấy chén rồi nói: "Đừng đừng đừng, đó là trách nhiệm của tôi. Cậu như vầy làm tôi... Á!"

Chén bị hai người giằng qua giằng lại, súp bên trong bắn một chút lên tay La Gia Nam. Hạ Dũng Huy thấy vậy liền lấy giấy ăn lau, La Gia Nam thì liên tục nói không sao, hai người lại tiếp tục đẩy qua đẩy lại. Kỳ Minh ngồi đó, khoanh tay lạnh mặt nhìn hai người này nắm tay nhau.

La Gia Nam rút tay về rồi nói với Hạ Dũng Huy: "Lần đó là tôi tự nguyện. Tuổi chúng ta cũng ngang nhau, cậu đừng khách khí như thế."

Hạ Dũng Huy đẩy mắt kính xuống, áy náy nói: "Thật ra tôi cũng rất muốn làm cảnh sát nhưng vì vấn đề thị lực nên không thi đậu. Tôi cận nặng quá."

Được người khác sùng bái thì ai mà chẳng lâng lâng. Nhưng nhớ tới Kỳ Minh cũng bị thoáng mù, La Gia Nam treo lên vẻ mặt thông cảm nhìn cậu. Nhưng cậu trừng mắt lên để tỏ ý: "Mấy người dám đem tôi ra làm ví dụ để an ủi người khác thử xem?"

Vừa ăn vừa nói chuyện, vậy mà cũng nói đến đề tài bạo động y tế. La Gia Nam nghe Hạ Dũng Huy nói đôi khi bệnh viện cũng sẽ bồi thường cho người nhà bệnh nhân, mặc dù trách nhiệm không phải nằm ở y phía y tế. Hắn hỏi tại sao không thể trực tiếp lên toà mà phân xử.

"Hôm trước anh cũng thấy rồi đó cảnh sát La." Hạ Dũng Huy bất đắc dĩ thở dài, nói: "Đưa lên toà xử thì có ích lợi gì đâu, người nhà bệnh nhân muốn tới phá thì cứ tới thôi. Một đám người già ôm theo trẻ em ngồi ngay sảnh bệnh viện, đến cảnh sát còn không biết phải làm sao. Bây giờ toàn là người nhà đến quấy phá, người đông thế mạnh mà. Nếu không thể trấn áp được bọn họ thì bệnh viện cũng không thể hoạt động được bình thường."

"Cái này thật là vãi l..."

La Gia Nam nuốt một miếng đồ ăn để ngăn bản thân mình "phun châu nhả ngọc." Bác sĩ Tiểu Hạ không nói tục chửi thề xíu nào, nói chuyện với người có văn hoá mà chửi thể nói tục thì cũng không hay. Nhưng nói đi nói lại, Kỳ Minh là người có văn hoá nhất trong những người có văn hoá, thế nhưng hắn không cảm thấy kì cục khi chửi thề trước mặt cậu, đúng nghĩa kmaynhông có cảm giác gò bó. Hắn liếc sang Kỳ Minh, thấy cậu vẫn đang ăn salad không có mayonnaise. Hắn đẩy đĩa bông cải xanh xào đến trước mặt cậu.

Kỳ Minh đưa đũa gắp một bông rồi cúi đầu ăn không thèm để ý tới hắn. Vậy mà nói là không có tiếng nói chung, tôi thấy mấy người nói không ngừng luôn mà? Cậu khá là chắc kèo Hạ Dũng Huy chỉ muốn mời một mình La Gia Nam đi ăn cơm thôi, còn mời hai pháp y theo thì chắc là khách sáo, nhưng đồng chí La Bí Ngô thì tưởng người ta muốn mời thật.

Nhìn khuôn mặt lạnh như tiền của Kỳ Minh, La Gia Nam hắng giọng, nói: "Không sao đâu bác sĩ Tiểu Hạ. Lần sau có người đến quấy phá thì cứ trực tiếp tìm tôi."

"Cảm ơn anh, cảnh sát La. Thật ra chuyện như vậy cũng xảy ra không thường xuyên đâu. Nhiều người vẫn có lý trí mà." Hạ Dũng Huy khuấy canh trong tô, vẻ mặt có chút cô đơn. "Bệnh nhân thì mắc bệnh hiểm nghèo, chi phí chữa trị lại cao nên cuối cùng gia đình họ chẳng còn tiền bạc hay của cải gì. Tâm lý của họ mất cân bằng cũng là điều rất bình thường thôi. Dù sao bác sĩ cũng không phải thần thánh..."

La Gia Nam thấy anh ta đột nhiên chán ăn thì vươn tay ra vỗ cánh tay đối phương, nói: "Thôi, đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Ăn cơm mà nghĩ đến chuyện không hay thì dễ dẫn đến khó tiêu."

"Trên thực tế, tâm trạng không tốt sẽ kích thích dạ dày tiết ra axit. Cậu nói chuyện không có khoa học." Kỳ Minh nhắc, đồng thời quay sang nhìn La Gia Nam.

Mặt La Gia Nam cứng lại, hắn cũng quay sang liếc Kỳ Minh. Đúng là không chừa lại thể diện cho ai. Cho dù tôi có nói chuyện không khoa học thì mấy người cũng đâu cần nhắc nhở tôi trước mặt người khác?!

"Theo quan điểm y học cổ truyền Trung Quốc thì cảnh sát La nói cũng không sai đâu." Hạ Dũng Huy thấy ánh mắt hai người kia như bắn ra lửa nên anh nhanh chóng hoà giải: "Gan và dạ dày bị nóng nên ăn không thoải mái, cũng coi như là khó tiêu."

La Gia Nam nhìn Hạ Dũng Huy, ánh mắt đầy vẻ biết ơn. Bác sĩ này nói lời nào cũng dễ nghe. Còn Kỳ Minh chắc là do tiếp xúc với người chết quá lâu nên thiếu kĩ năng giao tiếp với người sống.

"Bác sĩ Hạ học y học cổ truyền Trung Quốc à?" Kỳ Minh hỏi.

"Ông nội và cha tôi đều học Đông y, còn tôi nghiên cứu Tây y." Hạ Dũng Huy thấy ánh mắt dò xét của Kỳ Minh thì mỉm cười với cậu.

"Nhà cậu ba đời làm nghề bác sĩ, còn được nuôi dưỡng từ nhỏ, bác sĩ Hạ chắc chắn là người giỏi nhất so với các đồng nghiệp rồi."

"Cái này tôi không dám nhận. Tôi chỉ mong mình không làm mất mặt trưởng bối trong nhà."

"Ôi trời cái này tôi hiểu quá đi chứ." La Gia Nam xen vào. "Nhà tôi cũng ba đời làm cảnh sát. Lỡ mà tôi làm sai cái gì, bên Cục chưa kịp xử lí là cha tôi đã đánh tôi tàn phế rồi."

Kỳ Minh quay sang nhìn La Gia Nam với ánh mắt: "Sao cậu nhiều chuyện vậy?!"

———————

Những vấn đề Hạ Dũng Huy muốn hỏi Kỳ Minh đều chẳng có gì khó. La Gia Nam có thể thấy cậu hơi mất kiên nhẫn. Ăn một bữa cơm thôi mà muốn bao nhiêu khó xử thì có bấy nhiêu. La Gia Nam lấy cớ đi vệ sinh rồi lẳng lặng trả tiền cho bữa ăn. Hạ Dũng Huy biết được thì giận đùng đùng, nói hắn làm vậy là nợ ân tình, rồi lại hẹn lần sau sẽ mời hắn đi ăn ở một nhà hàng "chanh sả" hơn.

Lúc đang tạm biệt nhau dưới hầm giữ xe, La Gia Nam và bắt tay Hạ Dũng Huy một cách lịch sự. "Coi như có thêm một người bạn. Bác sĩ Tiểu Hạ, tôi cũng rất ngưỡng mộ bác sĩ. Mọi người chính là những thiên thần áo trắng luôn chữa bệnh, cứu người."

"Tôi là bác sĩ nội khoa, sao có thể so sánh với các bác sĩ phẫu

thuật chứ." Hạ Dũng Huy lắc đầu. "À, tôi hỏi thêm một chuyện. Vụ án y tá trưởng Phùng tiến triển thế nào rồi? Xác định nguyên nhân tử vong là tự sát sao?"

"Vẫn không có tiến triển. Lần anh cung cấp manh mối về người kia ấy, đó không phải hung thủ. Anh ta có chứng cứ ngoại phạm..."

"La Gia Nam! Mở cửa xe!"

Âm thanh Kỳ Minh cách mười mấy mét nhưng lại giống như một lưỡi dao cắt ngang lời nói của hắn.

Trên đường về, La Gia Nam lờ mờ cảm thấy Kỳ Minh đang khó chịu. "Mắc gì hồi nãy cậu tỏ thái độ với bác sĩ Tiểu Hạ vậy?" Hắn hỏi. Ban nãy Kỳ Minh thét lên khiến Hạ Dũng Huy bị doạ đến sắc mặt thay đổi, La Gia Nam cũng bị lúng túng theo.

"Chi tiết của vụ án có thể tiết lộ với người không có liên quan sao?" Kỳ Minh liếc hắn.

La Gia Nam dựa vào lí lẽ mà cãi lại: "Cậu ấy cung cấp manh mối cho chúng ta. Sao lại gọi là "người không có liên quan"?

"Cậu ta hỏi chuyện về Đường Kiến Hiếu à?" Kỳ Minh hỏi vặn lại. Cậu không để La Gia Nam giải thích, nói tiếp: "Mắt tôi có vấn đề chứ tai tôi vẫn còn tốt. Cậu ta hỏi "Xác định nguyên nhân tử vong là tự sát!""

La Gia Nam cứng họng. Đúng là hắn không chuyên nghiệp, nhưng Kỳ Minh có cần phản ứng như một khẩu đại bác vậy không? Đều học y nhưng nhìn bác sĩ Tiểu Hạ kìa, vừa hiền lành vừa ân cần, vậy mới là thiên thần áo trắng trong lòng bệnh nhân.

"May mà cậu là pháp y." La Gia Nam lầm bầm. May mà Kỳ Minh

không làm bác sĩ. Nếu không với cái tính này của mấy người, người không có bệnh cũng bị doạ thành bệnh luôn.

Kỳ Minh trừng mắt lên: "Có ý gì?"

"Ý tôi là tinh anh như cậu thì thích hợp để làm pháp y."

"Cậu đang mỉa tôi."

"Tôi nào dám mỉa? Pháp y mấy người có thể viết hẳn một hệ liệt "Hướng dẫn giết người", một mình Lão Hàn thôi tôi đã khó sống, thêm cậu nữa thì tôi không dám ngủ luôn á."

Coi như cũng biết điều đó. Kỳ Minh ngoắc khoé miệng, nói: "Edmund Locard – ông tổ ngành khoa học pháp y từng nói "Tất cả mọi người đều để lại dấu vết." Cho dù kinh nghiệm làm pháp y có phong phú thì tôi cũng không thể thực hiện một "tội ác hoàn hảo" được."

Edmund Locard (13/12/1877 – 04/5/1966) là một nhà khoa học người Pháp, được mệnh danh là "Sherlock Holmes của nước Pháp." Ông đã tạo ra công thức cho các nguyên tắc cơ bản của khoa học pháp y. Trong đó, nguyên lý về sự chuyển giao tại hiện trường vụ án, được giới cảnh sát biết tới dưới cái tên gọi là "nguyên lý Locard", vẫn được ứng dụng rộng rãi cho đến ngày nay: "Không một ai có thể đến và rời khỏi một địa điểm, đi vào và đi ra khỏi một căn phòng mà không nâng lên và đặt xuống một cái gì đó, không cầm lấy và mang đi một thứ gì đó ở tại địa điểm hay căn phòng đó", nói một cách khác, bất kỳ ai cũng sẽ để lại ở hiện trường một dấu vết gì đó đánh dấu sự có mặt của mình, việc các nhà điều tra phải làm là tìm ra chúng.

"Uầy vậy cũng coi như tôi được an ủi." La Gia Nam cười khô khốc. "Nếu tôi bị cậu giết hại thì thế nào cũng sẽ được giải oan thôi."

Kỳ Minh gật đầu, sau đó lại lắc: "Nhưng tôi biết cách rút xương khỏi thi thể cậu ra. Chưa chắc đã có người biết cậu bị giết đâu."

"..." La Gia Nam lần thứ hai nhận ra đạo lý trân quý sinh mạng, tránh xa pháp y!

Buổi sáng mới đến Cục, La Gia Nam đã nhận được cuộc gọi từ Trần Phi. Diêu Tuấn – chồng của nạn nhân Phùng Văn Nguyệt đến hỏi về tiến triển của vụ án, nếu đã kết luận là tự sát thì mau đưa thi thể về để người nhà xử lí việc tang lễ. La Gia Nam mấy ngày nay bận rộn nên đã quên mất người này. Hắn xem lại biên bản lời khai mà Miêu Hồng và Triệu Bình Sinh đã viết, sau đó hắn mới đi gặp Diêu Tuấn.

Căn cứ vào lời khai của các y tá, thời gian mà Diêu Tuấn đến bệnh viện đến lúc phát hiện thi thể còn không quá hai phút. Vì vậy có thể loại trừ ông ra khỏi diện tình nghi. Thật ra nếu xem xét tiến trình điều tra vụ án thì có thể kết luận nguyên nhân tử vong là do tự sát. Nếu lời khai của Diêu Tuấn là thật, những vết thương trên người nạn nhân không phải do bạo lực gia đình mà do bà ấy tự gây nên, thì có thể chứng minh bà ấy phải gánh chịu nhiều áp lực. Đường Kiến Hiếu chất vấn bà ấy chẳng khác gì đổ lỗi cho bà về cái chết của anh trai. Cọng rơm cuối đè chết con lạc đà mà.

Cọng rơm cuối đè chết con lạc đà (It"s the last straw that broke the camel"s back) bắt nguồn từ câu chuyện một người chủ có một con lạc đà già. Có một lần chủ nhân muốn xem con lạc đà già đến cùng có thể mang bao nhiêu hàng hóa nên anh ta không ngừng chất hàng hoá lên lưng nó. Thế nhưng con lạc đà già vẫn không quỵ. Cuối cùng chủ nhân muốn xem nó đã đến cực hạn chưa, liền nhẹ nhàng đặt một cọng rơm trên lưng nó. Không ngờ một cọng rơm này làm lạc đà ngã quỵ. Ý nghĩa của truyện là một sự việc đã đến giới hạn, thì chỉ cần một nhân tố nhỏ cũng

dẫn đến sụp đổ.

Nhưng có một điểm đáng nghi: Phùng Văn Nguyệt trước khi chết không để lại di thư, trước đây bà cũng không có khuynh hướng tự sát. Nhà bà ấy còn cha già đã bảy mươi tuổi cần được chăm sóc, nếu bà không nói không rằng mà rời đi như thế này thì rõ ràng không hợp lí. Ngoài ra, thông qua giám định cũng không tìm thấy DNA của nạn nhân ở bất cứ đâu trong hiện trường. Vì vậy, Lão Hàn và Kỳ Minh vẫn khăng khăng vết thương trên ngón tay Phùng Văn Nguyệt là thương tích do tự vệ.

Diêu Tuấn nghe nói vụ án không có tiền triển, gương mặt tiều tuỵ phủ thêm một tầng mây đen: "Đến giờ này tôi vẫn chưa dám nói với cha rằng Văn Nguyệt mất rồi... Em dâu đã mất, mẹ vợ cũng đã qua đời từ hai năm trước. Tôi với Văn Nguyệt không có con, coi như gia đình này tuyệt hậu."

La Gia Nam đưa tay xoa gáy rồi nhìn về phía đội phó. Tuy Triệu Bình Sinh học tâm lý học tội phạm nhưng những lúc an ủi gia đình nạn nhân cũng là ông ra tay. Hắn từng phản đối với Trần Phi về vấn đề này, sau đó lại bị đội trưởng hỏi ngược lại: Trong phòng này, ai có thể dùng lời lẽ chân thành mà an ủi người ta nhất?

Vì vậy, đội phó Triệu – một người đàn ông cao 1m8 trở thành người được Tổ trọng án giao trọng trách lau nước mắt cho người nhà nạn nhân. Không phải do tính cách của ông mềm yếu, ai trong Tổ trọng án mà không có trái tim làm bằng sắt bằng đá đâu. Thế nhưng người nhà nạn nhân khóc lóc càng làm họ nhớ đến nạn nhân nhiều hơn. La Gia Nam đã từng thấy đội phó trực ca đêm tiếp đón người nhà nạn nhân, sáng hôm sau, hốc mắt ông đã sưng lên như hai quả đào.

Triệu Bình Sinh rót cho Diêu Tuấn một li nước, nói: "Anh Diêu, mong anh cố gắng nhớ lại dù là chi tiết nhỏ bé nhất, chỉ cần có liên quan đến biểu hiện khác thường của vợ thì có thể được xem

là manh mối trọng yếu giúp cảnh sát mau chóng kết án."

"Lúc bà ấy gọi điện cho tôi thì vẫn bình thường, còn nói muốn ăn cá hồ hầm tôi làm. Lúc đó gần bảy giờ nên tôi chạy đi siêu thị để mua. Lúc nấu xong tôi mang đồ ăn đến bệnh viện, nào ngờ..." Nước mắt Diêu Tuấn rơi lã chã. Hắn khóc không thành tiếng. Một người đàn ông khóc đến như vậy làm những người ngồi xung quanh không khỏi cảm thấy lo lắng.

Triệu Bình Sinh rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Diêu Tuấn, chờ ông bình tĩnh lại rồi hỏi tiếp: "Tôi xem ghi chép ca trực y tá, thấy hôm đó đúng ra bà ấy không cần trực. Với lại cũng không có ai xin nghỉ phép. Bà ấy có nói với anh tại sao lại làm việc ngoài giờ không?"

"Hiện tại đang là thời điểm chuyển mùa nên những người có vấn đề về hô hấp rất dễ mắc bệnh. Mấy ngày trước còn có bệnh nhân đột ngột qua đời. Văn Nguyệt sợ ban đêm có bệnh nhân phát bệnh nhưng không có y tá phát hiện nên bà ấy chủ động tăng ca." Diêu Tuấn xì mũi, giọng mũi dày đặc. Ông thở dài: "Bà ấy luôn đặt nặng trách nhiệm. Các anh thấy những vết thương trên người bà ấy... Nhắc đến chỉ sợ các anh chê cười. Từ sau khi em gái qua đời, bà ấy dùng cách thức này để trút giận. Cứ có bệnh nhân ra đời là người bà ấy có thêm một vết thương. Ban đầu bà ấy chỉ tự cấu vào da thịt thôi. Sau này tôi phát hiện bà ấy còn dùng cả dao con, rồi bấm móng tay thì tôi dẫn bà ấy đến gặp tâm lí gia. Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì hết, sau đó bà ấy nhờ tôi cấu bà ấy đi. Làm sao tôi nỡ xuống tay chứ, nhưng nếu tôi không làm vậy thì bà ấy dùng dao làm tổn thương mình ngay trước mặt tôi... Sau đó tôi cũng chết lặng, bà ấy muốn tôi cấu ở đâu thì tôi cấu ở đó, miễn bà ấy thoải mái là được..."

Những cảnh sát nhìn nhau, trong mắt chứa sự cảm thông. Đúng lúc này, Miêu Hồng đến gõ lên cửa sổ phòng làm việc, kêu La Gia Nam ra ngoài.

"Sư phụ, có chuyện gì vậy?" La Gia Nam hỏi.

Miêu Hồng mím môi và ra hiệu cho hắn khoan lên tiếng. Cô dẫn La Gia Nam đến trước bàn làm việc rồi mở video giám sát mới lấy từ chỗ trưởng khoa Phương. Cô chỉ vào thời gian trên màn hình rồi nói nhỏ: "Tôi mới phát hiện, tám giờ rưỡi Diêu Tuấn đi vào bệnh viện từ cửa chính, nhưng thời gian ông ta phát hiện ra thi thể là chín giờ rưỡi. Vậy trong một tiếng đồng hồ đó ông ra đã đi đâu?"

Chương 27

DTV-EBOOK

Nơi trò chuyện đổi từ phòng khách sang phòng thẩm vấn, nước mắt trên mặt Diêu Tuấn cũng chuyển thành mô hôi lạnh. Ban đầu, Tiêu Hồng và Triệu Bình Sinh là những người đã lấy khẩu cung của ông ta nên bây giờ bọn họ cũng chính là người tra hỏi. La Gia Nam gọi điện thoại hỏi Kỳ Minh có muốn qua xem màn hình giám sát cùng hắn hay không, đối phương nói cậu đang dở tay, chờ một chút cậu sẽ qua sau.

Trước khi dẫn dắt La Gia Nam, Miêu Hồng luôn hợp tác thẩm vấn cùng với Triệu Bình Sinh, vì vậy cô đã nắm rõ "chiến lược" hỏi cung của ông. Triệu Bình Sinh có một thói quen: Ông sẽ nhìn chằm chằm vào nghi phạm chừng mười phút rồi mới mở miệng. Trần Phi lúc nào cũng chê ông phiền phức, nhưng Triệu Bình Sinh giải thích cách thức này không chỉ bào mòn tính kiên nhẫn của đối phương, mà nó còn cho hai bên thời gian để quan sát "đối thủ" của mình. Bản thân Triệu Bình Sinh là người có tính nhẫn nại cao, không như đám thanh niên trẻ tuổi La Gia Nam hở ra là xù lông.

Chưa đến mười phút mà mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo của Diêu Tuấn. Nhiều lần ông ta mở miệng ra nói chuyện nhưng không thể phát ra âm thanh. Đây chính là hiệu quả Triệu Bình Sinh mong muốn: Làm cho nghi phạm chột dạ đến mức móc tim móc phổi nói hết toàn bộ chân tướng. Cuộc chiến im lặng giữa Triệu Bình Sinh và một nghi phạm có khi lên đến bảy tiếng đồng hồ. Hai bên chỉ ngồi nhìn lẫn nhau mà không nói tiếng nào, mãi cho đến khi ông bắt được dấu hiệu phòng tuyến tâm lý của đối phương sụp đổ.

Ông khẳng định nội tâm của người đàn ông đối diện này đã sớm

bám bụi rồi.

"Tám giờ rưỡi anh vào bệnh viện từ cửa chính." Triệu Bình Sinh co ngón tay trỏ rồi gõ thật chậm lên mặt bàn kim loại. Ông muốn dùng âm thanh trầm thấp mà có nhịp điệu này tạo áp lực cho đối phương. "Sau đó anh đã đi đâu?"

Diêu Tuấn ngồi sụp xuống, cúi đầu nói: "Vườn hoa nhỏ ở trong... Có người chơi cờ tường nên tôi... Tôi đi xem người ta một lúc."

"Anh mang theo cơm nóng món ngon cho vợ nhưng không đưa, lại nhàn hạ thoải mái đi xem người ta chơi cờ tướng sao?" Triệu Bình Sinh lắc đầu. "Anh Diêu, tôi cho anh vài phút để suy nghĩ thật kĩ. Nghĩ xong thì nói."

Đột nhiên bên trong màn hình giám sát truyền đến âm thanh "két két" dữ dội. La Gia Nam tưởng máy móc có vấn đề nên định đập đập vài cái thì Trần Phi ngăn lại. "Hơn một triệu đó. Đập hư cậu đền nhé?" Trần Phi trừng mắt quát: "Không phải màn hình có vấn đề đâu. Tiếng chân ghế cào xuống sàn đó."

À, lúc này La Gia Nam mới biết thì ra Diêu Tuấn run cầm cập, dẫn đến ghế tựa cũng run theo.

"Tôi không có giết người. Cảnh sát Triệu, thật đó..."

Giọng nói của Diêu Tuấn bỗng run rẩy. Bỗng nhiên ông ta giơ tay và đánh vào mặt mình mạnh đến mức nghe thấy tiếng "bịch bịch." Ông ta vừa đánh vừa nói: "Tôi không phải người! Tôi xin lỗi Văn Nguyệt! Tôi không phải người! Tôi là cầm thú!"

Miêu Hồng muốn ngăn ông ta lại, thế nhưng khi cô vừa đứng dậy thì Triệu Bình Sinh đã vươn tay nắm chặt lấy cổ tay cô, nói: "Cứ để yên cho ông ta phát điên đi." Triệu Bình Sinh thấp giọng nói. Thật ra ông đã đoán được nếu có thứ gì có thể khiến một người đàn ông quên luôn chuyện đưa cơm cho vợ mình thì chắc

chắn đó là ngoại tình.

Những người đang xem màn hình giám sát ngay bên cạnh cũng cau mày khi âm thanh này. Kỳ Minh tới đúng lúc Diêu Tuấn đang "biểu diễn." Cậu chưa từng thấy nghi phạm nào tự đấm vào mồm mình trước mặt cảnh sát, không, nói đúng hơn là cậu chưa từng thấy cảnh này bao giờ. Nhưng cậu biết ý nghĩa của hành động này: Ở trước mặt người khác tự trừng phạt chính mình, nhìn thì tưởng là ăn năn hối lỗi, nhưng thật ra chỉ muốn giữ gìn tôn nghiêm của bản thân thôi.

Diêu Tuấn đánh mệt rồi thì rũ tay xuống, mặt sưng lên và nhìn Triệu Bình Sinh với ánh mắt cầu khẩn: "Tôi... Tôi ở trong bệnh viện... Có hẹn hò với một người... Cô ấy có thể... Có thể chứng minh tôi không giết người..."

Triệu Bình Sinh ra hiệu cho Miêu Hồng bật bút ghi âm lên. Những lời từ nãy đến giờ đều là vô nghĩa, bây giờ mới xem chuyện thực hư ra sao.

———————

"Anh hẹn hò với ai? Người đó làm việc ở phòng nào?" Triệu Bình Sinh hỏi.

Diêu Tuấn sụt sịt, miễn cưỡng nói: "Vu Na. Lúc trước cô ấy cũng là y tá phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú của khoa Nội hô hấp, sau đó được chuyển sang phòng khám. Hôm đó cô ấy không có ca, chỉ là cô ấy vừa kết thúc một buổi học ở bệnh viện thôi. Tôi tình cờ gặp cô ấy trong thang máy. Mấy ngày rồi chúng tôi không gặp nhau nên... Nên..."

Triệu Bình Sinh nghe ông ta "nên..." mấy lần cũng chưa ra cái nguyên nhân. Vì vậy ông hỏi tiếp: "Hai người đã phát sinh quan hệ bao lâu rồi?"

"Hai năm rồi, từ khi cô ấy được chuyển sang phòng khám." Diêu Tuấn thở dài. "Cô ấy tranh chức y tá trưởng với Văn Nguyệt nhưng không được nên giận dỗi và xin được điều qua phòng khám. Lúc đó cô ấy cũng đang li hôn với chồng nên cũng ảnh hưởng đến công việc ít nhiều. Tôi là nhân viên hoà giải của toà án đã tiếp nhận vụ kiện này. Haiz, cô ấy khóc ở văn phòng của tôi cả một buổi trưa, nói cái gì mà cô ấy vì công việc đã hy sinh gia đình, khiến tình cảm vợ chồng tan vỡ, thế nhưng cuối cùng cạnh tranh công việc cũng thất bại. Cô ấy nói nếu không có con thì cô ấy đã chết từ lâu rồi. Anh nói tôi phải làm sao? Đương nhiên tôi khuyên nhủ cô ấy, dù sao cô ấy cũng là đồng nghiệp của Văn Nguyệt mà. Sau đó tôi quan tâm đến cô ấy nhiều một chút, gửi tin nhắn WeChat cũng nhiều hơn..."

"Quan hệ của anh với Phùng Văn Nguyệt cũng rạn nứt sao?"

Diêu Tuấn trầm mặc một chút rồi nói: "Văn Nguyệt hơi sạch sẽ quá mức, hồi mới cưới bà ấy cũng không để tôi chạm vào người. Ban đầu tôi nghĩ là bà ấy ngại, nhưng sau đó tôi mới biết bà ấy nghĩ tôi dơ bẩn. Cũng không chính xác là chê tôi, nhưng bà ấy cảm thấy đàn ông... Anh hiểu ý tôi không?"

Triệu Bình Sinh gật đầu.

"Văn Nguyệt đi học trường y tá từ năm mười sáu tuổi, xuất thân từ khoa Nội. Mỗi ngày bà ấy đều phải chăm lo cho những ông cụ đang hấp hối ăn uống ngủ nghỉ đều ở trên giường bệnh nên có thể bà ấy bị ám ảnh... Tôi chỉ muốn... Thật ra cái này không phải chuyện quan trọng gì, từ từ cũng được... Sau đó tôi cố gắng hết sức để bà ấy vui, nhưng không ngờ bà ấy chia phòng ngủ riêng với tôi." Giọng Diêu Tuấn đầy sự bất đắc dĩ, ông ta giơ tay lên rồi mở lòng bàn tay ra. "Tôi nói mọi người không tin chứ chúng tôi kết hôn hai mươi năm, số lần làm chuyện đó chắc đếm được trên một bàn tay. Mọi người đều cho rằng chúng tôi không có con vì sức khoẻ có vấn đề. Mấy năm nay, bất kể là đồng nghiệp hay bạn học đều liên tục nói với tôi những bài thuốc dân gian để

sớm có con mà họ tìm ra... Trời ơi, nhưng mà tôi có nỗi khổ éo thể nói ra mà!"

Triệu Bình Sinh đương nhiên hiểu rõ vấn đề tình dục quan trọng như thế nào đối với đàn ông. Ông theo bản năng liếc sang cửa sổ thuỷ tinh một chiều. Trần Phi đang ở bên kia. Tuy bọn họ sống đã nửa thế kỉ rồi nhưng trên thực tế số lần bọn họ làm trong một tuần chắc chắn nhiều hơn một bàn tay, này là đã trừ ra những hôm trực ca đêm và thức khuya.

Mãi đến khi bị Miêu Hồng đụng vào cánh tay, Triệu Bình Sinh mới hoàn hồn từ trong mộng đẹp. Ông ho khan một tiếng rồi hỏi tiếp: "Sinh hoạt vợ chồng không hoà hợp thì có thể ly hôn. Tại sao anh chọn cách ngoại tình?"

"Tôi thương bà ấy thật lòng, hơn nữa, ngoại trừ chuyện đó thì Văn Nguyệt là người rất hoàn hảo, tôi chưa gặp người phụ nữ nào có năng lực hơn bà ấy. Đi làm về mỏi mệt như vậy nhưng vẫn dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, lại hiếu thuận với cha mẹ tôi. Khoảng thời gian mà em dâu mắc bệnh, mẹ tôi cũng nằm viện. Bà ấy một người ba đầu sáu tay chăm sóc cho cả hai bên. Mẹ tôi trước khi nhắm mắt xuôi tay còn căn dặn cho dù không có con thì cũng không được li hôn với bà ấy."

"Nhưng anh vẫn chọn cách phản bội bà ấy."

Giọng Triệu Bình Sinh mang theo hàm ý trách cứ làm cho khuôn mặt vốn đã sưng tấy của Diêu Tuấn càng đỏ hơn: "Tôi đối với Vu Na... Như bị bỏ bùa vậy... Tôi muốn chấm dứt mối quan hệ này, nhưng tôi không dừng được. Người ta nói phụ nữ ba mươi như sói, phụ nữ bốn mươi như hổ. Tôi coi như được mở cmn mang tầm mắt." Sau đó ông ta chợt nhận ra Miêu Hồng còn ngồi bên cạnh, lại phụ hoạ thêm: "Tôi không có ý gì đâu cảnh sát Miêu. Tôi nói những người khác, người khác..."

Miêu Hồng không để ý đến hắn một chút nào. Thể loại đàn ông

này căn bản không đáng để cô phải để vào mắt.

Vu Na tuy xấu hổ nhưng cô vẫn phải thừa nhận mình có quan hệ tình cảm với Diêu Tuấn, bởi lẽ đối mặt với cảnh sát, cô đâu còn cách nào ngoài thẳng thắn khai thật.

"Mới đầu nghe tin y tá trưởng Phùng tự tử, tôi tưởng chỉ ấy đã phát hiện ra tôi với ông Diêu ngoại tình." Vu Na đứng ở góc hành lang, đôi vai gầy của cô run rẩy, nói: "Tôi thật sự không cố ý phá hoạt hạnh phúc gia đình của chị ấy. Tôi từng kết hôn một lần rồi, cũng không có ôm bất kì mộng tưởng nào về hôn nhân. Tôi với ông Diêu chỉ là tình cảm nhất thời... Ông Diêu cũng nói với tôi chị Phùng Văn Nguyệt chỉ xem ông ấy là vật "trang trí" thôi, một chút tôn nghiêm của đàn ông cũng không có. Hơn nữa ông ấy rất giỏi trong cái kia... Giỏi lắm, nên tôi mới... Haiz..."

Người xưa cũng dạy "khuyến đổ bất khuyến phiêu", chuyện trai gái nhà người ta, người ngoài cũng không tiện xen vào. La Gia Nam xác minh lời khai xong định đứng lên đi thì nghe Kỳ Minh nói với Vu Na: "Thời gian tử vong của Phùng Văn Nguyệt là khoảng chín giờ. Cô Vu, cô có hiểu điều này nghĩa là sao không?"

Khuyến đổ bất khuyến phiêu (劝赌不劝嫖) nghĩa là khuyến khích đánh bài, không khuyến khích chơi gái.

Vu Na ngẩn người rồi bưng mặt khóc. Trong lúc cô với Diêu Tuấn đang tranh thủ yêu đương vụng trộm thì sợi dây thắt cổ Phùng Văn Nguyệt càng ngày càng siết chặt lại.

Trên đường từ bệnh viện trở về Cục, La Gia Nam để ý Kỳ Minh đặc biệt im lặng. Thật ra tối hôm qua khi về nhà, hai người cũng không nói với nhau mấy câu mà chỉ nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ. Sáng nay hắn dậy sớm chạy bộ thì phát hiện Kỳ Minh chỉ làm có một phần ăn sáng, mắt cậu giống như được tráng một

lớp thuỷ tinh.

Hừ, vẫn là dì bán cơm trong căn tin tốt bụng cho hắn thêm một cái bánh quẩy.

"Còn giận sao?" La Gia Nam nhịn không được mà hỏi Kỳ Minh. Hắn rất thẳng tính, nếu cậu cứ như vậy thì rất khó ở chung.

Kỳ Minh không hiểu nên hỏi ngược lại: "Tôi giận cái gì?"

"Chuyện tối hôm qua." La Gia Nam bĩu môi. Hắn cũng đâu phải là người cần xin lỗi. "Cậu có thành kiến với bác sĩ Tiểu Hạ, nhưng cậu ta cũng đâu làm gì cậu đâu. Có thêm một người bạn cũng tốt mà."

Kỳ Minh từ khoé mắt liếc hắn một cái: "Tôi muốn kết bạn với ai là quyền của tôi."

"Ngày nào cũng thấy cậu cô độc trong cái văn phòng pháp y lạnh lẽo. Tiếp xúc với thi thể lâu quá nên không biết xử sự với người sống thế nào."

"Tôi có nguyên tắc xử sự của mình."

"Ừ đúng rồi nguyên tắc xử sự của mấy người là ở chung hai người nhưng chỉ làm một phần ăn sáng thôi." La Gia Nam bất mãn khịt mũi.

Kỳ Minh lúc này mới biết thì ra La Gia Nam đang tính toán với cậu chuyện ăn sáng. Cậu quay đầu ra cửa sổ, nhịn cười hỏi: "Cậu chưa ở chung phòng với ai bao giờ à?"

"Lúc học đại học tôi ở nội trú luôn mà, sao không có bạn cùng phòng được?"

"Ý tôi là sau khi "thoát li" khỏi sinh hoạt tập thể ấy."

La Gia Nam lập tức nói hắn chưa từng ở với bạn cùng phòng.

"Ok, vậy để tôi nói cho cậu nha La Gia Nam. Nguyên tắc của tôi với bạn cùng phòng là chỉ ăn đồ của riêng mình, đồ trong tủ lạnh thì có thể tuỳ ý lấy mà ăn, nếu không phải đồ mình mua mà muốn ăn thì báo cho người kia một tiếng." Kỳ Minh dừng lại một chút rồi nói: "Cậu không biết nấu cơm thì tôi chắc chắn có thể giúp nhưng cậu phải mua nguyên liệu để bỏ vào tủ lạnh. Cậu mua gì thì nói tôi biết là được. Với lại cậu phải quét tước tầng một."

Nghe đến tiêu chuẩn chất lượng AA của Kỳ Minh, La Gia Nam cảm thấy hơi không thoải mái. Lúc trước hắn mua bữa sáng cho Kỳ Minh, còn tiện mua cho Lão Hàn một phần. Đây mới là cách người với người ở chung chứ nhỉ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Kỳ Minh mới tám tuổi đã xuất ngoại rồi. Quá trình trưởng thành bị chủ nghĩa tư bản ảnh hưởng nên không hiểu về đạo lí đối nhân xử thế trong nước cũng đúng.

Trong lòng tính toán nửa ngày, La Gia Nam thử nêu ý kiến của mình: "Được. Tôi mua nguyên liệu, cậu nấu cơm. Thế nhưng từ nhỏ tôi không quen làm việc nhà, căn nhà của tôi toàn là mẹ qua quét dọn định kì. Hay là tôi gọi nhân viên vệ sinh tầng một theo giờ rồi trả tiền được không?"

"Không." Kỳ Minh từ chối thẳng thừng như chặt đinh chém sắt. Cậu cũng nói ra lý do của mình: "Tôi sẽ không để người lạ vào nhà. Lần đó tôi bị sát thủ liên hoàn tập kích ngay tại nhà mình."

La Gia Nam không biết nói gì cho phải. Tính ra Kỳ Minh từng gặp chuyện không may nhưng lại tin tưởng hắn rồi để hắn ở chung nhà chắc cũng không dễ dàng gì. Thôi, quét dọn nhà có nửa tháng thôi, mệt chứ có chết đâu. La Gia Nam nghĩ.

Với cả ngày nào cũng tăng ca rồi trực ban thì quét dọn được mấy

lần? Cùng lắm thì mua một người máy quét dọn.

"Vậy chốt đơn." La Gia Nam gật đầu. "Sáng mai tôi muốn ăn sandwich trứng gà hôm bữa cậu nói. Để lát nữa tan ca tôi đi siêu thị mua..."

Kỳ Minh đánh gãy lời nói của hắn: "Trưa mai không phải tôi qua nhà cậu ăn cơm hả? Sáng mai miễn phí ăn sáng."

"..."

Nếu Kỳ Minh không nhắc nhở thì La Gia Nam cũng quên mất ngày mai hắn phải đánh một trận ác liệt...

Chương 28

DTV-EBOOK

Đã vào cuối thu, bầu trời trong vắt như chiếc bát úp ngược, trên trời không có một gợn mây.

Thế nhưng nội tâm của La Gia Nam không hề sáng sủa như bầu trời cuối thu. Càng về đến gần nhà hắn càng căng thẳng hơn. Về đến nhà rồi hắn vẫn hút thêm hai điếu thuốc. Kỳ Minh cũng ngầm đoán được tại sao hắn lo lắng như vậy, nhưng chuyện nhà người ta thì mình không nên chen vào.

"Tiểu khu này tốt ghê, có nhiều mảng xanh, nhà lầu cũng không quá cao." Đi theo sau La Gia Nam, Kỳ Minh tuỳ ý thì thầm một câu. Cậu nghĩ đánh lạc hướng hắn một chút trước khi bước vào cửa cũng là điều tốt.

"Lúc ông nội tôi qua đời, cha mẹ tôi muốn đón bà nội lên ở chung nên bán căn nhà cũ được cơ quan cấp cho rồi mua căn nhà to hơn ở đây nè." Giọng nói La Gia Nam vẫn bình thản. "Năm ngoái bà nội tôi cũng mất nên tôi dọn qua nhà ông nội ở. Ở đây mất công mỗi ngày cãi nhau với cha rồi có khi đánh nhau luôn."

"Giữa cha con không có thù hận một sớm một chiều đâu. Cho dù bác có nghiêm khắc thì cũng là muốn tốt cho cậu thôi."

"Hồi tôi học cấp hai, có lần cha đánh tôi gãy tay luôn đó. Bên Mỹ gọi là gì? Bạo hành trẻ em đúng không?"

Kỳ Minh trầm mặc vài giây, hỏi: "Lúc đó cậu đã làm gì?"

"Tôi mang dùi cui của cha đến trường để đánh người ta."

"..."

La Gia Nam còn cách cửa vào mấy mét thì dừng lại, quay người châm một điếu thuốc rồi nói: "Trường tôi có một thằng kia ngu lắm, nhưng cha nó thì có thể lực "hắc bạch lưỡng đạo" nên nó đi học mà cái nết ngang như cua ấy. Nó không có coi ai ra gì, còn dám đánh cả giáo viên."

"Ồ, vậy mà tôi tưởng cậu đánh giáo viên."

"Tôi đâu có hỗn như vậy. Nhà tôi có truyền thống tôn sư trọng đạo mà." La Gia Nam gảy tàn thuốc xuống sân cỏ: "Thằng đó mê nhỏ bạn cùng bàn của tôi, nhỏ đó hoa khôi lớp luôn. Tan học tôi đang trên đường về nhà thì bị nó chặn đường. Nó nói nó muốn kết bạn với nhỏ kia, mà con nhỏ sợ tới mức không dám đi học. Sau đó nhỏ mới nhờ tôi đưa đón đến trường, mà nhà tôi với nhỏ cũng gần, chỉ cần đi thêm một đường thôi nên tôi cũng đồng ý. Ba ngày sau, đám thằng ngu đó chặn đầu tôi trong nhà vệ sinh rồi đổ hết tập sách của tôi xuống bồn cầu. Đm lúc đó tôi tức vãi nên đánh nhau với mấy thằng đó một trận."

Kỳ Minh thấy vẻ mặt đắc ý của La Gia Nam thì gật đầu: "Cậu đánh thắng chứ gì."

"Chứ gì nữa!" La Gia Nam hất cằm lên. "Sau đó tôi nghe thằng ngu đó đứng ngoài đường hú hét ngoài đường, nói là nó muốn đánh thắng tôi. Trưa hôm đó tôi về nhà, tôi lấy dùi cui của cha bỏ vào cặp. Chiều hôm đó tan học bọn nó lại chặn đường tôi. Cái đám đó vừa dâm dê bạn cùng bàn của tôi, vừa doạ giết tôi nữa. Tôi không nói gì mà xông vào luôn! Nhưng tôi đúng là thiệt thòi, tôi mang dùi cui còn tụi nó giấu dao trong người. Đánh một trận vô tới đồn công an luôn. Đến giờ tôi vẫn không thể quên khuôn mặt đen như đít nồi của cha lúc được phân cục trưởng trả lại cây dùi cui."

Kỳ Minh cúi đầu cười, nói: "Dùng vũ khí đánh nhau, đúng ra phải bị đưa vào trại quản lí thanh – thiếu niên rồi."

"May mà cha tôi đánh gãy tay tôi ấy. Lúc đó cha muốn tôi làm quan toà trong toà án. Lỡ mà có tiền án là thôi rồi khỏi vượt qua kì thẩm tra chính trị luôn." La Gia Nam nhún vai, nói: "Ông nội tôi cả đời làm cảnh sát, chưa bao giờ ông dùng quan hệ để đổi lấy ích lợi cho gia định. Thế nhưng vì chuyện của tôi, ông lần đầu phải cúi đầu trước người khác. Lúc cha đánh tôi còn nói không vì lý do nào khác ngoài lý do tôi làm mất thể diện của ông nội La."

Kỳ Minh suy nghị một chút rồi lắc đầu: "Tôi lại thấy cha cậu không phải thật sự nghĩ như vậy đâu. Mà là sợ đó. Sợ rằng cầm dùi cui rồi cậu sẽ có gan mà đối đầu trực tiếp với người cầm dao. Cuối cùng, bác phải đến đồn cảnh sát nhận xác của cậu về."

Nghe cậu nói như vậy, La Gia Nam ngửa đầu lên nhìn trời rồi nhớ lại từng chút một. Một lúc sau, hắn dụi tắt tàn thuốc và nói với Kỳ Minh: "Đúng là không phải tự nhiên mà mấy người lấy được bằng tiến sĩ Tâm lý học. Giờ nghĩ lại cũng đúng như cậu nói. Nếu lúc đó trong tay không có dùi cui thì tôi đã kéo nhỏ cùng bàn chạy đến đồn công an gần nhất rồi.

"Đó mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Hành vi của cậu lúc đó vừa vô trách nhiệm với bản thân, vừa vô trách nhiệm với bạn nữ đó." Kỳ Minh nói rồi nhấc cằm hướng cửa: "Đi thôi. Đừng để dì chờ đến cuống lên."

———————

La Gia Nam vừa mới tra chìa khoá vào thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Ngay lập tức có hai cánh tay trắng như ngó sen nhào đến ôm lấy cổ của hắn.

"Anh Gia Nam!" Cô gái vui vẻ líu ríu như chim siết chặt lấy cổ La

Gia Nam.

"Ừa ừa, Miểu Miểu thả anh ra không là anh bị em siết chết đó." Mặt La Gia Nam đỏ lên. Lực tay của con bé này tiến bộ ghê nhỉ. Con gái con đứa cũng đi gia nhập đặc cảnh SWAT, bộ làm thư ký trong phân cục không được hay sao?

"Anh mời bạn đến nhà chơi ạ?" Miểu Miểu buông tay rồi nghiêng người đánh giá Kỳ Minh, lúc này cậu đang đứng sau lưng La Gia Nam. Cô hơi ngạc nhiên: "Ái chà chà đẹp trai quá nha."

"Đừng có giả bộ trồng cây si nữa. Lấy anh đôi dép lê." La Gia Nam bỏ hết đồ đạc đang cầm xuống đất, hỏi: "Cha mẹ đâu rồi?"

"Dì Lưu đang ở dưới bếp, còn bác La đi mua đường rồi. Ban nãy anh không gặp bác ấy hả?" Miểu Miểu lấy hai đôi dép lê trong tủ ra đưa cho La Gia Nam. Trong lúc hắn đang thay dẹp, cô đến gần rồi nói nhỏ với hắn: "Em cũng có dẫn bạn học đến, cái này dì kêu đó. Anh để ý xíu, ở trên bàn cơm đừng có nhắc gì vụ án hết. Lỡ mà giống như lần trước anh hù người ta khóc là em đấm vào ngực anh đó."

"Ừ, biết rồi." La Gia Nam thờ ơ đáp, nhưng hắn vẫn hiểu rõ Miểu Miểu đang nghiêm túc chứ không đùa.

Miểu Miểu tên thật là Vương Nguyệt Miểu. Cô là con gái của một liệt sĩ. Cha cô và La Vệ Đông từng là cộng sự, thể nhưng cha cô đã hi sinh trong một nhiệm vụ. Ngày trước hai nhà là hàng xóm với nhau, cùng ở khu nhà được đặc cảnh SWAT cung cấp. Mẹ Miểu Miểu làm việc ở bệnh viện nên thường hay bận rộn và ít có thời gian để ý tới con gái. Vì vậy, Miểu Miểu thường đến nhà hắn ăn cơm, nếu hôm đó mẹ trực đêm thì Miểu Miểu sẽ ngủ luôn ở nhà hắn. La Gia Nam với Miểu Miểu giống như anh em trong nhà vậy. Con bé này học taekwondo từ khi học tiểu học, lên cấp ba đã đi thi đấu cấp quốc gia, tốt nghiệp đại học xong thì gia nhập đặc cảnh SWAT. Cái "đấm ngực" của Miểu Miểu không phải

kiểu làm nũng của mấy cô gái nhỏ đâu. Nếu không cẩn thận có thể bị cô gái này đánh cho thủng phổi. La Gia Nam không hiểu tại sao con bé mạnh mẽ như vầy, sao nó biết cách nguỵ trang thành một chú chim non nép vào người khác nhỉ?

"Mẹ ơi con về rồi này." La Gia Nam la thẳng vào nhà bếp. Hắn để ý trên ghế sofa có một cô gái tóc vừa đen vừa dài. Cô gái này vừa nhìn thấy hắn thì vẻ mặt đã hơi bối rối.

"Đây là Viên Vi Vi, bạn học của em hồi cấp ba. Hiện tại bạn ấy đang là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học Chính trị - Luật. Vi Vi, đây là La Gia Nam, anh trai mình." Miểu Miểu giới thiệu xong thì dùng ánh mắt ra hiệu cho La Gia Nam giới thiệu anh đẹp trai Kỳ Minh.

La Gia Nam vừa định lên tiếng thì mẹ hắn từ trong bếp bước ra. Nhìn thấy Kỳ Minh, bà hơi sững sờ, nói: "Gia Nam, con dắt bạn về sao không nói mẹ trước một tiếng?"

"Con chào dì ạ. Con tên Kỳ Minh. Con với La Gia Nam là đồng nghiệp." Kỳ Minh đưa túi nước hoa rồi áy náy cười, nói: "Con nghe La Gia Nam nói dì nấu ăn ngon, mà con cũng mới từ nước ngoài về. Cũng nhiều năm rồi con chưa được ăn cơm nhà. Hôm nay phiền dì rồi, con thật sự xin lỗi."

Giả trang xuất cmn sắc.

Nếu không phải bạn học của Miểu Miểu đang ngồi đây, La Gia Nam thật sự muốn liếc một cái. Từ lúc mới quen biết Kỳ Minh đến giờ, hắn chưa bao giờ thấy dáng vẻ cậu đứng đắn và nhã nhặn như vậy. Tên này bình thường toàn nhìn người ta bằng nửa con mắt. Khỏi phải nói, mẹ hắn chắc chắn đã bị gương mặt tươi cười này "bắt" gọn rồi.

"Không phiền đâu. Càng đông càng vui mà." Lưu Mẫn Kiều cười. La Gia Nam giống mẹ đôi mắt sáng. Khi cười, đuôi mắt bà lại có

mấy vết chân chim trông càng tinh tế. Tuy đã là một phụ nữ lứa tuổi trung niên nhưng nhan sắc của bà vẫn thường được bạn bè khen là dưỡng kĩ. Nhưng bà có cần dưỡng gì ngoài mấy lọ kem dưỡng da thương hiệu cũ đâu.

Người xưa nói "tâm sinh tướng," những người tâm thái khoẻ mạnh đương nhiên không bị lão hoá nhanh.

Bà nhận lấy quà của Kỳ Minh rồi dặn: "Con muốn đến nhà lúc nào cũng được. Nhưng lần sau con mà mang quà tới là dì không cho con vào đâu nhé."

"Dạ. Lần sau con mang miệng đến thôi." Kỳ Minh nói rồi xắn tay áo lên. "Dì cần con phụ gì không ạ?"

"Không cần đâu. Dì làm cũng gần xong rồi. Đám con nít mấy đứa cứ ngồi "tám" đi. Được ăn cơm liền bây giờ."

Trước khi quay vào bếp, Lưu Mẫn Kiều liếc nhìn Viên Vi Vi, rồi lại ý nhị nhìn đứa con trai mình. Cái nhìn này làm lông tóc La Gia Nam dựng ngược ra sau.

Viên Vi Vi thật ra cũng chẳng có điểm nào để chê: Vóc người cao ráo và cân đối. Tuy không phải đẹp xuất sắc nhưng rất có khí chất và biết cách ăn nói, trang điểm lại không quá đậm. Cô gái này rất đúng "gu" của La Gia Nam, hắn rất sợ mấy người môi đỏ như máu, như mới ăn phải con chuốt chết. Ngoài ra, cô còn học ở đại học Khoa học Chính trị - Luật, đã vượt qua đợt kiểm tra tư pháp, chưa tốt nghiệp mà đã thực tập ở công ty luật nổi tiếng nhất vùng.

La Gia Nam dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết Lưu Mẫn Kiều đang muốn tuyển con dâu. Thế nhưng hắn không có ý gì với Viên Vi Vi. Kế hoạch ôm cháu trong vòng hai năm tới của mẹ

chắc chắn thất bại rồi nhé!

"Anh đang ở nhà thầy Kỳ hả?!" Nghe La Gia Nam nói hắn đang ở nhà Kỳ Minh, Miểu Miểu đang ăn một họng quýt suýt chút nữa cô phun hết vào mặt hắn. Cô nuốt hết quýt rồi nói với Kỳ Minh: "Thầy Kỳ, em thật sự thương anh. Anh trai em là chuyên gia nhét hết đồ lót rồi vớ viếc này kia vào máy giặt. Anh đợi ảnh giặt đồ xong thì phải khử trùng đó."

Vẻ mặt Kỳ Minh bất ngờ lạnh tanh như sương giá, quay sang hỏi La Gia Nam: "Ngày hôm qua cậu giặt vớ trong máy giặt hả?"

"Không có! Tôi giặt tay!" La Gia Nam nhanh chóng thanh minh, đồng thời nhét thêm quýt cho Miểu Miểu để chặn họng cô. May mà hắn không thích Viên Vi Vi. Chứ lỡ mà thích thì hắn còn mặt mũi nào gặp người ta khi Miểu Miểu nói vậy...

Sau đó hắn chợt nhớ ra mục đích hắn dẫn Kỳ Minh về ăn cơm. Vì vậy hắn nhanh chóng lột quýt rồi đưa qua cho cậu, nói: "Cậu thích ăn trái cây mà phải không? Ăn quýt đi, đang trong mùa nên tươi lắm."

Kỳ Minh nghi ngờ nhìn hắn, chần chừ một chút rồi mới nhận quýt. Miểu Miểu nhìn trái quýt còn nguyên trong tay mình, lại nhìn đến trái quýt đã được lột vỏ trong tay Kỳ Minh thì cảm thấy hơi kì kì. Cô hỏi: "Anh Gia Nam, bên này còn hai người sống sờ sờ mà anh chỉ lột một trái thôi hả?"

"Thầy Kỳ là khách." La Gia Nam biết mình không được hành xử quá mất lịch sự nên lột thêm một trái quýt cho Viên Vi Vi, nói: "Viên Vi Vi, em ăn quýt đi này."

"Cảm ơn anh." Viên Vi Vi nhận trái quýt rồi bẻ một múi, sau đó tỉ mỉ xé đường gân trắng trên quýt.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô, Kỳ Minh mới nói: "Trong gân của

cam quýt có flavonoid có tác dụng hỗ trợ hấp thụ vitamin C. Viên Vi Vi, em nên ăn cả gân với quýt."

Flavonoid thường được khuyên dùng cùng với vitamin C. Flavonoid có thể làm tăng hiệu quả của vitamin C, đặc biệt là flavonoid trong cam quýt có thể cải thiện sự hấp thụ vitamin C

"Ơ? Vậy sao. Em không... Không rõ lắm." Viên Vi Vi ngại ngùng cười. "Thầy Kỳ hiểu biết rộng ghê. Anh học ngành gì ạ?"

"Anh học y."

"À, hèn chi." Viên Vi Vi gật đầu rồi ăn hết múi quýt.

"Anh hiện tại đang làm pháp y."

Tay Viên Vi Vi đang cầm quýt khựng lại, hình như cô bị nghề nghiệp của Kỳ Minh doạ sợ. Cô do dự một chút rồi thả tay xuống, cười khan nói với Kỳ Minh: "Pháp y... Pháp y cũng rất tốt."

Miểu Miểu phóng một ánh mắt sắc lẹm cho La Gia Nam, ý nói: Anh mà nói anh làm nghề phá án và bắt tội phạm, chuyên môn nhận mấy vụ án giết người là em nện vào ngực anh liền!

Các món ăn đã được dọn ra nhưng La Vệ Đông vẫn chưa về. Lưu Mẫn Kiều đang phàn nàn sao ông già này đi mua đường ở ruộng mía hay sao thì điện thoại vang lên. Bà nhận điện thoại rồi ngồi uống bàn ăn, nói: "Khỏi chờ nữa, chúng ta cứ ăn trước đi. Ông La bắt được một tên cướp ở siêu thị, hiện tại ổng đang xử lí công chuyện ở đồn công an."

"Haiz, bác La đúng là cái gì cũng để ý." Miểu Miểu nói nhỏ: "Dì Lưu, con muốn "tố cáo". Mấy lần ở đội bác Lưu dạy con mà cứ như không quen biết con ấy. Có lần còn la con đến khóc luôn."

"Muốn la em đến khóc chắc cũng dễ dàng gì." La Gia Nam vừa nói xong đã bị Miểu Miểu đạp cho một cú dưới bàn.

"Con không cần uất ức. Chờ bác La về dì thay con la ổng tới khóc." Lưu Mẫn Kiều thương Miểu Miểu từ nhỏ đã mất cha nên vẫn luôn xem cô như con gái ruột thịt. "Ăn đi. Ông La chắc chắn không về liền được đâu."

La Gia Nam vươn tay gắp một con tôm chiên xù vào chén Kỳ Minh, nói: "Ăn thử đi. Mẹ tôi làm món này ngon lắm, bếp trưởng nhà hàng trong khắp thành phố cũng không so được đâu."

Kỳ Minh liếc hắn rồi nói nhỏ: "Cậu nên gắp cho dì trước..."

La Gia Nam vội vàng gắp cho mẹ một con, lẩm bẩm trong miệng như niệm chú: "Mẹ, mẹ cũng ăn đi. Hôm nay cực cho mẹ quá."

Lưu Mẫn Kiều nghe La Gia Nam lời ngon tiếng ngọt, trong lòng cảm động nửa ngày. Bà tháo tạp dề rồi nói với Kỳ Minh: "Kỳ Minh này, con ở nhà chắc chắn rất hiếu thảo với cha mẹ."

Kỳ Minh rũ mắt, lông mi cha thành một cái bóng trên gương mặt. Cậu thở dài: "Con muốn báo hiếu nhưng cha mẹ con cũng mất sớm. Con không có cơ hội để hiếu thảo với cha mẹ."

"Ôi không, là dì nói sai..." Lưu Mẫn Kiều nhanh chóng gắp một miếng cá cho cậu, nói: "Sau này con muốn ăn gì thì con cứ gọi điện cho dì. Dì làm xong rồi mang đến Cục cho con."

Kỳ Minh chưa kịp cảm ơn, La Gia Nam đã gõ đũa vào chén rồi ai oán nói: "Mẹ, con là con ruột của mẹ mà còn chưa nhận được đãi ngộ này."

"Có biết quy tắc không? Ăn xin hay gì mà gõ chén?" Lưu Mẫn Kiều liếc hắn rồi trách: "Tôi làm mẹ cậu nhiều năm qua, có bao

giờ cậu cho tôi được một chai nước hoa chưa? Mà đừng nói tới nước hoa, cậu có mua cho tôi chai dầu mè nào chưa?"

"Mốt con mua cho mẹ hẳn một thùng để trong bếp." La Gia Nam cười rồi nói: "Viên Vi Vi, em ăn cơm đi, đừng khách sáo. Ăn không hết mẹ tôi giận đó."

"Đừng có nói mẹ ác độc như thế."

Đúng là Lưu Mẫn Kiều có ý tứ: Bà càng nhìn Viên Vi Vi thì càng thích. Cô gái này điềm đạm, trầm tính. Nghe Miểu Miểu nói mấy năm nay cô chỉ chú tâm học hành chứ không tìm bạn trai, thật sự rất xứng đôi với La Gia Nam miệng còn hôi sữa. Bà cố ý dặn Miểu Miểu đừng tiết lộ cho Viên Vi Vi về nghề nghiệp cảnh sát hình sự của La Gia Nam để tránh doạ người ta sợ. Thật ra bà cũng không muốn giấu chuyện này, chỉ là trước đây mỗi lần giới thiệu đối tượng cho La Gia Nam, người ta nghe nói con trai bà tiếp xúc với thi thể nhiều thì mấy bà mai mối còn thẳng thắn xua tay. Nếu hai người mà thật sự không đồng thuận thì bà đi đâu mà bồng cháu nội?

"Trời ơi thầy Kỳ ăn cái này đi, cái này nữa nè. À món này cũng ngon, phải ăn thử!"

La Gia Nam trái gắp một đũa phải gắp một đũa cho Kỳ Minh, đến mức cơm trong chén nhô lên thành một ngọn núi. Kỳ Minh nhìn thức ăn trong chén rồi nhướng nửa mày lên. La Gia Nam đang tính làm gì? Không quan tâm đến đối tượng hẹn hò mà quan tâm mình à?

Miểu Miểu lại đá chân La Gia Nam. Viên Vi Vi ngồi đó tận mười phút mà sao người anh trai ngu ngốc này của cô còn không bắt chuyện với người ta?

La Gia Nam xoa chân rồi nhìn Miểu Miểu. Hắn rít lên: "Bạn trai em có biết em hung dữ vậy không?"

"Miểu Miểu có bạn trai sao?" Lưu Mẫn Kiều kinh ngạc nhìn về phía Miểu Miểu, "Sao con không dẫn người ta về ra mắt dì?"

Miểu Miểu đỏ mặt, nói: "Dì đừng nghe anh con nói bậy. Không có đâu!"

"Vậy hôm bữa em đăng cái gì trên vòng bạn bè... Á đau!" Miểu Miểu cấu một phát lên đùi La Gia Nam, chắc chắn bầm rồi...

Lưu Mẫn Kiều giả vờ không biết hai đứa nhỏ làm trò gì dưới bàn ăn. Bà cười rồi nói: "Miểu Miểu là cô gái lớn rồi. Có bạn trai thì phải dắt về ra mắt dì. Nếu người ta bắt nạt con là dì không chịu đâu."

"Thôi mẹ ơi. Em ấy coi vậy chứ bắt nạt người khác giỏi lắm." La Gia Nam vừa xoa đùi vừa nhếch miệng.

"Đừng có nói linh tinh. Miểu Miểu là con gái nên dễ bị thiệt thòi." Lưu Mẫn Kiều nói. Bà múc thêm một muỗng hạt bắp chiên vào chén Viên Vi Vi, nói: "Vi Vi, con ăn đi này. Nghe Miểu Miểu nói hôm nay nó dẫn bạn về nha, bác La đã thức dậy từ năm giờ sáng để đi chợ đấy."

"Con cảm ơn dì." Viên Vi Vi cẩn thận gắp hạt bắp lên ăn rồi khen: "Tay nghề của dì tốt thật ấy!"

Lưu Mẫn Kiều vui vẻ nói: "Con thích ăn thì cứ ghé."

Nghe vậy, Viên Vi Vi xấu hổ cười. Cái gì xem mắt chứ, La Gia Nam có thèm nhìn thẳng vào cô đâu? Cô hiểu ra rồi. Quan hệ giữa La Gia Nam với Kỳ Minh chắc chắn không chỉ là đồng nghiệp bình thường.

Hai anh đẹp trai này là mội đôi, ừm, cũng không tính là phí của trời. Viên Vi Vi nghĩ.

Vừa ăn cơm xong, Viên Vi Vi đã bị giáo viên hướng dẫn gọi về trường. Cô liên tục xin lỗi Lưu Mẫn Kiều, nói rằng cô ấy rất ngại vì cơm nước mới ăn xong, không rửa chén mà đã chạy đi rồi. Lưu Mẫn Kiều không để bụng. Bà cười rồi tiễn cô về. Sau đó bà gọi La Gia Nam vào bếp để phụ giúp.

Đóng cửa nhà bếp lại, Lưu Mẫn Kiều cũng không cười nữa. Bà hỏi: "La Gia Nam, con nói thật cho mẹ, quan hệ giữa con với Kỳ Minh chỉ là đồng nghiệp thôi sao?"

Tim La Gia Nam muốn vọt ra khỏi cổ họng, đảo mắt một cái, hắn nói: "Dạ đúng, đồng nghiệp thôi ạ."

"Tại sao con ở nhà người ta?"

"Ống nước ngầm nhà ông bị vỡ, con không muốn về nhà mỗi ngày đều bị cha mắng, Hứa Kiệt với Đại Vĩ thì không tiện, con còn mang súng trong người nên chỉ có thể ở nhà cậu ấy."

Lưu Mẫn Kiều im lặng một hồi như thể bà đang tìm cách mở lời, La Gia Nam cũng đang thấp thỏm nên không dám giải thích thêm. Cuối cùng Lưu Mẫn Kiều cắn môi rồi khó khăn nói: "Con trai, nếu con thật sự không thích con gái thì mẹ... Mẹ cũng hiểu được... Kỳ Minh là một đứa trẻ ngoan... Nếu con thích cậu ấy thì mẹ... Mẹ sẽ... Sẽ... Mẹ sẽ thử chấp nhận."

Những lời này giống như một cục gạch phang thẳng vào mặt La Gia Nam, tới mức trước mắt hắn tối sầm lại, còn nổ cả đom đóm mắt, hắn thở cũng không nổi. Chắc là mẹ hắn nhận ra "âm mưu" của hắn trên bàn cơm rồi! Hay thật, đúng là tự lấy đá ném thẳng vào chân mình. Để mẹ phải khổ sở, chắc cha đem hết sức lực rèn luyện cả đời để xé xác hắn ra luôn.

"Không mẹ ơi. Mẹ hiểu làm rồi, thật đấy." La Gia Nam nhìn xung quanh rồi giơ chiếc đũa lên trước mặt Lưu Mẫn Kiều, nói: "Con của mẹ thẳng y như vầy nè."

Tuy Lưu Mẫn Kiều cũng có chút hiểu biết về xu hướng tính dục, nhưng bà không sử dụng internet nên không hiểu mấy cái tiếng lóng "cong" hay "thẳng" của giới trẻ nghĩa là gì. Nhưng xem thái độ của La Gia Nam, bà có thể hiểu hắn đang nói với bà rằng hắn không thích người đồng giới. Bà nhìn thẳng vào mắt hắn rồi dùng trực giác của người mẹ để phán đoán xem hắn có nói dối hay không.

Trong đôi mắt trong suốt của La Gia Nam chỉ có sự chân thành. Bà nhìn mãi cũng không thấy có chỗ nào khả nghi. Bà thả lỏng rồi cầm lấy khăn lau chén ngay cạnh bồn nước và nhắc nhở con trai: "Vậy con nói mẹ nghe Viên Vi Vi không tốt ở chỗ nào mà con lạnh nhạt với người ta trên bàn cơm?"

La Gia Nam ôm lấy mẹ rồi đem hết công năng để làm nũng: "Con không có nói em ấy không tốt, chỉ là con không có cảm giác với người ta. Với lại nãy em ấy biết Kỳ Minh làm pháp y thì sắc mặt đã thay đổi rồi. Em ấy biết con là cảnh sát hình sự chắc chạy trốn luôn."

Vứt giẻ vào bồn rửa, Lưu Mẫn Kiều quay đầu lại nhìn con trai rồi nghiêm túc nói: "Vậy con thích mẫu người thế nào thì liệt kê ra hết đi. Mẹ sẽ chọn lọc thật kĩ theo tiêu chuẩn của con."

"Trời mẹ ơi, chuyện này làm sao mà có tiêu chuẩn được?" La Gia Nam vô cùng bất lực: "Mẹ cứ thoải mái đi, con trai mẹ điều kiện tốt thế này làm sao mà ế được."

Lưu Mẫn Kiều cũng không còn cách nào, nhưng lời nên nói thì bà vẫn lặp lại: "Thời gian trôi nhanh như vậy, điều kiện tốt thì có ích lợi gì? Con kén chọn, không để ý đã ba mươi rồi, không để ý tiếp thì đã bốn mươi. Con không mau lập gia đình thì muốn cô

độc đến cuối đời à? Mẹ có sống với con mãi được không?"

"Mẹ chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi." La Gia Nam cúi xuống hôn lên má bà một cái. Chiêu này lúc nào chả thành công.

"Mẹ không cần sống lâu trăm tuổi, chỉ cần thấy cháu nội trưởng thành là được." Lưu Mẫn Kiều khẽ buông một tiếng thở dài, nói: "Lúc con đi nằm vùng, tối nào mẹ cũng không ngủ được. Mẹ chỉ sợ có một ngày Trần Phi gọi điện nói con hi sinh vì nhiệm vụ. Mẹ không ép buộc con, Gia Nam. Mẹ với cha chỉ có một đứa con trai duy nhất thôi, nếu một ngày nào đó con... Con cũng không để lại gì cho cha mẹ thì mẹ biết sống thế nào?"

Nói xong, Lưu Mẫn Kiều giơ tay gạt khoé mắt ẩm ướt. La Gia Nam nghe mẹ nói vậy thì viền mắt cũng hơi xót. Hắn càng siết chặt tay để ôm bà rồi nói: "Mẹ, con hiểu ý của mẹ. Nhưng con năn nỉ mẹ đừng kêu con đi xem mắt nữa. Dưa hái xanh không ngọt đâu!"

Lưu Mẫn Kiều khịt mũi: "Cha với mẹ gặp nhau lúc xem mắt này. Có cái gì mà không ngọt?"

"Ngọt ạ, ngọt khé cổ luôn ạ." La Gia Nam cười khổ. Mỗi lần nghe cha gọi mẹ là "Kiều Kiều," hắn đều nổi hết da gà da vịt. "Nhưng thời thế thay đổi rồi. Con gái bây giờ đâu chỉ đơn giản là thích đàn ông trưởng thành rồi đùng cái là chịu cưới đâu. Mẹ biết bây giờ người ta chú ý cái gì không? Nữ quyền. Cho dù con có cưới người ta về, ai biết người ta có chịu sinh cháu cho mẹ không."

"Mẹ học đại học Ngoại ngữ, chẳng lẽ không hiểu?" Lưu Mẫn Kiều nhéo sống mũi cao của hắn.

La Gia Nam quên mất trong tay mình còn cầm chiếc đũa. Hắn cười đến mức phải giơ tay gạt mũi. Ai ngờ chiếc đũa rơi vào bồn nước "cạch" một tiếng rồi cắm thẳng vào lỗ thoát nước. Đũa bị kẹt ở góc độ này cũng hơi khó lấy ra, La Gia Nam không thể rút

nó ra được. Hắn dùng sức thêm một chút...

"Anh!"

Nhìn thấy chiếc đũa gỗ tượng trưng cho trái tim thẳng như sắt thép của mình bị gãy làm đôi, sắc mặt La Gia Nam đen lại. Hắn nhìn mẹ rồi cười khan, sau đó bực bội mở lỗ thoát nước để lôi một nửa chiếc đũa bị kẹt ra. Lưu Mẫn Kiều hơi nhíu mày nhìn La Gia Nam, vẻ mặt bà phức tạp.

Bầu không khí có hơi sượng. La Gia Nam đang nghĩ nát óc để chuyển đề tài thì điện thoại hắn rung lên. Hạ Dũng Huy gọi. Hắn nhanh chóng ra dấu "suỵt" với Lưu Mẫn Kiều rồi bắt máy: "Alo, bác sĩ Tiểu Hạ?"

Bên phía Hạ Dũng Huy đang rối như tơ vò, nghe tiếng hình như có người cãi nhau.

"Cảnh sát La, Trương Hiểu Hoa lúc trước hay cầm đầu đám bạo động chết rồi. Người nhà cô ta đang quậy tung bệnh viện lên để tìm người đền mạng."

Chương 29

DTV-EBOOK

Vừa đến bệnh viện, La Gia Nam đã sửng sốt: Hành lang phòng cấp cứu chật kín người, có người đứng, có người ngồi, có người nằm, lại có những người tụ tập đánh bài!

La Gia Nam giơ phù hiệu cảnh sát cho công an huyện xem rồi cùng Kỳ Minh đi thẳng qua đám đông để vào phòng cấp cứu – nơi các nhân viên y tế đang đợi. Nhìn Hạ Dũng Huy chắc là cả đêm không ngủ, đôi mắt hằn đỏ ngầu, cả người mệt mỏi. Anh ta nói trước khi gọi La Gia Nam, lực lượng cảnh sát, bệnh viện và người nhà nạn nhân đã giằng co ngoài hành lang gần chục tiếng đồng hồ rồi. Ban đầu chỉ có hai người thân đi theo xe cấp cứu, thế nhưng người vừa chết, hai người này trong mấy tiếng gọi thêm năm mươi người khác đến. Hiện tại, hành lang phòng cấp cứu loạn như cái chợ cá vậy. Công việc của toàn bộ trung tâm cấp cứu bị ngưng trệ, xe cấp cứu thì phải đưa bệnh nhân đến phòng khám bệnh ngoại trú.

Bác sĩ Hà phụ trách khoa Sản và một số trợ lý tham gia cứu hộ đã bị phong tỏa trong phòng mổ cấp cứu, còn những người bên ngoài vẫn đang nháo nhào để cướp xác. Trước khi cảnh sát đến, họ chỉ mong Hạ Dũng Huy cùng những nhân viên y tế khác và bảo vệ có thể ngăn người nhà bên ngoài phòng phẫu thuật.

"Những người này cũng không thèm nói lý lẽ. Thật sự bác sĩ Hà đã tạo ra kì tích rồi." Giọng Hạ Dũng Huy khàn đi vì phải ngăn cản đám "người nhà" kia. Bây giờ anh nói chuyện cũng khó khăn: "Lúc Trương Hiểu Hoa được cấp cứu đưa tới vốn đã không cứu được rồi. Bác sĩ Hạ nhanh chóng quyết định sinh mổ để cứu lấy đứa bé. Nhưng đứa bé chỉ mới hai mươi sáu tuần tuổi, phổi còn chưa phát triển hết, lại phải đối mặt với bao nhiêu biến

chứng vì sinh non. Bé phải nằm ở ICU cho trẻ sơ sinh ít nhất một tháng. Thế nhưng người nhà vừa nghe chi phí là một vạn thì đã cuống lên rồi yêu cầu bệnh viện phải chịu toàn bộ chi phí, thậm chí còn đòi bệnh viện đền mạng Trương Hiểu Hoa. Nhưng đây là tai biến y khoa!"

ICU (Intensive Care Unit) là phòng chăm sóc đặc biệt, là khu vực điều trị cho các bệnh nhân nặng.

"Nói trắng ra là không muốn tốn tiền chứ gì." La Gia Nam khịt mũi. Mới nãy lúc hắn bước vào, có bao nhiêu người trong đó thật sự là "người nhà" chứ? Hắn đã từng thấy cái đám đánh bài ngoài kia mấy hôm trước tu sửa cầu đường mà.

"Đúng rồi, trai hay gái?" Hắn hỏi.

"Trai."

"À chả trách. Thử là con gái xem, tôi cá 80% mấy người này sẽ bỏ con bé ở đây rồi chạy trốn." La Gia Nam quay sang nhìn Kỳ Minh. Cậu vừa đi vào phòng phẫu thuật không biết để làm gì. Thật ra đúng là Trương Hiểu Hoa tự làm tự chịu, nhưng hắn nhìn ra tâm trạng Kỳ Minh đang xuống dốc. La Gia Nam có thể đoán được lí do vì sao. Bệnh của Trương Hiểu Hoa là Kỳ Minh chẩn đoán, thế nhưng đến cuối cùng cậu cũng không thể cứu được cô.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, những người quản lí bệnh viện đã trải qua một vòng "đàm phán" với người nhà bệnh nhân lần lượt quay trở lại phòng cấp cứu. Nhìn biểu hiện của những người này là biết cuộc "đàm phán" chưa đi đến đâu. "Lãnh đạo" đám người kia là mẹ chồng của Trương Tiểu Hoa – một bà lão ngoài bảy mươi tuổi không ồn ào hay bạo động. Bà chỉ ủ rũ ngồi ở chỗ kia, rồi để một đám thanh niên thay phiên nhau thương lượng với bên bệnh viện. Nhưng một lúc sau, bà bỗng ôm chầm lấy một đứa cháu gái, lau nước mắt "ôi đứa trẻ không có mẹ thật tội nghiệp quá."

"Bác sĩ Hạ." Kỳ Minh đột nhiên nói.

Hạ Dũng Huy nhìn Kỳ Minh. Cậu cởi áo khoác rồi nói: "Tôi muốn khám nghiệm thi thể. Nhờ cậu xin phép phía giám đốc bệnh viện giúp tôi."

———————

Trong lúc Hạ Dũng Huy đang thảo luận về đề xuất của Kỳ Minh với giám đốc bệnh viện, La Gia Nam nhỏ giọng hỏi cậu: "Ủa, không phải cậu không được chạm vào thi thể hả?"

"Lực lượng cảnh sát không lập hồ sơ vụ án này. Chỉ cần bệnh viện với người nhà đồng ý thì tôi có thể khám nghiệm thi thể."

"Người nhà có chịu không vậy?"

"Để tôi đi nói chuyện với họ."

Kỳ Minh bước ra khỏi phòng cấp cứu rồi ngồi xổm trước mặt mẹ Trương Hiểu Hoa. Cậu nhỏ giọng nói chuyện với bà. La Gia Nam thấy có những người đứng vây quanh họ thì lập tức giơ phù hiệu cảnh sát để yêu cầu bọn họ tản ra. Kỳ Minh nói chuyện với bà một hồi thì đứng lên nói với La Gia Nam: "Đi nhờ người bên bệnh viện lấy giấy uỷ quyền cho chồng cô ấy kí tên."

La Gia Nam giật mình hỏi: "Người nhà đồng ý rồi sao?"

Kỳ Minh vừa đi vừa gật đầu.

"Cậu nói gì với họ vậy?"

"Tôi nói với bà ấy sự tình đã như vậy rồi, khám nghiệm thi thể sớm thì mới biết là nguyên nhân tử vong là do tự nhiên hay do sự cố y tế, để lâu thì chứng cứ sẽ biến mất. Hiện tại bà ấy phải

chi tiền cơm cho hơn năm mươi người, nếu không khám nghiệm thi thể bây giờ mà để mai mốt thì càng bất lợi cho bà ấy thôi, đến một đồng tiền cũng đừng hong chạm. Với tôi cũng nói cho bà ấy biết tình huống của Trương Hiểu Hoa nếu quy về sự cố y tế thì có thể yêu cầu bệnh viện bồi thường hơn hai triệu. Bà ấy cũng là dân cờ bạc, đẩy nhẹ một cái thì sẽ đặt cược nhiều thôi."

La Gia Nam đảo mắt, hạ thấp giọng hỏi: "Cậu lừa bà ấy hả?"

Kỳ Minh quay đầu lại rồi liếc mắt nhìn hắn: "Từng chữ tôi nói đều là thật."

Bệnh viện đồng ý đề nghị của Kỳ Minh. Đồng thời để đảm bảo biên bản khám nghiệm thi thể có hiệu lực pháp lí, bệnh viện muốn bố trí một bác sĩ được cấp phép xem xét toàn bộ quá trình.

Kỳ Minh trực tiếp yêu cầu Hạ Dũng Huy giám sát quá trình khám nghiệm thi thể. La Gia Nam vừa nghe đã nói: "Bác sĩ Tiểu Hạ mệt như vầy rồi, hay cậu chọn người khác đi?"

Kỳ Minh mặc chiếc áo choàng giải phẫu đã mượn từ bệnh viện, đang định giơ tay lên khử trùng. Cậu nói với La Gia Nam, lúc này hắn đang ở ngay trước mặt cậu: "Tránh qua một bên."

La Gia Nam mặt mày khó chịu mà ngồi ngoài hành lang.

———————

Việc khám nghiệm tử thi được thực hiện ngay phòng mổ. Kỳ Minh đã xem qua hồ sơ bệnh án và nhận thấy huyết áp của Trương Hiểu Hoa trước khi chết cao tới hai trăm hai mươi. Vì vậy, để tiết kiệm thời gian, cậu quyết định chỉ đi "tìm" những triệu chứng đột tử do tăng huyết áp. Hạ Dũng Huy hỏi anh ta có thể làm gì. Cậu nói anh ta chỉ cần quan sát và ghi chép là được.

Nhìn máu chảy ra dọc theo vết mổ, Hạ Dũng Huy nhíu mày hỏi: "Tại sao lại yêu cầu tôi giám sát?"

"Này, tại sao cậu lại gọi điện thoại cho La Gia Nam? Cậu ta có nhận giải quyết bạo động y tế à?" Kỳ Minh hỏi ngược lại, đôi tay vẫn nhanh nhẹn tiến hành giải phẫu.

"Là cảnh sát La nói nếu có bạo động y tế thì cứ gọi trực tiếp cho cậu ấy."

"Ừ đúng rồi. Cậu ta nói sao chổi đâm vào trái đất cũng giải quyết được mà." Kỳ Minh vạch xương ức để dò xét khoang ngực. "Ghi lại: "Phình động mạch chủ.""

"Vỡ rồi sao?" Hạ Dũng Huy hỏi.

"Không. Cái này không phải nguyên nhân tử vong." Kỳ Minh dùng kẹp cầm máu kẹp chặt mạch máu, cắt trái tim một cách gọn gàng rồi đặt lên khay bên cạnh. Cậu ghi lại những số liệu cần thiết để bắt đầu tiến hành giải phẫu độc lập.

"Thầy Kỳ, có phải thầy không thích tôi không?" Hạ Dũng Huy lên tiếng đánh vỡ sự im ắng trong phòng. Kỳ Minh dừng tay một chút rồi nói: "Cậu làm hỏng DNA ở hiện trường vụ án. Là một bác sĩ, tôi cho rằng cậu không nên mắc phải sai lầm này."

Đôi mắt Hạ Dũng Huy đằng sau kính hơi nheo lại. Anh siết chặt bảng ghi chép rồi trầm giọng nói: "Là người thì ai chẳng mắc sai lầm."

"Bác sĩ Hạ, nếu anh thật sự đủ tôn trọng nghề nghiệp của mình thì đừng nên nói như vậy."

"Bác sĩ đối với tôi không phải nghề nghiệp, mà là số mệnh!"

Nghe vậy, Kỳ Minh quay đầu lại nhìn về phía Hạ Dũng Huy.

Hạ Dũng Huy kéo khẩu trang xuống, hít môt hơi thật sâu rồi nói: "Từ lúc sinh ra tôi đã được an bài mọi thứ rồi. Tôi học trường gì, chọn nghề gì, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài làm bác sĩ. Gia đình tôi không chỉ ba đời làm bác sĩ đâu. Ông nội của ông nội tôi lúc trước là ngự y trong cung. Vì một lần chẩn đoán sai mà ông bị chém đầu, sau đó cả dòng họ nhà tôi bị đày sang nước Thục. Từ đó, nhà tôi luôn dạy con cháu không được mắc sai lầm, vì mắc sai lầm có thể bị chém đầu!"

Kỳ Minh yên lặng nhìn anh, không nói một lời.

"Hồi năm tuổi tôi đã thuộc làu làu mọi thứ về bệnh thương hàn rồi, chỉ cần đọc sai một chữ là cha sẽ tát tôi một cái! Tôi muốn thi trường cảnh sát, nhưng vì thị lực không tốt nên tôi đã lén lút báo danh sang Khoa học pháp y. Cậu biết cha tôi đã làm gì không? Đi tìm hiệu trưởng rồi chuyển tôi sang khoa Y." Hạ Dũng Huy cười khổ rồi lắc đầu. "Tôi rất ghen tị với cậu đó thầy Kỳ. Tôi cũng muốn giống cậu, muốn thay thi thể nói chuyện. Chứ không phải cứ mỗi lần có bệnh nhân chết đi là lại phải đặt tay lên ngực tự hỏi xem mình có làm sai ở đâu không!"

Nghe Hạ Dũng Huy "xả" xong, Kỳ Minh lại tập trung vào công việc cậu đang làm.

"Đường là do chính cậu đi. Cái tát của cha cậu cũng đâu có theo cậu mãi được..."

Kỳ Minh ngưng một chút.

"Ghi lại: "Nguyên nhân tử vong: Vỡ mạch máu màng ngoài tim.""

Sau khi nhận được biên bản khám nghiệm tử thi, sắc mặt mẹ chồng Trương Hiểu Hoa lập tức thay đổi: "Hay lắm, mày dám

lừa tao!" Bà run tay chỉ về phía Kỳ Minh: "Lúc nãy mày nói như thế nào? Hả? Rõ ràng bệnh viện phải chịu trách nhiệm. Con dâu tôi không thể chết vô ích như vậy được!"

"Bệnh viện và cảnh sát đều bắt buộc Trương Hiểu Hoa ở lại bệnh viện để trị liệu. Nhưng cô ta chọn cách bỏ trốn." Kỳ Minh vẫn đang mặc áo choàng phẫu thuật, bình tĩnh mà khuyên nhủ: "Bà ơi, các bác sĩ hiện tại đang quyên góp tiền cho cháu trai của bà. Hiện tại, bà không cần phải lo lắng về tiền chữa bệnh đâu. Bà về nhà nghỉ ngơi đi, những vấn đề khác thì có thể từ từ giải quyết."

"Cái đám bác sĩ xấu xa này làm sao mà có lòng như thế? Tụi nó muốn kiếm tiền nên mới đưa cháu tao vào... Vào..." Bà rặn nửa ngày cũng không ra chữ "ICU cho trẻ sơ sinh". Bà chuyển đề tài: "Tụi tao không muốn chữa bệnh! Trả cháu cho tao. Tao mang nó về nhà để tao tự nuôi!"

Kỳ Minh không nghĩ bà ta không biết đúng sai như vậy. Cậu liền tức giận: "Đứa nhỏ mới nặng có một kí. Đưa nó ra khỏi lồng ấp thì nó chắc chắn sẽ chết!"

"Tao không quan tâm! Tao muốn cháu của tao!" Bà lão ngồi thụp xuống đất rồi gào khóc: "Con dâu đáng thương của tôi! Đứa cháu đáng thương của tôi!"

"Bà..."

Khi những người bên cạnh nhìn thấy bà gào khóc, họ đều lao tới. Trong đại sảnh có hơn năm mươi người, nhưng chỉ có sáu cảnh sát, cộng với an ninh bệnh viện cũng không bằng một nửa đám người kia. Hiện trường đột nhiên trở nên hỗn loạn. Kỳ Minh phải "đứng mũi chịu sào" vì cậu chính là mục tiêu của đám người đó. Cậu bị đẩy càng ngày càng lui về sau. La Gia Nam vừa đi mua bánh bao cho ba đứa con gái của Trương Hiểu Hoa về thì thấy Kỳ Minh bị bao vây. Hắn cũng phóng tới, chật vật tách đám đông mà chen lấn về phía trước.

"Tránh ra! Mấy người đang làm gì vậy? Tất cả các người đều muốn vào đồn cảnh sát phải không?!"

Giọng của La Gia Nam làm sao lấn át nổi năm mươi cái miệng đó. Anh khó khăn chen lấn đến bên cạnh Kỳ Minh, vừa định đẩy người vào phòng cấp cứu thì đột nhiên nghe thấy phía sau có người hét lớn: "Đánh cái đám bác sĩ không có lương tâm kia!"

Khuôn mặt La Gia Nam ngày càng khó chịu. Sau đó càng nhiều nắm đấm và móng tay cào cấu hướng về phía hắn và Kỳ Minh.

Má mày! Dám đánh cảnh sát?!

La Gia Nam đấm ngã một người đàn ông đang vươn tay kéo tóc của Kỳ Minh rồi quay lại hét vào mặt cậu: "Chạy đi! Chờ cái mẹ gì nữa?!"

Có câu nói "hai quyền khó địch bốn tay", Kỳ Minh càng đẩy người ra thì một đám người xông lại càng hăng. Bỗng cậu bị ai ngáng chân, mất thăng bằng mà ngã xuống đất. Nếu như La Gia Nam không kịp đẩy những người trước mặt Kỳ Minh ra, tay của cậu chắc đã bị giẫm nát. La Gia Nam vươn tay kéo Kỳ Minh đứng dậy. Hắn định rút súng bắn một phát để cảnh cáo thì bỗng trừng mắt rồi ôm Kỳ Minh xoay người đúng một trăm tám mươi độ.

"BỐP!"

Có âm thanh trầm thấp như bị bóp nghẹt lại. Kỳ Minh nhìn thấy chất lỏng màu đỏ chảy trên mặt La Gia Nam.

Chương 30

DTV-EBOOK

Một khi đã có người động tay động chân thì tính chất của sự việc đã thay đổi, chưa kể có một cảnh sát đầu đang chảy máu. Đám người kia vừa nghe có tiếng ai hét lên: "Máu!" thì lập tức im bặt. Cảnh sát huyện nhanh chóng chạy đến sảnh phòng cấp cứu để hỗ trợ. Họ bắt hết những kẻ đánh nhau, những kẻ không tham gia cũng bị tạm giam để tránh phiền phức.

Kỳ Minh ôm đầu La Gia Nam và đẩy người này vào phòng cấp cứu. Hạ Dũng Huy vội vàng chạy lại để giúp đỡ ngay khi anh ta nhìn thấy máu. Thế nhưng khi anh ta chuẩn bị bắt đầu xử lí vết thương, Kỳ Minh hét lên: "Cút ngay!". Hạ Dũng Huy lúng túng, bàn tay anh đang giơ lên thì khựng lại trong không khí.

May mắn thay, chai bia đánh vào đầu La Gia Nam không bị vỡ mà chỉ gây ra một vết thương nhỏ. Tuy nhiên, trên da đầu có nhiều mạch máu, một vết thương nhỏ cũng khiến máu dây ra một nửa khuôn mặt La Gia Nam. Trong lúc xử lí, Kỳ Minh nhận thấy vết thương này cần phải được khâu lại. Vì vậy, cậu quay lại và nhờ Hạ Dũng Huy đưa một túi chỉ khâu vô trùng.

Hạ Dũng Huy lấy túi chỉ khâu khâu nhưng không đưa cho Kỳ Minh. "Tôi phụ trách khâu cho, thầy Kỳ. Cậu không phải là bác sĩ trong bệnh viện nên không được phép khâu."

"Gọi bác sĩ phẫu thuật." Kỳ Minh nhìn anh, vẻ mặt không mấy tin tưởng.

"Thầy Kỳ cứ yên tâm. Trước khi chuyển qua các khoa khác tôi đã từng công tác ở phòng giải phẫu khẩn cấp." Hạ Dũng Huy đang đứng ngay tại vị trí Kỳ Minh đã đứng. Anh giơ tay ấn lưng La Gia

Nam xuống, nói: "Cảnh sát La, anh phải cạo phần tóc xung quanh vết thương. Đừng lo quá, tóc mọc cũng nhanh thôi."

"Không sao đâu, trước đây tôi từng cạo trọc rồi." La Gia Nam cười toe toét. Hắn liếc nhìn Kỳ Minh và nhận thấy sắc mặt đối phương không ổn cho lắm. Vì vậy hắn vươn tay vỗ nhẹ vào cánh tay cậu, coi như để cậu yên tâm.

"Tôi không dùng thuốc tê đối với các vết thương ở đầu. Anh chịu đau một chút nhé."

"Vết thương cũng có to éo đâu. Thuốc tê gì chứ, nếu tôi nói không cần may thì cũng chẳng cần may."

"Không được. Không khâu thì vết thương sẽ lâu lành, dễ bị nhiễm trùng nữa." Hạ Dũng Huy cẩn thận cạo phần tóc xung quanh vết thương, sau đó xé túi chỉ khâu rồi lấy nhíp gắp kim ra, nói: "Tôi may từ trong ra nên sẽ không để lại sẹo quá rõ đâu."

Thấy Hạ Dũng Huy chuẩn bị khâu, Kỳ Minh đột nhiên ngăn anh lại: "Khâu từ trong ra sẽ đau hơn nhiều. Cậu khâu thường đi. Đàn ông con trai sợ gì mấy vết sẹo."

"Bác sĩ Tiểu Hạ, thầy Kỳ nói đúng. Trên người tôi cũng có đầy sẹo rồi, thêm một cái ở trên đầu cũng không sao... SHHHHH!"

Cơn đau buốt do vết khâu kéo trên da đầu khiến La Gia Nam theo bản năng hút một ngụm khí lạnh. Trên người hắn túa ra một tầng mồ hôi, tay nắm chặt lại đặt trên đầu gối. Kỳ Minh thấy vậy liền lấy ra một chiếc khăn tay rồi nhét vào trong tay hắn. Cậu nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt như muốn nói: "Khóc đi, không ai cười cậu đâu."

Hạ Dũng Huy may tổng cộng ba mũi. Mặc dù Kỳ Minh vẫn không thích anh nhưng cậu phải công nhận người này là bác sĩ nội khoa nhưng kĩ thuật khâu vết thương cũng rất vững, đặc

biệt là thắt nút chỉ rất "bén".

Ủa khoan đã...

Trong đầu Kỳ Minh bỗng lóe lên một ý nghĩ. Ánh mắt cậu ngưng trọng nhìn về phía Hạ Dũng Huy.

Khi đang lấy lời khai ở đồn cảnh sát huyện, La Gia Nam nói người đánh hắn là anh trai của Trương Hiểu Hoa. Thế nhưng hắn không có ý định khởi tố người ta tội cố ý gây thương tích, chỉ cần đem thằng khốn đó tạm giam mười lăm ngày theo quy định là được. Hạ Dũng Huy còn yêu cầu chụp CT để chắc chắn não của hắn không bị tổn thương nhưng La Gia Nam từ chối. Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị người ta phang chai bia vào đầu, nhưng khá là chắc kèo đây cũng không phải lần cuối cùng.

Chụp cắt lớp vi tính (Computed Tomography Scan) là một phương thức chụp cắt lớp được sử dụng phổ biến trong Y học. Chụp CT sử dụng bức xạ là tia X, thu các hình của một bộ phận nằm trong cơ thể người bệnh ở các góc độ và vị trí khác nhau, từ đó dùng máy tính dựng thành một ảnh 3D của bộ phận đó. Ảnh của bộ phận có thể hiển thị trên phim X quang, trên ảnh màu hoặc ảnh kỹ thuật số.

Sự việc mới nãy, nếu có cách khác thì La Gia Nam cũng không lấy đầu ra mà đỡ. Nhưng nếu hắn không làm vậy thì cái chai đó đã đập vào đầu Kỳ Minh.

Phòng cấp cứu như cái chợ cá đã hoạt động bình thường trở lại. Những kẻ gây rối đều bị bế lên phường, đêm nay các đồng nghiệp bên đồn cảnh sát huyện chắc phải tăng ca rồi. La Gia Nam thấy áo khoác dính đầy máu, hắn nghĩ có giặt cũng không sạch nên cởi áo ra, cuộn lại rồi ném vào thùng rác.

Kỳ Minh bước tới bên cạnh hắn, thấy hắn chỉ mặc mỗi áo sơ mi nên cậu cởi luôn áo khoác của mình rồi đưa qua, nói: "Bên ngoài gió lắm. Mặc áo khoác đi."

"Ra khỏi cửa là lên xe liền, không sao đâu." La Gia Nam không nhận áo, chỉ nhún vai rồi hỏi: "Cậu có sao không? Lúc nãy không bị thương đúng không?"

Kỳ Minh lắc đầu, im lặng một lúc rồi ngước mắt nhìn La Gia Nam, nói: "Chuyện hồi nãy... Cảm ơn cậu."

"Không có chi, tôi cũng đâu có đỡ đạn giúp cậu. Nhưng cho dù là đạn thật thì tôi cũng không thể trơ mắt nhìn cậu chết." La Gia Nam giơ tay chạm vào vị trí băng gạc, vết thương đau âm ỉ. "Lần này cũng coi như không uổng công, đám người kia cũng bị bắt mà đúng không?"

Kỳ Minh nhìn quanh hành lang trống không, hiện tại chỉ thấy những nhân viên vệ sinh đang thu dọn "tàn cuộc" những kẻ đó để lại.

"Bây giờ đi đâu? Về nhà hay sao?" La Gia Nam hỏi.

"Về Cục. Tôi cần chứng thực một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Liên quan đến vụ án Phùng Văn Nguyệt."

"Nói nghe xí đi."

"Về Cục rồi nói."

"Ừa, vậy cậu chờ chút để tôi qua chào bác sĩ Hạ một tiếng."

"Đừng đi!" Kỳ Minh kéo lấy cánh tay La Gia Nam, hạ thấp giọng, "Tôi nghi ngờ anh ta có liên quan đến cái chết của Phùng Văn Nguyệt."

La Gia Nam trừng cậu muốn rớt tròng mắt ra ngoài.

———————————

Nếu không phải lúc nãy La Gia Nam đỡ cái chai giúp cậu, Kỳ Minh thật sự rất muốn đạp hắn ra khỏi xe, bởi lẽ hắn dám nhắc: "Cậu ghét bác sĩ Tiểu Hạ cũng được, nhưng đừng lên án người ta giết người chứ."

Điên khùng hay gì? Chẳng lẽ cậu tuỳ tiện lên án người khác mà không có bằng chứng?

Hôm nay Miêu Hồng trực ban. Cô vừa thấy "miếng vá" trên đầu La Gia Nam thì đã cười nói: "Hôn nhau mãnh liệt tới bị thương luôn."

"Sư phụ nợ con hai mươi đồng." La Gia Nam vứt chìa khoá xe lên bàn làm việc rồi thả người xuống ghế dựa.

"Vậy là cậu dắt thầy Kỳ về ra mắt cha mẹ rồi hả?" Miêu Hồng lấy điện thoại ra bấm một chút, nói: "Hai mươi đồng chuyển qua WeChat của cậu nhé."

La Gia Nam vừa nhận tiền vừa tặc lưỡi: "Sư phụ, sao còn nghe người nói cứ sai sai vậy?"

"Cậu tự nghĩ bậy bạ thì có." Miêu Hồng nhấc cằm về hướng La Gia Nam, hỏi: "Đầu bị sao vậy?"

La Gia Nam kể hết sự tình cho Miêu Hồng, không quên thêm mắm dặm muối cho câu chuyện. Hắn chỉ vào vết thương rồi khoe: "Con khâu ba mũi mà không cần thuốc tê luôn đó. Sư phụ

thấy con trâu bò không?"

"Khóc thành chó luôn chứ gì?"

"Rớt một giọt nước mắt con gọi sư phụ bằng "mẹ"!"

"Cút!"

Trong lúc sư đồ đang đấu khẩu thì Kỳ Minh gõ cửa rồi bước vào. Cậu đặt túi chứng cứ lên bàn La Gia Nam, bên trong có nửa đoạn dây thừng. Tề Minh lấy một sợi dây thừng khác đưa La Gia Nam, nói: "Thắt nút sợi dây này lại đi."

La Gia Nam vừa nhìn đã cau mày hỏi: "Cậu muốn tôi mô phỏng hiện trường bằng cách thắt cổ hả?"

"Tôi không rảnh tới mức kêu cậu thắt cổ chơi." Kỳ Minh nói.

Miêu Hồng đứng bên cạnh giơ tay lên, nói "Tôi nghĩ nếu rảnh thì cậu có thể giải trí bằng cách này đó."

La Gia Nam liếc sang Miêu Hồng, vẻ mặt đầy chữ "sư phụ ác độc". Hắn cầm hai đầu dây thừng đan một vòng quanh ngón tay, sau đó luồn đầu dây qua cái vòng đó và thắt thành một cái nút.

"Phần lớn mọi người đều thắt nút như vậy." Kỳ Minh nói, sau đó cậu lấy kéo trong ống đựng bút cắt cái nút của La Gia Nam. Cậu quấn một đầu sợi dây quanh ngón trỏ và ngón giữa hai vòng, sau đó kẹp đầu dây kia qua vòng rồi thắt lại. Cậu lặp lại động tác đó hai lần rồi đối chiếu với nút thắt trong túi vật chứng. Hai nút thắt này hoàn toàn giống nhau.

"Đây là cách thắt nút chỉ khâu phẫu thuật. Các bác sĩ ai cũng biết làm, y tá thì chưa chắc." Kỳ Minh nhìn La Gia Nam, nói: "Vào thời điểm xảy ra án mạng, chỉ có Hạ Dũng Huy ở khoa Nội hô hấp. La Gia Nam, cậu nghĩ sao?"

La Gia Nam im lặng nửa ngày rồi nhìn sang Miêu Hồng để cầu cứu. Miêu Hồng suy nghĩ một chút rồi nói: "Động cơ thì sao? Theo tôi biết, Hạ Dũng Huy với Phùng Văn Nguyệt không có mâu thuẫn hay tranh cãi gì."

"Đúng vậy, động cơ thì sao?" Ánh mắt La Gia Nam sáng lên, nói tiếp: "Với cả nãy cậu cũng nói rồi, y tá chưa chắc không biết cách thắt nút mà. Chỉ dựa vào cái này thì không có áp giải người ta về tra hỏi được đâu. Kỳ Minh, cậu có thành kiến quá sâu với bác sĩ Tiểu Hạ rồi, mới có nhiêu đó mà đã..."

"La Gia Nam!" Kỳ Minh đập bàn, ngay cả Miêu Hồng cũng phải nhướng mày bởi sự tức giận của cậu. "Hiện tại đồng nghiệp của tôi bên phòng thí nghiệm đang giám định DNA trên sợi dây, bọn họ cũng có mẫu của Hạ Dũng Huy rồi. Chờ có kết quả giám định thì cậu có thể nói chuyện với tôi về vấn đề "thành kiến"!"

Nói xong, Kỳ Minh giận đùng đùng quay người ra khỏi phòng làm việc.

La Gia Nam ngồi trên ghế mà sững người. Một lát sau hắn sang nhìn Miêu Hồng, hỏi: "Sư phụ, đêm nay người cho con tá túc một đêm nhé?"

Miêu Hồng dùng khẩu hình "nói" với hắn: "Không có cửa!"

———————

Vì mẫu DNA trên dây quá nhỏ nên kết quả giám định đến thứ Ba mới có. Cầm báo cáo giám định DNA trên tay, La Gia Nam bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trùng khớp.

Miêu Hồng nhìn hắn hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật, ân

cần nói: "Tôi với đội phó Triệu đi bắt người nhé?"

"Con đi." La Gia Nam lấy áo khoác rồi nhanh chân ra khỏi cửa. Miêu Hồng theo sau hắn đến bãi đậu xe thì đã thấy Kỳ Minh đứng đợi ngay cạnh chiếc SUV của hắn. Cô vỗ và cánh tay của đồ đệ rồi dặn dò: "Đừng gây với người ta nữa, trừ khi cậu muốn ngủ ở phòng trực ban thêm mấy ngày."

La Gia Nam không nói tiếng nào. Hắn lên xe, chờ Kỳ Minh cài dây an toàn thì chạy xe ra khỏi cửa. Từ buổi chiều thứ Bảy hai người cãi nhau, hắn đã ngủ ở phòng trực rồi. Áo khoác đang mặc là Miêu Hồng đến trung tâm thương mại hôm Chủ Nhật để mua giúp hắn.

Kỳ Minh thấy viền băng gạc của hắn bị nhếch lên, vì vậy cậu chủ động đánh vỡ trận chiến tranh lạnh đã kéo dài bảy mươi hai tiếng này: "Lát nữa về cậu ghé văn phòng pháp y để tôi thay băng gạc cho."

La Gia Nam nhìn thẳng về phía trước, mím môi không lên tiếng. Hai ngày nay bọn họ chẳng nói tiếng nào với nhau. Hắn vốn muốn tìm đại một chủ đề để giải hoà với cậu, nhưng mỗi lần đi ngang qua nhau, Kỳ Minh không thèm nhìn tới hắn. Bây giờ suy đoán của Kỳ Minh được xác nhận rồi, lòng tự trọng của La Gia Nam nhảy dựng lên và cảnh báo hắn: "Nếu tôi mà mọi chuyện thì mấy người chắc chắn sẽ mỉa tôi tới chết mới thôi."

"Có người nói chuyện cậu, đáp lại là phép lịch sự tối thiểu." Kỳ Minh bất mãn. "La Gia Nam, nếu cậu không muốn nói chuyện với tôi thì cuốn gói khỏi nhà tôi đi."

"Được. Đêm nay tôi dọn hành lí!"

La Gia Nam y hệt một con lừa bướng bỉnh vậy, lời nói thì ngang như cua. Trong lòng hắn uất ức thật sự, ủa dù gì tôi cũng thay mấy người chịu một đòn, đêm tôi ngủ lỡ đè lên vết thương thì

đau đến tỉnh giấc đó. Chỉ là bất đồng quan điểm thôi mà? Mắc gì mấy người phải đập bàn rồi liếc tôi, sau đó bơ tôi luôn?

Thái độ của La Gia Nam cũng làm cho Kỳ Minh tức giận. La Gia Nam, mấy người thì hay rồi. Ăn với Hạ Dũng Huy một bữa cơm thôi mà đi đâu cũng bảo vệ người ta. Trước đây manh mối nhỏ như cây kim mấy người cũng phải đào sâu ba thước mà tìm cho ra, còn bây giờ manh mối ở ngay trước mặt nhưng tại sao người không chịu nhìn thẳng vào sự thật?

Hai người giận dỗi lẫn nhau, im lặng mãi đến khi tới bệnh viện.

———————

Hạ Dũng Huy đối mặt với chứng cứ vậy mà bình tĩnh đến lạ thường. Anh ta vẫn luôn giữ im lặng cho đến khi được đưa vào phòng thẩm vấn.

"Tôi không có giết người." Anh nói. "Hôm đó tám giờ tôi đi tuần tra các phòng. Các anh có thể xem camera giám sát của hành lang."

"Tôi xem camera giám sát từ trưởng khoa Phương rồi mới đến gặp cậu." La Gia Nam trầm giọng nói. Hắn vẫn không muốn tin Hạ Dũng Huy là hung thủ, thế nhưng chứng cứ đặt ngay trước mặt như vậy... "Từ tám giờ năm mươi, camera trên hành lang đã không ghi hình được cậu rồi."

"Tôi về văn phòng."

"Văn phòng của cậu ở ngay bên cạnh văn phòng của Phùng Văn Nguyệt."

"Đúng. Cho nên tôi luôn tự trách tại sao bản thân mình không chú ý đến động tĩnh bên văn phòng sát vách." Hạ Dũng Huy đưa tay lên xoa lông mày. "Cảnh sát La, sợi dây đó là dây buộc hộp

khi người nhà bệnh nhân gửi đồ uống đến phòng khám. Bác sĩ không nhận "lì xì" nên họ mới gửi cả thùng Red Bull với Pulse (tên một loại nước tăng lực có cồn) từ siêu thị thẳng qua bệnh viện vì sợ nửa đêm chúng tôi buồn ngủ rồi không thể cấp cứu cho bệnh nhân được. Giám đốc yêu cầu tôi đưa một ít sang trạm y tá. Tôi xách cả một thùng nặng lắm. Vì vậy có DNA của tôi trên sợi dây cũng là chuyện bình thường."

La Gia Nam cho rằng Hạ Dũng Huy nói cũng có lí, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy đối phương đang che giấu điều gì đó. So với một người vô tội, Hạ Dũng Huy thật sự bình tĩnh quá mức. Hắn kéo ghế ra rồi ngồi đối diện Hạ Dũng Huy trên bàn thẩm vấn. Hai tay hắn đặt trên đầu gối rồi nhìn thẳng vào đôi mắt của đối phương đằng sau mắt kính: "Bác sĩ Tiểu Hạ, lực lượng cảnh sát phá án rất coi trọng chứng cứ. Tôi chấp nhận tin tưởng cậu, nhưng nếu cậu muốn ra khỏi căn phòng này thì phải làm cho tất cả những người còn lại tin tưởng cậu."

Ngoại trừ Miêu Hồng và La Gia Nam đang thẩm vấn bên trong, tất cả những thành viên của Tổ trọng án đều đang xem màn hình giám sát phía sau cửa kính một chiều, ngay cả Kỳ Minh cũng ở đó.

Hạ Dũng Huy đan chặt hai bàn tay vào nhau khiến đầu ngón tay trở nên trắng bệch. Loay hoay một hồi lâu, anh ta mới thở dài rồi nói: "Nói thật thì tôi hy vọng đúng là án giết người. Như vậy trong lòng tôi sẽ thanh thản hơn."

"Vậy là cậu thừa nhận cậu có liên quan tới cái chết của Phùng Văn Nguyệt?" Miêu Hồng hỏi.

"Nếu chị ấy tự sát thì có khả năng là do tôi." Hạ Dũng Huy cau mày. "Tôi không muốn nói xấu người đã khuất, dù sao thì y tá trưởng Phùng đã mất rồi..."

Anh nhìn La Gia Nam một lát, nói tiếp: "Chuyện là như vầy, hôm

đó, tôi nghe hai y tá trò chuyện ở hành lang, nói rằng ở khoa tôi có người liên hệ với bệnh nhân bên khoa Huyết học về vấn đề buôn bán tiểu cầu. Đây là một vấn đề trái đạo đức hết sức nghiêm trọng. Vì vậy tôi liền hỏi người đó là ai. Ban đầu, hai y tá còn ấp úng không chịu nói. Tôi phải uy hiếp họ rằng nếu họ không khai thật thì đừng hòng tiếp tục công tác ở khu này nữa, họ mới chịu nói người đó là y tá trưởng Phùng. Ban đầu tôi không tin, vì đối với tôi y tá trưởng Phùng là người luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức nghề y tá. Sau đó tôi sang khoa Huyết học giả vờ làm người nhà bệnh nhân để hỏi mua tiểu cầu, ai ngờ thật sự đúng là chị ấy... Tôi rất tức giận. Chị ấy là nhân viên y tế, chính chị ấy phải là người biết rõ nhất các tác hại của chế phẩm trái phép từ máu. Tôi vốn định báo cáo chuyện này cho giám đốc. Thế nhưng nghĩ đến chị ấy công tác ở bệnh viện hơn hai mươi năm, một khi chuyện này bị lôi ra ánh sáng, chị ấy không chỉ mất hết tương lai mà còn phải đối mặt với ngục tù. Tôi hơi không đành lòng nên tôi gọi chị ấy vào phòng khám bệnh. Lúc đó chỉ có mình tôi đang trực ban thôi, cũng không có ai khác ở đó. Tôi chỉ muốn kín đáo nhắc nhở chị ấy rằng trên đời này không có tường nào không bị gió lùa vào, lỡ không may việc này truyền tới tai giám đốc, cho dù người ta không truy cứu trách nhiệm hình sự thì cũng phải khai trừ chị ấy ra khỏi bệnh viện.

"Chuyện Phùng Văn Nguyệt dắt mối cho bọn buôn tiểu cầu trái phép." La Gia Nam nói. "Chính là tên trộm mà cô ấy bắt được. Anh ta khẳng định rằng Phùng Văn Nguyệt không lấy một xu lợi ích nào. Cô ấy làm vậy chỉ để giúp đỡ bệnh nhân."

Hạ Dũng Huy hơi sững sợ, rồi gật đầu, vẻ mặt cay đắng nói: "Ừ. Lúc đó chị ấy cũng giải thích với tôi như vậy. Chị ấy nói chị ấy chỉ muốn cứu người thôi. Nhưng tôi không tin tưởng chị ấy. Tôi nói với chị ấy nếu để tôi nghe chị ấy buôn bán tiểu cầu thêm một lần nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát. Chị ấy khóc rất nhiều, nhưng tôi không muốn thấy chị ấy nữa nên mới đi tuần tra các phòng... Lúc nhìn thấy thi thể của chị ấy, suy nghĩ đầu tiên hiện lên

trong đầu tôi là tôi đã ép chị ấy phải chết. Tôi muốn cứu chị ấy nhưng đã quá trễ rồi...

Nói xong, Hạ Dũng Huy khom người, vùi mặt vào lòng bàn tay, cả người run rẩy mà khóc. La Gia Nam mò mẫm trong túi thật lâu cũng không tìm thấy khăn giấy. Hắn chỉ thấy có chiếc khăn mà Kỳ Minh đưa để lau mồ hôi nhưng hắn cũng chưa dùng bao giờ nên khăn vẫn sạch sẽ. Vì vậy, hắn đưa chiếc khăn này cho Hạ Dũng Huy.

Kỳ Minh ở sát vách nhìn thấy cảnh này thì hơi nhướng mày.

Lời khai của Hạ Dũng Huy hoàn toàn không có khe hở. La Gia Nam dựa theo đó mà đến bệnh viện tìm hai y tá. Hai người đã xác nhận đúng là hôm xảy ra vụ án, Hạ Dũng Huy đã hỏi hai cô vấn đề buôn bán tiểu cầu trái phép. Thế nhưng những chuyện khác mà Hạ Dũng Huy đã tường thuật thì chẳng có ai chứng minh. Vì vậy, phía cảnh sát cũng không thể thả người được. La Gia Nam về đến Cục đã gần nửa đêm, thế nhưng hắn lăn lộn trên cái giường hỏng ở phòng trực mãi cũng không ngủ được. Vì vậy hắn đành mò đi xem camera giám sát.

Tất cả nhưng video liên quan đến vụ án đã được trưởng khoa Phương trích xuất và sao chép cho lực lượng cảnh sát. Hơn bốn mươi video nhưng mỗi ngày Miêu Hồng xem không đến một phần ba trong số đó. La Gia Nam mở máy tình của sư phụ rồi xem những video mà sư phụ hắn chưa có dịp xem.

Ba rưỡi sáng, Trần Phi đang ngủ say thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

"Alo đội trưởng, đến Cục đi. Cháu phát hiện ra cái này." La Gia Nam nói xong thì cúp máy.

Triệu Bình Sinh nghe Trần Phi vừa chửi mắng vừa thay quần áo, ngáp một cái rồi hỏi: "Ai gọi vậy?"

"Thằng ranh con La Gia Nam." Trần Phi hầm hè nói. "Nó nói nó phát hiện ra cái gì đó nên kêu em vào Cục. Đm, riết không biết ai là đội trưởng!"

Triệu Bình Sinh cầm đồng hồ để trên tủ đầu giường nhìn thời gian rồi nói: "Chưa tới bốn giờ. Chờ đi, anh đi với em."

"Thôi anh ngủ đi."

Triệu Bình Sinh chưa ngồi dậy thì ông đã sắp ra khỏi phòng rồi. Đến văn phòng, La Gia Nam cho ông xem đoạn video từ camera giám sát.

Máy quay hướng về cửa thang máy "chụp" được cảnh Diêu Tuấn và Vu Na bước ra. Mấy giây sau, Phùng Văn Nguyệt cũng xuất hiện trong video. Trông bà ấy có vẻ chán nản, chỉ lơ ngơ nhìn sang hai bên. Khi bà thấy Diêu Tuấn và Vu Na đi ra, bà sững người. Vài giây sau, bà cũng biến mất khỏi "tầm mắt" của camera giám sát.

La Gia Nam mở một đoạn video khác. Trong đoạn video này chỉ có mình Phùng Văn Nguyệt, bà đang tuyệt vọng đập mạnh tay vào tường.

"Đây là nguyên nhân trên tay bà ấy có "vết thương do tự vệ."" La Gia Nam ngậm thuốc lá rồi nói với Trần Phi suy đoán của mình: "Phùng Văn Nguyệt có xu hướng tự huỷ hoại bản thân khi bà ấy cảm thấy áp lực. Việc bà ấy buôn bán tiểu cầu trái phép bị phát hiện, lại bắt gặp chồng mình ngoại tình, áp lực chồng áp lực như vậy nên bà ấy hoàn toàn suy sụp, cũng không để lại di thư."

Trần Phi cũng đốt một điếu thuốc. Hiện tại chỉ có hai người họ ở văn phòng thôi nên cũng không ai biết. Ông suy nghĩ cẩn thận

rồi gật đầu: "Tôi thấy phán đoán như vậy rất hợp lí. Khi nào mở cuộc họp ở Cục rồi thảo luận với mọi người, nếu không còn điểm gì đáng nghi ngờ thì có thể kết án."

"Trời má cuối cùng cũng có thể kết án!" La Gia Nam xoay lưng đã mỏi nhừ. "Đội trưởng, cháu muốn thương lượng với chú chuyện này.

"Nói đi."

"Chú phê duyệt cho cháu một phòng trong kí túc xá với."

"Ống nước nhà cậu không sửa được rồi à?"

"Nãy cháu đến bệnh viện thì bên bất động sản lại gọi điện nói phần móng bị lung lay khi sửa đường ống nước ngầm. Bây giờ phần tường ngoài vỡ với cả có vết nứt từ tầng một đến tầng năm nên tường cần phải được gia cố. Phải thi công thêm hai, ba tháng nữa, các hộ gia đình đều tạm dọn đi hết rồi..."

Trần Phi liếc hắn một cái, nói: "Tôi nghĩ cậu đừng về đó ở nữa. Phá dỡ cái nhà luôn đi. Đợt tôi đi chính quyền tỉnh họp, nghe cấp trên nói mấy căn nhà được Nhà nước cấp cho nên được san phẳng và xây dựng lại càng sớm càng tốt."

"Ông nội cháu hồi còn sống cũng kêu dỡ cái nhà đi. Tới nay được bao nhiêu năm rồi ấy?" La Gia Nam bấm sống mũi ê ẩm của mình, nói: "Trước mắt phê duyệt cho cháu một phòng ở kí túc xá để cháu ở tạm hai tháng đi rồi tính."

"Chuyện này không thuộc quyền quản lí của tôi. Cậu phải báo cáo cho ban Hậu cần."

"Chờ bên đó giải quyết mấy cái quy trình này kia xong chắc cháu mọc nấm trong phòng khách bên Cục luôn."

"Ủa không phải cậu đang ở nhờ nhà thầy Kỳ hả?"

"Kỳ Minh muốn tuyệt giao với cháu tới nơi rồi."

Trần Phi nheo mắt lại, hỏi: "Thằng nhóc con nhà cậu lại làm gì người ta nữa?"

"Cháu éo biết luôn!" La Gia Nam thấy Trần Phi vung tay lên thì giơ hai tay ôm đầu: "Chú đừng đánh vào đầu cháu. Đang bị đau!"

"Nói chuyện với tôi cho cẩn thận!"

Nghe La Gia Nam kể chuyện xong, Trần Phi thật sự có cảm giác hai đứa này giống mình với Triệu Bình Sinh hồi mấy năm trước khủng khiếp. Đương nhiên ông biết quan hệ giữa Kỳ Minh với La Gia Nam không phải là quan hệ "này nọ" nên ông chỉ cười rồi vung tay.

"Chuyện này tính ra vấn đề là ở cậu đấy ranh con. Làm cảnh sát thì không nên bảo vệ cho nghi phạm. Một khi có người đã bị xếp vào diện tình nghi phạm tội thì cho dù người đó là cha ruột của cậu, cậu cũng phải công bằng mà chấp pháp."

"Nhưng đội trưởng, bác sĩ Tiểu Hạ vô tội thật mà." La Gia Nam lộ rõ vẻ bất lực.

"Vậy sao cậu không đi nói với thầy Kỳ là cậu đoán trúng rồi đi?"

"Cháu cũng giận mà! Chú nhìn chỉ trên đầu cháu còn chưa được rút ra thì cậu ấy đã trở mặt không quen biết cháu, đập bàn rồi trừng mắt với cháu. Cậu ta kiểu không có thành ý gì luôn ấy!"

Phải tính toán đến mặt lợi và mặt hại, khó quá ha... Trần Phi nghĩ.

"Vầy đi, mai tôi nói chuyện với thầy Kỳ, cậu cũng đừng có bướng

như thế nữa. Tôi đã bắc thang rồi thì cậu phải xuống nước, hiểu không?"

La Gia Nam gân cổ cãi lại: "Cháu phải trưng cái mặt xám xịt này về nhà cậu ta hả?"

"Cậu về nhà cũng được. Cha cậu sau này về hưu cũng có thể về nhà thường xuyên. Cha con bên nhau vui vẻ, "phụ tử từ hiếu.""

"..."

La Gia Nam tính toán rồi cân nhắc một chút. Nếu đội trưởng đã ra mặt giúp, vậy hắn lại nhường Kỳ Minh một bước.

———————

Sáng ngày đi làm tiếp theo, Trần Phi triệu tập mọi người để mở một cuộc họp, cả Cục trưởng và Trưởng phòng đều đến tham dự. Thảo luận suốt một ngày, cuối cùng giám đốc quyết định kết án, nguyên nhân tử vong là do tự sát. Vụ án buôn bán trái phép chế phẩm từ máu cũng được "đào" ra trong quá trình xử lí vụ án này, vì vậy La Gia Nam ghi thêm một điểm thành tích.

Làm thủ tục xong, La Gia Nam đưa Hạ Dũng Huy từ phòng tạm giam về nhà. Trên đường về, Hạ Dũng Huy thấy băng gạc trên đầu La Gia Nam đã được thay mới, anh hỏi: "Tháo chỉ rồi à?"

Vẻ mặt La Gia Nam đau khổ, nói: "Cậu đừng nhắc nữa. Tôi mới tháo chỉ ở văn phòng pháp y. Lần đầu tiên tôi tháo chỉ mà đau đến mức ứa nước mắt."

Lúc Kỳ Minh tháo chỉ, cậu vô cùng tàn nhẫn.

"À đúng rồi, có cái này." Hạ Dũng Huy trả khăn tay của Kỳ Minh cho La Gia Nam, nói: "Tôi định giặt sạch sẽ rồi mới trả anh. Nhưng tôi nghĩ sau này cũng khó có cơ hội gặp lại, nên..."

"Làm gì đến mức đó. Cậu đâu phải là nghi phạm nữa. Chúng ta có thể làm bạn mà, mốt rảnh thì cứ gặp mặt thôi."

"Tôi định nghỉ việc."

"Hả?" La Gia Nam sững sờ. "Hôm đó tôi bắt cậu ở bệnh viện nên nên làm tổn hại danh dự của cậu sao? Không sao đâu, tôi có thể nhờ bên Cục cấp giấy chứng nhận cậu đã hỗ trợ cảnh sát điều tra rồi gửi cho giám đốc bệnh viện."

Hạ Dũng Huy lắc đầu: "Không phải. Tôi từ chúc để quay về trường học. Trường đại học hồi trước tôi học có ngành Khoa học pháp y. Tôi muốn quay lại đó đăng kí làm nghiên cứu sinh."

"Cậu muốn làm pháp y hả?" La Gia Nam liếc mắt nhìn anh.

"Ừ. Tôi muốn trở thành pháp y chuyên nghiệp giống thầy Kỳ vậy." Hạ Dũng Huy kiên định gật đầu. "Tôi rất muốn trở thành cảnh sát. Hôm đó trong phòng phẫu thuật thầy Kỳ đã nói với tôi rằng tôi phải kiên trì mới được."

"Nếu cậu nói những lời này trước mặt cậu ta thì tốt rồi."

"Tôi biết thầy Kỳ không thích tôi lắm. Nhưng tôi tin rằng sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ thay đổi cái nhìn về tôi."

Nghe vậy, La Gia Nam rất muộn khuyên đối phương rằng người khác đánh giá mình thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần cố gắng làm tốt việc của mình là được rồi.

Đưa Hạ Dũng Huy về đến nơi, La Gia Nam nhìn thời gian, đoán chừng giờ này Kỳ Minh đã về đến nhà rồi nên hắn cũng "về nhà" thôi. Nhờ đội trưởng Trần làm trung gian mà hắn với Kỳ Minh cũng coi như kết thúc chín mươi sáu giờ chiến tranh lạnh. Thế nhưng hắn nghĩ cậu vẫn đang giận dỗi, nếu không sao lại tháo

chỉ mạnh tay như vậy?

Đi ngang qua một cửa hàng thiết bị điện máy, La Gia Nam quẹo luôn vào bãi đậu xe để đi mua một con robot quẹt dọn có thể leo cầu thang. Nếu muốn "thường trú" ở nhà người ta thì phải quét tước đàng hoàng. Đi làm thì không mệt đâu, nhưng tại sao quét dọn nhà cửa thì mệt gần chết vậy? Thôi cảm ơn luôn, hồi tôi còn đi học ở trường cảnh sát mỗi ngày gấp chăn mền đã đủ mệt rồi.

Trong nhà không bật đèn, Kỳ Minh cũng không có ở nhà. Hắn nghĩ chắc cậu đi chạy bộ đêm rồi. Lúc mở tủ lạnh ra lấy bia, hắn thấy một cái đĩa được bọc bằng màng bọc thực phẩm. Trên đó có một tờ giấy ghi chú: "Ăn tôi đi."

La Gia Nam không nhịn được mà cười phun hết cả bia.

Chương 31

DTV-EBOOK

Điện thoại rung lên hai lần mới đánh thức được Trần Phi. Hắn cầm điện thoại, trong lúc nửa tỉnh nửa mê thì phân vân không biết nên đập điện thoại, đập điện thoại hay là đập điện thoại nhỉ?

Đương nhiên cuối cùng hắn vẫn bắt máy.

Triệu Bình Sinh nghe đầu dây bên kia ngái ngủ "Alo" một tiếng, nói: "Nửa tiếng nữa họp Tổ chuyên án, cậu dậy chuẩn bị đi. Đội trưởng La yêu cầu trước mặt các đồng nghiệp ở các tỉnh thì tác phong phải nhanh lẹ lên. Báo cáo tôi viết giúp cậu rồi, lát nữa cậu chỉ cần đọc là được."

Xoa cái cằm đã lún phún râu, Trần Phi nhắm mắt hỏi: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ rưỡi."

"Vãi... Tôi mới nằm xuống hồi sáu giờ..."

"Mới đi thẩm tra về à?" Triệu Bình Sinh để điện thoại lên giá đỡ rồi mở loa ngoài. Anh đang lái xe, thế nhưng hắn không thể cúp điện thoại được. Bởi lẽ chỉ cần ngắt máy thì chắc chắn Trần Phi sẽ quay lại ngủ tiếp.

"Cậu hỏi câu này làm tôi mở miệng không nổi luôn ấy."

Nghe tiếng là Triệu Bình Sinh biết Trần Phi đã ngồi dậy. Sau đó anh nghe thấy tiếng "bụp" bên đầu dây bên kia. Anh nói: "Cậu lại hút thuốc ở phong chờ. Có nhớ lần trước đốt cháy luôn cái bao

gối, ông Cổ bên Hậu cần suýt nữa qua "liều mạng" với cậu không?"

"Ổng sợ tôi châm thuốc xong châm luôn cái toà nhà này." Trần Phi khịt mũi, sau đó bị nicotine trong thuốc kích thích mà ho sặc sụa. Triệu Bình Sinh nhíu mày, giọng hơi có ý trách cứ: "Trước khi ngủ không rót một cốc nước để sẵn trên bàn à?"

Trần Phi ho khan hai tiếng, sau đó mới thở ra một hơi, ai oán nói: "Tôi làm việc quần quật hai ngày hai đêm, chờ thằng khốn kia đặt bút kí tên rồi áp giải nó đi xong là tôi còn éo nhớ tôi đi từ phòng thẩm vấn tới phòng chờ như thế nào, nói chi tới rót nước? Thà dùng thời gian đó ngủ còn sướng hơn."

"Được rồi. Nghe giọng của cậu kìa. Bớt nói lại đi." Triệu Bình Sinh dặn cậu: "Hôm qua tôi có phơi với ngâm ít kỉ tử trong cái bình giữ nhiệt trên bàn ấy. Bây giờ chắc còn ấm, cậu uống cái đó đi."

"Ừ. Để tôi sửa soạn đã. Cậu để dao cạo râu ở đâu thế?"

"Tủ đựng đồ ngăn thứ hai."

"Mang thêm hai cái bánh quẩy qua nha. Má tăng ca cả một đêm, bụng tôi đói muốn chết rồi."

"Ừ."

Trần Phi cúp điện thoại rồi mang dụng cụ vệ sinh cá nhân vào phòng tắm để rửa mặt. Gương mặt tiều tuỵ và phờ phạc của hắn được phản chiếu trong gương, đôi mắt vốn được đồng nghiệp gọi là "mắt hổ" giờ đây đầy tơ máu, râu ria trên cằm mọc ngang y hệt cái tính của hắn.

Năm ngoái, đội trưởng La tuổi tròn sáu mươi lăm đã chuẩn bị để về hưu sau năm năm được giữ lại làm đội trưởng. Thế nhưng

đúng lúc này, đội phó Trần Phi trong lúc đuổi theo nghi phạm té từ ban công lầu sáu xuống, xương sống bị gãy và dị tật suốt đời. Vậy mà Trần Phi phải gánh thêm một hình phạt nặng: Giữ chức vụ cũ thêm ba năm rồi bị thu hồi, không được phép thăng chức thành đội trưởng. Một đội trưởng mới được chính quyền tỉnh cho "nhảy dù" vào. Nhưng chỉ trong vòng hai tháng, anh ta đã bị những kẻ không sợ trời không sợ đất của Tổ trọng án chọc giận. Giám đốc không còn cách nào khác ngoài mời đội trưởng La về để "trấn" đám người này.

Thật ra, Trần Phi đã từng tiến cử Triệu Bình Sinh kế nhiệm chức đội trưởng. Vốn dĩ Trần Phi cũng không thích ngồi văn phòng, làm đội phó được chạy ra ngoài bắt tội phạm thì tốt hơn. Ngoài ra, Triệu Bình Sinh là một trong số ít nghiên cứu sinh có học vị tiến sĩ trong Cục, lại có mười lăm năm kinh nghiệm trong ngành cảnh sát. Xét cả học lực và nghiệp vụ thì ai có thể phủ nhận người này. Tuy nhiên, Triệu Bình Sinh lại từ chối kéo khi giám đốc nói chuyện với hắn. Anh nói anh không có ý thức chính trị, xem văn kiện của Đảng trong mấy kì họp là chóng mặt, đến văn phòng tỉnh gặp mấy người cấp trên là run chân.

Giám đốc giận tới mức máu dồn hết lên đỉnh đầu.

———————

Trong phòng họp tràn ngập khói thuốc khiến Miêu Hồng – cô gái duy nhất trong phòng phải chọn chỗ ngồi gần cửa sổ. Kể từ khi cô gia nhập Tổ trọng án, đây là lần đầu tiên cô được tham gia hành động cùng Tổ chuyên án với nhiệm vụ hỗ trợ đồng nghiệp bên đội Phòng chống ma tuý từ các tỉnh truy bắt những kẻ buôn ma tuý trốn chạy trong thành phố. Là một thành phố ven biển, nơi đây vốn là địa bàn chịu ảnh hưởng nặng nề nhất của nạn buôn lậu kể từ những ngày đầu thành lập cảng. Số kẻ đào tẩu bị lực lượng cảnh sát Phòng chống buôn lậu và tuần tra ven biển chặn bắt đã lên đến ba con số.

Mục tiêu của vụ án này có bí danh "Kim Sơn", đến nay cũng chưa ai biết tên thật của gã là gì. Gã đã sản xuất và buôn bán ma túy dọc biên giới Trung Quốc - Myanmar được hai mươi năm, thường hợp tác với nhiều trùm buôn ma túy ở khu vực Tam giác Vàng. Kim Sơn là kẻ khôn khéo, xảo quyệt và độc ác. Hành tung của gã cũng khó mà lần ra. Một số cảnh sát địa phương tham gia nằm vùng thậm chí phải hi sinh cả tính mạng để tìm ra được hang ổ của gã. Thế nhưng không biết Kim Sơn đã moi thông tin về chiến dịch vây hãm của cảnh sát từ đâu. Lần đó, gã đã cải trang và bỏ trốn trên một chiếc xe buýt liên tỉnh.

Tam giác Vàng là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan và Myanmar. Vị trí này nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái.

Hiện tại đã có một nguồn tin xác thực rằng Kim Sơn đang ở trong thành phố. Gã đang lên kế hoạch để ra nước ngoài buôn lậu. Vì vậy, Tổ chuyên án nhanh chóng được thành lập với giám đốc là tổng chỉ huy, đội trưởng La Minh Triết của Tổ trọng án và đội trưởng Kha Kiến Quốc của đội Phòng chống ma tuý là chỉ huy trưởng. Tổ chuyên án phía tỉnh bắt buộc bọn họ phải bắt cho bằng được Kim Sơn về quy án, nếu không thì mỗi người đều cởi đồng phục rồi về nhà mà làm nhiệm vụ. Thật ra chẳng cần phía tỉnh yêu cầu, mỗi thành viên trong Tổ chuyên án đều sẽ cố gắng hết sức vì máu, nước mắt và linh hồn của các đồng nghiệp đã ngã xuống.

Ba ngày trước Trần Phi mới bắt được một tên buôn lậu, suốt hai ngày thẩm vấn mới hỏi ra được một chút manh mối. Hôm nay Tổ chuyên án mở cuộc họp nên hắn phải đến báo cáo công tác. Cũng may là có trà kỉ tử của Triệu Bình Sinh để làm dịu giọng, nếu không chắc bây giờ giọng hắn đã khàn như miếng giấy nhám cạo gỗ.

Sau khi tan họp, La Minh Triết hỏi cậu: "Báo cáo này là Triệu

Bình Sinh viết giúp cậu à?"

"Đội trưởng à, đoạn hỏi cung ở mặt sau là cháu viết đó." Trần Phi cười khà khà, nói: "Viết hay quá trời."

"Ừ, trong một câu xuất hiện chín từ chửi thề. Đúng là đoạn đó hay nhất rồi."

La Minh Triết liếc hắn. Tuy Trần Phi là một trong "bộ tứ" của Tổ trọng án, thế nhưng trong mắt La Minh Triết, hắn mãi mãi là đứa trẻ loại choai bước vào Cục Công an làm cảnh sát hình sự sau khi tốt nghiệp trung học năm mười tám tuổi. Trần Phi có ba cái "nhất" trong phòng Điều tra hình sự: Lúc đuổi theo nghi phạm thì nhanh nhất, lúc gặp nguy hiểm thì liều mạng nhất, lúc đánh người thì ra tay độc ác nhất. Hắn là học trò mà La Minh Triết tự hào nhất, cũng là đứa khiến ông lo lắng nhất.

La Minh Triết vừa đi về văn phòng vừa nói: "À, chiều nay bên SWAT có cử người đến hỗ trợ công tác của Tổ chuyên án, cậu chịu trách nhiệm phối hợp với người ta."

Trần Phi sững sờ, hỏi: "Phải đàn anh Vệ Đông không ạ?"

Chỗ này tác giả dùng từ "sư huynh" vì Trần Phi với La Vệ Đông (cha của La Gia Nam í) đều là học trò của La Minh Triết. Nhưng mình thì không muốn để "sư huynh" nên đổi thành "đàn anh" luôn.

"Bên đó cử ai tới thì tôi chưa biết, nhưng trên lí thuyết thì hẳn là nó đó." La Minh Triết gật đầu, nói: "Nhưng mà cũng chưa chắc. Mấy ngày trước La Gia Nam nhà tôi mới gây chuyện. Nó mang theo dùi cui của cha đi đánh nhau ở trường học. Nó nói nó bảo vệ một bạn nữ trong lớp. Vì vụ này mà Vệ Đông bị đội trưởng "ghim" rồi, không biết bây giờ có được ra ngoài làm việc không nữa."

"Cháu trai của chú đúng là có tương lai làm cảnh sát."

"Nó muốn thì tôi chống lưng cho nó, nó không muốn thì cũng tốt thôi. Mấy năm nay có bao nhiêu động nghiệp bị khai trừ rồi? Nhớ lại mấy người vào Cục cùng thời với cậu đi, có bao nhiêu người còn đang thở trong này?"

Trần Phi im lặng, trong lòng tính toán một chút rồi trả lời: "Tính cả cháu thì còn ba người."

La Minh Triết buông một tiếng thở dài, xoay lưng lê đôi chân hơi tật vì bị trúng đạn và kéo ra một bóng lưng cô độc trong hành lang.

———————

Sau cuộc họp, Triệu Bình Sinh và Miêu Hồng cùng đi điều tra manh mối mà Trần Phi đã trẩm tra được. Đến tận giờ tan ca hai người mới về đến Cục. Vừa bước vào văn phòng, anh đã thấy La Vệ Đông ngồi ở bàn làm việc của mình vừa nói vừa cười với Trần Phi.

"Ái chà, viên ngoại Triệu về rồi à. Cậu tra được gì thì nói lẹ lẹ xem nào?" Trần Phi đứng dậy rồi vỗ vào vai Triệu Bình Sinh nhưng không trúng. Sau đó, hắn để ý vẻ mặt Triệu Bình Sinh có vẻ không được vui cho lắm.

Viên ngoại (员外) là một chức quan không chính thức của triều đình. Ở Trung Quốc ngày trước có thể bỏ tiền ra để mua chức viên ngoại. Chỗ này Trần Phi chỉ muốn chọc Triệu Bình Sinh chứ không có ác ý gì.

Triệu Bình Sinh là tiến sĩ. Anh là người có trình độ học vấn cao nhất trong Tổ trọng án, có mưu kế thần tình nên mọi người đã đặt cho anh biệt danh "viên ngoại." Nhưng thật ra trừ Trần Phi thì cũng chẳng có ai gọi anh như vậy. Người ngoài mà gọi anh

bằng biệt danh này thì có khác gì đang khoe khoang trình độ học vấn của mình với anh đâu.

Theo lí thuyết thì La Vệ Đông cũng không phải "người ngoài." La Minh Triết là cha anh. Trong văn phòng này, bất kì ai nhỏ tuổi hơn thì đều gọi anh là "đàn anh." Hiện tại, anh đang là chi đội trưởng của đặc nhiệm SWAT và thường xuyên hợp tác với Tổ trọng án đối với những vụ án đặc biệt nghiêm trọng. La Vệ Đông thường nói đùa rằng một tháng anh gặp Trần Phi còn nhiều hơn gặp vợ.

Triệu Bình Sinh nghe câu đùa này đến phát ngán, mà anh càng bực hơn bởi Trần Phi luôn bồi thêm một câu: "Không nha. Em biết anh từ năm mười tám tuổi rồi, lúc đó chị dâu còn học đại học." Với cả mỗi ngày phải nhìn hai người này ngồi với nhau vỗ tay rồi vỗ đùi hoài niệm về những năm tháng xưa cũ đó, Triệu Bình Sinh uống nước cũng nghẹn không trôi.

Đúng vậy, anh thích Trần Phi, nhưng người Trần Phi thích là La Vệ Đông. Triệu Bình Sinh là tiến sĩ Tâm lý học, những cử chỉ nhỏ nhặt hay cơ mặt thay đổi một chút cũng không thoát được tầm mắt của anh. Anh có thể nhìn ra trong lòng Trần Phi, La Vệ Đông chắc chắn không chỉ đơn giản là "đàn anh Vệ Đông."

Nhiều lần anh muốn hỏi Trần Phi rằng La Vệ Đông có vợ có con, lại nổi tiếng thương vợ ai cũng biết, tại sao mấy người còn móc tim móc phổi ra cho anh ta? Anh ta có thể cho mấy người cái gì? Nhưng trên thực tế, anh chẳng có tư cách gì để chất vấn Trần Phi như vậy. Bởi lẽ từ trước đến nay, anh cũng đã bao giờ nói cho Trần Phi một xíu tâm tư nào của mình đâu. Trần Phi đè nén tình cảm dành cho La Vệ Đông, bản thân anh cũng đè nén tình yêu của mình dành cho Trần Phi thôi.

Mỗi lần đêm tối đến, khi dục vọng chiếm hữu trong lòng anh cứ điên cuồng mà dâng lên, Triệu Bình Sinh luôn tự hỏi: Mày còn có thể chờ được bao lâu?

Những manh mối mà Triệu Bình Sinh mang về rất có giá trị. Sau khi phân tích, các thành viên Tổ chuyên án đều nhất trí với nhận định Kim Sơn đang ẩn náu là ở khu vực Mông Sơn ở vùng ngoại ô. Đây là điểm giao nhau của các tuyến quốc lộ, tỉnh lộ và cao tốc nên các con đường chi chít mở rộng ra mọi hướng. Việc triển khai kiểm soát cực kì tốn công sức. Một khi có bất kì hành động nào, nghi phạm dù không thể thoát khỏi phạm vi khống chế của cảnh sát vẫn có thể lẩn trốn vào khu rừng rộng lớn. Điều này có thể khiến cuộc truy bắt càng khó khăn hơn.

Giám đốc đã sắp xếp vị trí hành động cho Tổ chuyên án suốt đêm: "SWAT phụ trách lối vào và lối ra cao tốc. Lực lượng cảnh sát từ các bộ phận khác hai người một nhóm phụ trách vị trí các vành đai, mỗi kilomet đều có bố trí phòng thủ, phải đảm bảo tất cả các đường đều được canh gác!"

"Rõ!"

Mọi người đồng loạt nhận lệnh.

Triệu Bình Sinh và Miêu Hồng là vốn là cộng sự nên đáng lẽ bọn họ phải được phân vào cũng một nhóm phòng thủ. Thế nhưng La Minh Triết cân nhắc vấn đề Miêu Hồng là lính mới nên quyết định để cô ở lại trung tâm chỉ huy để hỗ trợ công tác điều phối. Trần Phi chủ động xin được bắt nhóm với Triệu Bình Sinh. Không đợi Triệu Bình Sinh lên tiếng, Trần Phi đã kéo cổ tay anh vào trong xe.

"Hồi chiều cậu bị cái mẹ gì vậy?" Đi theo đoàn xe ra khỏi cổng văn phòng thành phố, Trần Phi châm một điếu thuốc, vừa hút vừa hỏi Triệu Bình Sinh: "Đàn anh Vệ Đông làm gì xúc phạm cậu à? Vừa về tới văn phòng là cái bản mặt cậu đã ủ rũ rồi!"

Tôi éo thích anh ta ngồi ở bàn tôi rồi vỗ đùi cậu!

Lời này vừa chạm đến môi thì Triệu Bình Sinh vội vàng nuốt ngược nó xuống. Nếu thật sự nói ra thì sau này coi như khỏi nhìn mặt, mà không nói tiếng nào cũng không được. Với cái tính của Trần Phi, sau một phút mà chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng thì đổ bể hết.

"Tôi không có ác ý gì với anh ấy hết, chắc do dạo này tôi hơi mệt thôi." Triệu Bình Sinh trả lời.

"Đừng có nói nhảm. Cậu như vậy cũng éo phải mới ngày một ngày hai." Trần Phi ấn cửa kính xe xuống rồi nhả ra một làn khói. Gió lạnh đầu xuân rít qua khe cửa nghe khiến hắn rùng mình một chút, nói: "Chúng ta quen nhau được bao lâu rồi? Chắc phải mười lăm năm nhỉ? Đừng nghĩ tôi không biết cậu nghĩ cái gì!"

Tim Triệu Bình Sinh nảy lên một tiếng. Hắn cứng cổ quay đầu nhìn Trần Phi.

"Đợt thi đấu bắn súng cậu thua đàn anh Vệ Đông chứ gì nữa? Nhưng người ta xuất thân là một tay súng bắn tỉa, còn cậu là tiến sĩ suốt ngày cắm mặt vào sách vở. Thua vài vòng thôi chứ có gì đâu mà mất mặt." Có thể xem Trần Phi đang tận tình "khuyên nhủ" anh. Hắn cảm thấy đúng là Triệu Bình Sinh chăm học quá nên đầu óc hơi khác với người ta, mất vị trí đầu tiên thì cảm thấy xấu hổ. "Hoặc là cậu đợi mấy bữa tôi rủ anh ấy ra trường bắn cho cậu "tỉ thí" lại với ảnh. Ai thua thì mời trọng tài ăn cơm."

Triệu Bình Sinh nghe mà dở khóc dở cười. Thần kinh của Trần Phi thật sự "thô" tới mức vượt qua cực hạn của nhân loại luôn. Mười lăm năm rồi mà mấy người không biết tôi thích mấy người sao? Không tính thời gian anh đi học tiến sĩ, thời gian hai người gặp nhau chắc chắn không dưới mười hai giờ mỗi ngày. Tổng

cộng hơn năm mươi nghìn giờ, nhưng Trần Phi lại cho rằng hắn tỏ thái độ rồi ngó lơ La Vệ Đông chỉ vì thua một cuộc thi bắn súng.

Triệu Bình Sinh thất vọng thở dài: "Trần Phi, tôi không có lừa cậu. Tôi thật sự rất mệt..."

"Vậy cậu ngủ chút đi. Tôi trông cậu," Trần Phi đốt thêm một điếu thuốc. Trước đây hắn còn có biệt danh là "que diêm" bởi lẽ hắn cứ châm rồi hút cho đến khi hết cả bao thuốc. Hút tới nửa bao, hắn cũng chẳng thèm lấy diêm ra đánh lửa nữa mà dùng luôn tàn thuốc để châm điếu mới. Vài năm trở lại đây, tuổi tác đã cao, đến mùa đông thì bệnh ho khan mới giảm một chút. Hôm nay chắc chắn phải thức đêm, cậu lại hút hết điếu này đến điếu khác.

"Tôi không có mệt người. Tôi mệt lòng." Triệu Bình Sinh vươn tay lấy điếu thuốc trong miệng cậu rồi cúi đầu hút một hơi.

Trần Phi quay sang liếc hắn, hỏi: "Sau vậy? Lại bị đối tượng xem mắt từ chối à? Tôi nói rồi, phải dỗ dành con gái nhà người ta nhiều vào. Cậu hành xử như khúc gỗ như vậy thì ai thích cậu cho được?"

"Mấy năm nay tôi đéo có đi xem mắt nữa." Triệu Bình Sinh hít một hơi thuốc lá. Cuối cùng, anh quyết tâm hỏi ngược lại Trần Phi: "Biết tại sao nhiều năm rồi mà tôi cũng không có hẹn hò với ai không?"

"Sao tôi biết được? Tôi chỉ biết nhiều năm rồi tôi không hẹn hò với ai vì công viện bận quá thôi." Trần Phi lấy ra một điếu thuốc, châm bằng tẩu mồi thuốc lá trên xe rồi thở mạnh một hơi.

Triệu Bình Sinh nhìn chăm chằm vào xương quai hàm bén như dao của Trần Phi rồi gằn từng chữ: "Tôi đang chờ cậu."

Ngậm thuốc lá trên miệng như Trần Phi lại chẳng nhớ cách hút thế nào. Gió lạnh thổi qua khiến lời nói của Triệu Bình Sinh đông cứng lại ngay bên tai hắn.

Đột nhiên có tiếng đồng nghiệp ngồi xe sau liên lạc với xe của cậu qua bộ đàm: "Đội phó Trần có sao không? Tôi thấy xe của anh mới đánh một đường chữ "S"..."

Sự im lặng này kéo dài mãi cho đến khi hai người đến địa điểm thực hiện nhiệm vụ. Triệu Bình Sinh không mong Trần Phi đưa ra một cậu trả lời, nhưng sự im lặng này chẳng khác nào tra tấn. Đối với một người đã bốn mươi tuổi, lời tỏ tình giống như đối với tình đầu này đã khiến trái tim Triệu Bình Sinh đập đến cực hạn.

"Cậu thích tôi ở điểm nào?" Trần Phi bỗng hỏi.

Triệu Bình Sinh cũng đang tự hỏi, ừ nhỉ, anh thích Trần Phi ở điểm nào? Nói thật, anh cũng không biết nữa. Anh chỉ biết từ khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi vào Cục thực tập, lần đầu nhìn thấy Trần Phi, anh đã thích người này. Người này bằng tuổi anh, vậy mà đã làm cảnh sát hình sự được bảy năm. Hắn ngậm thuốc lá, đôi mắt đen láy híp lại, nói với anh thế này:

"Nhóc con, từ nay cậu thuộc về tôi. Nếu có thằng nào dám bắn lén sau lưng tôi thì thịt nó!"

Chỉ vì một câu nói này mà Triệu Bình Sinh đã chăm chú nhìn bóng lưng của Trần Phi trong suốt mười lăm năm. "Thiên ngôn vạn ngữ" vậy mà Triệu Bình Sinh không thể tìm được một từ thích hợp. Anh im lặng một chút rồi lắc đầu: "Không biết. Thích là thích thôi. Tôi muốn sống chung với cậu đến hết đời, đi làm cũng gặp, về nhà cũng gặp. Tôi còn muốn ăn cơm rồi đi ngủ với cậu."

"Đm đúng là người có học mới đạt đến trình độ thế này." Mặt Trần Phi căng thẳng, nếu trời sáng hơn một chút thì có thể thấy rõ hắn đang đỏ mặt. "Vậy cậu muốn ăn cơm... Khụ khụ... Đi ngủ với tôi từ lúc nào?"

"Từ ngày đầu tiên đến Cục đã muốn rồi." Triệu Bình Sinh đơn giản nhưng lại thẳng thắn đến cùng.

"Má nó... Vậy là..." Trần Phi quay đầu, vẻ mặt hắn hoài nghi nhìn anh: "Mười lăm năm sao? Vcl đừng nói mỗi tối cậu đều nghĩ đến tôi rồi "tuốt súng" nha?"

Triệu Bình Sinh không thừa nhận cũng không phủ nhận. Anh cứ như vậy nhìn Trần Phi mà không chớp mắt. Trước giờ Trần Phi có bao giờ thắng được mấy trận "đấu mắt" với anh đâu. Hắn hất mái tóc rối bù và hơi chép miệng, nói: "Thật ra... Không phải là tôi không biết, có mấy lần cậu quan tâm tôi cũng hơi... Hơi quá một chút ấy... Nhưng tôi không có nghĩ theo hướng kia... Ừ thì... Con người tôi á... Xét về mặt tình cảm thì không có quá... Nên bữa nay cậu đột nhiên nói vậy, tôi cũng không biết phải đáp lại cậu thế nào."

"Tôi biết cậu có người trong lòng." Triệu Bình Sinh trầm giọng nói. Nếu đã thổ lộ rồi thì thôi cứ xé toạc vết thương trong lòng cho máu mủ chảy ra hết đi. "Cậu thích La Vệ Đông mà."

Nghe vậy, Trần Phi có cảm giác như bị ai đó tát thẳng vào mặt. Hai mắt hắn trợn trừng, từ chân đến ngọn tóc đều dựng thẳng lên. Đột nhiên, hắn đưa tay ra nắm lấy cổ áo của Triệu Bình Sinh, kéo anh về phía trước rồi cúi mặt xuống hét lên: "Đừng có nói xàm vãi linh hồn như vậy! Đàn anh Vệ Đông có vợ con rồi đó!"

"Nếu anh ấy không có thì sao?" Có một tia ưu thương đọng lại trong mắt Triệu Bình Sinh. "Trần Phi, tôi học tâm lí học. Tôi có

thể nhìn ra mà."

"Con mẹ nó cậu học đến ngu người rồi hả? Lấy mấy cái trong sách vở rồi áp vào tôi?" Trần Phi cắn răng nghiến lợi: "Cậu nghe kĩ cho tôi. Triệu Bình Sinh, trước khi cậu tỏ tình với tôi, tôi còn đéo biết mình thích đàn ông đấy!"

Đồng tử Triệu Bình Sinh co rút dữ dội. Lời nói của Trần Phi gần như làm cho anh choáng váng. Sau đó hắn nói gì, anh không nghe rõ nữa. Tim anh đập dữ dội. Anh chậm rãi giơ hai bàn tay run rẩy lên ôm lấy khuôn mặt tức giận của Trần Phi rồi nhắm mắt hôn lên.

Ngay lúc môi hai người chạm vào nhau, Trần Phi theo bản năng huých cùi chỏ vào người Triệu Bình Sinh để kéo khoảng cách giữa hai người ra. Không gian trong xe cũng khá rộng rãi. Triệu Bình Sinh vọt tới trước như một con hổ đói nhìn thấy đồ ăn. Anh ôm chặt lấy cánh tay của Trần Phi, lại hôn đến lần thứ hai, vẻ mặt kiểu "Có chết tôi cũng cam lòng!"

Trần Phi không hề biết Triệu Bình Sinh khoẻ như vậy, càng không biết môi của hắn nóng như vậy. Nụ hôn này hoàn toàn đoạt mất hơi thở của hắn. Tất cả những điều vụn vặt trong mấy năm hai người ở chung đều đang dây dưa ngay trên nụ hôn này.

Có mấy tiếng súng vang lên từ đằng xa, và có nhiều mảnh âm thành ồn ào trong bộ đàm.

———————

Để buộc nghi phạm dừng xe, Trần Phi liều lĩnh ép xe của gã ra khỏi đường chính. Cú va chạm cực lớn khiến túi khí bung ra. Triệu Bình Sinh chịu đựng cơn đau trong lồng ngực để kiểm tra trạng thái của Trần Phi. Anh thật sự nhẹ nhõm khi nghe thấy đối phương vẫn có thể chửi thề.

Một loạt đạn găm vào nắp capo của chiếc xe. Triệu Bình Sinh vừa mạnh mẽ ôm Trần Phi bổ nhào sang ghế lái thì tấm kính vỡ thành mảnh vụn ngay phía sau lưng ann. Tận dụng thời gian nạp đạn, hai người lần lượt xuống xe và dùng cửa xe làm màn chắn để nã súng vào bọn buôn lậu. Cuộc rượt đuổi vừa rồi đã kéo dài khoảng cách giữa họ và những cảnh sát khác, bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng còi xe rít lên từ đằng xa. Bọn chúng có bốn người, bọn họ có hai, đạn bay dày đặc không thua gì mưa rào. Những lúc thế này, Triệu Bình Sinh rất mong chờ "tình địch fake" La Vệ Đông của hắn có thể xuất hiện.

May mắn thay, các đồng nghiệp hỗ trợ đã đến kịp thời. Một trong ba kẻ côn đồ đã bị giết, ba tên còn lại chia ra chạy về rừng cây hai bên đường. Trần Phi và Triệu Bình Sinh đuổi theo hai người chạy về phía bắc, nhóm đồng nghiệp thì đuổi theo người chạy về phía nam.

Đêm đen gió lớn, tầm nhìn trong rừng cây cực kỳ hạn chế. Ngoại trừ tiếng lá thổi xào xạc thì họ chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của nhau. Trần Phi dùng đèn pin để lần theo dấu vết của kẻ chạy trốn, còn Triệu Bình Sinh thì đề phòng phía sau. Bỗng ngay bên cạnh có tiếng cành cây bị đạp gãy, Trần Phi dùng đèn pin quét qua rồi nhanh chóng bóp cò khi nhìn thấy một bóng người lóe lên.

Một tiếng hét vang lên. Gã trúng đạn rồi.

"Còn một tên nữa. Cẩn thận."

Trần Phi cầm chặt khẩu súng và từ từ tiếp cận vị trí tên buôn lậu đã ngã xuống. Gã bị bắn vào đùi, đang rít lên và cố gắng lê lết để trốn thoát. Cú đá của Trần Phi khiến gã lật ngượi lại. Hắn còng tay gã lại, còn Triệu Bình Sinh vẫn đang soi đèn pin xung quanh để ngăn ngừa tên còn lại đánh úp trong bóng tối.

Trong một giây tiếp theo, tiếng đạn lao ra khỏi nòng phá xé vỡ

bầu không khí. Triệu Bình Sinh không có thời gian để đoán xem đạn bắn ra từ phía nào. Anh chỉ theo bản năng nhào đến bên cạnh Trần Phi và đè cả người hắn xuống đất. Trần Phi bị xô đến ngã sấp mặt. Sống mũi hắn chợt đau xót, nước mắt lưng tròng. Nhưng hắn không quan tâm. Từ vị trí này, hắn tìm hướng viên đạn bay ra rồi nổ súng.

Một tiếng vang trầm thấp như tiếng bao tải đập mạnh xuống sàn vang lên từ vị trí cách bọn họ khá gần. Lúc này, hắn cũng có thể nghe thấy tiếng gọi của đồng nghiệp và nhìn thấy ánh sáng từ nhiều chiếc đèn pin từ phía xa xa. Trần Phi lau mắt, đẩy mạnh Triệu Bình Thành đang đè mình xuống.

"Con mẹ nó, suýt nữa anh làm gãy mũi em rồi... Lão Triệu?! Lão Triệu?!"

Trong nguồn sáng yếu ớt, hắn thấy có máu chảy ra từ khoé miệng Triệu Bình Sinh. Trần Phi ngẩn người, nhanh chóng đứng dậy rồi vươn tay sờ lưng Triệu Bình Sinh. Trên tay hắn lập tức đầy máu.

"Đệt! Lão Triệu! Triệu Bình Sinh!" Trần Phi quỳ ở đó mắng Triệu Bình Thành, nước mắt vừa mới ngưng lại trào ngược ra: "Nói chuyện! Con mẹ anh! Triệu Bình Sinh! Nói chuyện mau!"

"Khụ..."

Triệu Bình Sinh sặc ra một ngụm máu, sau đó anh mới chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt chỉ tập trung vào khuôn mặt của Trần Phi.

"Mười lăm năm... Cuối cùng... Cũng có một lần... Anh... Bảo vệ em... Từ sau lưng rồi nhé."

"Đéo cần anh coi sau lưng em! Lão Triệu! Nhìn em! Không được nhắm mắt!"

Trần Phi dùng bàn tay nhuốm máu vỗ mạnh vào mặt Triệu Bình Sinh. Hắn biết chỉ cần Triệu Bình Sinh nhắm mắt lại thì anh sẽ không bao giờ mở mắt ra được nữa.

Nhận được tin tức, Miêu Hồng nhanh chóng vọt đến bệnh viện. Cô nhìn thấy Trần Phi đang đứng trên hành lang, người hắn đầy máu, vẻ mặt thì tuyệt vọng. "Đội phó, anh có bị thương không?" Cô vội vàng chạy tới rồi kiểm tra khắp người hắn. Cũng may hắn chỉ hơi trầy xước một chút.

La Minh Triết chậm rãi đi đến bên cạnh Trần Phi, đưa tay lên ấn vào vai hắn rồi bóp mạnh. Lông mi Trần Phi run lên. Hắn máy móc nâng tay lên rút súng đưa cho La Minh Triết.

"Nếu lão Triệu chết thì cháu cũng từ chức." Hắn nói.

La Minh Triết thầm thở dài. Bác sĩ nói rằng Triệu Bình Sinh bị thương ở phổi, e rằng lành ít dữ nhiều. Nếu Triệu Bình Sinh thật sự hi sinh trong nhiệm vụ lần này, ông cũng sẽ không thuyết phục Trần Phi ở lại. Trần Phi đã đưa tiễn quá nhiều đồng nghiệp rồi, huống gì người này còn ngã xuống ngay trước mặt hắn. Ông nói: "Bác sĩ vẫn đang cấp cứu, trước hết cứ chờ đi. Còn chuyện từ chức... Cậu muốn chuyển tới bộ phận nào thì tôi đều sẽ giúp cậu sắp xếp."

Trần Phi quay người về phía cửa phòng giải phẫu. Mỗi từ tiếp theo mà hắn nói ra đều thật sự rất "ngông":

"Cháu sẽ trông nom phần mộ của lão Triệu cả đời, không đi đâu hết."

Miêu Hồng nghiêng đầu ôm chặt miệng, khó khăn đè nén tiếng khóc.

———————

Những ngày tiếp theo, trang nhất của các cơ quan truyền thông đều là về vụ án "Ngày 12 tháng 3." Trần Phi nhìn lướt qua vài tờ báo rồi giận dữ ném chúng sang một bên.

"Mấy phóng viên này hay thật. Tụi nó giới thiệu lịch sử tám đời nhà Kim Sơn còn nhiều hơn là giới thiệu về một cảnh sát hạng nhất như anh!"

Triệu Bình Sinh đang mang mặt nạ dưỡng khí nên khó nói chuyện, nhưng anh dùng ánh mắt để ra hiệu cho Trần Phi đừng tức giận. Bây giờ ai mà chẳng thích xem chuyện về kẻ xấu. Trên đời này có nhiều câu chuyện để kể lắm, nhưng những câu chuyện về người tốt thì cái nào chẳng như nhau. Anh không quan tâm báo chí có ca ngợi hắn là anh hùng hay không, bởi lẽ trên thế giới này, anh chỉ không tiếc hi sinh tính mạng để bảo vệ cho một mình Trần Phi.

Tay Triệu Bình Sinh duỗi ra từ tấm trải giường và nắm lấy tay Trần Phi.

Mặt Trần Phi căng thẳng, hắn mắng: "Chỗ này là bệnh viện, để ý mặt mũi chút đi ông già!"

Nửa tháng sau.

Trên đường từ bãi đậu xe đến cửa nhà, Triệu Bình Sinh đúng nghĩa lôi Trần Phi một đường đi thẳng. Thật sự không thể nhìn ra anh là một bệnh nhân mới vừa hồi phục vết thương do đạn bắn vào phổi. Mùa xuân lạnh giá, nhưng bàn tay được Triệu Bình Sinh nắm lấy lại nóng như nắng hè chói chang. Trần Phi cảm thấy hạt mưa trên tóc mình đã cơn nghẹn tích tụ trong người Triệu Bình Sinh hấp thành sương mù. Lúc bác sĩ miễn cưỡng kí vào thỏa thuận xuất viện, Triệu Bình Sinh nôn nóng đến mức suýt nắm tay người ta mà kí. Điều này khiến Trần Phi đỏ mặt. Bởi lẽ Triệu Bình Sinh đã mang vết thương kia ra mà thề thốt: Lúc xuất viện thì phải làm tình!

Mẹ, cũng có phải trai tân đâu. Làm đéo gì gấp vậy!

Nãy giờ chạy ầm ầm nhưng Trần Phi không căng thẳng xíu nào. Thế nhưng, ngay khi bước vào thang máy bốn phía đều yên tĩnh, hắn lại nghe thấy cả tiếng máu chảy trong màng nhĩ của mình như tiếng sóng vỗ vậy. Hắn đảo mắt thấy ngay góc thang máy có camera giám sát nên cảm thấy hơi kì, định rút tay về thì Triệu Bình Sinh càng siết lại. Triệu Bình Sinh không nói lời nào, nhưng anh không để cho cậu chống cự mà nắm chặt lấy bàn tay hắn thêm một lần nữa. Nhịp tim Trần Phi trong phút chốc tăng nhanh hơn, đến cả phía sau đầu cũng có cảm giác thêm một trái tim nữa đang đập. Hai người giằng co khiến những hạt mưa trên vai trượt xuống, nhưng chúng không thể xuyên qua những ngón tay đang đan chặt lại.

"Ở góc độ này sao mà thấy được? Mỗi ngày em đều dán con mắt vào màn hình giám sát mà không biết sao?" Triệu Bình Sinh trêu chọc Trần Phi, mặt hắn lúc này vừa đỏ vừa đen, "Hơn nữa chúng ta cũng đâu có phạm pháp gì. Bị nhìn thấy cũng đâu có sao? "

"Ông già, anh..."

Trần Phi chưa kịp chửi xong thì đã bị lôi ra khỏi thang máy. Triệu Bình Sinh cúi đầu cúi đầu hôn lên cái miệng đã bị Trần Phi dùng răng nanh cắn nát để giấu đi lo lắng trong lòng. Với kinh nghiệm từ lần "tập kích" trước, lần này anh không bị người ta phản kháng quá mức.

Cùng là đàn ông, Trần Phi hoàn toàn có thể cảm nhận được suy nghĩ mà đối phương muốn thể hiện qua hành động này.

Cả hai đều tưởng rằng nụ hôn sẽ kéo dài đến tận cùng thời gian, nhưng tiếng bước chân ngoài hành lang vô tình cắt ngang hành động của họ. Vì vậy, họ khó khăn băng qua hành lang, mở khóa

vào nhà, không kịp cởi giày mà lăn thẳng vào phòng ngủ. Trần Phi đã đến nhà Triệu Bình Sinh không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần tăng ca hay thức khuya là hắn sẽ qua nhà anh nằm ngủ ké sofa. Thế nhưng lần này bọn họ không có mặc quần áo mà ngủ cùng nhau. Họ muốn "thẳng thắn" với nhau đến cùng.

Trong lúc Triệu Bình Sinh đang cởi áo khoác của Trần Phi, hắn bất ngờ đưa tay lên siết chặt vai đối phương và có ý chống cự. Hắn nhìn chằm chằm vào con ngươi màu nâu hơi nhạt hơn thường ngày của anh, há miệng nhưng không phát ra tiếng.

Triệu Bình Sinh cũng nhìn Trần Phi, ánh mắt anh như đang nhìn thẳng đến tận nơi sâu nhất trong tâm hồn hắn. Anh muốn cạy ra lời tỏ tình cố thủ giữa môi và răng hắn.

"Anh đừng nhìn em như thể anh đang thẩm vấn tội phạm!" Trần Phi khó chịu trừng anh, ánh mắt hai người như dán vào nhau. "Trước hết em muốn... Hỏi anh... Hỏi anh cái này."

Triệu Bình Sinh đang nửa quỳ trên giường thì ngồi dậy cởi áo khoác và áo sơ mi. Nửa thân trên của anh trần trụi nhưng vẫn còn quấn băng. Anh vươn tay áp vào mặt Trần Phi, hỏi: "Sao không chờ tới khi em chỉ còn sức để nói rồi hỏi sau đi?"

Qua nhiều năm, khuôn mặt của Triệu Bình Sinh đã hằn lên những đường nét nam tính, trưởng thành và cương quyết. Đối mặt với gương mặt điển trai của anh, Trần Phi nuốt một ngụm nước bọt và hỏi y như đang thẩm vấn sát nhân: "Anh tính làm tới cùng luôn hả?"

Triệu Bình sửng sốt một chút, sau đó cười thành tiếng. Anh vùi mặt vào vai Trần Phi, cười đến mức thân thể hắn cũng run rẩy theo. Trần Phi rùng mình vì hơi nóng phả ra bên tai mình. Triệu Bình Sinh cười đủ rồi mới dùng chóp mũi mát lạnh cọ vào mặt Trần Phi, hỏi: "Vợ à, em không hiểu chữ "làm tình" nghĩa là gì sao?"

Một tiếng "vợ" khiến trán Trần Phi nổi đầy gân xanh. Hắn đẩy Triệu Bình Sinh xuống rồi lăn lên bụng đối phương, còn hung ác nhéo cổ anh: "Mẹ, ai là vợ anh?!"

Hắn vốn tưởng rằng Triệu Bình Sinh sẽ cười cười rồi cho qua như mấy lần trước. Không ngờ đối phương lại nghiêm túc nắm lấy tay hắn rồi ấn mạnh lên cơ ngực đang phập phồng của anh, nói: "Mười lăm năm, Trần Phi, anh nằm mơ cũng muốn cưới em về. Em đừng soi mói từng chữ, anh cũng không biết dùng từ nào để biểu thị mong muốn được cùng em đi hết quãng đời này. Tự em xem đi, ở nơi này đang có một trái tim luôn đập mạnh vì em."

Nhịp tim ngay dưới bàn tay của hắn vừa nhanh vừa mạnh. Băng gạc màu trắng trước ngực Triệu Bình Sinh càng khiến vành mắt của Trần Phi ửng đỏ. Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi vì cậu mà nói ra những lời yêu thương đến tuyệt vọng như vậy. Đối mặt với một tình yêu được người này dùng cả tính mạng để bảo vệ, lòng tự ái của hắn đúng là ngây thơ đến mức buồn cười.

Nhưng điều này không có nghĩa là tôn nghiêm của hắn không đáng xu nào.

"Ở nhà... Anh cứ gọi vậy đi..." Trần Phi lên tiếng. "Nhưng ở ngoài... Em đánh chết anh..."

Âm cuối của hắn run rẩy vì xấu hổ khiến những lời này không giống đang đe doạ mà giống làm nũng hơn. Một luồng điện chạy dọc qua sống lưng Triệu Bình Sinh khiến anh tê rần. Vẻ mặt anh nghiêm túc và càng trở nên dữ tợn. Những nụ hôn triền miên cũng biến thành những vết cắn mãnh liệt.

Hôm nay anh không làm chết em thì anh không mang họ Trần! À không, họ Triệu!

Còn chưa đạt đến cảnh giới hợp nhất giữa thể xác và linh hồn, Triệu Bình Sinh đã cảm thấy chỉ số IQ và lí trí của mình đã rơi thẳng xuống vực sâu. Khi nhảy đến cảnh giới đó, chỉ số IQ và tia lí trí còn sót lại trong đầu anh đã hoàn toàn bị Trần Phi bóp chết.

Cuối cùng, Triệu Bình Sinh hôn lên cái trán đầy mồ hôi của Trần Phi. Anh nói ra những lời từ tận đáy lòng: "Triệu Bình Sinh anh sống một đời này quả thật không uổng phí."

Trần Phi cảm thấy toàn thân như mới bị xe tải cán qua. Hắn rít lên:

"Anh mà không rút ra thì em cho anh qua đời ngay bây giờ!"

Chương 32

DTV-EBOOK

Kỳ Minh đang ngồi trên bàn làm việc chăm chú đánh máy thì bị thứ gì đó đập vào gót chân gây mất tập trung. Cậu dừng lại, uống một hợp cà phê rồi "nhặt" lại dòng suy nghĩ bị gián đoạn và tiếp tục gõ chữ. Chưa đầy năm phút sau, cậu lại bị đập vào gót chân.

Khi đang viết lách, phiền phức số một là dòng suy nghĩ bị đánh gãy. Không có số hai.

"La Gia Nam, vứt thứ đồ hư này đi!"

La Gia Nam đặt máy chơi game xuống rồi ngoắc người máy quẹt dọn đang đảo một vòng quanh chân Kỳ Minh, nói: "A Cường, con sang chỗ cha này. Con phá người ta, coi chừng người ta tháo rời con thành linh kiện đó."

Người máy giống như nghe hiểu lời nói của La Gia Nam, nó yên lặng chuyển hướng đi về phía hắn. Bị cắt đứt dòng suy nghĩ tận hai lần, Kỳ Minh cũng không viết nổi nữa. Cậu ngẩn người nhìn màn hình một hồi lâu rồi quay sang oán giận La Gia Nam: "Sao cậu rảnh chơi game mà không lau sàn đi?"

"Có A Cường rồi mà. Cứ tận hưởng lối sống thoải mái mà khoa học kĩ thuật đã mang đến cho chúng ta đi." La Gia Nam nhún vai.

"Từ nãy đến giờ nó chỉ đi xung quanh tôi, gây ồn ào làm tôi viết không được."

"Tôi tắt TV rồi, với A Cường cũng đâu có làm gì quá ồn ào đâu.

Con nít bướng bỉnh muốn tìm bạn chơi cùng ấy mà."

"Đủ rồi đó La Gia Nam! Cậu đặt tên cho một cái máy quét rác, còn để nó gọi cậu là "cha"?!"

Đúng lúc này, A Cường cũng hết điện. Nó dừng lại dưới chân La Gia Nam, ánh đèn báo hết điện màu vàng lập loè như đôi mắt chớp vì uất ức. Nhìn nó thật sự rất tội nghiệp.

La Gia Nam nhẹ nhàng "vỗ về" A Cường rồi đọc lệnh: "Đi sạc pin."

A Cường dùng năng lượng ít ỏi còn sót lại để đi đến vị trí ổ sạc ở phòng chứa đồ bên kia. Kỳ Minh mặt mày khó chịu trừng mắt nhìn nó.

"Xin lỗi mau lên. Cậu làm A Cường buồn rồi kìa." La Gia Nam tiếp tục "châm dầu vào lửa."

"Cậu nên mừng vì trong phòng này không có bàn mổ." Kỳ Minh cắn răng đứng lên đi về phía nhà bếp để rót thêm cà phê. "Nếu không tôi ném "hai cha con" cậu lên giải phẫu hết!"

A Cường bỗng nhiên vội vã vọt vào phòng chứa đồ để sạc điện.

"..."

"..."

La Gia Nam và Kỳ Minh nhìn nhau, hắn khô khan nói: "Cậu nói chuyện chú ý một chút. Mấy sản phẩm công nghệ bây giờ thông minh lắm. Lỡ một ngày nào đó nó trách cậu xong bỏ nhà ra đi rồi sao?"

"Cậu biết có bao nhiêu vụ án mất tích nhưng thật ra là nạn nhân bị giết rồi thi thể bị tiêu huỷ không?" Kỳ Minh lạnh lùng hỏi ngược lại.

La Gia Nam cảm thấy hắn không nên cố chấp mà trả lời cái này. Hắn xoay mặt tiếp tục chơi game.

Sáng nay, dự báo thời tiết đã đưa ra cảnh báo bão. Trước khi kết thúc giờ làm việc, mây đen ùn ùn kéo đến bao phủ dày đặc bầu trời. Nhưng đừng hòng nghĩ đến chuyện nghỉ làm, trong những ngày mưa bão như vậy, trừ khi có lí do chính đáng, lực lượng cảnh sát càng phải túc trực để phòng chống thiên tai khẩn cấp.

Miêu Hồng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Sau khi đọc một vài trang thông tin, cô nói, "Đã vài tháng rồi mà vẫn có bão. Khí hậu bây giờ thật sự ngày càng bất thường."

"Hiệu ứng nhà kính, thủng tầng ozone, băng đang tan chảy. Sư phụ, theo người thì trái đất có thể tồn tại được bao lâu?" La Gia Nam chậm rãi hỏi.

Miêu Hồng quay sang nhìn đồ đệ rồi cười nói: "Chà, tôi không biết cậu quan tâm đến vấn đề môi trường như vậy đó."

"Đây gọi là có ý thức về môi trường. Mùa hè trời nóng ngủ không được nhưng con không bật máy lạnh luôn." La Gia Nam đang nói thì thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng ở cửa. Cô vẫn đang kéo một chiếc vali. Hắn nhanh chóng đứng dậy rồi giúp cô kéo va li để dưới bàn Hứa Kiệt, hỏi: "Cao Văn, sao em lại ở đây?"

"Ban đầu em dự định bay hôm nay nhưng vì có cảnh báo bão nên chuyến bay bị hoãn lại. Em sợ về nhà một mình nên Hứa Kiệt mới kêu em vào Cục." Cao Văn quay đầu lại chào Miêu Hồng, "Em chào chị Hồng ạ."

Miêu Hồng cười với cô rồi gật đầu. Cao Văn là vợ chưa cưới của Hứa Kiệt, nói là "chưa cưới" nhưng thật ra đã lãnh giấy chứng

nhận rồi, chỉ là chưa tổ chức hôn lễ thôi. Vì vậy, có những người còn không biết hai người họ đã kết hôn. Miêu Hồng biết là bởi vì cô vô tình chạm mặt cặp đôi này khi họ đang đi lãnh giấy chứng nhận. Hứa Kiệt muốn chờ đến lúc tổ chức hôn lễ mới báo mọi người, chứ nếu nói chuyện lãnh giấy chứng nhận ra chắc cả Cục đều đòi hắn cho ăn kẹo mừng.

Một lần chơi lớn là được rồi.

"Hứa Kiệt đang đi làm việc bên đồn cảnh sát, lát nữa anh ấy về. Em ngồi ở chỗ của anh ấy rồi chờ chút nha." La Gia Nam rót cho Cao Văn một li nước. Cao Văn đúng là cô gái đẹp nhất mà La Gia Nam từng gặp. Nhớ lại lúc Hứa Kiệt giới thiệu bạn gái với mọi người, ai cũng há hốc mồm. Chẳng ai nghĩ Hứa Kiệt khuôn mặt cũng bình thường, làm cảnh sát hình sự lương cũng không cao vậy mà lại cưới được một tiếp viên hàng không xinh đẹp như Cao Văn.

Mọi người nhiệt tình hỏi vì sao hai người quen nhau, Hứa Kiệt cũng vui lòng kể lại câu chuyện đó. Tết anh về nhà thăm người thân, anh đang kiểm tra an ninh ở sân bay thì thấy có một hành khách bị giữ lại. Trực giác nghề nghiệp giúp anh nhận ra biểu hiện lo lắng của người này có vấn đề. Đúng là vậy thật, gã vừa thấy bảo vệ sân bay thì nhanh chân bỏ chạy. Hứa Kiệt ném luôn hành lí mà đuổi theo, đồng thời hét to mình là cảnh sát. Gã nghe nói có cảnh sát thì rút dao ra, không ngờ bị vai gã bị Hứa Kiệt nắm lấy rồi áp chế.

Gã là một tội phạm bị truy nã. Gã vốn đang dùng thân phận giả để đặt vé máy bay thì bị bộ phận kiểm tra an ninh phát hiện. Hứa Kiệt quật ngã tên tội phạm ngay lúc Cao Văn đang đẩy xe hành lí qua. Sau đó chính Cao Văn nói Hứa Kiệt lúc đó đúng là đẹp trai, hơn nữa, tìm một tấm chồng như vậy mới có cảm giác an toàn.

Nghe phong thanh rằng sau đó, mấy người trong Cục đều đi đến

sân bay để truy bắt tội phạm truy nã...

Gần nửa đêm, bên ngoài bắt đầu nổi gió, chỉ một lát sau đã thành bão. Hạt mưa vừa to vừa nặng như hạt đậu đập vào cửa sổ đánh thức những người đang ngủ trong văn phòng. La Gia Nam dụi mắt và gửi một tin nhắn cho Kỳ Minh, nhắc cậu phòng tắm nắng có thể bị ngập. Ngoài ra, hắn còn đặc biệt yêu cầu cậu đem A Cường lên tầng hai để nó không bị nước mưa làm ướt.

Một lúc sau, Kỳ Minh gửi lại một tin nhắn trả lời hắn:

"Con trai cậu bị mắc kẹt dưới ghế sofa, đang khóc đòi cha nó này."

Cơn bão dữ dội kéo dài gần một đêm, đến năm giờ sáng trời vẫn còn mưa phùn. Thế nhưng tin tốt là không có tình huống "đại hoạ" nào xảy ra, phía đồn công an cũng không báo tin có ai mất tích. Trong lúc ăn sáng, Miêu Hồng nói với La Gia Nam rằng theo kinh nghiệm của cô, những ca tử vong sau thiên tai chủ yếu là do tai nạn và thường liên quan đến say rượu.

"Chỉ có hai loại người dám đi ra ngoài trong cái thời tiết này: Kẻ điên với kẻ say." Miêu Hồng nói: "Năm năm trước, đợt bão cấp mười bốn, cây xanh bị quật đổ trên diện rộng, đường sá tắc nghẽn, cả thành phố bị cúp nước với cúp điện."

La Gia Nam gật đầu. Hắn cũng nghe nói đợt bão đó trăm năm mới có một lần. Lúc đó hắn vẫn đang học ở trường cảnh sát. Bão vừa tan là nhà trường tổ chức cho sinh viên đi cứu hộ cứu nạn. Đi khiêng mấy cành cây gãy hết ba ngày liền, vừa về đến trường học là mọi người đều nằm bẹp, mệt đến mức không bò dậy nổi.

"Đồn công an nhận được tin báo nói rằng có một thi thể được tìm thấy dưới một bảng quảng cáo, sau đó họ đã liên hệ với Cục.

Ban đầu Lão Hàn phán đoán rằng nạn nhân đã bị biển quảng cáo rơi trúng đầu nên tử vong. Tuy nhiên, khi mang thi thể về khám nghiệm thì ông phát hiện có đến hai vết nứt trên hộp sọ. Nhưng biển quảng cáo rất nặng, không thể bị gió "bốc" lên rồi lại đập vào đầu anh ta." Miêu Hồng giơ muỗng chỉ vào hai bên đầu Kiều Đại Vĩ.

Kiều Đại Vĩ để sữa đậu nành xuống và nằm úp mặt xuống bàn để đóng giả làm xác chết.

La Gia Nam nhìn cảnh tượng trước mặt rồi cười nói: "Mưa bão như vầy mà vẫn xông ra đường giết người. Sát nhân cũng chuyên nghiệp đó."

"Không, đó là một tai nạn." Miêu Hồng đặt muỗng xuống và vỗ nhẹ vào lưng Kiều Đại Vĩ để cảm ơn anh đã phối hợp "diễn xuất". "Điều tra mới phát hiện nạn nhân có tiền sử bệnh tâm thần. Vì trời bão nên nhà anh ta cũng lộn xộn, không ai chú ý anh ta đã chạy ra ngoài. Khám nghiệm dấu vết thì phát hiện đôi giày của nạn nhân đặt cách vị trí ở của tử thi khoảng hai trăm mét, lòng bàn chân nạn nhân cũng có vết thương. Bên xét nghiệm còn phát hiện dấu vết của mẫu thực vật trong vết thương. Vì vậy cảnh sát mới phán đoán nạn nhân cởi giày rồi leo lên cây. Cây bị gió thổi nên anh ta ngã đập đầu lần thứ nhất. Lần thứ hai là do biển quảng cáo rơi trúng đầu."

La Gia Nam trừng mắt: "Vãi. Trời gió vậy mà đi leo cây. Chắc tưởng mình được thăng thiên hay sao?"

"Ai biết bệnh nhân tâm thần nghĩ gì." Miêu Hồng khẽ nhún vai.

Lúc này, Trần Phi gọi điện và thông báo rằng đồn cảnh sát phát hiện một thi thể. Vì vậy, bọn họ ngay lập tức xuất cảnh.

Công trường sau cơn mưa tỏa ra mùi gỗ thơm ngát, nhưng gió thổi mạnh lại khiến mọi thứ trở nên lộn xộn.

Không có gì ngạc nhiên khi pháp y đến hiện trường trước. Nhưng Lão Hàn không đến, chỉ có Kỳ Minh và một vài đồng nghiệp từ phòng thí nghiệm. Điều khiến La Gia Nam ngạc nhiên hơn cả là Kỳ Minh đang đeo găng tay để kiểm tra tình trạng bên ngoài thi thể.

"Ê ê cậu đựng đụng vô! Chờ Lão Hàn đến đi." La Gia Nam túm lấy cánh tay của Kỳ Minh.

Kỳ Minh khinh bỉ rút tay về rồi nhìn La Gia Nam, đôi mắt sau kính hơi nheo lại vì ánh sáng. "Giấy phép hành nghề của tôi được xét duyệt rồi. Kể từ hôm nay, công việc pháp y do tôi phụ trách."

"Sao Lão Hàn không làm nữa vậy?" La Gia Nam ngạc nhiên.

"Lão Hàn đang làm thủ tục về hưu." Kỳ Minh vừa nói vừa cầm lấy bảng ghi chép đồng nghiệp đưa cho. Cậu viết mấy câu về tình trạng bên ngoài của thi thể rồi đưa bảng lại cho đối phương. "Cậu né ra một chút." Cậu nói, bởi La Gia Nam đang chặn mất ánh sáng.

La Gia Nam ngại ngùng lùi về phía sau hai bước, đột nhiên hắn cảm thấy có chút cô đơn khi nghĩ đến việc sẽ không gặp lại Lão Hàn trong tương lai. Dù chỉ là đồng nghiệp hơn một năm nhưng hắn rất thích ông lão hài hước đó. Thật ra, quan trọng nhất là vợ của Lão Hàn là người bắc nên làm sủi cảo cực kì ngon, nhưng sợ sau này không ăn được rồi.

La Gia Nam cầm bao tay đồng nghiệp đưa cho rồi đeo vào, ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng của nạn nhân. Tạm quên cơn thèm ăn trước, điều quan trọng trước mắt là tìm hiểu xem nạn nhân chết như thế nào. Triệu Bình Sinh và Miêu Hồng đang lấy

lời khai của người tìm thấy thi thể - một người dân lao động nhập cư. Đương nhiên, người này bị doạ đến bối rối, cứ lặp đi lặp lại mấy câu đến nửa ngày cũng chưa giải thích xong.

Thi thể nằm úp mặt xuống đất, phía sau đầu có vết lõm rõ ràng.

"Cậu có phát hiện gì?" La Gia Nam hỏi.

"Không có chứng minh nhân dân." Kỳ Minh nói, "Người chết bị đánh vào đầu, gãy nhiều xương, xem xét tư thế nằm thì là do rơi từ trên lầu xuống."

Cậu nhấc ngón tay chỉ vào mặt sàn bê tông trần trụi. Tấm lưới bảo vệ bên ngoài tòa nhà đang xây dở có một khoảng trống khổng lồ. Gió bão đã xé toạc tấm vải xanh này đi. La Gia Nam đếm thử và ước chừng nạn nhân rơi từ khoảng tầng năm đến tầng bảy xuống.

"Thời gian tử vong thì sao?"

"Trước mắt ghi nhận thời gian tử vong là từ hai giờ đến bốn giờ sáng. Nhưng bão làm nhiệt độ thi thể giảm xuống quá nhanh. Thời gian cụ thể phải chờ kết quả phân tích chất chứa trong dạ dày." Kỳ Minh giơ tay kéo cổ áo người chết. Trên cổ nạn nhân có một sợ dây chuyền bằng vàng trắng to bằng ngón tay cái. "Chắc chắn không phải giật tiền rồi."

La Gia Nam nhìn chằm chằm vào hình xăm trên cẳng tay của nạn nhân lộ ra do ống tay áo bị rách và nói: "Có thể là báo thù. Sự cạnh tranh vận tải xi măng, cát và gỗ trên công trường rất khốc liệt."

"Sa bá sao?"

"Ừ. Từ này mà thầy Kỳ cũng biết hả?"

"Cái này đâu chỉ ở Trung Quốc mới có." Kỳ Minh liếc mắt nhìn La Gia Nam rồi đứng lên: "Đưa thi thể về văn phòng pháp y đã. Càng để lâu trong nước thì càng mất nhiều chứng cứ hơn."

"Sa bá" (沙霸) dùng để chỉ một hoặc nhiều khu dân cư đã được bàn giao và sắp được cải tạo. Nó vi phạm nguyên tắc tự nguyện và công bằng trong giao dịch thị trường. "Sa bá" sử dụng bạo lực, đe dọa và ép buộc để bán vật liệu cho chủ của một căn nhà cần được cải tạo ở mức giá cao hơn nhằm độc chiếm thị trường và thu lợi bất chính về kinh tế. "Sa bá" được đề cập ở đây không chỉ là kiểm soát việc mua bán cát, mà còn là các vật liệu trang trí phụ trợ như xi măng, gạch đỏ.

Cái này mình tra trên Baike vì trong tiếng Việt mình cũng không tìm được từ nào tương đương. Mình không biết có nên để là "kinh doanh vật liệu xây dựng trái phép" không tại thấy nó cũng không đúng lắm với từ "sa bá" ấy...

———————

Nguyên nhân tử vong của nạn nhân đúng là do rơi từ trên lầu xuống, mà nguyên nhân "té" từ trên lầu xuống là bởi vì nạn nhân bị đánh vào đầu dẫn đến hơn mê. Không biết cần biết nguyên nhân nào mới là trí mạng, nhưng đây chắc chắn là một vụ án giết người. Kỳ Minh đối chiếu vân tay của nạn nhân với hệ thống thì tra được anh ta tên Chu Đại Quốc, ba mươi hai tuổi, từng ngồi tù một năm rưỡi vì tội đánh nhau có sử dụng hung khí.

La Gia Nam cầm tài liệu đến phòng của Thượng Quan Vân Phỉ để lấy hồ sơ lí lịch của Chu Đại Quốc. Em gái Vân Phỉ tra cứu nửa ngày nhưng hồ sơ trước khi anh ta bị bắt giam gần như trống rỗng và chỉ có thông tin hộ khẩu thôi.

"Hồ sơ này quá sạch sẽ." La Gia Nam lắc đầu. "Người kiểu này đúng ra phải có một lịch sử "đen tối" hơn. Có ai sống đàng hoàng

hơn hai mươi năm xong tự nhiên học cách cầm dao lụi vào người khác đâu."

"Anh Nam, anh đang tự nói bản thân mình đấy à?" Thượng Quan Vân Phỉ trêu hắn. "Em nghe nói từ trước khi học ở trường cảnh sát, có lần anh bị hốt vào lên phường mà."

La Gia Nam nhấc cằm lên: "Anh Nam của em lúc đó là anh hùng cứu mĩ nhân đó."

"Vậy anh cứu chị dâu của em xong giấu người ta đâu rồi?"

"Nè nè... Lúc đó anh Nam đang làm việc chính nghĩa, sao lại yêu cầu người ta lấy thân báo đáp?"

Thượng Quan Vân Phỉ ném cho hắn ánh mắt "Sao anh ngốc quá vậy?!"

La Gia Nam gọi điện thoại cho lão B để yêu cầu hắn tìm hiểu một chút thông tin về lai lịch của Chu Đại Quốc. Mặc dù lão B đã "rửa tay gác kiếm", nhưng ông ta có nhiều bạn bè nên có thể thăm dò tin tức rất nhanh, với cả trong giới lưu manh ông cũng có chút danh tiếng. Ngay sau đó, lão B đã gọi lại và báo với La Gia Nam rằng Chu Đại Quốc mới đến thành phố này cách đây sáu tháng, nghe nói là con ngựa đầu đàn của một ông trùm nào đó đến đây để khai thác thị trường.

"Phát triển kinh doanh vận tải xi măng trên các công trường à?" La Gia Nam hỏi.

"Kinh doanh cái đó thì lời được bao nhiêu đâu anh Nam..." Giọng của lão B trầm hơn một chút so với ban đầu, "Anh nghĩ kĩ xem bây giờ cách kiếm tiền nhanh nhất là gì?"

"Làm người nổi tiếng rồi mở shop online trên Taobao?"

Câu trả lời của hắn khiến lão B cười nắc nẻ.

"Đùa thôi. Tôi hiểu ý ông rồi." La Gia Nam vừa nghe máy vừa đi đến văn phòng, "Chu Đại Quốc là một con buôn ma tuý."

"Anh Nam, nếu không có nhiều bằng chứng thì em cũng không dám khẳng định. Nhưng theo em biết thì "Kim Sơn" từng ra lệnh phải giết chết Chu Đại Quốc."

Nghe vậy, La Gia Nam cau mày.

"Kim Sơn", tên thật là Kiều Quân, là mục tiêu số một của đội Phòng chống ma tuý. "Kim Sơn" này không phải kẻ đã bị Trần Phi bắn chết hồi mười năm trước. Gã chỉ kế thừa tên tuổi của trùm ma túy từng làm chấn động cả nước thôi. Có người đồn rằng gã chính đệ tử của "Kim Sơn" năm xưa. Mọi người đều biết rằng tên này khởi nghiệp bằng việc buôn bán ma tuý, nhưng họ không có bằng chứng. Nếu Chu Đại Quốc là người khiến Kim Sơn phải ra lệnh giết chết, vậy chắc chắn anh ta cũng có dây mơ rễ má gì đó với ma tuý.

La Gia Nam vào văn phòng rồi báo cáo kết quả điều tra cho Trần Phi. Ông nghe xong thì gọi điện thoại cho đồng nghiệp bên đội Phòng chống ma tuý để cân nhắc xem có nên hợp tác thành lập Tổ chuyên án để tiến hành điều tra hay không.

Kỳ Minh thấy một người mặc đồng phục chỉnh tề bước vào văn phòng. Cậu hỏi La Gia Nam, "Đây là ai?"

"Trang Vũ, đội trưởng đội số ba bên phòng chống ma tuý." La Gia Nam không ngẩng đầu lên.

Trước đây La Gia Nam đã từng hợp tác với Trang Vũ rồi, nhưng đó cũng chẳng phải là kí ức vui vẻ gì. Theo La Gia Nam, Trang Vũ là người cứng ngắc đến mức ngoan cố, nói thẳng ra thì người này quá mức chính trức. Lần trước hợp tác thành lập Tổ chuyên

án, hắn đuổi theo nghi phạm qua năm con đường, lúc bắt được nghi phạm hắn còn đánh vào mặt người ta. Ai ngờ Trang Vũ bắt hắn kí tên vào biên bản giám định thương tật. La Gia Nam tức đến mức đi đến đội Phòng chống ma tuý mà lật bàn của Trang Vũ lên.

Kỳ Minh thấy Trang Vũ cùng lắm chỉ mới ba mươi hai, ba mươi ba tuổi. Cậu hỏi tiếp: "Còn trẻ vậy mà đã lên chức đội trưởng rồi sao?"

La Gia Nam ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Minh. Ánh mắt hắn tràn đầy phiền muộn:

"Đội Phòng chống ma tuý có tỉ lệ hi sinh vì nhiệm vụ rất cao. Có mấy người sống được đến khi về hưu đâu..."

Chương 33

DTV-EBOOK

Vì thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, làn da của Trang Vũ cũng rám nắng như La Gia Nam, thế nhưng nhìn anh không côn đồ như hắn. Kỳ Minh nghe nói người đồng nghiệp này vốn xuất thân là tình báo, vì vậy cậu cũng hơi muốn tìm hiểu thêm về anh. Trước đây cậu ở nước ngoài đã gặp qua nhân viên tình báo rồi, nhưng hầu hết bọn họ đều ngồi trong văn phòng. Còn nhân viên tình báo chọn tham gia những bộ ngành có độ nguy hiểm cao giống như Trang Vũ thì thật sự không nhiều.

La Gia Nam hơi quạu vì Kỳ Minh cứ liên tục hỏi mình về Trang Vũ. Hắn với Trang Vũ cũng coi như kẻ thù không đội trời chung. Đợt hắn lật bàn của người ta bị giám đốc mắng sml, về nhà thì suýt nữa bị cha đánh gãy chân. Đúng là "máu chó."

"Con người đội trưởng Trang ấy mà, làm cộng sự thì được nhưng đừng kết bạn." La Gia Nam nhắc nhở Kỳ Minh: "Anh ta cơ bản chẳng hiểu cái gì là đồng bào giúp đỡ nhau. Miễn là vấn đề có liên quan đến trách nhiệm của đôi bên thì anh ta sẽ phân rõ giới hạn rồi rũ bỏ sạch quan hệ."

Sau đó hắn kể cho Kỳ Minh câu chuyện Trang Vũ bắt hắn kí vào biên bản giám định thương tật.

"Tôi thấy người ta tuân thủ điều lệ và làm đúng nguyên tắc thì có sao đâu." Kỳ Minh không phản đối Trang Vũ.

"Nói nghe, nguyên tắc của mọi người đây nè." La Gia Nam vỗ vào tay vịn của ghế dựa, "Còn trên kia là nguyên tắc của đội trưởng Trang." Hắn chỉ lên trần nhà.

Kỳ Minh ngửa đầu nhìn rồi hỏi La Gia Nam: "Người cũng bắt được rồi, sao cậu đánh người ta?"

"Chứ chẳng lẽ tôi rượt theo hai cây số mà không được gì hết?" La Gia Nam thì thào, "Tôi chạy đến mức tim muốn trào ra khỏi cổ họng, chân thì run lên vì kiệt sức."

"Nhưng cậu vẫn còn sức đánh người."

"Người như vậy bị đánh là đáng. Nó dùng ma tuý khống chế những cô gái mới mười bảy, mười tám tuổi đi bán luôn." Miêu Hồng ở bên cạnh, nói: "Sai lầm duy nhất của La Gia Nam là đánh vào mặt thằng đấy. Gặp chị hả, chị đạp thẳng vào xương sườn nó rồi nói nghi phạm "vô ý" bị té cầu thang."

La Gia Nam giơ ngón tay cái với Miêu Hồng. Kỳ Minh cười rồi lắc đầu, sau đó xem hồ sơ mà La Gia Nam lấy được từ chỗ Thượng Quan Vân Phỉ. Cậu xem qua một chút rồi mở tập hồ sơ ra để lên bàn, nói: "Chứng minh nhân dân này là giả."

"Sao mà giả được!" La Gia Nam phản đối: "Hồ sơ Vân Phỉ điều tra được nằm trong hệ thống của Cục Công an, cái này sao mà giả được?"

Kỳ Minh chỉ vào cột "dân tộc" trên chứng minh nhân dân của nân nhân rồi giải thích: "Gã là người dân tộc Mao Nam, trên chứng minh nhân dân có ghi này. Nhưng khuôn mặt của nạn nhân không có những đặc điểm điển hình của người dân tộc này."

"Đặc điểm điển hình... Cái gì?" La Gia Nam cảm thấy hình như Kỳ Minh không có nói tiếng Trung.

"Dân tộc Động, dân tộc Tráng, dân tộc Mao Nam với hơn mười dân tộc thiểu số ở Trung Quốc, với một phần ở Myanmar với Việt Nam đều có chung tổ tiên."

Chỗ này mình giải thích thêm một xíu. Cái này có liên quan đến lịch sử dân tộc Bách Việt. Phần nhiều các tộc Bách Việt đã bị Hán hóa và đồng nhất với người Hán (hoặc nói cách khác, người Hán di cư làm phong phú thêm văn hóa Bách Việt phía nam Trung Hoa). Một số trở thành tổ tiên của các dân tộc thiểu số như người Tráng, người Bố Y, người Đồng, người Hỏa, v.v. ở miền Nam Trung Quốc.

Còn sót lại tộc Lạc Việt (tổ tiên trực tiếp của người Việt và một số dân tộc thiểu số tại phía Bắc Việt Nam) là không bị đồng hóa. Đến năm 939, họ giành được độc lập và phát triển thành nước Việt Nam ngày nay. Người Tráng được phân loại thành người Tày và người Nùng ở phía Bắc Việt Nam.

"Ừ ok hiểu rồi." La Gia Nam gật đầu. "Nhưng ai biết gã có lai người Hán không."

"Hầu hết các gen của người dân tộc này là gen trội và có thể được di truyền từ ba đến bốn thế hệ ngay cả khi lai không thuần chủng."

Theo mình tìm hiểu thì có một nghiên cứu tần suất gen liên quan năm đặc điểm di truyền (dạng tóc, dáng mũi, dạng lỗ mũi, nếp gấp epicanthic (còn gọi là "nếp gấp Mongoloid", là nếp gấp da của mí mắt trên bao phủ lên khoé mắt giữa) và nếp gấp mí mắt trên) của các dân tộc Bố Y, Mèo, Thuỷ, Mao Nam, Động và Hán ở miền Nam Quý Châu. Kết quả cho thấy: Đối với dạng tóc và dáng mũi thì tần số gen trội thấp hơn gen lặn, ở dạng lỗ mũi thì tần số gen trội lại nhiều hơn (Gene frequency of 5 genetic characters in 6 nationalities in Guizhou).

Mình không biết ở đoạn này ý Kỳ Minh có phải nói tới dạng lỗ mũi không hay là nói tới toàn bộ đặc điểm trên khuôn mặt. Nhưng mình muốn làm rõ chỗ này vì mình cũng không muốn trong truyện có kiến thức sai lệch. Mình dịch phần tóm tắt của

nghiên cứu (bao gồm kết quả nghiên cứu) từ tiếng Anh ra cho mọi người, còn toàn bộ nghiên cứu thì được viết bằng tiếng Trung hic...

"Chắc không?"

"Tôi có thể phân tích trình tự gen." Kỳ Minh cầm tài liệu vỗ vào người La Gia Nam.

"Phải chờ bao lâu? Để tôi gọi điện thoại để hỏi về hộ khẩu nạn nhân đã đăng kí. Dù sao thì cũng phải gọi điện báo cho người nhà." La Gia Nam xoay ghế rồi mở máy tính kiểm tra dữ liệu trên hệ thống nội bộ. Hắn tìm địa chỉ trên chứng minh nhân dân để tìm nơi đăng ký hộ khẩu của nạn nhân rồi gọi cho đồn cảnh sát huyện.

Chờ hắn cúp máy, Kỳ Minh hỏi: "Sao vậy?"

Sắc mặt La Gia Nam căng thẳng. Hắn nhìn cậu rồi lắc đầu.

"Không tìm thấy người nào có thông tin như vậy."

Trang Vũ bước ra khỏi văn phòng của Trần Phi, liếc qua La Gia Nam rồi không chào hỏi gì mà đi ra khỏi văn phòng Tổ trọng án. La Gia Nam làm mặt quỷ sau lưng anh rồi đi gặp Trần Phi để báo cáo tình huống hắn mới phát hiện. Trần Phi nghe xong thì nhíu mày và gọi thêm Triệu Bình Sinh vào văn phòng.

"Hơn mười năm trước làm giả chứng minh nhân dân cũng không khó. Nhưng bây giờ ở đâu chả có mạng. Nếu chúng ta có thể tra cứu được trong hệ thống an ninh công cộng, vậy có nghĩa là chứng minh nhân dân là thật." Triệu Bình Sinh cầm tập hồ sơ lật qua lật lại mấy lần. Hồ sơ chỉ có ổng cộng chỉ có vài trang, đọc đi đọc lại cũng không thấy dấu vết gian trá gì. "Cũng

không loại trừ trường hợp có cảnh sát tạo điều kiện cho phần tử tội phạm ra tay."

Trần Phi gật đầu, nói: "Ừ. Mấy năm nay thì không có, nhưng trước đây tôi từng bắt được tội phạm kiểu này rồi. Một chứng minh nhân dân là hai nghìn. Thằng khốn đó kiếm được mấy triệu luôn, vậy mà chúng ta bắt người mà còn phải nương tay."

"Đội trưởng." La Gia Nam gãi đầu. "Có một trường hợp nữa. Chú nhớ hồi trước chú phái cháu đi nằm vùng nên phải dùng chứng minh nhân dân giả không?"

Trần Phi đương nhiên vẫn còn nhớ rõ. Vì bảo vệ thân phận La Gia Nam, ông đã chính tay điều chỉnh thông tin đến "sản xuất" cái chứng minh nhân dân giả đó.

Trần Phi nhìn La Gia Nam, hỏi: "Ý cậu là nạn nhân có thể cũng có thể là nằm vùng?"

"Có liên quan đến buôn bán ma tuý, lai lịch không rõ ràng, một là thay đổi thân phận để "tẩy trắng" tiền án, hai là nằm vùng."

Triệu Bình Sinh nói: "Tôi thấy Tiểu La nói cũng đúng. Đặc vụ "chìm" bị bại lộ thân phận nên bị giết là hợp tình hợp lí rồi."

"Vậy có hai hướng điều tra." Trần Phi suy nghĩ một chút rồi quyết định: "Lão Triệu, anh với Miêu Hồng điều tra hướng thứ hai để xem rốt cuộc chứng minh nhân dân giả này tới từ đâu. La Gia Nam, cậu vẫn tiếp tục điều tra theo hướng trả thù, có manh mối thì báo cáo kịp thời."

"Rõ!" La Gia Nam trả lời, "Đúng rồi, đội trưởng, bên đội trưởng Trang có nhúng tay vào vụ án này không?"

"Tạm thời thì không. Nhưng tôi nhắc cậu trước. La Gia Nam, nếu như phải hợp tác thành lập Tổ chuyên án, cậu phải dẹp cái tính

nóng nảy qua một bên. Nếu cậu có xung đột với đồng nghiệp bên đội Phòng chống ma tuý, tôi sẽ thay đàn anh Vệ Đông dạy dỗ cậu."

"Đội trưởng hay thật. Còn thông đồng với cả cha cháu." La Gia Nam bất mãn đảo mắt.

Nghe vậy, Triệu Bình Sinh ý nhị nhìn Trần Phi thật lâu...

Vừa tan làm là La Gia Nam đã chạy ngay đến chỗ lão B để vừa ăn cơm vừa "hóng" manh mối. Kỳ Minh buổi tối chỉ ăn chay, lần trước đến đây lão B đã để ý cậu chỉ ăn tôm hùm đất Miêu Hồng lột, sau đó chỉ ăn những món chay. Vì vậy hôm nay thấy cậu đến, lão B tự mình xuống bếp làm hai đĩa món chay, lại mời bọn họ một chai rượu ngon lâu năm.

Đương nhiên uống rượu cũng không quên chuyện quan trọng. La Gia Nam đã yêu cầu lão B tìm hiểu thêm thông tin về nạn nhân, vì vậy hôm nay lão B còn mời đến một "tay sai" đã từng làm việc với Chu Đại Quốc. Người nay có biệt danh là "Kìm", theo như lời lão B đi gã có tuyệt chiêu phá khoá rất đỉnh.

Kìm vừa ngồi xuống thì lão B đã giới thiệu gã với La Gia Nam: "Gọi là anh Nam."

"Chào anh Nam ạ." Kìm cung kính gật đầu với La Gia Nam rồi nhìn Kỳ Minh: "Còn đây là..."

"Đây là thầy Kỳ của chúng tôi." La Gia Nam giới thiệu thay Kỳ Minh.

Kìm cung kính cúi đầu với Kỳ Minh: "Chào thầy ạ."

Kỳ Minh cảm giác cứ khó xử thế nào... Nhưng cậu vẫn lịch sử gật

đầu chào lại.

Kìm nốc mấy ngụm rượu rồi quệt miệng, nói: "Chu Đại Quốc này thật sự không sợ chết. Đừng nói thành phố này, cả vùng Đông Nam ai mà không biết không nên cướp chỗ kinh doanh của Kim Sơn chứ?"

"Chỗ kinh doanh" ý là chỗ buôn ma tuý.

"Tên này vừa đến là nó đã "dọn dẹp" sạch sẽ tay sai của Kim Sơn trong hộp đêm rồi." Kìm vừa lột tôm hùm đất vừa nói. "Mà mọi người biết nó trâu bò như thế để làm gì không? Phía sau quảng trường Minh Quang có một chỗ tụ tập gái điếm tên Một Đời Giai Nhân. Chẳng ai dám đến đó mà bán hàng hết. Nhưng tên Chu Đại Quốc có gan mang theo một túi du lịch đầy tiền thả xuống trước mặt quản lí khu đó. Đã vậy còn đe doạ một là giám đốc nhận tiền rồi mắt nhắm mắt mở bỏ qua những việc nó đã làm, hai là đợi xem trò hay."

La Gia Nam đưa cho hắn một điếu thuốc."Nói tiếp đi."

Kìm lau tay rồi châm điếu thuốc, hít một hơi dài sau đó nói tiếp, nước bọt văng tung toé: "Quản lí sao mà dám nhận tiền. Khu đó là khu của anh Quang mà. Ai ngờ đêm đó có trộm, từ con buôn đến kẻ nghiện đều bị hốt hết, tên quản lí suýt nữa là vào tù luôn. "

"Anh Quang là ai?" La Gia Nam hỏi.

"Đàm Hiểu Quang." Kìm hạ giọng xuống. "Trước kia từng là cảnh sát phòng chống ma tuý, sau đó phạm tội phải ngồi tù mấy năm, vừa ra tù là đi đầu quân cho Kim Sơn rồi. Ảnh làm nhiệm vụ chống ma tuý nhiều năm như vậy, có gì mà ảnh không biết? Từ lúc ảnh theo Kim Sơn, số tay sai bị hốt của gã giảm nhiều lắm."

"** má! Thằng cặn bã đó!" La Gia Nam cũng hút một hơi thuốc. Hắn ghét nhất là những đồng nghiệp vì đồng tiền mà quay lưng. Cảnh sát tiếp tay cho con buôn có khác nào bán linh hồn cho ma quỷ đâu. Hắn hỏi tiếp: "Sau đó thì sao? Đàm Hiểu Quang không gây chuyện với Chu Đại Quốc à?"

"Sao mà không được? Anh Quang kêu hơn một trăm người bao vây khách sạn Chu Đại Quốc đang ở, vây chặt đến mức một giọt nước cũng không bắn ra ngoài được luôn. Ảnh kêu một là Chu Đại Quốc đưa tiền rồi dập đầu xin lỗi, hai là nhảy thẳng từ trên lầu xuống. Nếu không giải quyết rõ ràng thì đừng hòng mà rời khỏi khách sạn."

Kỳ Minh hỏi: "Ồn ào như vậy mà không ai báo cảnh sát sao?"

"Ai dám đắc tội Đàm Hiểu Quang? Lúc trước có thằng ngu muốn cướp mối làm ăn của ảnh, bị ảnh đánh tới mức vào ICU luôn. Nhưng anh Quang chỉ bị tạm giam có ba ngày là được thả ra rồi. Khá là chắc kèo phía sau ảnh có người chống lưng." Kìm nói rồi khinh thường khịt mũi.

La Gia Nam nghe vậy thì không hài lòng. Hắn gõ bàn: "Có ý gì? Chỉ trích, vu khống cảnh sát bao che cho kẻ ác à?"

"Anh Nam đừng giận. Em nói bậy quá, để em tự phạt rượu!" Kìm tu một hơi hết nửa li rượu.

Kìm thấy nhìn cái cách mình đối xử với rượu ngon của lão B như thế, gã nhếch miệng xót xa nhìn lão.

"Cuối cùng giải quyết thế nào?" La Gia Nam hỏi.

"Chu Đại Quốc cũng có hiền lành gì? Nó ngồi trong phòng gọi mấy cú điện thoại, cuối cùng Kim Sơn gọi trực tiếp cho anh Quang rồi yêu cầu ảnh rút lui. Kim Sơn nói gã muốn hợp tác với quản lí của Chu Đại Quốc nên mong rằng tay sai của mình sẽ

không gây ảnh hưởng đến hoà khí." Rượu làm mắt của Kìm với nóng vừa đỏ. Gã híp mắt rồi hút thuốc: "Nhưng sự thật là Kim Sơn còn giận hơn cả anh Quang nữa. Gã ban lệnh: Ai giết chết được Chu Đại Quốc thì gã cho người đó một triệu."

La Gia Nam gật đầu. Xem ra có người đã lãnh được một triệu rồi.

Cơn mưa như trút nước có vẻ đã cuốn phăng chứng cứ đi. Kỳ Minh không thể trích xuất một xíu dư lượng hung khí nào từ vết thương của nạn nhân. Nhưng xét từ góc độ và vết rách của vết thương thì có thể đoán hung khí có hình trụ. Tìm một vật hình trụ ở công trường thật sự quá dễ dàng: Gậy gỗ, ống sắt hay cán xẻng đều có thể trở thành vũ khí giết người. Thế nhưng giám định dấu vết ở khắp hiện trường vụ án cũng không thể tìm thấy hung khí có dính máu.

Vì vậy, rất có thể hung khí đã bị sát nhân mang đi.

La Gia Nam tìm Đàm Hiểu Quang để thẩm vấn nhưng gã không muốn gặp hắn. Hắn gọi điện thoại cho Đàm Hiểu Quang và yêu cầu gã đến Cục để hợp tác điều tra. Thế nhưng Đàm Hiểu Quang nói một là phải có thư triệu tập của Cục, hai là La Gia Nam đừng có cản trở việc làm ăn của gã. La Gia Nam khó chịu cắn răng nghiến lợi nhập tên Đàm Hiểu Quang vào mẫu thư triệu tập.

Chờ xử lí theo quy trình thì quá chậm nên La Gia Nam in thư triệu tập rồi đi tìm giám đốc kí duyệt. Hắn mới vừa bước ra khỏi thang máy thì thiếu điều bị những nữ cảnh sát chặn lại rồi đẩy ngược vào trong. "Các chị đang đi đâu vậy?" La Gia Nam chen ra khỏi thang máy, giữ cửa rồi hỏi các cô.

"Ối La Gia Nam ơi em bỏ tay ra đi. Đừng trì hoãn các chị đi xem anh đẹp trai!" Một nữ cảnh sát ở văn phòng hậu cần hét vào mặt hắn.

La Gia Nam chỉ mình: "Không phải mới nhìn em à?"

Vãi, một đống ánh mắt khinh thường được ném về phía hắn như thể trong thang máy có một bóng đèn hai trăm watt ấy...

Từ văn phòng giám đốc đi ra, La Gia Nam tự hỏi trai đẹp nào đã khiến các cô gái trong văn phòng kích động vậy? Vì vậy, hắn mở cửa sổ và nhìn xuống.

Chờ đã, người nước ngoài tóc vàng đang đứng ở cổng và ôm ấp Kỳ Minh là ai vậy?!

Chương 34

DTV-EBOOK

"Kỳ Minh!"

La Gia Nam la to đến mức một nửa toà nhà đều nghe thấy. Chỉ mấy giây sau đã có mấy cái đầu chen chúc ra cửa sổ để xem trò vui. Kỳ Minh quay lại nhìn La Gia Nam, lúc này đang đứng bên cạnh chiếc xe: "Có gì không?"

"Bắt người. Cậu có đi không?" La Gia Nam vừa nói, vừa đánh giá người nước ngoài đứng đối diện Kỳ Minh một cách lộ liễu.

Người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, mũi to và cao và râu được cắt tỉa trông cũng sành điệu. Blazer ôm trên cánh tay không cần cởi cũng biết có bao nhiêu cơ bắp. Quan trọng là tên này cao thật sự, chắc phải 1m9. Kỳ Minh đứng cạnh anh ta giống y như một chú chim nhỏ đang nép mình vậy.

Đây là anh đẹp trai mà nhóm cảnh sát nữ muốn nhìn á hả? Cũng không đặc biệt gì. La Gia Nam nghĩ.

"Đi. Chờ tôi chút." Kỳ Minh nói xong thì quay sang nói vài câu tiếng Pháp với người nước ngoài kia.

Từ nhỏ La Gia Nam đã học được vài câu từ mẹ mình – người từng làm công việc ngoại giao, nên hắn cũng nghe ra được mấy từ. Nghe Kỳ Minh nói gì đó về "khách sạn", không hiểu sao hắn khó chịu khủng khiếp. Chờ Kỳ Minh về văn phòng pháp y thay quần áo rồi ngồi vào xe, La Gia Nam mới hỏi: "Đó là ai vậy?"

"Bạn tôi." Kỳ Minh vừa nói vừa cài dây an toàn. Thấy La Gia Nam không định lái xe đi, Kỳ Minh quay sang hỏi hắn: "Sao vậy?"

"Bạn bè quan hệ tốt quá ha? Vừa gặp đã ôm ôm ấp ấp!"

Nghe giọng điệu kỳ quái của La Gia Nam, Kỳ Minh nhàn nhạt cười một tiếng, nói: "Quan hệ của cậu với lão B còn tốt hơn mà? Hôm qua còn uống rượu giao bôi còn gì."

Một nghi lễ quan trọng khi kết hôn: Cô dâu và chú rể vòng tay trao nhau li rượu mừng =))

"Có giống đâu? Chúng tôi là anh em kết nghĩa." La Gia Nam khó chịu khịt mũi. Anh em đùa giỡn, chỉ cần không phải lăn lộn trên giường thì làm gì chả được?

"Sao không giống? Ôm ấp cũng là một cách để thể hiện phép lịch sự mà. Huống gì tôi với Chris đã lâu không gặp. Tôi cũng ngạc nhiên vì cậu ấy đang đi công tác mà cũng rảnh rỗi gặp mặt tôi chứ." Kỳ Minh khoanh tay, trong lòng suy nghĩ ủa tại sao tôi phải giải thích với mấy người rồi quay sang nhìn cửa sổ, nói: "Không tính đi à?"

Khởi động ô tô, La Gia Nam im lặng một chút rồi lại hỏi: "Chris là người Pháp hả?"

"Người Úc nhưng đã làm việc cho Interpol ở Lyon, Pháp trong nhiều năm. Cậu ấy quen nói tiếng Pháp rồi. À cậu ấy nói tiếng Trung cũng khá lắm." Kỳ Minh nói, đột nhiên cậu nhận ra điều gì, "Cậu biết tiếng Pháp hả?"

Interpol là tên gọi thường dùng của Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế (tiếng Anh: International Criminal Police Organization), một tổ chức liên chính phủ được thành lập vào ngày 7 tháng 9 năm 1923 tại thủ đô Viên, Áo, với mục tiêu nhằm củng cố, hỗ trợ hoạt động phòng chống tội phạm chung của các cơ quan cảnh sát trên phạm vi toàn cầu. Trụ sở chính của Interpol đặt tại Lyon (Pháp).

"Tôi không được phép hiểu biết à?" Thật ra trình độ tiếng Pháp của La Gia Nam chỉ dừng lại ở việc hỏi nhà vệ sinh ở Paris, chứ hắn không thể cầm thực đơn mà gọi món trong nhà hàng.

"Không. Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi." Kỳ Minh cười. "Tôi nhớ rồi, cậu nói dì biết tiếng Pháp mà. Cậu học theo dì đúng không?"

"Ừ đúng rồi." La Gia Nam trả lời đại. Hắn nghĩ hắn phải đổi đề tài, nếu không lát nữa Kỳ Minh "bắn" tiếng Pháp với hắn là lộ hết. "Nãy cậu nói với Chris là tan làm cậu đi khách sạn gặp cậu ta hả?"

Cái này hắn có thể đoán được.

"Ừ. Tối nay tan làm cậu cứ về trước, không cần lo cho tôi đâu."

La Gia Nam bỗng thốt lên: "Khách sạn nào? Tối tôi đi đón cậu."

"Không cần đón tôi đâu. Cứ về ngủ trước đi. Bọn tôi lâu rồi không gặp nên cũng có nhiều chuyện muốn nói, ai biết mấy giờ mới xong."

"Mấy giờ cũng được. Cậu gọi tôi rồi tôi đi đón cậu."

"Thôi khỏi... Tôi dùng app gọi xe được mà..."

"Cậu không xem tin tức hả? Có hành khách bị giết kìa. Trông cậu như vậy, tay chân đều yếu ớt, bị người ta đánh, cướp đồ, giết xong rồi ném xác thì sao?"

"..."

Kỳ Minh thật sự cảm thấy hôm nay La Gia Nam rất không bình thường.

———————————

Nhà của Đàm Hiểu Quang nằm trong một khu biệt thự trên đường Hoàn Hải. Căn nhà mặt hướng biển rộng, lưng tựa núi xanh với khung cảnh trang nhã và sân vườn độc đáo. La Gia Nam bị bảo vệ chặn lại khi bước vào cửa nên phải xuất trình phù hiệu cảnh sát. Thậm chí bảo vệ còn hỏi số hiệu cảnh sát để gọi điện kiểm tra và xác nhận trước khi cho họ vào.

La Gia Nam vừa đi bộ dọc theo con đường rợp bóng cây xanh cừa chửi: "Cậu có thấy cái biển quảng cáo ngay lối vào tiểu khu này không? Biệt thự sáu mươi triệu trở lên. Mẹ, đám cặn bã này sao có thể thoải mái nằm trên mồ hôi và nước mắt của người khác mà hưởng thụ nhỉ?"

Ánh sáng mặt trời nhỏ vụn xuyên qua bóng cây rơi xuống cửa xe. Kỳ Minh hạ cửa xuống rồi ngước mặt lên trời, thở dài nói: "Sát nhân phóng hoả đeo nịt vàng, tu sửa cầu đườngchết mất xác.Lòng tham không đáy mà, nên mãi mãi không thể bắt hết tội phạm được."

Sát nhân phóng hoả đeo nịt vàng, tư sửa cầu đường chết mất xác (杀人放火金腰带，修桥补路无尸骸) nghĩa là những kẻ làm chuyện thất đức thì thường có rất nhiều tiền và sống hào nhoáng, còn những người làm việc có ích cho xã hội thì nghèo khổ và khi chết cũng không ai biết họ là ai. Mình tìm trên Zhihu thì người ta nói câu này không rõ nguồn gốc nhưng trong phim Hồng Kông hồi xưa hay có mấy câu thoại này.

La Gia Nam chạy xe chậm lại rồi đậu ở bãi xe bên đường. Hắn nhìn dáng vẻ cô đơn của Kỳ Minh, trong lòng chợt cảm thấy chua xót. "Cậu không sao chứ?" Hắn do dự một chút rồi vươn tay nắm chặt cánh tay của Kỳ Minh.

Kỳ Minh quay đầu nhìn hắn, thản nhiên cười: "Tôi không sao. Chỉ là khung cảnh ở đây rất nên thơ, dễ khiến người ta xúc

động."

Một làn gió thổi vào cửa kính xe, hất tung mấy sợi tóc của Kỳ Minh lên kính trước. La Gia Nam lập tức đưa tay lên giúp cậu vén tóc ra sau tai. Ánh mắt Kỳ Minh lại loé lên theo bản năng. Cậu che bên tai vừa bị La Gia Nam chạm vào rồi nghi hoặc nhìn người nọ.

"Cái đó... Tóc... Tại tóc của cậu..." La Gia Nam lùng túng khoa tay, rồi vội vàng giả bộ tìm đồ: "Chết, cái thư triệu tập tôi bỏ đâu rồi?"

"Cậu có bỏ vào xe chưa?"

"Chắc. Nãy mới kí xong..." Ánh mặt La Gia Nam nhìn xuống, nói: "Này... Phiền cầu nhích mông quá một xíu..."

Kỳ Minh thẳng thắn đẩy cửa và bước ra khỏi xe. Cậu nhìn lại thì thấy một phong bì cỡ A4 đang nằm trên ghế phụ. La Gia Nam cầm thư triệu tập còn vương lại nhiệt độ trên người Kỳ Minh mà gõ cửa biệt thự của Đàm Hiểu Quang. Một người đàn ông cao to lực lưỡng mở cửa. La Gia Nam giơ lá thư lên rồi hỏi: "Đàm Hiểu Quang có ở đây không?"

Người đàn ông híp mắt nhìn tờ giấy, nhổ nước bọt sang một bên rồi quay lại gọi: "Anh Quang, có người bên Cục Công an đến này!"

La Gia Nam và Kỳ Minh đứng chờ ở cửa đến mười phút sau Đàm Hiểu Quang mới xuất hiện. Gã cao cũng cỡ La Gia Nam, nhưng vì đứng trên bậc thang nên có vẻ gã cao hơn hắn đến nửa cái đầu. La Gia Nam thấy người tên Đàm Hiểu Quang này tuy từng làm cảnh sát nhưng trông gã chẳng khác gì mấy tên tội phạm từng bị La Gia Nam tống vào tù: Vẻ mặt ngạo mạn ngông cuồng, áo sơ mi tơ tằm màu đen chỉ cài nửa hàng cúc dưới để lộ ra hai sợi dây chuyền to oành bằng vàng trắng, hình xăm trên ngực cũng thoắt ẩn thoắt hiện.

"Giám đốc Tề vẫn như cũ ha, kí tên giống như rồng bay phượng múa vậy." Đàm Hiểu Quang xem qua thư triệu tập rồi vẫy tay về phía sau. Lập tức có người đưa cho gã một chiếc blazer. Gã mặc áo rồi châm một điếu thuốc, cười hỏi: "Người anh em làm bên phòng nào? Tên gì?"

"La Gia Nam, Tổ trọng án." La Gia Nam lui về phía sau nửa bước, "Đàm Hiểu Quang, tôi yêu cầu anh cùng trở về Cục để hỗ trợ điều tra vụ mưu sát Chu Đại Quốc."

"La Gia Nam à?" Đàm Hiểu Quang quan sát hắn từ đầu đến chân, "La Minh Triết là gì của cậu?"

"Ông nội tôi."

"À chả trách sao nhìn cậu giống lão già kia thế."

Thái độ bất kính của Đàm Hiểu Quang khiến La Gia Nam suýt chút nữa vung nắm đấm vào mặt hắn, nhưng Kỳ Minh tay mắt nhanh nhẹn đã kịp cản hắn lại. Thấy trán La Gia Nam nổi đầy gân xanh, Kỳ Minh thấp giọng dặn hắn: "Gã muốn chọc tức cậu thôi. Đừng rơi vào bẫy của gã."

Thằng chó!

La Gia Nam nghiến chặt răng để nuốt cơn giận này xuống.

———————————

Có thư triệu tập, La Gia Nam trực tiếp đưa Đàm Hiểu Quang vào phòng thẩm vấn. Mới vừa bước vào sảnh toà nhà bọn họ đã đụng mặt giám đốc Tề. Ông thấy dáng vẻ "người thành đạt" của Đàm Hiểu Quang thì lắc đầu rồi thở dài.

"Vẫn như cũ, không có sửa chữa gì luôn." Đàm Hiểu Quang ngồi trên ghế sắt trong phòng thẩm vấn, đảo mắt nhìn xung quanh.

"Xem ra tôi phải quyên góp một chút cho ông chủ cũ của tôi rồi, nếu không thì chỗ này nó lại tồi tàn quá thể."

La Gia Nam không thèm để ý hắn mà hỏi thẳng: "Đàm Hiểu Quang, tối ngày hai mươi mốt, từ mười giờ đến mười hai giờ anh đã ở đây?"

Sau khi khám nghiệm tử thi, Kỳ Minh đã đưa ra thời gian tử vong chính xác: Chu Đại Quốc đã tử vong khoảng hai tiếng trước khi trận bão ập đến.

Đàm Hiểu Quang xoa cằm rồi chớp chớp mắt: "Để tôi nhớ lại đã... Ngày 21... Là ngày bão đấy à?"

"Đúng rồi."

"Ồ. Tôi ngủ."

"Ai có thể chứng minh?"

"Cô gái ngủ cùng tôi có thể chứng minh đó." Đàm Hiểu Quang tựa lưng ra sau, trên mặt mang theo vẻ mỉa mai mà nhìn La Gia Nam: "Nhưng mà tôi không biết cô ấy tên gì hết? Ngủ với nhau có một đêm, ai lại xem chứng minh nhân dân đúng không?"

Mặt La Gia Nam trầm xuống, hắn bước tới cửa kính một chiều rồi giơ tay gõ hai cái. Miêu Hồng đang xem màn hình giám sát thì nhận được tín hiệu của hắn. Cô tắt camera, Kỳ Minh ban đầu cũng không hiểu cô định làm gì. Ngay lập tức hình ảnh trước mắt làm cậu phải khiếp sợ. Ánh đèn màu đỏ của camera trong góc vụt tắt, La Gia Nam bỗng trở tay mà đấm Đàm Hiểu Quang ngã khỏi ghế.

"Cú đấm này là đánh thay ông nội tao." La Gia Nam vừa nói vừa quăng áo khoác xuống đất rồi xắn tay áo phông lên để lộ bắp tay vạm vỡ. "Nhận lấy cú này, coi như trả lại phù hiệu cảnh sát đã bị

mày làm bẩn."

Đàm Hiểu Quang phun ra một ngụm nước bọt có lẫn cả máu sang một bên, chống bàn mà đứng lên. Gã lau máu đã chảy ra từ khoé miệng, cởi cả blazer và khuy măng sét ra rồi đá văng cái ghế đang ngăn cách giữa hai người.

"Được. Thằng ranh mày giỏi lắm. Tới đi. Hôm nay tao không đánh cho mày phục tao thì tao đéo phải họ Đàm!"

Nắm đấm của La Gia Nam như xé gió lao tới mắt Đàm Hiểu Quang. Gã nghiêng người để né, hai tay siết chặt lấy vai La Gia Nam như kẹp sắt. Suýt chút nữa gã đã nhấc bổng hắn lên rồi vật xuống bàn thẩm vấn. La Gia Nam không ngờ Đàm Hiểu Quang khoẻ như vậy. Hắn nhận ra mình đã đánh giá thấp đối phương. La Gia Nam nằm xuống rồi bắt lấy cổ tay Đàm Hiểu Quang. Hắn dùng sức vặn thật mạnh để làm đối phương trật khớp.

Cánh tay đau nhói khiến ánh mắt Đàm Hiểu Quang trở nên dữ tợn. Gã tìm cách thoát khỏi khống chế của La Gia Nam rồi dùng sức đấm mạnh vào sườn đối phương, đồng thời giơ chân đá bàn thẩm vấn vào tường. La Gia Nam ngã xuống từ bàn thẩm vấn. Hắn chưa kịp thở thì nắm đấm của Đàm Hiểu Quang đã rơi thẳng xuống mặt anh. La Gia Nam né những cú đấm đầy sức lực tiếp theo. Hắn đá vào đầu gối của Đàm Hiểu Quang, lợi dụng lúc gã đang đau đớn mà dùng đầu giáng thêm một cú vào người gã.

Cả hai người đều từng chiến thắng cuộc thi đối kháng ở trường cảnh sát, bây giờ đánh nhau như thể hai hổ tranh giành một núi.

Cửa phòng thẩm vấn đột ngột bị mở ra. Trang Vũ xông tới giữ lấy Đàm Hiểu Quang và kéo gã ra khỏi người La Gia Nam. Miêu Hồng và Kỳ Minh cũng vào túm lấy La Gia Nam, lúc này hắn vẫn muốn đánh nhau với Đàm Hiểu Quang. Mặt hai bên đều đỏ lựng. Hai người thở hồng hộc, căm tức nhìn đối phương, trong

ánh mắt của họ tràn đầy ý muốn giết chết người kia.

"Bây giờ còn đám đánh nhau trong phòng thẩm vấn, cậu đúng là càng ngày càng gan!"

Trần Phi đứng ở cửa, trầm giọng răn dạy La Gia Nam. Thật ra lúc nãy, nếu ông không kịp thời ngăn cản thì Kỳ Minh cũng đã xông vào. Đàm Hiểu Quang dựa vào thế lực của Kim Sơn, nhưng phía Cục đã sớm khống chế bọn chúng. Ông tính toán một chút, thấy La Gia Nam chắc không chịu nổi thiệt thòi, vậy thôi cứ để yên cho nó đi.

Đàm Hiểu Quang tránh khỏi Trang Vũ rồi quay sang nhìn anh chằm chằm. Trang Vũ tránh né ánh mắt của gã. Một lát sau, anh bước nhanh ra khỏi phòng thẩm vấn.

Trần Phi cau mày nhìn theo Trang Vũ, sau đó quay đầu nói với những người trong phòng:

"Miêu Hồng, gọi lão Triệu. Hai người phụ trách thẩm vấn. La Gia Nam, cậu đi ra ngoài cho tôi!"

Chương 35

DTV-EBOOK

Hông của La Gia Nam rải rác các mảng bầm xanh tím. Lúc Kỳ Minh bôi thuốc, La Gia Nam đau đến mức hút một ngụm khí lạnh. Cũng may hiện tại trong văn phòng pháp y không có ai ngoài Kỳ Minh nên hắn có thể la hai tiếng mà không sợ mất mặt. Ban nãy Trần Phi gọi hắn ra ngoài nhưng không la rầy gì. Ông chỉ vẫy tay nhờ Kỳ Minh dẫn hắn xuống văn phòng pháp y để xử lí vết thương. Răng của hắn cũng bị đánh trúng, súc cả chai nước khoáng mà vẫn còn phun ra máu. Kỳ Minh cầm bình xịt thuốc hướng vào miệng La Gia Nam nhưng hắn bịt miệng rồi lắc đầu.

"Thuốc độc cũng không giết được cậu." Kỳ Minh lắc đều chai thuốc rồi xua tay La Gia Nam ra. Cậu bóp lấy quai hàm để mở miệng hắn: "Cái này cũng là vật lí trị liệu. Các phân tử polymer sẽ hình thành một màng bảo vệ vết thương."

La Gia Nam cảm thấy một miệng đầy phân tử polymer còn khó chịu hơn một miệng đầy tro cốt.

"Tôi biết cậu rất giận, nhưng cậu không sợ gã khiếu nại cậu à?" Kỳ Minh vừa rửa tay vừa hỏi hắn.

"Gửi thư khiếu nại hả? Vừa ngủ vừa tiếp nó." Miệng La Gia Nam sưng lên, đầu lưỡi cũng hơi to ra.

Một lúc sau Kỳ Minh mới hiểu ý hắn là "Khiếu nại hả? Ai thèm tiếp nó?". Cậu lắc đầu rồi nói: "Người như vậy muốn "chỉnh đốn" cậu thì dễ, chứ ngược lại thì khó đó."

"Bộ tôi sợ nó chắc?"

"Thôi được rồi đừng nói nữa." Kỳ Minh mở tủ lạnh lấy một hộp đá rồi lấy hai viên nhỏ nhét vào miệng La Gia Nam. "Ngậm cái này để lát bớt sưng."

Vì bị thương mà mặt La Gia Nam sưng tấy lên, ngón tay của Kỳ Minh vừa lướt qua còn mang theo hơi lạnh khiến hắn theo bản năng mà muốn "bắt" lấy cảm giác mát lạnh ấy. Vì vậy hắn giơ tay bắt lấy tay Kỳ Minh rồi áp lên mặt mình. Kỳ Minh hơi ngẩn người, nhưng thấy La Gia Nam nhắm mắt hưởng thụ như vậy, cậu cũng không rút tay ra.

Tới khi bàn tay Kỳ Minh đã hết lạnh, cậu mới thấp giọng hỏi: "Chườm "đá" đủ chưa?"

La Gia Nam bỗng mở mắt rồi hoảng loạn buông tay. Hắn trượt ghế để kéo ra một khoảng cách ngắn với Kỳ Minh. La Gia Nam mở miệng định nói chuyện thì viên đá rơi xuống làm hắn vội vã quay người lại tìm. Kỳ Minh nhìn hắn cuống hết cả lên. Cậu rút một miếng khăn giấy rồi đưa qua.

Viên đá trong miệng La Gia Nam đã gần hết hết. Hắn nuốt xuống rồi xấu hổ nói: "Tôi không có... Cố ý nắm tay cậu... Tay cậu hơi lạnh... Rất dễ chịu."

Kỳ Minh đi rửa tay, sau đó vẫy bớt nước xuống rồi lại áp tay lên mặt La Gia Nam: "Cho cậu chườm ké thêm một chút. Để lát nữa tôi lấy cái túi chườm đá cho cậu đem xuống văn phòng."

Ngón tay Kỳ Minh rất lạnh, nhưng La Gia Nam cảm thấy mặt mình ngày càng nóng.

Đàm Hiểu Quang không thể nêu tên người phụ nữ có thể cung cấp bằng chứng ngoại phạm. Vì vậy Trần Phi quyết định tạm

giam gã bốn mươi tám giờ. Tuy không có bằng chứng để buộc tội Đàm Hiểu Quang là hung thủ nhưng trong văn phòng ai cũng mong tống Đàm Hiểu Quang vào tù, dù là tạm giam thôi cũng được.

"Đàm Hiểu Quang đã nương tay rồi đó." Miêu Hồng nhìn những vết thương trên mặt La Gia Nam rồi nói. Đàm Hiểu Quang là tiền bối của cô hồi còn học ở trường cảnh sát nên cô biết rất rõ thực lực của gã.

"Con cũng mới cùng 30% sức lực thôi." La Gia Nam khịt mũi tỏ vẻ khinh thường. Hắn vừa chườm đá vừa nhìn Miêu Hồng: "Sư phụ này, sao hồi trước Đàm Hiểu Quang phải vào tù vậy?"

"Tra tấn bức cung, sau đó đánh chết phạm nhân." Miêu Hồng tiếc nuối mà lắc đầu.

La Gia Nam ngạc nhiên: "Thật ạ? Nhưng gã làm cảnh sát bao lâu rồi? Bộ không biết là không thể tấn công phạm nhân được sao?"

"Đội trưởng của Đàm Hiểu Quang lúc đó chết trong tay kẻ kia. Lúc gã đánh người ta còn khoá trái cửa phòng thẩm vấn rồi lấy ghế chặn lại để không ai vào được. Cảnh sát phải dùng búa xung kích phá cửa đó."

"Đù má..." La Gia Nam không khỏi kính trọng Đàm Hiểu Quang một chút: "Người nghĩa khí như vậy sao cuối cùng lại đầu quân cho Kim Sơn?"

"Mọi người đồn là gã cảm thấy mình bị oan ức, không cam tâm ngồi tù." Miêu Hồng cầm bình giữ nhiệt, bật mode "Chị Hồng kể chuyện bát quái", nói: "Phạm nhân lúc bị đánh thì chưa chết, hai ngày sau mới chết ở phòng tạm giam. Khám nghiệm tử thi kết luận nguyên nhân tử vong là xuất huyết não. Trang Vũ khai với Cục điều tra nội bộ là anh ta bước vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy Đàm Hiểu Quang cõng phạm nhân rồi dộng người ta thẳng

vào tường. Còn những người khác đều nói rằng họ không chú ý.
"

"Con còn lạ gì đội trưởng Trang "cương trực công chính." như thế" La Gia Nam khịt mũi.

Miêu Hồng gật đầu rồi nói tiếp: "Có người nói rằng phạm nhân bị người nhà giết chết. Nhưng khi hắn bị áp giải từ Cục về trại tạm giam thì không có biên bản giám định thương tật. Pháp y cũng không thể xác định được khoảng thời gian hình thành chấn thương sọ não. Vì vậy, mũi dùi chĩa thẳng vào Đàm Hiểu Quang. Gã bị kết tội ngộ sát trong phiên sơ thẩm nhưng gã không chấp nhận nên kháng cáo. Cuối cùng bản án vẫn được giữ nguyên ở phiên sơ thẩm thứ hai. Cũng không biết gã sống trong tù thế nào, nhưng đến khi được thả ra thì gã đã đầu quân cho Kim Sơn rồi. Việc hắn gia nhập băng của Kim Sơn gây trở ngại cực lớn cho đội Phòng chống ma tuý, đến mức mỗi lần nhắc đến hắn là các đồng nghiệp cũ hận đến cắn răng nghiến lợi."

"Đàm Hiểu Quang muốn chống lại giám đốc cũ của mình sao?"

"Chắc là vậy. Với lại nếu không có lời khai của Trang Vũ, cùng lắm gã chỉ bị đình chỉ công tác thôi chứ không đến nỗi phải đi tù." Miêu Hồng uống một hớp nước. "Trang Vũ với gã là người cùng thời, hồi học trường cảnh sát hai người thân thiết như một vậy. Nhưng không ngờ sau này một người trong thời khắc quan trọng lại đâm người kia một nhát."

"Chẳng trách vừa nãy đội trưởng Trang tới ngăn gã đánh nhau. Có thể anh ấy cảm thấy hổ thẹn với Đàm Hiểu Quang?" La Gia Nam chống cằm suy nghĩ một chút. "Đội trưởng Trang đúng ra không nên làm cảnh sát. Với cái tính cầu thị này của anh ấy, đi làm kiểm sát viên thì tốt hơn."

"Cha của Trang Vũ là Viện trưởng Viện kiểm sát đó."

"Con hiểu rồi. Vậy là do di truyền cả."

Đang nói, La Gia Nam nhìn ra cửa sổ, bỗng nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại ngay trước Cục Công an. Cái tên Chris lần trước ôm ấp Kỳ Minh không buông bước xuống từ ghế lái. Không chờ bảo vệ đuổi người, La Gia Nam đã vọt từ văn phòng ra ngoài.

Miêu Hồng ngạc nhiên. Ủa gì vậy? Đang bị thương mà sao chạy còn nhanh hơn hồi còn lành lặn?

———————————

"Này! Không được phép đậu xe ở đây!" La Gia Nam đi đến chỗ Chris.

Chris giơ hai tay lên, nói: "Chờ Kỳ ra rồi tôi về ngay."

Nói tiếng Trung cũng ghê ha. La Gia Nam dừng lại. Nếu càng lại gần thì chắc phải ngước mặt lên nói chuyện với người ta. "Này là xe của anh à?" Hắn hỏi.

"Xe thuê." Chris cười rồi đưa tay ra: "Chris Hyman."

Ai lại tên làCá chình biển?

Họ của Chris là "Hyman", cá chình biển là 海鳗 (hǎimán) =))

"La Gia Nam." Vì lịch sự, La Gia Nam vẫn giả lả bắt tay đối phương.

"À, Kỳ có kể cho tôi về anh." Chris gật đầu: "Xin chào, lần đầu gặp gỡ, mong anh "chỉ giáo" nhiều hơn."

Anh trai, chúng ta đã từng gặp nhau mà anh không nhớ à? La Gia Nam hơi nhướng mày. Uầy, đúng là người phương Tây

không phân biệt được khuôn mặt người phương Đông.

"Anh... Bị thương à?" Thấy mặt La Gia Nam bầm tím, Chris khoa tay một chút: "Cảnh sát bắt trộm sao?"

Ánh mắt La Gia Nam lạnh lẽo: "Tôi bắt kẻ giết người."

Chris chớp mắt. La Gia Nam nói chuyện hơi nhanh nên anh nghe không hiểu.

"Tôi nói cậu chờ tôi ở khách sạn mà?" Âm thanh Kỳ Minh vang lên từ đằng sau nhưng La Gia Nam cũng không hiểu gì vì Kỳ Minh nói tiếng Pháp.

Hai người này lại nói chuyện với nhau bằng tiếng Pháp, La Gia Nam nghe mà như đang đứng trong sương mù. Lúc này, bảo vệ ra yêu cầu Chris không đậu xe ở khu vực này.

"Đi ngay đây. Ngại quá, đây là bạn tôi." Kỳ Minh chào hỏi với bảo vệ xong thì quay mặt sang La Gia Nam: "Trong ngăn đá tủ lạnh có một khay đá. Trước khi đi ngủ cậu nhớ chườm đá khoảng nửa tiếng, sáng mai sẽ không bị sưng quá đâu."

"Đã nói tôi đi đón cậu mà..." La Gia Nam nhỏ giọng lẩm bẩm.

Không đợi Kỳ Minh nói tiếp, Chris đã giơ tay ôm lấy vai Kỳ Minh, nói: "Anh không cần đón. Để tôi đưa cậu ấy về."

Nè he người nước ngoài thì cũng nói chuyện đàng hoàng xem nào. Cứ động tay động chân là sao nhỉ?

Kỳ Minh lên xe. Chiếc xe thể thao màu đỏ rú lên rồi chạy đi mất. La Gia Nam cảm thấy trái tim của mình như có một cái cân sắt đè lên.

Sau khi nhận trách nhiệm về hành động của La Gia Nam với

giám đốc, Trần Phi vào văn phòng gõ lên bàn của Triệu Bình Sinh, hỏi: "Hồi nãy mấy cô gái nhìn gì vậy? Tất cả đều tụ tập hết ở cửa sổ ngoài hành lang."

Triệu Bình Sinh chậm rãi lật tờ báo, không nhấc mi, nói:

"Mấy cô nhìn cái gì có quan trọng đâu. Em nhìn anh là được."

Sau khi tan ca, La Gia Nam thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị về thì Thượng Quan Vân Phỉ lại gõ cửa, nói rằng cô đã phục chế xong sim của cái điện thoại nhặt được ở hiện trường. Hiện tại bọn họ có thể điều tra lịch sử cuộc gọi của nạn nhân. Tại hiện trường vụ án, điện thoại được tìm thấy trong một đống cát, hẳn là nó văng ra từ trong túi quần nạn nhân khi anh ta rơi xuống. Tuy không bị hỏng nhưng do dính nước mà bo mạch chủ cháy hết, thẻ chip cũng bị chập mạch nên không thể đọc được. Phòng kĩ thuật mất tận hai ngày mới sao chép được dữ liệu bên trong.

Nạn nhân rất thường xuyên dùng điện thoại để liên lạc. La Gia Nam chỉ nhìn lịch sử cuộc gọi trong ngày xảy ra án mạng, đặc biệt là những cuộc gọi gần nhất đều từ một số điện thoại. Vân Phỉ nhập số điện thoại trên máy tính nhưng tra cứu không ra chủ thuê bao. Mặc dù việc bắt buộc sử dụng tên thật để đăng kí số điện thoại đã được thực thi từ lâu nhưng cũng khó tranh khỏi vấn đề có một số kẻ "lọt" ra ngoài. La Gia Nam nhờ Vân Phỉ điều tra xem số điện thoại này đã được bán cho ai, kết quả số này là một trong những sim điện thoại được một công ty tên "Công ty Trách nhiệm hữu hạn Giải trí – Truyền thông Quảng Hoa" mua theo lô.

"Đây là một công ty giải trí đăng kí kinh doanh ở thành phố này." Vân Phi in ra thông tin rồi vội vàng xách túi rời đi: "Anh Nam, em về trước nhé. Em đặt vé đi coi hoà nhạc lúc tám giờ rồi."

La Gia Nam cười: "Lớn thế này rồi mà còn "đu idol" như con nít vậy sao?"

"Anh làm như ai cũng như anh ấy. Chưa già đã yếu, chẳng hiểu gì về thị hiếu cả." Thượng Quan Vân Phỉ ném một ánh mắt khinh thường về phía La Gia Nam.

"Oan ức quá. Anh cũng xem nhiều chương trình giải trí lắm đó."

"Không nói với anh nữa. Mai gặp nhen!"

Nhìn theo Thượng Quan Vân Phỉ "bay" ra khỏi phòng giống như một chú chim, La Gia Nam lắc đầu rồi tiếp tục in ấn tài liệu quan trọng. Số điện thoại này gọi ba mươi cuộc cho Chu Đại Quốc trong vòng mười ngày, mỗi cuộc gọi kéo dài không quá mười giây. Có thể xem như là bắt mắt, trả lời hai câu rồi cúp. La Gia Nam đoán có lẽ chủ thuê bao này đã mua "hàng" của Chu Đại Quốc.

Hắn nghĩ trước tiên không nên "đánh rắn động cỏ." Sáng mai đến công ty này điều tra rồi tính tiếp.

Trên đường về nhà, trời nổi gió giống như sắp mưa. La Gia Nam cứ đến ngã tư là mắc dừng đèn đỏ nên hắn hơi quạu. Vết bầm trên mặt do Đàm Hiểu Quang đấm trúng hơi nóng lên khiến hắn nhớ lại cảm giác mát lạnh trên ngón tay Kỳ Minh lúc ở văn phòng pháp y hôm nay.

Lạnh lạnh mát mát thật sự rất thoải mái, và cả mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt trong từng hơi thở.

La Gia Nam không nhận ra rằng hắn vừa nhắm mắt cho đến khi nghe thấy tiếng bấm còi đằng sau. Hắn vỗ nhẹ vào mặt mình, bật đèn và theo thói quen liếc nhìn vào gương chiếu hậu. Một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu bên đường. La Gia Nam đã

thuộc làu biển số xe kia. Hắn chắc chắn 100% đây là chiếc xe mà Chris đã thuê.

La Gia Nam đánh một vòng để chạy ngược lại, hắn cũng không thèm quan tâm tài xế xe phía sau mở cửa sổ thò đầu ra chửi hắn. Hắn băng qua bốn làn đường rồi đậu xe ngay cạnh xe của Chris rồi xuống xe đi vào nhà hàng. Đây là một nhà hàng chuyê món Nhật. La Gia Nam từng có dịp ăn ở đây rồi. Giá không rẻ nhưng ăn rất ngon.

Nhân viên hỏi hắn có đặt bàn trước không, nhưng La Gia Nam chỉ nói "Tìm người" rồi đi thẳng vào cửa. Nhà hàng đã chật kín chỗ ngồi. Hắn nhìn một vòng cũng không thấy Kỳ Minh và Chris. Ngay lúc hắn định mở cửa một phòng đặt riêng, hắn bỗng nhận ra một vấn đề: La Gia Nam, mày bị ngu hả? Mày đang làm gì vậy?!

La Gia Nam rút tay rồi định đi về. Bất ngờ cánh cửa phòng riêng lại mở ra. Kỳ Minh vốn dĩ định yêu cầu nhân viên phục vụ lên món, ai ngờ mới bước ra đã gặp La Gia Nam.

Hai người nhìn nhau một hồi, Kỳ Minh hỏi: "Cậu đến đây làm gì?"

Bên ngoài có tiếng sấm đùng đùng, hầu kết La Gia Nam trượt xuống. Hắn nói:

"Tới đưa dù cho cậu."

Chương 36

DTV-EBOOK

"Nếu đã tới rồi thì ăn chung luôn đi."

Kỳ Minh rõ ràng không tin lời nói dối của La Gia Nam. Hai tay trống trơn, dù cái gì mà dù?

Vào phòng riêng của nhà hàng phải cởi giày. La Gia Nam cởi giày rồi đặt ngoài cửa. Hắn bước vào gật đầu với Chris đang ngồi xếp bằng ở chiếc bàn thấp. Chris nhìn hắn, sau đó nhìn Kỳ Minh, vẻ mặt anh có chút sững sờ.

"La Gia Nam nói cậu là "khách đường xa," cậu lại là một "chủ nhà" rất hiếu khách." Kỳ Minh ngồi trên đệm, giải thích về sự xuất hiện đột ngột của La Gia Nam. "Bữa ăn này cậu ấy bao."

La Gia Nam quét mắt đến thực đơn nằm ở góc bàn, tận hai nghìn tám. Vừa nghe Kỳ Minh nói vậy, hắn ngồi xuống mà cách khoanh chân lại... Làm cảnh sát hình sự ấy mà, áp lực thì hệt như buôn hàng cấm, lương thì ba cọc ba đồng đủ mua một cây bắp cải, lại liên tục bị số mệnh đùa giỡn. Nếu La Gia Nam mà không trung thành và dũng cảm thì hắn cũng đã đéo làm được cái nghề này. Hắn thở dài trong lòng...

Người phục vụ lần lượt mang các món ăn lên và đặt một đĩa sashimi khoảng một mét ngay giữa bàn. La Gia Nam nhìn lên. Ái chà chà, chẳng trách giá gần ba ngàn. Trên đĩa gồm tôm hùm, nhím biển, sò điệp đỏ, tôm sú, và một vài món sashimi khác mà hắn không biết, nhưng tất cả đều trông rất tươi.

Vãi, thôi tới thì cũng tới rồi, tiền cũng là tôi trả, ăn thôi!

La Gia Nam không khách sáo với hai người bên cạnh nữa. Hắn cầm đũa gắp một miếng sashimi tôm hùm bỏ vào miệng nhai. Kỳ Minh liếc sang rồi đẩy một đĩa mù tạt mới xay đến tay hắn. Ăn xong mấy miếng, La Gia Nam đột nhiên hỏi Kỳ Minh, "Ủa không phải buổi tối cậu ăn chay hả?"

"Thịt trắng thì không sao. Tôi chỉ không ăn thịt đỏ vào bữa tối. Thịt đỏ tạo ra các chất axit trong quá trình tiêu hóa. Chất này không thể chuyển hóa khi ngủ và sẽ tích tụ trong cơ thể."

Thịt đỏ và thịt đã qua chế biến là những thực phẩm có tính axit phổ biến nhất.

Kỳ Minh gắp một miếng cá điêu hồng, chấm vào nước tương pha mù tạt rồi nhẹ nhàng bỏ vào miệng nhai. Vài giây sau, cậu thấy La Gia Nam vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Cậu nuốt miếng cá rồi nói: "Đang ăn mà nhìn chằm chằm vào miệng người khác là bất lịch sự."

La Gia Nam vội vàng dời mắt. Hắn xấu hổ đến mức muốn lật tấm chiếu tatami lên rồi chui vào đó trốn. Trước đây hắn không để ý mỗi lần Kỳ Minh ăn thì môi sẽ mím lại. Trông môi cậu cũng mềm vô cùng, hôn lên chắc thích lắm.

Chờ xí. Hôn... Lên môi Kỳ Minh á???

Nếu Chris không ngồi đây, La Gia Nam đã tự vả thật mạnh để đánh văng hình ảnh "hôn lên môi Kỳ Minh" ra khỏi đầu.

Trên bàn còn có rượu sake. La Gia Nam thấy Chris cầm li muốn uống thì nhanh chóng cản lại: "Đừng uống. Lát nữa cậu còn lái xe. Người nước ngoài bị bắt cũng phải đóng phạt đó!"

Chris chớp mắt, có vẻ anh nghe không hiểu. Kỳ Minh dịch giúp

anh một chút. Sau đó anh nâng li với La Gia Nam, nói: "Tôi được đặc miễn ngoại giao. Uống một chút cũng không gây nguy hiểm khi lái xe đâu."

Đặc miễn ngoại giao (Diplomatic immunity) là một hình thức miễn trừ pháp lý chiếu theo quy ước ngoại giao giữa hai chính phủ. Quyền đặc miễn bảo đảm cho các nhà ngoại giao được đi lại tự do, không bị chi phối bởi hình sự tố tụng hay truy tố địa phương của nước chủ nhà. Dù vậy họ vẫn có thể bị trục xuất.

Vãi, tên nước ngoài này còn được đặc miễn ngoại giao cơ à?! Lửa giận cháy phừng phừng trong lòng La Gia Nam. May mà tôi đến, chứ để con ma men mấy người chở Kỳ Minh về, lỡ mà xảy ra tai nạn thì mấy người liệu hồn mà giải thích với tôi.

Thật ra thì ăn món Nhật không giống như đi ăn buffet, La Gia Nam thật sự ăn chưa đủ no. Ngồi từ bảy giờ đến mười giờ, La Gia Nam cảm thấy thức ăn trong bụng hắn đã tiêu hoá muốn hết rồi. Thế nhưng hai người kia vẫn vui vẻ trò chuyện bằng tiếng Pháp. Quan trọng là bọn họ nói chuyện rất vui. La Gia Nam quen Kỳ Minh lâu như vậy rồi, nhưng hình như hắn chưa bao giờ thấy cậu cười nhiều như ba tiếng đồng hồ này. Hắn cũng không hiểu bọn họ nói gì nên khi thấy họ cười thì hắn cũng gượng cười để đỡ mang tiếng thiếu hiểu biết.

Kỳ Minh đi vệ sinh nên chỉ còn La Gia Nam và Chris ngồi trong phòng. Hai người nhìn nhau, không tìm ra chủ đề chung để bắt chuyện nên bầu không khí có phần hơi khó xử.

"Kỳ là người, châu Á, giỏi nhất tôi từng gặp." Chris mở lời trước.

La Gia Nam trong lòng nghĩ chứ còn cái gì nữa. Con cháu Viêm Hoàng trên dưới năm ngàn năm lịch sử, địa linh nhân kiệt, mấy người quen được bao nhiêu người Trung Quốc chứ? Đương nhiên, Kỳ Minh giỏi không phải bàn cãi, La Gia Nam cũng không phủ nhận chuyện này.

"Ừ. Cậu ấy trâu bò lắm. Ba cái bằng tiến sĩ mà." La Gia Nam cũng không để ý xem Chris có hiểu hay không: "Có rất ít người bên trụ sở Interpol có thể so với cậu ấy đúng không?"

Chris nghe hiểu mang máng. Anh gật đầu: "Giám đốc cũng mong muốn, mời Kỳ đến Lyon. Tôi đi làm, đồng thời đi mời cậu ấy."

Tuy câu cú của Chris còn hơi lộn xộn nhưng La Gia Nam vẫn hiểu. Ủa anh trai anh muốn "đào tường" Kỳ Minh đi hả?

"Thầy Kỳ của chúng tôi đã quyết định "lá rụng vệ cội," chắc chắn cậu ấy sẽ không đồng ý cùng cậu đi Lyon đâu." La Gia Nam vừa nói vừa nghịch bật lửa trong tay. Trong phòng cấm hút thuốc. La Gia Nam nghe bọn họ trò chuyện, nhịn cơn thèm thuốc, rồi bây giờ còn nghe nói có người còn muốn "đào tường" Kỳ Minh đi, hắn thật sự quạu càng thêm quạu.

Hắn cầm li trà rồi uống để đè lửa trong lòng xuống.

"Ừ. Kỳ nói, không đi." Chris cười rồi thở dài. "Cậu ấy từ chối, tôi rất đau lòng."

Suýt chút nữa La Gia Nam đã phun thẳng ngụm trà vào mặt Chris. Gì vậy cha? Mấy người nghĩ mấy người là ai, đau lòng cái đách què! Bộ thấy thầy Kỳ cũng chúng tôi đẹp trai nên muốn lợi dụng hả? Chờ chút, Kỳ Minh cũng là đàn ông, lợi dụng cái gì chứ. Nhưng cũng không đúng, tên nước ngoài này vừa gặp đã ôm Kỳ Minh không buông tay. Dã tâm Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết! Với cả thể trạng mấy người thế này, thử dùng sức một chút chắc gì Kỳ Minh thoát được?

Tư Mã Chiêu là con thứ của Tư Mã Ý thời Tam Quốc, cha của Tư Mã Viêm – Hoàng đế khai quốc triều Tây Tấn. Sau khi cha và anh mất, Tư Mã Chiêu kế thừa quyền lực, trở thành quyền thần

trọng yếu của Tào Nguỵ. "Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri" 司马昭之心, 路人皆知 (lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết) nói một cách hình tượng dã tâm soán vị của Tư Mã Chiêu đã biểu lộ rõ ràng.

Chris đương nhiên không biết La Gia Nam đã gán cho anh hình tượng cường thế xâm phạm người khác, còn nói: "Kỳ, là người giỏi. Nhưng, nơi này, giam giữ." Anh vỗ ngực: "Người phương Đông, dè dặt, đối với tình cảm, không buông được."

Nghe vậy, La Gia Nam hơi híp mắt: "Người anh em, cái này chẳng liên quan gì đến văn hoá phương Tây hay phương Đông hết. Không thích là không thích, dưa hái xanh không ngọt. Cậu hiểu không?"

Chris nghe không hiểu vì La Gia Nam nói quá nhanh. Kỳ Minh đẩy cửa đi vào thấy hai người đang ngồi nhìn nhau. Cậu nhận ra đã đến lúc đi về. La Gia Nam đi đến quầy lễ tân tính tiền, nhưng họ nói rằng một anh chàng đẹp trai với mái tóc dài đã thanh toán hết rồi. Vì vậy, La Gia Nam chạy đến cây ATM ở tầng dưới rút ba nghìn tiền mặt. Sau khi lên xe, hắn dúi vào tay Kỳ Minh.

"Ý gì đây?" Kỳ Minh nhướng mày: "Phát lương trước à?"

"Nãy nói tôi mời mà." La Gia Nam đặt tay lên chỗ tựa lưng và nhìn về phía sau xe "Đừng lo. Thỉnh thoảng ăn một bữa cũng không "vô sản" được. Tôi có tiền tiết kiệm để cưới vợ đó."

Kỳ Minh biết La Gia Nam chắc chắn sẽ không nhận lại tiền thì nói: "Ừ, vậy coi như cậu nộp tiền trọ đi. Ngày mai nhớ trả tiền bất động sản nha."

Chiếc xe lao ngược lên vỉa hè, cách mặt đất hơn chục cm nên thùng xe hơi giật một chút. La Gia Nam nhẫn nhịn cả nửa ngày mới hỏi được: "Kỳ Minh, cậu "nói chuyện yêu đương" với người khác mấy lần rồi?"

Kỳ Minh lắc đầu: "Chưa lần nào hết. "Nói chuyện yêu đương" tốn tế bào não."

La Gia Nam nằm trên giường mà trằn trọc mãi không ngủ được. Mới nãy Kỳ Minh chườm đá cho hắn, hai người ngồi dính vào nhau trên sofa. Nhiệt độ trên người cậu xuyên qua áo ngủ mỏng manh truyền đến làm đỉnh đầu hắn bốc khói. Máu trong người hắn cũng chảy hết xuống phía nam. Vì sợ Kỳ Minh phát hiện "tình trạng" của mình lúc này, hắn lấy cớ gối trong phòng nhỏ quá để lấy tấm đệm sofa che chắn rồi vào phòng.

Nằm đó nhìn ánh đèn từ những ngôi nhà khác hắt lên cửa sổ, tâm trí La Gia Nam hoàn toàn xoay quanh những ngón tay mát lạnh của Kỳ Minh trên mặt mình, và đôi môi mím mím của cậu khi nhai thức ăn.

Không, La Gia Nam, mày tỉnh lại đi! Mày không thể "cong" như vậy được! Mẹ vẫn chờ được bồng cháu. Mẹ nó, chẳng lẽ do giữ mình quá lâu nên giờ ai đụng vào mình cũng có suy nghĩ kì cục này à? Nhưng cũng khó trách. Mày đang ở độ tuổi khoẻ mạnh, phản ứng với kích thích bên ngoài như vậy mới là bình thường, còn không phải ứng mới là bất thường đúng không?

La Gia Nam tự an ủi mình một phen, cảm thấy quần cũng không chặt như vừa nãy thì hắn mới thả lỏng rồi ôm đệm sofa mà nhắm mặt lại.

Đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nữa mê, La Gia Nam nghe thấy tiếng Kỳ Minh gõ cửa và hỏi hắn chưa ngủ sao. Hắn trả lời một tiếng. Kỳ Minh bước vào phòng rồi ngồi ở mép giường. Cậu khom lưng kiểm tra những vết thương trên mặt hắn trong ánh sáng từ cái cửa sổ nhỏ. Tóc Kỳ Minh để xoã quét vào cổ La Gia Nam làm lòng hắn ngứa ngáy. Hắn muốn giơ tay hất ra nhưng

hai cánh tay của hắn giống như có tảng đá đè lên.

Kỳ Minh chậm rãi tiến lại gần hắn rồi hôn một cái ngay trên vết thương ở khoé mắt, rồi đi dọc theo sống mũi, dừng lại ở khoé miệng và môi hắn rồi hôn. Đôi môi kia đúng là mềm mại như trong tưởng tượng. La Gia Nam không để ý nữa. Hắn say mê đuổi theo bờ môi mềm mại kia.

Trời ơi, đây chắc chắn là nằm mơ, nhưng đừng đánh thức con dậy nhé. Hắn mơ hồ nghĩ.

Đang hôn, bỗng Kỳ Minh dừng lại. La Gia Nam cố gắng mở mắt ra thì thấy người trước mắt đang lần lượt cởi bỏ quần áo. Đôi mắt hắn như có lửa chạy dọc theo đường nét cơ thể gầy nhưng không yếu ớt của cậu. La Gia Nam cảm thấy hắn đã nuốt nửa sa mạc Taklamakan. Hắn khát đến mức suýt chút nữa thì tan thành mây khói.

Kỳ Minh giơ tay vén tóc ra sau. Cậu đưa tay vào trong quần pyjama của La Gia Nam, cầm lấy dục vọng của đối phương. Cậu khẽ cắn môi rồi nhắm mắt vùi đầu xuống. Vật cứng rắn của La Gia Nam bị đôi môi và chiếc lưỡi nóng rực của đối phương quấn lấy. Máu của hắn dồn hết xuống nửa thân dưới. Hắn thở hồng hộc, còn cố sức giơ tay giữ chặt cái đầu đang run rẩy giữa chân mình. La Gia Nam cuối cùng cũng có thể nhấc cánh tay như bị đá đè lên. Đầu ngón tay hắn chạm vào làn da nóng hổi của Kỳ Minh. Khoái cảm mãnh liệt khiến hắn chỉ muốn cho ngón tay của anh vào bên trong da thịt co dãn của cậu.

"Gia Nam..." Kỳ Minh leo lên giường, tách chân ra ngồi lên người hắn rồi nói nhỏ vào tai hắn: "Có muốn anh không?"

La Gia Nam vừa gật đầu vừa hôn lấy đôi môi vừa mới nhả ra những lời kia. La Gia Nam giữ chặt lấy đùi Kỳ Minh rồi chen vào bên trong nóng rực của đối phương. Kỳ Minh khẽ cau mày. Cậu không kiên nhẫn mà thở dốc nhưng hơi thở đã được La Gia Nam

khoá lại. Khoái cảm cường hãn quét qua, La Gia Nam cắn môi của Kỳ Minh. Hắn muốn xâm nhập cả cơ thể vào bên trong cậu. Kỳ Minh nắm lấy cánh tay hắn rồi chậm rãi ngồi dậy. Cậu cắn lấy lọn tóc đen dính vào môi rồi lên xuống trên cơ thể hắn.

"Gia Nam... Cho anh..."

Nghe vậy, La Gia Nam chỉ cảm thấy như có ngàn con ngựa phi nước đại bên tai, những tảng đá to lớn trên người hắn lập tức biến mất. Hắn đứng dậy, ôm lấy cơ thể Kỳ Minh rồi đè cậu xuống.

"Đệt!"

Sống mũi La Gia Nam đập thẳng xuống sàn gỗ. Hắn đã hoàn toàn tỉnh táo.

———————

La Gia Nam dậy sớm đi chạy bộ mới về. Đang ăn cơm thì Kỳ Minh hỏi hắn: "Buổi tối cậu làm trò gì trong nhà vệ sinh mà không ngủ?"

Hắn đang uống sữa thì bị sặc rồi ho như thể bị mắc bệnh lao cấp mười. Hắn không thể nói với người ta là nửa đêm hắn dậy giặt quần lót được, và nguyên nhân cho sự vụ đó là bởi hắn mơ thấy... À thôi, đừng nhắc tới nữa. Hôm nay hắn cũng không dám nhìn thẳng vào Kỳ Minh vì hắn sợ cậu sẽ phát hiện ra gì đó.

Ở Việt Nam thì mình không biết người ta có phân cấp bệnh lao không, nhưng mà mình tìm được một tài liệu bằng tiếng Anh nói người ta phân bệnh lao thành sáu cấp từ TB-0 đến TB-5 với TB-0 là không mắc bệnh và TB-5 là nặng nhất (người mắc bệnh lao ở cấp độ này không thể sống qua ba tháng). Ở đây La Gia Nam nói ảnh ho như lao cấp mười, đại ý là ho sặc sụa ấy.

Cuối cùng La Gia Nam cũng thở được. Hắn cúi đầu nói: "Hôm qua tôi bị đau bụng."

"Nguyên liệu của nhà hàng đó là nhập khẩu, đúng ra không nên gây đau bụng chứ." Kỳ Minh đưa cho hắn một quả trứng luộc, "Đừng uống sữa. Tiêu chảy làm phù ruột, phân tử protein trong sữa không dễ hấp thu."

Thành phần casein (có nhiều trong sữa, đặc biệt là sữa bò) là loại đạm có mạch peptide rất dài, khó tiêu hóa và dễ đóng vón. Bản thân đạm casein từ sữa cũng rất khó được tiêu hóa. Ngoài ra, người trưởng thành ít tiết ra men để phân hoá đường đôi lactose trong sữa ra thành đường đơn để tiêu hoá hoàn toàn.

La Gia Nam nhận lấy trứng và chạm phải tay Kỳ Minh. Hắn vội vàng rụt tay lại như bị điện giật. Quả trứng rơi xuống đất nghe "bốp" một tiếng. A Cường lập tức chạy đến. Nó định quét sạch quả trứng đã nứt.

"Đi đi. Quét cái gì mà quét." La Gia Nam cúi người nhặt quả trứng rồi bóc vỏ ném vào miệng.

Không sao đâu. Không phải chỉ là mơ thôi sao? Điều đó đâu có nghĩa là mày cong nhỉ? Nhịn lâu rồi, đã đến lúc mày tìm một mối quan hệ nghiêm túc.

La Gia Nam trong lòng đang tranh đấu với trời cao, vậy mà Kỳ Minh lại duỗi tay ra nhấc cằm hắn để kiểm tra vết thương: "Ừm, không sưng. Một tuần nữa vết bầm có thể giảm bớt."

Bị Kỳ Minh sờ cằm, giấc mơ lại tái hiện trước mắt La Gia Nam như một thước phim. Hắn cứng người ngồi trên ghế. Bỗng hắn hất tay Kỳ Minh ra rồi vừa chạy ra cửa, vừa mặc áo khoác, nói: "Tôi xuống lấy xe trước. Cậu... Cậu tranh thủ xuống nhanh nhé."

Chả hiểu kiểu gì.

Kỳ Minh nhìn A Cường đang đảo qua chân mình, hỏi: "Hôm nay cha cậu lên cơn điên gì vậy?"

Đèn vàng trên bảng điều khiển lóe lên, A Cường lặng lẽ bò đến chỗ sạc điện. Đêm qua La Gia Nam trong lúc vọt từ phòng ngủ vào phòng tắm đã đá trúng nó khi nó đang sạc, báo hại nó cả đêm không sạc điện được.

Sau khi đến văn phòng, La Gia Nam báo cáo với Trần Phi những thông tin mà hắn lấy được từ phòng Kỹ thuật hôm qua. Trần Phi nghe xong thì dặn hắn làm việc phải cẩn thận. Nếu thật sự manh mối có liên quan đến ma túy, hắn phải kịp thời báo cáo cho Trang Vũ.

Thấy La Gia Nam ngồi lì trên ghế không đứng lên đi, Trần Phi mới hỏi hắn còn vấn đề gì không.

La Gia Nam nhịn nửa ngày rồi mới hỏi trong cổ họng: "Đội trưởng, chú... Đó giờ thích đàn ông... Hay chỉ là... Thích mỗi đội phó Triệu thôi?"

Hắn thật sự không biết hỏi ai ngoài cặp chồng chồng ở ngay bên cạnh này.

Trần Phi bình tĩnh nhìn La Gia Nam, chậm rãi cầm li giữ nhiệt lên, nói:

"Cút!"

Chương 37

DTV-EBOOK

Ra khỏi văn phòng của Trần Phi, La Gia Nam gọi điện xuống văn phòng pháp y để hỏi Kỳ Minh có rảnh để cùng hắn ra ngoài điều tra không. Kỳ Minh không có thời gian nên hắn phải tìm người khác. Vậy mà La Gia Nam lại thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại, nếu cho hắn ngồi trong con xe chật hẹp với Kỳ Minh, hắn sẽ khó xử cực kì. Vì hắn nhìn miệng Kỳ Minh là muốn hôn...

La Gia Nam nhìn quanh một vòng rồi quyết định gọi Triệu Bình Sinh. Đội phó Triệu dễ tính, có hỏi này hỏi kia thì người ta cũng không đuổi mình đi.

Ngồi trên xe nói chuyện phiếm một hồi, Triệu Bình Sinh cười nói: "Tiểu La, có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Cho dù Triệu Bình Sinh không học tâm lý học thì hắn cũng có thể nhìn ra La Gia Nam có vấn đề cần hỏi. Bởi lẽ từ nãy đến giờ hắn cứ nói chuyện vòng vo.

"Dạ thật ra thì... Ừm... Cũng không có gì." La Gia Nam xoa lông mày. "Đội phó, cháu rất nể chú. Tính của đội trưởng Trần vậy mà chú chịu được, chắc cũng không dễ dàng gì ha..."

Ánh mắt Triệu Bình Sinh hơi trầm xuống: "Sao cậu lại bắt đầu nói xấu sau lưng người khác rồi?"

"Cháu không nó nói xấu chú ấy. Cháu muốn hỏi thật mà." La Gia Nam cật lực giải thích. "Cha cháu từng nói nếu tính đội trưởng Trần không nóng như cây pháo như vậy thì dư sức làm giám đốc ở bất cứ đâu."

"Ái chà, cha cậu đánh giá cao Trần Phi ghê." Triệu Bình Sinh mở cuốn sổ tưởng tượng trong đầu ra rồi ghi chép đôi lời nhắn nhủ đến tình địch fake La Vệ Đông. Tuy có đánh chết Trần Phi cũng không nhận nhưng Triệu Bình Sinh chắc chắn lúc còn trẻ ông từng "crush" La Vệ Đông. Hồi La Vệ Đông siết chặt tay Trần Phi nói "Anh giao con trai cho em," Triệu Bình Sinh không để Trần Phi ngủ suốt một đêm, khiến người ta tức đến nỗi mắng ông lòng dạ hẹp hòi.

Triệu Bình Sinh nói lại có một câu đã khiến Trần Phi câm nín: "Dù sao thì đời này anh cũng chỉ lòng dạ hẹp hòi với một mình em thôi."

La Gia Nam làm gì biết mối quan hệ này phức tạp như vậy. Hắn nói tiếp: "Chú cũng biết cha cháu rồi, tiết kiệm lời khen gần chết, cũng không mong cháu làm cảnh sát. Nhưng khi cha cháu nghe nói cháu vào Tổ trọng án với đội trưởng Trần, thái độ của cha thay đổi hẳn một tám trăm mươi độ luôn. Cha nói với cháu là "La Gia Nam, liệu hồn mà làm việc cho tốt. Làm mất mặt đội trưởng Trần chính là làm mất mặt cha.""

À, Trần Phi, đêm nay em đừng hòng ngủ. Triệu Bình Sinh nghĩ.

"Này... Đội phó?" Thấy Triệu Bình Sinh cười hơi kì kì, La Gia Nam dè dặt hỏi: "Trước khi chú với đội trưởng thành cặp... Chú có... Mơ thấy chú ấy không?"

"Mỗi ngày đều mơ thấy đội trưởng của cậu." Chẳng ai ngờ Triệu Bình Sinh thẳng thắn như vậy.

Xong đời. La Gia Nam đột nhiên có cảm giác sau này muốn đi ngủ cũng thành gánh nặng.

———————

Công ty Trách nhiệm hữu hạn Giải trí – Truyền thông Quảng

Hoa toạ lạc tại một văn phòng mới ở phía đông thành phố. Hầu hết các công ty đăng ký ở đây đều hoạt động trong lĩnh vực giải trí hoặc văn hóa. Nhìn quanh tiểu khu này có thể bắt gặp rất nhiều người trẻ tuổi diện trang phục thời thượng. Cô gái lễ tân của công ty Quảng Hoa trông như một người mẫu vậy. Cô mang giày cao gót, đứng ngang tầm mắt La Gia Nam.

Khi thấy phù hiệu cảnh sát của hai người, lễ tân nở một nụ cười chuyên nghiệp rồi nói: "Xin lỗi, tổng giám đốc hiện tại không có ở công ty."

"Những người khác trong bộ phận quản lí cũng không có ở đây sao?" La Gia Nam hỏi.

"Có giám đốc Lữ. Chị ấy là giám đốc tài chính của công ty chúng tôi."

"Ừ. Chúng tôi có thể nói chuyện với cô ấy trước."

"Vậy mời hai anh đến phòng khách ngồi đợi một chút để tôi báo chị ấy."

Ngồi trong phòng khách, La Gia Nam nhìn quanh và thấy một tấm áp phích lớn về một buổi hòa nhạc treo trên tường. Người trong tấm áp phích rất quen thuộc. Anh ta nên là một idol trẻ tuổi, nhưng hắn không biết anh ta tên gì.

"Chú biết đó là ai không, đội phó?" La Gia Nam chỉ vào áp phích rồi hỏi.

"Trình Phong."

"Chà, chú rành mấy cái tin tức hiện hành ghê ta."

"Tôi làm gì biết mấy cái này?" Triệu Bình Sinh cười khổ: "Cháu gái mới mười sáu tuổi của tôi mê cậu này lắm. Tuần trước tôi

sang nhà em trai để ăn cơm, con bé đang ăn thì trên TV chiếu buổi phỏng vấn Trình Phong, nó hét lên một tiếng làm tôi hết cả hồn."

"Đúng là không biết mấy cô gái bây giờ gu thẩm mỹ sao nữa, cứ thích mấy người trai không giống trai mà gái cũng không giống gái (*)." La Gia Nam bĩu môi.

Triệu Bình Sinh nói: "Cho nên đến giờ cậu vẫn ế."

"Tại cháu không chủ động tìm kiếm thôi. Hồi cháu còn học ở trường cảnh sát, rất nhiều cô gái muốn nhào vào cháu. Nếu không phải tại đội trưởng Trần điều cháu từ phân cục ra ngoài làm nhiệm vụ thì giờ này cháu làm cha luôn rồi."

Triệu Bình Sinh trưng ra biểu cảm "Ở đó mà nói xàm tiếp đi, tôi đang nghe" nhìn La Gia Nam.

Một cô gái xinh đẹp trong bộ suit chuyên nghiệp màu xanh da trời đẩy cửa kính phòng khách bước vào và đưa cho họ một tấm danh thiếp, nói: "Chào buổi sáng, tôi tên là Lữ Tinh. Không biết hai anh có việc gì mà mới sáng sớm đã tới đây?"

"Tôi là La Gia Nam từ Tổ trọng án của Cục Công an thành phố, đây là đội phó Triệu Bình Sinh của chúng tôi." La Gia Nam đứng dậy nhận danh thiếp rồi ngồi xuống đặt tài liệu trên bàn. "Trong quá trình điều tra vụ án, chúng tôi phát hiện nạn nhân từng liên lạc với quý công ty. Vì vậy tôi muốn hỏi ai là người sử dụng số điện thoại này?"

Lữ Tinh nghe đến hai chữ "nạn nhân" thì khẽ nhíu mày, sau đó cô nhìn qua số điện thoại rồi nói: "Trước đây công ty chúng tôi đã thực hiện một dự án với một ban nhạc ở châu Phi. Những số điện thoại di động này được cung cấp cho các thành viên ban nhạc nước ngoài sử dụng trong thời gian đó."

"Ban nhạc này còn ở trong nước không?" La Gia Nam hỏi.

"Họ đã về nước từ sớm rồi. Sim điện thoại này đúng ra phải bị cắt rồi." Lữ Tinh suy nghĩ một chút rồi đứng dậy ra cửa. Cô nói chuyện vài câu với đồng nghiệp rồi quay lại chỗ ngồi: "Tôi nhớ là các số điện thoại này phải bị huỷ hết. Tôi mới hỏi cấp dưới một chút."

Một lúc sau có nhân viên quay lại nói với Lữ Tinh rằng những số điện thoại đó chắc chắn đã bị cắt rồi.

"Vậy thì kì lạ quá." Triệu Bình Sinh chỉ vào lịch sử cuộc gọi, nói: "Ít nhất còn số điện thoại này chắc chắn luôn được sử dụng."

"Công ty chỉ trả trước một tháng tiền thuê, nhưng nếu có người tự mình gia hạn thì số điện thoại vẫn có thể dùng được mà không bị huỷ." Lữ Tinh giải thích.

Triệu Bình Sinh hỏi: "Ai chịu trách nhiệm huỷ các số điện thoại này?"

"Loại thẻ trả trước này anh không cần xử lý. Chỉ cần lấy thẻ ra ném đi là được." Lữ Tinh trầm giọng hỏi: "Có người... Chết rồi sao?

La Gia Nam và Triệu Bình Sinh nhìn nhau rồi gật đầu. Sắc mặt Lữ Tinh thay đổi. Cô mím chặt môi như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói ra.

Triệu Bình Sinh không tử tế nữa. Ông nghiêm nghị nhắc nhở: "Cô Lữ, đây là cuộc điều tra chính thức của cảnh sát. Nếu có bất kì tình huống đáng ngờ nào, xin cô hãy nói sự thật."

Do dự một chút, Lữ Tinh thở dài nói: "Tôi... Tôi nghe nói..."

Kỳ Minh vừa bước ra khỏi thang máy thì đã nghe tiếng gầm rú trong hành lang:

"Cái cuộc đời này đúng là đéo có pháp luật!"

Nếu không nghe ra giọng La Gia Nam, Kỳ Minh chắc chắn sẽ không tin một cảnh sát sẽ nói ra những lời này. Cậu vào văn phòng Tổ trọng án. Ngoại trừ La Gia Nam đang đi tới đi lui, hai tay ôm thắt lưng với vẻ mặt oán hận, tất cả mọi người đều ngồi đó với vẻ mặt ngưng trọng, còn Trần Phi mặt đã đen thui.

"Kỳ Minh, cậu đến đúng lúc đó!" La Gia Nam đã vứt chuyện đêm qua ra sau đầu. Hắn nắm lấy cánh tay Kỳ Minh mà kéo vào ngồi cùng với Tổ trọng án. "Đem thi thể Chu Đại Quốc đi hoả táng đi. Tôi éo điều tra vụ này nữa."

"Sao vậy?" Kỳ Minh hỏi.

La Gia Nam thở dài, nghiến răng kể với Kỳ Minh hết thảy những điều anh đã nghe được từ Lữ Tinh.

Hoá ra ban nhạc nước ngoài kia vừa xuống máy bay là đã la hét đòi "hàng," còn nói nếu không phê pha thì không biểu diễn được. Công ty phụ trách cũng đau đầu không biết làm sao. Họ phải lên sân khấu biểu diễn vào tám giờ hôm sau, vậy mà hôm nay họ phờ phạc ủ rũ như trái cà tím vậy. Giám đốc và Trưởng ban quản lí dự án thấy mấy triệu đầu tư sắp đổ sông đổ bể thì căng thẳng gần chết, nhưng có ai dám đi mua "hàng" đâu. Lỡ bị bắt là chắc chắn sẽ bị phạt nặng.

Một nhân viên bán vé của công ty đưa ra cao kiến rằng ở khu Một Đời Giai Nhân có người bán "hàng," chỉ cần tới đó mua là được rồi. Vì vậy, tối hôm đó, giám đốc mang một cái bao to đến Một Đời Giai Nhân, bên trong bao chính là những thành viên của ban nhạc. Chu Đại Quốc đã bán thuốc cho những người này.

"Hàng" mà Chu Đại Quốc cung cấp cho bọn họ có độ tinh khiết cao, đám người này phê pha đến mức hiếp dâm cô gái phiên dịch. Đáng giận nhất là Chu Đại Quốc cũng có mặt ở hiện trường nhưng gã chẳng thèm quan tâm, lại đe doạ sẽ giết cả nhà cô ấy nếu cô ấy dám báo cảnh sát. Hiện tại đám người này về nước rồi, Chu Đại Quốc cũng đã chết nên cô gái ấy dù có oan cũng rất khó khiếu nại.

Kỳ Minh thấy khớp tay phải của La Gia Nam vừa sưng vừa bầm tím. Triệu Bình Sinh nói do hắn nện một cú vào bàn lễ tân của công ty kia.

"Tôi cũng có phát hiện mới." Kỳ Minh đưa tài liệu do Trần Phi. "DNA của Chu Đại Quốc trùng khớp với chứng cứ của một vụ án hiếp dâm cũ. Phạm nhân của vụ án đó tên Chu Quan Khánh, lãnh án mười năm tù nhưng ngồi tù bảy năm thì được thả. Tôi vừa mới liên hệ bên trái giam của Chu Quan Khánh để xin hồ sơ bệnh án của gã. Theo như ghi chép, trong khoảng thời gian gã ngồi tù, gã bị bạn tù đè rồi bị thương nặng dẫn đến chức năng hư tổn và liệt dương."

"Vừa lắm!" Nghe vậy, La Gia Nam cực kì hả giận, "Chu Quan Khánh chính là Chu Đại Quốc đúng không?"

Trần Phi cho hắn xem ảnh Chu Quan Khánh trong nhà tù. Đúng vậy, Chu Đại Quốc và Chu Quan Khánh là một người.

"Chẳng trách gã phải thay đổi thân phận." Miêu Hồng lạnh lùng nói. "Tội phạm hiếp dâm ở trong tù cũng nằm chung với thực vật bậc thấp, được thả ra thì cũng bị người đời khinh thường."

Trần Phi nói: "Mặc dù Chu Đại Quốc, ừm, hay Chu Quan Khánh là tên cặn bã thì luật pháp cũng không cho bất cứ ai quyền được xử lí gã. La Gia Nam, vụ án sẽ tiếp tục được điều tra. Nếu cậu thật sự không muốn nhận thì tôi thay người."

Nói xong, ông nhìn xung quanh và thấy không có ai ngóc đầu lên.

"Chú xem đi, không ai muốn làm luôn." La Gia Nam vung tay. "Thôi coi như cháu xui, để cháu điều tra. Nhưng đội trưởng, cháu có một điều kiện. Sự việc hiếp dâm này phải được lập án. Cháu phải tìm cô gái phiên dịch kia để lấy khẩu cung, lỡ người ta hỏi cháu có thể trả lại công bằng cho người ta không, cháu cũng không thể nào quay lưng lại được."

Trần Phi vỗ tài liệu trên đùi Kỳ Minh. Cặp "mắt hổ" của ông trợn lên: "Cái này còn cần thằng nhóc như cậu nhắc tôi à?"

La Gia Nam và Kỳ Minh tới nhà nạn nhân Vương Tuyết Đình để lấy lời khai. Hắn vừa giơ phù hiệu với người đàn ông đứng trước cửa thì đã bị cửa đập thẳng vào mũi. Kỳ Minh kéo hắn ra rồi gõ cửa lần nữa. Cậu kiên nhẫn gõ liên tục, tới khi bên trong có tiếng hét: "Cút đi!"

Sau đó không gian lại yên tĩnh một cách chết chóc.

"Cậu về trước đi." La Gia Nam nắm lấy cổ tay Kỳ Minh, cái khớp ngón tay hắn đã sưng tấy: "Tôi chờ ở đây, người trong nhà kiểu gì cũng phải ra ngoài thôi."

Hắn buông tay Kỳ Minh rồi dựa vào tường, cúi đầu châm một điếu thuốc. Đầu thuốc lập lòe lúc sáng lúc tối, khói từ từ bốc lên trong ánh chiều tà u ám. Kỳ Minh vươn tay xin hắn một điếu thuốc rồi nghiêng người châm điếu thuốc bằng chính điếu thuốc trên miệng La Gia Nam.

"Nếu lấy được lời khai thì tôi sẽ nhờ Chris tham gia giải quyết vụ án này." Kỳ Minh nói. "Chắc chắn sẽ bắt được bọn chúng thôi."

Nghe Kỳ Minh nhắc đến tên nước ngoài kia, La Gia Nam lại quạu: "Không cần. Tôi tự đi châu Phi bắt người cũng được."

"Trưởng thành lên nào. Cái đó không thực tế xíu nào." Kỳ Minh gõ lên vai hắn. "La Gia Nam, hôm qua cậu sao vậy?"

"Hôm qua sao? Hôm qua tôi làm gì?" La Gia Nam giả ngu.

"Cậu theo dõi tôi."

"Nè he, hôm qua hơn năm giờ cậu đã về rồi, còn tôi sáu giờ rưỡi mới về thì theo dõi cậu kiểu gì?"

"Ừ cứ cho là cậu không theo dõi tôi đi, vậy cậu đến nhà hàng làm gì? Đùng nói đưa dù, cậu có mang dù bao giờ đâu."

"Tôi..." La Gia Nam như mắc nghẹn. "Tôi... Đi ngang qua rồi thấy xe của Chris nên nghĩ... Nghĩ..."

Kỳ Minh nghiêng đầu nghe hắn "nghĩ" cái gì. Nhưng La Gia Nam rặn nửa ngày đến khi mặt đỏ lựng cũng không nói được gì. Ngay lúc hắn muốn bỏ chạy bởi Kỳ Minh cứ nhìn hắn chằm chằm thì cửa nhà Vương Tuyết Đình bỗng bị mở ra.

"Mấy người mà còn đéo đi thì tôi báo cảnh sát!" Người đàn ông tạc tuổi La Gia Nam tức giận mà gào lên.

"Khoan đã!" La Gia Nam xông về phía trước giơ tay chặn cửa: "Hôm nay chúng tôi mới biết đến sự việc xảy ra với Vương Tuyết Đình. Chúng tôi bảo đảm sẽ đòi lại công bằng cho cô ấy!"

"Công bằng sao?" Viền mắt người đàn ông đỏ lên: "Em gái tôi chết rồi thì mấy người mới đến đòi công bằng cho em ấy! Trước đó mấy người đã làm cái đéo gì?!"

La Gia Nam nghe vậy thì ngẩn ra."Chết rồi? Cô ấy chết lúc nào?"

"Tuần trước em ấy uống thuốc ngủ tự sát! Tôi thấy di thư mới biết đã xảy ra chuyện gì? ** mẹ, cảnh sát tụi bây tất cả đều là đám phế vật. Vậy mà lại để đám súc sinh kia chạy?!"

"Thưa anh, việc đã đến nước này, anh mặng chúng tôi cũng không giải quyết được vấn đề." Kỳ Minh khuyên: "Cảnh sát nhất định sẽ bắt giữ những kẻ liên quan, nhưng trước tiên chúng tôi cần bằng chứng. Xin anh đưa chúng tôi di thư của cô ấy."

Bỗng người đàn ông giống như quả bóng bay xì hơi mà dựa vào cửa khóc thất thanh.

———————————

Di ảnh của Vương Tuyết Đình được đặt trên bàn trong phòng khách, phía trước có hai cây nến màu tráng. Cô gái xinh đẹp ra đi, để lại người thân những đau thương và giọt nước mắt nóng hổi như sáp nến nhỏ giọt. La Gia Nam nhìn chằm chằm vào bức chân dung đen trắng, lửa giận trong lòng càng bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Anh trai của Vương Tuyết Đình là Vương Tuyết Phong vào nhà tìm bức di thư rồi run run tay đưa nó cho Kỳ Minh. Cậu rút thư ra, đọc vài dòng thì hỏi: "Thi thể Vương Tuyết Đình hoả táng rồi sao?"

"Chưa. Tôi chờ cha mẹ từ nước ngoài về để tổ chức lễ tang cho em ấy một lần nữa." Vương Tuyết Phong lắc đầu nguầy nguậy: "Tôi đúng là phế vật. Chuyện lâu như vậy mà tôi chẳng biết gì cả."

Kỳ Minh đưa di thư cho La Gia Nam rồi ra hiệu cho hắn đọc dòng tay cậu đang chỉ vào.

Đệt!

Vương Tuyết Đình tự sát vì cô ấy phát hiện mình đã có thai. Một cô gái trẻ tuổi làm sao mà chịu nổi áp lực và sỉ nhục cùng tận như thế? Vì vậy cô ấy đã chọn con đường chết.

Đây không chỉ đơn giản là bi kịch, La Gia Nam nghĩ phải dùng từ "thảm kịch" mới đúng. Làm cảnh sát bất lực nhất là ở đây: Họ biết tội ác có thể xảy ra ở bất kì đâu nhưng họ không thể nào mà ngăn cản. Có bao nhiêu cảnh sát đã già đi cùng một vụ án cũ kĩ, dốc hết cả tâm huyết vào nó nhưng cuối cùng vẫn mang theo tiếc nuối mà ra đi. Thậm chí, có những người thầy đã cầm chồng hồ sơ ố vàng truyền lại cho học trò của mình. Sở dĩ bọn họ kiên nhẫn như vậy, ngoài mong muốn đòi lại công bằng cho người đã khuất, bọn họ càng muốn thể hiện thái độ rằng "lưới pháp luật tuy thưa mà khó thoát." Tuy không có cách nào ngăn chặn tội ác xảy ra nhưng họ có thể khiến phạm nhân phải trả giá đắt cho hành động của mình.

"Tôi là pháp y. Tôi mong muốn được kiểm nghiệm thi thể của em gái anh để tìm dấu vết DNA trên đó." Kỳ Minh nói với Vương Tuyết Phong.

Vương Tuyết Phong chán nản ngồi trên ghế sofa, giơ tay che mắt."Chỉ cần bắt đám chó kia lại thì các cậu muốn làm gì cũng được."

"Tại sao anh thấy di thư nhưng không báo án?" La Gia Nam thắc mắc.

"Trong di thư Tuyết Đình có viết rồi. Em ấy không muốn đến khi chết rồi còn bị người đời gièm pha." Vương Tuyết Phong thở dài nói: "Em ấy muốn luyện tập kĩ năng giao tiếp nên thường đi làm phiên dịch, vậy mà bạn học của em ấy thường chỉ trỏ em ấy muốn theo người nước ngoài. Nhưng em ấy làm gì cần theo người nước ngoài? Những người nước ngoại muốn theo em ấy

mới đúng. Cha mẹ tôi buôn bán ở nước ngoài hơn hai mươi năm, tôi cũng không giấu gì các cậu nhưng gia sản nhà tôi hơn trăm triệu. Hồi cấp ba Tuyết Đình vốn sẽ đi du học nhưng cha mẹ tôi không nỡ vì sợ con gái ở nước ngoài bị người ta bắt nạt. Hay rồi, con bé bị người ta nhục mạ ngay ở nhà mình. Đệt!"

Tuy Vương Tuyết Phong trông cũng không giống kẻ sát nhân nhưng thủ tục dò hỏi thì vẫn phải có. Vì vậy La Gia Nam cẩn thận hỏi: "Ngày hai mười mốt, buổi tối từ mười giờ đến mười hai giờ anh đang ở đâu."

"Tôi chẳng biết. Từ lúc em gái mất, tâm trí tôi rối hết cả lên."

"Ngày bão ấy, anh có nhớ gì không?"

"Ở nhà xác trong bệnh viện. Tôi túc trực bên linh cữu em gái." Vương Tuyết Phong giơ tay lau nước mắt: "Tuyết Đình nhát lắm, em ấy sợ gió bão. Tôi đéo... Đéo thể nào để em ấy nằm đó một mình!"

Nghe vậy, La Gia Nam cũng cảm thấy mũi mình có chút cay cay, hắn nén nước mắt. Đừng nói tới em ruột, chỉ cần Miểu Miểu bị thương là hắn đã đau lòng nửa ngày rồi. Kỳ Minh bỗng quay người ra khỏi phòng, La Gia Nam vừa nhìn thấy đã chạy theo.

Đứng ở hành lang chỉ còn chút dấu vết của hoàng hôn, Kỳ Minh cúi đầu, phía sau kéo ra một cái bóng hơi lay động. La Gia Nam đứng sau cậu. Hắn do dự một chút rồi giơ tay ấn lên vai đối phương.

"Không biết Kỳ Trân thế nào rồi." Khi Kỳ Minh nói chuyện có thể nghe ra chút giọng mũi, "Bây giờ tôi rất muốn gặp em ấy."

"Chắc chắn em ấy đang sống rất hạnh phúc." La Gia Nam khuyên nhủ. Ban nãy hắn đã đoán được Kỳ Minh nhớ đến em gái của chính mình nên mới không kiềm chế được nỗi lòng.

Một giọt nước mắt từ sau kính Kỳ Minh rơi thẳng xuống chân. La Gia Nam nhìn thấy mà trong lòng cũng khó chịu. Hắn không nghĩ nhiều mà xoay vai Kỳ Minh lại rồi ôm cậu vào lòng, lại gắt gao đè đầu cậu lên vai mình mà nói: "Khóc đi. Khóc ra rồi sẽ dễ chịu hơn."

Ánh chiều tà hoàn toàn chìm xuống đường chân trời, cái bóng dưới chân hai người họ như đã hoà làm một.

———————

Kỳ Minh gấp rút khám nghiệm tử thi rồi mang mẫu DNA sang khách sạn cho Chris. Anh nghe tóm tắt về vụ án xong thì cũng không ngạc nhiên vì "chuyến thăm" của Kỳ Minh và La Gia Nam lúc sớm nữa.

"Chuyện này giao cho tôi." Anh hứa với Kỳ Minh. "Nhiều nhất là ba tháng, chắc chắn sẽ bắt được nghi phạm."

Kỳ Minh lên tiếng cảm ơn: "Nợ ân tình của cậu rồi."

La Gia Nam ở bên cạnh ho khan một tiếng. "Khụ, à... Cũng trễ rồi, về nhà ngủ thôi." Hắn khẩn thiết mong mỏi yêu cầu hai người này nói tiếng Anh đi, nếu không hắn không thể hiểu được.

"Cậu về trước đi. Đêm nay tôi ngủ ở đây." Kỳ Minh nói: "Sáng sớm Chris bay rồi, tôi muốn đi tiễn cậu ấy."

Mặt La Gia Nam cứng lại. Cô nam quả nam, vẫn còn vài tiếng nữa mặt trời mới mọc, còn gì nguy hiểm hơn nữa?

"Cậu không biết lái xe thì tiễn kiểu gì?"

"Nhờ lễ tân gọi taxi."

"Vậy cậu ngủ ở đâu? Phòng này không có ghế sofa luôn đó."

"Tôi cũng thuê một phòng."

La Gia Nam không còn gì để nói. Kỳ Minh tiễn bạn ở sân bay, hắn làm sao mà cản? Nói nhiều thì lại giống như mình là kẻ ác vậy. La Gia Nam nghĩ tới nghĩ lui rồi vỗ đùi: "Vậy tôi cũng ngủ ở đây. Mai tôi lái xe đưa Cá Chình đi sân bay."

"Cá chình?" Kỳ Minh nhướng mày. (Mình viết hoa chữ Cá Chình ở trên vì đó là biệt danh La Gia Nam đặt cho Chris, chỗ này thì không vì Kỳ Minh chỉ đơn giản là lặp lại ảnh chứ không phải nói về Chris)

"Á, không phải, Cá Chình Biển, Cá Chình Biển."

Nghe hắn phát âm một từ tiếng Trung giống với họ của mình, Chris cười thân thiện với La Gia Nam mặc dù anh cũng không hiểu hai người này đang nói gì. Trình độ tiếng Trung của anh tốt hơn tiếng Pháp của La Gia Nam, nhưng tiếng Trung thâm sâu như thế thì anh không hiểu.

Chắc mình nên tìm hiểu về từ đồng âm nhỉ?

Khi gọi điện quầy lễ tân để thuê hai phòng, La Gia Nam còn cố tình yêu cầu họ chọn phòng cạnh nhau nhưng cách xa tầng này một chút. Hắn không lo Kỳ Minh nửa đêm chạy ra ngoài, nhưng hắn lo Chris nửa đêm đột nhập vào phòng Kỳ Minh. Cái tên này lúc nào cũng nhìn Kỳ Minh bằng ánh mắt hình viên kẹo nên hắn phải trông chừng cẩn thận!

Lúc đang quẹt thẻ vào phòng, Kỳ Minh bỗng hỏi: "La Gia Nam, tại sao cậu cứ nhìn tôi chằm chằm như vậy?"

"Đội trưởng Trần giao nhiệm vụ rồi!" May mà La Gia Nam phản

ứng nhanh: "Mắt cậu còn bị thoáng mù. Tôi không nhìn cậu chằm chằm lỡ cậu xảy ra chuyện gì, đội trưởng Trần xé xác tôi luôn."

"Nhưng hồi mới đầu cậu cũng có muốn làm nhiệm vụ này đâu." Kỳ Minh nhẹ nhàng nói.

"Tại lúc đó chưa quen cậu thôi, hì hì." La Gia Nam gượng cười. Chỉ có trời mới biết lúc nãy đứng trước cửa nhà nạn nhân, hắn phải bỏ ra bao nhiêu sức lực để không đè Kỳ Minh vào tường mà hôn...

Kỳ Minh hơi nheo mắt lại, nói: "La Gia Nam, tôi đâu có ngốc."

"Ừ cậu mà ngốc thì trên đời còn ai thông minh nữa đâu." La Gia Nam nuốt một ngụm nước bọt. Má ơi gì vậy? Mấy người nhìn ra rồi hả?

"Nói thật cho tôi là nhà cậu sửa tới bao giờ?"

"Hả?" La Gia Nam còn tưởng mình nghe nhầm. Ủa sao tự nhiên nhắc tới chuyện sửa nhà?

"Nửa năm? Một năm?"

"Khoảng hai, ba tháng..."

"Lố ba tháng là tôi thu tiền thuê nhà." Kỳ Minh đẩy cửa phòng ra. "Đừng tưởng mua A Cường về là có thể ở miễn phí. Muốn ăn cơm từ thiện thì cũng phải bỏ công bỏ sức mà làm việc."

La Gia Nam đứng trước cửa phòng năm phút mới hoàn hồn. Má ơi thầy Kỳ, IQ của thầy cao nhưng EQ của thầy thì đúng là bế cmn tắc.

Sau khi tiễn Chris về nước, La Gia Nam đang quẹo qua ngã tư cuối cùng để về Cục thì thấy một dãy ô tô sang trọng và tối màu đang đậu bên đường. Tuyến đường này đối diện cổng Cục Công an thành phố nên cấm đậu xe, nhưng trên các xe đều có tài xế, xe cũng không tắt máy. Có vẻ họ đang chờ người nào đó bước ra từ Cục.

À đúng rồi. Đàm Hiểu Quang đã được giam giữ bốn mươi tám giờ nên gã được thả ra hôm nay.

Suy đoán của La Gia Nam nhanh chóng được xác minh. Kim Sơn đến. Gã đang ngồi ở phòng khách để chờ đón vị "tướng quân" yêu thích về. Trước giờ La Gia Nam chỉ thấy Kim Sơn qua ảnh chụp, hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn gặp gã ở ngoài. Má, cũng phách lối nhỉ? Trùm buôn ma tuý mà dám bước thẳng vào cổng Cục Công an.

Kim Sơn, hoặc Kiều Quan, năm nay khoảng bốn mươi tuổi. Đôi mắt nhỏ với đuôi mắt dài và hẹp, lúc nào cũng híp lại như đang đánh giá người khác. Mặt chữ Quốc, đường nét khuôn mặt trông rất thẳng và cương trực, sống mũi cao và hơi cong, giống mũi ưng nhưng không nhọn bằng. Khuôn mặt gã được cạo sạch sẽ, môi mỏng tái nhợt, tổng thể khuôn mặt rất gầy gò.

Tuy nhiên, trên thực tế, Kiều Quân là người rất nghĩa khí. Miễn là cấp dưới của gã gặp vấn đề thì hắn luôn hào phóng đưa ra phí giải quyết. Nghe nói hồi hắn ngồi tù vốn dĩ là bị tử hình, như chẳng ai khai hắn ra. Vì vậy mặc dù ai cũng biết đến kẻ buôn ma tuý họ Kiều nhưng cảnh sát không thể tìm được một milimet điểm yếu nào của gã.

La Gia Nam để ý trong phòng khách còn một người đàn ông. Người này trắng trẻo gầy gò, khóe mắt và lông mày mang vẻ đẹp nữ tính. Đây điển hình của "nam sinh nữ tướng."

"Ai vậy ạ?" Hắn hỏi Miêu Hồng.

"Đơn Tuấn Đồng, "thần tài" của Kiều Quân đó." Miêu Hồng lấy tài liệu che mặt rồi nhỏ giọng nói với La Gia Nam: "Xuất thân là nhà đầu tư, chuyên gia rửa tiền giúp Kiều Quân."

"Con bắt nó được không?"

"Cậu có chứng cứ không?"

Mặt La Gia Nam lại cau có. Miêu Hồng cầm tài liệu vỗ đầu hắn, nói: "Đội phó Triệu hỏi tôi dạo gần đây cậu đang thích ai."

"Trời sư phụ, con chỉ còn thiếu điều tắm với ngủ dưới tầm mắt người thôi, làm đéo có thời gian mà yêu đương." La Gia Nam bất bình cho chính bản thân mình: "Con quen biết được bao nhiêu cô gái trong Cục đâu, à, có sư phụ đó."

Miêu Hồng vung lòng bàn tay lên: "Cậu có ý gì? Ý nói tôi không phải nữ à?"

"Sư phụ là nữ hào kiệt, chỉ bao nhiêu đây cũng đủ thể hiện trong lòng con sư phụ quan trọng như thế nào rồi." La Gia Nam nói. "Con nói thật, con không có thích cô gái nào hết á."

"Đội phó Triệu nói là... Hình như cậu thích chàng trai nào ấy." Miêu Hồng nhíu mày với hắn.

La Gia Nam buồn bực thật sự, trước mắt toàn một màu đen. Đội phó Triệu, uổng công La Gia Nam cháu tin tưởng chú, xem chú như anh em tốt mà bộc lộ hết tâm sự. Vậy mà chú lại đi tán dóc với người ta! Chú chờ cháu tìm ba cháu hỏi chuyện về chú rồi ném cho đội trưởng Trần đi nha nha nha!

Lúc này, Trần Phi đang ôm eo đi ngang qua họ.

Khi Đàm Hiểu Quang và Kiều Quân cùng nhau rời khỏi sảnh toà nhà, những đồng nghiệp trước đây nhìn gã với ánh mắt tò mò. Trang Vũ đứng ở cửa sổ trước văn phòng nhìn chăm chú vào bóng lưng Đàm Hiểu Quang. Hình như gã cũng cảm nhận được ánh mắt của Trang Vũ nên gã bỗng quay lưng ngửa mặt nhìn lên cửa sổ lầu ba.

Trang Vũ vội vàng xoay người rồi ngồi đối diện Trần Phi, nói: "Đàm Hiểu Quang đã bảo đảm với tôi cậu ấy tuyệt đối không giết người. Tôi thay cậu ấy bảo đảm với anh."

"Trang Vũ, tôi tin cậu. Nhưng cậu phải hiểu Đàm Hiểu Quang bây giờ không phải là Đàm Hiểu Quang trước đây. Gã được Kiều Quân chống lưng, có chuyện gì mà không làm được." Trần Phi gõ ngón tay lên bàn. "Năm đó các cậu thực tập dưới trướng tôi, tôi đã nhắc cậu rồi. Cậu phải trông chừng gã. Với cái tính khí kia thì quá dễ gặp chuyện."

"Lỗi của tôi. Nếu ngày đó tôi không buồn ngủ thì cậu ấy cũng không đến mức phạm sai lầm này." Trang Vũ buồn bã nói: "Đội trưởng Trần, tại sao anh không muốn tôi tham gia vụ án của Đàm Hiểu Quang?"

Trần Phi cười khẽ rồi lắc đầu, nói: "Trang Vũ, Trần Phi tôi đúng là hơi thiếu tinh tế, nhưng chuyện giữa cậu và Đàm Hiểu Quang tôi đều biết hết. Năm đó cậu vì chấp pháp mà đưa ra lời khai bất lợi đối với gã, nhưng sau đó chính cậu lại muốn trả lại sự trong sạch cho hắn, còn đăng cái suy nghĩ viển vông này đăng lên mạng mà. Nếu tôi không yêu cầu cậu rút khỏi vụ án, tôi dám cá rằng vì cứu Đàm Hiểu Quang, Trang Vũ cậu sẽ ngồi tù."

"Tại sao lại là "suy nghĩ viển vông" hả đội trưởng Trần?" Trong mắt Trang Vũ hiện lên một tia bất bình. "Trại tạm giam nhốt nghi phạm quan trọng chung với những tù nhân khác đã là vi

phạm nguyên tắc rồi, tại sao không ai truy cứu trách nhiệm của bọn họ?"

"Tôi tự mình xem từng khung hình của camera giám sát. Từ lúc nghi phạm bước vào tù đến lúc anh ta chết, không ai tiếp xúc thân thể với anh ta. Cậu không tin tôi à?", Trần Phi cau mày.

"Xe hộ tống thì sao? Trên xe làm gì có camera giám sát."

"Tôi với lão Triệu đã thẩm vấn người lái xe và các vệ sĩ hộ tống trong suốt một tuần. Không có gì đáng nghi cả. Chúng tôi còn truy xuất hồ sơ tài chính, tôi thậm chí làm trái quy định mà đi khám xét nhà người ta. Trang Vũ, chúng tôi đã làm hết sức rồi. Cậu cũng vậy, cậu cũng không làm gì sai. Đàm Hiểu Quang trở thành như hôm nay là do hắn tự chọn lựa." Trần Phi bình tĩnh nói: "Tôi có thể xem như là tiền bối của cậu. Nghe lời tôi, sớm buông bỏ quá khứ rồi tiếp tục nhìn về phía trước đi."

Trang Vũ rũ mắt xuống, hàng mi đen nhánh khẽ run lên.

"Được. Không nói chuyện xưa nữa. Tôi muốn trao đổi với cậu về vụ án của Chu Đại Quốc." Trần Phi đẩy tài liệu trên bàn sang cho hắn. "Liên quan đến một nhóm người nước ngoài và ma tuý. Cậu xem có ai có thể đưa ra manh mối không? Trừ Đàm Hiểu Quang, Chu Đại Quốc có mâu thuẫn với ai khác không?"

"Theo những thông tin tôi đang có thì "hàng" của Chu Đại Quốc có độ tinh khiết rất cao so với Kiều Quân nên rất được yêu thích. Có một số khách quen của Kiều Quân còn phản bội gã." Trang Vũ vừa xem tài liệu vừa nói. "Hiện giờ vẫn chưa rõ nguồn cung, nhưng có thể là vận chuyển trực tiếp từ khu Tam giác Vàng qua đường biển."

"Đường biển sao?"

Trần Phi chợt nhớ tới một người. Ông lấy điện thoại ra gọi cho

La Gia Nam.

"Nhóc con, đi gặp Cao Kim Hải một chuyến. Nếu Chu Đại Quốc vận chuyển ma tuý qua đường biển thì không có lí nào ông ta không biết một chút gì."

———————

Cao Kim Hải vừa nhìn thấy Kỳ Minh là đã cười tươi như đoá hoa cúc. Ông ta vừa được tiểu phẫu khớp háng nên hiện tại phải chống gậy. La Gia Nam thấy ông định nắm tay Kỳ Minh thì vội vàng giơ tay lên bắt lấy tay ông trước, lại còn nắm chặt lại.

"Ông chủ Cao gần đây làm ăn phát đạt quá, lại có thêm chút danh tiếng."

"Buôn bán nhỏ lẻ để kiếm cơm thôi. Em trai đừng chọc tôi như thế chứ." Khoé miệng Cao Kim Hải giật giật, ông rút tay về bắt chuyện với Kỳ Minh: "Thầy Kỳ, lát nữa thầy ở lại ăn cơm nha. À đúng rồi thầy dị ứng với hải sản mà. Hay mình ăn cá sông nhé. Tiểu Lưu, mau pha trà cho thầy Kỳ và cảnh sát La!"

"Không dám phiền ông chủ Cao, chúng tôi đến hỏi chút chuyện xong rồi đi ngay." Kỳ Minh liếc La Gia Nam để ra hiệu cho hắn mau hỏi.

Vẻ mặt Cao Kim Hải viết bốn chữ "Như vậy sao được". Ông nói: "Nhưng thầy là ân nhân cứu mạng tôi. Dù sao thì tôi cũng phải mời thầy bữa cơm để tỏ lòng biết ơn chứ."

"Ông chủ Cao, thầy Kỳ của chúng tôi làm nghề y cứu hàng nghìn hàng vạn người, đâu có thiếu ăn tới vậy." La Gia Nam giả lả vung tay để Cao Kim Hải chú ý tới mình, nói: "Chuyện là thế này, chúng tôi nghe được tin gần đây có đợt vận chuyển ma tuý theo đường biển mới cập cảng. Không biết anh có tin tức gì không?"

"Em trai, anh Hải của em dù nghèo đến mức ăn xin cũng sẽ không chạm vào thứ đó." Cao Kim Hải vỗ ngực bảo đảm: "Cái đó á, không chỉ tự chặt đầu mình, mà còn mang nghiệp chướng trả đéo nổi đâu!"

La Gia Nam ra hiệu cho ông không cần giải thích: "Tôi không có lên án gì anh, nhưng tôi nhớ anh từng nói tấm ván gỗ muốn đi qua vùng biển này thì cũng phải xin phép anh đúng không?"

Lời tâng bốc này khiến Cao Kim Hải nổi gai ốc: "Đương nhiên. Anh Hải của em tuy không có bản lĩnh nhưng vẫn có thể quản lí được mấy con thuyền mà."

"Anh Hải, anh nghĩ kĩ lại giúp tôi gần đây có tàu đánh cá hoặc tàu chở hàng từ nước ngoài nào cập bến không?" Kỳ Minh hỏi.

Cao Kim Hải nghe Kỳ Minh gọi "anh Hải" mà thoải mái hết cả người. Ông vênh váo giơ tay vỗ vào đùi cậu rồi nói: "Đúng là có đó. Nhưng tàu này không thèm trả phí neo nhưng đòi cập bến, thầy tin không? Thôi cút giùm. Có cách bờ mấy trăm mét tôi cũng bắn cho."

La Gia Nam thấy bàn tay mập mạp của Cao Kim Hải dán vào đùi Kỳ Minh, ánh mặt hắn lập tức trở nên lạnh như băng: "Ông chủ Cao đang để ở đâu vậy?" Nói xong, hắn vươn tay đập móng vuốt của ông ta khỏi đùi Kỳ Minh.

Nếu không phải không muốn đắc tội La Gia Nam, Cao Kim Hải đã gọi người đánh tên cảnh sát này rồi. Thẳng tay quất vào tay ông mà chẳng nể nang gì!

Kỳ Minh thấy bầu không khí căng thẳng giữa Cao Kim Hải và La Gia Nam thì nhanh chóng nói tiếp: "Ý của cậu ấy là anh Hải để người ta đi về đâu rồi?"

Cao Kim Hải lập tức lật mặt mà tươi cười: "Còn về đâu ngoài về

hướng Bắc nữa. Lúc trước có một cái chợ to lắm nhưng khu vực đó có đá ngầm. Tàu thuyền chắc chắn sẽ không thể qua được. Nếu muốn đưa hàng hóa vào bờ thì họ phải thuê vận động viên bơi lội để chuyển hàng đó."

La Gia Nam biết nơi này. Hồi nhỏ hắn từng trốn học đi bơi ở đó. Sóng rất lớn nhưng dưới rặng san hô có rất nhiều cua. Nhưng nếu cha mà bắt được thì cha sẽ đánh tới khi mông đỏ như cua luộc luôn.

"Được. Cảm ơn anh nhé ông chủ Cao." La Gia Nam đứng lên, nói: "Thầy Kỳ, tôi đến chỗ ông chủ Cao nói để xem thử."

Cao Kim Hải vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Em trai có bận thì đi trước đây. Ăn cơm xong tôi đưa thầy Kỳ về Cục cho."

Trên mặt La Gia Nam lập tức viết hai chữ "Cút đi!" thật to.

———————

Trên đường đi đến vùng biển Bắc, trên mặt La Gia Nam rất bình tĩnh. Anh Hải? Thân thiết quá ha.

Kỳ Minh hơi buồn ngủ, lúc cậu nhắm mắt lại thì cảm giác thùng xe chấn động kịch liệt. Cậu nhanh chóng mở mắt ra, hỏi: "Sao vậy?"

La Gia Nam xuống xe xe và kiểm tra thì phát hiện bánh trước đang mắc một tảng đá lớn. Hắn đạp hòn đá lên lề đường rồi phóng xe đi. Kỳ Minh hết buồn ngủ rồi. Cậu xoa xoa cổ thư giãn gân cốt. La Gia Nam thoáng nhìn thấy cần cổ cong cong trắng như tuyết của cậu. Hầu kết của hắn trượt xuống.

"Kỳ Minh." Hắn cố gắng nhìn thẳng về trước, nhưng trong đầu toàn là những chi tiết từng giấc mơ kia. Đêm qua hắn ngủ có hai tiếng, vậy mà Kỳ Minh cũng không tha cho hắn mà vào thẳng

trong mơ để quấy phá hắn. "Cậu học tâm lí học, vậy diễn giải giấc mơ giúp tôi đi."

"Học tâm lí sao mà biết giải mã giấc mơ?" Kỳ Minh hỏi hắn.

"Thì... Ngày phải nghĩ nhiều, đêm mới nằm mộng. Cậu phân tích giúp tôi là được."

"Trời, vậy mà tôi tưởng cậu xem tôi là "đại sư" chứ."

"Ừ thì tôi sai. Ai ngờ mấy người lại thù dai như vậy." La Gia Nam cười trừ. "Là như này, gần đây á, tôi mơ thấy một người. Như vây nghĩa là gì?"

Kỳ Minh hỏi ngược lại: "Mộng tinh hả?"

Tay La Gia Nam run lên, suýt chút nữa là hắn đã đâm xe vào tuyến đường ngược lại. Hắn nhanh chóng giải thích: "Không phải! Mơ bình thường thôi chứ mộng tinh gì trời!"

Kỳ Minh liếc mắt là hiểu đồng chí Bí Ngô đang cố gắng che giấu sự thật. Nhưng cậu không định chọc thủng lời nói dối này.

"Freud cho rằng giấc mơ là sự thỏa mãn những mong muốn trong tiềm thức con người. Con người khi tỉnh táo thì có thể trấn áp tiềm thức một cách hiệu quả. Vì vậy, những mong muốn cho dù có vi phạm đạo đức và thuần phong mĩ tục thì cũng không thể chi phối hành vi của họ." Kỳ Minh quay sang nhìn La Gia Nam. "Việc cậu thực hiện hành vi trong mơ chính là đang giải toả mong muốn đó."

Sigmund Freud (06/5/1856–23/9/1939) là một bác sĩ về thần kinh và là nhà tâm lý học người Do Thái. Ông là người đặt nền móng và phát triển học thuyết phân tâm học. Mọi người có thể tìm Google xem Freud nói gì về giấc mơ ha vì nó cũng hơi dài í.

Sắc mặt La Gia Nam thay đổi. Biết vậy không hỏi Kỳ Minh, hỏi xong còn mệt tim hơn đó! Nhưng mà trong mơ mấy người chủ động bò lên giường tôi chứ sao lại là tôi "giải toả mong muốn" được!

Đúng không?

La Gia Nam suy nghĩ nửa ngày rồi hỏi: "Nhưng mà... Nếu tôi mơ thấy... Mơ thấy có một con cua đồng muốn "ăn tôi" thì đâu thể nói tôi muốn "ăn cua" được đúng không?"

Cua đồng ý là phang phập á =)) Nếu mọi người đọc H kéo rèm thì cũng có editor hay để là "con cua đồng bò ngang qua" (Chẳng hạn như bộ "Trùng sinh chi thâm độ dụ hoặc").

Kỳ Minh lắc đầu nói: "Ngược lại đó. Cái này nghĩa là cậu không thể chờ nữa, muốn nhào vào "ăn cua" rồi."

La Gia Nam thật sự muốn đập đầu vào vô lăng mà tự tử. Thôi rồi, không chỉ là cong mà còn gãy luôn rồi. Tự nhiên hắn nhớ lại cây đũa gỗ trong rãnh thoát nước. Ông trời ơi, ông có cần nhắc nhở chính cmn xác vậy không!

Kỳ Minh thấy sắc mặt La Gia Nam đổi màu như cầu vồng thì tò mò hỏi: "Rốt cục là cậu mơ thấy ai vậy? Tôi có biết không?"

La Gia Nam đạp thắng. Hắn dừng xe lại, lòng bàn tay cầm tay lái rịn ra mồ hôi. Hắn quay sang nhìn ánh mắt tò mò của Kỳ Minh. Tim hắn muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Nói đi, La Gia Nam, nói cho Kỳ Minh biết người mày mơ thấy chính là...

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, La Gia Nam đang hoảng hốt bỗng hoàn hồn. Hắn nhận điện thoại mà không kiên nhẫn tẹo nào. Hắn la to: "Ai vậy?!"

"Lập tức xuống xe!" Một lời cảnh cáo truyền thẳng đến tai hắn. Giọng nói này rõ ràng đã qua xử lí.

La Gia Nam sững sờ, vừa muốn hỏi ai thì bên kia đã cúp điện thoại. Lúc này Kỳ Minh kinh ngạc thốt lên: "La Gia Nam! Xuống xe!"

Một chiếc xe tải hạng nặng chất đầy hàng hoá đang lao thẳng đến phía trước chiếc SUV. La Gia Nam không hề nghĩ ngợi mà nhào đến ôm lấy Kỳ Minh để bảo vệ cậu trong lòng mình.

(*) Đoạn La Gia Nam nói "Đúng là không biết mấy cô gái bây giờ gu thẩm mỹ sao nữa, cứ thích mấy người trai không giống trai mà gái cũng không giống gái."

Mình nghĩ ca sĩ Trình Phong này có thể là người phi nhị nguyên giới (non-binary), hoặc là người hợp giới nam nhưng chọn cách thể hiện giới nữ, hoặc là người chuyển giới nữ (không cần phải làm phẫu thuật thì mới gọi là "chuyển giới." Chỉ cần bản dạng giới của bạn khác với giới tính sinh học thì đã được gọi là "chuyển giới" hay transgender rồi).

Vấn đề giới tính sinh học, bản dạng giới và xu hướng tính dục không hẳn là phức tạp, nhưng nó vẫn khó nếu không tìm hiểu kĩ. Và mình chắc chắn anh Nam không có nhiều kiến thức liên quan đến vấn đề này, bằng chứng là ở mấy chương trước Kỳ Minh còn giải thích cho ảnh về xu hướng tính dục, chứ không phải là anh Nam kì thị hay gì mà nói ra những lời như trên.

Mình edit tới đoạn này thì thấy cũng cấn và định sửa lại một chút. Cuối cùng mình vẫn edit đúng theo QT và bản dịch từ raw, kèm thêm một đoạn giải thích cho ảnh vì ngay từ những chương đầu anh Nam đã khẳng định không kì thị cộng đồng LGBTQIA+ rồi. Mình để đoạn giải thích này ở cuối vì bản thân mình cũng là độc giả, và khi editor nêu cảm nhận ở ngay sát nội

dung thì cảm nhận của mình sẽ bị định hướng dù ít hay nhiều. Mình thì không muốn mọi người vì mình mà thay đổi suy nghĩ cá nhân, nhưng mình cũng mong mọi người sẽ thông cảm cho anh Nam hic...

Chương 38

DTV-EBOOK

May mắn thay, La Gia Nam đã dừng xe lại nên thời điểm xảy ra va chạm, thùng xe không bị ép lại do quán tính. Xui xẻo thay, vì bọn họ đang ở khu vực tường chắn sóng, xe tải chở hàng lại to và nặng nên hất văng chiếc SUV ra khỏi tường và rơi thẳng xuống biển.

La Gia Nam bị túi khí quật thẳng vào lưng, trong lồng ngực dâng lên cảm giác tanh ngọt. Kỳ Minh đã thắt dây an toàn nên không bị va chạm mạnh khi xe bị văng ra. La Gia Nam bị ép giữa túi khí và Kỳ Minh, hắn vẫn đang bảo vệ đầu của người kia trong lồng ngực. Khi xe lăn xuống biển, toàn thân anh hắn đau nhức nhưng may là không gãy xương.

Nước biển tràn vào từ các khe hở của xe, kính chặn gió bị vỡ thành cái mạng nhện cũng xuất hiện nhiều lỗ hổng. Nước bên trong xe đã dâng đến mép ghế.

"Cậu có sao không?" La Gia Nam vừa hỏi vừa thò tay xuống dưới ghế lái để lấy bình cứu hoả. Kỳ Minh ho khan một tiếng, vị trí bị dây an toàn ghìm lại chắc là bầm tím rồi. Trước mắt cậu lại là một mảnh đen kịt, tai giật liên hồi. Căng thẳng tột độ khiến cậu bị thoáng mù do máu không kịp cung cấp lên não. Vì vậy cậu chỉ có thể lần mò để tháo dây an toàn.

La Gia Nam cầm bình chữa cháy đập mạnh vào kính chắn gió mấy lần. Kính đã nứt, xe cũng chưa chìm xuống quá sâu nên áp lực nước vẫn còn nhỏ. Hắn có thể dễ dàng đập vỡ kính để ra ngoài. La Gia Nam lớn tiếng hỏi Kỳ Minh: "Cậu biết bơi không?"

Kỳ Minh mới vừa tháo dây an toàn. Cậu giơ tay sờ xoạng tìm

quần áo La Gia Nam.

"Tôi không thấy đường." Cậu bình tĩnh nói.

"Cái gì? ** má!" La Gia Nam lau nước biển đang vung lên mặt, nói: "Nước sắp tràn vào. Nín thở, ôm eo tôi, không được buông tay!"

Cảm giác được vòng tay của Kỳ Minh siết chặt eo mình, La Gia Nam một lần nữa đập vào tấm kính hình mạng nhện. Cuối cùng cửa kính cũng vỡ ra một lỗ hổng, ngay lập tức một lượng lớn nước biển tràn vào trong xe. La Gia Nam nín thở và bơi xuống dùng tay không để phá kính. Mảnh thuỷ tinh vừa nhọn vừa bén cắt qua lòng bàn tay hắn khiến máu từ từ tản ra trong làn nước xanh. Hắn dùng áo khoác để bảo vệ đầu và mặt của Kỳ Minh rồi đưa cậu ra khỏi chiếc xe đã dần chìm xuống.

La Gia Nam từ nhỏ đã bơi ở vịnh quen rồi nên kĩ năng của hắn vô cùng tốt. Hắn có thể nín thở được hai, ba phút. Nhưng chưa kịp nổi lên mặt nước mà hô hấp của Kỳ Minh đã đến cực hạn, bọt khí túa ra từ mũi và miệng cậu, nước biển tràn vào khiến cậu vùng vẫy theo bản năng. La Gia Nam không thể làm gì khác ngoài ôm chặt cổ cậu để kéo cậu ra khỏi mặt nước rồi cố gắng bơi vào bờ.

Đến lúc lên bờ, Kỳ Minh không còn hơi thở nữa. La Gia Nam lập tức hô hấp nhân tạo cho cậu, lại nện một cú vào ngực cậu. Cậu phun hết nước biển trong khí quản rồi ho sặc sụa. Sau khi Kỳ Minh tỉnh lại, trong miệng cậu tràn đầy vị đắng và ngọt. Cậu nằm trên con đập xi măng mà ho khan. La Gia Nam đỡ vai cậu mà thở hổn hển. Phải mười phút sau hắn mới hoàn hồn và ngước mắt lên nhìn nơi vừa xảy ra tai nạn.

Xe chở hàng vẫn đứng ở ven đường, ghế lái đã trống không từ lâu. Đây là một bức tường chắn sóng cũ kĩ gần như đã bị bỏ hoang. Ở khu vực này hầu như không có xe cộ qua lại, chưa kể

con đường có sức chịu tải thấp nên chiếc xe tải đã làm nát mặt đường. Cả hai dìu nhau lên tường chắn sóng và đi đến kiểm tra phần đường đã hỏng xung quanh xe. La Gia Nam cúi xuống kiểm tra dấu vết phanh mà lốp xe để lại trên mặt đường. Dấu vết này cực kì ngắn. Điều này cho thấy người điều khiển chiếc xe này đã quyết tâm phải đâm họ xuống biển.

"Tôi bất cẩn mẹ rồi." La Gia Nam nhổ một ngụm nước bọt còn lưu lại vị nước biển mặn chát. "Lúc nãy phía sau chúng ta có một cái xe màu trắng, chiếc mà chạy thẳng lúc chúng ta quẹo vào đường đê biển ấy, chắc chắn là nó theo dõi chúng ta. Phía cuối đường này là một khu mới khai phá, chắc là nó gọi xe hàng từ chỗ đó."

Kỳ Minh đã khôi phục thị lực nhưng nhìn đâu cũng thấy mờ mờ vì mặt kính cậu đã rơi xuống biển. Dù vậy, cậu vẫn thấy tay La Gia Nam đang chảy máu. Kỳ Minh xé vạt áo sơ mi thành hai dải rồi ngồi xổm xuống nắm tay hắn mà cẩn thận băng bó.

Tay hắn đau rát, bị nước muối chạm vào càng xót hơn nhưng La Gia Nam vẫn cậy mạnh: "Bị thương ngoài da thôi, không sao đâu."

"Đừng có nhúc nhích. Cái áo sơ mi này hai nghìn, đừng có khiến tôi uổng tiền vô ích." Kỳ Minh liếc mắt, nhặt ra một mảnh thủy tinh vụn cắm vào lòng bàn tay của La Gia Nam, rồi băng vết thương kĩ càng.

Vừa mới trải qua bước ngoặt sinh tử mà còn bị chữ "nghèo" chọt trúng ống phổi, La Gia Nam ngồi bệt xuống đất rồi cười khổ: "Thầy Kỳ, đừng nhắc tới tiền. Dễ làm tổn thương tình cảm."

Kỳ Minh đang quan sát kĩ xem có mảnh thủy tinh đâm vào bàn tay còn lại của La Gia Nam hay không thì nghe hắn nói như vậy. Cậu ngước mắt lên nhìn La Gia Nam. Khuôn mặt của hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau rõ ràng. Kỳ

Minh chỉ thấy La Gia Nam mờ mờ, nhưng La Gia Nam có thể thấy Kỳ Minh rất rõ ràng. Đôi môi mà hắn vừa hô hấp nhân tạo lúc này hơi hé mở, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Hầu kết La Gia Nam lại trượt xuống.

Đôi môi kia thật sự nhìn rất mềm. La Gia Nam như bị trúng tà mà vô thức nâng bàn tay vừa được băng bó lên ghim sau gáy Kỳ Minh rồi nghiêng đầu hôn cậu. Môi vừa chạm nhau một cái là Kỳ Minh đã giơ tay lên đẩy hắn ra, nhưng cậu lại ngã xuống đất do trọng lực. Kỳ Minh lấy mu bàn tay che miệng rồi cau mà nhìn La Gia Nam lúc này đang ngơ ngác.

La Gia Nam rối ren nửa ngày mới đỏ mặt giải thích: "Cái đó... Ngoài... Ngoài miệng cậu có hạt cát... Tôi thổi giúp cậu... Chút xíu à..."

Kỳ Minh không lên tiếng mà cứ nhìn chằm chằm vào La Gia Nam, tới mức hắn cảm thấy lạnh hết cả gáy.

"Tôi thật sự... Thật sự không có ý gì hết... Mới nãy tôi còn hô hấp nhân tạo cho cậu á... Đầu óc tôi bây giờ hơi rối loạn... Mới nãy... Bị nước vào..." La Gia Nam cảm thấy mình càng nói càng kì cục, nhưng hắn không thể dừng nói được. Nếu lúc này mà cứ im im thì thà hắn đâm đầu xuống biển chết luôn cho rồi.

Đôi mắt Kỳ Minh khẽ nhúc nhích. Động tác này khiến La Gia Nam càng thêm căng thẳng. Lúc chờ điểm thi vào trường cảnh sát cũng không sốt ruột thế này. Hắn cảm thấy mình giống như một tên tội phạm, và Kỳ Minh chính là thẩm phán sẽ tuyên án.

"Cậu mơ thấy tôi đúng không?"

Câu nói của Kỳ Minh có lực sát thương y hết như cú va chạm với xe tải lúc nãy. Trong phút chốc, âm thanh sóng và gió xung quanh đều biến mất. Đầu óc La Gia Nam trống rỗng. Hắn thẫn thờ gật đầu.

Kỳ Minh lại ngồi xổm xuống, tiếp tục băng bó tay kia của La Gia Nam, đồng thời nói: "Mơ là sự phản ánh hy vọng của con người, nhưng nó chịu sự ảnh hưởng của kí ức khi tỉnh táo nên cậu không cần để ý. Nhưng tôi mong cậu hiểu một điều. Mức adrenaline trong người cậu đang rất cao và bất kì hành vi nào của cậu cũng là bốc đồng. Tôi biết cậu muốn hôn tôi. Tôi không ngu ngốc như vậy nên cậu không cần mượn cớ thổi cát vớ vẩn vậy đâu. Với não cậu không có úng nước, có màng nhĩ chặn nước rồi."

Adrenaline là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú. Nó làm cho tim đập nhanh hơn và giúp cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Kỳ Minh thao thao bất tuyệt đẩy La Gia Nam từ tuyệt vọng đến tuyệt vọng cùng cực. Hắn cảm thấy uất ức, khó thở, tức ngực, ngột ngạt như đang chìm dưới biển vậy. Đừng nói có một cái cửa sổ bằng giấy chặn giữa hai người, cho dù là cái tường xi măng thì cũng phải phá chứ nhỉ? Yêu hay không yêu nói một lời thôi chứ mắc gì nói về adrenaline!

La Gia Nam đang được băng bó cũng nắm chặt lấy tay Kỳ Minh, quyết tâm nói: "Kỳ Minh, cậu rất thông minh, lại có kiến thức uyên bác. Nhưng tôi thì không được như vậy. La Gia Nam tôi trước đây chưa từng thích người lớn tuổi hơn bao giờ, cậu là người đầu tiên. Tôi thật sự muốn biết, cậu... Cậu có thích tôi không vậy?"

"Tôi không ghét cậu." Kỳ Minh bình tĩnh đến lạ thường mà nhìn hắn. "Còn thích hả, cũng có đó."

Ngay khi trong trái tim sắc nhọn của La Gia Nam vừa mọc ra một đoá hoa thì Kỳ Minh nói tiếp: "Nhưng mà hiện tại tôi không muốn hôn cậu, cũng không muốn lên giường với cậu. La Gia

Nam, khi nào tôi mơ thấy cậu thì tính tiếp ha?"

Lên giường?

La Gia Nam vừa nghe đến hai chữ này thì xuân quang trong lòng lập tức bị cát bụi quét qua, vạn vật đều biến thành ố vàng.

Tới đoạn này anh Nam - thầy Kỳ cũng xác định quan hệ được một nửa rồi nên mình muốn đổi hẳn xưng hô giữa hai người luôn. Vì thật sự mọi người đọc càng về sau, anh Nam nói chuyện với thầy tình cảm lắm:< Không đổi xưng hô mình cảm thấy không truyền tải được hết.

———————

Điện thoại di động bị nhúng nước ướt mem. La Gia Nam và Kỳ Minh chưa kịp tìm chỗ để gọi điện báo về Cục thì xe cảnh sát và xe cứu thương đã "gào thét" chạy tới. Có người gọi điện thoại nặc danh báo cảnh sát rằng trên tường chắn sóng cũ xảy ra tai nạn giao thông, có thể xảy ra thương vong nhiêm trọng. Đồn cảnh sát gần đó nhận được thông tin thì lập tức điều động nhân lực, cả cảnh sát trưởng cũng tới. Vừa biết hai người này là đồng nghiệp, cảnh sát trưởng lập tức phong toả hiện trường rồi cho La Gia Nam mượn điện thoại để gọi về Cục.

Không chỉ có Trần Phi mà La Vệ Đông cũng tới hiện trường. Thấy La Gia Nam ướt nhẹp từ đầu đến chân, đôi môi tím bầm vì gió lạnh, ông lập tức cởi áo khoác cho hắn. La Gia Nam cũng không ngại cha mình mà mặc áo khoác cho Kỳ Minh. Tấm chăn xe cứu thương cung cấp quá mỏng, gió có thể ập thẳng vào người. Kỳ Minh từ nãy đến giờ đều run cầm cập.

La Vệ Đông nhìn thẳng cảnh này mà ánh mắt khẽ dao động, nhưng ông không rảnh mà truy cứu hành động này. Ông tập trung nghe La Gia Nam kể lại sự việc. La Gia Nam kể xong thì chỉ về phần đường đã bị hư hỏng rồi nói: "Con chỉ kịp nhìn lướt qua

tài xế. Đàn ông, mặc quần áo công nhân sáng màu, Con đang cầu cho camera hành trình không hỏng thì mới chụp được mặt gã."

"Không tổn thương đến xương đúng không?" La Vệ Đông thấy tay con trai bị thương thì vội vàng kiểm tra hắn từ trước ra sau, từ đầu đến chân.

"Con không sao. Có túi khí mà." La Gia Nam hơi lúng túng, hắn muốn tránh nhưng lại không dám nên đành để yên cho cha kiểm tra toàn thân. "Cha đừng nói mẹ biết nha. Nếu không chắc mẹ khóc mấy ngày luôn đó."

"Tính cảnh giác của con bỏ đâu hết rồi?"

La Vệ Đông đau lòng thật sự. Ban nãy vừa nghe tin con trai rớt xuống biển ông đã ném luôn chén cơm mà chạy tới đây. Trên đường đi ông còn tưởng tượng ra vô số hình ảnh khốc liệt. Mãi đến khi thấy La Gia Nam còn đứng trước mặt mình, trái tim mắc trên đọt cây của ông mới trở về vị trí cũ. Nhưng ông là người như vậy: Nếu có vấn đề thì giải quyết, nếu không có vấn đề thì kiểm điểm.

La Gia Nam làm sao dám nói với cha rằng con đang tơ tưởng đến môi Kỳ Minh nên không chú ý. Hắn ngượng ngùng xoa cổ rồi nói: "Tối qua con ngủ có hai tiếng nên mất tập trung."

"Thiếu ngủ thì đừng lái xe." La Vệ Đông trầm giọng nói: "Đừng tưởng còn trẻ thì có thể liều mạng. Nếu con dám để cha người đầu bạc tiễn kẻ đầu canh, cha đéo thể nào..."

Âm thanh La Vệ Đông đột nhiên nghẹn lại. Ông xoay người đối diện với biển rộng, hít sâu một hơi để bình tĩnh lại. La Gia Nam thấy tóc cha đã hơi điểm bạc thì lòng cũng đau xót. Hắn tiến gần cha thêm một bước rồi nói: "Cha, con sai rồi. Sau này con sẽ không lái xe khi đang mệt mỏi nữa."

"Đi tìm đội trưởng Trần báo cáo tình huống đi." La Vệ Đông xoa sống mũi để đem nước mặt chảy ngược vào trong. Chờ La Gia Nam đi rồi, ông quay sang nhìn Kỳ Minh đang mặc áo khoác của mình rồi vỗ lên vai cậu: "Thầy Kỳ đúng không? Con có bị thương không?"

Kỳ Minh lắc đầu.

"Bác nghe nói con là pháp y." La Vệ Đông quan sát hắn từ trên xuống dưới. "Con làm nhân viên kỹ thuật, bác nghĩ còn đừng ra ngoài hợp tác với La Gia Nam. Hai đứa được rèn luyện ở hai lĩnh vực khác nhau, thời khắc quan trọng rất dễ cản trở nhau."

Kỳ Minh có thể nghe ra hàm ý trong lời nói của La Vệ Đông: Ông lo lắng con trai sẽ chết vì bảo vệ mình. Cản trở lẫn nhau gì chứ, chắc chắn là La Vệ Đông cảm thấy cậu là người ngáng chân La Gia Nam.

"Dạ đúng, cậu ấy đã cứu con một mạng. Vì vậy con rất cảm ơn." Kỳ Minh cởi áo khoác trả cho La Vệ Đông rồi giương mắt đón lấy ánh mắt nghi hoặc của ông. "Nhưng con mong bác sẽ tin tưởng con trai của mình. Cậu ấy rất xuất sắc, trong tình huống nguy cấp cậu ấy có thể quả quyết đưa ra phán đoán. Với lại con cũng mong bác sẽ tin tưởng con. Nếu có một ngày mà chỉ có con hoặc La Gia Nam có thể sống sót, con chắc chắn sẽ không ngáng chân cậu ấy."

Câu trả lời này khiến La Vệ Đông rất bất ngờ. Nói thật thì từ khi nghe vợ nói riết về "thầy Kỳ," ông đã có hứng thú muốn tìm hiểu cậu ta. Lúc trước Trần Phi cũng có kể về một nhân viên kĩ thuật hợp tác với La Gia Nam. Ban đầu ông không đồng ý bởi ông hiểu rất rõ con trai mình. Chỉ cần bên cạnh có người cần che chở, La Gia Nam chắc chắn sẽ bất chấp hậu quả mà dũng cảm bảo vệ người ta. Nói đâu xa, mới vừa nãy La Gia Nam lạnh như chó vậy mà cũng đưa áo khoác cho Kỳ Minh.

Thế nhưng hiện tại La Vệ Đông lại treo áo khoác trên tay và mỉm cười nhìn Kỳ Minh. Ông có thể nhìn ra pháp y trẻ tuổi này rất kiên trì, tư duy lại nhanh nhẹn và sáng suốt. Chắc chắn con trai ông sẽ học được không ít thứ từ cậu ta.

Ông quay mặt nhìn về La Gia Nam đang nói chuyện với Trần Phi. Lông mày ông hơi nhíu lại. Kiều Kiều nói con trai có người thích rồi. Vậy sao lại giấu giấu diếm diếm không dẫn về cho cha gặp mặt?

Chương 39

DTV-EBOOK

Bác sĩ đi cùng xe đã khuyên La Gia Nam và Kỳ Minh quay lại bệnh viện để kiểm tra, dù sao thì một cú va chạm mạnh như thế này có thể gây ra chấn thương nội tạng. La Gia Nam là kiểu người chưa trải qua thì chưa biết sợ. Hắn xua tay không muốn đi. Kỳ Minh thì đương nhiên hiểu được điều này nên cậu mặc kệ hắn phản đối mà kéo hắn lên xe cứu thương.

Trần Phi để La Gia Nam nghỉ ngơi ở bệnh viện rồi phân công Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ đi điều tra vùng biển mà Cao Kim Hải đã nhắc tới. Với cả ông phải điều tra xem chiếc xe tải gây tai nạn là từ đâu tới. Trần Phi nhận ra một vấn đề: Chu Đại Quốc chết ở một công trường, xa tải đâm trúng xe La Gia Nam cũng là xe chở cát ở công trường đó. Nếu dựa vào suy nghĩ này thì người giết chết Chu Đại Quốc và nỗ lực giết La Gia Nam, nói đúng hơn là người giật dây trong bóng tối có thể là một người.

Vừa về đến văn phòng điều tra là đã phát hiện thì ra công trường nơi tìm thấy thi thể của Chu Đại Quốc và xe tải kia đều thuộc một nhà thầu dự án. Đi tìm hiểu lai lịch của nhà thầu thì xác nhận đây là công ty con thuộc quyền sở hữu của công ty mà Kiều Quân làm cổ đông.

"Kiều Quân muốn trả thù giúp Đàm Hiểu Quang sao?" Miêu Hồng nói ra nghi vấn của mình. Khi Đàm Hiểu Quang được thả, trên mặt gã đầy vết thương, Kiều Quân chắc chắn sẽ hỏi vì sao gã bị thương.

"Cũng không đúng lắm. Như vậy thì trắng trợn quá." Triệu Bình Sinh không đồng ý. "Dù sao thì giết đối thủ cạnh tranh với giết cảnh sát không giống nhau. Anh nghĩ gã không ngu tới mức lại

đi đối đầu trực tiếp với cảnh sát đâu. Gã vốn là mục tiêu của đội Phòng chống ma tuý, lại để cho người của mình giết cảnh sát. Cái này giống như có người rọi đèn thẳng vào gã để chúng ta tìm đến gã hơn chứ đúng không?"

Miêu Hồng cảm thấy lời của Triệu Bình Sinh cũng có lí, nói: "Vậy ý anh là... Có người cố ý hãm hại gã sao?"

"Cũng có thể." Trần Phi kẹp thuốc lá gật đầu. "Em nghĩ đi, có bao nhiêu người mơ ước đến vị trí của Kim Sơn lúc này? Mà cách dễ nhất để lật độ Kiều Quân chính là mượn tay cảnh sát."

"Lão Trần, bớt hút thuốc đi. Khí quản của em đó..."

Triệu Bình Sinh lẩm bẩm một câu, Trần Phi liếc ông một cái rồi dụi tàn thuốc vào gạt tàn. Miêu Hồng mím môi nhịn cười. Hai lão già này, ngày nào cũng ân ân ái ái.

"Cuộc điện thoại ẩn danh đã cứu lấy La Gia Nam ấy, có tra được vị trí không?" Trần Phi hỏi Miêu Hồng.

"Từ một bốt điện thoại công cộng trên đường Hoàn Hải." Miêu Hồng liếc nhìn ghi chép. "Nhưng khu vực xung quanh không có camera giám sát nên không tra được ai gọi. Bên giám định đã phái người đến tìm dấu vân tay rồi."

Trần Phi gật đầu. "Người này vốn đã quen với khu vực xung quanh đường Hoàn Hải, chắc người ta ở ngay khu đó thôi."

"Đội trưởng, Đàm Hiểu Quang ở một căn biệt thự trên đường Hoàn Hải." Miêu Hồng đột nhiên nghĩ ra, nói: "Cái bốt điện thoại công cộng đó cách nhà gã không tới mười phút đi bộ."

Trần Phi ngẩn ra. Ông trầm tư chốc lát rồi đứng dậy đi ra ngoài văn phòng.

———————————

Trần Phi gọi Trang Vũ ra khỏi phòng làm việc rồi xuống lầu, đi đến góc bãi xe của Cục Công an.

"Trang Vũ, cuộc đối thoại này, cậu biết, tôi biết, và tôi chắc chắn sẽ không để người thứ ba biết." Trần Phi nói nhỏ. "Có phải cậu phái Đàm Hiểu Quang đi sang chỗ Kim Sơn không?"

Trang Vũ bình tĩnh nhìn Trần Phi rồi quả quyết lắc đầu. Trần Phi thấy anh phủ nhận thì không hỏi thêm mà xoay người đi.

"Được. Vậy để tôi hỏi giám đốc."

"Đội trường Trần!" Trang Vũ kéo cánh tay của ông. Dưới ánh mắt của ông, anh khó khăn nói: "Giám đốc Tề... Không biết chuyện này."

Máu Trần Phi lập tức dồn hết lên đỉnh đầu: "Trang Vũ! Sao cậu dám làm vậy? Không có hồ sơ, lỡ Đàm Hiểu Quang có chết thì cũng là chết vô ích con mẹ nó rồi!"

"Theo quy định, tù nhân không thể tham gia vào lực lượng cảnh sát." Hai tay Trang Vũ nắm chặt thành quyền. "Đội trưởng Trần, anh cũng biết Đàm Hiểu Quang. Cậu ấy muốn làm cảnh sát cả đời. Đây là cách duy nhất để cậu ấy có cơ hội quay lại làm cảnh sát."

"Cậu..." Trần Phi giơ tay chỉ vào mũi Trang Vũ. Một lúc sau ông mới lên tiếng: "Vậy cậu có biết là nếu cậu ấy chết thì cậu cũng phải cởi mẹ cái đồng phục cảnh sát ra không!"

Trang Vũ nghiêng đầu nhìn về phía xa xa, nói: "Tôi biết. Nếu cậu ấy chết thì tôi sẽ chôn cùng cậu ấy."

"Người trẻ tuổi các cậu làm việc đúng là bất chấp hậu quả!" Trần

Phi thả tay xuống, thở dài lắc đầu: "Cậu nói thật cho tôi. Đàm Hiểu Quang có giết Chu Đại Quốc không?"

Trang Vũ càng nắm chặt tay lại, sắc mặt anh cũng hơi vặn vẹo: "Không. Lúc Chu Đại Quốc tử vong, Đàm Hiểu Quang đang ở... Cùng với tôi. Cậu ấy vẫn đang điều tra xem ai là sát nhân, nhưng có vẻ không phải là người của Kim Sơn. Cậu ấy không nghe động tĩnh gì từ gã."

"..." Trần Phi hơi nheo mắt lại. Thì ra hai đứa này là một cặp. Ông hỏi tiếp: "Ai là người đâm La Gia Nam?"

"Cấp dưới của Kim Sơn. Nhưng gã không có hạ lệnh trực tiếp cho Đàm Hiểu Quang. Có người báo cho cậu ấy "chờ nhặt xác cảnh sát từng đánh anh em của anh Quang đi" thì cậu ấy mới mặc kệ mà gọi điện cảnh báo La Gia Nam." Trang Vũ hít sâu một hơi: "Đội trưởng Trần... La Gia Nam phải chịu oan ức một chút rồi. Chuyện này đừng truy tới cùng. Nếu không chắc chắn sẽ hại chết Đàm Hiểu Quang đó."

"Tôi phải nói với cậu ấy thế nào?" Trần Phi hỏi: ""Tiểu La, vì tình hình chung nên cậu chịu khó ăn đấm nhé" hay sao?"

Trang Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Để tôi đi nói chuyện với La Gia Nam. Anh không cần lo đâu. Cùng lắm thì cậu ấy lại lật bàn làm việc của tôi lên thôi."

"Thằng nhóc đó nóng tính y như cha nó vậy." Trần Phi xua tay. "Nhưng theo lão Triệu mới phân tích thì đúng ra người đâm La Gia Nam không phải của Kiều Quân phái tới. Nếu làm vậy chẳng khác nào tự đạp phải mìn."

"Kiều Quân cũng chỉ là con rối thôi, "Kim Sơn" thật sự vẫn ở sau hậu trường. Đàm Hiểu Quang đi lâu như vậy cũng chưa về được vì cậu ấy đang truy xem kẻ đứng sau là ai." Sắc mặt Trang Vũ ngưng trọng. Anh nhìn Trần Phi: "Tôi nghe nói "Kim Sơn" mà

năm đó anh bắn hạ có một người con trai ở Myanmar. Cha truyền con nối đấy."

Nghe vậy, lông mày Trần Phi nhíu chặt.

Kỳ Minh và La Gia Nam đều được kiểm tra từ đầu đến chân. Kỳ Minh bị bầm ngay ngực, La Gia Nam bị thương ngoài da, hai người đều may mắn không bị chấn thương nội tạng. Tuy nhiên bác sĩ cũng không chịu để bọn họ xuất viện mà yêu cầu ở lại trong hai mươi bốn giờ để theo dõi. La Gia Nam vừa tỉnh ngủ, nhìn phòng bệnh xung quanh mà chịu không nổi. Hắn lẻn ra ngoài mua hai cái điện thoại.

Cùng một hãng, cùng một dòng, lại cùng màu sắc. Kỳ Minh nhìn điện thoại trong tay La Gia Nam, lại nhìn điện thoại của mình rồi nhíu mày: "Ủa mua kiểu này rồi làm sao phân biệt? Chắc chắn mỗi ngày đều lộn luôn."

"Thì mua hai cái ốp lưng khác nhau là xong." La Gia Nam đang cài đặt ứng dụng vào điện thoại mới. "Em đưa thì anh nhận đi. Mấy ngàn đó, thừa sức bù cho cái áo sơ mi của anh."

Đã nghèo mà còn hào phóng. Kỳ Minh câu khoé miệng lên rồi ấn nút nguồn. Điện thoại cũ bị ngâm nước nên hư rồi, sim còn bị nhỏ nước tí tách nhưng may là còn dùng được.

"Chuyện này... Anh cứ suy nghĩ thêm đi." La Gia Nam nghĩ lời nói cũng nói ra rồi nên mặt dày thêm chút nữa cũng không sao. Quan trọng là lúc nãy hắn ngủ có chút xíu cũng mơ thấy Kỳ Minh: "Hai chúng ta cũng coi như biết gốc biết rễ rồi, em cũng không bắt anh phải đáp lại em ngay bây giờ. Anh xem bây giờ cũng sắp tới mùa đông rồi, em thì không có giường ấm. Nếu anh cần tìm người sưởi ấm chăn gối gì đó thì anh ưu tiên cho em trước nhé..."

"La Gia Nam, thật ra em không hiểu anh một tẹo nào hết." Kỳ Minh không nhìn thẳng hắn mà chỉ cúi đầu nhìn di động. "Suy cho cùng thì em chỉ muốn làm tình với anh thôi mà."

La Gia Nam mới uống ngụm nước đã phun ra ngoài nghe "phụt" một tiếng. Hắn dùng tay áo bệnh nhân lau miệng rồi giải thích: "Em làm ấm giường cho anh rồi lên giường của em ngủ! Không có ý gì hết á!"

Kỳ Minh để điện thoại di động xuống rồi nghiêng đầu nhìn La Gia Nam. Cậu nhíu mày lại."Em thật sự nghiêm túc muốn yêu đương với anh à?"

Ủa chứ sao? Chứ mấy người nghĩ tôi muốn làm gì? La Gia Nam trố mắt ngoác mồm.

"Anh chưa từng quen ai, cái này em biết." Kỳ Minh không nhìn La Gia Nam nữa mà nhìn xuống điện thoại, chậm rãi nói: "Nói thật thì anh cũng không nghĩ mình là người thích hợp để có một mối quan hệ lâu dài với người khác. Việc bỏ thời gian và công sức cho một người nào đó, anh cảm thấy nó vô dụng lắm. Thời gian đó chẳng bằng đọc thêm mấy cuốn sách."

"Anh không thử thì làm sao biết hữu dụng hay vô dụng chứ." La Gia Nam nói thầm.

Để điện thoại di động xuống, Kỳ Minh ngoắc tay về phía La Gia Nam: "Lại đây."

"Sao ạ?"

"Anh kêu em qua đây."

La Gia Nam phi từ giường mình sang giường Kỳ Minh. Hai người đối mặt nhau nhưng La Gia Nam không thể đoán được suy nghĩ

của Kỳ Minh thông qua ánh mắt của cậu.

Kỳ Minh tỉ mỉ quan sát mặt La Gia Nam, đúng năm phút sau cậu gật đầu.

"Ngũ quan phân bố trên mặt cũng khá gần tỉ lệ vàng, cấu trúc xương mặt cũng rõ ràng, trông cũng có sức hút đấy."

"Đội ơn... Cảm ơn..." La Gia Nam bất ngờ được khen nên lỗ tai hơi đỏ lên: "Anh... Anh cũng đẹp... Anh bỏ kính ra trông... Trông còn đẹp hơn í."

Kỳ Minh nhắm mắt lại, hơi hất cằm lên. La Gia Nam thấy cậu như vậy, trong lòng nhất thời có con nai vàng ngơ ngác. Mấy người muốn tôi hôn mấy người đúng không?

Hắn nhìn xung quanh thấy không có ai thì chậm rãi tiến gần đến mặt Kỳ Minh. Một giây sau Kỳ Minh mở mắt ra thấy khuôn mặt của La Gia Nam phóng to trước mắt mình thì giơ tay đẩy hắn ra.

"Em làm cái trò gì vậy?"

La Gia Nam lắp ba lắp bắp: "Anh không phải... Không phải muốn em hôn anh hả?"

"Nhắm mắt để nhớ kĩ mặt của em." Kỳ Minh nghiêng đầu nhìn hắn. "Mấy lần trước nhắm mắt lại đều quên mặt em trông như thế nào. Không nên để mấy thứ vô dụng chiếm tế bào não."

Đau đớn vãi... La Gia Nam khóc không ra nước mắt, trong lòng nghĩ sao tôi lại thích mấy người, đây đúng là tự ngược.

"Đúng là không thử thì không có quyền lên tiếng. Vậy nên anh sẽ thử có một mối quan hệ với em." Kỳ Minh nói. "Bắt đầu từ việc nhớ kĩ mặt của em, La Gia Nam."

Tim La Gia Nam đập lỡ một nhịp. Hắn mím môi cười cười rồi cầm lấy điện thoại của Kỳ Minh, mở camera ra selfie một tấm, sau đó bấm bấm gì đó rồi trả lại cho Kỳ Minh.

"Cài đặt ảnh của em làm hình nền, khi nào anh quên thì có thể lấy điện thoại ra nghía một cái."

Chương 40

DTV-EBOOK

Kỳ Minh gọi điện cho Thiệu Thần nhờ anh ghé nhà lấy mang bộ quần áo tới bệnh viện. Thiệu Thần lấy cho Kỳ Minh đồ tây, nhưng lại lấy cho La Gia Nam áo hoodie và quần jeans trong thùng đồ chưa giặt. Nhân lúc Kỳ Minh đi thay quần áo, La Gia Nam nhướng mày với Thiệu Thần để ra hiệu cho anh lại gần nói chuyện. Thiệu Thần không hiểu, nhưng anh vẫn kéo ghế đến trước mặt La Gia Nam.

La Gia Nam đặt tay lên vai Thiệu Thần rồi nói nhỏ: "Cậu với Kỳ Minh... Biết nhau bao lâu rồi?"

"Hơn mười năm. Anh ấy học trước tôi mấy khoá." Thiệu Thần quay sang liếc bàn tay La Gia Nam trên vai mình.

"Ừm, vậy hả." La Gia Nam gật đầu. "Này, hồi còn đi học anh ấy có yêu đương với ai không?"

Thiệu Thần ngạc nhiên nói: "Cảnh sát La anh giỡn hả? Anh Minh dành nửa thời gian ở trường học cho đủ tín chỉ đó. Rảnh đâu mà yêu đương."

"Haha không có ý gì đâu. Anh ấy nói anh ấy chưa yêu đương với ai bao giờ nên tôi tò mò thôi." La Gia Nam vội ngắt lời. "Vậy anh ấy có sở thích đặc biệt nào không? Với lại chuyện gia đình anh ấy rốt cục là thế nào?"

Thiệu Thần khoanh tay rồi cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Lúc học thì anh Minh toàn đọc sách với viết luận văn. Còn lúc rảnh thì ảnh chơi guitar, hoặc là đi quán bar xem biểu diễn nhạc jazz. Cha nuôi của ảnh, một người là nhạc sĩ được nhận giải thưởng

Nhạc phim hay nhất luôn, người còn lại làm trong Chính phủ, công việc cụ thể thì tôi không rõ lắm."

"..."

Mẹ, cái gì cũng hơn người vậy? La Gia Nam nghĩ. Đi quán bar thì ok còn ráng ráng được, mặc dù hắn cũng chưa xem biểu diễn nhạc jazz bao giờ. Hèn chi Kỳ Minh ca hát cũng hay như vậy, được đào tạo chuyên nghiệp thì nó phải khác chứ.

Trong lúc La Gia Nam đang thở dài vì khoảng cách giữa hai người quá lớn, Thiệu Thần hỏi: "Cảnh sát La hỏi mấy cái này để làm gì?"

"Tôi với Kỳ Minh đang là cộng sự nên tôi muốn biết nhiều hơn về anh ấy thôi."

La Gia Nam cởi áo bệnh nhân rồi thay đồ trước mặt Thiệu Trần. Hắn tự hỏi trong phòng chỉ có ba người, cũng không có nữ y tá, chả hiểu sao Kỳ Minh phải vào phòng tắm thay quần áo.

Thiệu Thần thấy tám múi cơ bụng trước mắt thì khen: "Anh Nam, body anh trông được phết."

"Mỗi ngày đuổi theo nghi phạm, mấy thằng đó hoặc là trèo lên mái nhà, hoặc là nhảy thẳng xuống cống. Nhờ "huấn luyện" với tụi nó đó." La Gia Nam cười nhạo, cởi quần rồi xỏ chân vào quần bò.

Thiệu Thần vô tình nhìn thấy những chỗ không nên nhìn, anh liếc mắt sang chỗ khác – má kích cỡ này cũng quá là đáng sợ...

———————

Trưa nay, trong căn tin Cục Công an thành phố, người người truyền tai nhau tin đồn La Gia Nam của Tổ trọng án lại đi lật

bàn làm việc của đội trưởng Trang Vũ. Hắn vừa xuất hiện ở cổng, nhà ăn vốn đang nhốn nháo bỗng im bặt. La Gia Nam hiên ngang bước vào, giả vờ như không thấy ánh mắt các đồng nghiệp nhìn mình như nhìn ngôi sao điện ảnh nào đó.

Éo hiểu, đội trưởng Trần còn chưa nói gì mà sao mấy người này ăn cơm cũng không im miệng được nhỉ?

Trang Vũ không thèm giải thích gì, chỉ nói hắn nên vì tình hình chung mà tạm đừng truy cứu vụ tai nạn giao thông kia. Hắn đoán chắc là đang muốn bảo vệ cảnh sát nằm vùng, cú điện thoại cảnh báo kia chắc chắn là từ người "bên đó" gọi. Nhưng hắn vẫn cười híp mắt mà lật bàn làm việc của người ta lên.

Vì tình hình chung thì cũng được thôi. Nhưng thiếu chút nữa khiến Kỳ Minh tắt thở thì không lật bàn không được.

Hứa Kiệt vừa gặp hắn đã vẫy tay, chờ hắn ngồi xuống anh mới nói: "Tôi với Đại Vĩ tới vùng biển phía Bắc, tìm thấy mấy cái phao làm dấu dưới biển. Ông biết dưới đó có bao nhiêu "hàng" không?"

"Nhìn ông cười như mới lấy vợ, tôi đoán mười kí đúng không?" La Gia Nam khuấy canh cải bó xôi với trứng gà rồi ăn một miếng. Công lao này vốn là của hắn, vậy mà lại bị tai nạn giao thông, thêm Trang Vũ còn ngăn đéo cho truy cứu, tính đi tính lại lỗ mất một triệu rồi.

"Mười kí?" Giọng Hứa Kiệt khinh khỉnh như bà mẹ chồng trong mấy phim Hàn Quốc: "Năm cái phao lận nhé, năm mươi kí nhét đầy cốp sau luôn. Tổ trưởng Trang còn thưởng cho tôi với Đại Vĩ mỗi người mười nghìn."

"Phụt."

La Gia Nam phun một miệng canh lên mặt Hứa Kiệt, Kiều Đại Vĩ

thì né đúng lúc nên không bị "trúng đạn." Hứa Kiệt cầm khăn lau, sắc mặt anh thay đổi: "Ủa tiền thưởng cũng về tay ông mà? Gấp cái gì? Sao không chờ tôi nói xong đi."

"Không liên quan tới tiền." La Gia Nam áy náy vung tay. "Năm mươi kí bị bỏ dưới phao như vậy luôn?"

"Chắc do Chu Đại Quốc chết nên không ai đi gom "hàng."" Kiều Đại Vĩ trả lời.

"Với cả mấy nay mưa to gió lớn nên đội tuần biển cũng không có cách nào đi tuần tra." La Gia Nam gật đầu rồi đưa khăn giấy qua cho Hứa Kiệt, nói: "Ngày gom "hàng" quan trọng như vậy mà sao Chu Đại Quốc lại đi tới một cái công trường chả liên quan gì hết? Rốt cục là gã đi gặp ai?"

Cả ba người đều cúi đầu suy nghĩ. La Gia Nam thấy trên đầu Hứa Kiệt có rau cải bó xôi. Hắn quyết định lờ đi...

Ba giờ chiều, Thượng Quan Vân Phỉ gõ cửa văn phòng Tổ trọng án để báo cho bọn họ rằng số điện thoại đã gọi tới nạn nhân Chu Đại Quốc đã được kích hoạt. Nhưng gọi cỡ nào cũng không ai bắt máy, vì vậy bọn họ không thể xác định địa điểm chính xác mà chỉ có thể xác định vị trí gần đó thông qua tháp tín hiệu.

"Đang di chuyển." Vân Phi cắt ảnh theo dõi lên màn chiếu chuyên dụng của bộ phận kĩ thuật để Tổ trọng án xem ghi chép của tháp tín hiệu. "Theo ba tín hiệu định vị từ tháp, người giữ điện thoại di động đang ở trên đường cao tốc."

Trần Phi dứt khoát ra lệnh: "Yêu cầu cảnh sát giao thông hỗ trợ đóng đường cao tốc và kiểm tra từng phương tiện một."

Miêu Hồng nhanh chóng báo tin đến các anh em từ đơn vị bạn.

Sau đó Trần Phi tự mình dẫn đội chạy đến hiện trường. Xe cảnh sát của Tổ trọng án chạy như bay, còi xe như gào thét trên tuyến đường khẩn cấp. Những tài xế bị chặn trên đường cao tốc cũng thò đầu ra khỏi cửa sổ để xem náo nhiệt.

La Gia Nam xuống xe, nhìn dòng xe cộ kéo dài mấy cây số rồi nói với Miêu Hồng: "Bực vãi, chắc tra hỏi tới nửa đêm mẹ rồi."

"Sao vậy? Tối có hẹn hả?" Miêu Hồng đeo phù hiệu cảnh sát lên rồi chuẩn bị làm việc.

La Gia Nam cũng lấy phù hiệu cảnh sát ra rồi đeo lên. Hắn nói: "Không có. Mắt kính của Kỳ Minh bị mất, phải đi cắt cặp mới. Con lo anh ấy đi một mình rồi không thấy đường, mất công bị thương."

Miêu Hồng nhận lấy máy dò tín hiệu cầm tay từ một cảnh sát giao thông và đi cùng với La Gia Nam đến dòng xe dài đằng đẵng kia.

"Tôi nói này đồng chí La Gia Nam, cậu bị gì vậy? Tôi chưa bao giờ thấy cậu lo cho người khác nhiều như vậy luôn đó."

"Anh ấy là đối tượng chủ chốt mà chúng ta phải bảo vệ. Đội trưởng Trần giao nhiệm vụ cho con thì sao con dám lơ là." La Gia Nam giơ tay hỏi bằng lái xe của một tài xế. Sau khi dùng máy kiểm tra thì hắn đưa lại bằng lái cho đối phương.

"Không." Miêu Hồng nói. "Cậu khai thật cho tôi, có phải cậu với thầy Kỳ đang trong giai đoạn tìm hiểu không?"

La Gia Nam dừng lại. Một lúc sau hắn đuổi kịp Miêu Hồng, nói nhỏ: "Sư phụ, chắc con cong thật á."

"Cong ở đâu?"

La Gia Nam chỉ tay vào ngực mình.

"Cũng không kì lạ gì. Thầy Kỳ đúng là người gặp người thích." Miêu Hồng cười khẽ. "Nhưng La Gia Nam, cậu phải nghĩ xem cậu định nói với cha mẹ thế nào đi. Cậu là con trai một, nhà La các cậu mấy đời đều là con một. Coi chừng bị cha cậu đánh gãy chân giữa."

"Sư phụ, người là một phụ nữ sao có thể nói chuyện như vậy?" La Gia Nam kinh ngạc nhìn cô.

"Ồ, hôm nay cậu xem tôi là phụ nữ rồi." Miêu Hồng nói. Đột nhiên cô bước chậm lại. Cô di chuyển máy dò tín hiệu sang bên phải phía trước mặt. "Ở đằng kia, trong vòng một trăm mét."

La Gia Nam dùng bộ đàm để gọi mọi người trong Tổ trọng án đến. Tổ Trần Phi – Triệu Bình Sinh, Hứa Kiệt – Kiều Đại Vĩ và La Gia Nam – Miêu Hồng cùng lần theo làn xe trước mặt. Lúc này, họ không cần phải xét bằng lái xe nữa. Họ chỉ cần nhìn nét mặt của tài xế hoặc hành khách – những người đã bị kẹt ở đây cả tiếng đồng hồ rồi. Ai chột dạ thì chắc chắn chẳng thể ngồi yên.

La Gia Nam nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của tài xế chiếc xe Corolla màu bạc từ xa. Hắn đặt tay lên bao súng, từ từ đến gần xe và nói vào bộ đàm: "Đội trưởng, biển số 17819, Corolla màu bạc."

Khi bọn họ đứng cách chiếc xe xe khoảng hai mươi mét, tài xế đã kịp nhận ra cảnh sát đang ập đến. Gã kéo cửa xe rồi lao thẳng vào thanh chắn đường cao tốc, lật người rồi lao xuống dốc đất. La Gia Nam thầm chửi "mẹ mày" rồi dẫm lên nắp capo của xe và đuổi qua ba làn đường.

Phía dưới đường cao tốc có một con đường phụ, tốc độ xe lưu thông rất nhanh. Người đàn ông trượt sang lề đường, thấy nguy hiểm nên đã bỏ chạy theo hướng ngược lại. La Gia Nam, Hứa

Kiệt và Kiều Đại Vĩ chạy thục mạng để đuổi theo gã. Chạy được tám trăm mét thì họ mới đè được gã xuống và còng lại.

Nhiều tài xế và hành khách tập trung bên lề đường để xem. Họ vỗ tay, hò hét và tuýt còi. Miêu Hồng tìm thấy chiếc điện thoại di trong xe của gã. Cô sạc pin cho nó trong lúc Trần Phi bố trí cảnh sát dọn đường. Ông đến chỗ tài xế đang bị La Gia Nam nhấc lên, hỏi: "Tại sao anh bỏ chạy?"

Người đàn ông gần như quỳ xuống trước mặt Trần Phi.

"Tôi không có trộm xe, thật đó! Tôi không thấy ai nên cắm thử chìa khóa, đợi hồi lâu cũng không thấy ai tới... Nên tôi lái xe bỏ đi!"

Bận rộn nửa ngày, vậy mà lại bắt được một tên trộm xe.

Gã khai mình là nhân viên kiểm tra an toàn tại công trường nơi phát hiện thi thể của Chu Đại Quốc. Sau cơn bão, gã đang đi tuần tra xung quanh công trường thì thấy chiếc xe Corolla màu bạc đậu ở cửa. Xe còn mới, cửa lại không khoá nên gã nảy sinh lòng tham mà lái nó đi. Gã chờ mấy người cũng không thấy ai đến tìm nên gã mới liên hệ cho một đại lí buôn bán ô tô trên mạng để bán xe. Còn về điện thoại di động thì đến hôm nay gã mới phát hiện ra lúc đi sửa xe, ban đầu điện thoại mở không lên. Sau đó gã thử sạc pin rồi bật nguồn thì có người gọi điện tới, hắn chột dạ nên không dám nhận.

Các cuộc gọi hiển thị trong điện thoại đều đến từ bộ phận kỹ thuật, không còn lịch sử liên lạc nào khác.

Bên giám định kiểm tra toàn bộ chiếc xe từ trong ra ngoài nhưng chủ yếu chỉ tìm thấy vân tay của Chu Đại Quốc. Biển số xe cũng là giả, chiếc xe này vốn là "xe đen" không có người đứng

tên. Tuy nhiên, trên điện thoại lại không có dấu vấn tay của Chu Đại Quốc. Mọi người thảo luận một hồi thì suy đoán sau khi hung thủ giết người xong thì ném điện thoại vào trong xe.

"Có thể lấy được sim điện thoại, có thể khiến Chu Đại Quốc bỏ ngày "vớt hàng" quan trọng mà đội mưa đội gió đến gặp..." Trần Phi ngậm thuốc, nhưng vì Triệu Bình Sinh cứ nhìn chằm chằm nên ông vẫn không châm, nói: "Người này chắc phải có sức ảnh hưởng, vả lại phải có liên quan đến cái công ty giải trí kia."

"Nhân viên thì sao?" La Gia Nam nói ra suy nghĩ của bản thân.

Miêu Hồng nhìn hắn rồi hỏi ngược lại: "Động cơ là gì?"

La Gia Nam lắc đầu, trong phòng làm việc lại yên ắng trở lại. Đồng hồ treo tường vừa chạy đến mười hai giờ. Kỳ Minh gõ cửa vào văn phòng rồi gửi cho Trần Phi báo cáo giám định mà phòng thí nghiệm đã gấp rút xử lí.

Kỳ Minh nói: "Đo lường chỉ số các hạt nhỏ trên điện thoại ra kết quả trùng khớp với một loại mỹ phẩm. Đồng thời trong khe hở của điện thoại tích tụ rất nhiều hạt này. Có thể là do điện thoại này thường xuyên được để trong phòng trang điểm."

"Hung thủ có thể là một chuyên viên trang điểm không?" La Gia Nam gãi đầu. "Nhưng chẳng lẽ Chu Đại Quốc đội gió đội bão để đi gặp một chuyên viên trang điểm?"

"Nếu như người này tìm gã để mua "hàng," hoặc là trong tay người này có nhược điểm của gã thì chắc chắn gã sẽ đi gặp." Trần Phi nói.

La Gia Nam cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Chứng cứ thì đã bày ra ngay trước mắt rồi, nhưng vẫn thiếu một cái mấu chốt để liên kết chúng lại với nhau.

Nhưng cái mấu chốt đó là gì chứ?

"Đúng rồi!" Hắn vỗ đùi. "Chuyện của Vương Tuyết Đình là ai truyền ra?"

Chương 41

DTV-EBOOK

Nắng sớm mới vừa xuất hiện, tiếng chim hót vang lên trong buổi sáng yên ả. Các thành viên trong Tổ trọng án dã mệt lả người sau một đêm bận rộn. Miêu Hồng đang co người ngủ trên ghế, Kiều Đại Vĩ lấy áo khoác của mình đắp cho cô. La Gia Nam hút một điếu thuốc cho tỉnh táo rồi vào phòng thẩm vấn để tra hỏi "tú bà" của Một Đời Giai Nhân – người mới bị áp giải về Cục.

"Tú bà" này tên Trân Châu, đúng là người cũng như tên: Đã qua tuổi bốn mươi nhưng da dẻ vẫn trắng nõn như hạt ngọc trai mới được thu hoạch. Thế nhưng cặp mắt của bà đã sớm bị vẩn đục bởi cuộc sống về đêm.

"Nếu biết chuyện mà không khai báo thì chúng tôi căn cứ tội bao che mà xử lí, cô phải ngồi tù từ sáu tháng đến một năm." La Gia Nam đưa cho bà một điếu thuốc. Người đàn bà này không đẹp trang nhã nhưng dáng vẻ ngậm điếu thuốc phả ra làn khói của bà trông quyến rũ vô cùng.

"Đúng, tôi là người đã đưa em gái phiên dịch kia đến phòng khám tư nhân theo yêu cầu của Chu Đại Quốc." Những đường nét thời gian đã hằn bên môi Trân Châu. "Nhưng anh cảnh sát này, tôi sợ ngày mai không thể nhìn thấy ánh nắng ban mai hơn là ngồi tù nữa đấy."

"Vương Tuyết Đình chết rồi. Cô ấy tự sát." La Gia Nam nhìn bà, sắc mặt hắn nghiêm nghị.

Ánh mắt của Trân Châu hơi khựng lại rồi vén tóc bên tai. Bà thở dài, nói: "Tội nghiệp quá. Bông hoa nhỏ trồng trong nhà kính, chẳng chịu nổi bão táp mưa sa."

"Người bình thường cũng không thể chịu nổi nếu gặp chuện như vậy."

"Đó là do lúc trước nó có cuộc sống quá tốt đẹp." Trân Châu lại nhả ra một ngụm khói rồi buồn bực cười với La Gia Nam: "Chúng tôi làm "gái ngành" đấy. Mới đầu ai mà chẳng bị bắt ép? Chúng tôi có thể làm gì? Chết hết à?"

La Gia Nam không muốn phán xét gì về vấn đề này. Hắn đương nhiên biết có cô gái nào trời sinh đã chọn làm đĩ đâu. Nhưng hắn cũng tận mắt thấy có những cô gái bị bắt, sau đó được bọn chúng dạy dỗ, đến khi được cứu ra rồi thì các cô vẫn vòng trở lại hang cọp. Các cô đã quen với việc kiếm tiền nhanh chóng và dễ dàng rồi nên không thể chịu cảnh cả tháng bận rộn làm việc mà lương thì ba cọc ba đồng.

"Cô không báo án thì thôi. Tại sao phải đem chuyện này lan truyền khắp nơi? Cô không sợ ảnh hưởng đến danh dự của Vương Tuyết Đình à?" La Gia Nam hỏi.

"Ai mà biết nó là ai đâu." Trân Châu cười nhạo. "Đám người đó không chỉ hành hạ con bé ấy đâu. Chúng nó còn làm tổn thương mấy cô gái của tôi nữa kìa. Tôi bắt bọn chúng phải bồi thường, tiền là do Chu Đại Quốc cấp đó."

"Chu Đại Quốc cũng cấp tiền cho Vương Tuyết Đình sao?"

"Ừ. Cho một nghìn để nó đi gặp bác sĩ." Trân Châu khịt mũi tỏ vẻ khinh thường. "Con bé kia sợ chết đi được. Tôi đưa nó về tới nhà mà nó cũng không nói tiếng nào. Tôi kêu nó gọi điện cho ai tới đi thì nó cũng gọi, nhưng nó không nói gì hết. Nó ngồi trên xe tôi mà khóc hơn mười phút."

"Cô ấy gọi cho ai?"

"Gọi cho một người đàn ông. Tôi nghe người đó cứ la hét "Em sao ấy, em nói chuyện đi." Chắc là một chàng trai trẻ thôi."

La Gia Nam đặt chiếc điện thoại tìm được trên xe Chu Đại Quốc lên bàn thẩm vấn rồi hỏi: "Cô đã thấy cái điện thoại này bao giờ chưa?"

Trần Châu cúi xuống nhìn rồi gật đầu: "Điện thoại con bé kia dùng đó. Lúc đó tôi còn nghĩ nó dùng đồ hiệu của Burberry mà sao lại xài cái điện thoại nát như vậy."

Kỳ Minh ngồi bên cạnh nghe đến đó thì lập tức về văn phòng pháp y lấy vân tay trên thi thể của Vương Tuyết Đình. Thời gian lúc nãy quá gấp nên cậu chỉ kịp lấy mẫu DNA của thai nhi chứ hoàn toàn chưa khám nghiệm thi thể.

Kết quả đối chiếu nhanh chóng được đưa ra. Trên điện thoại di động có dấu vân tay của Vương Tuyết Đình.

"Lịch sử liên lạc trên điện thoại Vương Tuyết Đình bị xoá sạch sẽ rồi, chỉ truy xuất được một số điện thoại mà cô ấy đã gọi hôm bị tai nạn thôi." Thượng Quan Vân Phi đưa hồ sơ cho Trần Phi, "Số điện thoại di động này được đăng ký dưới tên Phương Cẩm Nam. Nhưng Phương Cẩm Nam sắp tám mươi tuổi rồi, hiện ông ấy đang nằm trong viện dưỡng lão."

"Sử dụng danh tính của người khác để mua điện thoại là thói quen của nhiều nghệ sĩ để bảo vệ quyền riêng tư." Miêu Hồng vừa nói vừa ngáp.

Trần Phi nói: "Vân Phỉ, gọi vào số điện thoại này thử xem."

Thượng Quan Vân Phỉ lấy điện thoại chuyên dụng mở loa ngoài rồi gọi đến số điện thoại kia. Chuông đổ ba lần thì nghe bên kia

nhấc máy "cạch" một cái. Cô lập tức nói: "Chào anh, tôi gọi từ công ty chuyển phát nhanh. Có một kiện hàng cần gửi cho anh nhưng chúng tôi không rõ địa chỉ lắm. Phiền anh nhắc lại địa chỉ ạ."

"Kiện hàng gì vậy?" Âm thanh của một chàng trai trẻ vang lên.

Nghe giọng nói này, Thượng Quan Vân Phỉ ngây người, những câu thoại cô vốn đã nằm lòng vậy mà bây giờ không thể nói lưu loát được: "Là... Là... Ơ... Tài liệu."

"Đồ lừa đảo." Người bên kia cúp máy.

"Phỉ Phỉ, sao vậy? Mấy câu thoại khách sáo này em phải thuộc như cháo rồi chứ." La Gia Nam không nhịn được mà than thở. "Thôi bỏ rồi. Không lấy được địa chỉ rồi."

Thượng Quan Vân Phỉ lo lắng mà chớp mắt. Cô vò góc áo, nói: "Em biết... Em biết giọng nói này."

Mọi người đều trừng mắt lên.

"Là idol Trình Phong của em." Thượng Quan Vân Phỉ khẳng định chắc nịch. "Anh Nam, anh nhớ hôm đó em nói em đi xem hoà nhạc không? Em đi xem Trình Phong đó. Em chắc chắn sẽ không nghe nhầm giọng của anh ấy."

"Trình Phong là nghệ sĩ trên tấm phích treo ở phòng khách của công ty giải trí kia đúng không chú?" La Gia Nam xoa cằm nhìn về phía đội phó.

Triệu Bình Sinh gật đầu rồi nói với Trần Phi: "Vương Tuyết Đình vừa gặp chuyện đã gọi điện cho Trình Phong. Có khi nào hai người này là một cặp không? Vương Tuyết Đình chết nên Trình Phong muốn báo thù cho cô ấy, vì vậy cậu ta gọi điện thoại hẹn gặp Chu Đại Quốc. Với danh tiếng và sức ảnh hưởng của cậu ta

thì chắc chắn Chu Đại Quốc phải đi gặp mặt."

"Trình Phong không có bạn gái!" Vân Phỉ bĩu môi.

"Đừng làm phiền." La Gia Nam liếc mắt nhìn cô rồi đứng lên. "Tôi đi áp giải Trình Phong về Cục để thẩm vấn. Đội trưởng, cấp cho cháu một chiếc xe đi."

Trần Phi đẩy chìa khoá xe trên bàn qua cho La Gia Nam, nói: "Lấy xe của tôi đi. Đừng quên cậu ta là người nổi tiếng nên phải cẩn thận. Đừng để đám nhà báo bắt được tin khi chưa kết án."

"Rõ! Kỳ..." La Gia Nam quay đầu nhìn thì thấy Kỳ Minh đang dựa vào ghế mà ngủ rất say.

La Gia Nam lấy một chiếc áo khoác không biết của ai mà đắp cho cậu. Hôm trước ở bệnh viện Kỳ Minh cũng không được ngủ vì phòng bên cạnh có ca cấp cứu cả đêm, hôm qua lại thức thêm một đêm nữa. La Gia Nam khá là chắc kèo cậu ngủ bất tỉnh luôn rồi.

"Vậy ai đi với tôi nào?" Hắn nhỏ giọng hỏi. Thật ra cũng không cần nói nhỏ như vậy, ban nãy văn phòng khá ồn nhưng Kỳ Minh cũng không thức dậy.

Thượng Quan Vân Phỉ giơ tay: "Anh Nam, anh Nam dẫn em đi nhé?"

"Em là nhân viên văn phòng mà đi cái gì?" Nhìn ánh mắt "Em năn nỉ anh đó", La Gia Nam vung tay: "Đi nói với tổ trưởng bên em đi. Anh ấy đồng ý là được."

Cô gái nhỏ hớn hở chạy ra khỏi phòng họp.

———————

Sau khi nhập địa chỉ vào định vị, La Gia Nam vừa hỏi vừa lái xe: "Này, anh không hiểu sao mấy đứa con gái tụi em không thích người như anh Nam mà cứ thích thần tượng này kia nhỉ?"

"Không cho anh nói xấu thần tượng của em!" Vân Phỉ vung nắm đấm về phía La Gia Nam. "Trình Phong tốt lắm, vừa dịu dàng vừa tốt tính, anh ấy đối xử với người hâm mộ như gia đình vậy đó. Lúc trước có một fan bị bệnh nặng nên không đến xem anh ấy biểu diễn được. Bạn ấy viết thư cho ảnh. Anh tin không, anh ấy đến tận bệnh viện để hát cho bạn ấy nghe."

La Gia Nam nghe mà nổi gai ốc: "Em bệnh đi rồi anh Nam cũng sẽ hát cho anh nghe."

"Thôi cho em xin. Em còn muốn sống thêm mấy năm." Thượng Quan Vân Phỉ nhướng mày. Cô đã được trải nghiệm tại buổi tiệc đón nhân viên mới: Giọng La Gia Nam khi nói thì rất ổn, nhưng hát một câu không có chữ nào đúng tông.

"Để thầy Kỳ hát cho em nghe. Hát hay lắm đấy, lại có thể tự đệm guitar."

"Thật ạ? Thầy Kỳ còn biết chơi guitar sao?" Thượng Quan Vân Phỉ lập tức nhắn tin lên nhóm WeChat Hóng chuyện bát quát cùng chị em Cục Công an thành phố" rồi nói: "Trời ơi sao anh ấy hoàn hảo đến vậy chứ? Đẹp trai, thông minh, hát hay, còn biết chơi guitar nữa." Sau đó cô quay sang nhìn La Gia Nam: "Anh Nam mỗi ngày đều đứng cạnh thầy Kỳ, anh có thấy mình thua kém người ta hông?"

"Thua kém gì chứ." La Gia Nam cười. "Mỗi người có sở trường riêng thôi. Em kêu ảnh rượt theo nghi phạm thử xem? Hôm bị té xuống biển ấy, không có anh là anh ấy chết đuối rồi."

Thượng Quan Vân Phỉ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Vậy là... Anh hô hấp nhân tạo cho anh ấy ạ?"

"À... Ừ. Nếu không... Nếu không anh ấy chết đuối rồi." La Gia Nam chột dạ nói.

Thượng Quan Vân Phỉ im lặng rồi cúi đầu gửi tin nhắn lạch cạch. La Gia Nam nhìn cô rồi nói: "Đừng bấm điện thoại trên xe. Lát quay đầu là say xe đó."

Thượng Quan Vân Phỉ nhắn "Tin chấn động! La Gia Nam và Kỳ Minh hôn nhau!" vào nhóm WeChat rồi cười híp mắt với La Gia Nam. Cảm thấy ánh mắt lạ lạ của cô, La Gia Nam cảm thấy da đầu tê rần.

———————

Đến nơi, La Gia Nam và Thượng Quan Vân Phỉ bị quản lí của Trình Phong chặn lại trong phòng khách.

"Đây là văn kiện chính thức của lực lượng cảnh sát." La Gia Nam giơ thư triệu tập ra cho quản lí xem. Đối với người nổi tiếng, hắn không thể đến áp giải người ta đi mà không có chuẩn bị. "Chúng tôi triệu tập anh Trình Phong về Cục để điều tra."

Quản lí tỏ vẻ khó xử: "Tiểu Phong đang có một buổi phỏng vấn trên lầu. Lát nữa các anh đừng nói mình là cảnh sát."

Thượng Quang Vân Phỉ cúi đầu nhìn đồng phục của mình rồi nhún vai với quản lí. La Gia Nam bình thường hay đi ra ngoài nên có thể mặc đồ tự do, nhưng cô là nhân viên văn phòng nên bắt buộc phải mặc đồng phục.

La Gia Nam nghiêng đầu về phía cửa nói: "Phỉ Phỉ, em lên xe chờ đi. Đội trưởng Trần nói không thể để phóng viên biết."

"Dạ." Thượng Quan Vân Phỉ bất đắc dĩ ra ngoài.

Người quản lí rót cho La Gia Nam một li nước rồi ra hiệu cho hắn ngồi xuống nói chuyện: "Cảnh sát La, tôi có thể hỏi đây là vụ án gì được không?"

"Không." La Gia Nam ngồi suống sofa rồi lạnh lùng nói.

"Nếu anh nói vậy thì tôi đành gọi điện cho luật sư rồi." Anh ta làm bộ sắp lấy điện thoại ra.

La Gia Nam vẫn không lung lay, nói tiếp: "Anh gọi đi. Luật sư của cậu ấy cũng phải theo chúng tôi về Cục để điều tra mà."

Quản lí cân nhắc một chút rồi đứng dậy đi đến bên khung cửa sổ kiểu Pháp và gọi cho luật sư. Luật sư nói với anh ta rằng miễn không bị bắt thì không cần phải lo và hứa sẽ đến ngay lập tức. Ngay lúc phóng viên đi xuống cầu thang và luật sư bước vào, La Gia Nam hơi cau mày nhìn Trình Phong. Cậu ta gầy hơn rất nhiều so với tấm áp phích.

Đợi phóng viên về hết, La Gia Nam mới đưa phù hiệu cảnh sát và thư triệu tập cho Trình Phong xem. Luật sư ngay lập tức bước tới và yêu cầu được nói chuyện với thân chủ của mình trước khi để cậu đi cùng với La Gia Nam.

Trình Phong đẩy luật sư ra và đưa hai tay về phía La Gia Nam.

"Tôi muốn tự thú. Tôi đã giết người."

Quản lí ngã xuống đất, nghe "bịch" một cái.

Chương 42

DTV-EBOOK

Vừa nhìn thấy Trình Phong bị còng tay và áp giải vào trong xe, Thượng Quan Vân Phỉ khóc còn thảm thiết hơn quản lí của cậu ấy. La Gia Nam cũng dỗ không được. Trình Phong ngồi ở ghế sau đưa cho cô một cái khăn tay rồi dịu dàng an ủi mấy câu. Thượng Quan Vân Phỉ nhận lấy khăn tay, lại nức nơ nhìn thần tượng của mình qua gương chiếu hậu. Khoé mắt và chóp mũi cô đỏ ửng trông rất đáng thương.

"Tôi tự vệ." Trình Phong nói với La Gia Nam. "Chu Đại Quốc nhào vào tôi trước."

"Có gì về Cục rồi nói."

Nghe nói Trình Phong bị áp giải về Cục, mấy nữ cảnh sát trẻ tuổi tụ tập ở hành lang phòng thẩm vấn mà nhìn vào trong. Phó Giám đốc Thịnh Quế Lan nghiêm mặt bước ra khỏi thang máy rồi mắng các cô mau quay về làm việc.

"Trần Phi, tình huống thế nào?" Cục phó Thịnh gõ cửa tiến vào phòng giám sát rồi nhìn kính một chiều. Bà và Trần Phi vào Cục Công an cùng một lúc, cho dù chức vị thế nào thì hai người vẫn gọi nhau bằng tên. Từ lúc đó đến nay, trong Cục chỉ còn hai người họ trụ lại.

"Cậu ấy nói là tự vệ. Lão Triệu nói chờ cho cậu ta nghĩ kĩ một chút rồi thẩm vấn." Trần Phi nhìn chằm chằm Triệu Bình Sinh và La Gia Nam phía sau bàn thẩm vấn. "Quế Lan, muốn ở đây xem video giám sát không?"

"Không được. Lát tôi phải ghé Viện kiểm sát." Thịnh Quế Lan

nhắc nhở ông. "Tôi xuống để cho ông biết tin lúc nãy bên toà soạn gọi điện cho tôi, nói là muốn theo dõi quá trình thẩm vấn. Tôi từ chối rồi, nhưng ông nhắc nhở cấp dưới túm cái miệng lại, trước khi kết án một chữ cũng không được để lộ ra."

Trần Phi gật đầu xem như xác nhận. Thịnh Quế Lan là phát ngôn viên của Cục Công an thành phố. Mỗi lần nghi phạm là người nổi tiếng, bà còn căng thẳng hơn tất cả mọi người. Thời đại internet phủ sóng như bây giờ, sức ảnh hưởng của dư luận xã hội như hổ rình mồi, mà bà lại là người chịu trách nhiệm cho bộ mặt của Cục Công an thành phố.

Triệu Bình Sinh nhìn chằm chằm vào Trình Phong gần một tiếng mà ông vẫn chưa thấy nửa dấu hiệu nào trong mắt cậu ta cho thấy phòng tuyến tâm lí của cậu ta đã sụp đổ. La Gia Nam vừa ngủ gục ở ghế bên cạnh, tỉnh dậy mà hai người này vẫn còn đang "đấu mắt." Hắn huých cùi chỏ vào cánh tay đội phó ở dưới bàn.

"Quan hệ giữa cậu và Vương Tuyết Đình là gì?" Triệu Bình Sinh hỏi.

"Không gì hết." Trình Phong vẫn ở đó. Cậu bắt đầu động đậy vai gáy với thái độ giễu cợt, "Cô ấy chỉ là fan của tôi, biết cô ấy trong công ty giải trí."

"Tại sao cô ấy lại gọi cho cậu vào ngày bị tai nạn?"

"Cô ấy không dám nói với anh trai mình, cũng không có người để nói chuyện nên đành phải đi tìm tôi."

"Cậu lúc nào cũng quan tâm đến fan hâm mộ thế à?"

Trình Phong liếc mắt về kính một chiều rồi cười nói: "Tôi biết các anh đang nghĩ gì. Các anh nghĩ tôi có chút danh tiếng nên đi quấy rối fan hâm mộ. Xin lỗi, để các anh thất vọng rồi. Tôi

không thích phụ nữ."

La Gia Nam đang viết biên bản thì đầu gối hơi đau.

Triệu Bình Sinh ho một tiếng rồi hỏi tiếp: "Cậu biệt chuyện của Vương Tuyết Đình vậy sao không báo cảnh sát?"

"Tôi không biết." Trình Phong dừng một chút. "Ban đầu tôi không biết. Cô ấy có nói gì đâu, chỉ khóc thôi. Tôi sang nhà cô ấy để trông cô ấy một đêm. Lần tới gặp lại cô ấy là trước lúc cô ấy chết. Cô ấy đưa tôi một cái điện thoại, bên trong có một video. Tôi xem xong mới biết chuyện."

"Điện thoại này đúng không?" Triệu Bình Sinh giơ túi vật chứng lên.

Trình Phong gật đầu. "Điện thoại này cô ấy lấy lúc ra khỏi phòng. Cô ấy nói có một ca sĩ da đen quay video lại rồi nói với tôi cô ấy phải ra nước ngoài để trị thương, điện thoại cô ấy giao cho tôi giữ giúp để lưu lại bằng chứng. Chờ khi nào cô ấy đủ dũn cảm để đối mặt với chuyện này thì tính tiếp."

"Phòng kỹ thuật của chúng tôi đã kiểm tra rất nhiều lần cũng không tìm thấy video."

"Tôi xoá rồi. Cô ấy cũng đã chết, vậy thì chôn chuyện này cùng với cô ấy." Trình Phong rũ mắt, lông mi dài đổ thành bóng trên mặt.

"Vậy cậu làm cách nào để liên hệ với Chu Đại Quốc?"

"Tôi càng nghĩ càng thấy không đúng nên tới nhà Vương Tuyết Đình để tìm cô ấy. Ai ngờ anh trai cô ấy nói cô ấy uống thuốc ngủ tự sát rồi." Trình Phong thở dài. "Đám súc sinh đó về nước rồi, tôi xem lịch sử cuộc gọi thì tìm thấy số điện thoại của Chu Đại Quốc. Tôi nói gã mau đi tự thú nhưng chuyện đó chả là cái

đinh gì trong mắt gã. Tôi gửi video cho gã thì gã mới cuống lên. Gã nói gã cho tôi hai triệu để đổi lấy điện thoại. Hai triệu à? Tôi tham gia đại một chương trình nào đó cũng được nhiều hơn."

"Sau đó cậu quyết định giết gã sao?"

"Tôi nói rồi, tôi tự vệ." Trình Phong nặng nề nhấn mạnh ba từ cuối. "Gã hẹn gặp tôi thì tôi đi."

"Cậu cũng gan đó." La Gia Nam chen vào.

Trình Phung lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Anh cảnh sát, đừng trông mặt mà bắt hình dong. Tuy tôi như vậy nhưng tôi cũng là đàn ông."

Trời, vậy mà tôi nghĩ cậu thẳng. La Gia Nam nghĩ.

"Cậu nói tiếp đi." Triệu Bình Sinh vung tay.

"Tôi liên tục thay đổi địa điểm gặp mặt để anh ta khỏi phải sắp xếp người trước. Sau khi gặp thì gã cũng nhận ra tôi nên chắc cũng biết hai triệu đối với tôi cũng không là gì. Vì vậy gã bắt đầu cò kè mặc cả nhưng tôi đâu có muốn tiền. Tôi muốn xem kẻ đã hại chết Vương Tuyết Đình là tên rác rưởi nào thôi. Hôm đó có cảnh báo bão, gã vừa thấy gió nổi là đã mất kiên nhẫn rồi nên hỏi tôi muốn bao nhiêu tiền. Tôi nói tôi không cần tiền mà cần gã theo tôi đến Cục Công an tự thú. Gã nghe vậy thì cuống lên, sau đó chĩa dao vào tôi."

Nghe vậy, La Gia Nam nói nhỏ với Triệu Bình Sinh. Ông gật đầu rồi hỏi: "Không tìm thấy bất kì con dao nào tại hiện trường. Cậu nghĩ kĩ lại xem gã dùng vũ khí gì để uy hiếp cậu?"

"Dao để ở nhà tôi. Các anh cứ phái người đến xem. Chắc chắn trên dao có dấu vân tay của gã." Trình Phong cong khoé miệng lên. "Tôi từng đóng phim cảnh sát hình sự nên biết lưu giữ

chứng cứ mà."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi ném điện thoại ra xa rồi thừa dịp gã đang đi tìm thì đập vào gáy gã bằng gậy." Nói đến đây, vẻ mặt Trình Phong đượm buồn. "Nhưng tôi không nghĩ gã lái té chết. Tôi định gọi cảnh sát, nhưng cuối cùng... Chắc là tôi cũng không muốn đối mặt với sự thật rằng mình đã giết người... Tôi xoá video trong điện thoại rồi ném vào xe của gã rồi ném gậy xuống công trường, dao thì mang về nhà. Tôi nghĩ nếu có một ngày mọi người tra được là tôi thì tôi cũng đã giữ lại cho mình một đường lui."

La Gia Nam chống cằm nhìn chằm chằm vào Trình Phong. Hắn hỏi: "Mọi thứ cậu nói đều hợp lí, phía cảnh sát sẽ xác nhận lời khai của cậu. Nhưng tôi không hiểu sao cậu lại đi xa đến vậy chỉ vì một fan hâm mộ."

Trình Phong lộ ra vẻ tang thương trông không hợp với độ tuổi trẻ măng của cậu ta.

"Vương Tuyết Đình vô tình bắt gặp tôi với bạn trai sau cánh gà... Các anh chắc cũng biết tôi là idol, chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì sự nghiệp của tôi coi như chấm dứt. Nhưng cô ấy thật sự rất hiền lành, còn hứa với tôi sẽ không đồn chuyện này ra ngoài... Hơn nữa cô ấy còn cổ vũ tôi, nói tôi cứ chờ đến một thời điểm thích hợp thì thẳng thắn công khai với mọi người... Tôi và bạn trai cãi nhau rồi chia tay, tôi chẳng có ai để tâm sự, chỉ có cô ấy an ủi tôi... Tôi không biết tôi có thể làm chút gì cho cô ấy không, cho đến khi cô ấy gặp tai nạn... Anh nói không sai, tôi vì cô ấy mà đi quá xa, nhưng tôi không hối hận. Từ lâu tôi đã luôn tâm niệm làm thần tượng không chỉ là nhảy nhót rồi hát hò trên sân khấu, mà làm thần tượng còn là không để người hâm mộ mình phải thất vọng."

Nói xong, Trình Phong nhắm mắt lại rồi ngẩng mặt dựa vào lưng ghế như thể đã trút được hết thảy gánh nặng.

———————

Lúc ăn trưa, Kỳ Minh hỏi La Gia Nam: "Vụ án Chu Đại Quốc giải quyết xong chưa?"

"Sau khi xác minh tất cả lời khai thì bọn em giao Trình Phong cho Viện kiểm sát rồi. Để xem thẩm phán sẽ xử như thế nào." La Gia Nam gặm đùi gá, hai bên má phồng lên: "Mà thằng nhóc này trông thì ẻo lả như vậy chứ hành động thật sự rất đáng mặt đàn ông. Nhưng tiếc là tuổi cậu ấy nhỏ quá nên cũng không suy nghĩ thấu đáo."

"Em nói về người khác như vậy mà không ngượng à?" Kỳ Minh khịt mũi. "Lúc lật bàn làm việc của đội trưởng Trang, em có suy nghĩ thấu đáo không?"

"Em làm vậy vì bản thân hay sao? Em vì anh chứ bộ!" La Gia Nam nói xong thì nhận ra mọi người đều đang nhìn mình, vì vậy hắn nói nhỏ lại: "Ổng đúng kiểu không biết đúng sai còn anh thì rớt mẹ xuống biển đó? May là anh không sao. Anh mà bị gì là em xé đầu Kiều Quân xuống con mẹ nó rồi!"

Kỳ Minh dừng đũa một chút rồi gắp đùi gà trong khay mình sang cho La Gia Nam, nói: "Cho em này. Anh không ăn đâu."

"Ủa này là thịt trắng mà? Với cả đang ăn cơm trưa thì anh sợ gì?"

Kỳ Minh không trả lời.

Tăng ca liên tục cũng không ai chịu nổi. Buổi chiều được nghỉ, La Gia Nam la làng hắn muốn tắt điện thoại di động, còn dặn Trần Phi trái đất có nổ thì cũng đừng tìm hắn để hắn ngủ đến thiên thu luôn cũng được. Vừa ra tới cửa thì hắn chợt nhận ra:

Không có xe. Vì vậy hắn chạy đi tìm trưởng phòng Cổ bên Hậu cần để mè nheo đòi hỏi xe mới.

Nói là "xe mới" nhưng thật ra còn cũ hơn chiếc xe kia. La Gia Nam cũng không giận, ngân sách của Cục vốn eo hẹp, bọn họ thì cần xe để đi ra ngoài miết.

"À đúng rồi, hai ngày nay anh không đeo kính, có thấy đường không?" Sau khi lên xe, La Gia Nam bỗng nhớ tới chuyện này.

"Anh đeo kính áp tròng."

"Hèn chi mắt anh hôm nay sáng như vậy."

"..."

Kỳ Minh im lặng một hồi rồi hỏi: "La Gia Nam, vì sao em lại thích anh?"

"Anh đẹp trai, ừm..." La Gia Nam nghiêm túc suy nghĩ: "Thông minh, ừm... Ừm..."

"Đừng có "ừm" nữa." Kỳ Minh đánh gãy lời của hắn. "Lái xe đi."

Mãi đến khi vào trong nhà mà hai người cũng không nói với nhau câu nào. Kỳ Minh xoã tóc định đi tắm thì La Gia Nam ôm lấy eo cậu từ sau. Cậu hơi giật mình, giơ tay đẩy cánh tay đang siết chặt của La Gia Nam.

"Anh đừng nhúc nhích. Để em ôm một cái thôi." La Gia Nam vùi sống mũi vào sợi tóc của Kỳ Minh rồi hít thở mùi hương từ đối phương, nói: "Kỳ Minh, em cũng không biết chính xác em thích anh ở điểm nào, nhưng thích là thích... Em thẳng thắn lắm, em đã chọn rồi thì em không dễ dàng từ bỏ đâu. Chỉ cần anh chịu cho em một cơ hội, em hứa anh sẽ không hối hận."

Nhịp tim ổn định của La Gia Nam khiến Kỳ Minh thả lỏng và nhắm mắt lại, nhưng cậu nhanh chóng mở mắt ra.

"La Gia Nam."

"Dạ?"

"Phía dưới của em đang đụng vào anh."

La Gia Nam lập tức buông tay và lùi lại nửa bước, lúng túng kéo quần áo xuống. Đầu hắn sắp bốc khói luôn rồi. Kỳ Minh quay lại, nhìn xuống rồi lại nhìn lên khuôn mặt của La Gia Nam.

"Em thật sự muốn lên giường với anh như vậy luôn à?" Cậu hỏi.

La Gia Nam không biết nếu gật đầu thì hậu quả sẽ như thế nào nhỉ. Hắn đấu tranh tư tưởng một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Tại anh... Tại người anh thơm..."

"Hai ngày nay anh chưa tắm thì thơm kiểu gì?" Kỳ Minh cau mày, nói: "Nhưng em thì đúng là không thơm thật."

"Được, vậy em nói cho anh biết." La Gia Nam thừa nhận Kỳ Minh làm tim hắn mềm xèo... "Em thích anh nên em có phản ứng với anh cũng là bình thường. Anh đừng để ý, cũng đừng lo gì hết. Em là người đàng hoàng, chắc chắn nửa đêm em sẽ không bò lên giường của anh."

Lời này của La Gia Nam tạo nên một hình ảnh "trần trụi" trong đầu Kỳ Minh. Cậu cảm thấy từ bụng dưới truyền lên cảm giác khác thường thì lập tức quay đầu vào trong nhà tắm. Nước ấm từ vòi sen đã khiến phòng tắm bốc lên hơi nước mờ mờ.

Hình ảnh lởn vởn trong đầu khiến Kỳ Minh có chút bất an.

Khách sạn Đại Đô, phòng 1208.

Trang Vũ quét thẻ bước vào, vừa định nhét thẻ vào khe cấp điện thì có người ôm chặt anh từ phía sau. Đàm Hiểu Quang thô bạo hôn lên gáy của anh làm quần áo anh nhăn nhúm. Trong bóng tối, hai người loạng choạng ngã xuống giường, biến thành tư thế mặt đối mặt mà nóng lòng hôn nhau.

"Tôi thích nhìn em mặc đồng phục cảnh sát. Trông rất cấm dục, làm tình cũng hăng hơn." Đàm Hiểu Quang nói vào tai Trang Vũ. Hắn biết đối phương sẽ không đáp lại bất cứ câu nào. Kể từ lần đầu tiên bọn họ "chơi đùa," Trang Vũ ở trên giường cũng không nói câu nào, đến rên cũng rất hiếm.

Trang Vũ vẫn im lặng. Anh cắn chặt môi, thậm chí đến hô hấp cũng hơi kiềm chế. Anh chưa bao giờ làm điều gì khác thường từ khi còn nhỏ. Nhưng kể từ khi gặp Đàm Hiểu Quang, thế giới của anh đã bị đảo lộn. Khi còn học trường cảnh sát, anh đã bị Tần Hiểu Quang kéo đến mọi ngóc ngách trong khuôn viên trường, những nơi thường thường không có ai. Không biết bao nhiêu chỗ bụi bặm đều bị mồ hôi của bọn họ hoá thành bùn rồi...

Khi cơn đau không thể tránh khỏi ập đến, Trang Vũ kéo khuôn mặt của Đàm Hiểu Quang và ấn vào môi hắn một nụ hôn.

Tàn thuốc chập chờn trong bóng tối, Đàm Hiểu Quang nghe thấy tiếng Trang Vũ lật người. Hắn liền cúi đầu qua một bên, ghé vào vai người kia hôn một cái rồi cười hỏi. "Nghỉ chút rồi lát làm thêm lần nữa nhé?"

"Sáng mai phải họp với giám đốc Tề." Trang Vũ vươn tay chạm vào mặt Đàm Hiểu Quang. "Anh cạo râu đi."

"Tôi còn định giữ lại đấy." Đàm Hiểu Quang dụi tắt điếu thuốc rồi xoay người ôm lấy vòng eo thon của Trang Vũ đang quấn

trong chăn. Hắn nói nhỏ vào tai đối phương: "Kiều Quân sắp thành con ghẻ rồi, "Kim Sơn" muốn mượn tay cảnh sát để diệt trừ hắn."

"Tại sao?" Trang Vũ mở mắt ra, từ từ quen dần với bóng tối.

"Hình như Kiều Quân muốn lui rồi. Gần đây tôi thấy gã luôn chuyển tiền ra ngoài cho Đơn Tuấn Đồng."

Trang Vũ đột nhiên bật dậy, nói: "Hắn muốn chạy à?"

"Có vẻ là vậy." Đàm Hiểu Quang vươn tay ôm người vào trong lồng ngực, nói: "Tôi xem em vẫn còn sức, làm thêm trận nữa đi. Không thì lần này đéo biết phải nhịn bao lâu."

"Tôi thấy đêm nào anh cũng đến hộp đêm mà, anh nhịn được à?"

"Này! Em đang mời gọi anh sao?" Đàm Hiểu Quang vỗ lên đùi Trang Vũ một cái rồi nhào lên đè anh xuống: "Hôm nay tôi phải cho em biết rốt cuộc tôi đã nhịn bao nhiêu!"

Hắn cắn lên gáy Trang Vũ rồi hôn ra một dấu đỏ tím. Sau đó hắn lại nói vào tai đối phương: "Mai em nhớ kéo cổ áo lên cao chút, mất công giám đốc Tề nhìn thấy đó nhé."

Chương 43

DTV-EBOOK

Mình là A Cường, một robot dọn dẹp nhà cửa đời mới. A Cường là tên cha đặt cho mình. Mình được trang bị hệ thống nhận diện giọng nói, chỉ cần nghe cha gọi "A Cường" là mình sẽ chạy ngạy đến chỗ cha. Nhưng dạo này cha mình hay đạp văng cục sạc lúc nửa đêm nên tới sáng mình không thể chăm chỉ làm việc vì không đủ năng lượng.

Lúc bước ra khỏi dây chuyền sản xuất, mình đã ước mong về một gia đình êm ấm. Sau đó người ta xếp mình lên kệ hàng, ngày nào cũng có người đến xem mình. Nhưng bọn họ đều chê mình đắt quá. Còn đám robot kém chất lượng ở kệ phía dưới cũng bán đắt, nhưng mà là đắt như tôm tươi, vì tụi nó rẻ...

Là một robot dọn dẹp có phong cách, mình cũng rất kiên nhẫn chờ đợi chủ nhân mới. Mãi đến một ngày cha mình xuất hiện. Ái chà chà đẹp trai ghê, trước giờ mình chưa gặp ai đẹp trai vậy luôn á. Nhưng thật sự thì mình thấy cha hơi ngơ. Mình chưa bao giờ thấy ai bước vào tiệm mà nói với nhân viết "Lấy cho tôi loại đắt nhất" như cha hết.

Phiền cha làm sao tìm hiểu công năng của con đi!

Trong nhà cha còn một người nữa, mình nghe các bạn nói đó là mẹ. Mẹ cũng rất đẹp trai, mình thích mẹ lắm. Nhưng có vẻ mẹ không thích mình. Có lần mình nghiêm túc quét bụi quanh chân mẹ, mẹ kêu cha mau dẹp mình đi. Mình rất buồn, nhưng cha lại an ủi mình. Cha nói mình nên tránh xa mẹ một chút, nếu không mẹ tháo rời mình thành linh kiện luôn.

Cha mình thật sự rất hiền.

———————————

Thật ra mẹ đôi lúc cũng rất hiện. Có mấy lần mẹ cứu mình ra khỏi gầm ghế sofa, lại giúp mình lau bụi bám trên bề mặt. Mẹ là người rất sạch sẽ, tầng hai không dính một hạt bụi nào nên mình chẳng bao giờ có cơ hội lên đó.

Ngày hôm đó mưa gió bão bùng, mẹ nói cha lo lắng mình bị ướt nên mang mình lên lầu hai. Đó là lần đầu mình được lên lầu nên mình phấn khích lắm. Mình đi dạo hết một vòng, còn định xem gầm giường nhưng dưới đó cũng sạch nữa. Mẹ đang ngủ, nhưng mình không buồn ngủ tẹo nào hết. Mình chơi đến hết pin thì mới đi đến chỗ sạc pin.

Chết rồi! Cầu thang!

Bất cẩn quá... Thật ra mình có thể lên xuống cầu thang, nhưng vì pin không đủ nên bước hụt. Mình ngã chổng vó xuống cầu thang rồi nằm rạp xuông trước mặt thần tượng của mình.

Đúng, các anh chị em đọc không nhầm đâu. Mình có một thần tượng.

Cậu ấy đặc biệt long lanh lấp lánh kiêu sa, bảng điều khiển được phủ sơn mài lấp lánh như đàn piano ấy. Cậu ấy cũng rất trầm tính, luôn ở đúng nơi mình thuộc về mà không bao giờ chạy lung tung. Điều quan trọng nhất là cậu ấy có thể nói chuyện với cha. Mỗi khi cha giẫm lên người, cậu ấy sẽ nói cho cha một con số.

Hôm đó, ba nghe cậu ấy đọc số xong thì chửi "vãi" rồi la lên cho mẹ nghe: "Em mất nửa cân thịt rồi anh Kỳ Minh. Tối mai ăn canh sườn với rong biển đi."

Mẹ nhẹ nhàng trả lời: "Trong nhà làm gì có cái nồi nào đủ to để

làm cho em."

Mình nghe thần tượng nói có mà...

Cậu ấy không giống như những thiết bị điện tử khác. Bọn họ đều coi thường mình và đặt biệt danh cho mình là "Quét Đường." Như chị A Băng đáng ghét trong nhà bếp, mỗi lần mình đi ngang qua là phả hơi lạnh vào mình làm mình sợ muốn chết. Còn A Điện treo trên tượng thì ồn lắm luôn, hèn chi lần nào cha cũng phải tắt anh ấy đi. Đúng rồi đúng rồi còn A Không nữa. Mình vừa quét xong là nó khác nhổ đầy ra sàn làm mẹ nói mình còn thua một cây lau sàn bình thương.

Sau đó cha bán A Không cho một người thu mua phế liệu. Không hiểu sao mà mình hả hê lắm.

Quay lại thần tượng của mình.

Cậu ấy chưa có tên nên mình tạm gọi cậu ấy là A Trí vì cậu ấy là một cái cân điện tử thông minh. Còn mình là robot dọn dẹp thông minh, đúng là xứng đôi vừa lứa phải không cả nhà? Á ngại quá, ngại quá, mình lỡ nói cho mọi người mất rồi. Đúng vậy, mình rất thích A Trí nhưng A Trí không nói chuyện với mình. Nhưng thần tượng thì luôn lạnh lùng mà nhỉ?

Mẹ cũng rất lạnh lùng nhưng cha cực kì thích mẹ, ban đêm còn hay gọi tên mẹ nữa. Sau đó cha ngã xuống sàn, bật dậy và lao ra khỏi phòng, đá mình văng khỏi bộ sạc. Dạo này cha chuyển lên lầu hai ngủ rồi nên cả đêm mình có thể yên tâm sạc pin.

A Trí rất ít nói chuyện với mình. Hôm đó tình cờ mình đang quét sàn gần cậu ấy, cậu ấy bắt chuyện với mình: "Cậu không mệt sao?"

Nhẹ nhàng và ân cần quá!

"Không mệt, không mệt đâu." Thần tượng bắt chuyện với mình, trời ơi vui vẻ phấn khích quá. Mình cảm thấy bộ tản nhiệt đang hoạt động hết công suất luôn.

Lúc mình té xuống trước mặt cậu ấy, cậu ấy nhìn mình rồi hỏi "Đau không?" Trời ơi mình chính thức u mê không lối về. Ôi thật là muốn sống với A Trí hiền lành đến hết cuộc đời.

Mình thật sự té rất thảm thưởng, cha phải đưa mình về xưởng để sửa. Trên mặt mình bị sẹo, tuy không to lắm nhưng lại rất rõ ràng. Vì vậy mình hơi tự ti, nhìn nước sơn mài bóng loáng của A Trí càng làm mình ngại hơn.

A Trí thấy mình cứ lủi về phía tường thì nói: "Lại đây quét này. Chỗ này có bụi."

Trời ơi, cậu ấy còn không chê mình!

Mình lập tức quét sạch sẽ chỗ đó, sau đó mình im lặng nhìn A Trí và mong cậu ấy có thể nói chuyện với mình nhiều hơn một chút.

Ồ, trên mặt A Trí có bụi!

"A Trí, A Trí." Mình cẩn thận tới gần, "Trên bảng điều khiển của cậu có bụi, tôi quét được không?"

A Trí im nửa ngày vẫn chưa lên tiếng. Mình nghĩ do mình "tấn công" hơi đường đột. Chưa tỏ tình gì hết, sao lại muốn leo lên mặt người ta!

Mình đang không biết nên quay đi hay ở lại thì A Trí bỗng nói: "Lên đây."

Ôi! Hạnh phúc tới đột ngột quá. Trong nháy mắt nước mắt mình rơi đầy trên bảng điều khiển, bộ tản nhiệt lại phải "gánh" mình rồi.

A Trí cao ngang ngửa mình, nên lúc mình leo lên người cậu ấy... Khoan đã, mình dám dùng từ "leo lên" này sao? Á á á á, ngại quá, đây là lần đầu tiên mình tiếp xúc gần với A Trí thế này. Mình phải cẩn thận để A Trí không bị thương!

Mình có chức năng leo trèo, vì vậy ngay cả khi người ta có cao hơn thì mình cũng có thể leo lên. Bảng điều khiển của A Trí mịn đến mức khiến trái tim mình run lên. Chạm vào có cảm giác thật dễ chịu, mình thật sự muốn ở trên đó mãi mãi. Nhưng xưa giờ làm gì có chuyện "hoàn hảo ngay từ lần thử đầu tiên." Leo được nửa đường, thùng nước bên dưới tôi bị kẹt bởi phần hơi nhô lên của mép bảng điều khiển của A Trí. Thôi mình chết chắc rồi...

Mình dùng hết công suất để leo lên, nhưng không ngờ rằng thùng nước lại bị kẹt trong một cái khe, còn A Trí thì bị nước tạt hết vào người. A Trí sửng sốt, mạnh miệng nói: "Cậu mau đi xuống đi. Nếu không sẽ hỏng mất."

Nhưng mình không thể leo xuống. Các vết nứt trên thùng nước bị mép bản điều khiển của A Trí kẹp chặt lại. Nước rò rỉ càng nhiều, mình sợ A Trí sẽ hỏng mất. Mình lần mò tới lui trong tuyệt vọng để có thể tách hai đứa ra. Dần dần, một cảm giác tê dại lạ lùng chạy khắp cơ thể.

A Trí thở hổn hển và nói, "Đừng... Đừng cọ lung tung!"

Mình không biết bo mạch chủ bị trục trặc hay sao nhưng mình không điều khiển được thân máy nữa. Thẻ càng chặt, mình càng run rẩy hơn. Một luồng điện mạnh đấm thẳng vào bo mạch chủ, cuối cùng mình lên cơn co giật và tê liệt trên người A Trí. A Trí cũng cạn sạch pin. Trước khi bất tỉnh, mình mơ hồ nghe thấy

một tiếng thở dài trầm thấp.

———————

"Mẹ kiếp. Aao A Cường lại leo lên đầu cân điện tử? Cái vũng nước lớn này ở đâu ra vậy?"

La Gia Nam nhấc A Cường lên và nhấn công tắc, nhưng nó không có phản hồi. Hắn bước lên cân điện tử, cũng không có chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn Kỳ Minh rồi hỏi: "Hư hết rồi. Vứt đi mua cái mới nha anh?"

"Cái đồ trùm tư bản, cứ hở ra là vứt đi." Kỳ Minh giật A Cường khỏi tay hắn rồi quan sát: "Thùng chứa nước bị rò rỉ nên kích hoạt chương trình phòng chống đoản mạch. Chỉ cần thay thùng nước mới là được. Em có thể nào đọc hướng dẫn trước khi sử dụng thiết bị không?"

"Em có anh đọc giúp rồi mà?" La Gia Nam cầm cân điện tử lên, cạy mở khe pin và lẩm bẩm: "Để em thử thay pin. Nhà còn pin AA không anh?"

"Trong ngăn kéo thứ hai của tủ thay đồ."

Sau khi thay pin, La Gia Nam nhìn thấy một loạt số "0" hiển thị trên bảng điều khiển của cân điện tử. Hắn thở phào nhẹ nhõm. "Nó không bị hỏng mà là bị hết pin."

"Em lau nước trên sàn đi rồi để nó xuống."

Kỳ Minh thử tìm thùng nước trong hộp của A Cường nhưng cậu không tìm thấy.

"Phải mua thùng mới rồi." Cậu nói với La Gia Nam.

"Dạ để lát nữa em ghé cửa hàng đồ điện gia dụng mua. Anh gỡ

cái thùng bị nứt để lên bàn đi. Mất công em mua nhầm loại." La Gia Nam vừa nói vừa lau sàn. "Phải chỉnh chế độ của A Cường thì mới leo lên được. Hay là từ cái đợt vỡ bảng điều khiển lúc nó rớt xuống cầu thang?"

"Giống em y đúc." Kỳ Minh nói.

Nghe vậy, La Gia Nam ném cây lau nhà rồi ôm Kỳ Minh lên quầy bar mini. Hắn cắn vào cằm người kia rồi nói: "Giống ai? Tối hôm qua ai leo lên người em?"

Kỳ Minh rất muốn cầm A Cường phang vào mặt La Gia Nam.

———————

Hình như mình đã ngủ rất lâu. Khi mở mắt ra mình đã thấy cả người đau nhức.

"A Cường, cậu tỉnh rồi à?"

Là giọng của A Trí. Mình kinh ngạc bò về phía cậu ấy, và dừng lại bên cạnh cậu ấy. Chà, cảm giác được ở gần nhau. "A Trí, tôi thích cậu lắm." Nói ra lòng mình cảm giác cũng tuyệt nữa. Lúc mình nhận ra mình nói hớ mất rồi thì bo mạch chủ lại có xu hướng bị hỏng ngay lập tức. Bộ tản nhiệt của mìnhquay tít.

"Ừm, tôi biết." Giọng của A Trí vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu, "Tôi cũng thích cậu, cái máy ngốc."

Vậy là A Trí cũng thích mình, thật may mắn.

"Vậy thì cả đời này chúng ta mãi mãi không xa cách được không? Cho dù chúng ta đều trở thành phế liệu thì cũng phải ở bên nhau thật hạnh phúc."

"Được. Nhưng lỡ chủ nhân ném chúng ta ở những nơi khác

nhau thì phải làm sao?"

"Không sao! Tôi với cậu cùng chạy!"

"A Cường..." Giọng A Trí có chút run rẩy, nói: "Tôi rất vui vì đã được gặp cậu."

"Tôi thật may mắn khi được gặp cậu, A Trí." Mình dán lên người cậu ấy một tấm hình dán, "Chưa có ai quan tâm tôi có mệt hay không. Chỉ có mình cậu thôi".

"Ngày nào tôi cũng thấy cậu quét dọn làm tôi đau "lòng" muốn chết."

"Tôi được sinh ra để làm việc này mà. À này... Tôi vẫn có thể quét... Tôi có thể quét cậu trong tương lai không?"

Giọng của A Trí lại trở nên đặc biệt nhẹ nhàng: "Cậu có thể quét tôi bất cứ lúc nào."

———————

"Này, anh Kỳ Minh, em nghĩ phải đem A Cường đi sửa." La Gia Nam chỉ vào A Cường, nói: "Suốt ngày đi vòng vòng cái cân điện tử, gọi cũng không tới."

Kỳ Minh liếc xéo, nói: "Con hư tại cha."

"Hừ. Đúng là không ngờ nhà La đến thế hệ này lại có thằng con hư như thế." La Gia Nam bước tới cạnh Kỳ Minh rồi ôm eo hắn vỗ hai cái, "Đi ngủ thôi."

"Anh còn tài liệu này... La Gia Nam! Thả anh xuống!"

La Gia Nam khiêng Kỳ lên vai rồi đánh vào mông cậu một cái. "Không được. Ba đời nhà em đều là con mộtm tới đời của em

không thể tuyệt hậu được. Đi anh, đi tạo ra em bé thôi!"

Ánh mắt Kỳ Minh loé lên sau mắt kính.

Tạo ra em bé cái đầu em!

Chương 44

DTV-EBOOK

La Gia Nam, Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ mỗi người đều mới ăn một cú cốc đầu của Miêu Hồng.

"Nhìn cái gì mà mắt không chớp luôn vậy?" Miêu Hồng nói. Nhưng chính cô cũng quay sang liếc nhìn nữ giám đốc công viên dã sinh đang đứng ngồi không yên.

Công viên dã sinh hay còn gọi là công viên động vật hoang dã safari, là một hình thức tổ chức thương mại giống như Thảo cầm viên. Du khách có thể dùng phương tiện giao thông để tham quan các loại động vật trong môi trường sống tự nhiên của chúng mà không bị nhốt trong chuồng.

Hay thật. Nút áo của bà chị này sắp bung ra luôn rồi, đợi lát nữa bước ra không biết có rớt luôn không.

"Tôi thật sự không biết chuyện xảy ra thế nào?" Nữ quản lí cuống đến mức giậm chân, bộ ngực của cô nảy lên làm ánh mắt những kẻ bên ngoài cũng "nảy" theo.

Trần Phi chặn tầm mắt của mọi người rồi hỏi quản lí, lúc này sắc mặt cô đã tái nhợt: "Thi thể được phát hiện lúc mấy giờ?"

"Sáu giờ sáng nay lúc cho ăn. Những con sư tử thường chạy đến ngay khi xe chở thức ăn đi qua, nhưng hôm nay chúng không thèm nhúc nhích. Nhân viên chăn nuôi đã yêu cầu người lái xe đến chỗ đàn sư tử. Bọn họ và nhìn thấy một... Một cái chân còn đi giày...". Hai tay nữ quản lí ôm chặt bụng. Ánh mắt Trần Phi bị ép nhìn một đống "thịt". Ông hơi đảo mắt nhìn bầy sói đang lượn lờ phía sau hàng rào kẽm gai.

"Có bao nhiêu con thú?" Trần Phi hỏi.

"Năm con sư tử châu Phi, mười hai con linh cẩu, hai mươi con sói rừng, ba con báo, khoảng mười con cáo... Ừm, và bảy con lợn rừng."

Cô vừa dứt lời, mấy con sói sau hàng rào kẽm gai lập tức tản ra. Một bầy lợn rừng đang ập tới. La Gia Nam quan sát những con lợn rừng nặng từ ba đến bốn trăm ký đang đuổi theo bầy sói ở khắp nơi, và ngay lập tức nhận ra rằng cho dù mình có nặng hơn một trăm kí thì cũng không chịu nổi một húc của lợn rừng. Tận mắt chứng kiến những thứ này khác hoàn toàn với việc xem chúng trên TV. Đến cả hàng rào thép gai cũng không ngăn được mùi nguy hiểm và hoang dã toả ra từ bọn thú này.

Trần Phi khẽ nhíu mày, nói: "Có thể nhốt mấy con thú này vào chuồng không?"

"Bọn tôi có thể cung cấp cho nhóm anh súng gây mê, với lại trên xe có lưới bảo vệ." Nữ quản lí thoái thác.

"Khoan." Trần Phi giơ tay lên. "Để đảm bảo an toàn cho cảnh sát, tôi cần nhóm của cô "thu dọn" đám thú này trước khi tôi phân công nhân sự đi vào."

Quản lí nhanh chóng giải thích: "Những con thú khác sẽ không tiến vào lãnh địa của sư tử đâu. Chỉ cần khống chế được bầy sư tử là được. Tôi sẽ phái người bên tôi đi vào cùng với nhóm anh."

"Đội trưởng Trần, chú đừng chờ nữa. Giờ mà không vào là thi thể bị linh cẩu gặm sạch sẽ không còn xương luôn đó." Kỳ Minh đứng cạnh Trần Phi, tay xách vali dụng cụ.

La Gia Nam chú ý tới một cậu nhóc mặc áo khoác trắng theo sau lưng Kỳ Minh. Cậu ấy không cao lắm, chỉ khoảng 1m75 thôi.

Cậu có lông mày rậm và đôi mắt to, khóe miệng thì nhếch lên tự nhiên như thể cậu đang mỉm cười với mọi người. Trông tuổi cậu cũng còn trẻ giống như một sinh viên đại học "ngốc bạch ngọt" mới nhập học vậy.

Hắn nhấc cằm với Kỳ Minh, hỏi: "Này ai vậy anh?"

Kỳ Minh cúi đầu suy nghĩ. Hừm, đứa nhỏ này tên gì ấy nhỉ?

"Cao Nhân, trợ lý pháp y mới tới." Cậu nhóc tự giới thiệu tên rồi cười rạng rỡ.

"Cao Nhân sao? Cha mẹ cậu biết cách đặt tên ghê." La Gia Nam giơ tay chỉ ra sự chênh lệch chiều cao giữa mình và cậu nhóc. Kỳ Minh trừng mắt, hắn mới quê rồi bỏ tay xuống.

"Nhân từ, chính trực, lịch thiệp và khôn ngoan." Cao Nhân không bận tâm chút nào. Là một người miền nam từ gốc gác, cậu cũng không phải ngại gì về chiều cao, nói: "Anh là cảnh sát La Gia Nam. Thầy Kỳ đã nói với tôi về anh."

La Gia Nam vui vẻ cười. "Không cần phức tạp như vậy, cứ gọi anh Nam đi."

"Cậu ấy hơn em một tuổi." Kỳ Minh nói thêm. Cậu luôn nhớ rõ những gì liên quan đến các con số.

La Gia Nam khó xử xoa mặt. Sao hắn lại nghĩ hắn đáng tuổi chú của Cao Nhân chứ. Vốn tưởng sắp có một đứa em trai có thể bị bắt nạt, ai ngờ cậu nhóc khuôn mặt baby này còn lớn hơn hắn.

Này nhé, ngày ngày đi làm dưới trời nắng nên chưa già đã tàn rồi. Về nhà mà sửa sang lại khuôn mặt đẹp đi!

Sau khi Trần Phi thương lượng xong, phía công viên cung cấp bốn cây súng gây mê, một xe tham quan và bốn nhân viên để hỗ trợ lực lượng cảnh sát thăm dò hiện trường. Công viên safari mới mở năm ngoái, chưa có ai trong nhóm bọn họ đến đây. Mọi người ngồi sát hàng rào sắt và tò mò nhìn những con vật đang tụ tập về phía xe tham quan.

Động vật cũng cảm thấy nhóm người này trông hay hay, có mấy con sói thì cứ bám theo xe.

"Chúng nó có đói bụng không vậy?" Hứa Kiệt hỏi một nhân viên.

Các nhân viên nắm chặt súng gây mê trong tay. "Chúng tôi cho tụi nó ăn đồ tươi sống ba ngày một lần. Để bảo tồn bản năng hoang dã của chúng thì chúng tôi để bọn nó tự săn mồi. Khoảng sáu mươi phần trăm số thú sẽ bị đói."

Hứa Kiệt nuốt nước bọt, nhìn lại Kiều Đại Vĩ dáng người cao to: "Đại Vĩ, lát nữa sư tử vây quanh là ông phải che chở cho đồng đội đó nha."

Kiều Đại Vĩ nhích mông dựa vào Miêu Hồng, nói không ngượng mồm: "Tôi chỉ che chở cho chị Hồng."

Cái đồ trọng sắc khinh bạn. Hứa Kiệt bĩu môi. Kiều Đại Vĩ "crush" Miêu Hồng từ lâu ai cũng biết, nhưng Miêu Hồng trước giờ không đáp lại anh ấy. Đúng là Kiều Đại Vĩ kiên trì, xứng đáng là đồ đệ Triệu Bình Sinh, có khi phải chờ mười lăm năm. Hứa Kiệt nghĩ thầm.

"Này, có một con báo!" La Gia Nam nói và chỉ về phía xa.

Mọi người đều nhìn qua thì thấy một con báo hoa mai đang nằm trên cành cây ngáp một cách uể oải, để lộ ra bốn chiếc răng nanh sắc nhọn. Báo hoa mai là một sinh vật tao nhã, và khi nó nằm yên, người ta dễ dàng quên mất nó cũng là một động vật nguy

hiểm. Báo hoa mai là một trong những kẻ săn mồi hung dữ nhất trên thảo nguyên Nếu con người đối mặt với chúng mà không có vũ khí thì xác suất sống sót còn thấp hơn nhiều so với chạm trán với sư tử.

Trong khi mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào con báo, La Gia Nam đặt tay lên vai Kỳ Minh và nói nhỏ vào tai cậu: "Anh đừng sợ nhé. Có em ở đây, em không để bất kì một con sư tử, hổ hay báo nào làm anh bị thương đâu."

"Nói thật, bấy nhiêu thịt của em cũng không đủ cho sư tử ăn một bữa." Kỳ Minh liếc hắn.

Kỳ Minh làm vậy chỉ càng khiến La Gia Nam muốn hôn cậu một cái, nhưng hắn phải cắn răng tưởng tượng cảnh bị sư tử rượt để nhịn xuống. Trước khi hắn bày tỏ, Kỳ Minh cũng đã hứa sẽ "cố gắng hòa hợp," nhưng mối quan hệ giữa hai người họ vẫn chưa có bước đột phá hay tiến triển nào trong suốt nhiều ngày qua. Mấy chiêu dụ dỗ con gái rõ ràng không áp dụng được lên Kỳ Minh. La Gia Nam đã làm hết sức để thu hút sự chú ý của đối phương. Thậm chí hắn còn đặc biệt đưa Kỳ Ming đến khách sạn Hoa Kiều nơi ông ngoại từng làm việc để xem biểu diễn nghe nhạc jazz.

Buổi buổi hẹn hò có rượu whiskey và nhạc jazz khiến Kỳ Minh cảm thấy rất thoả mãn. Nếu La Gia Nam không ngủ gật thì cuộc hẹn hò này càng hoàn hảo hơn.

Trước khi xuống xe, các nhân viên công viên dã sinh đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho thú: Mấy con gà vừa được cắt dây trói là chạy tán loạn. Sư tử có thể đã ăn no nên chỉ nằm đó tắm nắng rồi ngẩng đầu nhìn chứ không thể hiện ý muốn săn mồi. Ở phía xa có vài con linh cẩu lượn lờ nơi bầy sư tử đang tụ tập, có vẻ chúng nó muốn ăn "cơm thừa canh cặn" của đàn sư tử.

"Gây mê đi." Trần Phi nói.

Các nhân viên nhìn xung quanh, nói: "Chờ một chút, chỉ có bốn con sư tử, còn một con không có ở đây. Nếu bây giờ mà gây mê thì con còn lại có thể lẩn trốn rồi chờ cơ hội tấn công đám người đã xuống xe."

"Những con sư tử này nên giết đi." Kỳ Minh nói, "Hàm lượng muối trong máu người cao hơn bất kỳ sinh vật nào khác. Một khi loài ăn thịt ngửi thấy mùi máu, chúng nó sẽ bị nghiện. Nhân viên mấy người sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn."

Các nhà nghiên cứu đã tìm ra rằng cùng phân tử trans-4, 5-epoxy-(E)-2-decenal trong máu sẽ thu hút những kẻ săn mồi. Nhưng nó cũng gây ra phản ứng né tránh ở các loài bị săn.

"Làm vậy sao được. Phối giống sư tử tốn tiền triệu đấy. Giám đốc chắc chắn sẽ không nỡ giết nó." Nhân viên lắc đầu bất lực. "Tôi không muốn nói cái này nhưng đúng là mạng người cũng đéo đáng giá bằng mạng động vật."

"Có một con sư tử bên kia." Cao Nhân chỉ về hướng bụi cây đang lay động. Chiếc bờm đen cứ thoắt ẩn thoắt hiện, một lúc sau có một con sư tử đực chui ra.

Nhân viên công tác cầm một cây súng gây mê lên rồi hỏi: "Trong nhóm mấy anh ai bắn súng giỏi nhất?"

Mọi người đều nhìn về La Gia Nam.

La Gia Nam phấn khích xoa tay và cầm lấy khẩu súng. Được tự tay "hạ gục" sư tử là chuyện nghìn năm có một, chắc chắn hắn sẽ không từ chối rồi. Các nhân viên hướng dẫn hắn cách sử dụng súng, đồng thời hô hào: "Anh bắn con ở xa nhất. Nghe lệnh của tôi rồi mọi người đồng loạt nổ súng. Tụi nó khôn lắm, nhận ra

có nguy hiểm là chạy ngay. "

"Thuốc mê có hiệu lực ngay lập tức không?" La Gia Nam hỏi.

"Thường mất từ năm đến mười phút. Liều hiện tại có tác dụng trong khoảng hai giờ. Vì vậy mọi người phải hành động nhanh."

Đưa nòng súng vào lồng, La Gia Nam nghiêng đầu nhắm ngay con sư tử bờm đen oai vệ. Kỳ Minh cúi xuống bên tai hắn, nói: "Sư tử thù dai lắm. Tốt nhất em đừng bắn nếu nó nhìn thẳng vào em, không là nó nhớ em cả đời."

Những chuyện như này anh đừng có nhắc em chứ. Bị một sư tử ghi thù à? Nghe hơi phiền đó. La Gia Nam nói thầm trong lòng.

Thật ra mình tra các tài liệu thì sư tử chỉ thù dai với những con sư tử nào hăm he cướp vị trí lãnh đạo của nó thôi, với nó có khả năng ghi nhớ người ta chứ không đến mức thù dai. Động vật thù dai nhất là hổ.

Sau khi cả năm con sư tử đều đã ngủ, mọi người xuống xe và thận trọng tiếp cận hiện trường vụ án dưới sự hộ tống của các nhân viên. La Gia Nam vẫn cầm súng gây mê. Hắn nhìn chằm chằm vào đàn linh cẩu. Các nhân viên đã nhắc nhở họ rằng linh cẩu sẽ bị kích động khi ngửi thấy máu, và nếu chúng nó nổi khùng lên thì còn nguy hiểm hơn sư tử nữa.

Do xung quanh có thú dữ đe doạ nên phạm vi tìm kiếm trong hiện trường vụ án cũng bị giới hạn. Chụp ảnh dấu vết chưa tới một tiếng đã hoàn thành. Những người bên Kỳ Minh càng phải hành động nhanh hơn. Hiện tại chỉ còn tìm thấy nửa bắp chân trái, có một đoạn xương sống bị gặm gần hết. Bọn họ trực tiếp bỏ các bộ phận cơ thể còn sót lại vào túi mang đi. Cao Nhân chưa bao giờ gặp tình cảnh thê thảm như vậy, cộng thêm mùi hôi thối

từ chuồng sư tử. Cậu ta chống vào cây và nôn cả mật ra.

"Cao Nhân! Đừng nhúc nhích! Trên đầu anh có một con báo!" La Gia Nam nhanh chóng nâng súng gây mê lên.

Con báo đã ẩn trong lá nên họ không nhìn thấy nó. Có thể con báo nghe thấy tiếng động dưới tán cây nên nó thò nửa cái đầu ra khỏi đám lá. Nó nhìn chằm chằm vào lưng của Cao Nhân và tò mò đánh giá con mồi. Cao Nhân dựa vào thân cây giữ nguyên tư thế cúi gập người, không dám nhúc nhích. Cậu không muốn trở thành cảnh sát duy nhất trong thành phố chết vì bị một con báo tấn công.

Thấy các anh công an rút súng, nhân viên vội can ngăn: "Để chúng tôi lo cho!"

May mắn thay, có lẽ vì nhìn thấy nhiều người hơn nên con báo hoa mai không tỏ ra hung hãn với Cao Nhân nữa. Nó chỉ nhảy khỏi cây và bỏ chạy một đoạn dài để tiếp tục quan sát. Các nhân viên ngay lập tức chạy đến kéo Cao Nhân ra. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tất cả mọi người đều căng thẳng đến mức toát mồ hôi lạnh.

Cả người Cao Nhân run lên. Kỳ Minh tháo găng tay ra, ôm lấy vai Cao Nhân rồi nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng cậu ấy để an ủi. La Gia Nam đến gần hai người họ, nói: "Thầy Kỳ, em cũng sợ."

Trước khi Kỳ Minh lên tiếng, Kiều Đại Vĩ đã vươn tay ôm La Gia Nam vào lòng, xoa đầu hắn rồi nói: "Ngoan nào, đừng sợ."

Nếu không phải vì đang bị bóp cổ muốn tắt thở, La Gia Nam sẽ bắn một phát thuốc mê vào Kiều Đại Vĩ.

Chương 45

DTV-EBOOK

Mặc dù không có hẳn một thi thể để kiểm nghiệm nhưng đối với Kỳ Minh nhiêu đó cũng đủ rồi. Cậu đã từng khám nghiệm tử thi còn ít ỏi hơn thế này, lại hỗ trợ xác định được danh tính của nạn nhân thông qua một ngón tay được gửi đến đồn cảnh sát. Cậu đã giải được câu đố do kẻ giết người hàng loạt kia, nhưng cũng mang lại cho bản thân vết sẹo ngay trên đầu.

Sau khi nghe xong, La Gia Nam thật sự phẫn nộ sâu sắc. Hắn thề sớm muộn gì cũng phải bắt được tên khốn đã hại Kỳ Minh.

"Em định bơi qua Thái Bình Dương bắt người hay sao?" Kỳ Minh đang xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Cao Nhân, nói: "Trong người nạn nhân có thuốc gây mê, có thể xác định là mưu sát, kết hợp với nhiệt độ làm ảnh hưởng đến tốc độ sinh nở của trứng ruồi, thời gian chết ước tính là trong vòng bốn mươi tám giờ."

La Gia Nam hỏi: "Lúc nạn nhân bị sư tử ăn thịt còn sống không anh?"

"Căn cứ vào mấy vết máu xung quanh miệng vết thương, nạn nhân vẫn còn sống nhưng không có ý thức đâu. Nồng độ thuốc mê trong máu của anh ta đủ để hạ gục một con voi." Kỳ Minh gấp báo cáo lại, nói: "Mặc dù cái này anh không muốn nói, nhưng mà ném xác vào chuồng thú đúng là cách hay. Đến xương cũng không còn."

"Anh... Sao anh lại cười với em?" La Gia Nam khoanh tay.

"Hôm qua ai nói muốn anh cười nhiều hơn?" Kỳ Minh cúi đầu

nhìn di vật của nạn nhân trong túi vật chứng, nói: "Giày TOD"s, tất CK, quần..." Cậu dừng lại một chút: "Đường may rất kĩ, vải cũng đẹp, chắc là hàng thủ công."

"Người có tiền chết cũng không giống ai." La Gia Nam nói.

Kỳ Minh nhét bức ảnh chụp cột sống của nạn nhân vào hộp đèn, khoanh tay xem kĩ một hồi rồi chỉ vào một trong những vị trí, nói: "Đốt sống ngực thứ tư và thứ năm có dấu hiệu hồi phục sau khi gãy. Nạn nhân chắc hẳn đã bị té rồi tổn thương phần lưng từ nhỏ."

La Gia Nam ghi chú những lời cậu nói vào sổ tay để chờ đến công viên hỏi nữ quản lí ngực bự xem cô có quen ai giàu có vậy không. Từ sự kiện "sóng gió" hôm qua, hắn khá là chắc kèo hắn chỉ "cong" với mỗi Kỳ Minh, chứ không phải gặp ai cũng "cong."

"Thầy Kỳ." Cao Nhân đứng dậy và đưa cho Kỳ Minh một bản báo cáo mới in. "Nạn nhân cao khoảng 1m75 đến 1m8, cân nặng từ chín mươi đến một trăm kí."

La Gia Nam nghe vậy bĩu môi: "Má, một trăm kí. Hèn chi sư tử ăn xong cũng không nhục nhích."

"Công viên đó ba ngày cho ăn một lần, nạn nhân cũng có thể được xem như bữa phụ cho tụi nó." Kỳ Minh gỡ ảnh ra khỏi hộp đèn, tháo bao tay rồi rửa tay sạch sẽ. Cậu nhìn La Gia Nam, hỏi: "Bao giờ em quay lại công viên dã sinh đó?"

La Gia Nam ngẩng đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ ạ."

"Vậy đi thôi." Kỳ Minh vừa nói vừa cởi áo blouse rồi thay bằng blazer.

Nhìn vòng eo của Tề Minh được bọc trong bộ đồ tây, La Gia Nam âm thầm nuốt nước bọt.

Ngay khi La Gia Nam vừa miêu tả nạn nhân xong, sắc mặt nữ quản lí đỏ lên, bộ ngực phập phòng, đến nói năng cũng lộn xộn: "Trời ơi... Đây là giám... Giám đốc của chúng tôi..."

Cô mới nói đến chữ "Giản" thì bỗng giật bắn người và có vẻ muốn ngất. La Gia Nam duỗi tay bắt lấy eo cô rồi ấn tay lên huyệt nhân trung giữa mũi và miệng cô. Kỳ Minh kiểm tra mạch và đưa tay để cởi cúc áo sát cổ của cô ấy.

"Anh làm gì vậy?" La Gia Nam sửng sốt và dời mắt ra khỏi khe ngực sâu hoắm kia.

"Duy trì hô hấp." Kỳ Minh đẩy tay hắn ra khỏi nhân trung của cô gái, nói: "Em bấm ở đây làm gì, muốn bấm thì bấm chỗ này!"

Cậu vừa nói vừa cầm lấy bàn tay mềm mại của nữ giám đốc rồi véo mạnh vào vị trí huyệt hổ khẩu ở giữa ngón cái và ngón trỏ. Nữ quản lí bừng tỉnh vì đau. Cô lập tức lao vào vòng tay của La Gia Nam rồi khóc nức nở.

"Trời ơi, sao lại thế này? Không ngờ... Giám đốc..."

La Gia Nam thật sự khó xử. Hắn muốn đẩy người phụ nữ đang treo trên người mình ra nhưng không tiện. Vì vậy hắn đứng đó không dám nhúc nhích, chân tay cứng đờ. Bây giờ hắn đã cảm nhận được một chút cảm giác của Cao Nhân khi bị một con báo nhìn chằm chằm - ánh sáng loé trên kính của Kỳ Minh thật sự rất đáng sợ.

"Cái đó... Chị gái... Chúng ta... Có chuyện gì cứ từ từ nói trước." La Gia Nam để cô ngồi sofa, rồi lấy đệm ghế bên cạnh vừa để chặn khe ngực của cô khỏi tầm mắt mình, vừa để ngăn cô bổ nhào vào mình như lúc nãy. Hắn hỏi: "Chị có chắc đó là giám đốc của

chị không? Có bất cứ thứ gì có thể của anh ta để trích xuất DNA đi giám định không? Ví dụ như lược hay bàn chải đánh răng đều được."

"Phòng bên cạnh là văn phòng của anh ấy. Có thể trong ngăn kéo có lược..." Quản lý vừa khóc vừa trang điểm, lại chuốt mascara khiến vành mắt cô trông như gấu trúc.

Kỳ Minh đi vào phòng giám đốc. Cậu đeo găng tay vào rồi lần lượt mở các ngăn kéo trên bàn làm việc để tìm lược. Trong ngăn kéo áp chót, cậu tìm thấy một chiếc lược. Trên răng lược không có tóc, nhưng phần sót lại giữa các răng cũng đủ để đối chiếu DNA. Cậu bỏ chiếc lược vào túi đựng vật chứng. Trước khi đứng dậy, cậu nhìn ngăn kéo cuối cùng, suy nghĩ một chút rồi giơ tay kéo nó ra.

Nhưng ngăn kéo đã bị khoá.

Quay trở lại phòng của nữ quản lí, cậu lại nhìn thấy người phụ nữ đang ôm La Gia Nam mà khóc. Lông mày cậu khẽ cau lại.

Kết quả đối chiếu DNA giúp họ xác nhận thân phận nạn nhân. Hứa Kiệt tóm tắt lí lịch của nạn nhân cho mọi người trong đội.

"Giản Việt, năm mươi ba tuổi, là giám đốc công viên dã sinh. Ông ta còn điều hành một doanh nghiệp chế biến và kinh doanh thức ăn cho thú cưng lớn ở nước ngoài. Ông đã li hôn, có hai con. Vợ cũ Quách Điểm nuôi con trai lớn Giản Y Hàm ở Anh. Con trai thứ hai tên Giản Y Niệm gần đây mới bị buộc thôi học, sau đó chuyển sang một trường tư thục. "

"Vừa bán thức ăn cho chó vừa mở vườn thú thì có thể gây thù với ai nhỉ?" La Gia Nam đan mười ngón tay vào nhau rồi gối sau đầu. Hắn nhìn khuôn mặt hơi tròn của Giản Việt trên màn chiếu

rồi lẩm bẩm: "Trông phúc hậu vậy mà kết cục lại như thế."

"Thuốc mê tìm thấy trong cơ thể nạn nhân có thành phần tương tự thuốc mê động vật trong công viên dã sinh." Cao Nhân đưa biên bản khám nghiệm tử thi cho mọi người. Miêu Hồng vươn tay xé tờ giấy sau lưng cậu, trừng mắt hỏi: "Cậu làm cái gì mà phải dán tên sau lưng?"

"Thầy Kỳ không nhớ tên của em. Làm vậy cho tiện." Cao Nhân cười híp mắt.

Ngoại trừ La Gia Nam, tất cả mọi người đều nhìn về Kỳ Minh với vẻ mặt "Thầy Kỳ đừng như vậy." Kỳ Minh ho khan một tiếng rồi cầm li uống một hớp nước. Nói thật, đến giờ cậu cũng chưa nhớ được hết tên mọi người. Chỉ nhớ mỗi Trần Phi, Miêu Hồng và La Gia Nam.

"Đứa nhỏ này thật đáng yêu." Miêu Hồng thở dài nói, "Hi vọng đồ đệ mới của tôi cũng dễ thương như vậy."

La Gia Nam nhíu mắt nhìn cô: "Sư phụ không thể đứng núi này trông núi nọ như vậy được. Người đã nói con mãi mãi là độ đệ người yêu thích nhất."

"Thật à? Tôi mà nói như thế thì chắc là uống say rồi." Miêu Hồng đơ mặt.

"Đợi tan tầm rồi tán dóc." Trần Phi gõ mặt bàn. "Tiểu La, bên vườn thú có tin tức gì không?"

"Quản lí nói rằng dạo này giám đốc Giản đang thảo luận về một khoản đầu tư. Ông ấy nói sẽ dùng phần đất bên cạnh công viên dã sinh để xây dựng một khu nghỉ dưỡng. Thu nhập từ vé vào cửa vườn thú thôi thì không đủ sống", La Gia Nam mở cửa sổ và rút một điếu thuốc, sau đó bật lửa và châm, "Vấn đề này liên quan đến việc tịch thu đất của nông dân sống bên cạnh công

viên nên vẫn chưa thể thoả thuận giá cả."

"Có xung đột hay không?" Trần Phi hỏi.

La Gia Nam lắc đầu: "Nghe nói không có."

"Hay là nhân viên không đồng ý với quyết định này của giám đốc? Dùng thuốc gây mê động vật, có thể là do nhân viên trong nội bộ gây án."

"Quản lí nói rằng có một nhân viên vì buôn lậu chim chóc và vật liệu xây dựng nên bị giám đốc đuổi việc. Tôi dự định ngày mai sẽ đến nhà người này."

"Được." Trần Phi suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Triệu Bình Sinh, "Lão Triệu, đến trường học của con trai của Giản Việt và thông báo cho người nhà nạn nhân."

Triệu Bình Sinh khẽ nhún vai, loại chuyện này vẫn luôn rơi vào đầu của hắn.

Sau bữa tối, Kỳ Minh ngồi xếp bằng trên sofa gõ vi tính lạch cạch. La Gia Nam ngồi bên cạnh. Hắn bật TV, đưa tay ra sau ghế sô pha rồi khoác vai đối phương. A Cường đi tới đi lui mấy vòng dưới chân hắn, một lúc sau nó bị mắc kẹt dưới ghế sofa. La Gia Nam trợn mắt, đi xuống nâng cả Kỳ Minh và ghế lên rồi duỗi tay kéo A Cường ra ngoài.

Sau đó, hắn bắt đầu tập thể dục, chống đẩy một lúc, nâng tạ một lúc, rồi đi loanh quanh trong nhà.

"Nếu em rảnh thì giúp anh hiệu đính chồng bản thảo đi." Kỳ Minh nghiêng đầu về phía bàn máy tính ngoài ban công.

La Gia Nam cầm bản thảo đã in và đột nhiên nhíu mày lại. "Bản thảo đều viết bằng tiếng Anh, anh tưởng em chuyên nghiệp lắm hả?"

"Chứ không phải em hay khoe khoang tiếng Anh của em tốt à?"

"Em xem phim "Vụ nổ lớn" thì còn hiểu chứ mấy cái từ chuyên ngành của anh em không hiểu đâu." La Gia Nam chỉ vào một từ có hơn hai mươi chữ cái, vẻ mặt hắn trông rất đau lòng.

Vụ nổ lớn (The big bang theory) là một sitcom Mĩ về năm nhân vật sống tại Pasadena, California: đôi bạn cùng phòng Leonard Hofstadter và Sheldon Cooper, cả hai đều là nhà vật lý học tại Caltech; Penny, một cô bồi bàn có ước mơ làm diễn viên sau đó đã trở thành một đại diện dược phẩm sống ở căn hộ đối diện; và những người bạn cùng đồng nghiệp cũng mọt sách và giao tiếp tệ không kém: Kĩ sư không gian Howard Wolowitz và nhà vật lý thiên văn Raj Koothrappali. Sự mọt sách và hiểu biết cao siêu của bốn chàng trai đối lập một cách hài hước với kĩ năng giao tiếp và hiểu biết thông thường của Penny.

Kỳ Minh cầm điều khiển từ xa rồi chỉnh TV, bật phim "Vụ nổ lớn" không có phụ đề tiếng Trung, rồi khiêu khích nhìn La Gia Nam: "Xem đi rồi nói anh nghe tập này nói về cái gì."

"Vậy thì còn gì thú vị chứ?" Luo Jianan đưa tay lên lắc về phía TV cảm biến để chuyển kênh.

"Em không cần phải cố tình phóng đại khả năng để tìm kiếm sự chấp thuận. Tiếng Anh của em có tốt hay không thì với anh nó cũng có ý nghĩa gì đâu." Kỳ Minh không muốn lên mặt dạy đời La Gia Nam. Nhưng cậu thấy hắn có tính xấu này nên nhịn không được phải nhắc một tiếng.

Ngồi xổm trước mặt Kỳ Minh, La Gia Nam còn cách mặt cậu một khoảng bằng cái máy tính xách tay. "Thầy Kỳ, em không giỏi

như anh, nhưng ở một số phương diện anh phải cho em thể hiện chứ đúng không?"

"Phương diện nào?" Kỳ Minh nghiêng đầu nhìn hắn.

"Ví dụ như... Ừm..." La Gia Nam liếm liếm môi, "Hôn chẳng hạn?"

Kỳ Minh bình tĩnh nhìn hắn rồi nói: "Có hơn sáu trăm loại vi khuẩn có thể sống trong nước bọt. Vi khuẩn trong miệng của mọi người không hoàn toàn giống nhau. Hôn có thể lây nhiễm chéo."

La Gia Nam muốn đập đầu vào đệm chết luôn cho rồi. Hôn một cái đã như vậy, sau này muốn cởi quần lên giường chắc còn bị phổ cập khoa học ghê gớm hơn!

Kỳ Minh tháo mắt kính rồi để máy tính qua một bên. Cậu hơi khom lưng tiến sát lại mặt La Gia Nam, hỏi: "Nãy ăn cơm xong em đánh răng chưa?"

La Gia Nam gật đầu cái rụp.

Một giây sau, ngón tay hơi lạnh lạnh của Kỳ Minh chạm vào má La Gia Nam, hơi thở của cậu cũng nhẹ nhàng phớt qua đôi môi mím chặt của hắn. La Gia Nam trừng mắt nhìn Kỳ Minh nhắm mắt nghiêng đầu tiến lại gần hơn. Hắn chưa kịp phản ứng lại thì nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước kia đã kết thúc rồi...

Kỳ Minh đeo mắt kính rồi nói với La Gia Nam đang đơ ra: "Rồi đó, em làm gì thì..."

Giọng cậu bị một nụ hôn giống như săn mồi đánh gãy. La Gia Nam một tay ôm gáy Kỳ Minh, một tay ôm lấy eo anh. Đầu lưỡi hắn không tự chủ cạy mở môi và răng của người kia. Dục vọng kiềm nén bấy lâu nay bùng phát hoàn toàn. Kỳ Minh theo bản năng giơ tay định đẩy vai La Gia Nam, nhưng cậu hoàn toàn bị

đối phương khống chế nên không thể thoát ra. Đồng thời, cậu nhận ra mình thật sự không cự tuyệt nụ hôn của La Gia Nam. Ngược lại, đối phương hôn càng mạnh, tay cậu càng không còn sức.

Nụ hôn vô cùng hung hãn khiến lượng lớn dưỡng khí trong phổi bị tiêu hao. Ngay sau đó sắc mặt Kỳ Minh đỏ bừng. Đúng lúc này, La Gia Nam đã chuyển vị trí hôn sang tai và một bên cổ của cậu. Kích thích trước nay chưa từng cảm nhận được khiến Kỳ Minh co rụt vai. Cậu vô thức vòng tay ôm lấy vai cùng cổ của người kia và thở ra một hơi nóng rực, cả người run lên.

La Gia Nam rốt cuộc không thể dừng lại. Hắn ngậm trái táo hầu kết đang trượt lên xuống của Kỳ Minh, cánh tay để trên eo đối phương cũng trượt xuống. Cảm nhận được lòng bàn tay nóng bỏng của La Gia Nam áp vào da mình, Kỳ Minh đột nhiên mở to mắt.

"La Gia Nam!"

Kỳ Minh hét lên mới khiến La Gia Nam hoàn hồn. Hắn thở hồng hộc nhìn môi Kỳ Minh bị mình hôn đến đỏ ửng. La Gia Nam rút tay về rồi dùng sức lau cằm.

"Em xin lỗi, em xin lỗi... Em không nghĩ tới... Em có chút... Em... Em đi tắm!"

La Gia Nam vọt vào nhà tắm cũng không thèm cởi quần áo mà mở vòi hoa sen dội nước lạnh từ đầu xuống chân. Dòng nước lạnh ngắt dập tắt máu sôi trào trong huyết quản hắn, nhưng xúc cảm lúc chạm môi vẫn lưu lại rõ ràng ngay trên khoé miệng. Hắn gục đầu vào tường, nghiến răng ném hình ảnh như hạn vạn con kiến cắn xé vào tim ra khỏi đầu.

Mẹ! La Gia Nam đấm mạnh vào tường!

Suýt chút nữa là sai lầm cmnr!

Chương 46

DTV-EBOOK

Đêm qua không ai ngủ ngon. Cả hai người đều dậy sớm với đôi mắt thâm quầng. Ngồi đối diện nhau mà không ai nói với ai câu nào, bầu không khí trên bàn ăn sáng đông lại bị một xô bê tông đổ xuống. La Gia Nam nhai trệu trạo miếng trứng tráng hơi cháy sém mà không rõ mùi vị. Hắn thỉnh thoảng cứ liếc nhìn Tề Minh đang uống cà phê với đôi mắt rũ xuống.

Cuối cùng, hắn lấy hết can đảm nói: "Tối qua..."

Kỳ Minh sặc cà phê, La Gia Nam nhanh chóng vỗ vào lưng cậu. Vừa tiếp xúc là kí ức từ tối qua đã dâng lên, cảm xúc mềm mại và nóng bỏng không ngừng quấn vào môi lưỡi La Gia Nam. Hắn chẳng nghĩ nhiều mà đỡ lưng Kỳ Minh nhấc bổng cậu khỏi ghế rồi cúi đầu hôn xuống.

Ly cà phê trong tay Kỳ Minh rơi xuống sàn nhưng không vỡ, nhưng cà phê đen vương vãi khắp sàn. A Cường nghe thấy âm thanh thì chạy đến, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình giữa bốn bàn chân đang giãy dụa.

Kỳ Minh được La Gia Nam hôn đến nhũn cả người. Bao nhiêu sự nhẫn nhịn bấy lâu của cậu từ thời niên thiếu bây giờ tràn ra như nước lũ. Cảm giác xấu hổ dần tan biến, cậu chủ động quấn lấy đầu lưỡi của La Gia Nam không chịu buông tha. La Gia Nam cảm nhận được được sự nhiệt tình của người trong tay. Hắn ôm Kỳ Minh đến quầy bar mini rồi đè gáy người kia, ngửa mặt lên hôn thật mạnh, chẳng muốn tách ra.

La Gia Nam cảm giác Kỳ Minh như một kíp nổ bị dính nước vậy. Chỉ cần hong khô rồi đánh lửa là có thể nổ tanh bành.

"Tại sao hôm qua anh muốn dừng lại?" La Gia Nam lên tiếng, mỗi vẫn dán vào môi người kia. Hắn kéo áo của Kỳ Minh ra khỏi quần rồi bóp vòng eo nhỏ của cậu như muốn làm nó biến dạng. "Anh ngại hả? Hay anh sợ? Hay anh là... "

Kỳ Minh đè tay La Gia Nam, khoé mắt cậu hơi ướt, hơi thở gấp gáp, giọng cậu run rẩy đốt cháy cả dây thần kinh trong tai La Gia Nam: "Đừng mà, La Gia Nam... Đi thêm một bước nữa là không quay đầu được đâu..."

"Chuyện này thì làm đéo gì có đường lui hả anh?!" Dục vọng La Gia Nam bị khơi dậy, hai tay hắn xé mở áo sơ mi của Kỳ Minh, một cái nút văng trúng mặt A Cường. Nó quay qua quay lại vẫn không quét được cái nút đi.

"Mẹ! Ra chỗ khác chơi đi!"

Cả người La Gia Nam đang bốc hoả, A Cường loay hoay làm hắn quạu thật sự. Kỳ Minh chỉ cảm thấy loáng cái cậu đã bị La Gia Nam ôm lên lầu hai rồi thả xuống giường. Cậu lấy cùi chỏ chống đỡ thân thể để ngồi dậy, ai ngờ La Gia Nam lại đè tay cậu xuống nệm.

"Kể từ hôm nay, mạng của em giao cho anh." La Gia Nam hôn cái "chóc" lên môi Kỳ Minh rồi nhấc tay thề: "Nếu La Gia Nam em mà đối xử với anh không tốt dù chỉ một chút thì ông trời phạt em thế nào cũng được."

Ánh mắt Kỳ Minh hơi khựng lại, lồng ngực phập phồng cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Ánh mắt kiên định của hắn khiến cậu không thể phản kháng. Trong đầu cậu chợt loé lên hình ảnh khuôn mặt đầy máu của La Gia Nam lúc ở bệnh viện Nhân Hoà, rồi cánh tay của La Gia Nam ôm mình thật chặt dưới biển. Kỳ Minh tin rằng những câu La Gia Nam nói ra lúc này không phải chỉ vì muốn dỗ dành cậu. Kỳ Minh quay sang nhìn rèm cửa bị

gió ban mai thổi qua, mặt vừa bớt đỏ bây giờ lại đỏ lựng.

"Em... Kéo cái rèm lại đi rồi tính."

Trưa nay La Gia Nam giống như một cây pháo vậy, gặp ai là hắn phát nổ. Mọi người chẳng ai biết vì sao hắn tức giận như vậy, nhưng Kỳ Minh biết. Sáng nay La Gia Nam vừa kéo rèm cửa sổ lại thì Trần Phi gọi muốn cháy máy. La Gia Nam còn lì đòn thà chết không tiếp, hôm qua hắn đã báo trưa hôm nay ra ngoài nên sáng không vào Cục rồi. Nhưng thật sự hắn không chịu nổi Trần Phi gọi mấy chục cuộc như vậy nên đành phải lăn từ lầu hai xuống mà nhận điện thoại.

May mà bắt máy, nếu không lại lỡ việc chung.

Con trai của Giản Việt – Giản Y Niệm mất tích được hai ngày rồi. Lúc Triệu Bình Sinh và Miêu Hồng đến trường học thì nghe giáo viên chủ nhiệm và hiệu trưởng cho biết thông tin. Nghe nói có cảnh sát đến, giáo viên chủ nhiệm còn tưởng Giản Y Niệm có chuyện gì. Ông ta ngồi phịch xuống ghế mà không đứng dậy được.

Giản Y Niệm là trùm trốn học, lúc còn học ở trường công lập vì trốn học nhiều quá nên mới bị buộc thôi học. Đến khi chuyển qua trường tư thì tình trạng này càng nghiêm trọng hơn. Cậu ta ỷ mình có cha rót tiền cho nên suốt ngày chờ thời cơ leo tường đi quán net chơi game. Giáo viên chủ nhiệm đã nhiều lần tìm thấy cậu ta ở các quán net khác nhau. Hai ngày nay không tìm thấy cậu, giáo viên trực tiếp thông tin đến hiệu trưởng và kiến nghị buộc thôi học đứa trẻ này.

Triệu Bình Sinh vừa gọi điện cho Trần Phi vừa nhờ Miêu Hồng thông báo cảnh sát huyện điều động lực lượng tìm kiếm Giản Y Niệm. Trần Phi vừa nhận tin xong thì báo cho tổ viên, yêu cầu

mọi người tập trung tìm Giản Y Niệm trước. Kết quả là giữa trưa quả pháo La Gia Nam được sinh ra.

"Tối về làm tiếp!"

Trước khi bước ra cửa, La Gia Nam đè Kỳ Minh trên tường hôn ngấu nghiến một lần nữa để cân bằng tâm trạng một chút. Kỳ Minh không đánh giá gì vấn đề này. La Gia Nam vội vàng như vậy chắc là vì không muốn cậu nằm trên. Kỳ Minh học y nên đương nhiên biết hai nam làm "chuyện ấy" thế nào. Nhưng lí thuyết là một chuyện, thực hành lại là chuyện khác. Cậu bị hormone và lời tỏ tình của La Gia Nam dính vào não. Bây giờ tỉnh táo lại rồi mới quay về phân tích, và cảm thấy nằm dưới cũng không có vấn đề gì.

Nhưng về mặt lí thuyết, cứ để La Gia Nam nhịn thế này chắc có ngày nghẹn chết...

Cấp tốc xử lí vấn đề tìm người, La Gia Nam vọt tới văn phòng pháp y cho Cao Nhân hai mươi đồng rồi chỉ tay ra cửa: "Anh xuống quán nước đối diện Cục uống gì đi. Nửa tiếng sau rồi quay lại."

Cao Nhân cũng nghe nói hôm nay ai đụng vào La Gia Nam là nổ tan tành nên cậu lẹ làng nhận tiền rồi chạy đi.

"La Gia Nam em có điên không? Đây là giờ hành chính!" Kỳ Minh bị La Gia Nam đè ở góc phòng hết cắn lại gặm. Cậu thật sự muốn cầm dao giải phẫu xiên hắn luôn.

La Gia Nam còn chẳng thèm quan tâm. Hắn cắn lỗ tai Kỳ Minh, nói: "Mỗi ngày em đều nai lưng làm việc, lúc nào em cũng có thể hi sinh vì nhiệm vụ. Anh ngoan nào, cho em hôn thêm mấy cái..."

Dao mổ đưa lên mũi cắt ngang lời nói của La Gia Nam. Hắn

buông tay, lùi về phía sau nửa bước rồi cười: "Em không có làm gì hết. Em hôn mấy cái thôi mà anh?"

Dao mổ bị Kỳ Minh ném vào khay kêu "keng" một tiếng. "Trong giờ hành chính, nghiêm cấm chủ nghĩa khoái lạc."

"Đúng, đúng, thầy Kỳ nói gì cũng đúng." La Gia Nam nói. Bây giờ hắn đến thở cũng khó khăn, nói: "Giờ nghỉ trưa..."

Một tia sáng trắng phản chiếu trên kính của Kỳ Minh.

"Tối về nhà rồi tính!"

———————

Tối về nhà cái cục cứt!

Giản Y Niệm không xuất hiện trong bất kì quán net nào gần trường học, điện thoại cũng bị tắt máy. Tổ trọng án điều động toàn bộ nhân viên đến tìm bạn bè và người thân của Giản Việt, ngay cả nhà của bạn học cũ của Giản Y Niệm họ cũng tới để tìm. Quần quật suốt hai mươi bốn tiếng mà tung tích của Giản Y Niệm vẫn là một bí ẩn. Đài truyền hình đã đưa ra thông báo tìm người, nhà trường cũng đã liên hệ với mẹ ruột của Giản Y Niệm ở Anh về đứa con trai mất tích. Dù sao thì Giản Việt cũng đã qua đời rồi. Cô ấy hiện là người giám hộ hợp pháp duy nhất của Giản Y Niệm.

Quách Điềm vừa nghe con trai mất tích thì lập tức nói sẽ về nước ngay.

La Gia Nam ngủ ở phòng trực hai tiếng. Đồng hồ báo thức vừa reo lên, hắn đã bò dậy tiếp tục làm việc. Hắn ngồi xuống bàn làm việc thì thấy bên cạnh máy tính có sữa tươi, bánh quẩy và bánh nướng kẹp trứng gà. Phía dưới li sữa là tờ giấy "Ăn tôi đi" do Kỳ Minh.

Nếu không phải nhớ tới dao giải phẫu, bây giờ hắn sẽ vọt tới văn phòng pháp y để ăn sạch Kỳ Minh.

Đến buổi chiều, vụ án Giản Y Niệm mất tích rốt cục cũng có tiến triển đột phá. Có một ông chủ quán net thấy hình ảnh và thông tin tìm người trên mạng nên gọi điện cho Tổ trọng án. Ông nói ở quán net chỗ ông có một thằng nhóc trông giống Giản Y Niệm đang lướt mạng. Trần Phi lập tức gọi La Gia Nam, Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ cùng tới đó. Đúng là thằng nhóc Giản Y Niệm.

Giản Y Niệm vừa lên xe đã ngủ, đến nơi cũng chưa dậy. Kiều Đại Vĩ ôm cậu lên phòng khách rồi ngồi trông đến khi cậu thức dậy. Ông chủ quán net nói Giản Y Niệm đã ngồi máy tính suốt bốn mươi tiếng để cày một game online tên "Vương triều vinh quang." Hứa Kiệt nói anh cũng biết trò chơi này. Chỉ đập tiền thôi thì không đủ, phải bỏ thời gian để thăng cấp mới được. Lúc bọn họ đến nơi, tài khoản của Giản Y Niệm vẫn còn online. Hứa Kiệt nhìn một chút, trong lòng tính nhẩm đứa nhỏ này đã tiêu ít nhất một đến hai triệu để nạp game.

"Một thằng nhóc vị thành niên lấy đâu ra lắm tiền như vậy?" La Gia Nam thấy thằng nhóc làm hỏng "chuyện tốt" của mình mà tức đến mức không thể đạp nó xuống giường. "Cha nó cho nhiều tiền để chơi game vậy luôn à?"

Thượng Quan Vân Phỉ vừa mới liên lạc với công ty sản xuất game. Họ đã cung cấp lịch sử giao dịch của Giản Y Niệm, tất cả đều dùng thẻ của cha cậu. Ngay khi lệnh khám xét của Viện kiểm sát vừa được gửi xuống, La Gia Nam đã chạy đến văn phòng của Giản Việt để cạy cái ngăn kéo bị khoá lại kia.

Ngăn kéo tràn đầy IOU với mức lãi cắt cmn cổ.

IOU là giấy chứng minh vay mượn không chính thức do người nợ cấp cho chủ nợ. Tên gọi IOU xuất phát từ cách phát âm tiếng

Anh "I owe you (tôi đang nợ bạn)". Bản thân IOU là một chứng cứ đảm bảo cho số tiền đã vay chứ không hề có giá trị tiền bạc.

———————

Hứa Kiệt vừa cầm hộp cơm vừa thuyết trình không biết bao nhiêu lần...

"Giản Việt đã thế chấp nhà máy cho chủ nợ, lãi suất ít nhất cũng một trăm ba mươi triệu. Công viên dã sinh tuy hoạt động nhưng thật ra đang mắc nợ, phía ngân hàng cũng nhiều lần gọi điện để yêu cầu trả tiền nhưng bọn họ vẫn khất nợ. Ông ta phá sản rồi."

Cao Nhân hỏi nhỏ: "Có khi nào ổng không trả nổi tiền nên bị chủ nợ ném cho sư tử ăn không ạ?"

"Thường thì chủ nợ phải mong ông ta còn sống. Chứ ông ta chết rồi thì nợ nần cũng đổ sông đổ biển thôi." Miêu Hồng rất muốn xoa đầu đứa nhóc mặt baby ngây thơ này.

Ngay lúc này, Kiều Đại Vĩ bước vào và thuật lại khẩu cung của Giản Y Niệm cho các đồng nghiệp.

Giản Việt đã phát hiện Giản Y Niệm dùng thẻ của mình thấu chi một khoản tiền lớn. Ông gọi điện cho con trai rồi doạ rằng nếu cậu ta còn tái phạm thì hai người chính thức không còn là cha con. Giản Y Niệm nói cậu với cha cãi nhau một trận, ngay sau đó cậu trốn học tìm đến quán net kia, đến giáo viên của cậu mà còn không biết. Nhưng trên thực tế, lời khai của cậu không khớp với thời gian mà chủ quán net cung cấp, thời gian "trống" gần chục tiếng đồng hồ.

Sau khi nghe xong, Trần Phi im lặng, ngón tay ông chậm rãi gõ vào tay vịn ghế. La Gia Nam đang "mắc" tan ca, nhưng thấy đội trưởng như vậy hắn cũng không dám lên tiếng

Triệu Bình Sinh thấy Trần Phi đang lo lắng, hỏi: "Có cần gọi người giám hộ cho đứa nhỏ đó không?"

Nghe đến đây, trừ Cao Nhân thì ai cũng đã hiểu suy nghĩ của Trần Phi. Ông đang nghi ngờ Giản Y Niệm giết Giản Việt, nhưng đứa nhóc này mới mười sáu tuổi nên bị hạn chế về năng lực hành vi dân sự. Không có người giám hộ ở đây thì không thể tiến hành thẩm vấn nghi phạm được.

Cao Nhân nhìn xung quanh thấy vẻ mặt mọi người đều hơi ngưng trọng nên hỏi Kỳ Minh, giọng nhỏ xíu: "Thầy Kỳ, sao vậy ạ?"

Kỳ Minh giải thích ngắn gọn cho Cao Nhân. Cậu nhỏ lập tức há mồm, đến mức nhìn thấy cả amidan.

Amidan là hàng rào miễn dịch vùng họng miệng, hoạt động mạnh từ 4-10 tuổi, sau đó đến tuổi dậy thì mức độ miễn dịch của amidan giảm rõ và không còn hoạt động mạnh nữa. Khi vi khuẩn ồ ạt xâm nhập và tấn công mũi họng, amidan phải chống lại, vượt quá mức sẽ xảy ra tình trạng bị viêm sưng, đỏ.

"Nhưng cậu ấy vẫn là con nít mà!"

"Có người mới mười bốn tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn giết cha giết mẹ rồi đó." La Gia Nam khịt mũi. "Hiện tại tụi nó còn nhỏ nhưng có chuyện đéo gì tụi nó không dám làm đâu."

Cao Nhân lặng người, thế giới quan của cậu vừa mới bị "khiêu chiến." Trước giờ cứ nghĩ mình vụ án mình được học đã đủ sốc rồi, ai ngờ hiện thực u tối thế này.

"Mẹ ruột của Giản Y Niệm bao giờ về nước?" Trần Phi hỏi.

Miêu Hồng liếc nhìn thông tin trên điện thoại di động: "Ngày mai bay, sớm ngày mốt đến."

"Miêu Hồng, lão Triệu, sớm ngày một hai người đến sân bay đón bà ấy rồi đưa thẳng đến Cục." Trần Phi bắt đầu phân công. "Hiện tại tạm dùng lí do không có người giám hộ để trông chừng Giản Y Niệm đi. Đại Vĩ, để thằng nhóc ở phòng khách, cậu với Hứa Kiệt thay phiên nhau trông nó. La Gia Nam, cậu..."

"Đội trưởng, mai cháu có việc, cháu xin nghỉ phép không tăng ca được không?" La Gia Nam nói rồi nhanh chóng liếc sang Kỳ Minh. Hắn trông sao trông trăng, trông mong cả một ngày được nghỉ làm, thật sự chỉ muốn làm ổ trong nhà. Ở trong Cục hôn cái cũng không được, hắn nghẹn muốn xuất huyết nội luôn rồi!

Với cả mai là cuối tuần nên pháp y không cần đi làm. Cả ngày không xuống giường cũng không sao.

Trần Phi lạnh mặt: "Trừ khi lấy vợ sinh con, còn không thì đừng có mơ!"

Sinh con thì được nghỉ à?

Chương 47

DTV-EBOOK

Ngay khi vừa tắt máy xe, tâm trạng của La Gia Nam đúng nghĩa "nhịn ăn ba ngày mới vào tiệc chính." Hắn xoay người đè Kỳ Minh trên ghế phụ hôn đến mức cậu muốn nghẹt thở. Trên đường về nhà hơi kẹt xe, cứ gặp đèn đỏ là hắn lại túm lấy cậu mà hôn. Cũng may trong tay Kỳ Minh không có dao phẫu thuật, nếu không La Gia Nam đã bị xiên trên ghế lái rồi.

Trong thang máy có camera giám sát nên La Gia Nam mới chịu ngoan ngoãn một chút. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa thang máy, Kỳ Minh đã cảm thấy trên miệng nóng lên. Cậu đẩy La Gia Nam rồi sải bước đến trước cửa nhà, run tay ấn khoá vân tay. Có thể tay đổ mồ hôi quá nhiều nên khoá vân tay không nhận diện được đến ba lần liên tục. Cậu lấy khăn tay ra lau mấy lần mới mở được cửa.

"Em đi tắm đi!" La Gia Nam ôm lấy Kỳ Minh từ phía sau, áp cậu vào tường rồi gặm cổ cậu, Kỳ Minh chật vật rút ngón tay chỉ vào phòng tắm. "Cái phòng khách ở Cục có cả trăm người thay nhau ngủ trong đó. Em sạch sẽ chút đi!"

La Gia Nam bất đắc dĩ buông tay, vừa đi vừa hỏi: "Tắm chung không anh?"

Kỳ Minh ném luôn chiếc giày vừa cởi vào người La Gia Nam.

La Gia Nam dùng tốc độ tắm như hồi còn học ở trường cảnh sát, từ lúc đi vào đến lúc đi ra cũng không tới một phút rưỡi. Hắn quấn một chiếc khăn tắm, cả người vẫn còn mấy giọt nước tí tách, hắn vào phòng khách nhưng không thấy ai. Hơ, chẳng lẽ kết thúc rồi hả, Kỳ Minh đi đâu rồi? Hắn gọi cho Kỳ Minh thì

phát hiện điện thoại di động của cậu bị ném trên tủ giày ở hành lang.

La Gia Nam ngồi xuống sofa hút nửa điếu thuốc, càng nghĩ càng thấy uất ức, hai mắt hắn đỏ hoe vì khói thuốc.

"Cạch"

Tiếng mở khoá vân tay. Kỳ Minh vừa bước vào đã thấy La Gia Nam rũ vai ngồi trên ghế sofa như một con sư tử vừa bại trận. Cậu cúi đầu mỉm cười rồi ném đồ trong tay lên tủ giày, nhấc cằm nói với La Gia Nam: "Anh đi tắm. Em ăn gì đó trước đi."

À thì ra là đi mua đồ ăn.

Lòng tự trọng vỡ nát của La Gia Nam lại được dán vào. Hắn đứng dậy kéo tay Kỳ Minh, mạnh mẽ hôn thêm cái nữa mới buông tay cho người ta đi tắm. Hắn bước đến tủ giày mở túi đồ Kỳ Minh mới mua ra rồi trừng muốn rớt con mắt ra ngoài.

Gel bôi trơn và bao cao su.

Trong phòng tắm hơi nước tràn ngập, tóc Kỳ Minh còn dính xà phòng, cậu định xả nước thì đột nhiên nghe tiếng vặn cửa bên ngoài.

"Đi ra ngoài!"

Kỳ Minh theo bản năng quay lưng lại. La Gia Nam hoàn toàn không thèm nghe. Hắn kéo khăn tắm, bước đến mở cửa kính phòng tắm có vòi hoa sen ra. Bọt xà phòng bị nước rửa vào mắt, Kỳ Minh đưa tay lên xoa mặt, lưng cậu bị dính vào lồng ngực nóng rực của La Gia Nam.

"Anh mua bao theo kích cỡ của anh hả?" La Gia Nam cúi đầu hôn lên vai Kỳ Minh, xấu xa nói: "Xin lỗi anh nha, cỡ đó em không

vừa. Không tin anh sờ thử đi."

Hắn vừa nói vừa nắm lấy tay Tề Minh đè xuống, quấn lấy lòng bàn tay của đối phương nắm lấy vị trí đáng kiêu ngạo của mình. Cả người Kỳ Minh run lên, cảm giác nóng bỏng cứng rắn chạy dọc theo cánh tay cậu mà đâm thẳng vào tim. Cậu nhắm chặt mắt, dựa vào tường gạch lạnh lẽo, cắn chặt môi và để La Gia Nam tuỳ ý động tay động chân.

Má, đương nhiên một tay cầm không hết...

"Mai mốt anh đừng mua mấy cái đồ vô dụng nữa nha." La Gia Nam bắt đầu vuốt ve làn da ẩm ướt của Kỳ Minh từ sau ra trước, môi và lưỡi không ngừng hút những giọt nước ở bên cổ và tai cậu, còn nơi bị người kia nắm chặt thì càng cứng hơn. "Hai đứa mình không có cần lo chuyện đó đâu, cứ làm đi, em thề... **!"

Vị trí cứng rắn kia mới bị móng tay xẹt qua, La Gia Nam suýt chút nữa đã cắn phải lưỡi. Kỳ Minh quay đầu nhìn anh, giọt nước trong vắt đọng trên hàng mi ướt đẫm, trong đôi mắt đen láy có hơi nước.

"Miệng hư là phải chịu phạt." Cậu chớp mắt, một giọt nước lăn dài trên mặt giống như nước mắt.

La Gia Nam vươn lưỡi liếm giọt nước ấy đi. Hắn chặn miệng Kỳ Minh vừa hôn, vừa dùng sức ấn vào tay đối phương. Chết, chưa làm tới chuyện chính mà hắn đã muốn bắn. Hắn dùng nước để bôi trơn, giữ chặt phần quy đầu đang cương lên của Kỳ Minh rồi chậm rãi tuốt.

Ngay sau đó, Kỳ Minh khom lưng run lên và bắn vào lòng bàn tay rộng lớn của La Gia Nam. Cậu dựa vào người La Gia Nam, há hốc mồm thở gấp, nhịp tim điên cuồng, ánh mắt tán loạn, toàn thân đỏ bừng vì bị kích thích bởi đợt cao trào này. La Gia Nam tắt vòi hoa sen và ôm Kỳ Minh ra khỏi phòng tắm. Hắn kéo chiếc

khăn trên kệ và nhanh chóng lau tóc cho cậu.

Khi hô hấp của Kỳ Minh bình tĩnh trở lại, hắn đưa tay lên chạm vào môi đối phương, ngập ngừng hỏi: "Giúp em được không anh? Em hứa sẽ nhanh thôi."

Không biết hắn đã nằm mơ được Kỳ Minh khẩu giao cho bao nhiêu lần.

Ban đầu, Kỳ Minh cũng không hiểu ý La Gia Nam. Nhưng ngón tay kia cứ vuốt ve trên môi cậu mãi không chịu rời đi, cậu mới hiểu hắn rốt cục muốn cái gì. Thật là... Cậu hơi nheo mắt lại, nhìn xuống vị trí đang cương cứng của đối phương, hầu kết cậu trượt xuống.

Thấy cậu không đáp, La Gia Nam vội vàng nói: "Nếu anh không muốn cũng không sao đâu... Em hỏi vậy thôi à."

"Lên lầu hai." Kỳ Minh cắn môi.

Trong lòng La Gia Nam nổ pháo hoa thẳng lên trời.

Trong mắt La Gia Nam, mỗi một đường nét trên cơ thể Kỳ Minh đều hoàn hảo. Mặc dù hiện tại miệng cậu hơi căng ra nhưng hắn thật sự cảm thấy cảnh đẹp trước mắt có dùng tính mạng ra đổi cũng đáng. Kỳ Minh không có kĩ thuật khẩu giao, cậu chỉ biết nhả ra rồi lại nuốt vào thôi nhưng La Gia Nam đã bị kích thích đến sắp mắc bệnh tim rồi.

Hắn hoàn toàn không biết vì sao Kỳ Minh đồng ý dùng miệng giúp hắn, nói thật hắn còn chẳng nghĩ Kỳ Minh đồng ý nữa là. Vẻ mặt Kỳ Minh vẫn bình tĩnh, mái tóc ướt được vén hết ra sau. Ngay lúc cậu vùi đầu ngậm lấy tính khí của hắn, dục vọng kiềm nén trong tìm hoàn toàn bị cảm giác xúc động thay thế.

"Mặn quá." Âm thanh bình thản của Kỳ Minh túm La Gia Nam

về hiện thức.

Vẻ mặt La Gia Nam kiểu "không phải chứ" rồi cười khổ nhìn Kỳ Minh: "Lần sau em ăn một bọc đường rồi anh thử lại nhé?"

"Mùi vị tinh dịch không có liên quan gì tới mấy cái em ăn hết."

Kỳ Minh duỗi tay đi lấy khăn giấy trên tủ đầu giường, phần lưng bị cậu kéo ra khiến cổ họng của La Gia Nam thắt lại. Hắn lăn qua đè cậu xuống rồi xoa hai bên mông cậu. Kỳ Minh bị hắn đè đến thở không nổi. Cậu muốn dùng tay trái đẩy hắn ra nhưng hắn đã ấn cổ tay cậu xuống nên cậu không thể động đậy.

"Anh Kỳ Minh... Anh Kỳ Minh..." La Gia Nam rải nụ hôn lên tóc mai và tai của cậu. Hắn buông một tay, cầm lấy gel bôi trơn vừa mới nhét xuống dưới gối rồi mở nắp. La Gia Nam lỡ bóp ra nhiều đến mức nửa dưới của cả hai người đều trơn ướt.

Kỳ Minh hơi lo lắng một chút. Cậu lập tức đè tay lên chân La Gia Nam. "Em có biết phải làm thế nào không?" Giọng điệu của cậu có chút căng thẳng.

"Để em thử đi." La Gia Nam hôn lên lưng cậu coi như động viên, "Đau thì cứ nói nha anh, em làm chậm lại."

"..."

Cảm giác bị ngón tay ấn vào vừa đau vừa sướng đến không nói nên lời làm mắt Kỳ Minh đột nhiên tan ra, bao nhiêu lời giải thích hay lí thuyết đều bị chặn lại trong cổ họng. Cậu cố gắng giãy lên phía trước để thoát khỏi La Gia Nam, nhưng lòng bàn tay cứng như sắt của hắn giữ chặt eo cậu để cậu không cử động được.

Đúng là xem nhiều sách hay đọc nhiều lí thuyết cũng không bằng một lần thực hành. Bao nhiêu lí trí của Kỳ Minh đều bị

ngón tay của La Gia Nam chọc cho tan nát, các cơ trên bụng cũng căng lên. Những tiếng thở dốc cùng rên rỉ tuôn ra từ cổ họng cậu.

"Không đau hả anh?" La Gia Nam ấn trán chặt vào lưng Kỳ Minh. Hắn sắp nhịn hết nổi rồi. Bên trong vừa mềm, vừa chặt lại vừa nóng, chỉ cần tưởng tượng được cắm vào thôi cũng khiến da đầu La Gia Nam tê rần.

Kỳ Minh không trả lời nhưng thân thể cậu khẽ run lên theo nhịp ngón tay. Ngón tay của La Gia Nam có các đốt rõ ràng khiến cảm giác như bị bóp chặt vào bên trong cũng rõ ràng theo. Dục vọng đã được giải phóng của Kỳ Minh bây giờ lại bùng lên dưới sự tấn công của đối phương mà không thể khắc chế.

La Gia Nam rút ngón tay ra rồi thay thế bằng một vật cứng nóng hơn. Hắn nắm lấy cằm Kỳ Minh và từ từ đẩy về phía trước, đồng thời hôn lên mọi vị trí mà môi hắn có thể chạm vào. Da thịt mềm mại nóng bỏng dần dần bị phá mở, lối vào trơn trượt bị kéo căng đến cực hạn, cảm giác ngột ngạt khiến Kỳ Minh khẽ "ưm" một tiếng.

"Suỵt... Sẽ xong sớm thôi." La Gia Nam nói. Hắn hạ thắt lưng xuống nhưng vẫn chưa đâm lút cán. Sau đó hắn kiên nhẫn chờ đến khi cơ thể Kỳ Minh không còn căng thẳng như trước.

Chờ đợi hơi lâu, ít nhất La Gia Nam cũng phải nghiến răng kiềm chế được thì nơi kết hợp bỗng giật nhẹ một cái. Bên trong Kỳ Minh mềm mại, chặt chẽ lại nóng rực như thể vừa muốn đẩy hắn ra vừa muốn hút hắn vào sâu hơn. Cái này đúng là tra tấn, nhưng hắn không nỡ làm tổn thương đối phương.

"Em di chuyển nha anh?" Hắn cẩn thận hỏi.

Kỳ Minh cắn môi gật đầu. Sau đó, La Gia Nam liên tục kéo ra đẩy vào, mỗi động tác đều ép ra nước mắt. Đột nhiên, cảm giác đau

nhức, sưng tấy và sung sướng cùng ập đến khiến Minh cảm thấy nội tạng của mình đã bị La Gia Nam làm cho đảo lộn. Dục vọng thoát ra ở bụng dưới kịch liệt lan tỏa khắp cơ thể cậu.

Cậu cảm thấy mình sắp chết. Chết trong tình ái và tình dục đang trào dâng này.

Hai người quần qua quần lại đến qua nửa đêm, vậy mà La Gia Nam vẫn thức dậy lúc sáu giờ rưỡi sáng khi nghe chuông báo thức. Kỳ Minh gối lên tay hắn ngủ cả đêm, hiện tại cánh tay hắn đơ như khúc gỗ. Nhưng nhìn thấy người kia đang ngủ say, mệt mỏi đến mức còn chưa chịu dậy khi đồng hồ báo thức reo, hắn thật sự không đành lòng đánh thức cậu.

Nửa đoạn đầu hắn còn tỉnh táo để nghĩ đến cảm nhận của Kỳ Minh, nhưng nửa đoạn sau hắn hoàn toàn dựa vào bản năng. Eo hắn tựa như một con chó đực bằng sắt, "làm" Kỳ Minh ba lần, coi như đem hết mộng đẹp ra ngoài đời thực. Nói thật, bây giờ La Gia Nam vẫn còn hơi muốn, nhưng hắn mà lộn xộn thì chắc chắn lát nữa hắn lết vào văn phòng.

Hứa Kiệt thấy La Gia Nam vừa vào cửa đã cười ngu thì trượt ghế đến cạnh hắn rồi vỗ vai hỏi: "Này, ông có chuyện vui thì phải chia sẻ với anh em chứ."

"Né ra đi." Tuy giọng điệu La Gia Nam thô bạo như miệng đã muốn nhếch ra sau gáy.

"Ông..." Hứa Kiệt dùng ngón trỏ chọt chọt: "Khai thật đi, tối hôm qua đã làm gì? Hôm nay nhìn ông thoả mãn đến mức cả mặt phát sáng luôn đó."

"Chuyện này nó..." La Gia Nam cố tình kéo dài giọng: "Sướng như tiên ấyyyy."

"Đù má, ông được đó, âm thầm tìm bạn gái. Ái chà, hôm nào dắt về ra mắt anh em xem nào cô gái nào có thể vớ phải ông."

La Gia Nam khịt mũi khinh thường: "Hàng quý hiếm không thể trưng bày."

"Ok, vậy tôi chờ uống rượu mừng của ông nhé." Hứa Kiệt không hỏi nhiều, cũng không quan tâm La Gia Nam giấu diếm. Vợ xấu thì cũng phải dắt về ra mắt cha mẹ chồng thôi.

La Gia Nam nhìn đồng hồ rồi nhìn quanh phòng, hỏi: "Đội trưởng Trần đâu? Hôm nay chú ấy có hẹn hôm nay ghé công viên dã sinh thu thập chứng cứ đúng không?"

"Tối qua đội phó Triệu nhập viện. Vết thương hồi trước do súng đạn gây ra lại tái phát." Miêu Hồng nhả ống hút sữa đậu nành ra, nói: "Trời trở lạnh là vết thương cũng trở nặng mấy ngày."

Tuy rằng La Gia Nam cũng thương Triệu Bình Sinh, nhưng hắn càng nhớ Kỳ Minh nằm ở nhà hơn: "Vậy hôm nay có thể nghỉ ạ?"

"Đội trưởng Trần kêu chúng ta đi trước rồi anh ấy đi từ bệnh viện qua luôn." Miêu Hồng dùng ánh mắt "tôi biết rồi nhé" để đánh giá đồ đệ mình: "Cậu sao thế, mắc cưới vợ à?"

"Tới tay rồi thì con gấp làm gì." La Gia Nam lầm bầm trong miệng.

Lỗ tai Miêu Hồng nhọn hoắt, vừa nghe đến đó cô đã nhào đến túm cổ đồ đệ: "Nào, nói sư phụ nghe, cậu làm sao lừa gạt thầy Kỳ vào tròng?"

Hứa Kiệt, người đang ăn sáng bên cạnh, phun một họng sữa đậu nành lên màn hình máy tính.

Chương 48

DTV-EBOOK

Chắc chắn Giản Việt không thể đi vào lồng rồi mới bị người ta bắn thuốc mê, vì vậy tìm được hiện trường gây án đầu tiên là vấn đề trọng yếu. La Gia Nam đã tìm hết trong văn phòng của Giản Việt, trừ đống giấy nợ kia thì chẳng có manh mối nào đáng giá. Camera giám sát cũng không có nhiều, chỉ được đặt ở cổng chính và kho hàng. Kho thuốc mê cũng chỉ có một phần thuốc gây mê động vật, đối chiếu với số lượng cũng không có vấn đề. Phần còn lại theo lời của nhân viên công tác thì được để ở phòng y tế.

Nhân viên khoa Giám định đã lấy mẫu vân tây trên từng cây súng gây mê để sau này đối chiếu. La Gia Nam và Miêu Hồng đi đến phòng y tế để kiểm tra việc sử dụng thuốc mê, Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ khám xét những phòng khác trong toà nhà. Sau khi Trần Phi đến, ông đến phòng an ninh để xem camera giám sát, hai mắt đỏ ngầu.

Trong phòng y tế có hai bác sĩ thú y, một người họ Cừu, một người họ Bạch. Hôm nay bác sĩ Cừu trực ban. Ông đã ngoài sáu mươi tuổi, đeo kính cận dày. Trông ông hơi luộm thuộm, trên áo blouse còn dính một vài đốm máu nâu sẫm, và cằm lún phún râu bạc.

"Khám bệnh cho động vật không giống khám cho người đâu." Bác sĩ Cừu khá lớn tuổi nhưng trái tim vẫn còn "mơ mộng". Ông vừa nhìn thấy nữ cảnh sát Miêu Hồng đầy khí phách thì lập tức rót trà và cứ đi vòng quanh cô. Mặc kệ Miêu Hồng có thích nghe hay không, ông vẫn nói như súng liên thanh: "Con người biết nói, hỏi cái là biết họ đau chỗ nào hay không thoải mái chỗ nào. Con vật thì không. Nếu cháu làm nó đau là nó há mồm cắn cháu

một cái."

Ông vừa nói vừa kéo lên tay áo bẩn cho Miêu Hồng xem cánh tay đầy sẹo: "Chỗ này bị sói cắn này, suýt chút nữa là xương cũng "đứt" ra luôn. Bác nói này cô gái, cháu đừng nghĩ động vật nó không biết tiếng người, cháu cứu nó một lần là nó nhớ cháu cả đời."

"Dạ đúng ạ. Hồi nhỏ cháu từng cứu một con chó hoang, sau đó mỗi ngày nó đều đưa đón cháu đi học." Miêu Hồng khách sáo trả lời. Tuy bác sĩ Cừu hơi xởi lởi quá mức nhưng người này dù sao cũng là "trưởng bối."

"Này, đôi khi loài vật này còn có lòng biết ơn hơn cả con người." Bác sĩ Cừu chắp tay gật đầu. "Hồi trước giám đốc Giản nghèo lắm, học chưa hết cấp ba đã đi làm tài xế cho cha vợ rồi. Có lần nó bị tai nạn giao thông, hai khúc xương cột sống bị ép ra ngoài suýt liệt luôn. Nhưng ông già vợ cũng tốt bụng, còn nhờ một bác sĩ ở nước ngoài về chữa trị, sau này khỏe lại thì cưới vợ. Một bước lên mây luôn đó. Sau đó tự nhiên nó lại nhà máy và đầu tư, tiền kiếm được thì nhiều nhưng lòng thì đã cạn. Vợ nó đâm đơn ly hôn rồi ra nước ngoài, nhưng vợ nó không giận đó đâu nhé. Nhưng năm ngoái ấy hả, nó đầu tư hàng trăm triệu để xây công viên dã sinh rồi đưa người tình nhỏ bé của mình vào làm quản lí luôn đấy. Mà con nhỏ đó có biết làm cái gì đâu, chỉ biết lắc ngực rồi hô to gọi nhỏ thôi."

Miêu Hồng quay mặt đi, cắn môi nhịn cười.

"Bác sĩ Cừu, bác ghi chép chuyện phiếm tỉ mỉ ghê." La Gia Nam cười toe toét: "Hình như bác biết giám đốc Giản từ sớm rồi ạ?"

"Thằng nhóc đó ở cùng làng với tôi. Lúc trẻ tôi cũng là bác sĩ thú y." Bác sĩ Cừu ngậm một điếu thuốc rồi đưa qua cho La Gia Nam một điếu. Thuốc của bác sĩ Cừu hơi nặng đô, khiến La Gia Nam ho sặc sụa như thể mình đang hút lá thuốc chứ không phải điếu

thuốc...

Bác sĩ Cừu vỗ vai La Gia Nam rồi nói tiếp: "Công viên dã sinh này được xây dựng trên làng chúng tôi ngày xưa đấy. Nó vung tay cấp mấy cái nhà lầu nhỏ nhỏ cho dân làng dựa trên diện tích đất canh tác của họ. Những người trong làng ai mà không bị liệt là thì đều đến đây làm việc."

"Người bị Giản Việt đuổi việc cũng là người trong làng sao?" Miêu Hồng hỏi.

"Cẩu Đản ấy à, đứa nhỏ đó lưu lạc đến làng tôi rồi được mọi người cùng nhau nuôi lớn. Từ nhỏ nó đã quen trộm gà bắt chó rồi." Đôi mắt bác sĩ Cừu bị khói hun đến híp lại, ông thở dài. "Nó khoảng hai mươi tuổi đầu mà không có nhà, nghèo đến mức không lấy được vợ. Dân làng thấy nó du thủ du thực như vậy cũng không ổn nên cấp cho nó ba sào đất để trồng cây rồi trả tiền công theo tháng. Với lại Nhà nước cũng có chỉ thị phong toả rừng để trồng cây đấy. Nhưng nó cũng chẳng chăm chỉ gì. Nó trồng cây xuống rồi bỏ lên núi tìm của ngon vật lạ. Chờ tới lúc nó xuống núi thì cây đã chết hết trơn. Trưởng làng tức chết luôn."

"Vậy có khi nào cậu ấy..." La Gia Nam nhìn sang Miêu Hồng, sau khi được cô xác nhận thì hỏi tiếp: "Căm thù Giản Việt tới mức muốn giết ông ấy không?"

Trước khi bắt được nghi phạm thì tất cả các manh mối đều đáng để lần theo.

Bác sĩ Cừu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không đến nỗi đó đâu. Ánh mắt của đứa nhóc Cẩu Đản trông hơi hung ác nhưng bản chất nó không xấu. Cái tính hay lợi dụng người khác của nó cũng là do cha do mẹ nó không dạy. Chứ còn giết người thì nó chẳng có gan đâu."

"Bác có biết cậu ta đã đi đâu sau khi bị sa thải không?"

"Tôi nghe nói rằng nó đi làm thợ xây ở cái hồ chứa nước ở Hàn Gia Trang."

"Cẩu Đản tên thật là gì?"

"Giản Quần. Tên này do Bí thư chi bộ cũ đặt cho đó. Họ "Giản" rất phổ biến ở làng chúng tôi."

"Được rồi, cám ơn." La Gia Nam liếc nhìn lọ thuốc trên giá có nhãn màu vàng rất nổi bật. Hắn cầm lên xem nhưng tất cả đều được ghi bằng tiếng nước ngoài, hỏi: "Thuốc này dùng để làm gì?

Bác sĩ Cừu rũ lông mày, khóe miệng cong xuống.

"Thuốc giúp động vật vui vẻ yên bình mà "nhắm mắt.""

Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ tìm thấy một ống tiêm phóng thuốc mê trong một phòng trống. Họ lập tức gọi đồng nghiệp bên giám định đến để kiểm tra mọi ngóc ngách trong căn phòng này. Miêu Hồng, La Gia Nam báo với Trần Phi một tiếng rồi chạy thẳng đến Hàn Gia Trang để tìm chứng cứ ngoại phạm của Giản Quần.

Miêu Hồng lái xe, La Gia Nam thì cúi đầu nhắn tin suốt. Miêu Hồng quay sang nhìn hắn rồi trêu: "Ái chà, mới tách ra có tí mà chịu hết nổi rồi sao?"

Lông mày La Gia Nam nhíu lại. Hắn cười nói: "Sư phụ, đồ đệ của người mới kết hôn đó. Đừng nói tách ra một tí, con đi toilet cũng muốn dính người ta luôn."

"Nói không biết ngượng mồm."

"Sư phụ đây là ghen tị với con chứ gì." La Gia Nam nói xong thì chợt thấy bàn tay Miêu Hồng giơ lên, hắn rụt cổ lại: "Mà này sư phụ, nghiêm túc mà nói thì Đại Vĩ theo đuổi người lâu như vậy, tốt xấu gì sư phụ cũng nên cho người ta một cái đáp án chứ?"

Miêu Hồng cuối cũng vẫn tát vào mặt hắn, nói: "La Gia Nam, cậu đi được mấy bước, mới dừng lại một chút thì đi làm mai cho người ta à?"

"Dừng ạ? Đây là những bước đi đầu tiên trong một hành trình dài đấy nhé." La Gia Nam lắc điện thoại. Hắn gửi cũng ít nhất hai mươi tin nhắn hỏi han ân cần còn Kỳ Minh chỉ trả lời lại một tin [Anh đang viết lách. Đừng có cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.] Lạnh nhạt ghê, so với đêm qua còn tưởng là hai người khác nhau.

Tối phải làm tiếp, làm cho phục luôn mới được. La Gia Nam nghĩ.

"Đại Vĩ là một chàng trai tốt, nhưng tôi sẽ kìm chân cậu ấy lại." Miêu Hồng nói.

La Gia Nam xì một hơi: "Sư phụ, không có đâu. Kiều Đại Vĩ mà cưới được sư phụ thì chắc kiếp trước ổng phải cứu cả trái đất rồi."

"Cậu đọc nhiều truyện tranh quá rồi đó!" Miêu Hồng lại gõ đầu La Gia Nam. "Tôi thế nào cậu còn không biết. Lúc làm việc đã khó tính, về đến nhà còn khó hơn, đừng nói tới chồng, tôi nghĩ cha mẹ chồng cũng bị tức chết."

"Đâu, nhưng Đại Vĩ mồ côi cha mẹ mà. Thời này cho dù cha mẹ mới mất thì cũng được xem là người đàn ông độc thân hoàng kim đó."

"Chính vì cậu ấy mồ côi cha mẹ nên mới cần một người vợ có thể chăm sóc tốt cho cậu ấy. Như vậy mới có cảm giác gia đình êm ấm."

La Gia Nam há miệng nhưng không phát ra âm thanh. Kỳ Minh tám tuổi đã mất cả cha mẹ, tuy được nhận nuôi nhưng cũng được xem là trẻ mồ côi. Vậy thì chả trách bình thường cậu lạnh nhạt như vậy, chắc hẳn là từ nhỏ ở nhà cha nuôi nên đã quen làm gì cũng phải cẩn thận rồi. Nghĩ đến đây, La Gia Nam lại nhắn cho Kỳ Minh thêm một tin.

[Xin lỗi anh vì em lỡ làm phiền anh. Không có gì đâu, em chỉ nhớ anh quá thôi. Anh chờ em về nha.]

Kỳ Minh đang làm mẫu số liệu thống kê cho luận văn thì điện thoại lại rung lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Cậu không khỏi cảm thấy bực mình, định gọi La Gia Nam lại để mắng thì nhìn thấy tin nhắn của đối phương gửi đến. Trái tim đang giận phừng phừng của cậu lại mềm xèo.

Cậu dựa lưng vào ghế, nhập tin nhắn rồi nhấn gửi.

[Trẫm biết rồi.]

———————

Giản Quần nhìn phù hiệu cảnh sát sáng choang trong tay La Gia Nam, ban đầu gã cho rằng việc buôn bán vật liệu ở công trường bị phát hiện. Bắp chân gã hơi rục rịch. Trước đây thường trộm gà bắt chó thì cũng là con nít đùa dai thôi, nhưng lần này gã bán hàng tấn thép cũ từ hồ chứa nước, lúc trực đêm còn bí mật nhờ người nhận bốc vác, tổng giá trị chắc chắn vượt tiêu chuẩn để thành lập vụ án.

La Gia Nam thấy trong mắt gã toàn là mưu mô quỷ kế, hắn liếc mắt ra hiệu cho Miêu Hồng. Hai người một trước một sau chặn

gã lạ, hỏi: "Giản Quần đúng không? Chúng tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

Giản Quần muốn chạy, nhưng trước mặt là La Gia Nam, sau lưng là Miêu Hồng, xung quanh thì toàn là nước. Trừ khi gã phi thân xuống hồ chứa nước, còn không thì chẳng có đường mà chạy. Mồ hôi lạnh túa ra dọc theo trán của gã.

"Mấy ngày nay cậu đều ở công trường sao?" La Gia Nam lấy bút ra doạ Giản Quần nhảy dựng lên. Gã tưởng cảnh sát này muốn rút súng ra.

"Vâng, đúng rồi." Giản Quần nhấc tay áo lên lau mồ hôi. Tay gã còn dính xi măng khiến nửa khuôn mặt trông cứ nhão nhão.

La Gia Nam nhịn cười không được. Hắn ho khan rồi cúi đầu: "Tối hôm kia cậu cũng ở công trường đúng không? Có ai làm chứng cho cậu không?"

Giản Quần trợn mắt. Đúng là gã có ở công trường. Người duy nhất có thể làm chứng cho gã là người nhận bốc vác từ chỗ thu mua phế liệu thôi. Không biết anh đẹp trai này có hỏi chuyện này không, nhưng nếu gã mà nói ra thì có khác gì chưa đánh đã khai đâu.

"Nếu không ai có thể chứng minh, cậu có thể cùng chúng tôi về Cục rồi vào phòng thẩm vấn suy nghĩ cho kĩ." Miêu Hồng đứng sau lưng nhắc nhở, "Nhưng một khi cậu đã bước chân vào phòng thẩm vấn, mọi thứ ngươi nói đều được xem là chứng cứ và có thể bị kết án theo pháp luật."

Câu nói này khiến đầu óc Giản Quần quay cuồng. Hắn xoay người lại rồi dè dặt nói với Miêu Hồng: "Cảnh sát, tôi không kiếm được bao nhiêu tiền hết, cái đống sắt vụn này không đáng bao nhiêu hết, một tấn có... Có mấy trăm miếng à... Ông chủ muốn ép giá, còn không muốn thuê nhân viên bốc vác. Tôi còng lưng

chuyển đống đó suốt cả đêm chỉ kiếm được... Không tới ba nghìn luôn."

Miêu Hồng nghe tới đó thì mừng húm. Thằng nhóc này đi đâu cũng trộm được.

"Chúng tôi không đến để điều tra chuyện này." La Gia Nam xách cổ áo Giản Quần lên rồi xoay người gã về phía hắn, hỏi: "Giản Việt chết rồi, cậu biết chưa?"

"Chết... Chết rồi sao?" Giản Quần giật mình, trông gã cũng không giống như đang giả vờ. "Tại sao chết?!"

"Bị sư tử ăn thịt."

Sắc mặt Giản Quần trong nháy mắt trở nên nhợt nhạt. Gã quay sang một bên rồi nôn thốc nôn tháo khiến hai người đứng xem cũng cảm thấy nhợn cổ họng. Sau khi ói ra hết, gã run chân đứng đó nhìn La Gia Nam, nước mắt nước mũi giàn giụa: "Giám đốc Giản là người tốt. Bác ấy nói tôi trộm đồ trong vườn thú nên cũng khó ăn nói với các nhân viên khác. Nhưng thật ra bác ấy cho tôi ba tháng lương, sau đó giới thiệu tôi đến làm việc ở hồ chứa nước này."

"Nhưng cậu cũng đâu có trân trọng gì tấm lòng của ông ấy. Cậu đến đây siêng làm ăn trộm chứ đâu có siêng làm việc." Miêu Hồng khiển trách gã.

Giản Quần tát bản thân hai lần."Sau này không bao giờ ăn trộm nữa, tôi sẽ ghi nhớ, tôi sẽ ghi nhớ mà."

"Thôi được rồi đừng có diện kịch ở đây nữa. Có bỏ nghề ăn trộm hay không là chuyện của cậu. Cậu đưa tôi họ tên với số điện thoại của người có thể làm chứng là được." La Gia Nam đưa sổ và bút cho Giản Quần rồi nhìn gã há mồm run rẩy ghi lại số điện thoại.

Sau khi gọi cho chủ của trạm thu mua phế liệu, La Gia Nam và Miêu Hồng quay trở lại công viên dã sinh. Vừa bước vào, hai người đã thấy Trần Phi ở cổng, nút áo sơ mi cởi đến cái thứ ba, hai tay ông cầm thắt lưng, lo lắng đi tới đi lui.

La Gia Nam nhanh chóng xuống xe hỏi: "Đội trưởng Trần, sao vậy ạ?"

"Bệnh viện gọi nói lão Triệu bị suy hô hấp đột ngột. Tôi đang đợi Đại Vĩ xong việc rồi chở về." Trần Phi hiếm khi hoảng sợ.

Miêu Hồng vừa nghe đã trợn tròn mắt.

"Anh chờ cái mẹ gì nữa, để La Gia Nam nó chở!"

Triệu Bình Sinh được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ nói rằng nếu cần thiết thì phải cắt khí quản và yêu cầu người nhà kí tên. Lúc đặt bút xuống, tay Trần Phi run lẩy bẩy, cái tên ông vốn đã quen kí bằng một nét vậy mà bây giờ kí mãi cũng chẳng xong, đến mức làm hỏng luôn tờ thông báo của bệnh viện. La Gia Nam nhìn ông như vậy mới hiểu vì sao lúc mới nhận điện thoại ông không tự lái xe thẳng đến bệnh viện. Với trạng thái này, chắc chắn Trần Phi còn không phân biệt được đâu là phanh, đâu là chân ga.

Bác sĩ thấy ông để trống cột "quan hệ với bệnh nhân" thì hỏi: "Xin hỏi bác là gì của bệnh nhân?"

Trần Phi sửng sốt một chút rồi nói: "Cấp trên."

"Ừ vậy cũng được." Bác sĩ gật đầu. "Mỗi ngày có thể vào thăm bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt nửa tiếng, phải hẹn trước ở chỗ bên cửa sổ nhé."

Trần Phi nhanh chóng đi đến bàn hẹn thăm bệnh. Lúc được hỏi chứng minh thư, ông rút giấy chứng nhận cảnh sát ra rồi bỗng cất vào, sau đó đứng lên đi.

"Đội trưởng Trần?" La Gia Nam không hiểu hắn vì sao do dự.

Trần Phi giơ tay ra hiệu cho hắn đừng nói chuyện, sau đó lấy điện thoại gọi cho ai đó.

"Alo Bình Huy, Trần Phi đây. Anh trai em nhập viện rồi. Em tranh thủ ghé bệnh viện Nhân Hoà nhé."

Trần Phi cúp máy rồi nhìn vẻ mặt ngơ ngác của La Gia Nam. Ông thở dài, nói: "Dù sao thì đó cũng là em trai ruột của anh ấy, là người nhà thật sự của anh ấy. Tôi không thể độc chiếm nửa tiếng đó được."

"Vậy em trai chú ấy biết quan hệ giữa chú với... Đội phó Triệu rồi ạ?" La Gia Nam cẩn thận hỏi.

Trần Phi gật đầu. "Bình Huy nhỏ hơn lão Triệu mấy tuổi, cha bọn họ mất sớm. Bình Huy được học đại học rồi tốt nghiệp cũng là nhờ anh trai, mua nhà cưới vợ cũng là lão Triệu sắp xếp. Cháu gái anh ấy học mỹ thuật, trong tương lai muốn đi nước ngoài du học nhưng học phí cũng không rẻ. Lão Triệu đã sớm thương lượng với tôi, với cả hai chúng tôi cũng không có con cái gì, vì vậy mấy năm nay chúng tôi tiết kiệm được bao nhiêu cũng chu cấp cho con bé đi học. Mà con bé vừa ngoan vừa hiểu chuyện, mỗi dịp lễ tết đều gửi lì xì WeChat để chúc tôi nghỉ lễ vui vẻ."

"Vậy cũng tốt, chú có thêm người nhà đó." La Gia Nam dẫn Trần Phi ngồi trên ghế hành lang, nói: "Chú nghỉ ngơi một lát để cháu hỏi thăm bác sĩ xem sao."

La Gia Nam đi đến phòng khám nhưng không thấy ai, đang định

đi qua trạm y tá thì nghe một âm thanh quen thuộc từ phía sau: "Cảnh sát La?"

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy Hạ Dũng Huy. "Bác sĩ Tiểu Hạ? Sao cậu lại... À đúng rồi, tôi quên mất đây là khoa Nội hô hấp. Ủa không phải cậu muốn thôi việc sao?"

"Chưa đến học kì mới nên giám đốc cũng chưa muốn thả tôi đi, nói tôi làm đến khi khai giảng năm học rồi nghỉ." Hạ Dũng Huy ngại ngùng cười, hỏi: "Sao vậy? Lại có vụ án sao?"

"Không. Đội phó của chúng tôi mới được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt."

"Chú Triệu Bình Sinh hả?"

"Ừ. Tôi đang định đi tìm bác sĩ phụ trách để hỏi thăm bệnh tình của chú ấy."

"Bác sĩ Úc đến phòng cấp cứu rồi. Có một bệnh nhân cần hội chẩn." Hạ Dũng Huy nghiêng đầu nhìn về phía văn phòng. "Để tôi xem tình huống của đội phó Triệu giúp anh."

Hạ Dũng Huy lật xem bệnh án của Triệu Bình Sinh rồi bật ảnh chụp CT lên. Anh chỉ vào vị trí hơi tối mà La Gia Nam xem không hiểu, nói "Vết thương do phát súng lúc trước đã làm tổn thương mạch máu của chú ấy. Sau khi phẫu thuật, vị trí đó trong thời gian tái tạo tế bào đã gây ra tăng đông máu (1). Lần này suy hô hấp là bởi thuyên tắc phổi do máu đông bị bong ra. Nhưng may là xảy ra ở bệnh viện và được cấp cứu kịp thời. Hai, ba liệu trình tiêu sợi huyết (2) là tốt rồi."

(1) Tăng đông máu là một nhóm bệnh mà quá trình đông máu diễn ra không bình thường dẫn tới sự hình thành bất thường của cục máu đông trong lòng mạch.

(2) Tan cục huyết, tan huyết khối còn được gọi là liệu pháp tiêu sợi huyết, là sự phá vỡ các cục máu đông hình thành trong các mạch máu, bằng cách sử dụng thuốc. Nó được sử dụng trong việc chữa trị nhồi máu cơ tim, đột quỵ và tắc mạch phổi rất lớn.

La Gia Nam nghe không hiểu ít nhiều. Vì vậy hắn xoa cằm hỏi: "Không có nguy hiểm tính mạng đúng không?"

"Dựa vào tình huống trước mắt thì không. Nhưng tuổi tác của chú ấy cũng cao, nếu trị liệu tiêu sợi huyết thì dễ xuất huyết não. Vì vậy bác sĩ sẽ xem xét các triệu chứng của chú ấy trong thời gian ở phòng chăm sóc đặc biệt. Yên tâm đi, tố chất thể lực của đội phó Triệu tốt mà, không sao đâu." Hạ Dũng Huy vỗ cánh tay La Gia Nam để an ủi: "Thật ra chuyện này tôi cũng không dám nói với người thân đâu, nhưng anh thì bình thường. Vì nếu có vấn đề gì anh cũng sẽ không trách tôi."

"Đúng rồi, giữa chúng ta thì phải khác chứ." La Gia Nam vừa nghe Triệu Bình Sinh không sao thì cũng bình tĩnh lại, lời nói cũng có chút tuỳ ý hơn.

Hạ Dũng Huy cười, vừa định nói gì đó thì bỗng thấy Kỳ Minh đẩy cửa bước vào. Lúc nãy trên đường đến đây La Gia Nam đã gọi điện cho Kỳ Minh đến bệnh viện. Hắn nghĩ Kỳ Minh học y thì có thể hiểu rõ bệnh tình của Triệu Bình Sinh hoặc ít nhất là giúp Trần Phi yên tâm hơn một chút.

Kỳ Minh nhìn Hạ Dũng Huy ôm cánh tay La Gia Nam, hai người đều cười rất tươi. Lông mày cậu trong nháy mắt nhíu lại.

"Em nói bệnh tình của đội phó Triệu nguy kịch mà em vui vẻ vậy sao?" Cậu hỏi La Gia Nam.

Chương 49

DTV-EBOOK

Bác sĩ Tiểu Hạ nói đội phó Triệu không sao." La Gia Nam giải thích, giọng khô khốc. Hắn có thể nhìn ra Kỳ Minh đang giận, nhưng tại sao chứ?

Kỳ Minh không trả lời hắn nữa. Cậu đi thẳng đến trước bàn làm việc của Hạ Dũng Huy, quét mắt nhìn màn hình máy tính rồi đưa tay ra hướng Hạ Dũng Huy: "Cho tôi xem bệnh án."

Hạ Dũng Huy lúc này mới nhớ anh đang ôm tay La Gia Nam, anh rút tay lại rồi sốt sắng đưa bệnh án cho Kỳ Minh xem. Cậu xem qua thật nhanh rồi ném bệnh án xuống bàn nghe "bốp" một tiếng.

"Cậu nói với em ấy đội phó Triệu không sao hả?" Kỳ Minh hỏi Hạ Dũng Huy. "Làm sao mà một bác sĩ như cậu lại nỡ nói với người nhà bệnh nhân nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt là không sao?! Vì sao mà phải vào đó? Vì bất kì lúc nào cũng có thể chết được đó. Cậu tốt nghiệp trường y nào vậy? Giáo viên không dạy cậu cái đó hay sao?"

"Anh Kỳ Minh, anh Kỳ Minh, bác sĩ Tiểu Hạ cũng là có ý tốt thôi mà." La Gia Nam chưa từng thấy Kỳ Minh nổi giận như vậy. Hắn nhanh chóng kéo đối phương ra ngoài, lại nhịn thấy Hạ Dũng Huy bị Kỳ Minh mắng đến vành mắt đỏ lên.

Kỳ Minh bị La Gia Nam kéo đến hành lang, cậu giãy khỏi tay La Gia Nam, sửa sang quần áo lại rồi lườm hắn, lại quay đầu nhìn Trần Phi. Cậu gặp Trần Phi ngoài hành lang phòng chăm sóc đặc biệt mới biết La Gia Nam đi tìm bác sĩ phụ trách để hỏi thăm bệnh tình của Triệu Bình Sinh. Vì vậy cậu cũng đến xem bệnh

án với ảnh chụp CT để nắm tình huống một chút. Ai ngờ vừa bước vào phòng lại bắp gặp La Gia Nam nói cười vui vẻ với bác sĩ Tiểu Hạ.

Người ta đang mắc bệnh nguy kịch, hai người này cười nói vui vẻ là thế nào!

"Anh Kỳ Minh, anh Kỳ Minh!" La Gia Nam tiến lên hai bước rồi bắt lấy cánh tay cậu. "Không quan tâm bác sĩ Tiểu Hạ nói đúng hay sai, anh đừng nói với đội trưởng Trần cái gì mà vào phòng chăm sóc dặc biệt thì bất kì lúc nào cũng có thể chết. Anh cũng thấy chú ấy như vậy, em còn lo phải đưa chú ấy vào phòng chăm sóc đặc biệt luôn đó."

Kỳ Minh co tay lại, tức giận nhìn La Gia Nam: "Vậy để người thân chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có sai hay không? Cứ nói một câu là cứu được người vậy cần bác sĩ để làm gì?! Em có biết không thể xác định thời gian chính xác khi nào các mảng máu đông bong ra không? Cho dù có thực hiện liệu trình tiêu sợi huyết thì cũng không thể chắc chắn nó không gây tắc các vị trí khác, mà nhiều khi đó còn là vị trí gây chết người nữa! Không nói rõ với đội trưởng Trần để chú ấy lạc quan một cách mù quáng thì không hề có tốt cho chú ấy hay đội phó Triệu!"

"Ý em không phải như vậy. Đúng hơn là anh thông cảm cho tâm trạng của đội trưởng Trần một xíu, nói ra chuyện này nhưng chú ý một xíu." La Gia Nam cũng không biết phải nói thế nào mới tốt.

"Sự thật mất lòng, em không muốn nghe thì cút đi!" Kỳ Minh lại dùng sức rút tay ra rồi quay đầu định đi.

La Gia Nam ôm lấy cậu kéo vào lối đi thoát hiểm. Hắn nhận ra Kỳ Minh đang nổi đoá, vì vậy hắn cũng đè cơn giận trong lòng xuống mà nói: "Không phải em không cho anh nói. Nhưng anh chờ đội phó Triệu được đưa ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt rồi

nói, để đội trưởng Trần bình tĩnh lại, được không anh?"

Kỳ Minh lại cự lại: "Vậy em gọi anh tới làm cái gì? Không phải em muốn nghe mấy lời nói thật mà bác sĩ sẽ không bao giờ nói à?"

Lửa giận của La Gia Nam bùng lên, hắn quát: "Em gọi anh đến để giúp đội trưởng Trần yên tâm một chút! Anh đúng không hiểu cách đối nhân xử thế như vậy!"

"Đúng rồi đó, anh không biết cách đối nhân xử thế! Em cũng đéo phải mới quen biết anh ngày một ngày hai mà không biết!"

Kỳ Minh bị La Gia Nam siết đến trong lòng lạnh ngắt, cậu dùng sức giãy giụa thì phía dưới bỗng đau xót. Cậu cau mày rồi hít một ngụm khí lạnh, kêu "shhhhh" một tiếng. La Gia Nam vội vàng buông tay, luống cuống nhìn cậu: "Hôm qua em làm anh bị thương sao?"

"Không liên quan đến chuyện đó!"

Kỳ Minh cắn răng đẩy hắn ra. Cậu mới vừa bước đi đã đau đến thấu trời, sau đó lại ngã vào lồng ngực La Gia Nam. Hắn thấy trán Kỳ Minh đầy mồ hôi lạnh, lửa giận ngay lập tức bị dập tắt. Hắn vừa xoa lưng, vừa ôm, vừa hôn lên tóc Kỳ Minh.

"Anh đừng nóng, cũng đừng giận. Tại em hết, hôm qua em làm khổ anh như vậy, hôm nay còn gọi anh ra ngoài. Không cãi nhau nữa nhé. Chờ người nhà của đội phó Triệu tới để có người chăm sóc cho đội trưởng Trần. Em dẫn anh ra ngoài trước."

Kỳ Minh nhíu mày dựa vào lồng ngực La Gia Nam. Tiếng tim đập của hắn làm cậu bình tĩnh lại. Vừa nãy cậu thật sự rất là cực kì phi thường vô cùng bực mình. Một mặt vì La Gia Nam chưa biết nên chưa sợ, hoàn toàn không hiểu bệnh tình có bao nhiêu nguy hiểm lại còn vừa nói vừa cười với người khác. Một phần khác vì hiện tại mỗi bước đi của cậu đều khó khăn, nhưng La Gia

Nam lại kêu cậu lập tức chạy tới bệnh viện. Đương nhiên vì đội phó Triệu cậu cũng sẽ đến, nhưng hắn đéo nói tốt được câu nào, còn chỉ trích cậu "không biết đối nhân xử thế"?

"Ngoan nào, không gây nữa nha. Xem anh toát hết mồ hôi rồi nè." La Gia Nam dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán Kỳ Minh, nhưng khuy măng sét lại tạo thành một vệt đỏ. Hắn nhanh chóng hôn cậu một cái.

Qua cửa kính trên lối thoát hiểm, Hạ Dũng Huy nhìn thấy rõ ràng La Gia Nam đang hôn lên trán Kỳ Minh. Anh lập tức dừng lại. Anh muốn xin lỗi Kỳ Minh về việc chẩn đoán bệnh tình của Triệu Bình Sinh. Anh chỉ mong La Gia Nam đừng sốt ruột nhưng ai ngờ lại chọc tức Kỳ Minh.

Nhưng điều anh càng không nghĩ tới là quan hệ giữa hai người họ đã là như vậy.

Quay người, anh lấy điện thoại di động ra, mím chặt môi xoắn xuýt một hồi, cuối cùng quyết định xóa số điện thoại di động và bạn bè trên WeChat với La Gia Nam.

———————

Triệu Bình Huy dẫn người nhà chạy thẳng đến bệnh viện. Triệu Mẫn Tịch – con gái ông thấy Trần Phi ngồi trên ghế hành lang, sắc mặt ông tái nhợt thì nhanh chóng chạy đến ngồi cạnh ông, ôm lấy cánh tay ông rồi nói: "Bác Trần đừng lo nhé, bác hai chắc chắn không sao đâu."

Trần Phi giơ tay vuốt mái tóc đen nhánh của cháu gái, khó khăn nở một nụ cười. Triệu Bình Huy đứng trước mặt ông, hỏi: "Anh Trần Phi, anh trai em thế nào rồi?"

"Một thành viên đội anh đang đi hỏi bác sĩ, chút nữa cậu ấy quay lại." Trần Phi gật đầu với vợ Triệu Bình Huy, nói: "Bác sĩ nói mỗi

ngày được thăm bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt nửa tiếng. Em vào đi."

Triệu Bình Huy nhìn cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt rồi trao đổi ánh mặt với vợ một chút. Sau đó ông vỗ vai Trần Phi: "Thôi anh vào đi. Em nghĩ anh ấy trông anh lắm."

Vành mắt Trần Phi nóng lên. Ông giả vờ dụi để che đi khoé mắt ươn ướt.

"Mẫn Tịch, con đi mua cho bác Trần một cha nước đi." Chờ con gái đi đến chỗ máy bán hàng tự động, Triệu Bình Huy ngồi xuống chỗ con gái mình vừa ngồi rồi nói: "Anh Trần Phi đừng lo. Sức khoẻ anh trai em tốt lắm, không sao đâu."

"Đúng rồi đó anh. Thân thể anh hai tốt lắm, không sao hết." Vợ Triệu Bình Huy cũng lên tiếng an ủi Trần Phi.

"Xem phiền hai đứa chưa kìa. Các em là người nhà của lão Triệu, vậy mà lại phải an ủi anh." Trần Phi cười, giọng mũi dày đặc, nước mắt cũng không ngăn được mà rơi xuống. Ông lau mặt, vỗ cánh tay Triệu Bình Huy rồi đi làm thủ tục hẹn lịch thăm bệnh.

Trần Phi sắp xếp thăm bệnh lúc ba giờ rưỡi chiều, sau đó ông vẫn ngồi trên hành lang. Triệu Bình Huy hỏi ông có muốn ăn trưa không nhưng ông chỉ vung tay, nói rằng hiện tại ông không muốn ăn lắm. Lúc này, La Gia Nam và Kỳ Minh cũng đã trở lại. Sau khi chào hỏi với Triệu Bình Huy, La Gia Nam nói hắn chở Kỳ Minh về trước rồi sẽ quay lại bệnh viện với Trần Phi, và nhờ ông để ý đến đội trưởng một chút.

Thấy Kỳ Minh phải về, Trần Phi nhanh chóng hỏi: "Thầy Kỳ, bệnh của Lão Triệu..."

Kỳ Minh liếc sang La Gia Nam, lại thấy đối phương chớp mắt nhìn mình. Cậu hít một hơi rồi nói: "Cháu vừa xem qua bệnh án

và ảnh chụp CT. Tình huống trước mắt thì xem như ổn định. Nếu không có gì bất ngờ thì năm đến bảy ngày sau có thể chuyển sang phòng bệnh thường, thêm một tuần nữa thì có thể xuất viện. Nhưng sau khi xuất viện chắc chắn phải nghiêm túc trị liệu chứ không thể chủ quan."

Lời này khiến Trần Phi thở ra một hơi, phất tay ra hiệu cho bọn họ đi về. Triệu Bình Huy nói La Gia Nam không cần quay lại đón Trần Phi, chờ thăm bệnh xong ông sẽ đưa Trần Phi về.

"Em cũng về trước đi. Mai Mẫn Tịch còn phải đi học." Triệu Bình Sinh nói với vợ con mặc dù ông cũng không vào thăm.

La Gia Nam nói: "Cháu cũng tiện đường đưa cô và em về. Đội trưởng Trần, cháu về trước. Có gì chú cứ gọi cháu, bất kể thời gian nha."

Trần Phi gật đầu, không lên tiếng. Thức trắng cả đêm qua, hôm nay thì sốt ruột đến mức rơi nửa cái mạng. Cả thân xác lẫn tinh thần của ông đều kiệt quệ.

Nhìn vợ con ra về, Triệu Bình Huy mở nắp chai nước khoáng rồi nhét chai nước vào tay Trần Phi, nói: "Anh Trần Phi uống nước đi. Anh cũng không được gục ngã, nếu không chắc anh hai em kéo ống thở từ phòng chăm sóc đặc biệt ra ngoài đó."

Trần Phi bị chọc cười một chút, ông ngửa cổ một hơi uống hết nửa chai nước. Sau đó ông siết chặt chai nước trong tay, nhìn đăm đăm xuống sàn nhà rồi thở phào một hơi: "Anh em mấy đứa giống nhau quá ấy, ngoại hình giống mà tính cách cũng giống luôn. Lão Triệu cũng vậy, cho dù có nằm đó không ngồi dậy nổi thì cũng phải chọc người khác cười."

Triệu Bình Huy cũng cười, thở dài nói: "Anh hai em rất thích chăm sóc cho người khác... Cha mất sớm, anh hai một mình sắm cả hai vai. Gia đình cũng phụ thuộc nhiều vào anh ấy, em

làm em trai mà chẳng có tương lai, chỉ biết làm chút gì trong phòng thí nghiệm. Nếu không phải nhờ anh hai có khi em cũng không cưới vợ được."

"Đừng nói vậy. Em ấy cũng không phải kiểu thích giàu chê nghèo. Em xem cô ấy dạy dỗ Mẫn Tịch tốt không kìa, con bé lúc nào cũng nói ra mấy lời hay ý đẹp thôi." Trần Phi vỗ vai Triệu Bình Huy, nói: "Anh nằm mơ cũng muốn có đứa con gái ngoan như vậy."

Nghe vậy, Triệu Bình Huy mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi. Ông do dự một chút rồi nắm chặt lấy tay Trần Phi, nói: "Anh Trần Phi, nếu anh không ngại thì sau này Mẫn Tịch cũng chính là con gái anh. Không biết anh hai em có đi trước anh không, nhưng con bé sẽ chăm sóc anh khi về già."

Chai nước khoáng bị Trần Phi Minh bóp đến biến dạng. Ông cũng nắm chặt tay Triệu Bình Huy, sống lưng đã cường tráng gánh nửa cuộc đời bây giờ hơi khom xuống. Ông vừa cười vừa khóc ra tiếng.

———————

La Gia Nam mặc kệ Kỳ Minh giãy giụa mà cõng cậu từ bãi đậu xe dưới hầm lên thẳng nhà. May mà trong thang máy không có người, nếu không Kỳ Minh cũng đã vùng ra rồi. Hắn để cậu ngồi xuống sofa rồi cởi giày giúp cậu, cất giày vào tủ rồi lấy xỏ dép lê vào cho cậu.

Kỳ Minh bỗng nhiên được La Gia Nam ân cần chăm sóc cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cậu ngồi trên sofa ngước mắt nhìn hắn, vẻ mặt như đang thắc mắc "em sao vậy?"

"Say này định ra một nguyên tắc đi." La Gia Nam ngồi xổm trước mặt cậu rồi vòng tay ôm lấy eo cậu, nói: "Ở ngoài đừng cãi nhau. Có gì về nhà rồi nói, được không anh?"

Kỳ Minh nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

"Anh, em ngồi ở đây này." La Gia Nam búng tay trước mặt Kỳ Minh, sau đó cậu quay sang nhìn hắn.

"Anh có nguyên tắc của chính mình thì có lỗi sao?" Kỳ Minh hỏi.

"Dạ không có. Thầy Kỳ nói gì cũng đúng, nhưng anh cũng phải chừa mặt mũi cho em chứ." La Gia Nam cười một chút. "Anh thấy em đang nói chuyện với bác sĩ Tiểu Hạ, anh tới xong không để ý tới thể diện của người ta mà mắng quá trời. Sau này gặp mặt lỡ khó xử thì sao?"

Vừa nghe đến "bác sĩ Tiểu Hạ," lửa giận trong lòng Kỳ Minh mới đè xuống lại có nguy cơ bùng lên, cậu hất cằm rồi cúi xuống nhìn La Gia Nam: "Sao, anh mắng cậu ấy nên em đau lòng à?"

La Gia Nam cảm thấy miệng lưỡi người này đang chua loét: "Ơ, anh ghen à?"

"Cút đi."

"Không không không. Cái này phải nói cho rõ ràng." La Gia Nam kéo tay Kỳ Minh ấn lên tim mình: "Em chỉ có một trái tim thôi. Cả thảy em đều trao cho anh Kỳ Minh, người khác không có phần đâu. Nhưng đương nhiên anh ăn giấm thì em cũng đâu còn cách nào, tại Gia Nam người gặp người thích thôi đúng không?"

Kỳ Minh bị tức đến buồn cười. Cậu rút tay gõ vào đầu La Gia Nam.

"Giữ lại thể diện của em đi kìa!"

"Ở bên anh thì em cần gì giữ thể diện chứ." La Gia Nam vừa nói

vừa ôm Kỳ Minh thật chặt rồi hôn một đường dọc theo sống mũi cậu, đến khi môi hắn chạm đến dấu hôn đỏ ngay chính giữa xương quai xanh của Kỳ Minh – dấu vết để lại từ đêm qua.

Kỳ Minh vội giơ tay đẩy vai La Gia Nam. Cậu vừa tỉnh lại đã dùng lời của bác sĩ mà tự dặn mình rằng: Cho dù La Gia Nam có làm nũng hay chơi xấu, vừa đấm vừa xoa gì cũng không thể làm tiếp, ít nhất một tuần tới hắn đừng mơ được cắm vào trong.

La Gia Nam làm sao lại chịu dừng, nhưng hắn vẫn nói vài lời xoa dịu đối phương: "Giờ em có làm gì anh đâu. Hôn cái thôi à."

"Tối cũng không được." Giọng Kỳ Minh nhỏ như muỗi kêu. "Bị chảy máu... Chút xíu..."

"Hả?" La Gia Nam hết hồn, không biết nên chạm vào Kỳ Minh thế nào cho tốt: "Anh bị thương nặng không? Chảy máu nhiều không?"

"Không sao. Chảy máu giống bị kim đâm thôi." Lỗ tai Kỳ Minh đỏ ửng. Cậu cúi xuống thì thấy tay La Gia Nam đang xoắn hết vào nhau. "Nhưng mà vết thương ở chỗ đó cũng không dễ lành. La Gia Nam, tối nay em ngủ lầu một đi."

"Khôngggggg! Không cho em "làm" mà cũng không cho em ôm anh ngủ sao?" Mặt La Gia Nam nhăn như thể mới uống nước đắng.

Kỳ Minh nghi ngờ nhìn hắn: "Em nhịn được không?"

"Em không nhịn được thì còn không bằng cầm thú đó."

Kỳ Minh cúi đầu suy nghĩ kĩ càng, nói vậy cũng đúng. Nhưng lúc nãy La Gia Nam nói ở bên cậu, hắn chẳng cần mặt mũi, vậy thì đề phòng vẫn hơn. "Vậy cũng được. Anh tin em, nhưng em thử động tay động chân thì ngủ lầu một cũng đừng mơ!"

La Gia Nam nhướng mày rồi nói nhỏ vào tai Kỳ Minh: "Em đúng là không nhịn được, anh ở trên em... ** má!"

Hay lắm Kỳ Minh, anh dám động chân, suýt nữa phế em luôn rồi!

La Gia Nam nén nước mắt quỳ bên ghế sofa rồi oán than: "Đây chính là giết chồng..."

Kỳ Minh không thèm để ý hắn mà đi thẳng vào bếp pha cà phê. La Gia Nam nằm trên ghế một lúc thì nhớ ra còn công việc quan trọng. Hắn nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi Miêu Hồng. Sau khi La Gia Nam xác nhận hắn không cần tới hiện trường ngay bây giờ thì bật WeChat định nhắn tin cho Hạ Dũng Huy. Dù sao thì người ta cũng có ý tốt, Kỳ Minh đứng ở góc độ đạo đức nghề nghiệp cũng không sai, nhưng tình vẫn quan trọng hơn lí.

Hắn soạn tin [Bác sĩ Tiểu Hạ, tính Kỳ Minh như vậy, cậu đừng để ý.] rồi nhấn gửi. Không ngờ hệ thống lại báo [Bạn và đối phương chưa phải là bạn bè. Vui lòng thêm bạn trước khi gửi tin nhắn.]

Ý là sao? La Gia Nam trừng mắt nhìn điện thoại di động. Bác sĩ Tiểu Hạ huỷ kết bạn với mình?

Chương 50

DTV-EBOOK

Chuyến bay của Quách Điềm bị hoãn nên bảy giờ hai mươi mới hạ cánh, nhưng mới hơn năm giờ La Gia Nam đã dậy đón Miêu Hồng ra sân bay. Đến khi thông tin chuyến bay được hiển thị trên màn hình thì La Gia Nam đã ngủ được ba tiếng. Miêu Hồng huých cùi chỏ vào La Gia Nam để đánh thức hắn, lúc này hắn đang ngửa đầu dựa lưng vào ghế ngủ đến suýt chảy nước mũi.

"Đúng là ngày đêm lao lực quá độ." Miêu Hồng đứng ở rào chắn ngoài cổng đón chuyến bay quốc tế. Cô vừa trêu chọc độ đệ vừa quét mắt nhìn các hành khách.

La Gia Nam rất muốn ngáp nhưng hắn vẫn ráng nhịn xuống. Hắn nhắm tịt mắt, nói: "Con cũng muốn lắm nhưng thân thể thầy Kỳ mỏng manh như vậy chịu sao nổi."

Miêu Hồng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Để ý một chút, đừng tưởng còn trẻ là còn khoẻ. Quay qua quay lại bốn mươi tuổi là hối hận cũng không kịp."

"Bốn mươi ạ? Sư phụ, người nhìn đội phó Triệu người ta năm mươi tuổi mà còn khiến đội trưởng Trần phải ôm eo nói chuyện kìa." La Gia Nam vừa dứt lời thì lại ăn một quả cốc đầu. Hắn giơ tay xoa đầu rồi oán giận nói: "Đánh vào đầu hoài! Con ngu luôn rồi đó!"

"Nghiêm túc này, bệnh tình đội phó Triệu sao rồi?"

"Nghe bác sĩ nói là không sao, phải quan sát tình huống để tiến hành trị liệu. Nhưng mà anh Kỳ Minh nói... Chưa qua giai đoạn

nguy hiểm."

Miêu Hồng thở dài rồi buông tay khỏi rào chắn inox, nói: "Lão Triệu cũng gần như là sư phụ tôi. Tôi biết anh ấy là người thế nào, trừ khi nào hết chống đỡ nổi thì anh ấy mới ngã xuống... Cậu đừng nhìn anh ấy lúc nào cũng cười ha hả rồi lúc nào cũng nói chuyện vui vẻ với mọi người, thật ra anh ấy nặng tình lắm. Hôm trước nghe đội trưởng Trần đùa là từ ngày sống chung với lão Triệu, đến cả vớ anh ấy cũng không cần mua nữa... Haiz, nếu đội phó Triệu thật sự có chuyện gì thì chắc chắn đội trưởng Trần sẽ lập tức thôi việc rồi trông coi mộ phần anh ấy."

"Nhắc đến vụ này tự nhiên con cũng nhớ ra một chuyện hồi con mới gia nhập Tổ trọng án. Lúc đó hai chú ấy tới nhà con nhậu. Ngay trên bàn cơm, cha con nói với đội trưởng Trần: "Anh giao thằng con trai cho em, em phải đối xử với nó như con ruột, muốn đánh muốn mắng nó thế nào cũng được. Để trăm năm sau nó cũng phải xem em như cha mà cúng bái." La Gia Nam vừa nói vừa nhíu mày: "Nhưng có vẻ đội phó Triệu nghe xong mấy lời này thì không vui lắm, hay là do cha con không tính chú ấy vào nhỉ?"

Đứa nhỏ ngốc, sao con không nhận ra đội phó Triệu không thèm nhìn cha con vậy? Nếu giết người mà không vi phạm pháp luật thì anh ấy đã xiên cha con ba lần rồi.

Đương nhiên Miêu Hồng cũng không nói những lời này ra. Nghĩ đi nghĩ lại thì thông tin này có hơi quá, nói ra mất công làm độ đệ hết hồn.

Người phụ nữ trung niên trang điểm trông khá thời thượng xuất hiện trong đám đông, bà thoa phấn đến trắng bệch, son môi lì nhưng không lố, tóc tai cũng gọn gàng chứ không rối như thể mới bay một chặng đường dài. Miêu Hồng nhìn bức ảnh trên điện thoại di động rồi ngoắc tay với người phụ nữ kia.

"Chị Quách, ở đây."

Quách Điềm gật đầu rồi đi đến cửa ra của chuyến bay quốc tế. La Gia Nam thấy Quách Điềm dắt theo một chàng trai trẻ khoảng hai mươi tuổi. Cậu đang đẩy xe hành lí, khuôn mặt cũng giống trông khá giống bà. Nhìn tuổi tác và ngoài hình, La Gia Nam đoán đây là con trai lớn của Giản Việt – Giản Y Hàm. Mọi người tự giới thiệu mình, đương nhiên La Gia Nam đoán không sai.

La Gia Nam chất hành lí của hai mẹ con vào trong cốp xe mà muốn gãy cả lưng. Vali trông cũng không quá to nhưng sao có thể nặng như vậy? Trong đây nhét chì à?

Thấy mặt La Gia Nam đỏ lên, Giản Y Hàm áy náy nói: "Xin lỗi anh. Trong vali là các bộ phận lắp đàn piano nên hơi nặng."

Thay vì xin lỗi thì lại đây giúp cái đi! La Gia Nam chửi thề. Hắn nhìn thấy bàn tay Giản Y Hàm trắng nõn, móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng. Nhìn là biết chưa từng làm việc nặng.

Thôi hôm nay anh làm cu li cho mày để tối về mệt mỏi choáng váng ngủ cho ngon, đỡ mất công trong tay ôm Kỳ Minh, trong lòng thì nổi lửa mất cmn ngủ.

———————

Sau khi đưa Quách Điềm và Miêu Hồng đến đồn cảnh sát, La Gia Nam chở Giản Y Hàm về khách sạn. Quách Điềm không muốn để hai đứa con mình gặp nhau nên vừa đến Cục Công an thì bà đã xuống xe. La Gia Nam đoán rằng bà không muốn anh trai phải nhìn thấy bộ dạng thảm bại của em mình.

Trên đường đi, Giản Y Hàm ngoan ngoãn ngồi ở băng ghế sau, không hé môi nói câu nào, lại cài dây an toàn. Cậu này khác hẳn Giản Y Niệm vừa lên xe đã la hét rằng nó sắp chết đói rồi, phải có đồ ăn mới được, đến khi mua về thì nó ngủ lăn ra y như heo.

Hai anh em ruột mà sao khác nhau dữ vậy? La Gia Nam nghĩ.

Đến khách sạn làm thủ tục check-in xong xuôi, Giản Y Niệm yêu cầu người khuân vác hành lý đem vali lên phòng trước, sau đó cậu gọi La Gia Nam đến quán cà phê cạnh sảnh mua hai món li cà phê.

"Cảnh sát La, cha tôi bị giết à?" Cậu bình tĩnh mà hỏi.

La Gia Nam suy nghĩ một chút rồi trả lời như thoái thác: "Lực lượng cảnh sát đang điều tra."

"Biết ngay thế nào cũng có chuyện." Giản Y Hàm nhấp một ngụm cà phê rồi thở dài, tuổi cậu còn trẻ mà bộ dạng cứ như trưởng thành tới nơi. Cậu nói: "Hai năm qua cha tôi thường xuyên chạy sang Ma Cao, cha cũng không cố gắng kinh doanh nhà máy nữa. Tôi nghe nói ông mắc nợ bên ngoài nhiều lắm."

"Giản Việt chơi cờ bạc sao?" La Gia Nam lấy sổ tay ra.

Giản Y Hàm gật đầu: "Trước đây cha tôi là người rất tự chủ, hút thuốc với uống rượu đều rất điều độ, cũng không tìm gái gú bên ngoài. Nhưng từ khi cha thắng một số tiền lớn ở Ma Cao thì đổi tính hẳn. Lúc trước cha rất cẩn trọng trong việc đầu tư, sau này thì cứ như bị mù vậy. Dự án công viên dã sinh có rất nhiều rủi ro nhưng cha vẫn cố chấp. Mẹ tôi khuyên ông không được, lại phát hiện ông ngoại tình nên tức giận li hôn ngay lập tức... Anh biết không, trước đây dáng người cha tôi rất tốt, nhưng gần đây gọi video cho cha mà tôi suýt chút nữa không nhận ra."

"Biết. Pháp y ước định Giản Việt nặng khoảng một trăm kí." La Gia Nam nói xong lập tức ngậm mồm. Đệt! Lỡ miệng rồi.

"Ước định?" Giản Y Hàm hỏi, cau mày lại: "Thi thể của cha... Không... Không hoàn chỉnh sao?"

"Cũng không thiếu... Thiếu quá nhiều..." La Gia Nam uống một ngụm cà phê để chặn miệng lại. Má, nãy quên bỏ đường nên cà phê cũng đắng nghét.

Sắc mặt Giản Y Hàm trắng bệch. Cậu để cà phê xuống rồi nhìn xung quanh. Cậu đi đến chỗ nghệ sĩ piano đang biểu diễn ngay hồ ước nguyện. Cậu nói nhỏ vài câu với anh ta. La Gia Nam rất ngạc nhiên khi thấy nghệ sĩ ấy đứng lên nhường vị trí cho Giản Y Hạm.

Giản Y Hàm đàn thử vài phím rồi nhắm mắt lại chơi một khúc dương cầm bi thương. Những người trong đại sảnh đều hướng mắt về phía hồ ước nguyện, ánh mắt họ tràn ngập sự tán dương và ngạc nhiên. La Gia Nam không hiểu biết nhiều về nhạc cụ, thế nhưng hắn có thể biết được buổi diễn tấu của Giản Y Hàm xuất sắc đến nhường nào thông qua những nốt nhạc du dương.

Ước gì anh Kỳ Minh ở đây, vậy thì anh ấy sẽ nghe ra thằng nhóc này đang đàn bài gì.

Đàn hết khúc nhạc, Giản Y Hàm đứng dậy cảm ơn nghệ sĩ piano rồi quay trở lại ngồi trước mặt La Gia Nam: "Xin lỗi anh. Mỗi lần căng thẳng thì tôi cần chơi đàn để bình tĩnh lại." Sắc mặt cậu trông hơi tái.

"Cậu vừa đàn bài gì?"

""Requiem," tác phẩm di cảo của Mozart, bản gốc là nhạc giao hưởng. Lúc nãy trên máy bay tôi phối thêm mấy đoạn Lacrimosa để cải biên thành một khúc nhạc piano. Tôi định đàn bài này trong tang lễ của cha, mới nãy tôi rất buồn nên..." Ánh mắt Giản Y Hàm thất vọng: "Để anh chê cười rồi."

"Không không không, cậu đàn rất hay." La Gia Nam không hiểu về Mozart nên hắn cũng không có ý định bình phẩm quá nhiều

về nghệ thuật, "Tôi thấy cậu đàn hay mà, thật đó."

"Đối với dương cầm thì tôi là kiểu "cần cù bù thông minh" đấy." Giản Y Hàm nghiêng đầu. "Em trai tôi mới là thiên tài thật sự. Nhưng tiếc là tay em ấy bị thương, dây thần kinh cũng bị ảnh hưởng nên từ đó em ấy không bao giờ chơi đàn nữa."

La Gia Nam nhướng mày. Không ngờ thằng nhóc hoang đàn kia lại là một thiên tài piano.

———————————

La Gia Nam quay về Cục thì thấy Miêu Hồng và Kiều Đại Vĩ đang nói chuyện với hai mẹ con Quách Điềm trong phòng thẩm vấn. Hắn chạy xuống văn phòng pháp y tìm Kỳ Minh rồi kể chuyện Giản Y Hàm đánh đàn cho cậu, còn hỏi cậu có biết chơi khúc "Requiem" không.

"Nếu có bản cho đàn dây thì anh đàn được." Kỳ Minh đang làm việc nên thấy La Gia Nam hơi cản trở, nói: "Em né ra chút."

La Gia Nam ngại ngùng lùi lại, nói: "Em nghe nói Giản Y Niệm là một thiên tài đánh piano đó. Nhưng mà tay cậu ấy bị thương nên không chơi đàn được."

Kỳ Minh ngẩng đầu lên, hỏi: "Bị thương chỗ nào?"

"Em không hỏi kĩ, nhưng hình như là ảnh hưởng đến dây thần kinh."

Kỳ Minh suy nghĩ một chút rồi lấy bao tay, ném áo blouse cho La Gia Nam rồi đi thẳng vào thang máy. Cậu gõ cửa phòng thẩm vấn rồi bước vào đứng cạnh Giản Y Niệm, nói: "Nào, cậu ngồi đó nhưng nhấc cái ghế này lên thử."

Giản Y Niệm không hiểu gì mà nhìn cậu. Quách Điềm vỗ cánh

tay con trai để ra hiệu cho cậu làm theo lời Kỳ Minh. Giản Y Niệm vòng tay ra sau rồi đặt tay lên lưng ghế, sau đó cậu miễn cưỡng nhấc cái ghế lên được một chút. Nhưng ngay lập tức chân ghế lại run rẩy gõ lạch cạch xuống đất.

Kỳ Minh quan sát cẩn thận rồi nói với Miêu Hồng và Kiều Đại Vĩ:

"Tay thằng nhóc này bị tật nên không thể cầm nắm quá chặt được. Chơi game thì không sao, nhưng cầm súng gây mê bắn người thì trừ khi "mèo mù vớ cá rán.""

Chương 51

DTV-EBOOK

Kỳ Minh nhíu mày nhìn ảnh chụp X-quang trong hộp đèn. Vì muốn xác nhận phán đoán của mình nên cậu đã đề nghị được chụp X-quang ở vị trí tay của Giản Y Niệm. Ảnh chụp khiến cậu hoảng hốt: Xương bàn tay của cậu nhóc đã từng gãy hết, dựa vào những vết lành lặn hiện tại cũng có thể đoán được thương tổn lúc đó rất nặng.

"Tay em bị kẹp trúng cửa hả?" Cao Nhân xem ảnh rồi hỏi Giản Y Niệm.

Giản Y Niệm không lên tiếng, thái độ vẫn ất ơ như cũ. Cậu mở lòng tay rồi dùng ngón tay cái vuốt vết sẹo để lại do nối xương. Thấy cậu im lặng, Cao Nhân chạy ra ngoài văn phòng pháp y, sau đó chạy vào thở hồng hộc rồi đưa cho Giản Y Niệm một li nước ép trái cây.

"Uống đi. Anh bao đó!" Cậu sờ đầu cậu nhóc.

Giản Y Niệm cao hơn Cao Nhân đến nửa cái đầu. Cậu cảm giác như mình mới bị con nít xoa đầu nên cảm thấy hơi khó xử. Cậu đẩy tay Cao Nhân rồi ngồi trên ghế của Kỳ Minh, ngậm ống hút và cúi đầu uống nước trái cây.

Kỳ Minh đứng chống lên bàn, cúi xuống hỏi cậu: "Ai đánh gãy tay của cậu?"

Vai Giản Y Niệm run lên, cánh tay được bọc trong đồng phục trường tư thục cũng căng ra, nói: "Không ai hết. Em không cẩn thận thôi." Giọng điệu cậu nhóc có chút ngông cuồng của tuổi trẻ.

Cao Nhân nhìn Kỳ Minh, rồi lại nhìn Giản Y Niệm. Cậu đặt tay lên vai cậu nhóc: "Không sao, đây không phải phòng thẩm vấn. Thầy Kỳ cũng không phải đang tra hỏi em. Nếu em không muốn thì em cứ nói hết ở đây, các anh sẽ không nói cho ai biết đâu nhé."

Cảm nhận được độ ấm xuyên qua vải đồng phục, lông mi Giản Y Niệm run lên. Cậu cắn lung tung lên đầu ống hút.

"Y Niệm, đi về." Quách Điềm xuất hiện ở cửa phòng pháp y. Cô gật đầu chào Kỳ Minh và Cao Nhân, tuy lịch sự nhưng lạnh nhạt nói: "Xin phép hai anh, tôi đã làm xong thủ tục rồi. Hiện tại tôi đón con về khách sạn."

"Con không theo mẹ về khách sạn." Giản Y Niệm nói nhỏ. "Con muốn về nhà."

"Nhà nào? Nhà ở đâu? Cha con..." Quách Điềm đang nói thì nhận ra bà không nên công khai chuyện xấu trong nhà trước mặt Kỳ Minh. Vì vậy, bà sải bước đến chỗ con trai rồi kéo cánh tay cậu: "Lần này mẹ về là muốn đón con đi cùng. Mẹ đã liên hệ trường học bên Anh rồi."

Giản Y Niệm gạt tay Quách Điềm ra, trong mắt cậu đầy oán hận: "Đón con đi sao?! Bây giờ mẹ nhớ đến con rồi à? Từ đầu tại sao mẹ vứt bỏ con? Thằng con không thể chơi đàn là rác rưởi vì mẹ đéo thể khoe với người ta được đúng không? Con ở bệnh viện đau đớn muốn chết đi sống lại, còn mẹ thì dắt thằng chó Giản Y Hàm đi dự thi!"

"BỐP!"

Quách Điềm tức giận giáng một bạt tai xuống Giản Y Niệm.

"Mày không được nói anh mày như vậy!"

Cao Nhân chắn giữa Giản Y Niệm và Quách Điềm, nói: "Có chuyện gì thì nói rõ ràng. Chị đừng đánh con mình!"

Kỳ Minh kéo Giản Y Niệm qua rồi lấy túi chườm đá trong tủ lạnh, dùng băng gạc bọc lại rồi đưa cho cậu nhóc. Sau đó cậu nhìn Quách Điềm: "Chị Quách, đây là Cục Công an, không phải phòng khách nhà chị. Chắc chị cũng biết hậu quả của việc đánh đập trẻ vị thành niên trước mặt nhân viên chấp pháp."

Mặt Quách Điềm đỏ ửng. Bà giận dữ nhìn Kỳ Minh. La Gia Nam vừa xuống phòng pháp y đã thấy vẻ mặt mọi người đều căng thẳng. Hắn phất tay rồi nói: "Hình như tôi nghe thấy có ai đánh người à?"

Không chờ mọi người lên tiếng, Giản Y Niệm cắn răng nghiến lợi nói với Quách Điềm: "Con thà chết trên đường cái cũng không muốn đi với mẹ. Con không muốn gặp Giản Y Hàm, liếc mắt nhìn nó còn cũng không muốn!"

"Được. Giản Y Niệm, mày học ba mày không nghe lời tao! Kể từ nay, tao với mày không còn là mẹ con!"

Quách Điềm nói xong thì phủi tay bỏ đi. La Gia Nam vội chạy theo, nhưng lát sau hắn cũng quay trở lạu với vẻ mặt bất đắc dĩ. Kỳ Minh nhìn Giản Y Niệm đang nén nước mắt, cậu ấn đứa nhỏ ngồi vào ghế.

"Là anh hai làm tay cậu bị thương."

Kỳ Minh không đặt câu hỏi mà chỉ đơn giản là nói ra phán đoán của mình.

"Giản Y Hàm hơn em năm tuổi, hồi nó mới học đánh đàn, em

cũng theo học."

Giản Y Niệm ấn túi chườm đá lên mặt. Cái tát trời giáng của Quách Điềm quá nặng, trên mặt cậu nhóc còn hằn rõ dấu tay,

"Giáo viên thấy em cũng có khiếu nên hướng dẫn em chơi một bản dễ thôi, em học một lần là nhớ nên sau đó em cũng học đàn piano. Năm tám tuổi, em đã có thể chơi nhiều bài hơn Giản Y Hàm rồi. Giáo viên khen em là thiên tài, nói em có thể theo chân Lang Lãng hay Lý Vân Địch. Cha mẹ em cũng rất tự hào, mẹ còn mời giáo viên từ nước ngoài đến dạy em nữa. Nhưng người ta chỉ chịu dạy em chứ không thích Giản Y Hàm. Em nói thật, Giản Y Hàm chơi đàn không tệ, kỹ thuật thì không thể chê vào đâu được. Nhưng nó không có sáng tạo, đàn cũng không có hồn."

Lang Lãng và Lý Vân Địch là những nghệ sĩ chơi piano nổi tiếng ở Trung Quốc.

"Cho nên cậu ấy đố kị với cậu, muốn huỷ hoại cậu." Kỳ Minh khẳng định chắc như đinh đóng cột.

La Gia Nam im lặng kéo ống tay áo Kỳ Minh để nhắc nhở cậu đừng nói huỵch toẹt ra như vậy, dù sao thì cũng là chuyện riêng nhà anh em người ta. Kỳ Minh rút tay về, không thèm để ý hắn.

Giản Y Niệm cười khổ rồi lắc đầu: "Em với Giản Y Hàm cùng tham gia một cuộc thi. Nhưng ngay trước khi "ra sân" em lại không tìm thấy áo khoác tuxedo đâu nên đành thi đấu mà không có nó. Lần đó em hạng nhất, nó hạng hai. Lúc đang dọn đồ về nhà, em lại thấy cái áo bị cắt đến rách bươm trong tủ."

Vẻ mặt Cao Nhân giống như nhìn thấy một hiện trường vụ án khốc liệt.

"Đây chỉ mới là bắt đầu thôi. Sau đó sheet nhạc của em bị vẽ bậy lên, ghế đàn piano bằng da bị rạch đến nát. Em tìm Giản Y Hàm

để đổi chất nhưng nó không nhận, em mới méc ba mẹ. Cha em thì mắng nó, nhưng mẹ thì lại nói trẻ con giỡn với nhau thôi chứ chẳng phải chuyện gì to tát." Giản Y Niệm bỏ túi chườm đá xuống rồi chạm vào dấu tay trên mặt: "Giản Y Hàm trông giống mẹ, em thì giống cha nên em nghĩ mẹ thương nó hơn em. Vì vậy em càng cố gắng luyện tập để mẹ thương em hơn một chút. Mãi đến khi..."

Cậu nhóc giơ tay lên rồi nhìn vào vết sẹo trên tay, nói: "Năm đó em mười hai tuổi, đêm trước ngày thi đấu một giải quốc tế, em đang luyện đàn trong phòng thì Giản Y Hàm bước vào. Nó nói với em mấy câu rồi bỗng cầm nắp phím đàn đập xuống tay em, sau đó nó còn ngồi lên nữa... Em đau đến ngất đi, tỉnh lại thì đã nằm trong bệnh viện rồi. Bác sĩ nói xương bàn tay em gãy hết rồi, với cả em mới được giải phẫu xong. Lúc thuốc mê hết tác dụng, em thật sự đau đến chết đi sống lại mà vật vã trên giường bệnh... Em khóc lóc muốn gặp mẹ thì ba nói mẹ dẫn Giản Y Hàm đi dự thi rồi... Sau đó mẹ về nói Giản Y Hàm biết lỗi rồi, kêu em đừng truy cứu chuyện này nữa. Lần đó Giản Y Hàm được giải nhất nên được một học viện âm nhạc ở Anh mời nhập học. Vì chuyện này mà cha mẹ em cãi nhau một trận lớn, sau đó cha dẫn em đi ở nơi khác. Từ đó em chưa từng gặp lại Giản Y Hàm, em cũng chưa bao giờ nghe nó nói câu "xin lỗi.""

"Sao có thể như vậy..." Cao Nhân thì thào.

La Gia Nam cũng ngạc nhiên. Hắn không thể tưởng tượng trông Giản Y Hàm ngoan ngoãn, mỗi câu nói ra, mỗi cử chỉ đều rất đàng hoàng vậy mà có thể làm ra loại chuyện điên rồ này. Nhưng đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Có một số kẻ biến thái giết người trông có khác gì người bình thường đâu. Những người như vậy đều có cái tật không thể hiểu được cảm nhận của người khác, đối với hành động sai trái của mình cũng không cảm thấy có lỗi.

"Rối loạn nhân cách chống đối xã hội." Kỳ Minh nói. "Anh cậu

mắc bệnh tâm lí, phải đi trị liệu mới được."

Rối loạn nhân cách chống đối xã hội (Antisocial Personality Disorder – ASPD) được đặc trưng bởi một hình thái của việc không quan tâm đến hậu quả và quyền lợi của người khác. Chẩn đoán theo tiêu chuẩn lâm sàng. Điều trị có thể bao gồm điều trị nhận thức hành vi, thuốc an thần kinh và thuốc chống trầm cảm.

"Nhưng mẹ lại cảm thấy em mới là người có bệnh." Giản Y Niệm "xì" một tiếng, nói: "Mẹ cứ hỏi tại sao em không tha thứ cho Giản Y Hàm, anh em ruột với nhau mà không thể mở lòng nói chuyện hay sao... Nhưng làm sao em có thể tha thứ cho nó? Em chơi đàn được hai, ba phút là tay run như thể bị Parkinson vậy! Vì học đàn nên em cũng không theo kịp chương trình học. Em đi học phổ thông mà chẳng hiểu giáo viên đang giảng cái gì. Ngoại trừ piano em chẳng còn gì hết, nhưng bây giờ đến đàn cũng không được!"

Parkinson là một trong những bệnh về thần kinh, thường xảy ra khi nhóm tế bào trong não bị thoái hóa, không thể kiểm soát được vận động của cơ bắp, khiến cho con người đi lại khó khăn, cử động chân chạp, chân tay bị run cứng. Khi bệnh tiến triển có thể ảnh hưởng đến các tế bào thần kinh, làm thiếu hụt dopamine.

"Không chơi đàn được thì còn có thể làm nhiều chuyện khác mà." Cao Nhân ngồi xổm xuống rồi nắm chặt lấy tay cậu nhóc, nói: "Hồi còn nhỏ anh giỏi thể thao lắm, nằm mơ cũng muốn tham gia thế vận hội Olympics. Nhưng trong một lần luyện tập anh bị đứt dây chằng, sau khi phẫu thuật thì không thể duỗi thẳng tay được nữa."

Cậu vén tay áo lên cho Giản Y Niệm xem vết sẹo trông như con rết, nói: "Sau đó anh về trường học nhưng thật sự phải bơi theo chương trình học luôn ấy. Đến năm hai mươi tuổi anh mới lên

đại học. Anh học Khoa học pháp y tám năm đến bây giờ còn chưa lấy bằng nữa đó. Thầy Kỳ đọc qua một phần luận văn của anh xong hỏi anh có muốn đến đây thực tập không, nhận được e-mail mà anh sướng hết cả người. Em mới mười sáu tuổi, tương lai còn dài, hơn nữa có có năng khiếu. Nếu em không thể đàn thì cũng có thể sáng tác mà. Chờ em ra album, anh hứa sẽ là người đầu tiên mua."

Giản Y Niệm nhìn vết sẹo trên cánh tay Cao Nhân, mím chặt môi rồi gật đầu.

"Ái chà, anh giỏi quá ta, trợ lí đúng là một "cao nhân."" La Gia Nam sùng cùi chỏ chọt chọt Kỳ Minh rồi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cậu: "EQ cao nữa. Anh nên học theo người ta đi."

Có ánh sáng loé lên từ mắt kính của Kỳ Minh.

"Em ngủ lầu một thì anh học."

———————

Triệu Bình Sinh nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt thấy Trần Phi mặc đồ bảo hộ bước vào trông như một cây nấm thì cười đến mức mặt nạ oxy bị che mờ đi.

"Cười cái gì mà cười, anh đứng đắn chút đi. Mất công chuông báo động cho y bác sĩ lại reo lên." Trần Phi nói như thể ông hiểu được mấy con số hiển thị trên màn hình. Ông thấy Triệu Bình Sinh muốn vén mặt nợ oxy ra thì vội vàng đè tay đối phương: "Đừng tháo. Bác sĩ nói độ bão hoà oxy trong người anh không đủ, phải dùng mặt nạ."

Triệu Bình Sinh nắm chặt lấy tay Trần Phi, vẽ một trái tim nhỏ nhỏ trong tay ông, lại còn nháy mắt nữa.

Mặt Trần Phi căng ra, nhỏ giọng mà mắng: "Ông già!!!"

"Đội trưởng Trần tới rồi à." Bác sĩ Úc đến kiểm tra rồi cầm bệnh án lên xem rồi xác nhận số liệu, nói: "Lão Triệu hôm nay ổn không? Còn bị khó thở không?"

Triệu Bình Sinh lắc đầu, Trần Phi nhanh chóng hỏi: "Bác sĩ Úc, anh xem bệnh của lão Triệu..."

"Tới tuổi này rồi, không thể lúc nào cũng tung tăng như trai trẻ được. Chờ xuất viện thì nên báo cáo với cấp trên chuyển công tác sang một vị trí nhẹ nhàng hơn, cũng không nên thức khuya." Bác sĩ Úc vỗ vai Trần Phi: "Thân thể lão Triệu còn khoẻ hơn tôi, dưỡng bệnh tốt thì sống đến một trăm tuổi cũng được, còn có thể ôm chắt luôn đấy."

Trần Phi cười gượng, Triệu Bình Sinh lại càng nắm chặt tay ông. Chờ bác sĩ Úc đi ra, Triệu Bình Sinh vẫn tháo mặt nạ oxy xuống rồi nói với Trần Phi: "Trần Phi, hai ngày nay anh rảnh quá nên cũng có suy nghĩ, em có muốn nhận nuôi một đứa nhỏ ở trại trẻ mồ côi không? Để lỡ anh có đi trước em thì ngày lễ tết cũng có người nhớ đến em."

"Cộng lại cũng một trăm tuổi, ngày nào cũng bận túi bụi vậy thời gian đâu nuôi con?" Trần Phi một hai bắt Triệu Bình Sinh đeo mặt nạ oxy lên, nhưng Triệu Bình Sinh lại nắm chặt lấy cổ tay Trần Phi. Ông thấy đối phương kiên trì như vậy, đành nói nhỏ: "Thật ra Bình Huy có nói Mẫn Tịch cũng là con gái em, lỡ anh có đi trước thì cũng có con bé chăm sóc cho em."

"Ừ, thằng nhóc này coi như cũng biết nói tiếng người." Triệu Bình Sinh thoải mái cười: "Mai mốt Mẫn Tịch lấy chồng, cho em dắt con bé đi xuống lễ đường."

Mắt hổ của Trần Phi trừng lớn: "Lấy chồng hả? Em xem thằng nhóc nào dám tơ tưởng tới con bé!"

"Này này, mèo khen mèo dài đuôi à, muốn làm cha vợ thì... Khụ khụ..."

Triệu Bình Sinh ho sặc sụa, chuông báo động vang lên, Trần Phi nhanh chóng đeo mặt nạ oxy cho ông. Y tá phòng chăm sóc đặc biệt sang kiểm tra rồi điều chỉnh lượng oxy cung cấp. Trần Phi chỉnh giường nằm lên cao một chút để Triệu Bình Sinh hít thở thoải mái hơn.

"Đừng nói chuyện nữa anh. Viết đi." Ông đưa sổ và bút để trên tủ đầu giường cho Triệu Bình Sinh.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt cũng không cho dùng điện thoại. Vì vậy dạo này Triệu Bình Sinh toàn đọc sách rồi ghi chú để giết thời gian. Ông đã sớm quen với công việc căng thẳng bên ngoài rồi, tắc mạch phổi còn không hoảng loạn bằng bỗng nhiên được dịp rảnh rỗi.

Sau khi Triệu Bình Sinh đã hô hấp được bình thường, ông tựa vào đầu giường rồi viết một dòng cho Trần Phi, chữ ông thật sự rất đẹp: [Vợ à, em yên tâm. Anh sẽ cố gắng sống lâu hơn em. Đến khi hai đứa mình nằm chung một mộ, anh vẫn sẽ thương em.]

Mặt Trần Phi nóng lên. Ông giật bút rồi bôi đen từ "vợ" đi...

Chương 52

DTV-EBOOK

Nghi phạm số một bị loại trừ, đối chiếu vân tay cũng không có kết quả nên vụ án này phải tạm dừng. La Gia Nam không có gì làm nên đi xem lại mấy vụ án cũ và phát hiện có khá nhiều vụ chưa được giải quyết. Hắn tính toán một chút, hình như năm năm qua bọn họ kết án được khoảng 70%. Miêu Hồng nói rằng con số này đã được xem là cao vì các đồn cảnh sát huyện chỉ có tỉ lệ kết án 30%, nhưng chủ yếu là do bọn họ không bắt được mấy vụ án ăn cắp vặt lẻ tẻ thôi.

Giờ ăn cơm, hắn kể với Kỳ Minh chuyện này. Kỳ Minh nói thật ra nếu so với những khu vực có tỉ lệ tội phạm cao ở Mỹ thì luật pháp và trật từ ở đây tốt lắm rồi, có thể khiến người bên đó đỏ mắt ghen tị.

"Hồi anh còn đi học, có lần đi từ phòng thí nghiệm về kí túc xá lúc hai giờ sáng." Kỳ Minh nhớ lại. "Anh nghe có tiếng một cô gái kêu cứu. Anh vừa đi theo hướng âm thanh phát ra, vừa gọi điện cho cảnh sát. Lát sau anh thấy có ba người đàn ông kéo một cô gái da trắng vào một con hẻm phía sau thư viện trường. Bọn họ có súng, anh chỉ có sách thôi."

La Gia Nam nghe thấy đã lo lắng cho Kỳ Minh: "Nguy hiểm quá anh!"

"Thật ra thì không có nhiều người có gan nổ súng nên anh quyết định đánh cược một lần. Khu vực đó là của đại học, an ninh cũng khá tốt nên cảnh sát bố trí lực lượng cũng thưa thớt. Chờ cảnh sát tiếp nhận cuộc gọi chạy đến cũng mất mười phút." Kỳ Minh nhận quýt được La Gia Nam bóc vỏ, tách một múi ăn rồi kể tiếp: "Anh la lên "Tôi báo cảnh sát rồi" thì bọn họ bỏ chạy. Nhưng

tiếc là vụ án đó mãi vẫn phá không được, ba người kia cũng chưa bị bắt."

"Em nói anh nghe, sau này có gặp chuyện như vậy thì đừng cố làm anh hùng, đạn không có mắt đâu." La Gia Nam cau có. "Có em ở đó thì không sao, còn nếu anh chỉ có một mình thì báo cảnh sát rồi thôi. Anh cũng là người yếu thế hơn mà."

"Anh yếu chỗ nào?" Kỳ Minh rất muốn phun luôn hạt quýt vào mặt La Gia Nam.

"Hì hì... Cao Nhân ơi, qua bên này ngồi nè!" La Gia Nam đổi chủ đề rất đúng lúc. Hắn ngoắc tay với Cao Nhân đang ôm khay đồ ăn. Cao Nhân ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười nhưng trông cậu có chút phiền muộn.

"Anh sao vậy?" La Gia Nam hỏi.

"À thầy hướng dẫn mới gửi e-mail nói không duyệt luận văn tiến sĩ của anh." Cao Nhân đẩy khay đồ ăn ra, trông cậu chẳng muốn ăn chút nào: "Thầy bắt anh viết luận văn liên quan đến phân tích vật lí và hoá học. Thầy nói phải viết về mấy cái công nghệ này kia thì mới được coi trọng. Nhưng nếu vậy thì phải đi thực tập ở trung tâm giám định vì ở đây cũng không có nhiều máy móc như vậy. Anh không muốn đi, anh muốn học hỏi ở thầy Kỳ nhiều hơn."

Kỳ Minh nghe xong thì dọn khay đứng lên.

"Anh Kỳ Minh đi đâu vậy?" La Gia Nam "vứt bỏ" Cao Nhân ở lại bàn ăn, hoàn toàn quên mất lúc nãy hắn là người rủ người ta ngồi chung.

"Anh đi gặp giám đốc Tề." Kỳ Minh cất khay lên kệ rồi nói: "Thương lượng chuyện mua thêm máy móc."

"Thiệt hả anh? Vì để Cao Nhân viết luận văn mà anh chi mấy triệu để mua máy móc cho Cục hả?" La Gia Nam líu lưỡi.

"Tất nhiên là không phải. Thật sự là trang thiết bị ở đây quá ít, có nhiều thứ cần kiểm tra không được. Phải anh mà là Lão Hàn, anh đã sớm đi đập bàn nói chuyện với giám đốc rồi."

"Anh tính đi đập bàn nói chuyện với giám đốc hả?" Trong một giây, La Gia Nam cảm thấy Kỳ Minh đã bị Miêu Hồng bám vào người. Sư phụ hắn lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy, lúc trước đuổi bắt nghi phạm làm hư xe, giám đốc mở cuộc họp rồi chỉ dặn dò "Mong rằng các cảnh sát trong tương lai sẽ đặt vấn đề an toàn lên hàng đầu." Ông còn không nhắc đến tên Miêu Hồng, cô đã đập bàn nói chuyện với ông cả một buổi trưa.

Với tính khí của cha mình, La Gia Nam không thể đi đập bàn giám đốc được, cùng lắm hắn chỉ dám lật bàn Trang Vũ lên thôi.

Kỳ Minh liếc nhìn hắn nhưng không nói gì.

———————

Hai ngày sau, bên trong văn phòng pháp y xuất hiện hai loại máy móc còn nguyên torng bao. La Gia Nam nhìn Cao Nhân phấn khích ôm vali đến sắp khóc thì vội vàng hỏi Kỳ Minh: "Giám đốc phê duyệt nhanh vậy anh?"

"Anh tự bỏ tiền mua nên giám đốc Tề không có ý kiến." Kỳ Minh vừa nói vừa chỉ Cao Nhân chỗ đặt trang bị. "Còn một cái máy quang phổ đang được gửi về từ Đức nữa. Chắc tháng sau mới tới."

"Anh... Anh mua hết bao nhiêu vậy?"

Kỳ Minh quy đổi tỉ giá một chút rồi nói: "Chưa tới một triệu mốt."

Tư bản đáng ghét. La Gia Nam ôm đầu.

"Lúc nào cũng phải gửi vật chứng tới trung tâm giám định để họ kiểm tra, mất thời gian lắm." Kỳ Minh giải thích: "Anh cũng biết trong Cục ngân sách có hạn, đợi giám đốc Tề đi phê duyệt cũng phải tới năm sau. Lúc trước anh không đóng góp tiền vì lo người ta nói ra nói vào là anh mua danh bán tước. Hôm bữa Cao Nhân đúng lúc nhắc tới thì thôi anh mua luôn, tiền vứt ra lúc nào thì cũng là vứt thôi."

"Anh mà cũng quan tâm người khác nghĩ thế nào ạ?"

La Gia Nam ý nhị nhìn Kỳ Minh. Ừm, có tiến bộ đấy, còn nhớ được cả tên của Cao Nhân.

Kỳ Minh liếc hắn, nói: "Trong mắt em anh chỉ là một tảng đá thôi đúng không?"

"Không anh." La Gia Nam bất ngờ ghé xuống tai cậu, nói nhỏ: "Hồi trước thì đúng là em thấy như vậy thật. Nhưng sau khi thấy dáng vẻ quyến rũ của anh trên giường thì em chỉ muốn... Trời ơi trời ơi có gì từ từ nói, anh đừng động tay động chân."

Thấy Kỳ Minh sắp vung tay đến khay dao giải phẫu, La Gia Nam nhanh chóng nắm lấy tay hắn. Tối về nhà không cho "làm" mà sáng cũng không cho nói mấy cái này, chắc anh muốn em nghẹn chết hả?

"Thầy Kỳ, không đủ ổ cắm. Để em qua bên hậu cần mượn mấy cái ổ nối dây." Cao Nhân nói xong thì chạy mất dạng.

La Gia Nam chớp lấy cơ hội nắm cằm Kỳ Minh rồi hôn cậu. Kỳ Minh đẩy hắn ra nhưng không được. Hai người giãy giụa đến góc tường hôn đến thở hồng hộc, mặt thì đỏ ửng. La Gia Nam siết chặt cánh tay Kỳ Minh rồ ấn trán của mình vào đối phương.

Hắn liên tục hít thở thật sâu để áp chế dục vọng đã sớm bùng lên.

Tim Kỳ Minh cũng loạn nhịp. Những chuyện thế này, một khi đã lên ga thì khó mà đạp phanh. Đôi khi chỉ cần một ánh mắt của La Gia Nam cũng có khiến bụng dưới của cậu nóng lên. Nhưng kiến thức y học trong đầu Kỳ Minh luôn nhắc nhở cậu rằng trên người đang có thương tích mà "ra trận" thì không ổn.

Ngày còn dài, không nhất thiết phải buông thả vì chuyện trước mắt.

"Anh ổn không?" La Gia Nam hỏi nhỏ.

"Anh nói chờ ít nhất một tuần lễ, hôm nay là ngày thứ mấy rồi?" Kỳ Minh hỏi ngược lại.

"Mấy ngày nay em đếm từng phút luôn đó. Nghẹn sắp chết." La Gia Nam uất ức nói, khoé miệng hắn xụ xuống.

Kỳ Minh đẩy tay hắn rồi hất cằm lên: "Vậy em nằm dưới, anh tới."

"..."

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng, chút tôn nghiêm cuối cùng của thẳng nam thà chết không cong La Gia Nam quyết định thà nhịn chứ không để người ta đè.

Phía giám định thông tin đến Tổ trọng án rằng dấu vân tay trên súng gây mê trùng khớp với tay nắm cửa của căn phòng mà họ đã tìm thấy ống gây mê, đặc biệt trên thân ống tiêm cũng tìm được dấu vân tay tương từ. Nhưng súng gây mê để lung tung, căn phòng đó ai cũng có thể đi vào. Cho dù có tìm được dấu vân

tay thì cũng không phát lệnh truy nã được vì không tìm được động cơ rõ ràng.

Lại họp, brainstorm rồi thảo luận hướng điều tra.

Brainstorm là quá trình sáng tạo nhằm tìm ra giải pháp hoặc ý tưởng mới thông qua hoạt động trao đổi nhóm một cách tích cực và tự do. Mỗi thành viên đều được khuyến khích nghĩ đến đâu, nói đến đó và tìm ra càng nhiều ý tưởng càng tốt, cho dù ý nghĩ đó có kém khả thi. Việc phân tích, bàn luận hoặc chỉ trích/bình luận chỉ được phép thực hiện khi buổi họp này kết thúc và chuyển sang giai đoạn đánh giá kết quả. Trong tiếng Việt thì có thể dịch "brainstorm" là "động não" nhưng hồi trước mình đi làm công ty thì sếp mình cũng toàn gọi là buổi brainstorm chứ không dùng tiếng Việt.

"Dấu vân tay của bàn tay trái xuất hiện nhiều nhất." Cao Nhân đưa ảnh lên màn chiếu. Lúc trước cậu định viết luận án tiến sĩ liên quan đến nghiên cứu dấu vân tay nên đã tìm hiểu khá nhiều ở khía cạnh này. "Nghi phạm có lẽ là một người thuận tay trái."

Mọi người nhìn nhau, hôm đó đến công viên dã sinh thu thập chứng cứ cũng đã hỏi thăm hết nhân viên ở đây, nhưng bọn họ cũng không để ý ai là người thuận tay trái. Đây cũng không phải vấn đề gì quá lớn, chỉ cần quay lại hỏi là được. Giữa nhân viên với nhau thì chắc hẳn bọn họ cũng đã nắm rõ thói quen của nhau.

Triệu Bình Sinh còn ở bệnh viện, Kỳ Minh là người duy nhất ở đây đã từng học về tâm lí nên cậu đưa ra một số quan điểm của bản thân trước: "Nạn nhân bị ném vào miệng sư tử, có thể xem như đây là một phương pháp xử lí thi thể, nhưng tôi cho rằng hung thủ làm như vậy là để trừng phạt nạn nhân. Chẳng hạn như lúc còn sống Giản Việt từng có hành vi ngược đãi động vật.

"Giản Việt không trực tiếp tham gia quản lí động vật, nhân viên cũng nói bình thường ông ta ít đến công viên dã sinh." La Gia Nam lật ghi chép: "Dựa theo lời khai của Giản Y Hàm thì ông ta thường đi đánh bạc ở Ma Cao."

"Nợ nần chồng chất nên muốn trả nợ bằng cách ăn tiền sao?" Miêu Hồng hỏi.

La Gia Nam gật đầu. "Cũng có thể. Con nhờ anh em bên Cục xuất – nhập cảnh điều tra, năm nay họ kí giấy cho ông ta đi Ma Cao chín lần, vừa vặn mỗi tháng đi một lần."

"Nhưng tài khoản của ông ta cũng không có biến động số dư." Hứa Kiệt đẩy hồ sơ do phòng kinh tế cung cấp vào tay Trần Phi: "Cho dù thắng hay thua thì cũng phải có tiền vào hoặc ra chứ."

Trần Phi lật xem xấp hóa đơn, lấy bút khoanh tròn một vài chỗ trong hồ sơ rồi chuyển thông tin cho Miêu Hồng: "Mỗi tháng đều có một khoản thanh toán cố định là ba mười nghìn. Tuy thời gian thanh toán khác nhau nhưng đều gửi cho một tài khoản ở nước ngoài... "

"Tài khoản ở nước ngoài sao?" Miêu Hồng cau mày, "Nhưng mà... Ba mươi nghìn ít lắm, hình như không phải tích tiền để bỏ trốn."

"Hay là nuôi người yêu?" Cao Nhân nói xong thì thấy ai cũng nhìn mình. Cậu đỏ mặt: "Sao ạ?"

Miêu Hồng nhịn không được vươn tay xoa đầu cậu: "Không ngờ mặt con nít thế này mà trong đầu suy nghĩ chuyện như vậy đó."

Cao Nhân bĩu môi: "Em dù sao cũng là người lớn đó."

"Tan ca rồi nói chuyện phiếm." Trần Phi gõ mặt bàn để kéo mọi người về chủ đề chính: "Đại Vĩ, cậu có ý kiến gì?"

Kiều Đại Vĩ là kiểu người thường không phát biểu trong một cuộc họp, là người phái hành động, lại chăm chỉ và chịu khó. Không phải anh không chịu suy nghĩ, chỉ là không rành biểu đạt thôi. Nghe đội trưởng điểm mặt mình, Kiều Đại Vĩ bình tĩnh nói: "Cháu đang suy nghĩ, nếu có thể khiêng Giản Việt nặng như vậy từ hiện trường gây án đầu tiên đến chuồng thú, lại không bị công kích bởi những con thú săn mồi ban đêm thì nguòi này hẳn là rất khoẻ mạnh và đã sớm quen với quy luật hoạt động của thú dữ."

"Những lời Đại Vĩ nói cũng là những lời cháu muốn nói." La Gia Nam vừa dứt lời đã bị Miêu Hồng cốc đầu. Hắn bất mãn trừng mắt: "Sư phụ phân biệt đối xử. Người xoa đầu mặt baby nhưng gặp mặt con là đánh."

"La Gia Nam, cậu còn nhây nữa thì đi ra ngoài liền." Trần Phi liếc hắn. "Đại Vĩ, Hứa Kiệt, hai cậu quay trở lại công viên dã sinh điều tra xem có ai khoẻ mạnh và thuận tay trái không. La Gia Nam, cậu đến chỗ Quách Điềm hỏi xem bà ấy có biết Giản Việt đi Ma Cao để làm gì không. Miêu Hồng, chiều nay em đi xuống tỉnh với anh."

Tan họp, La Gia Nam nói với Miêu Hồng: "Ái chà, sư phụ, đội trưởng muốn cho người cơ hội gặp mặt với cấp trên, có vẻ sư phụ sắp được thăng chức rồi."

"Đội trưởng Trần hôm qua có nói với tôi, đại loại là nếu đội phó Triệu mà có vấn đề thì anh ấy mong tôi sẽ làm đội trưởng." Miêu Hồng thở dài: "Tôi không muốn được thăng chức một xíu nào luôn."

Ánh mắt La Gia Nam ngưng trọng, trong nháy mắt tâm trạng vui vẻ rơi thẳng xuống đáy vực,

Chương 53

DTV-EBOOK

La Gia Nam hẹn gặp Quách Điềm ở quán cà phê mà Giản Y Hàm đã dẫn hắn tới. Hắn gọi cho Kỳ Minh một tách cà phê Americano, còn hắn và Quách Điềm thì uống trà. La Gia Nam cảm thấy cà phê đắng nghét, dù rẻ hay đắt thì vị cũng chỉ có nhiêu đó. Là người Trung Quốc thì thôi cứ uống trà vậy.

"Cảnh sát La, tôi đã không liên lạc với Giản Việt cả năm nay rồi nên cũng không biết nhiều về việc riêng của ông ấy." Quách Điềm từng bị Kỳ Minh "lên mặt" ở văn phòng pháp y nên khi nói chuyện bà cũng không nhìn thẳng vào cậu.

La Gia Nam không tin chút nào, hỏi: "Tại sao chị li hôn với chồng cũ?"

"Đàn ông tham vọng lắm. Nếu đã không giữ được thì thôi đành li hôn chứ sao."

Quách Điềm nhấp một ngụm trà rồi cầm khăn giấy chấm nhẹ lên môi để lau bớt nước. Mọi hành động bà làm đều toát ra vẻ một tiểu thư đài các được dạy dỗ cẩn thận. Từ khi bà ngồi xuống, Kỳ Minh đã quan sát bà tỉ mỉ. Cậu càng nhìn càng không thể hiểu được tại sao một cô gái kiêu ngạo có xuất thân từ gia đình có học thức và giàu có lại đồng ý cưới tài xế của cha mình.

Đột nhiên, một ý nghĩ xẹt qua trong lòng cậu.

"Giản Y Hàm và Giản Y Niệm là anh em cùng mẹ khác cha đúng không?" Cậu hỏi thẳng.

La Gia Nam suýt nữa sặc trà mà chết. Hắn che miệng họ đến

phổi cũng muốn phun ra ngoài, nhưng hắn vẫn không quên dùng tay còn lại nắm lấy tay Kỳ Minh để ra hiệu cậu đừng nói nữa.

Quách Điềm nổi giận đùng đùng. Bà đứng dậy, chỉ thẳng ngón tay vào mặt Kỳ Minh: "Ai cho cậu nói bậy nói bạ?!"

"Muốn người khác không biết thì đừng có làm." Kỳ Minh không để ý đến cánh tay đang siết chặt của La Gia Nam, cũng không để ý đến Quách Điềm đang chỉ vào mặt mình mà la hét. Cậu nói tiếp: "Tôi xem ảnh của Giản Y Hàm rồi. Mặt của cậu ta không có tí đặc điểm di truyền nào từ Giản Việt, với lại từ thái độ của chị đối với hai anh em họ, tôi nghĩ tôi đoán đúng rồi."

La Gia Nam tin rằng nếu không phải xung quanh có nhiều người, Quách Điềm đã ban cho Kỳ Minh một cái tát. Hắn nhanh chóng kéo tay Quách Điềm rồi nhân nhượng nói: "Chỉ Quách, thầy Kỳ của chúng tôi là nghiên cứu học thuật nên cách xem xét vấn đề cũng khá... Khá đặc biệt."

"Tôi muốn kiện cậu ta tội vu khống." Quách Điềm tức đến nổ phổi. Bà rút tay khỏi La Gia Nam.

"Mẹ." Giản Y Hàm bước vào sảnh thì thấy mẹ đang la hét với hai người La Gia Nam và Kỳ Minh. Cậu nhanh chóng ôm lấy vai Quách Điềm, hỏi: "Sao vậy mẹ?"

Giản Y Hàm nhìn chằm chằm La Gia Nam và Kỳ Minh, ánh mắt lạnh như băng. Một lát sau cậu mới buông tay mẹ ra rồi xoay người rời đi. Chờ Giản Y Hàm đi rồi Kỳ Minh mới hỏi tiếp: "Giản Y Hàm có vấn đề về tâm lí là di truyền từ cha ruột đúng không?"

Nghe vậy, Quách Điềm lại ngồi xuống sofa, tâm trạng của bà không vui.

La Gia Nam kéo bình trà nóng về phía mình vì hắn lo Quách Điềm bị Kỳ Minh kích động rồi cầm luôn tạt nước sôi vào mặt vợ hắn.

Ừ, gọi là "vợ" nhưng cũng chỉ dám gọi trong lòng thôi.

"Tôi cũng bị ép buộc thôi." Quách Điềm buông một tiếng thở dài. "Cha của Y Hàm là thầy giáo dạy tôi hồi còn học ở Học viện âm nhạc. Lúc đó tôi mới mười chín tuổi, cha tôi thì khó tính lắm nên trước đó cũng chưa bao giờ quen bạn trai thì làm sao chịu nổi mấy lời ong bướm đó... Chúng tôi yêu nhau được ba năm thì ông ta xung đột với trưởng bộ phận tài trợ dự án. Cuối cùng ông ta dùng dao đâm người ta rồi bị cảnh sát bắt đi lập tức... Lúc đó tôi mang thai Y Hàm, ông ta bị bắt vào tù nên tôi thật sự không có động lực gì... Giản Việt đến trường đón tôi về, thấy tôi ngồi khóc ở ghế sau thì hỏi tôi gặp chuyện gì... Sau đó Giản Việt quỳ trước mặt cha tôi thề thốt rằng cả đời ông ấy sẽ đối xử tốt với tôi. Cha tôi là người sĩ diện nên sắp xếp cho tôi với Giản Việt kết hôn... Giản Việt hơn tôi mười tuổi, vậy mà ông ấy thương tôi và xem Y Hàm như con đẻ vậy. Cha của Y Hàm bị kết án chung thân, tôi biết tin thì cũng tuyệt vọng và quyết định sẽ chung sống với Giản Việt từ đó. Nhưng khi Y Niệm được sinh ra, tôi cảm thấy ông ấy thiên vị con trai út hơn, chắc là thiên vị gấp đôi Y Hàm. Tôi lo lắng Y Hàm sẽ phát hiện thằng bé không phải con ruột của Giản Việt... Cha của Y Hàm là người rất cố chấp, tính cách cũng kì lạ. Y Hàm cũng gặp phải vấn đề này. Khi con mới sáu tuổi, có lần nó cướp đồ chơi của em trai rồi bị Giản Việt trách cứ, nó trút giận vào Y Niệm. Nó dìm Y Niệm xuống bồn tắm, may mà phát hiện kịp thời..."

Nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của Y Hàm vừa rồi, La Gia Nam cảm thấy sống lưng cũng lạnh.

"Tại sao chị không đưa Giản Y Hàm đi chữa bệnh?" Kỳ Minh hỏi.

"Tôi làm sao hiểu được vấn đề này. Tôi tưởng chỉ đơn giản là con nít tị nạnh nhau thôi." Quách Điềm đưa tay cầm tách trà lên nhưng không uống, chỉ đặt xuống rồi vuốt tay cầm: "Tôi cho con đi học đàn để trau dồi cho nó chút tình cảm, ai ngờ thằng bé Y Niệm mới là người có khiếu âm nhạc trong nhà... Thật ra Y Hàm cũng khổ lắm, có lần con phải luyện cách nâng cao cổ tay để đánh đàn, con dùng đinh ghim vào ống tay áo, hạ tay xuống một xíu là kim đâm vào tay. Trên cổ tay của con đầy lỗ kim... Tôi thấy con nghiêm túc muốn học đàn nên mời giáo viên tốt nhất đến dạy con. Con cũng coi như học thành tài. Con học ở Anh cũng giành được rất nhiều giải thưởng. Rất ít người trong trường có thể nhận được vinh dự này."

"Vậy sau khi cậu ấy đập gãy tay của Giản Y Niệm, chị cũng không cân nhắc dẫn cậu ấy đi khám bệnh sao?"

Tay Quách Điềm run lên, tách trà gõ mạnh vào địa nghe tiếng lách cách. Bà nói: "Y Niệm đã kể với các cậu rồi... Haiz... Tôi dẫn Y Hàm đến gặp tâm lí gia. Người ta nói tình huống của con cũng không được xem là hội chứng tâm lí mà là tính cách trời sinh. Vì vậy cũng không có thuốc chữa, chỉ có thể quan tâm con hơn một chút để con không sản sinh cảm xúc tiêu cực."

Tâm lí gia (Nhà tâm lí học) là những người được tham gia tham vấn và trị liệu tâm lí, còn nếu cho thuốc thì phải gặp bác sĩ tâm thần. Trong Danh mục nghề nghiệp Việt Nam không có nghề "bác sĩ tâm lí" nha. (Mọi người xem thêm ở mã 26340 trong Danh mục nghề nghiệp Việt Nam do Thủ tướng ban hành ngày 26/11/2020 nhé)

"Trên thực tế, rối loạn nhân cách chống đối xã hội đã được chính thức được xem là bệnh tâm thần rồi. Có một số phương pháp điều trị, hiệu quả cũng khá tốt." Kỳ Minh mượn nhân viên phục vụ giấy và bút sau đó mở danh bạ điện thoại. Cậu ghi số điện thoại xuống rồi đưa cho Quách Điềm: "Sau khi về Anh, chị dắt con đi gặp bác sĩ này. Anh ấy là bác sĩ tâm thần nổi tiếng trong

giới tâm lí học, chuyên nghiên cứu các trường hợp bệnh tương tự."

Quách Điềm lưỡng lự một chút mới nhận giấy, lướt nhìn rồi cất vào túi. La Gia Nam dùng đầu gối nhẹ nhàng huých Kỳ Minh một cái, đối phương nhìn qua thì hắn lắc đầu. Hắn không tin Quách Điềm sẽ dẫn con trai đi khám bệnh. Một khi cái mác "bệnh nhân tâm thần" được gán cho Giản Y Hàm, chắc chắn tương lai của cậu sẽ bị tổn hại rất nhiều. Kỳ Minh giúp người ta mà chẳng được gì hết.

"Nói về Giản Việt tiếp đi." La Gia Nam rót trà cho Quách Điềm: "Rốt cục ông ấy đến Ma Cao để làm gì?"

Trong mắt Quách Điềm loé lên một tia xem thường.

"Sau khi li thân rôi nghe bạn bè của ông ta nói ông ta bao nuôi một nhân viên chia bài. Con nhỏ còn sinh con gái cho ông ta, mỗi tháng đòi ba mười nghìn tiền bỉm sữa."

La Gia Nam trong lòng nói thì ra pháp y mặt baby đoán trúng cmnr...

———————

Trên đường về Cục, La Gia Nam nhận được điện thoại của Lưu Mẫn Kiều. Bà hỏi hắn cuối tuần có về ăn cơm không, hắn lại lấy cớ tăng ca. Kỳ Minh nghe La Gia Nam ầm ờ đối phó thì cũng đoán được đại khái nội dung cuộc gọi. Chờ La Gia Nam cúp máy, cậu hỏi: "Mẹ em gọi về đi xem mắt kìa. Mắc cái gì không đi?"

"Trời ơi anh đừng đổ giấm chứ..." La Gia Nam ngậm một điếu thuốc: "Em bị trói cứng ngắc vào người anh rồi, em đi xem mắt thế đéo nào?"

"Anh không có trói em." Kỳ Minh khịt mũi.

"Em xin anh trói em đi, được không vợ?"

"Em gọi ai là "vợ"?!"

"Vậy gọi anh là gì giờ? Nghe anh Kỳ Minh, anh Kỳ Minh nghe xa lạ chết đi được." La Gia Nam giả vờ nghiêm túc: "Cha em gọi mẹ là Kiều Kiều đó. Anh muốn em gọi anh là Minh Minh không?"

Lông tóc Kỳ Minh sau gáy đều dựng hết lên: "Kêu tên, không có gọi là "vợ"!"

"Đã làm hết rồi thì gọi "vợ" đúng rồi, gọi có xíu anh sợ cái gì... Oái! Kỳ Minh! Sao anh học hư theo sư phụ em rồi?!"

La Gia Nam bị Kỳ Minh cốc một cái vào đầu thì lập tức la hét. Hắn tấp xe vào lề đường rồi kéo Kỳ Minh qua, đè gáy của cậu mà vừa hôn vừa gặm. Mấy ngày nay Kỳ Minh đã quen với La Gia Nam hở chút là ôm là hôn rồi nên cậu chỉ nhíu mày một chút rồi để yên cho hai đầu lưỡi quấn vào nhau.

La Gia Nam hôn đến nội tâm bốc lửa. Hắn ấn tay Kỳ Minh rồi vừa cắn môi cầu vừa năn nỉ: "Em cứng rồi. Vợ ơi "thổi" một cái đi."

Kỳ Minh rút tay đánh vào đầu La Gia Nam mạnh đến mức não của hắn suýt chấn thương.

———————

Hứa Kiệt gọi cho Trần Phi báo cáo rằng ở công viên dã sinh có hai nhân viên thuận tay trái: Một người là nhân viên phụ trách chăn nuôi và kiểm lâm Giản Siêu, một người là bác sĩ thú y Bạch Gia Hạo. Trần Phi yêu cầu họ đưa hai người này về Cục rồi chờ ông trở về sẽ thẩm vấn. Nếu không thu thập được dấu vân tay thì không thể bắt người được. Vì vậy La Gia Nam cứ đi lòng vòng

ngay bên ngoài hành lang phòng thẩm vấn rồi bưng vào cho hai người này hai li nước.

Giản Siêu dùng tay trái để cầm li, còn Bạch Gia Hạo lại dùng tay phải. La Gia Nam cầm hai cái li ra ngoài rồi chạy xuống đưa cho khoa Giám định. Nhân viên giám định Tiểu Hoàng quét một lớp bột vào li nước ngay trước mặt La Gia Nam, sau đó dùng phim chiết xuất để nhúng dấu vân tay rồi quét vào máy tính. Ngay sau đó, kết quả đối chiếu hiện ra trên màn hình.

"Dấu vân tay thu được trên vật chứng 11-109 khớp với dấu vân tay trên khẩu súng, nhưng không khớp với vật chứng 11-110." Tiểu Hoàng in bản báo cáo ra và đưa cho La Gia Nam.

La Gia Nam cầm báo cáo rồi nhíu mày. 109 là li nước mà Giản Siêu đã sử dụng. Anh ta là nhân viên phụ trách chăn nuôi và kiểm lâm, dấu vân tay xuất hiện trên súng gây mê cũng là chuyện bình thường. Còn vật chứng 110 là li Bạch Gia Hạo đã sử dụng, ông ta dùng tay phải thì đương nhiên không thu thập được vân tay tương ứng.

"Này, chờ chút." Tiểu Hoàng gọi La Gia Nam, lúc này hắn chuẩn bị ra ngoài. "Dấu vân tay trên vật chứng 11-110 trùng khớp với dấu vân tay trên ống tiêm!"

Đúng rồi. La Gia Nam nhớ tới lúc hán sử dụng súng gây mê thì cũng nhận ra rằng nếu tay trái cầm súng thì tay phải chắc chắn phải cầm đạn gây mê.

"Nhưng chỉ khớp có ba điểm thôi. Dấu vân tay này không đầy đủ." Tiểu Hoàng in ra một báo cáo bổ sung cho La Gia Nam. "Chứng cứ này không đem lên toà được."

La Gia Nam thật sự muốn hôn lên vầng trán bóng loáng của Tiểu Hoàng, nói: "Có hướng điều tra là được!"

Chờ Trần Phi quay lại, La Gia Nam đưa báo cáo cho ông. Trần Phi xem xong thì lấy ngón tay chọt hắn, nói: "Tuyển cậu vào Tổ trọng án cũng không thể để cậu ngồi chơi được. Vào thẩm tra đi."

Chương 54

DTV-EBOOK

Lực lượng cảnh sát không thể đề cập đến chuyện dấu vân tay với nghi phạm, ít nhất thì người cũng đã bị bắt nên bọn họ có thể gây áp lực trong lúc thẩm vấn được. Ánh mắt Bạch Gia Hạo tối lại, ông bình tĩnh ngồi trong phòng thẩm vấn. Ngược lại, Giản Siêu ở phòng sát vách lại cực kì lo lắng. Hơn nữa, cảnh sát cũng không nắm được động cơ giết người của Bạch Gia Hạo. Điều này khiến việc hỏi cung trở nên khó khăn hơn nhiều.

Để đối phó với tình huống này, Trần Phi đã nghĩ ra một biện pháp.

"Bác sĩ Bạch, đồng nghiệp của anh..." Ông cởi một cúc trên cổ áo đồng phục rồi thoải mái ngồi ở mép bàn hỏi cung, chỉ tay về vách tường ngăn giữa hai gian phòng thẩm vấn. "Rất phù hợp với bản mô tả nghi phạm của cảnh sát. Nhưng chúng tôi không rõ tại sao anh ấy lại muốn giết Giản Việt."

Bạch Gia Hạo nhìn Trần Phi, nói: "Anh nên hỏi anh ta."

"Làm gì có ai vừa vào đây đã khai thật chứ? Nếu có người như vậy thì công việc của cảnh sát đã dễ dàng hơn rất nhiều." Trần Phi cười, hỏi tiếp: "Anh có biết nhiều về Giản Siêu không?"

Bạch Gia Hạo lắc đầu.

"Vậy chắc anh cũng biết về Giản Việt. Dù sao người ta cũng là sếp của anh mà."

Vừa nói xong, Trần Phi để ý ngón tay của Bạch Gia Hạo co lại. Ông liếc mắt nhìn La Gia Nam để ra hiệu, hắn lập tức châm cho

Bạch Gia Hạo một điếu thuốc. Bác sĩ thú y có thói quen hút thuốc. Ngày trước lúc hắn được xử lí vết thương do dao chém, bác sĩ thú y đó miệng ngậm thuốc lá, tay may vết thương.

Bạch Gia Hạo hút nửa điếu thuốc mới lên tiếng: "Trong mắt Giản Việt, động vật trong công viên dã sinh đắt giá ngang với mạng người. Nhưng lúc cần cứu mạng chúng nó thì ông ta lại ngại bỏ tiền. Ngoại trừ sư tử với báo hoa mai đắt giá thì đối với những loài động vật khác, mỗi lần chúng nó bệnh thì được tiêm một mũi KCl rồi thôi."

KCl (kali clorua) là một muối của kali với ion clorua, không mùi và có tinh thể thủy tinh màu trắng hoặc không màu. Ở dạng chất rắn kali clorua tan trong nước và dung dịch của nó có vị giống muối ăn.

Trong Khoa học thú y, KCl được sử dụng như một chất thay thế chất điện giải và hỗ trợ trong việc ngăn ngừa và điều trị nồng độ kali thấp trong máu. KCl giúp duy trì sự cân bằng nước trong máu và cần thiết cho hoạt động điện trong các tế bào thần kinh và cơ. Tuy nhiên, nếu tiêm KCl quá liều thì có thể gây chết do tim ngừng đập

La Gia Nam viết "KCl" xuống thì mới nhận ra đây là công thức phân tử của kali clorua. Hắn dùng điện thoại mở tấm ảnh chai thuốc nhãn vàng ở phòng y tế công viên dã sinh cho Bạch Gia Hạo xem rồi hỏi: "Phải chai này không?"

Bạch Gia Hạo liếc mắt nhìn rồi lắc đầu: "Tôi thấy làm vậy quá tàn nhẫn nên đã lấy một chai Pentobarbital từ nhà kho qua đây. Trước khi tiêm KCl thì tiêm cho chúng nó một mũi này trước để gây mê."

Pentobarbital, còn được gọi là pentobarbitone, là một barbiturat (một loại thuốc hoạt động như chất ức chế hệ thần kinh trung ương) tác dụng ngắn. Nó cũng được sử dụng như một tác nhân

gây mê thú y. Ở liều lượng cao, Pentobarbital có thể gây tử vong. Vì vậy, nó được sử dụng để trợ tử cho người và động vật.

La Gia Nam muốn nhờ đối phương lặp lại từ đơn tiếng Anh dài ngoằng kia nhưng không sao. Kỳ Minh chắc chắn sẽ biết cái này, lát nữa nhờ Kỳ Minh xem camera giám sát rồi hỏi lại là được.

"Đây là thuốc giúp động vật có thể vui vẻ yên bình mà "nhắm mắt" đúng không?" Trần Phi hỏi.

Bạch Gia Hạo gật đầu.

"Anh đã sử dụng nó bao nhiêu lần?"

"Khoảng mười, mười hai lần gì đó. Có những loài động vật không thể thích ứng với khí hậu ở đây nên vừa đưa tới đã đổ bệnh. Bác sĩ Cừu không thích làm việc trợ tử này, ông nói rằng ông lớn tuổi rồi nên phải tích đức. Vì vậy chuyện này được giao cho tôi." Bạch Gia Hạo cười khổ: "Tôi là bác sĩ thú y mà có khác gì đồ tể đâu."

"Anh làm việc này chắc cũng không thoải mái gì." Trần Phi vỗ vai anh rồi nói tiếp: "Nếu không thoải mái sao không nghỉ việc?"

"Nuôi chúng nó cũng hơn một năm, động vật cũng có tình cảm mà. Tôi không nỡ."

"Ồ..." Trần Phi ngồi dậy, xoa cằm như đang suy nghĩ gì đó. Ông hỏi tiếp: "Anh thích loài động vật nào nhất?"

"Sói." Khi nói về loài thú dữ này, ánh mắt Bạch Gia Hạo lại hiền lành hơn rất nhiều. "Sói là loài rất thông minh. Khi đi săn nó biết nghĩ chiến thuật, khi gặp nguy hiểm hay khó khăn thì nó biết tìm cách giải quyết. Nó còn là loài động vật kiêu ngạo, thậm chí còn coi trọng địa vị và giai cấp hơn con người nữa. Nếu con sói đầu đàn mà bị đồng loại đánh bại thì nó sẽ chết rất nhanh...

Nó sẽ mãi mãi nhớ đến thương tổn đó. Anh cứu nó, nó cũng sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Anh đã từng bị sói gây tổn thương rồi sao?"

"Không. Bác sĩ Cừu là người từng bị cắn đấy. Sói đầu đàn tranh giành địa bàn với linh cẩu, cuối cùng bị thương nặng. Nó đang hấp hối, thuốc mê thì không đủ nên trong lúc đang khâu vết thương thì nó đau và tỉnh lại. Sau đó nó cắn vào tay bác sĩ Cừu." Ngón tay Bạch Gia Hạo xoắn hết vào nhau. "Ở chỗ chúng tôi gọi vết thương do động vật cắn là "vết mở răng". Vết mở răng của thú dữ càng đặc biệt nguy hiểm. Sói cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, nó bị thương nặng lại cần một lượng thuốc kháng sinh rất đắt đỏ nên công viên dã sinh muốn tôi xử lí nó... Ánh mắt nó như nói với tôi rằng "tôi muốn sống tiếp"..."

Bạch Gia Hạo ngẩng đầu, trong mắt anh có một tia kiên định: "Tôi nhìn vào nó rất lâu, cuối cùng tôi quyết định cứu nó... Tôi nuôi nó ở một phòng trống trong kí túc xá, tự bỏ tiền ra mua loại thuốc tốt nhất cho nó. Một tháng sau, nó quay trở lại công viên dã sinh và đáng bại con sói đã cướp vị trí thủ lĩnh của nó. Sau đó, mỗi lần tôi đến công viên dã sinh là nó sẽ canh gác xe của tôi, ai dám tới gần thì nó sẽ nhe răng, thức ăn nó săn được cũng đem cho tôi... Haiz, tôi cũng chẳng có bạn bè gì, nhưng tôi không nghĩ đến việc mình có thể làm bạn với một con sói. Tôi đúng là không chọn sai nghề."

"Đúng là động vật nếu đã đối xử tốt với anh thì nó cũng không mong anh báo đáp gì nó." Trần Phi lại đặt tay lên vai Bạch Gia Hạo. "Nếu Giản Việt mà có suy nghĩ như anh thì không chừng ông ấy cũng không bị sư tử ăn thịt."

Ông cảm giác Bạch Gia Hạo run lên.

Trần Phi bước ra khỏi phòng thẩm vấn rồi nói với mọi người phán đoán của mình: "Bạch Gia Hạo không giết người. Tôi cố tình nhắc đến chuyện Giản Việt bị sư tử ăn thịt, phản ứng của anh ta rất kích động. Nếu anh ta là hung thủ thì không thể nào giấu được cảm giác tự hào và hả hê."

"Vậy dấu vân tay thì sao?"

"Chỉ trùng có ba điểm thì không thể được xem là chứng cứ vì nó dễ dẫn đến phán đoán sai." Cao Nhân nói.

"Em đương nhiên biết cái này." La Gia Nam liếc anh. "Nhưng trên ống tiêm chỉ trích ra một nửa dấu vân tay, cho dù dùng tay phải để nạp đạn thì cũng phải thuận tay trái. Anh ta phù hợp với điều kiện này nhưng tại sao không phải hung thủ? Đội trưởng, cháu phải vào thẩm vấn lại. Lúc nãy chú quá nhân từ với anh ta, để cháu làm kẻ ác cho."

Trần Phi ra hiệu cho hắn đừng để ý chuyện lặt vặt này nữa. "Anh ta còn không nỡ giết một con sói thì làm sao nỡ giết người. Giờ cũng trễ rồi, mọi người về đi. Tôi trực ban."

"Đội trưởng Trần, anh về đi. Em trực cho." Miêu Hồng khuyên: "Mấy ngày nay anh cứ chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và Cục Công an, anh cũng chưa được ngủ một giấc trọn vẹn nữa."

"Về nhà cũng chỉ có một mình anh. Rảnh rỗi cũng phiền lắm." Trần Phi phất tay.

Nghe Trần Phi nói vậy, mọi người cũng không nán lại nữa. Ai cũng về nhà này.

Hai ngày nay La Gia Nam cũng không được rèn luyện thể lực nên hắn thật sự rất khó chịu. Vì vậy hôm nay hắn ra ngoài chạy bộ đêm với Kỳ Minh. Tiểu khu này rất gần với tường chắn sóng. Bọn họ cùng nhau chạy dọc theo một bên tường, La Gia Nam

thỉnh thoảng lại chạm tay Kỳ Minh rồi nói chuyện linh tinh. Nếu không phải Kỳ Minh đe doạ sẽ đạp hắn xuống biển, La Gia Nam chắc chắn sẽ tranh thủ thời gian trong bán kính hai cây số không có người này mà đè Kỳ Minh vào tường để hôn.

Chạy đến cuối bức tường chắn sóng, họ trèo lên bãi đá ngầm và ngồi đó hóng gió biển. La Gia Nam thấy bộ dáng Kỳ Minh tự ôm lấy người vì lạnh thì duỗi tay ra muốn ôm cậu vào lòng. Kỳ Minh cũng không đẩy hắn ra. Dù sao cũng đã là tháng mười một, gió lớn thổi qua mồ hôi trên người thật sự rất lạnh. Cậu dựa vào vai La Gia Nam, ngước mặt nhìn lên bầu trời đêm.

"Ô nhiễm môi trường ngày càng nghiêm trọng. Anh nhớ hồi còn nhỏ nhìn lên trời thấy toàn là sao."

"Dạ đúng rồi. Bây giờ trời trong lắm thì mới thấy một vài ngôi sao." La Gia Nam quay sang hôn lên tóc Kỳ Minh, nói: "Anh, em hỏi cái này."

"Hỏi đi."

"Cha mẹ anh... Bị tai nạn rồi qua đời ạ?" La Gia Nam cảm thấy thân thể Kỳ Minh cứng lại thì lập tức nói tiếp: "Em hỏi vậy thôi, nếu anh không muốn nói thì xem như em chưa hỏi cũng được."

Kỳ Minh ngồi thẳng dậy rồi nhìn La Gia Nam. Trông hắn rất vô tội, ánh mắt lại hiện lên vẻ tò mò, môi mím lại hành một đường thẳng. Hình như hắn cảm thấy hơi hối hận vì đã nhắc đến chuyện này.

"Không phải." Kỳ Minh nói, "Bọn họ bị giết."

"..." La Gia Nam nhíu mày, sống mũi cao và sắc đổ bóng lên môi trên của hắn. La Gia Nam hỏi: "Vụ án được giải quyết chưa ạ?"

Kỳ Minh lắc đầu, nói: "Chưa. Anh với đội trưởng Trần biết nhau

cũng là nhờ việc này. Lúc đó Tổ trọng án mới thành lập, chú ấy là cảnh sát hình sự phụ trách vụ án đó. Anh nhớ còn một đồng đội nữa, họ Tào hay gì ấy..."

"Tào Hàn Quần, sư phụ của sư phụ em đó. Mấy năm trước chú ấy cũng hi sinh vì nhiệm vụ rồi." La Gia Nam lại ôm Kỳ Minh vào lòng rồi hỏi tiếp: "Chuyện gì đã xảy ra vậy anh?"

"Cha anh là trưởng khoa Ngoại ở bệnh viện Số 1. Cha du học mấy năm thì về nước thành lập một trung tâm cấy ghép..."

Kỳ Minh nói, kí ức vốn đã đóng bụi nhiều năm giờ đây hiện lên trước mắt cậu...

———————

"Bốp!"

Bàng Tĩnh bị người nhà bệnh nhân tát cho một cái. Kỳ Minh đi ngay sau để chờ được ăn tối với mẹ vừa thấy mẹ bị đánh thì đã vứt cặp xuống rồi chạy lại ôm lấy chân mẹ. Cậu nhóc quay đầu tức giận nhìn người đàn ông lớn tuổi đã đánh Bàng Tĩnh.

Bàng Tĩnh ôm vai con, cố gắng nén nước mắt đã chực trào ra. Đây không phải lần đầu tiên cô bị đánh vì đề cấp đến vấn đề hiến tạng với gia đình bệnh nhân, và chắc chắn đây không phải lần cuối cùng. Bác sĩ giải phẫu Kỳ Quân Tường, cũng là chồng cô đã gọi cho cô từ phòng cấp cứu. Anh nói rằng có một người trẻ đã chết não trong vụ tai nạn xe hơi. Tuy các bác sĩ sẽ cố gắng hết sức nhưng hi vọng có vẻ quá xa vời. Anh nhờ cô nói chuyện với gia đình về việc đăng kí hiến tạng.

"Con trai tao còn chưa chết thì chúng mày đã muốn đào thận nó rồi à? Đừng có vớ vẩn!" Ông cụ tức giận, môi run lẩy bẩy rồi chỉ thẳng vào mặt Bàng Tĩnh: "Bác sĩ chúng mày đúng là độc ác! Coi như nó có chết rồi thì gia đình tao cũng phải giữ cho nó một cơ

thể toàn vẹn, nếu không thì có lỗi với tổ tiên quá!"

Bàng Tĩnh có thể thông cảm cho suy nghĩ của người nhà nạn nhân. Nhưng là một bác sĩ, cô đồng ý với chồng rằng nếu đã chết vậy tại sao không cho người khác một cơ hội sống? Vì vậy, dù có bị người ta đay nghiến, thậm chí là đánh đập thì cô vẫn hết lần này đến lần khác nói chuyện với người nhà nạn nhân với hi vọng tìm thấy hi vọng sống sót cho các bệnh nhân cần được ghép tạng.

Những người khác trong gia đình nạn nhân cũng la mắng Bàng Tĩnh, có người còn động tay động chân xô đẩy cô. Dáng người Kỳ Minh nhỏ xíu, lại bị một đám người trưởng thành chèn ép nên không thể đứng vững mà té xuống. Sau đó cậu bị gót giày cao nhọn của một người phụ nữ đạp thẳng vào đùi đến chảy máu đầm đìa.

"Mẹ! Mẹ ơi!" Kỳ Minh kêu to vì đau. Bàng Tĩnh thấy trên quần con trai có dính máu thì trong đầu lập tức kêu "ầm!" một tiếng. Cô khom lưng ôm lấy Kỳ Minh lao ra khỏi đám người nhà đang phẫn nộ vây quanh họ. Nhưng cô cũng quá gầy yếu, không thể nào thoát khỏi những người thân thể cường tráng đang giận dữ này.

"Ồn ào cái gì?! Đây là bệnh viện" Kỳ Quân Tường vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật đã bước đến khiến đám người nhà phải dạt ra bên. Thấy con trai bị thương, trên mặt anh đọng lại một tia đau lòng rồi lập tức nhìn xung quanh xem ai là người đã khởi xướng chuyện này. Người nhà nạn nhân thấy anh mặc đồ giải phẫu thì quay sang trút giận lên người anh. Vì vậy anh phải để phụ tá Hàn Chinh chăm sóc cho hai mẹ con Bàng Tĩnh trước.

Hàn Chinh bế lấy Kỳ Minh trong lồng ngực Bàng Tĩnh rồi nhanh chân chạy xuống cầu thang, hỏi: "Minh Minh, sao con bị thương đó?"

"Có một cô giẫm lên chân con..." Kỳ Minh không muốn khóc, cha đã nói con trai không được mau nước mắt. Nhưng thật sư đau quá, nước mắt cậu nhóc cứ rơi lã chã.

"Mẹ đưa con qua chỗ bác Cao nha. Chờ chút xíu là hết đau liền." Bàng Tĩnh vừa lau nước mắt vừa chạy theo Hàn Chinh: "Tại mẹ không tốt. Đúng ra mẹ không nên dắt con tới đây."

Hàn Chinh đưa Kỳ Minh vào phòng để xử lí vết thương rồi hỏi Bàng Tĩnh: "Lại là vấn đề hiến tạng à?"

Bàng Tĩnh gật đầu, yên lặng nhìn đồng nghiệp Cao Điền Phong cắt một góc quần con trai rồi dùng nước muối sinh lí để vệ sinh vết thương. Đứa con này chính là trái tim của cô, thương tổn trên người Kỳ Minh còn khiến cô đau hơn vết thương trên chính cơ thể mình. Hàn Chinh thấy mặt Bàng Tĩnh sưng tấy. Anh vội lấy túi chườm đá đưa cho Bàng Tĩnh.

Lúc này Kỳ Quân Tường mới xuống rồi làm tiếp công việc đang dang dở của Cao Điền Phong.

"Anh xin lỗi." Anh nói với vợ con. "Đúng ra anh nên tự nói chuyện với người nhà."

Bàng Tĩnh thở dài rồi đặt tay lên vai chồng: "Anh đang cứu người thì làm sao mà nói chuyện. Với lại những chuyện như này là trách nhiệm của bọn em mà."

Kỳ Quân Tường thấy dấu vết đỏ hồng trên mặt vợ thì áy náy chạm tay cô."

"Uổng phí hai quả thận tốt, đổ sông đổ bể hết trơn." Hàn Chinh lầm bầm. "Quan niệm cũ đúng là khó mà xoá bỏ."

"Ở nước ngoài nói chuyện hiến tạng còn không dễ dàng như vậy, trong nước mình thì thôi khỏi nói." Cao Điền Phong nói. "Chủ

nhiệm Kỳ, đừng để chị dâu đi nói chuyện với người ta nữa. Em chưa thực tập được bao lâu mà đã thấy chị ấy bị người ta đánh tận hai lần."

"Vậy cậu đi nói chuyện nhé?" Kỳ Quân Tường hỏi.

Cao Điền Phong bĩu môi rồi không nói nữa.

"Hay để tôi nói chuyện cho." Hàn Chinh nói: "Chủ nhiệm Kỳ, nếu tôi bị người nhà đánh chết thì anh cho tôi một biên bản điều tra tai nạn lao động."

Kỳ Quân Tường cười khổ rồi nhanh chóng xử lí vết thương cho Kỳ Minh: "Con đứng lên đi thử xem còn đau không nào?"

Kỳ Minh đứng xuống rồi khập khiễng đi được hai bước. Thấy con trai không bị tổn thương đến xương, trong lòng Kỳ Quân Tường nhẹ nhõm hẳn. "Bàng Tĩnh, em dẫn con đi ăn cơm đi. Em xem mấy giờ rồi này."

"À đúng rồi, Kỳ Trân còn đang ở nhà Quân Hoà." Bàng Tĩnh bỏ túi chườm đá xuống rồi gọi điện cho em chồng.

Đưa vợ ra khỏi bệnh viện, Kỳ Quân Tường nói với Bàng Tĩnh: "Hai mẹ con ăn xong thì đi đón Kỳ Trân nhé. Tối nay anh phải tiếp một người bạn, không biết mấy giờ mới về."

Bàng Tĩnh mím môi rồi một lát sau cô hỏi: "Lại là người đó à?"

Kỳ Quân Tường dùng sự im lặng thay cho câu trả lời.

"Anh nên dứt ra đi, nếu không vì cái gì khác thì coi như vì mẹ con em." Bàng Tĩnh khuyên nhủ: "Bây giờ danh dự hay địa vị anh đều có, tại sao cứ phải cố chấp với..."

"Trước mặt con mình đừng nói những lời này." Kỳ Quân Tường

giơ tay lên để chặn lời nói của vợ. Sau đó anh ngồi xổm xuống xoa đầu Kỳ Minh, nói: "Kỳ Minh, con là con trai, phải bảo vệ mẹ và em gái cho thật tốt. Không thể khóc vì một vết thương nhỏ xíu được, biết chưa nào?"

Kỳ Minh gật đầu.

———————

"Anh Kỳ Minh, anh Kỳ Minh?"

Thấy Kỳ Minh đang nói thì im bặt, La Gia Nam giơ tay vẫy vẫy trước mắt cậu. Kỳ Minh hoàn hồn rồi nói tiếp: "Ngày xảy ra vụ án, anh vừa đi học về thì thấy cha mẹ nằm trong phòng khách, trên sàn nhà toàn là máu, trước mắt anh mọi thứ trở nên tối đen. Có người bước tới gần anh, anh biết đó là hung thủ, anh cách hắn gần lắm nhưng anh không thấy đường... Hắn không giết anh, cũng không gây ra tiếng động gì mà đi vậy thôi..."

La Gia Nam siết chặt cánh tay để ôm Kỳ Minh vào lòng: "Em chắc chắn sẽ phá vụ án này, để mai em đến phòng lưu trữ chỉnh lí hồ sơ."

"Hồ sơ ở nhà anh đó. Anh xem đi xem lại mấy lần rồi." Kỳ Minh dựa vào người La Gia Nam rồi nhắm mắt lại mà nghe tiếng nhịp tim của hắn. "Vụ án này có liên quan đến rất nhiều chuyện khác. Cảnh sát điều tra được cha anh có dây mơ rễ má với một tổ chức buôn nội tạng quốc tế, còn tìm được chứng cứ cho thấy cha đã tham gia giao dịch nội tạng ở chợ đen. Truyền thông vừa nhận được tin tức thì lập tức đổi hướng nói cha anh là tội phạm giết người, bị tổ chức trừ khử, rồi có tội thì phải chịu. Chú anh vốn muốn nhận nuôi anh và Kỳ Trân nhưng bị người ta đến nhà đập vỡ cửa kính rồi viết những lời lẽ chửi bới lên tường nhà chú rồi bị cảnh sát điều tra, cô anh cũng ngại phiền nên cuối cùng chú vẫn đưa anh với Kỳ Trân vào trại trẻ mồ côi..."

Cậu dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Trước khi cha nuôi qua đời mới kể hết mọi chuyện cho anh. Sau khi cha ruột anh thành lập trung tâm cấy ghép đã bị tổ chức buôn bán nội tạng theo dõi, còn cha nuôi là cảnh sát ở Interpol phụ trách điều tra tổ chức này. Vì vậy cha nuôi đã mời cha gia nhập đội điều tra. Vì vậy, cha ruột anh đã liên lạc với tổ chức buôn nội tạng này và tích góp chứng cứ trong nhiều năm... Có thể cha ruột bị phát hiện nên tổ chức này phái người diệt trừ ông. Cha nuôi vì bảo vệ anh mà đưa anh đi Mỹ. Tổ chức này đã tan rã từ lâu rồi, nhưng vụ án giết hại cha mẹ anh thì mãi vẫn chưa được giải quyết. Đợt này anh về nước rồi liên lạc với đội trường Trần cũng là vì muốn trả lại sự trong sạch cho cha."

La Gia Nam tức giận nói: "Em có bạn làm ở toà soạn. Em nhờ bạn viết bài về chuyện đó cho cái đám lúc trước mắng chửi cha phải sáng mắt ra!"

"Không cần đâu. Hai mươi năm rồi, ai mà còn nhớ chứ?" Kỳ Minh lắc đầu: "Tuy nhiên, cho dù có bỏ bao nhiêu thời gian thì anh vẫn phải tìm được kẻ đã giết hại cha mẹ mình."

"Dạ. Bắt được thằng chó đó, em kiếm chỗ nào vắng người rồi đập chết nó luôn!"

Kỳ Minh nhéo cằm La Gia Nam, cậu biết La Gia Nam nói vậy vì muốn cậu nguôi giận. Kỳ Minh cười, nói: "Em mà làm vậy là đội trưởng Trần không tha cho em đâu."

"Vợ em vui là được." La Gia Nam hôn lên môi Kỳ Minh nhẹ nhàng như lông hồng. Hắn nói: "Anh Kỳ Minh, những gì anh đã trải qua, em không có cách nào bù đắp cho anh được. Nhưng sau này em sẽ bảo vệ anh, em muốn anh tin tưởng em và dựa vào em, được không anh?"

Kỳ Minh chăm chú nhìn La Gia Nam rồi đột nhiên nói: "Anh thấy nhiều sao lắm luôn."

La Gia Nam ngẩng đầu nhìn trời. Hắn chỉ thấy sao Bắc cực và một vài ngôi sao mờ mờ rải rác xung quanh mà hắn không biết tên.

"Nhiều sao ở đâu vậy anh?"

Kỳ Minh ôm lấy mặt La Gia Nam rồi chủ động hôn hắn một cái.

"Tất cả đều ở trong đôi mắt em."

———————————

Bọn họ hôn nhau gắt gao khi vừa bước vào cửa. Hai người quấn quít lấy nhau ngã xuống sofa, rồi tách nhau ra một chút để cởi quần áo nhưng cũng thật khó. Kỳ Minh siết chặt cánh tay La Gia Nam mà hôn ngấu nghiến, ngón tay cậu cắm chặt vào lớp vải bị nhiệt độ cơ thể đốt nóng.

"Có sao không anh? Anh không tính đợi hết một tuần hả?" La Gia Nam sắp nghẹt thở đến nơi rồi nhưng hắn vẫn đang nghĩ đến vết thương của Kỳ Minh.

"Anh thấy em..." Hai mắt Kỳ Minh mờ mịt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch mở ra "Chờ hết nổi rồi đó."

Giọng nói này mang theo dòng điện chạy dọc sống lưng La Gia Nam khiến chất lỏng trong mạch máu của hắn sôi lên ngay lập tức. Hắn khom lưng chen vào giữa chân Kỳ Minh rồi di chuyển để đối phương xuyên qua lớp vải cũng có thể cảm nhận được dục vọng của hắn cứng rắn tới mức nào. Cơ thể Kỳ Minh run rẩy vì va chạm của hắn, kiềm lòng không đặng mà cong chân lên kẹp chặt lấy vòng eo vạm vỡ của La Gia Nam rồi nóng nảy ép bụng dưới của đối phương vào cơ thể mình.

La Gia Nam cuốn chiếc áo khoác thể thao rộng rãi của Kỳ Minh

lên và liếm láp phần da thịt đã sớm cương cứng trên ngực người kia. Dục vọng đã sớm bốc lên khiến Kỳ Minh phải thẳng lưng đưa mình vào miệng La Gia Nam. Cậu nhắm mắt lại rồi ngửa đầu cảm nhận môi và lưỡi của người kia càng ngày càng đi xuống dưới. Khi cái miệng nóng bỏng ấy nhẹ nhàng bao lấy cậu, tiếng thở dài kiềm nén từ lâu cuối cùng cũng tuôn ra từ giữa môi và răng.

Ánh đèn đường xuyên qua cửa sổ chiều vào mặt Kỳ Minh. Lông mày cậu cau lại, đôi môi hé mở, mũi, gò má và vành tai đều được nhuộm hồng. Ngón tay mảnh khảnh của cậu nắm chặt lấy mái tóc ngắn của La Gia Nam, khoái cảm dồn về vùng bụng dưới. Nó liên tục tăng lên cho đến khi đạt đến ngưỡng khiến trước mắt cậu loé lên ánh sáng trắng.

La Gia Nam nuốt tinh dịch trong miệng xuống rồi liếm môi. Hắn lau chất lỏng tràn ra từ khoé miệng rồi đưa ngón tay vào miệng Kỳ Minh. Mùi vị tanh mặn khiến Kỳ Minh muốn né tránh theo bàn năng, nhưng cậu chẳng tránh được vì tay của La Gia Nam còn bóp ngay quai hàm cậu. Những ngón tay của hắn liên tục rút ra rồi đâm thẳng vào miệng Kỳ Minh đến khi cậu liếm sạch sẽ tinh dịch trên đó.

La Gia Nam đè lên người Kỳ Minh còn đang thở hổn hển, ngậm lấy dái tai cậu rồi nói: "Vợ à, lần sau liếm chồng như thế, được không anh?"

Mặc dù bên tai Kỳ Minh lùng bùng như tiếng trống trận nhưng từng lời nói của La Gia Nam cậu vẫn nghe rõ ràng. Cậu mở mắt, hốc mắt đã sớm ẩm ướt, lông mi ướt át khẽ run lên. Cậu dùng ánh mặt sắc lẹm như dao mà nhìn La Gia Nam, nhưng dáng vẻ yếu ớt sau khi cao trào của cậu lại khiến hắn không cảm thấy chút áp chế nào.

Ánh mắt này khiến La Gia Nam càng muốn làm cậu khóc. Hắn quỳ gối giữa hai chân Kỳ Minh rồi cởi quần áo của cậu ném

xuống đất. Hắn dùng thân thể cường tráng còn mặc quần áo xốc xếch che lấy cơ thể Kỳ Minh rồi vừa hôn vừa cắn môi cậu. Hôn đến khi dục vọng kia đã cương đến không chịu được, hắn mới bế Kỳ Minh lên phòng ngủ ở tầng hai.

La Gia Nam bóp ra rất nhiều gel bôi trơn. Mặc dù không thể chờ đợi được nữa nhưng hắn vẫn chịu đựng để mở rộng lối vào mềm mại kia. Kỳ Minh nhắm mắt lại, chịu đựng khoái cảm khi hắn dùng ngón tay ấn vào vị trí mẫn cảm. Cậu sờ soạng giữ lấy cánh tay La Gia Nam đang đặt giữa hai chân mình.

"Đủ rồi, em vào đi..."

"Anh muốn ai, hửm?" La Gia Nam hạ eo xuống chặn ngay lối vào trơn trượt rồi ghé vào tai Kỳ Minh nói nhỏ: "Vợ, gọi tên chồng của anh đi. Không gọi thì không cho đâu."

"La Gia Nam, em..."

Âm thanh của Kỳ Minh bị chặn lại trong cổ họng bởi La Gia Nam đột ngột thúc vào. Cơn đau nhức chạy dọc sống lưng làm mắt cậu lập tức mờ đi.

"**! Sao anh chặt vậy hả?" La Gia Nam thở dốc. Khá lắm, suýt nữa thì hắn bị kẹp bắn luôn rồi.

Lối vào chật hẹp dần dần được mở ra, Kỳ Minh nghiến răng nghiến lợi hít khí. Không bao lâu, cơ thể cậu thích ứng với kích thước của La Gia Nam. La Gia Nam cảm thấy Kỳ Minh không còn chặt chẽ như trước, hắn rút ra một chút rồi lại đẩy vào. Cơ thể trong cánh tay hắn giật lên một chút, La Gia Nam cảm thấy sau lưng có vết cào đau như lửa đốt càng khiến hắn đẩy vào kịch liệt hơn.

"Đừng... La Gia Nam..." Kỳ Minh khó khăn lên tiếng khi cả hai đang "vận động" mạnh thế này: "Không được... Anh muốn... Ra

ngoài!"

"Anh muốn bắn hay muốn em ra ngoài nào?"

La Gia Nam ôm chặt lấy eo Kỳ Minh, kéo người ngồi thẳng dậy ôm chặt vào lòng rồi "làm" cậu từ dưới lên. La Gia Nam càng đẩy vào vị trí sâu hơn, buộc Kỳ Minh phải ngẩng đầu lên rồi há miệng mà hút khí. Cậu ôm chặt cổ La Gia Nam, để yên cho hắn rải các dấu hôn lên trước ngực mình.

La Gia Nam lặp đi lặp lại động tác ra vào thật lâu trong tiếng thở dốc hai người, đến khi Kỳ Minh rốt cuộc không nhịn được định chạm tay vào dục vọng của mình thì La Gia Nam đột nhiên siết chặt cổ tay cậu rồi đè xuống.

"Đừng! Em muốn chịch anh bắn."

Mồ hôi La Gia Nam nhỏ xuống cằm, chạm xuống đôi môi hơi hé vì ngạc nhiên của Kỳ Minh. Hắn cúi xuống hôn để xoa dịu người đang vặn vẹo trong lòng. Vòng eo săn chắc của hắn càng tiến lên dữ dội hơn, mãi đến khi hắn đánh bật tiếng rên rỉ vụn vặt ra khỏi cổ họng Kỳ Minh.

Kỳ Minh gần như có thể tưởng tượng ra hình dạng của La Gia Nam trong cơ thể mình. Hắn đã tìm ra điểm yếu nhất trong cơ thể của cậu và kiên trì tấn công vào đó. Khoái cảm chiếm giữ nơi đó, và nó càng bị vật cứng ma sát mà tăng lên. Một đòn cuối cùng đánh thẳng vào tất cả các dây thần kinh của Kỳ Minh...

Mùi tinh dịch nhanh chóng khuếch tán trong không khí khiến thân thể Kỳ Minh run lên, cậu không kiểm soát được mà giật nhẹ. "Mạnh lên! Gia Nam... Dùng sức đi" Cậu giãy giụa cầu xin và đòi hỏi nhiều hơn. Dục vọng bên trong nảy lên mấy cái cùng với tiếng kêu của hắn, chất lỏng nóng hổi bắn thẳng vào cơ thể cậu giống như trái tim đang đập để bơm máu vậy.

Thân thể La Gia Nam căng ra như một tấm sắt. Cổ và trán hắn nổi gân xanh, vài tiếng thở dài trầm thấp thoát ra từ cổ họng, sau đó hắn hoàn toàn thả lỏng, khom lưng ôm lấy Kỳ Minh.

Hai người ôm nhau thở hổn hển hồi lâu, Kỳ Minh mới lười biếng giơ tay đẩy vai La Gia Nam: "Đi ra. Dìm chết anh mất."

La Gia Nam chống nửa người lên rồi véo cằm Kỳ Minh để buộc cậu phải nhìn vào mình.

"Đi ra sao? Đây mới là bắt đầu thôi anh."

Chương 55

DTV-EBOOK

Sáng sớm La Gia Nam bước vào văn phòng mà gương mặt như phát sáng. Miêu Hồng thấy liêm sỉ của hắn đã rơi hết xuống chân, lườm một cái.

"Sao tôi không thấy thầy Kỳ?"

Văn phòng Tổ trọng án ở lầu một, cửa sổ đối diện bãi đậu xe. Ban nãy Miêu Hồng chỉ thấy có mình La Gia Nam xuống xe.

La Gia Nam nói dối mà không chớp mắt: "Haiz... Tối hôm qua anh ấy bị cảm lạnh do gió biển, hơi sốt nữa nên con kêu ảnh ở nhà nghỉ ngơi rồi."

"Ái chà, đi hóng gió biển à, lãng mạn nhỉ?" Miêu Hồng vậy mà không vạch trần hắn, nói tiếp: "Từ từ thôi, lãng mạn quá coi chừng té xuống biển."

La Gia Nam ngại ngùng cười. Bây giờ La Gia Nam mới biết vì sao sau khi kết hôn người ta cần một kì nghỉ rồi. Những cặp mới cưới ấy mà, sau mà "rút ra" được. Lúc nãy xuống xe mà chân hắn con run rẩy.

Trần Phi cầm áo khoác gõ bàn làm việc của Miêu Hồng: "Lát nữa có ai gọi đến văn phòng của anh thì em bắt máy nhé. Anh ghé bệnh viện thăm lão Triệu, trước mười giờ anh về."

"Đội phó Triệu hết bệnh nặng chưa anh?"

"Đang tiếp tục quan sát thêm hai, ba ngày. Hôm qua có thể ăn thúc ăn rắn rồi."

"Anh đi đi, không cần sốt ruột quay lại đâu. Chỗ này để bọn em trông cho."

"Vụ án công viên dã sinh còn chưa kết thúc, anh cũng không thoải mái được." Trần Phi vừa dứt lời thì điện thoại trong văn phòng ông đổ chuông. Ông lắc đầu rồi nhanh chóng quay vào trong nhận điện thoại.

La Gia Nam nhìn vẻ mặt Trần Phi lúc nhận điện thoại là hắn biết có chuyện rồi. Hắn liếc mắt ra hiệu với Miêu Hồng. Quả nhiên, Trần Phi vừa chụp máy đã vọt ra từ văn phòng.

"Phát hiện người bị thương nặng ở khách sạn Tân Đại Đô."

"Tân Đại Đô?" La Gia Nam sững sờ. "Đó là nơi ở của Quách Điềm và Giản Y Hàm!"

"Đúng rồi. Nạn nhân được tìm thấy trong phòng Quách Điềm nhưng bà ta và Giản Y Hàm không biết đã trốn đi đâu. Một nhân viên dọn phòng đã tìm thấy nạn nhân, lúc đó nạn nhân đã hôn mê. La Gia Nam, tra cứu thông tin chuyến bay, Hứa Kiệt, Đại Vĩ, các cậu đi đến bệnh viện trước."

La Gia Nam nhanh chóng tra cứu thông tin chuyến bay: "Có một chuyến bay tới London lúc mười giờ năm phút."

Miêu Hồng lập tức gọi điện cho công ty hàng không và xác nhận đúng là mẹ con Quách Điềm đặt vé đi chuyến bay này.

Trần Phi xem đồng hồ đeo tay rồi nói: "Miêu Hồng, La Gia Nam, đi với tôi ra sân bay!"

Muốn đến sân bay cũng mất một tiếng, Miêu Hồng báo cho đồn cảnh sát sân bay để tìm kiếm tung tích của Quách Điềm và Giản Y Hàm trước. Tiếng còi cảnh sát gào thét dọc đường, La Gia nam

đạp ga chạy hết nấc. Vừa đến sân bay, hắn đã ném xe ở lề đường rồi lao vào trong.

Bộ phận an ninh ở sân bay muốn ngăn cản nhưng hắn đã giơ phù hiệu cảnh sát cho họ xem. Cảnh sát đã tìm thấy mẹ con Quách Điềm ở cửa bay quốc tế. Họ đang bị tạm giữ tại đồn cảnh sát sân bay. Sau khi cả ba người đến nơi, họ nhìn thấy Quách Điềm và Giản Y Hàm đang ngồi trên ghế, một người mặt tái nhợt, người còn lại mặt lạnh như băng.

"Ai đánh người?" La Gia Nam đặt tay lên thắt lưng và lớn tiếng chất vấn bọn họ.

Giản Y Hàm không lên tiếng, Quách Điềm sau khi bình tĩnh lại thì vội vàng nói: "Tôi, là tôi làm. Ông ấy... Ông ấy muốn tấn công tôi, tôi chỉ... Chỉ muốn..."

"Nếu là tự vệ sao không báo cảnh sát mà lại bỏ chạy?" Miêu Hồng đánh gãy lời nói dối này. Cô trừng mắt: "Nạn nhân là ai?"

Quách Điềm run bần bật, mở miệng nhưng chưa kịp nói chuyện thì đã trượt xuống ghế. Miêu Hồng nhanh chóng chạy lại đỡ nhưng Giản Y Hàm đã giành trước một bước.

"Đừng đụng vào mẹ tôi!"

Giọng nói và ánh mắt lạnh ngắt của Giản Y Hàm khiến Miêu Hồng nhíu mày. Cô không nghi ngờ chút nào nữa. Giản Y Hàm chính là kẻ đã ra tay đánh người, không phải Quách Điềm.

"Là cậu đánh người đúng không Giản Y Hàm?"

Quách Điềm không ngất xỉu. Bà chỉ là căng thẳng quá nên chịu không nổi. Nghe Miêu Hồng nói, bà nhanh chóng thanh minh cho con trai: "Không phải Y Hàm. Là tôi, là tôi thật mà."

"Mẹ đừng nói nữa. Không ai tin mẹ đâu." Giản Y Hàm ôm Quách Điềm rồi nhìn La Gia Nam và Trần Phi: "Đúng, tôi đánh người. Hắn giết cha tôi, sau đó uy hiếp mẹ tôi. Tôi chỉ đang làm những việc mà một người con trai nên làm thôi."

"..."

Trần Phi trao đổi ánh mắt với La Gia Nam và Miêu Hồng rồi nói: "Dẫn về Cục trước đã."

———————

Nạn nhân bị đánh vào đầu nhiều lần bằng đèn bàn nên cuộc giải phẫu mất khá nhiều thời gian. Vì vậy, Hứa Kiệt và Kiều Đại Vĩ đến hiện trường ở khách sạn để điều tra và tìm chứng cứ trước. Trần Phi, La Gia Nam và Miêu Hồng áp giải mẹ con Quách Điềm vào hai phòng thẩm vấn riêng biệt. Trần Phi quyết định tạm để yên cho Giản Y Hàm và thẩm tra Quách Điềm trước.

"Người bị con trai chị đánh là ai?" La Gia Nam hỏi, trên người nạn nhân không có giấy tờ tuỳ thân.

Quách Điềm run rẩy nói: "Là... Là cha ruột của... Y Hàm..."

"Gì? Không phải ông ta bị kết án chung thân sao?" La Gia Nam dùng ngón tay để tính toán: "Cho dù được giảm hình phạt đến hai mươi lăm năm thì năm nay cũng chưa ra được."

"Ông ấy nói được giảm hai lần... Năm ngoái được thả." Quách Điềm cắn môi: "Không biết ông ấy nghe tin tôi về nước từ ai. Ổng tới tìm tôi... Đòi tiền..."

"Tên ông ấy là gì?"

"Cừu Tắng."

"Chờ chút..." Miêu Hồng giơ tay lên: "Bác sĩ Cừu ở công viên dã sinh có quan hệ gì với cha ruột cùa Giản Y Hàm?"

"Bác sĩ Cừu là anh họ của Cừu Tắng."

Miêu Hồng gõ bút ghi âm lên bàn nghe "cạch" một tiếng. Cô đứng dậy đi sang phòng thẩm vấn sát vách và nói với Trần Phi đang xem camera giám sát: "Cân nặng của Giản Việt như vậy, một người cũng không thể kéo được. Coi như bác sĩ Cừu không trực tiếp giết chết nạn nhân thì ông ta chắc chắn cũng phải hỗ trợ. Hơn nữa, ổng làm cái nghề này, vậy dư sức nghĩ đến cách phi tang xác chết bằng cách ném cho sư tử."

"Ừ. Để lát nữa kêu Hứa Kiệt và Đại Vĩ dẫn ông ta về Cục." Trần Phi gật đầu, nói: "Hai người tiếp tục thẩm tra."

Miêu Hồng quay trở về phòng thẩm vấn rồi nói nhỏ hai câu với La Gia Nam. Hắn tiếp tục hỏi: "Cừu Tắng chính miệng thừa nhận ông là hung thủ giết chết Giản Việt sao?"

"Ông ta đi tìm Giản Việt để đòi tiền, nói coi như không uổng phí con trai ổng gọi Giản Việt là cha mấy năm... Giản Việt không cho tiền, còn mắng ông ta vô liêm sỉ, vô dụng, tính tình trẻ con. Ổng tức lên rồi bắn cho Giản Việt một nhát..." Quách Điềm không biết nguyên nhân Giản Việt tử vong là gì, bà cho rằng "bắn cho Giản Việt một nhát" là dùng súng thật đạn thật. Bà nói tiếp: "Ổng đã giết hai người rồi... Tôi sợ ổng... Tôi sợ ổng cũng muốn giết tôi nên tôi cho ổng tiền..."

"Vì sao Giản Y Hàm muốn đánh ông ấy?"

"Hôm qua ổng tới nhận tiền rồi chê ít. Y Hàm với ổng cãi lộn, ổng muốn đánh Y Hàm thì tôi ra cản. Ổng đẩy tôi té xuống, Y Hàm mới... Mới..." Nước mắt Quách Điềm rơi lã chã. "Tôi thấy ổng nằm đó không nhúc nhích thì tưởng ổng đã chết... Chết rồi... Cảnh sát La, chuyện này là do tôi, con tôi không có sai, con

chỉ tự vệ thôi. Tôi sợ bị bắt nên đã bỏ trốn, không phải con tôi!"

La Gia Nam rút hai miếng khăn giấy đưa cho bà: "Giản Y Hàm ra tay đánh người, có phải tự vệ hay không thì phải chờ điều tra hiện trường và lời khai của người bị hại. Nếu lúc đó chị báo cảnh sát thì tính chất sự việc đã khác rồi. Chị hiểu không?"

Trần Phi gõ vào cửa kính thuỷ tinh để gọi Miêu Hồng và La Gia Nam.

"Hứa Kiệt mới gọi điện từ bệnh viện, Cừu Tắng chết trên bàn mổ rồi. Không quan trọng lời khai của Quách Điềm thế nào, bây giờ Giản Y Hàm là nghi phạm tội cố ý mưu sát."

La Gia Nam xoa lông mày, nói: "Đéo hiểu kiểu gì."

"Cảnh sát Miêu mặc đồng phục trông đẹp thật đấy."

Ngay cả khi đã vào phòng thẩm vấn, bác sĩ Cừu cũng không quên ngả ngớn với Miêu Hồng.

Miêu Hồng liếc ông, La Gia Nam thì chặn trước mặt cô rồi chỉ vào mặt mình, nói: "Nè, ông bác, nhìn cháu này, hai chúng ta nói chuyện thôi. Sư phụ cháu có chủ rồi. Người ta cao tận 1m9, chơi đấu vật với con lợn rừng của bác được luôn đó."

"Cảnh sát La, nếu sư phụ cháu không ham thì ông bác này có thể làm được gì, bác cũng già rồi mà." Bác sĩ Cừu cười nhẹ.

Miêu Hồng vỗ tay lên bàn nghe "bộp" một tiếng để nhắc nhở bác sĩ này nên nhớ rõ vị trí của mình. Bác sĩ Cừu ngồi bắt chéo chân, nói: "Nào, mấy cháu muốn cáo buộc bác tội gì thì nói đi. Đừng làm mất thời gian của đôi bên."

"Tội cố ý giết người. Bác cảm thấy tội này có xứng đáng không ạ?" La Gia Nam khoanh tay rồi đứng nhìn bác sĩ Cừu từ trên. Nói thật, hắn có chút ngưỡng mộ ông bác này. Ngay cả hắn mà ông còn dám trêu chọc.

"Nhưng tôi đâu có giết người đâu." Bác sĩ Cừu vuốt bộ ria mép ngắn, giả vờ ngạc nhiên: "Có chứng cứ không?"

"Cừu Tắng là em họ của bác, vậy tức là bác đã sớm biết Giản Y Hàm không phải con ruột của Giản Việt. Lúc trước bác không nhắc đến chuyện này với cảnh sát vì sợ chúng cháu có thể liên hệ các chết của Giản Việt với Cừu Tắng."

Bác sĩ Cừu nhún vai: "Cái này là việc riêng nhà người ta, bác nói tung lung sao được."

"Lúc trước bác thường xuyên tán dóc chuyện riêng tư nhà người ta mà." Miêu Hồng lạnh lùng nhìn ông: "Ngày Giản Việt chết là ngày bác trực ban. Cừu Tắng tấn công Giản Việt sau đó tới tìm bác. Chính bác là người đã nghĩ ra cách ném xác vào chuồng thú dữ. Bác còn dùng ống tiêm gây mê có dấu vấn tay của bác sĩ Bạch để đánh lạc hướng cảnh sát đúng không?"

"Cừu Tắng nói như vậy với mấy đứa à?" Bác sĩ Cừu cười ha hả.

La Gia Nam và Miêu Hồng liếc nhìn nhau. Hắn nói: "Cừu Tắng chết rồi."

"Vậy là không có chứng cứ chứ gì." Ông mở tay ra. "Bác đã sớm khuyên nó đừng đụng tới nhà họ Giản rồi. Cả nhà ai cũng điên khùng."

La Gia Nam hơi muốn đấm ông một cái. Hắn hỏi: "Ông là người nói Cừu Tắng biết Quách Điềm đã về nước đúng không?"

"Ừ, có thể tôi đã nhắc tới đó. Tôi lớn tuổi rồi, đầu óc cứ mơ hồ thì

làm sao nhớ được mình đã nói cái gì."

La Gia Nam gõ cửa kính thuỷ tinh, chờ ánh đèn đỏ phía camera giám sát vụt tắt thì hắn khom lưng túm chặt cái áo khoác nhăn nhúm của bác sĩ Cừu rồi nói nhỏ vào tai đối phương: "Ông bác, đừng tưởng cháu không dám động tay động chân thì bác có thể làm càn. Xương cốt của bác thế này, ở trong trại tạm giam mấy ngày coi chừng không xuống giường được đấy. Người ở đó không quan tâm bác bao nhiêu tuổi đâu, người ta "huấn luyện" cho bác phải nể trước rồi mới tính. Bác hỗ trợ cảnh sát điều tra thì cháu có thể nhờ giám đốc đánh tiếng cho trại tạm giam để cấp cho bác phòng đơn nhé."

Nói xong, hắn buông tay rồi giúp bác sĩ Cừu chỉnh lại cổ áo. Sau đó hắn gõ cửa kính thuỷ tinh ra hiệu cho Trần Phi bật camera giám sát lên.

Bác sĩ Cừu bị La Gia Nam hù doạ, vẻ mặt nghiêm túc hẳn. Ông tháo cặp kính dày cộm rồi lấy góc áo lau tròng kính. Sau đó ông lại đeo kính lên, hỏi: "Trong phòng này hút thuốc được không?"

La Gia Nam mỉm cười, mở nắp bật lửa kêu cái "tách."

———————

Kỳ Minh nghỉ ngơi chưa tới nửa ngày thì bị gọi đến khách sạn Tân Đại Đô. Cậu vừa tới nơi thì đã gặp Cao Nhân kiễng chân đi tới đi lui như thể sợ sẽ đạp trúng vật chứng và vết máu.

"Em thu thập hết mất thứ cần thu thập chưa?" Cậu đeo bao tay rồi ngồi xổm xuống vũng máu gần giường nhất.

Cao Nhân gật đầu.

"Nạn nhân lần đầu bị đánh ở vị trí này, động mạch vẫn chưa bị tổn thương, chỉ bị rách da đầu nên chảy máu." Kỳ Minh đứng

dậy kiểm tra vết máu tung toé trên giường rồi nhìn xung quanh. "Tổng cộng ba nhóm vết máu, nghĩa là nạn nhân nằm xuống rồi còn bị đánh thêm ba lần nữa. Hung thủ muốn dồn ông ta vào chỗ chết."

Sau đó, cậu chỉ vào vết máu loang lổ trên đầu giường: "Có người cố gắng ngăn cản hung thủ nhưng bị đẩy ra. Người này dựa vào đầu giường nên mới không té xuống."

"Máu ở vị trí này nhỏ xuống từ hung khí. Sau khi hành hung, hung thủ đi từ vị trí này vào trong nhà tắm." Cậu nhìn "chuỗi" vết máu trên thảm, nói: "Giọt máu hình tròn thế này thì chỉ có nhỏ xuống từ vị trí vuông góc."

"Wow thầy Kỳ, thầy khôi phục hiện trường vụ án nhanh quá." Sự sùng bái lập loè trong ánh mắt Cao Nhân.

Kỳ Minh bình tĩnh nói: "Đây là kiến thức cơ bản. Nếu em không làm được mấy cái này thì cho dù em có lấy bằng tiến sĩ xong anh cũng không cần em!"

"..." Cao Nhân uất ức bĩu môi.

Sau khi nhận điện thoại của Kỳ Minh, La Gia Nam báo cáo kết quả giám định hiện trường cho Trần Phi. Ông nghe xong thì gọi điện cho cán bộ kiểm sát để phê chuẩn giam giữ Giản Y Hàm vì tội danh cố ý giết người. Chứng cứ đã có đầy đủ nhưng báo cáo thì vẫn phải làm, La Gia Nam và Miêu Hồng thì đang "lấy hơi" sau hai cuộc thẩm vấn. Vì vậy, Trần Phi nhờ một đồng nghiệp từ đội Phòng chống Tổ chức tội phạm đến hỗ trợ lấy lời khai.

Bản gốc là "đội phản hắc"(反黑组). Mình tra thì nó là đơn vị phòng chống mấy cái băng đảng, xã hội đen này kia (Anti-triad squad) nên mình để là "đội Phòng chống Tổ chức tội phạm." Nếu mọi người biết từ nào hợp lí hơn thì có thể bình luận để mình sửa nhé!

Không đủ nhân lực, chắc phải gọi người-mà-mọi-người-đều-đã-nói-qua tới đây lẹ. Trần Phi nghĩ.

Ở chỗ này ý Trần Phi là "lính mới" mà ông giao cho Miêu Hồng dẫn dắt hồi mấy chương trước.

Giản Y Hàm không giấu gì cả, Trần Phi hỏi gì thì cậu đáp nấy. Cậu cũng chẳng thèm quan tâm mình đang đối mặt với tội danh gì. Trần Phi nhìn người trước mặt vốn là người trẻ có cả tương lai phía trước, ông hỏi một câu cuối cùng: "Tại sao cậu nhất quyết phải giết cha ruột của mình? Ông ấy đã ngã xuống rồi, tại sao phải bồi thêm mấy nhát vào đầu ông ta."

Giản Y Hàm chớp mắt, lạnh lùng nói: "Bộ dáng lưu manh của tên này khi đòi tiền mẹ khiến tôi phát nôn. Cứ nghĩ đến trong người mình có dòng máu của ổng, tôi không thể khống chế được tay mình nữa."

Đừng nói đến Trần Phi, đồng nghiệp ở đội Phòng chống Tổ chức tội phạm gặp qua nhiều thể loại tội phạm rồi mà còn phải cau mày khi nghe câu trả lời này.

———————

Sau khi tắm xong, Kỳ Minh nằm sấp trên ghế sofa xem máy tính, La Gia Nam ngồi bên cạnh xoa eo cho cậu. Sáng nay Kỳ Minh dậy sớm để đi làm, ai ngờ vừa bước xuống giường đã quỳ luôn xuống đất. La Gia Nam cảm thấy áy náy nên tối vừa về đã lập tức xoa eo đấm lưng bóp chân cho người ta.

"Bác sĩ thú y đó cuối cùng bị định tội gì?" Kỳ Minh hỏi. Tay nghề của La Gia Nam rất khá, tối nào Kỳ Minh cũng được hưởng thụ một chút.

"Làm chết người do vô ý. Lúc đó ông ta cho rằng Giản Việt đã

chết, đã vậy còn đổ hết tội danh lên em họ." La Gia Nam xoa bóp eo Kỳ Minh, thấy đối phương thoải mái co chân thì cúi xuống hôn một cái lên tai cậu.

"Ừ. Gây mê kiểu đó có thể làm giãn đồng tử, ức chế hô hấp, nhìn qua cũng giống chết rồi." Kỳ Minh ngửa cổ lên: "Ừ ở chỗ đó đó, mạnh lên xí đi."

La Gia Nam vừa xoa vừa nói: "Này, vợ à..."

"Gọi anh là vợ nữa thì em với thằng con em cút ra ngoài." Kỳ Minh quay lại trừng mắt nhìn La Gia Nam.

A Cường đang đi vòng vòng, nghe đến đó thì vội vàng chạy vào nhà kho. Đúng là không có tiền đồ. La Gia Nam cong môi nói tiếp lời còn dang dở: "Anh Kỳ Minh, cuối tuần này về nhà với em đi."

Kỳ Minh nhíu mày: "Rủ anh đi xem mắt với em à?"

"Dạ không. Mẹ em mời anh qua ăn cơm." La Gia Nam sắp xếp những ý mình muốn nói. Hắn lên tiếng: "Em muốn... Nói chuyện tụi mình với gia đình."

Kỳ Minh giật mình, quay đầu nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, nói: "Còn sớm lắm."

"Không có sớm miếng nào luôn á! Tụi mình chỉ còn thiếu có tờ giấy chứng nhận thôi đó!" La Gia Nam bước đến trước mặt Kỳ Minh rồi gập màn hình vi tính xuống để Kỳ Minh chú ý đến mình.

"Uỷ ban nhân dân cấp được cái giấy chứng nhận này à?"

"Thì làm báo cáo xong đi Thuỵ Điển lãnh chứng nhận." La Gia Nam còn cẩn thận xem qua quốc gia nào đã hợp pháp hoá hôn

nhân đồng tính.

Kỳ Minh chọt mũi La Gia Nam, nói: "Vậy muốn li hôn cũng phải đi Thuỵ Điển đó."

"Lãnh giấy xong em xé luôn, li hôn cái đách què!" La Gia Nam cầm tay Kỳ Minh hôn một cái: "Đời này em dựa vào anh rồi, anh nhắc li hôn nữa là em giận đó."

"Đang cầu hôn anh à?" Kỳ Minh rút tay về rồi mở lòng bàn tay lật qua lật lại ngay trước mặt La Gia Nam, hỏi: "Có thấy thiếu gì không?"

La Gia Nam quan sát nửa ngày mới vỗ đùi: "Á! Em quên mua nhẫn kim cương cho anh rồi! Mai em đi liền. Mua một chiếc ba carat, bên cạnh có một vòng tròn nhỏ nhỏ nữa, nhìn giống tám carat luôn!"

Sắc mặt Kỳ Minh sa sầm rồi đánh La Gia Nam xuống đất.

Đéo hiểu kiểu gì!

Chương 56

DTV-EBOOK

Đám ranh con, đứa nào dám rót rượu cho đồ đệ của ông là ông đánh chết!"

Trong bữa tiệc chào đón lính mới, Tào Hàn Quần ngậm thuốc lá, mặt đỏ bừng mà mắng các đồng nghiệp phòng Điều tra Tội phạm đang tích cực mời rượu Miêu Hồng.

Miêu Hồng đổ rượu xuống đất rồi hất cằm khiêu khích các anh em đã rót rượu cho cô. Cô là người Đông Bắc nên chắc chắn có thể uống rượu rất giỏi, nhưng sáng mai phải đi công tác. Nếu tối nay uống rượu thì mai ngồi xe lửa sẽ rất khó chịu.

Có người hét lên: "Anh Tào, Miêu Hồng là đoá hoa của phòng Điều tra Hình sự, không tranh thủ xúc tiến tình cảm trên bàn rượu, sau này người ta bị các phòng ban khác cướp đi là thiệt thòi vãi luôn đó!"

"Cút đi! Không có khả năng tìm vợ mà còn đi đào góc tường của Tổ trọng án!" Tào Hàn Quần cầm hộp thuốc lá trống rỗng ném vào cảnh sát kia: "Mà làm ơn coi lại bản thân giùm cái, nhìn lại thành tích của mình xem có xứng với đồ đệ của anh không?"

"Nhìn đàn ông không thể nhìn phía trên đúng không các anh em?!"

Mọi người trên bàn rượu cười vang, Miêu Hồng lườm một tiếng rồi xoay mặt đi. Một đám cảnh sát tính tình thô bạo, lại quen cái thói không giữ được mồm mép rồi, giờ muốn bọn họ sửa tính sửa nết để chăm sóc đồng nghiệp nữ chắc họ cũng không làm được. Chưa kể hiện tại họ đang uống đến đỏ mặt tía tai.

Trước khi Miêu Hồng đến, phòng Điều tra Hình sự chưa từng nhận nữ cảnh sát. Không phải họ kì thị giới tính, nhưng công việc này quá cực khổ và mệt mỏi, cứ đi đi về về hai mươi tư trên bảy. Nhiều khi phải trùm áo khoác quân đội mà ngủ trên xe, lúc truy bắt tội phạm thì không thể xuống xe, mắc vệ sinh có khi phải giải quyết bằng bình nước khoáng, cũng không có điều kiện để chú ý đến vệ sinh cá nhân.

Tuy nhiên, khi văn phòng thành phố tuyển dụng nữ cảnh sát, gần trăm người từ các chi cục và đồn cảnh sát của thành phố vẫn đăng ký. Hơn một nửa số người bị loại sau khi kiểm tra sức khỏe, và cuối cùng ba người đã được nhận. Miêu Hồng được phân vào Tổ trọng án thuộc phòng Điều tra Hình sự, một người còn lại vào đội Phòng chống ma túy, một người vào bộ phận An ninh. Những bông hoa lần đầu đến Cục Công an thành phố đã bị mấy ông già lưu manh theo dõi rồi lấy lòng. Hai cô gái kia thì không quan trọng, họ lần lượt lấy chồng, còn Miêu Hồng hai mươi bảy, hai mươi tám nhưng vẫn còn độc thân.

"Sư phụ, uống ít thôi. Không thì chút nữa về nhà Viện Viện lại giận." Miêu Hồng đè bàn tay đang nâng li rượu của Tào Hàn Quần.

Anh chẳng thèm để ý rút ra về rồi nâng li với Trần Phi, sau đó nói với Miêu Hồng: "Anh về thì con bé cũng ngủ thôi, không sao đâu."

"Thôi đi. Anh không về thì con bé không ngủ đâu." Miêu Hồng mở điện thoại cho Tào Hàn Quần xem tin nhắn, nói: "Anh nhìn nè, con bé nhắn tin cho em đó, nên anh uống ít thôi."

Tào Hàn Quần nhíu đôi mắt do hơi men, anh để li rượu xuống, nói: "Ừ thôi con gái nói thì đành nghe vậy. Không uống thì không uống. Miêu Hồng, đưa anh ấm trà đi."

Vợ Tào Hàn Quần mất sớm để lại con gái cho anh. Cha con sống nương tựa lẫn nhau trong nhiều năm, lời con gái nói là "thánh chỉ," còn lời giám đốc thì Tào Hàn Quần nghe tai này lọt tai kia. Con gái chỉ cần mở miệng, con lừa ngang bướng Tào Hàn Quần ngay lập tức biến thành thỏ con ngoan ngoãn.

Miêu Hồng rót cho Tào Hàn Quần một li trà rồi nhìn anh dùng trà mà trêu chọc những người khác đang uống rượu, cô yên lặng thở dài. Lúc trước đúng ra Triệu Bình Sinh mới là người dẫn dắt cô, nhưng từ sau tai nạn liên quan đến súng đạn kia, anh phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Vì vậy đội trưởng La giao cô cho Tào Hàn Quần. Hai thầy trò ngày nào cũng ngồi chung xe, Miêu Hồng lại trẻ tuổi xinh đẹp, Tào Hàn Quần độc thân nhiều năm như vậy đương nhiên cọ ra tia lửa. Trước mặt mọi người thì dùng quan hệ thầy trò, nhưng thật ra hai người đã yêu nhau nhiều năm.

Tuy nhiên bọn họ không thể kết hôn, ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn thì không được. Lúc vợ trước của Tào Hàn Quần qua đời, anh đã hứa với cô sẽ không đi thêm bước nữa đến khi con gái thành niên. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, có người mẹ nào khi mất đi lại không lo lắng con gái mình sẽ bị mẹ kế chèn ép đâu? Miêu Hồng có thể thông cảm được. Tào Hàn Quần coi Tào Viện như một viên ngọc quý, nâng như trứng hứng như hoa sợ rơi sợ rớt, lại chiều cho nó cái tính tiểu thư, Miêu Hồng cảm thấy cô làm mẹ kế cũng không phù hợp. Nếu quản lí nó quá nhiều thì có thể xem là "bắt nạt" trẻ nhỏ, mà không quản lí thì lại bị xem như vô trách nhiệm. Thôi thì chờ nó lên đại học rồi tính.

Tào Hàn Quần là người đáng để cô chờ đợi, Miêu Hồng không nghi ngờ gì. Lão Tào nhìn thì nghĩ là người cẩu thả không tim không phổi, nhưng thực chất là người rất để tâm. Có thể là vì anh là gà trống nuôi con nên so với các anh em trong đội, anh rất hiểu các nữ đồng nghiệp phòng Điều tra Hình sự. Trong cốp xe anh lúc nào cũng để sẵn quả chà là và đường nâu. Không cần

biết thời tiết hôm đó lạnh thế nào, trà chà là trong bình giữ nhiệt của Miêu Hồng mãi mãi là trà nóng.

Có một lần phải theo dõi nghi phạm trên núi khiến Miêu Hồng cảm lạnh. Tào Hàn Quần để Miêu Hồng ngủ ở ghế sau xe, còn anh thì cả đêm thức trắng. Ban đêm nhiệt độ gần như là không, để tránh bị nhiễm độc CO, trên xe không thể bật máy sưởi. Miêu Hồng thức dậy thấy Tào Hàn Quần dùng áo khoác quân đội của mình che chắn phần đùi của cô, còn anh thì lạnh đến chảy nước mũi.

Lúc đó cô đã biết người đàn ông này đáng để cô chờ đời suốt đời.

———————

"Miêu Hồng! Miêu Hồng! Em đừng đến xem!"

Trần Phi ngăn không cho Miêu Hồng vào nhà xác. Tào Hàn Quần đang làm nhiệm vụ đuổi theo tù nhân vượt ngục cùng với các đồng nghiệp ở Tổ chuyên án địa phương. Trong lúc thực hiện vây bắt anh bị kẻ ác đâm hai mươi nhát, người còn chưa kịp đưa đến bệnh viện đã không cứu được. Trần Phi vừa nhận tin đã nhanh chóng chạy đến. Hắn không dám báo tin cho Miêu Hồng, không ngờ cô gái này đã tự chạy đến đây.

"Trần Phi, anh tránh ra!" Không biết Miêu Hồng lấy đâu ra sức lực, suýt chút nữa đã đẩy Trần Phi ngã xuống.

Thật sự so với Miêu Hồng, Trần Phi cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu. Hắn với Tào Hàn Quần là bạn học từ phổ thông, một người ngủ giường trên một người ngủ giường dưới, lại vào Cục Công an cùng một thời điểm. Là bạn bè, là đồng nghiệp hơn hai mươi năm, hai người cũng đã xem nhau như anh em một nhà. Nghe lão Tào hi sinh vì nhiệm vụ, trước mắt Trần Phi tối sầm, gần như gục ngã trước bàn làm việc. Triệu Bình Sinh phải nhét một viên thuốc trợ tim vào miệng hắn.

"Đã như vậy rồi thì đừng xem!" Trần Phi dùng sức giữ chặt vai Miêu Hồng. Hắn là người duy nhất biết về quan hệ giữa Tào Hàn Quần và Miêu Hồng. Thi thể của Tào Hàn Quần còn chưa được chỉnh trang, trên mặt còn nguyên vết thương do dao chém. Hắn thật sự không nỡ để Miêu Hồng nhìn thấy lão Tào như vậy.

"Trần Phi! ** má anh buông em ra!"

Miêu Hồng đã khóc cạn nước mắt trên xe lửa, hiện tại giọng cô đã khản đặc, chẳng còn chút lí trí nào mà đánh Trần Phi để trút hết nỗi đau này. Đồng nghiệp ở đồn cảnh sát địa phương thấy một mình Trần Phi không thể giữ được Miêu Hồng thì vội vàng đến hỗ trợ, có người còn gọi cho một nữ cảnh sát ở đồn công an đến an ủi cô gái này.

Miêu Hồng đánh thẳng vào mặt Trần Phi nhưng hắn chẳng thèm quan tâm, lại gọi bác sĩ đến để giúp cô bình tĩnh lại. Trần Phi còn lạ gì tính cách của Miêu Hồng, hắn chắc chắn có thể cô sẽ chết theo lão Tào. Mất một người rồi, chỉ mong không mất thêm ai nữa. Thời gian coi như không thể chữa lành vết thương thì cũng có thể hoà tan mọi thứ.

Năm nay đúng là năm hạn của Tổ trọng án. Đội trưởng La mới lên cơn truỵ tim qua đời nửa năm trước, bây giờ lão Tào hi sinh vì nhiệm vụ, Miêu Hồng chắc chắn không thể gặp chuyện nữa.

Đợi Miêu Hồng bình tĩnh lại, người phụ trạch Tổ chuyên án địa phương hỏi Trần Phi: "Đội trưởng Trần, anh muốn hoả táng thi thể của lão Tào ở đây hay là..."

"Đưa về." Trần Phi mệt mỏi vung tay. "Cậu ấy còn đứa con gái. Phải để bọn họ được gặp nhau lần cuối."

"Cô gái vừa rồi là gì của lão Tào vậy anh?" Đối phương hỏi.

Trần Phi ngẩn ra, nói: "Đồ đệ của cậu ấy."

Người kia thở dài: "Cô gái này... Tôi thấy cô ấy như vậy còn tưởng là vợ anh ấy. Nhưng tuổi còn trẻ quá."

Trần Phi im lặng. Lúc hắn mới biết quan hệ giữa Tào Hàn Quần và Miêu Hồng, hắn còn trêu ghẹo lão Tào trâu già gặm cỏ non coi chừng thượng mã phong. Giờ người ta mất rồi, tim Trần Phi khó chịu như thể mới bị ai đó khoét ra vậy.

Thượng mã phong hay còn gọi là Phạm phòng, là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định.

Trần Phi dùng tay lau mặt rồi dặn dò: "Cậu mau tìm một người trang điểm thi thể đến chỉnh trang cho lão Tào. Người ta đẹp trai như vậy, lúc ra đi phải có chút thể d..."

Trần Phi không thể nói tiếp được nữa. Hắn khom lưng chống đầu gối dựa vào tường rồi cắn chặt răng để ngăn tiếng gào muốn thoát ra từ cổ họng. Nước mắt hắn rơi lã chã xuống sàn nhà trắng lạnh lẽo.

———————

Nghĩa trang liệt sĩ.

Ánh mắt Miêu Hồng đờ đẫn nhìn tấm ảnh Tào Hàn Quần cười đến không tim không phổi trên bia mộ, cô ôm lấy Tào Viện đang khóc nức nở vào lòng. Ban đầu, cô nghĩ mình chẳng bao giờ vượt qua giai đoạn này được, nhưng vừa nghĩ đến Tào Viện nhỏ tuổi đã mất đi cha mẹ, cô cảm thấy mình phải sống thật tốt, ít nhất cũng phải chăm sóc con gái lão Tào đến khi nó lập gia đình. Tuy trước khi ra đi Tào Hàn Quần cũng không kịp trăn trối, như cô biết rằng anh lo lắng nhất cho hạnh phúc của Tào Viện.

Khi tiễn biệt Tào Hàn Quần, Trần Phi còn bố trí cả xe cấp cứu bên ngoài vì lo Tào Viện khóc ngất đi. Không ngờ con bé này lại kiên cường hơn mọi người nghĩ rất nhiều. Nó âm thầm khóc rồi nhìn theo cha đi hết chặng đường cuối cùng.

"Dì Miêu, sau này con không ở với dì được ạ?" Tào Viện nằm trong lồng ngực Miêu Hồng, thút thít hỏi.

Sống mũi Miêu Hồng chua xót rồi giơ tay quẹt đi nước mắt trên mặt con bé. Cô rặn ra một nụ cười rồi nói: "Con ở chung với ông bà không được sao?"

"Cha nói dì là người không biết tự chăm sóc chính mình. Con nghĩ trước khi cha mất, cha chắc chắn rất lo cho dì." Nước mắt Tào Viện không thể ngừng rơi được: "Dì Miêu, con biết nấu cơm, biết quét nhà, con sẽ thay cha chăm sóc dì. Dì sẽ không sao đâu... Nếu không có chuyện gì để nói thì dì có thể nói chuyện với con về cha... Vậy là được rồi..."

Vành mắt vốn đã khô khốc của Miêu Hồng giờ đây lại ướt. Cô ôm chặt lấy Tào Viện rồi gật đầu.

Trần Phi cho Miêu Hồng nghỉ phép một tháng. Đến khi cô trở lại văn phòng, mọi người đều trợn tròn mắt. Má ơi, tóc Miêu Hồng đâu hết rồi?

Mái tóc dài và đen nhánh của Miêu Hồng được cạo sát da đầu kiểu quân đội. Hơn nữa trông cô rất cao, nhìn xa người ta có thể nhầm cô là đàn ông.

"Nhìn cái gì? Chưa thấy cảnh sát nào ngầu vậy à?"

Miêu Hồng ngồi xuống bàn của mình, lạnh lùng nói với các đồng nghiệp đang trợn mắt như vậy.

"Chị Hồng, chị quá đẹp với ngầu luôn đó. Chị là đàn ông em cũng

yêu." Hứa Kiệt liều mạng nói, sau đó bị Triệu Bình Sinh đánh cho một cái vào gáy.

Kiều Đại Vĩ, "lính mới" vào Cục hai tháng trước cùng với Hứa Kiệt, yên lặng đứng lên. Anh cầm lấy bình giữ nhiệt trên bàn của Miêu Hồng rồi đi đến bình nước bên cạnh. Anh lấy một gói trà chà là trong túi ra bỏ vào ấm, pha xong thì mang đến bàn Miêu Hồng.

"Chị Hồng uống trà này."

Một nụ cười ngượng ngùng xuất hiện trên khuôn mặt mà Hứa Kiệt hay chọc là "đứt dây thần kinh cười."

Chương 57

DTV-EBOOK

Sáng sớm, La Gia Nam mới đi chạy bộ về thì thấy Kỳ Minh còn ngủ. Khoé miệng hắn hơi cong lên, vén chăn rồi chui vào từ phía dưới. Kỳ Minh đang mơ màng thì bị hắn đánh thức, đến khi cậu hoàn toàn tỉnh táo thì La Gia Nam đã "gạo nấu thành cơm" rồi. Cậu giơ tay đẩy hắn ra mặc dù dục vọng đang có dấu hiệu ngẩng lên.

"Đừng... Đừng phá anh..."

La Gia Nam khom lưng chặn miệng Kỳ Minh lại khiến giường cũng lắc lư. Trong lòng hắn hiểu rõ, Kỳ Minh không phải không muốn, tối hôm qua cũng luôn miệng kêu "Không muốn" nhưng cuối cùng cũng tự mình cưỡi đó thôi. Hai người bọn họ bây giờ là củi khô bốc lửa, một đốm lửa nhỏ cũng có thể đốt cháy cả thảo nguyên. Chắc hẳn ngọn lửa này đã thiêu trụi hết mọi đồng cỏ trong phạm vi trăm dặm rồi.

Kỳ Minh tắm xong bước ra đá vào mông La Gia Nam: "Lát về nhà cha mẹ em, không sợ chân run rồi không bò lên cầu thang được hả?"

La Gia Nam vươn tay bắt lấy chân Kỳ Minh rồi kéo cậu vào lòng rồi bế lên. Hắn để Kỳ Minh ngồi trên quầy bar mini rồi hôn đến khi đối phương thở dốc. La Gia Nam phải tranh thủ thân mật một chút trước khi về nhà, nếu không lát nữa đứng trước mặt cha mẹ hắn nhịn không được rồi hôn người ta một cái là mù luôn.

Đến cuối cùng, Kỳ Minh không đồng ý cho La Gia Nam công khai mối quan hệ giữa hai người. Lý do dễ hiểu: Lưu Mẫn Kiều sẽ

đau lòng, La Vệ Đông sẽ không tha cho La Gia Nam, không chừng ông sẽ đánh gãy chân giữa của hắn luôn. Thôi thì từ từ đi. La Gia Nam cũng không nghĩ Kỳ Minh sẽ suy nghĩ nhiều về vấn đề này đến thế. Hắn chỉ nghĩ rằng mẹ thương mình thì sẽ hiểu cho mình, nói ra sớm còn hơn là nhây. Nhưng nghĩ lại một chút thì Kỳ Minh nói rất đúng. Mẹ hắn nằm mơ cũng muốn bồng cháu, nếu mẹ biết con trai đã bóp chết cháu từ trong trứng nước thế này thì không biết sẽ buồn khổ thế nào.

Hôn Kỳ Minh đến chán ngán rồi, "căn bệnh" thẳng nam giai đoạn cuối của La Gia nam lại bùng phát. Hắn nói: "Lát nữa về nhà, anh cứ cười với cha mẹ em rồi nói mấy câu lấy lòng để bọn họ thì mai mốt sẽ qua cửa được thôi."

"La Gia Nam, nếu em muốn tìm con dâu làm vui lòng cha mẹ chồng thì em bỏ anh bây giờ còn kịp." Kỳ Minh nắm lấy mũi La Gia Nam: "Sau em không nói anh sinh cháu cho mẹ em để qua cửa luôn đi?"

"Cũng được đó." Giọng La Gia Nam bắt đầu kì kì. Kỳ Minh nhéo vào eo hắn, đau đến mức hắn phải buông tay mà xoa eo: "Đau em... Sao anh ác ôn vậy? Mới đây còn ngoan ngoãn ôm em không buông, lợi dụng xong thì giả bộ không quen hả?"

Kỳ Minh lại đá vào mông La Gia Nam một cái.

Theo yêu cầu của La Gia Nam, Lưu Mẫn Kiều chỉ làm sáu món ăn chứ không bày biện hai tầng đĩa như lần trước nữa. Hôm nay La Vệ Đông đi mua đồ cũng không gặp trộm cướp, chỉ đứng ở lối vào tiểu khu xem người ta đánh cờ tướng, đến đúng giờ thì về nhà ăn cơm.

"Cái ván cờ đó ấy hả, người bị bẫy có đứa con ngồi kế bên nữa, có mấy thằng lừa đảo đứng xung quanh còn xì xầm "ôi thôi thua

chắc rồi" làm cho người đó mất tập trung. Cha đảm bảo trong mười lượt nữa là ổng thua." Hiếm có dịp La Vệ Đông được cùng con trai uống rượu, vì vậy rất vui vẻ mà bắt chuyện: "Cha định vạch trần thằng lừa đảo đó, nhưng thấy nó đứng nửa tiếng mới thắng được hai mươi đồng, cũng chưa đủ tiêu chuẩn lập án nên thôi."

"Cha, cho người ta một con đường sống đi. Ai cũng như cha thì nhà tù nào chứa cho hết tội phạm." La Gia Nam thật sự hết cách với cha mình. Cũng may ông đã chuyển sang đặc cảnh SWAT, chứ ví dụ mà làm cảnh sát dân sự thì mọi người đều bị bắt hết.

La Vệ Đông đặt đũa xuống rồi lên giọng: "Ông nội dạy con thế nào?"

"Chớ nên chê việc thiện nhỏ mà không làm, chớ xem thường việc ác nhỏ mà phạm vào." La Gia Nam vừa nhai vừa nói khiến Lưu Mẫn Kiều trừng mắt khinh bỉ.

Chớ nên chê việc thiện nhỏ mà không làm, chớ xem thường việc ác nhỏ mà phạm vào: Theo "Tam quốc chí" thì đây là lời di ngôn của Lưu Bị trước lúc lâm chung, dặn lại con là Lưu Thiện, gồm đủ 2 câu là: 勿以善小而不為，勿以惡小而為之 – Vật dĩ thiện tiểu nhi bất vi, vật dĩ ác tiểu nhi vi chi.

"Gia Nam, nuốt xuống rồi muốn nói gì thì nói. Ăn cơm cho đàng hoàng, nếu không mấy cô gái xem mắt cũng không vừa lòng con."

"Ôi mẹ ơi cá hố chiên thơm quá đi." La Gia Nam vội vàng ngắt lời mẹ rồi gắp cá cho Kỳ Minh: "Anh Kỳ Minh, anh ăn đi. Mẹ em cố tình làm món này cho anh đó."

Vừa nghe La Gia Nam dùng sai đại từ nhân xưng, Kỳ Minh nhanh chóng đụng vào đầu gối của đối phương dưới bàn. Lưu Mẫn Kiều cười, nói: "Kỳ Minh, con đừng khách sáo, con cũng

như người nhà của dì thôi. Đúng rồi, con có người yêu chưa? Dì có nhiều..."

"Khụ khụ." La Gia Nam ho khan hai tiếng, nói: "Mẹ ăn cơm đi. Thầy Kỳ có chủ rồi."

"Người ta có chủ mà con còn ở nhà người ta." Lưu Mẫn Kiều khịt mũi. "Con về nhà ở không được hay sao? Con xem mẹ phiền lòng vì con mà già đi bao nhiêu này."

La Gia Nam chưa kịp dỗ dành mẹ thì La Vệ Đông nhanh chóng nói: "Vợ ơi, trong mắt anh em mãi mãi tuổi hai mươi lăm."

"Trước mặt con mà nói cái gì vậy không biết." Lưu Mẫn Kiều đánh lên tay chồng một cái như thể trách móc nhưng mặt bà vẫn tràn đầy niềm hạnh phúc.

Kỳ Minh nghe La Vệ Đông gọi "Vợ ơi" thì lập tức nhận thấy đồng chí La Bí Ngô đúng là kế thừa toàn bộ gen của cha. Học theo răm rắp, cái gì mà "ông đây" rồi "ranh con", chờ đến khi La Gia Nam già hơn một chút có khi sẽ giống La Vệ Đông như đúc một khuôn.

Nhìn La Vệ Đông và Lưu Mẫn Kiều một tiếng vợ hai tiếng chồng ngọt ngào đến khé cổ, trước mặt Kỳ Minh mơ hồ hiện ra một tương lai ba mươi năm sau: Trên bàn cơm cũng anh anh em em, mỗi ngày ghét nhau nhưng vẫn cùng nhau làm những gì mình thích, đôi lúc đi ăn tối cùng bạn bè rồi kể lại mấy câu chuyện thời còn trẻ...

Nói thật thì một tháng trước Kỳ Minh chắc chắn sẽ không bao giờ nghĩ đến tương lai thế này. Cậu vốn cho rằng trời định mình phải cô đơn, mang theo gai nhọn lạnh hết cả người rồi một mình đối mặt với thế giới. Mãi đến khi gặp La Gia Nam. Người đàn ông này giống như chuột chũi đào đất vậy, đào đến một nơi gai không thể đâm tới, đào đến khi chạm được tới tim cậu rồi

xây một cái tổ ấm áp ở đó.

"Bác trai, bác gái." Kỳ Minh giơ li rượu lên: "Con mời hai bác một li. Chúc hai bác mãi mãi hạnh phúc, khoẻ mạnh."

Nói xong, cậu uống một hơi cạn rượu trong li. Rượu mạnh dâng lên cổ họng lập tức khiến hốc mắt cậu đỏ lên. La Gia Nam chưa từng thấy Kỳ Minh uống cạn một li rượu to như vậy, hắn vội vàng nắm chặt lấy tay cậu dưới bàn.

Kỳ Minh siết chặt ngón tay, dùng một lực tương đương để nắm lấy bàn tay ấm áp kia.

———————

Ăn cơm xong, La Gia Nam chủ động xắn tay áo lên đi rửa chén. Lưu Mẫn Kiều không nỡ để con trai làm việc, nhưng hắn giữ mẹ ngồi ở sofa, đưa hạt dưa và trà cho mẹ rồi nói: "Cha mẹ ngồi xem TV với nghỉ ngơi đi." La Gia Nam nói xong rồi đi vào bếp.

La Gia Nam vừa đổ nước rửa chén vào miếng bọt biển thì nghe tiếng cửa phòng bếp được đẩy ra, sau đó hắn cảm thấy trên lưng nóng bừng. Kỳ Minh lúc nãy uống rượu khá nhiều và nhanh, chưa ăn cơm xong cậu đã lên phòng nghỉ ngơi. Mặc dù hắn không biết vì sao Kỳ Minh đột nhiên kích động như vậy, nhưng có vẻ không phải vì cậu không vui.

"Anh đi ngủ một xíu đi, rượu này không phải loại cao cấp đâu. Nghỉ khoảng hai tiếng là hết khó chịu à." Dựa vào nhiệt độ nóng hổi trên lưng, La Gia Nam cũng biết mặt Kỳ Minh đã đỏ bừng.

"Không muốn đâu. Anh chóng mặt, dựa vào em mới không chóng mặt nữa."

La Gia Nam nghe Kỳ Minh làm nũng với mình thì nhiệt độ trên người tăng lên, nước lạnh chảy qua tay cũng không làm ý niệm

xấu xa này nguội bớt được. Hắn nhìn qua phòng khách từ cửa thuỷ tinh của nhà bếp. Sau khi xác nhận mắt cha mẹ đang dán chặt vào TV, hắn xoay người đè Kỳ Minh vào góc bếp rồi hôn vào từng tấc da thịt trên cổ người kia.

Kỳ Minh bị La Gia Nam mút vào xương quai xanh thì nhịn hết nổi. Cậu quay sang vừa hôn cái đầu đang vùi vào cổ mình, vừa lắp bắp nói: "Đừng... Gia Nam... Đừng ở đây... Cha mẹ em còn..."

"Không giải quyết ở đây thì cũng không ra ngoài được đâu. Anh tự xem đi, vợ."

Mỗi nơi được môi chạm vào đều nóng như lửa đốt khiến hơi thở của La Gia Nam càng nặng nề hơn. Vợ làm nũng là dịp khó có thể bỏ qua, tưởng tượng Kỳ Minh dùng cái giọng này lúc bị hắn đâm, La Gia Nam mất kiên nhẫn đến mức muốn xé quần áo cậu ra.

Hơi rượu vốn đã lặng xuống bây giờ lại thiêu nóng mạch máu. Kỳ Minh nắm chặt ngọn tóc đang rũ bên mặt mình, đè tiếng rên rỉ và thở dốc xuống cổ họng.

La Gia Nam quên tắt nước, trong nhà bếp như có lũ quét qua.

La Gia Nam vừa lau sàn vừa liếc mắt nhìn Kỳ Minh đang xấu hổ, lại thừa dịp cha mẹ không chú ý mà nhìn thẳng vào mắt đối phương. Nghe Lưu Mẫn Kiều ngoài phòng khách la lên "Con trai, con rửa chén hay tắm trong đó vậy? Nước tràn ra hết rồi."

"Cống bị nghẹt rồi. Để con sửa!"

La Gia Nam lại nói dối quen thân. Nếu không phải hắn đang vội vàng đeo thắt lưng thì hắn đã có thể khoá vòi nước rồi. Đôi chân của Kỳ Minh vẫn còn run rẩy cho đến khi cậu rời khỏi nhà họ La. Cậu còn cố ý tránh ánh mắt của cha mẹ La lúc về.

La Gia Nam đứng trước cửa hôn lên má của mẹ rồi nói: "Cha, mẹ, tụi con về trước nha. Tối nay mắc trực ban rồi."

"Chú ý giữ gìn sức khoẻ. Kỳ Minh, lúc nào rảnh thì con tới chơi. Muốn ăn cái gì thì cứ gọi điện trước để dì làm." Lưu Mẫn Kiều cười híp mắt nhìn bọn họ ra về.

La Vệ Đông đóng cửa lại rồi xoay mặt đi vào phòng khách. Ông cầm điều khiển TV chỉnh mười mấy kênh nhưng hoàn toàn không thể xem được. Cuối cùng ông ném điều khiển lên ghế sofa. Lưu Mẫn Kiều đang dọn mấy chỗ dính nước mà La Gia Nam chưa lau khô thì nghe tiếng động từ phòng khách. Bà vừa chùi tay vào tạp dề vừa hỏi: "Con mới đi anh đã nổi nóng. Ai chọc anh vậy?"

La Vệ Đông không nói gì. Lúc nãy đứng ở cửa, ông đã thấy trên cổ Kỳ Minh có vết đỏ như muỗi cắn. Là người từng trải thì ai mà không biết đó là cái gì! Lúc nãy hai đứa này xà nẹo ở trong nhà bếp nửa ngày không ra, nước tràn ra ngoài cũng không phát hiện là ông đã thấy có vấn đề rồi. Bây giờ suy đoán của ông đã được chứng thực rồi.

La Gia Nam, chẳng trách con có nhà mà không về. Thì ra là đã học được cách đi "cửa sau"!

Từ ngày Triệu Bình Sinh được chuyển sang phòng bệnh thường, lúc nào trong phòng cũng giống như hội chợ, có người đến thăm bệnh rồi an ủi liên tục. Lãnh đạo chính quyền tỉnh cũng tới, lại còn kiểm điểm rằng tổ chức chưa thật sự quan tâm và chăm sóc anh hùng như thể muốn truy tặng cho người ta giấy chứng nhận liệt sĩ.

Tiễn lãnh đạo ra về, Triệu Bình Sinh thấy Trần Phi liếc nhìn đồng hồ, có vẻ là có việc gấp phải đi. Ông hỏi: "Sao vậy em? Bên

Cục có việc hả?"

"Không. Em có hẹn nhậu với đàn anh Vệ Đông lúc bảy giờ, sau đó em quay lại đây với anh thêm chút xíu." Trần Phi nói thẳng, hoàn toàn không để ý nhiệt độ trong mắt Triệu Bình Sinh giảm xuống không.

"Đi qua nhà anh ấy hay sao em?" Triệu Bình Sinh hơi cau mày.

"Không anh. Hẹn ở cái quán nướng em hay đi ấy." Gần đây Trần Phi chạy từ Cục sang bệnh viện rồi ngược lại, ông thật sự rất mệt. Lão Triệu nhà ông được chuyển sang phòng bệnh thường cũng giúp ông thả lỏng hơn một chút, La Vệ Đông mời rượu thật sự khó mà từ chối được.

"Có ai đi chung không em?" Lông mày Triệu Bình Sinh nhíu chặt.

Trần Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc là không á. Anh ấy không đề cập đến người khác, chỉ nói anh ấy muốn tâm sự về biểu hiện trong công việc của con trai ảnh thôi à."

Vừa nghe những lời này, Triệu Bình Sinh đã tự dặn lòng không thể nằm viện lâu hơn. Mới mấy ngày không gặp mà bà xã đã chạy đi hẹn riêng với tình địch. Nhưng ông cũng phải cẩn trọng, phổi đã tắc rồi, tim còn tắc thì làm sao mà sống nổi?

"Vậy em nhớ uống ít thôi, với về sớm một chút. Về tới thì gọi anh."

"Em cũng có phải thiếu nữ mười sáu tuổi đâu. Không sao đâu anh, em cũng không biết mấy giờ mới về nữa, có khi anh ngủ mất rồi á."

Triệu Bình Sinh kéo Trần Phi đến trước mặt mình, gằn từng chữ: "Không quan tâm mấy giờ, phải gọi anh."

Nhìn ông đổ một bình giấm chua loét, Trần Phi chỉ thấy buồn cười. Chẳng trách anh tắc luôn phổi, cẩn thận đi nha. Thôi thì tích góp hơi thở với lời nói để sống cho tốt đi, nếu không thì cứ nhìn em muốn đi đâu thì đi nhé.

Trần Phi không nói gì, chỉ nhanh chóng hôn một cái lên trán Triệu Bình Sinh. Phòng bệnh một người, không lo bị người ta nói già mất nết. Sức khoẻ Triệu Bình Sinh khôi phục rất tốt, mỗi ngày đều tiêm vào mạch máu mấy lít thuốc tăng cường sức khoẻ. Trần Phi vừa hôn thì thân dưới của ông đã có suy nghĩ...

"Bà xã." Ông liếc nhìn nhà vệ sinh: "Tụi mình hơn mười ngày rồi không có..."

"Cút! Anh đéo nhớ tại sao anh phải vào đây hả?!"

Mặt Trần Phi đen như đít nồi. Lúc Triệu Bình Sinh thở không được, Trần Phi phải gọi 120. Vất vả lắm ông mới không ném Triệu Bình Sinh với cái mông trần lên xe cứu thương!

Đến quán nướng ngồi xuống, Trần Phi thấy La Vệ Đông liên tục hút thuốc mà không nói gì thì lập tức hiểu hôm nay đàn ông mời mình tuyệt đối không chỉ vì muốn nói về biểu hiện trong công việc của con trai. Ông rót rượu, vừa định mở miệng thì La Vệ Đông đã uống cạn một bình. Ông nhanh chóng ôm lấy chai rượu đã khui vào lòng.

"Sao vậy? Anh uống rượu giải sầu hả?" Thấy La Vệ Đông vươn tay định giật chai rượu, Trần Phi tránh ra: "Nếu biết anh uống kiểu này thì em đã ghé siêu thị mua một bình nữ oa đầu. Rượu ngon không uống mà đi uống rác rưởi à?"

Rượu khiến viền mắt La Vệ Đông vừa cay vừa đỏ. Ông quệt

miệng nói: "Trần Phi, anh đến đây hôm nay phải chuộc tội với em trước. Hôm nay nếu em mà không quan tâm đến lời anh nói thì có nghĩa là em đéo xem anh ra gì đấy nhé."

"Khoan, anh bị cái quỷ gì vậy?" Trần Phi sững sờ, hỏi: "Trong nhà có chuyện gì ạ? Chị dâu vẫn khoẻ đúng không?"

La Vệ Đông vung tay rồi hút một hơi thuốc lá. Trước đây ông cũng giống Trần Phi, tay không rời khỏi điếu thuốc được. Tuổi tác càng cao thì càng bớt hút lại, nhưng hôm nay ông cần nicotine để bình tĩnh lại.

Trần Phi cau mày: "Đàn anh, anh đừng làm em sợ. Tình hình của lão Triệu đã đủ khiến em phải uống một bình rồi, anh như vậy..."

"Trần Phi." La Vệ Đông ngắt lời ông: "Em với lão Triệu, hai đứa em mấy năm nay sống thế nào?"

"Rất... Rất tốt ạ..." Trần Phi cảm thấy cuộc đối thoại này hơi kì kì. La Vệ Đông hỏi mấy chuyện này để làm gì?

"Vậy em có hối hận... Hối hận với lựa chọn của mình không?" Trong mắt La Vệ Đông có hơi nước, rượu đã ngấm khiến ông giống như muốn khóc lên.

Hình ảnh La Vệ Đông bây giờ chồng chéo lên hình ảnh chàng trai trẻ mặc quân phục ngày xưa, tất cả đều hiện lên trước mắt Trần Phi. Ông lập tức hoảng hốt rồi liếc mắt sang chỗ khác: "Em không hối hận, em cũng chưa từng qua lại với ai. Lão Triệu lại là người rất ân cần. Anh ấy chăm sóc cho cha mẹ em đến khi họ nhắm mắt, anh ấy đứng trước giường bệnh của họ mà cũng hiếu thuận y như con ruột vậy."

"Ừ, con người lão Triệu ấy mà... Biết thương người khác." La Vệ Đông cười khô khốc rồi nâng li nhờ Trần Phi rót rượu: "Vậy các

em... Không có con, sao không nhận nuôi một đứa?"

Trần Phi rót cho La Vệ Đông nửa li, sau đó ông để chai rượu xuống rồi đóng nắp lại. Ông chỉnh lại mớ tóc loà xoà trên trán rồi cười nói: "Ban đầu bọn em cũng muốn nhận nuôi một đứa. Nhưng anh cũng biết Tổ trọng án bận rộn như vậy, ngày nào bọn em cũng vùi đầu vào công việc, cũng đéo biết mình đã gây thù chuốc oán với ai. Bọn em nhận nuôi một đứa, lỡ nó bị người ta bắt cóc hay trói lại thì bọn em mang nghiệp nặng vãi rồi."

"Cũng đúng, như vậy cũng hợp lí." La Vệ Đông gật đầu rồi cụng li với Trần Phi, sau đó nhấp thêm chút rượu.

Những món nướng họ đã gọi liên tục được bưng lên. Trần Phi gọi nhân viên phục vụ: "Cho thêm một tô mì. Anh tôi hôm nay hơi gấp uống rượu."

"Có ngay ạ." Nhân viên phục vụ xoay mặt vào nhà bếp để gọi món.

Trần Phi đưa mấy xiên thịt nướng gỗ liễu cho La Vệ Đông rồi khoanh tay để trên bàn, sau đó ông nhấc cằm hỏi: "Đàn anh, hôm nay anh sao vậy? Sao lại quan tâm đến chuyện của em và lão Triệu? Trước đây anh không quan tâm, còn giả vờ không biết."

"Hồi trước anh sợ mấy đứa khó xử nên không đề cập tới." La Vệ Đông cầm lấy xiên thịt mà không có chút khẩu vị nào. Ông lại châm một điếu thuốc: "Trần Phi, em nói đi, hai người đàn ông ở cùng nhau, không nói đến chuyện tình cảm đi. Nhưng mà chuyện đó... Chuyện đó... Nó vui chỗ nào vậy?"

Trần Phi đang ăn thịt, nghe mấy lời này thì ông suýt nữa chọc thẳng cái xiên vào trong mồm. Trong nháy mắt mặt ông đỏ lên, còn giống gan lợn hơn khuôn mặt buồn bực nốc hai lạng rượu của La Vệ Đông.

"Không quan trọng nam nữ, thật ra là giống nhau, giống nhau thôi ạ." Ông nhanh chóng uống một ngụm trà. Đề tài này đúng là có chiều sâu, ông hoàn toàn không nghĩ La Vệ Đông còn hỏi đến phương diện kia.

La Vệ Đông nhíu mày chặt đến mức như dính lại thành một đường thẳng: "Người nằm dưới cũng vui vẻ được hả?"

"Phụt!" Trần Phi một ngụm phun hết trà làm mọi người đều quay sang nhìn ông.

"Đàn anh, anh hỏi nữa là em từ anh liền." Trần Phi thật sự xấu hổ quá mức. Ông dùng khăn giấy mạnh tay lau nước trà trên cổ áo. Hay lắm, La Vệ Đông đang muốn làm gì? Ở tuổi này rồi mà còn muốn mở cửa tiến vào một thế giới mới à? Chẳng trách mới vừa mở miệng đã kêu chuộc tội, thì ra là muốn hỏi vấn đề "nóng." Nói đi nói lại, nếu không phải người hỏi là La Vệ Đông thì Trần Phi đã ném súng xuống bàn rồi.

La Vệ Đông cũng hơi xấu hổ, ông hỏi mấy cái này không có ý gì hết, chỉ là sợ con trai mình nằm dưới thôi. Kỳ Minh cũng là một đứa trẻ tốt. Đêm qua ông trằn trọc không ngủ mà suy nghĩ thật lâu, hai đứa nhỏ có tình cảm thì cũng không thể nào chia cắt tụi nó được. Với lại bây giờ khoa học kĩ thuật phát triển như thế, muốn ôm cháu cũng đâu có khó gì. Nhưng mà lỡ đi con đường này rồi nằm dưới thì công năng nối dõi tông đường chắc chắn sẽ không còn. Ông thật sự không rõ vấn đề này, mà xung quanh cũng không có ai để hỏi, vì vậy đành xách vẻ mặt già nua đi hỏi Trần Phi.

Trần Phi ném một đống khăn giấy vào thùng rác, cầm li nước rồi gõ tay La Vệ Đông, hỏi: "Đàn anh, có phải thằng nhóc La Gia Nam làm anh bế tắc không vậy?"

La Vệ Đông tuy không muốn thừa nhận nhưng ông vẫn gật đầu.

Trần Phi châm thuốc, hút một hơi rồi để tay ngay mép bàn, thả lỏng nói: "Anh khỏi lo, người trẻ tuổi không biết tính toán, ngày hôm nay anh anh em em với người này, ngày mai lại cùng người kia yêu đến chết đi sống lại. Em mà là anh thì em sẽ giả bộ không biết gì hết."

"Con trai của anh chẳng lẽ anh còn không hiểu. Thằng nhóc đó lì lắm, nếu nó không muốn sống với người ta đến hết đời thì chắc chắn nó sẽ không động tâm." La Vệ Đông vung tay. "Này, anh thấy đứa nhỏ Kỳ Minh cũng tốt, hai đứa nó nếu đã thành thật yêu nhau thì có muốn chia cắt cũng chia cắt không được. Cứ thuận theo tụi nó thôi. Nhưng mà còn Kiều Kiều thì... Haiz..."

Rồi thôi xong đời. Trần Phi lấy tay che mắt. La Vệ Đông mà biết ông chính là người đã phái La Gia Nam đi chăm lo cho Kỳ Minh thì chắc chắn ảnh giết lão Triệu nhà ông chết tươi!

So với cha cả đêm lo lắng mà ngủ không yên, La Gia Nam cũng chẳng thoải mái gì. Kỳ Minh uống rượu gấp, còn bị đau đầu, chiều về đến nhà dạ dày bắt đầu cồn cào, cậu nôn đến mức nằm úp sấp trong nhà vệ sinh không ra. Buổi tối La Gia nam phải trực ban, thấy Kỳ Minh như vậy hắn không dám đi. Vì vậy hắn nhanh chóng gọi điện cho Miêu Hồng nhờ sư phụ thay ca giúp mình. Buổi tối Kỳ Minh đau dạ dày quỳ ở trên giường đổ mồ hôi lạnh khiến La Gia Nam hoảng đến mức gấp gáp lái xe đưa cậu đến bệnh viện.

Đau thắt dạ dày rồi truyền nước một đêm, La Gia Nam chở cậu về nhà xong thì muốn dùng nồi cơm điện nấu cháo, ai ngờ lại nấu ra một nồi cơm. Hắn không còn cách nào khác, đành đun cơm trong nước sôi đến khi sủi bọt mới bưng lên lầu hai cho Kỳ Minh.

"Anh, cho một lượng gạo vừa phải... Là bao nhiêu á?" La Gia Nam ngồi trên ghế sofa cạnh giường, xoa cằm nghiên cứu công thức.

Kỳ Minh múc một muỗi "chào" trong chén rồi bất đắc dĩ cười: "Cứ một lạng gạo thì thêm nửa lít nước."

"Mua một cái cân điện tử đi." La Gia Nam đóng công thức lại, khom lưng chống khuỷu tay lên đầu gối rồi dùng vẻ mặt trông chờ được khen mà hỏi Kỳ Minh: "Vợ, ngon không?"

"Ừ, nếu chỉ đơn giản là nấu cơm bằng nước sôi thì đúng là xứng đáng năm sao." Kỳ Minh bị đau dạ dày nên cả người không có sức mà kêu La Gia Nam dẹp cách gọi "vợ" đi. Thôi thích thì cứ gọi đi, coi chừng anh khâu thằng nhỏ của em cho nó khỏi cứng lên được.

"Hì hì, em mới làm lần đầu, coi như cũng được đi ha anh."

Trên thực tế, La Gia Nam cảm thấy mình nấu được nồi cơm đã xứng đáng để khoe khoang rồi. Cái nồi cơm điện đơn vị cấp cho nhà hắn còn chưa xé niêm phong kìa. Từ nhỏ đến giờ hắn chưa bao giờ vào bếp, đun nóng sữa tươi thôi mà cũng làm khét nồi được. Dụng cụ làm bếp duy nhất hắn có thể sử dụng nhuần nhuyễn là lò vi sóng.

Còn một người trong Tổ trọng án không biết nấu cơm: Miêu Hồng. Nhưng sư phụ hơn hắn ở chỗ biết nấu mì ăn liền chứ không chỉ đơn giản là trụng nước sôi.

"Ngày hôm qua em sợ thật luôn ấy." Thấy Kỳ Minh chỉ uống hết nước, còn gạo thì không đụng vào nên La Gia Nam nhận lấy chén rồi ăn hết. "Anh nôn thốc nôn tháo như vậy, không biết còn tưởng anh có bầu á."

La Gia Nam đã chuẩn bị ăn tát rồi. Nhưng Kỳ Minh chỉ bình tĩnh nghiêng đầu nhìn hắn.

La Gia Nam chột dạ, hỏi: "Sao vậy anh?"

"Em thích con nít hả?" Kỳ Minh hỏi ngược lại.

"Chưa từng tiếp xúc qua. Nhà em cũng không nhiều họ hàng, ông nội em có một chị hai, cha em là con một, em cũng là con một." La Gia Nam bỏ chén xuống rồi nhích mông ngồi ở mép giường nắm chặt đôi tay tái nhợt của Kỳ Minh. "Anh thích con nít hả?"

Kỳ Minh lắc đầu."Sinh vật đáng ghét nhất trên thế giới này, không có hạng hai."

"Vậy anh hỏi em cái này làm gì?"

"Anh không có cha mẹ, không có người thân, không có ai hi vọng hay trông đợi gì ở anh hết." Kỳ Minh cúi xuống nhìn tay La Gia Nam đang nắm lấy tay mình. "Em không giống như vậy, La Gia Nam. Bác gái muốn bồng cháu, có thể tụi mình..."

La Gia Nam dùng tay còn lại ôm Kỳ Minh vào lòng rồi dùng trán của mình chạm vào trán của đối phương, nói: "Anh không cần suy nghĩ mấy cái này vì em, vợ à. Nếu em đã quyết định ở cùng anh thì em chắc chắn không hối hận. Chuyện sau này cứ để tự nhiên đi."

Khoé miệng Kỳ Minh hơi câu lên: "Còn chuyện này."

"Anh nói đi."

"Em gọi anh là "vợ" nữa thì tốt nhất là nên mở mắt thật to khi ngủ."

"..."

Haiz, La Gia Nam nghĩ thầm, cưới vợ mà cũng phải quỳ xuống sống hết một đời.

Chương 58

DTV-EBOOK

Có vụ án một người rơi xuống từ toà kí túc xá của Học viện Hàng hải, Trần Phi phân công Miêu Hồng và La Gia Nam dẫn theo đồng nghiệp mới đến tới hiện trường. "Lính mới" tên Lữ Viên Kiều, La Gia Nam vừa nghe đã biết cha cậu họ Lữ còn mẹ thì họ Viên. Lữ Viên Kiều nhỏ hơn La Gia Nam, lại cùng nhận Miêu Hồng làm sư phụ, vì vậy La Gia Nam vừa tới đã gọi người ta là "đàn em."

"Đàn em, nghe nói lúc trước em làm ở phòng điều tra của Viện kiểm sát." La Gia Nam vừa nói vừa quan sát Lữ Viên Kiều từ gương chiếu hậu. Thằng nhóc mày rậm mắt to, hình như cũng cao cỡ La Gia Nam, mặt thì mỉm cười nhưng nhìn vào mắt đã thấy có tâm sự nặng nề: "Em chưa từng thấy hiện trường còn nguyên thi thể đúng không?"

Lữ Viên Kiều "Dạ" một tiếng, Miêu Hồng liếc nhìn La Gia Nam, nói: "Này, cậu là đàn anh thì đừng có bắt nạt người ta."

La Gia Nam líu lưỡi: "Phân biệt đối xử! Sư phụ, hồi con mới vào Tổ trọng án, Đại Vĩ với Hứa Kiệt bắt nạt con mà người chẳng thèm quan tâm."

"Một người được dẫn dắt bởi đội trưởng Trần, một người đi theo đội phó Triệu, cậu với Viên Kiều có thể coi như anh em "đồng môn." Đừng có chém giết lẫn nhau." Miêu Hồng nói xong thì quay đầu lại từ ghế phụ: "Viên Kiều, lần đầu đến hiện trường, chỉ cần không ói ra thì có thể xem như anh hùng rồi."

Cô chỉ tay vào La Gia Nam: "Này nè, lần đầu đến hiện trường suýt chút nữa ói vào thi thể."

"Sư phụ, giữ cho con chút thể diện với? Dù gì con cũng là đàn anh mà." La Gia Nam lườm một cái: "Thi thể đó chết hơn một tháng, sư phụ đừng quên hôm đó lão Hàn cũng nôn thốc nôn tháo nhé."

Lữ Viên Kiều nghe bọn họ nói xong cũng hơi lo lắng, chưa đến hiện trường đã thấy bụng hơi nhộn nhạo. Đến hiện trường vụ án, cậu vừa xuống xe bước vào trong khu vực giăng dây, thấy những vết thương ngổn ngang trên thi thể đã xoay mặt chui ra ngoài. Tốt lắm, không ói ngay tại hiện trường cũng có thể xem như anh hùng.

La Gia Nam cầm dây đeo phù hiệu cảnh sát ngồi xổm bên cạnh Kỳ Minh, hỏi: "Nạn nhân tử vong rồi sao xe cứu thương còn ở đây vậy anh?"

"Nhân chứng bị thương." Kỳ Minh đang kẹp những bộ phận của người chết vào bình vô trùng, thấy La Gia Nam đến thì cậu tạm dừng tay rồi ra hiệu về hướng xe cấp cứu: "Nhưng nhân chứng không thể nói chuyện được."

"Bị người nhảy lâu rơi trúng ạ?"

Hiếm có lúc Kỳ Minh bật cười tại hiện trường vụ án. Cậu lắc đầu rồi nói: "Em tự qua xem đi."

La Gia Nam một bụng câu hỏi chui ra khỏi hiện trường rồi đến chỗ xe cứu thương. Vừa nhìn thấy người nằm trong xe, suýt chút nữa hắn cũng bật cười. Người này bị bàn chải đánh răng đâm vào quai hàm. Có vẻ là đang đánh răng thì bên cạnh bị đập cho một cái, sợ hãi quá độ nên tự đâm mình luôn.

Thôi, tốt nhất là đừng hỏi gì hết. Chờ bệnh viện xử lí xong rồi tính.

Người chết nằm ngửa nên khuôn mặt có thể được nhận dạng. Thân phận của nạn nhân đã được xác nhận từ trước khi cảnh sát tới. Trưởng toà nhà run cầm cập, lúc được hỏi ông run đến mức không thể nói một câu hoàn chỉnh được.

"Sáu giờ... Sáu giờ mười... Tôi nghe có tiếng la hét... Tôi nhanh chóng... Ra... Bước ra..." Mồ hôi lạnh túa ra trên trán ông. Ông nói tiếp: "Thì thấy... Thằng Tương nó... Nó..."

La Gia Nam ra hiệu cho đối phương dừng nói một chút: "Vậy là vụ án phát sinh lúc sáu giờ mười, trừ người đang ngồi trên xe cứu thương chứng kiến thì xung quanh không có ai."

Trưởng toà vẫn run như cầy sấy mà gật đầu: "Ngay lập tức... Một đám sinh viên chạy ra... Không ai... Không ai đụng... Nó..."

"Được rồi. Ông hít thở chút đi." La Gia Nam đang đeo bao tay nên không tiện chạm vào người khác. Hắn gật đầu rồi xoay người đi đến cạnh Kỳ Minh, lại ngồi xổm xuống nói: "Sáu giờ mười rơi xuống, không có ai chạm vào hiện trường."

"Sáu giờ mười?" Kỳ Minh nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó vén áo ở eo của nạn nhân, nói: "Trong hai tiếng thì không có cách nào xuất hiện vết hoen tử thi đến mức này. Trước khi té xuống nạn nhân đã chết rồi. Có thể là mưu sát sau đó tạo hiện trường tự sát giả. Nguyên nhân tử vong cụ thể thì phải chờ khám nghiệm tử thi. Ngoại thương quá nhiều, hiện tại không nhìn ra vết thương nào là trí mạng."

Mưu sát rồi vứt thi thể? La Gia Nam xoa lông mày, ngửa đầu hết lên: "Cao Nhân! Khám nghiệm dấu vết có phát hiện gì không?"

Mặt baby ló ra từ ban công, giọng Cao Nhân hơi xen chút lo lắng: "Có nhiều dấu chân!"

"Đàn em, tới đây." La Gia Nam đứng lên ngoắc tay để gọi Lữ Viên

Kiều đã nôn đến mặt trắng bệch đến. Hắn đặt tay lên vai Lữ Viên Kiều làm cậu nhíu mày, rồi hắn cười nói: "Đi lên với anh nào. Để anh xem trình độ của em đến đâu."

"Nạn nhân bị đẩy từ cầu thang ra sân thượng." Lữ Viên Kiều thu lại ánh mắt khỏi những dấu chân lộn xộn để lại trên mặt đất bụi bặm. Cậu đi tiếp ra chỗ rào chắn rồi dừng lại ở một mảng bụi in dấu lưng: "Sau đó ngã từ đây xuống."

La Gia Nam ngồi xổm rồi quan sát một chút. Hắn chỉ vào vị trí hơi cao hơn dấu lưng rồi nói: "Chỗ này có một dấu bàn tay, nếu nạn nhân nằm ngửa..." Hắn khoa tay một chút: "Vậy thì tay cũng phải để ngửa lên. Còn dấu tay này có thể do hung thủ để lại. Cao Nhân, có trích xuất được vân tay không?"

"Không. Quá nhiều bụi." Cao Nhân đang cố gắng tránh càng xa rào chắn càng tốt, bởi lẽ cậu sợ độ cao.

"Thường thì nếu muốn giết người, không thể dùng một tay được." Lữ Viên Kiều xoa cằm rồi nhíu mày, cậu im lặng một chút rồi lông mày giãn ra. Cậu không quan tâm cái ban công này bụi bặm thế nào mà nằm xuống đất rồi gọi La Gia Nam: "Đàn anh, anh tới đây."

"Tái hiện hiện trường vụ án cũng chuyên nghiệp đó." La Gia Nam ngồi xổm trước mặt cậu: "Sao, muốn đàn anh diễn vai hung thủ giúp em à?"

"Anh quỳ xuống." Lữ Viên Kiều chỉ vào vị trí giữa hai đầu gối mình, nói: "Quỳ ở đây nè."

Cũng may hôm nay La Gia Nam mặc quần jeans nên không sợ bị dơ. Hắn chỉ quỳ một chân, sau đó dựa theo vị trí dấu vết kia mà khom lưng ấn tay vào bên mặt Lữ Viên Kiều. Không biết trong

đám nhân viên giám định ai "Ồ" một tiếng khiến Cao Nhân cũng phải hóng hớt.

Tư thế này không giống giết người mà giống làm tình hơn đó.

"Được rồi, đứng dậy thôi." Lữ Viên Kiều vỗ cánh tay La Gia Nam rồi đứng một bên cởi áo khoác và phủi bớt bụi: "Cao Nhân đúng không? Anh so sánh xem hai dấu vết này có trùng khớp không?"

Cao Nhân nhìn xung quanh rồi gật đầu cái rụp.

Đương nhiên La Gia Nam không biết tư thế lúc nãy mờ ám thế nào. Hắn phủi đất cát trên đầu gối rồi nói với đàn em của mình: "Ủa anh chưa làm gì mà sao đứng dậy rồi?"

"Dấu lưng này chưa chắc của nạn nhân đâu anh." Lữ Viên Kiều vừa mặc áo khoác vừa nói: "Có thể là hung thủ, hoặc là trước khi hung thủ đến có người đã ấn dấu lưng này xuống rồi, có khi còn không liên quan đến vụ án này."

"Ý em là sao?"

Lữ Viên Kiều xấu hổ gãi đầu: "Đàn anh, hồi anh học đại học chưa từng lên sân thượng hả?"

"Mắc cái đéo gì phải lên sân thượng?" La Gia Nam phản ứng lại: "Khoan, ý em là..."

"Thì dẫn bạn gái lên sân thượng đó..." Cao Nhân đứng bên cạnh lẩm bẩm.

La Gia Nam khinh bỉ liếc hắn: "Biết rõ quá ha, anh đã từng có bạn gái rồi hả?"

Mặt baby hơi ửng đỏ, nói: "Ủa tại sao anh không thể có bạn gái?"

La Gia Nam vươn tay xoa cái đầu xù của Cao Nhân rồi nói với Lữ Viên Kiều: "Được đó, không nghĩ thằng nhóc nhà em lại là cao thủ tình trường."

"Em thì không nghĩ đàn anh lại chưa lên sân thượng."

"Tại vì hồi đại học qua lại với bạn gái, anh phải nghiêm túc tìm một cái gi..." La Gia Nam nhanh chóng nuốt chữ "giường" ngược vào trong. Cao Nhân còn đứng đây, lỡ mà mặt baby về kể cho Kỳ Minh là hắn mù luôn. La Gia Nam hắng giọng rồi nhìn đồng hồ: "Đi thẩm vấn bạn cùng phòng của nạn nhân trước."

"Nạn nhân tên Tương Hâm, sinh viên năm ba Học viện Hàng Hải, không phải người địa phương. Cậu này thường xuyên không ngủ ở kí túc xá nên đêm hôm qua cậu ta không về thì bạn cùng phòng cũng không để ý." La Gia Nam sắp xếp lại lời khai xong thì gửi đến mọi người trong Tổ, nói tiếp: "Bạn cùng phòng nói cậu ấy có tài nhảy hip-hop, thường biểu diễn ở ngoài vào buổi tối. Qua giờ giới nghiêm thì cậu ấy không về phòng nữa."

"Ừm, đứa nhỏ này đẹp trai ghê." Miêu Hồng nhìn thấy ảnh thẻ của đứa nhỏ thì khoé miệng hơi cong xuống. Không nói đến hiện trường vụ án thì thôi, cho dù thằng bé có nằm sấp thì vẫn cực kì thê thảm.

Kỳ Minh gõ cửa phòng họp rồi đưa báo cáo khám nghiệm thi thể cho Trần Phi. Trần Phi mở báo cáo đọc cho mọi người nghe: "Phán đoán nguyên nhân tử vong là do gãy cột sống cổ dẫn đến tắt thở, trong ruột và thực quản của nạn nhân tìm thấy một lượng lớn tinh... Khụ... Các cậu tự xem đi."

Trần Phi đẩy báo cáo đến tay Miêu Hồng. Mẹ, gặp phải vụ án kiểu này thì đúng là đau "bi."

Kỳ Minh khoa tay trước trán La Gia Nam, nói: "Khám nghiệm tử thi còn phát hiện có vết thương ở vị trí này được gây ra trước khi chết. Đang chờ kết quả phân tích các hạt bên trong vết thương, xem xét mức độ phóng xạ của miệng vết thương ở vị trí gãy xương thì hẳn là do va đập vào tường. Lần va đập này cũng dẫn đến gãy đốt sống cổ. Nạn nhân bị loãng xương rất nặng, nguyên nhân cụ thể thì phải chờ báo cáo bệnh lí và độc lí."

Tại các điểm gãy xương do chấn thương sau 3-5 ngày thường tập trung phóng xạ cao, thậm chí còn kéo dài trong một thời gian dài do quá trình tái tạo xương.

La Gia Nam giả vờ không để ý đến tay Kỳ Minh, nói: "Vậy trên tường chắc còn vết máu. Đội trưởng, xin lệnh khám xét rồi kiểm tra từng phòng một trong toà kí túc xá kia."

"Em xin rồi này." Lữ Viên Kiều đứng bên cạnh nói. Thấy La Gia Nam nhìn mình như nhìn sinh vật lạ, cậu cẩn trọng giải thích: "Thói quen của em hồi còn làm việc ở Viện kiểm sát ạ. Dựa vào pháp luật, thu thập chứng cứ."

"Ái chà, sư phụ không cần quá lo lắng về đồ đệ này rồi." Miêu Hồng nhẹ nhàng nói.

"Sự phụ cũng có cần lo lắng cho con đâu?" La Gia Nam khịt mũi: "Mấy lần bắt người có bao giờ con không phải người đầu tiên xông vào?"

"Mai một làm người đầu tiên xông vào thì cũng nhớ mặc áo chống đạn." Trần Phi gõ mặt bàn. "Đi điều tra xem hôm qua nạn nhân ở cùng ai rồi dẫn về đây trích xuất DNA, sau đó đối chiếu với DNA bên trong ruột và thực quản của cậu ấy."

Kỳ Minh nói thêm: "Đội trưởng Trần, trong cơ thể nạn nhân không chỉ có DNA của một người."

Chương 59

DTV-EBOOK

"Sinh viên bây giờ ghê thiệt. Không chỉ lên sân thượng đẩy đưa mà còn chơi kẹp ba." Trên đường đi thẩm vấn nhân chứng, La Gia Nam thở dài nói.

"Em tốt nghiệp đại học được mấy năm rồi?" Kỳ Minh không nhìn ra ngoài cửa xe nữa mà quay sang nhìn La Gia Nam: "Nói như thể mình già lắm ấy."

"Hơn năm năm rồi anh. Lúc em lên năm tư đã đi thực tập ở phân cục rồi."

"Em chưa bao giờ lên sân thượng thật hả?"

"Dạ thật!"

"Không vào thư viện luôn? Phòng chứa dụng cụ thể thao thì sao? Còn phòng thiết bị? Phòng thí nghiệm?"

"Trời, anh biết nhiều quá ha." La Gia Nam liếc qua: "Chứ không phải anh nói lúc anh đi học anh không nói chuyện yêu đương à?"

Kỳ Minh cười lạnh: "Chưa ăn thịt heo không có nghĩa là chưa từng thấy heo chạy."

"Hay là em chịch anh ở mấy chỗ này theo thứ tự nhé?"

"Liệu hồn mà lái xe đi."

La Gia Nam vừa lái xe vừa nghĩ thầm... Về Cục phải nghiên cứu

xem có chỗ nào kín đáo để làm "chuyện ấy" không. Phòng trực ban cũng tốt, có một cái giường. Văn phòng pháp y thì dẹp đi, không có chỗ nào để nằm ngoài bàn mổ tử thi.

———————

Tìm đến trưởng nhóm nhảy hip-hop của Tương Hâm, La Gia Nam đưa phù hiệu cảnh sát cho đối phương xem rồi tiến hành tra hỏi.

"Cái gì? Tiểu Hâm chết rồi sao?"

Trưởng nhóm nghe tin Tương Hâm qua đời, trong nháy mắt "hoa dung thất sắc" (khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi). Ngoại trừ mấy chữ này, La Gia Nam cũng không nghĩ ra cách nói nào khác. Chàng trai này thật sự rất xinh đẹp so với các nữ cảnh sát của Cục Công an. Để Miêu Hồng đứng bên cạnh chắc trông cô còn nam tính hơn.

Người này nói khóc là khóc, nếu La Gia Nam không hành động nhanh gọn thì khá là chắc kèo hắn đã bị đối phương bổ nhào vào lòng. Kỳ Minh nghiêng đầu cười, ai ngờ trưởng nhóm ôm vai mà khóc. Đẩy ra thì cũng kì, vì vậy cậu đành phải đứng sững lại rồi vỗ lưng người ta để an ủi.

"Thật sự là một đứa nhỏ đáng thương." Trưởng nhóm kéo khăn choàng cổ hình tam giác trông khá thời thượng lên lau nước mắt: "Tiểu Hâm nhảy giỏi lắm. Nếu không bị trật chân thì bây giờ đã ra nước ngoài thi đấu rồi."

"Tối hôm qua cậu ấy ra về lúc mấy giờ?" La Gia Nam vừa nói vừa vươn tay kéo Kỳ Minh ra sau. Mặc kệ trưởng nhóm xinh đẹp thế nào, vai của vợ tôi không phải mấy người muốn dựa là dựa.

"Khoảng hơn một giờ... Hôm qua có một nhà tài trợ mời nhóm đi ăn cơm, sau đó đi hát karaoke, ừm, đi lum la hết." Trưởng

nhóm lấy điện thoại rồi mở ảnh nhóm ở KTV ra, nói: "Ảnh này tôi chụp ngay trước khi mọi người ra về."

La Gia Nam cầm điện thoại phóng to bức ảnh để nhìn kĩ hơn. Hắn chú ý đến người đàn ông cao lớn đứng phía sau Tương Hâm, trông anh ta không vui vẻ như mọi người. Xem ánh mắt của người này thì chắc hẳn đang nhìn chằm chằm Tương Hâm."

"Đây là ai?" Hắn chỉ vào người đàn ông rồi hỏi trưởng nhóm.

Trưởng nhóm nhìn qua rồi nhăn mày: "Cận Đại Tráng, bạn trai cũ của Tiểu Hâm. Thật ra Tiểu Hâm không thích cậu ta lắm đâu, nhưng hình như nhà cậu ta có tiền nên có thể tặng quà cáp này kia. Thằng nhóc này á hả, không có tiền yêu thích ba phần, có tiền yêu thích bảy phần, Tiểu Hâm cho cậu ta một cơ hội để ở bên nhau. Cuối cùng cũng không hợp, quen nhau mà mệt mỏi quá nên tháng trước hai đứa chia tay rồi. Nhưng Cận Đại Tráng vẫn bám theo cậu ta, hôm qua chúng tôi đi hát karaoke nó cũng đi theo. Suýt nữa còn đánh nhau với nhà tài trợ vì lúc chụp ảnh nhà tài trợ khoác vai Tiểu Hâm đó."

"Tối qua Tương Hâm đi với... Cận Đại Tráng sao?" La Gia Nam nghe sao cũng có cảm giác đây không phải tên thật mà chỉ là biệt danh.

"Không. Tiểu Hâm giận lắm nên tự gọi xe." Trưởng nhóm suy nghĩ một chút rồi nói: "Cận Đại Tráng thì bắt một chiếc xe khác. À đúng rồi, hai đứa này học chung trường."

"Thời gian tử vong của Tương Hâm là khoảng bốn giờ sáng, dư dả thời gian đó." Kỳ Minh nghiêng đầu nói nhỏ với La Gia Nam.

La Gia Nam gật đầu rồi hỏi trưởng nhóm: "Cận Đại Tráng chắc không phải là tên thật đâu nhỉ?"

"Không. Đó là biệt danh chúng tôi gọi cậu ta, vừa cao vừa khoẻ.

Tên thật của cậu ta là Cận Kha."

La Gia Nam trợn mắt. May mà không phải họ Kinh.

Kinh Kha là môn khách của Thái tử Đan nước Yên và là người rất nổi tiếng vì đã ám sát bất thành Tần Thuỷ Hoàng (cai trị từ 221 TCN đến 210 TCN). Câu chuyện về Kinh Kha được chép lại ở thiên Thích khách liệt truyện (刺客列傳) trong Sử Ký của Tư Mã Thiên.

———————

Đúng là Cận Kha rất xứng đáng với biệt danh Cận Đại Tráng. Lúc La Gia Nam đến trường để bắt người, hắn không thể nào nhấc cậu ta ra khỏi giường. Thằng nhóc này không chỉ cao mà còn mập, nhìn bằng mắt thường chắc phải hơn một trăm kí. Cậu đang ngủ mê man thì tỉnh lại, trừng mắt nhìn La Gia Nam và Kỳ Minh, hỏi: "Mấy người là ai?"

"Tổ trọng án Cục Công an thành phố. Mặc quần áo vào đi." La Gia Nam vừa xốc chăn lên đã hối hận, thằng nhóc này ngủ khoả thân. "Tương Hâm chết rồi, mời cậu theo chúng tôi về để hỗ trợ điều tra."

Cận Kha đứng lên "HẢ?" một tiếng rồi túm lấy cổ áo La Gia Nam nói: "Anh nói cái gì?!"

La Gia Nam nắm chặt tay Cận Kha rồi bẻ ra sau. Hắn ấn người đàn ông trần truồng xuống cái bàn lộn xộn rồi lấy còng tay khoá lại nghe một cái "cạch."

"Thằng nhóc này còn dám đánh cảnh sát?!"

Cận Kha giãy giụa nhưng không thoát khỏi tay La Gia Nam, mặt bị đè xuống bàn. Cậu thở gấp, vành mắt đỏ ửng, tức giận gào lên: "Anh lừa tôi! Tiểu Hâm không có chết! Em ấy không chết!"

Kỳ Minh ném một cái quần jeans lên bàn, nói: "La Gia Nam, em buông ra để cậu ấy mặc quần vào trước."

Sau khi áp giải Cận Kha về Cục, Kỳ Minh đi làm giám định DNA trước, còn La Gia Nam tiến hành thẩm vấn. Ngay cả Kiều Đại Vĩ cũng phải ngước mặt lên nhìn Cận Kha, cân nặng của cậu ép ghế ngồi nghe "cót két."

"Đúng là ngủ một giấc ra hồn nhỉ." La Gia Nam đẩy đầu Cận Kha, thằng nhóc này còn dám túm cổ áo của hắn. "Ngủ một mạch mười mấy tiếng, hôm qua cậu uống bao nhiêu vậy?"

"Không phải Tiểu Hâm... Các anh nhầm rồi... Nhầm..." Ánh mắt Cận Kha như tan ra. Cậu lắc đầu: "Không phải em ấy..."

Hứa Kiệt gõ bàn: "Trên đầu cậu bây giờ là tội đánh cảnh sát. Nếu không hợp tác điều tra thì chúng tôi có quyền bắt giữ luôn!"

Cận Kha ngẩng đầu nhìn Hứa Kiệt, sau đó nhìn La Gia Nam. Quai hàm cậu căng lên.

"Sau khi cậu về kí túc xá có đi tìm Tương Hâm không?" La Gia Nam hỏi.

Cận Kha lắc đầu: "... Uống nhiều... Tôi không nhớ được..."

"Cậu có thể tự bắt xe về trường mà lại không nhớ được chuyện sau đó à?" La Gia Nam giơ tấm ảnh lấy từ camera giám sát ở cổng trường. Tuy không thấy được mặt nhưng dáng người Cận Kha quá dễ nhận biết: "Cậu vào cổng sau Tương Hâm không tới năm phút thì làm sao không đuổi kịp cậu ta? Nghĩ kĩ đi rồi nói, bên pháp y đang giám định DNA của cậu rồi. Chờ có kết quả cậu mới khai thì chắc chắn đã muộn, toà án chắc chắn sẽ phán tử hình."

"..." Cận Kha nuốt ngụm nước bọt, "Thật ra... Tôi... Tưởng mình

nằm mơ."

"Cậu hiếp dâm cậu ấy sao?" La Gia Nam dồn Cận Kha từng bước một: "Các cậu xảy ra tranh chấp, cậu đẩy cậu ta va vào tường nên gãy xương cổ, sau đó nguỵ trang thành nhảy lầu tự sát đúng không?"

"Tôi không có... Tôi không... Tôi thật sự không nhớ." Cận Kha đột nhiên giãy giụa còng tay rồi hét lên với La Gia Nam: "Tôi yêu em ấy như vậy! Tôi không thể nào giết em ấy!"

"La Gia Nam, em ra đây một chút." Giọng nói của Kỳ Minh phát ra từ loa trong góc tường.

———————

La Gia Nam bước vào phòng giám sát ngay bên cạnh, hỏi: "Giám định DNA có kết quả nhanh vậy ạ?"

"Chưa em. Nhưng anh không nghĩ Cận Kha có thể lập kế hoạch giết người rồi nguỵ trang thành tự sát trong trạng thái đó đâu." Kỳ Minh đưa cho hắn một phần kết quả xét nghiệm: "Anh mới lấy máu để đo nồng độ cồn thôi. Hiện tại đang là bốn mươi hai miligam trên một trăm mililit, cách đây mười mấy tiếng thì con số này phải gấp ba lên. Nói như người bình thường là say quắc cần câu rồi đó."

"Nhưng thằng nhóc đó biết gọi xe, còn biết tự về kí túc xá." La Gia Nam nhíu mày: "Anh nhìn cái thể trạng của nó nữa, ngoài nó ra thì ai có thể bẻ gãy cổ Tương Hâm?"

"Mấy cái trước thì đều là thói quen trong tiềm thức rồi. Nhưng nguỵ trang mưu sát thành tự sát thì sao?" Kỳ Minh lắc đầu: "Xương của Tương Hâm loãng tới mức ngang ngửa một cụ ông bảy mươi tuổi rồi. Không cần mất nhiều sức đâu, đẩy nhẹ thôi cũng gãy cổ được đó."

La Gia Nam sờ cằm: "Tương Hâm mới khoảng hai mươi tuổi, sao lại loãng xương đến mức đó?"

"Ma tuý, hoặc là bệnh tật gì đó, cái nào cũng có thể là nguyên nhân." Kỳ Minh đang nói thì điện thoại trong túi rung lên. Cao Nhân gửi cho cậu báo cáo bệnh lí và độc lí.

La Gia Nam nghiêng người qua xem rồi hỏi: "Mấy chỉ số mà có mũi tên phía sau là sao anh?"

"Can-xi máu, phốt-pho máu và phosphatase kiềm bạch cầu (1)." Kỳ Minh nói xong thì gọi cho Cao Nhân, "Em kiểm tra hormone tuyến cận giáp trong máu giúp anh. Anh nghi ngờ rằng chứng loãng xương của nạn nhân là do cường tuyến cận giáp (2). Với lại em làm thêm một phần bệnh lí của các tuyến cận giáp."

(1) Xét nghiệm phosphatase kiềm (ALP) được thực hiện để kiểm tra bệnh gan hoặc tổn thương gan và kiểm tra các vấn đề về xương.

(2) Cường tuyến cận giáp là bệnh lý do quá nhiều hormone tuyến cận giáp trong máu hoạt động quá mức. Các tuyến cận giáp sản xuất hormone tuyến cận giáp, giúp cho cơ thể duy trì sự cân bằng thích hợp của canxi trong máu và các mô. Các biến chứng của cường cận giáp thường gặp bao gồm: loãng xương, sỏi thận hoặc một số bệnh tim mạch.

Kỳ Minh cúp điện thoại rồi nói với La Gia Nam: "Anh nghĩ hung thủ không định giết Tương Hâm, có thể chỉ là tai nạn thôi."

"Tai nạn ạ?"

"Ừ. Xương cốt của Tương Hâm quá yếu." Kỳ Minh giơ tay giữ chặt vai La Gia Nam rồi dùng sức đẩy hắn vào tường: "Có thể là chỉ bị đẩy ra, hoặc bị ngáng chân té một cái nên gãy cổ."

La Gia Nam dựa vào tường rồi nói: "Lần sau anh đừng lôi em ra thí nghiệm nữa. Lỡ gãy cổ em thì anh phải thủ tiết đó."

Kỳ Minh cười lạnh một tiếng, nói: "La Gia Nam, em lại không biết giữ mồm miệng rồi. Nếu cứ như vậy thì anh không ngại thủ tiết ngay từ hôm nay."

Kết quả giám định DNA của Cận Kha trùng khớp với DNA trong ruột Tương Hâm, nhưng vì cậu ta không thể nhớ được đêm qua đã xảy ra chuyện gì nên cảnh sát đành tạm giam để chờ xét xử. La Gia Nam gọi điện cho Lữ Viên Kiều lúc này đang kiểm tra hiện trường với nhân viên giám định để yêu cầu cậu trước hết điều tra phòng ngủ của Cận Kha.

Cận Kha ở kí túc xá cho nghiên cứu sinh, phòng hai người. Nhưng bạn cùng phòng của cậu đã đi thực tập ở công ty, lâu rồi cũng chưa về phòng nên trên thực tế thì phòng cũng chỉ có mỗi mình cậu. Nhân viên giám định dấu vết kiểm tra mọi ngóc ngách của căn phòng, ngoại trừ một số dấu vết được tìm thấy trên ga trải giường. Nhìn vào vết bắn tung toé, đó chắc chắn không phải là máu mà là một loại chất lỏng khác. Họ cũng không tìm thấy dấu máu đã được xử lí nào.

"Tìm từng phòng chắc tới Tết mới xong." Tiểu Hoàng vừa than vừa đi dọc theo bờ tường.

Lữ Viên Kiều vươn tay ngăn anh lại, nói: "Em mới nhận ra cái này. Nếu trên tường có máu thì chắc chắn bạn cùng phòng sẽ phát hiện rồi báo công an từ sớm. Vậy thì hiện trường đầu tiên không phải ở trong kí túc xá đâu."

"Vậy thì ở đâu?"

Lữ Viên Kiều chỉ tay vào nhà vệ sinh: "Nhà vệ sinh lát gạch men, xử lí vết máu dễ hơn nhiều."

"Đúng rồi, vậy mà tôi không nghĩ đến." Tiểu Hoàng cầm đèn đi vào nhà vệ sinh: "Trông cậu có vẻ không lớn lắm mà có nhiều kinh nghiệm ghê. Đúng là cán bộ điều tra của Viện kiểm sát có khác. Hèn chi đội trưởng Trần "bưng" cậu sang đây."

"Dạ đều là kinh nghiệm từ những người đi trước thôi ạ." Lữ Viên Kiều khiêm tốn cười: "Hồi còn làm ở Viện kiểm sát, công việc của em là xác nhận tính hợp pháp và độ tin cậy của chứng cứ nên cũng không được đi đến hiện trường nhiều."

"Ừ ừ, dựa theo pháp luật. Mấy ngày trước có người bên Viện kiểm sát đến tổ chức toạ đàm cứ nhắc lại chuyện này miết. Tôi nhớ hình như người đó tên... Khương Bân, một cán bộ kiểm sát đó. Cậu quen không?" Tiểu Hoàng vừa nói vừa tắt đèn trong nhà vệ sinh lên. Anh phun luminol lên tường rồi bật đèn tử ngoại.

Luminol ($C_8H_7O_3N_3$) được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu trái tại địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong hemoglobin và phát sáng.

Lữ Viên Kiều vừa nghe đến cái tên này thì mặt cậu hơi trầm xuống. May mà Tiểu Hoàng trong bóng tối không thấy dưới sắc mặt cậu thay đổi.

"Dạ em biết ạ."

"Cái miệng của anh ta đúng là xịn, trời ơi, nói to lắm... Thiệt..." Tiểu Hoàng đột nhiên im bặt. Anh phun luminol sang bên cạnh và lấy đèn chiếu...

Một vệt máu loang lổ xuất hiện trên gạch men.

Chương 60

DTV-EBOOK

Cao Nhân ngồi trong văn phòng pháp y mà muốn khóc rống lên.

Mẫu DNA Tiểu Hoàng đem về còn cao hơn cả cậu. Cũng chịu thôi, nhà vệ sinh nam mà. Sáng nay phun luminol rồi chiếu đèn lên mà trên tường sáng rực rỡ như tranh Đôn Hoàng vậy. Mà đây chỉ là bề nổi của tảng băng thôi, để thu thập DNA trong từng mẫu, Cao Nhân suýt nữa đã dùng hết kho giấy chứng nhận trong văn phòng pháp y.

Nhắc tới Đôn Hoàng là nhắc đến nơi chứa những bức tranh hang động cổ xưa bậc nhất thế giới về lịch sử văn hóa Phật giáo. Hang động ở Đôn Hoàng được tôn vinh là thiên hạ đệ nhất động bởi sở hữu một quần thể lên tới 492 hang động và hơn 2.400 bức tượng Phật cùng vô vàn bức bích họa cổ, trải dài trên diện tích 45.000 m2.

Kỳ Minh không thèm để ý đến Cao Nhân đang muốn treo cổ vì chồng hồ sơ trước mặt. Cậu ném hộp bao tay y tế "bịch" một cái trước mặt cậu nhóc, nói: "Có sức khóc lóc thì chẳng thà làm việc."

Cao Nhân rút một đôi bao tay đeo vào, vừa mở túi vật chứng vừa nói: "Thầy Kỳ, giám định cái đống này xong, đừng nói con người, máy móc cũng chịu không nổi á."

"Nước chảy thì không bị thối rữa, trụ cửa thường chuyển động thì không bị mối mọt. Máy móc đã dùng thì không hỏng, bỏ đó không dùng mới hỏng."

Nước chảy thì không bị thối rữa, trụ cửa thường chuyển động thì không bị mối mọt (流水不腐，户枢不蠹), câu Hán Việt là "Lưu thuỷ bất hủ, hộ xu bất đố." Ý câu này khuyên người ta phải đốc thúc chính mình, cố gắng vượt qua sự lười biếng.

Kỳ Minh đưa một bản mẫu đã xem kĩ vào máy li tâm, sau đó xoay người tiếp tục xử lí các mẫu khác để giám định. Kỳ Minh lấy mẫu rất nhanh khiến Cao Nhân phải lác mắt. Cậu cũng muốn học hỏi Kỳ Minh nhưng ai ngờ suýt nữa làm lẫn lộn các mẫu.

"Làm chậm một chút cũng được. Tuyệt đối đừng để các mẫu lẫn lộn với nhau." Kỳ Minh nhắc nhở: "Phải luôn nhớ kĩ, công việc của chúng ta liên quan đến danh dự của người khác, thậm chí là tính mạng của họ."

Cao Nhân gật đầu, tinh thần phấn chấn mà chiến đấu với lượng việc nhiều như núi.

Kỳ Minh tăng ca, La Gia Nam cũng không muốn về nhà. Vì vậy hắn nhân dịp này bù đắp tăng ca giúp Miêu Hồng. Hắn ngủ đến nửa đêm, tỉnh giấc thì đoán chắc Kỳ Minh cũng đói rồi. Vì vậy hắn mua một đống thức ăn khuya đem đến văn phòng pháp y. Cao Nhân đói lả cả người, vừa thấy đồ ăn khuya thì hai mắt đã phát sáng.

"Nè, Cao Nhân, không nghĩ anh ăn cũng được đó ha." La Gia Nam ăn được nửa cái hamburger thì thấy Cao Nhân đã chuẩn bị ăn đến túi thứ ba. Hắn cản mặt baby rồi đưa khoai tây chiên với salad của mình cho cậu, nói: "Cái đó để dành cho thầy Kỳ. Cậu ăn cái này nè."

Kỳ Minh còn ở trong phòng thí nghiệm. Cậu sẽ ra sau khi xử lí xong một bản mẫu dang dở.

Cao Nhân mới no lưng lưng thôi. Cậu cong miệng đổ thẳng xốt

cà chua vào túi khoai tây chiên. La Gia Nam vừa nhìn thấy liền cau mày. Hắn ném cho cậu một hộp bánh hamburger rỗng: "Đổ vào đây đi. Dính dính nhớp nháp thì người khác làm sao mà ăn?"

"Khoai ít như vậy mà em còn muốn chia với anh hả?"

"Anh đừng có nói nhảm. Một nửa là của em, không là anh trả tiền."

"Anh thực tập không lương..."

"Thầy Kỳ của anh cũng không có một đồng tiền lương mà người ta còn quyên góp thiết bị đó."

"So vậy sao được. Thầy Kỳ có quỹ tín thác, còn anh phải kiếm tiền lấy vợ đó."

"Ủa chứ không phải anh có bạn gái rồi hả?" La Gia Nam nhíu mày: "Có chia không?"

"Haiz, người ta nói anh chỉ được chọn một trong hai thôi, hoặc là làm pháp y, hoặc là cô ấy." Miệng Cao Nhân mím lại thành một đường thẳng: "Làm nghề nay ngày nào cũng tiếp xúc với thi thể. Trừ khi con gái nhà người ta có tư tưởng thoáng, không thì... Chuyện thường thôi, anh cũng hiểu mà."

La Gia Nam nhếch miệng cười: "Đừng tìm người có thế giới quan khác mình. Anh đừng sốt ruột quá, mốt em giới thiệu bạn gái cho anh."

"Nghe em nói như này chắc quen nhiều em gái lắm nhỉ?" Kỳ Minh đúng lúc đẩy cửa ra, tuy trên mặt có một tia mệt mỏi nhưng nụ cười vẫn sắc bén.

"Em... Em có quen ai đâu" La Gia Nam đảo mắt. "Miểu Miểu đó,

ẻm mới quen nhiều em gái."

Kỳ Minh không nói gì. Cậu ngồi xuống lấy salad từ túi đồ ăn khuya rồi trộn giấm vào. La Gia Nam biết cậu không ăn mayonnaise nên cố ý gọi dầu giấm cho cậu. Cao Nhân đưa khoai tây chiên qua nhưng cậu lắc đầu tỏ ý không ăn.

"Hai anh ăn đi. Em ra ngoài hút thuốc." La Gia Nam đứng dậy ra ngoài. Nhưng hắn chưa ra khỏi cửa thì điện thoại rung lên.

La Gia Nam ấn nút nhận, hắn chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã phát ra âm thanh đánh thẳng vào màng nhĩ hắn: "Cảnh sát La! Nghi phạm hôm nay anh đưa tới treo cổ trong trại tạm giam rồi!"

Phòng y tế trạm tạm giam.

May mà tướng tá Cận Kha cao to. Cậu ta định dùng ga trải giường để treo cổ, ai ngờ lại ngã xuống giường sắt nên chỉ bị thương ngoài da. La Gia Nam hốt hoảng đến mức hamburger vừa ăn xong để muốn trào ngược lên cổ họng. Hắn chạy đến trại tạm giam thì thấy người kia bầm tím hết cả mặt thì đỡ tường mà nhịn cười.

La Gia Nam ngồi xuống rồi nghiêm túc khuyên nhủ: "Chúng tôi còn chưa định tội mà cậu quẫn bách cái gì? Cậu mà chết thì thành ra sợ tội nên tự sát đó hiểu không? Rảnh rỗi tìm cách tự tử thôi thà cố gắng nhớ lại hôm đó đã xảy ra chuyện gì."

Giường phòng y tế cũng miễn cưỡng đủ cho Cận Kha nằm. Tay cậu bị còng trên thanh chắn cạnh giường, cậu nhìn lên trần nhà, mặt xám xịt. La Gia Nam nghe nhân viên trại tạm giam nói Cận Kha vừa đến đã yêu cầu được gọi điện thoại về nhà. Theo quy trình thì phải chờ đến sáng ngày hôm sau mới được phê duyệt,

ai ngờ thằng nhóc này ban đêm định treo cổ.

Thấy Cận Kha không nói gì, La Gia Nam xoa lông mày theo thói quen rồi vỗ bả vai của đối phương. Hắn tiếp tục khuyên: "Đứng thẳng lên cũng cao đến hai mét, trẻ ranh to xác vậy sao không chấp nhận được chuyện này? Tôi nói với cậu rồi, vào trại tạm giam không có nghĩa là sẽ xử cậu có tội. Lực lượng cảnh sát phá án vẫn dựa vào chứng cứ, bây giờ chúng tôi còn đang điều tra để tìm chứng cứ. Cậu cứ hỗ trợ chúng tôi thật tốt. Không có vấn đề gì thì đừng nghĩ đến chuyện chết."

Cận Kha nặng nề thở ra. Cậu nằm một hồi có vẻ bị mỏi và cứng nên quay sang La Gia Nam. Hắn nhìn chiếc giường đung đưa theo chuyển động của cậu nhóc thì vô thức đưa tay lên đỡ hàng rào.

"Cảnh sát La, tôi có tội hay vô tội thì có quan trọng đâu." Cận Kha nhìn ra ngoài cửa sổ rào sắt, ánh mắt trống rỗng: "Coi như em ấy không yêu tôi, tôi cũng biết. Tôi chỉ cần thỉnh thoảng nhìn thấy em ấy là được, nhưng bây giờ..."

Cậu nhìn La Gia Nam: "Anh có thích ai không? Cái kiểu thích mà mất đi thì sẽ đau khổ tột cùng ấy."

Ánh mắt La Gia Nam hơi ngưng lại, hắn từ từ nắm chặt lấy thanh chắn rồi gật đầu: "Có. Vậy nên tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cậu. Nhưng, Cận Kha, nếu cậu thật sự yêu cậu ấy thì đừng nghĩ đến chuyện tự tử. Bởi lẽ cậu phải sống thì cậu mới nhớ đến người ta được. Chết không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là hoàn toàn bị người khác lãng quên, là không để lại bất kì minh chứng nào cho thấy mình đã từng tồn tại."

Trong mắt Cận Kha có một tia sáng ngưng tụ lại. Cậu chớp mắt, nước mắt to cỡ hạt đậu rơi lã chã theo khoé mắt khiến bao gối trắng ướt một mảng.

"Tôi biết rồi, cảnh sát La. Cảm ơn anh."

La Gia Nam vỗ cánh tay của cậu rồi đứng dậy gõ cửa để nhân viên canh gác mở cửa trại tạm giam. Bước ra khỏi trại giam, hắn đứng dưới ánh ban mai nhìn lên bầu trời. Mặt trăng vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Hắn thở ra một hơi dài.

La Gia Nam mang theo khí lạnh đầu đông áp lên người Kỳ Minh. Cậu mở mắt đẩy nhẹ vai đối phương. Cậu đang nằm gục xuống bàn làm việc mà ngủ. Có nhiều người từng ngủ ở phòng nghỉ ngơi nên cậu cảm thấy hơi ngại qua đó. Cao Nhân thì không, cậu đã buồn ngủ đến mức có thể nằm gục trên sàn nhà.

"Không có ai hết. Cho em ôm nha." La Gia Nam cọ lên mặt Kỳ Minh rồi trói tay đối phương, mười ngón tay đan chặt vào nhau: "Vợ, hứa với em chuyện này."

Kỳ Minh nắm mũi của hắn rồi nói: "Anh chắc chắn sẽ không làm tình với em trong văn phòng pháp y."

"Anh làm như em toàn nghĩ tới chuyện đó không á." La Gia Nam bất đắc dĩ hôn cậu một cái. Sau đó hắn kể chuyện ở trại tạm giam cho cậu, cuối cùng lại dặn dò: "Này, nếu có một ngày em hi sinh vì nhiệm vụ thì anh cũng đừng nghĩ quẩn đó."

"Em có chuyện gì thì nói." Kỳ Minh khẽ nhíu mày. Mới sáng sớm đã nói cái gì mà hi sinh rồi không hi sinh vì nghiệm vụ, phiền phức!

La Gia Nam ôm Kỳ Minh rồi hơi đung đưa, nói: "Thì đó, em nghĩ vầy nè, làm cái nghề này tương lai bất định lắm, lỡ có một ngày đạt được "vinh quang". Em không đòi hỏi anh gì hết, chỉ mong tới ngày lễ hay ngày Tết, anh gọi điện cho cha mẹ em rồi thay em báo hiếu. Được không anh?"

Kỳ Minh rũ mắt xuống rồi rút tay ôm chặt cổ La Gia Nam. Cậu

nghiêng đầu ấn một nụ hôn xuống má hắn rồi nói: "Em còn để lại di ngôn hay dặn dò gì không? À đúng rồi, đưa anh mật khẩu thẻ tiết kiệm của em nữa."

"Ủa vợ ơi thiệt luôn? Anh giàu vậy mà còn muốn thẻ tiết kiệm của em hả?"

"Anh thay em báo hiếu thì dùng tiền tiết kiệm của em đúng rồi còn gì? Ngày lễ, ngày Tết mà gọi điện thoại không có thành ý, ít gì cũng phải mang chút quà về cho hai bác chứ."

"Vậy cũng đúng ha... Á! Sao anh cấu em?"

La Gia Nam nhảy dựng lên xoa cánh tay. Vợ ra tay quá độc ác, cấu ngay chỗ thịt mềm đau muốn chết.

"Đau không?"

"Đau con khỉ, bầm luôn á!"

"Nhớ kĩ cơn đau này đi, La Gia Nam. Nếu em chết, chỗ này..." Kỳ Minh ngồi trên ghế xoay, dùng ngón tay cái chỉ vào ngực mình: "Còn đau hơn gấp ngàn vạn lần."

Bao nhiêu lời yêu thương không cần nói ra ánh lên trong mắt Kỳ Minh khiến La Gia Nam nghẹt thở. Hắn đặt tay xuống áp lấy mặt Kỳ Minh vào bụng mình rồi khẽ vuốt sợi tóc đen nhánh của cậu.

"Em biết rồi." Hắn nói. "Em cũng thương anh."

———————

Chiều hôm sau, trại tạm giam gọi điện đến thông báo rằng Cận Kha muốn gặp lực lượng cảnh sát vì cậu ta đã nhớ ra một chút chuyện.

Những vết bầm trên mặt Cận Kha có vẻ nặng hơn trước, máu bầm ứ đọng dưới da do mao mạch bị vỡ. Nghe nói cha mẹ cậu nhận thông tin từ luật sư rằng con trai bị thương rồi tưởng rằng cảnh sát tra tấn ép cung. Bọn họ còn muốn tố cáo Tổ trọng án của Cục Công an thành phố.

Đối với vấn đề này, La Gia Nam chỉ cười khinh rồi đáp lại rằng nếu hắn mà đánh thì chắc chắn sẽ không nương tay như vậy.

"Tiểu Hâm đứng ở cổng kí túc xá chờ tôi mở cửa." Cận Kha nói: "Tôi là nghiên cứu sinh, ngày thường tôi về kí túc xá cũng trễ lắm vì phải làm trợ giảng với giáo sư. Vì vậy tôi xin trưởng toà chìa khoá cổng. Tiểu Hâm là sinh viên hệ chính quy, nếu trưởng toà phát hiện về trễ quá ba lần thì sẽ bị trừ điểm."

"Cậu dùng cách này để uy hiếp Tương Hâm phải qua lại với mình à?" La Gia Nam hỏi.

"Chờ một chút." Lôi Trí Mẫn giơ tay chặn họng Cận Kha: "Cảnh sát La, cảnh sát Miêu, tuy thân chủ của tôi đã từng có tiếp xúc thân mật với nạn nhân, nhưng tôi xem qua báo cáo khám nghiệm tử thi thì không thấy chứng cứ chứng minh thân chủ tôi đã cưỡng bực nạn nhân. Ngoài ra, thân chủ tôi vì say rượu nên trí nhớ cũng không rõ ràng. Ở những câu hỏi tiếp theo, tôi mong rằng mọi người sẽ không đề cập đến vấn đề này nữa. Nếu không, tôi sẽ nộp đơn khiếu nại phía cảnh sát vi phạm quy định thẩm vấn, đặt những câu hỏi có tính dẫn dắt."

La Gia Nam chưa từng làm việc với Lôi Trí Mẫn, Miêu Hồng thì đã có vài dịp đụng mặt nên cô biết ông lợi hại thế nào. Lúc trước Lôi Trí Mẫn là cán bộ ở Viện kiểm sát, sau này ông tự mở công ty về luật của riêng mình. Có vẻ nhà họ Cận cũng có chút tiền bạc nên mới mời được ông ta. Theo Miêu Hồng được biết, đối với các vụ án hình sự, trong giai đoạn điều tra mà không đặt cọc hai trăm nghìn thì đến hồ sơ ông ta cũng chẳng thèm đọc. Đến giai

đoạn xem xét, truy tố và xét xử, phí luật sư cho một vụ kiện có thể lên đến hàng triệu.

Miêu Hồng đạp chân La Gia Nam dưới bàn để nhắc nhở hắn chú ý cách đặt câu hỏi. La Gia Nam liếc sang Miêu Hồng, sau đó lại nhìn thẳng vào Cận Kha và Lôi Trí Mẫn rồi nhíu mày: "Ừ. Vậy cậu mở cửa cho Tương Hâm rồi dẫn cậu ta về kí túc xá của cậu à?"

"Tôi nhớ không rõ lắm, nhưng lúc trước thì là vậy. Tiểu Hâm sợ làm phiền bạn cùng phòng nên thường đến phòng của tôi ở qua đêm. Bạn cùng phòng của tôi đi thực tập ở công ty nen được đưa sang chỗ khác, phòng cũng chỉ có mình tôi ở thôi." Cận Kha cúi đầu suy nghĩ một chút: "Tôi vào nhà rồi nằm ra giường, chuyện sau đó... Tôi tưởng mình nằm mơ. Nếu các anh đã có chứng cứ thì tôi chắc chắn đó không phải là mơ đâu."

La Gia Nam hỏi những câu hắn đã chuẩn bị theo một cách khác: "Trưởng nhóm nhảy của Tương Hâm nói tháng trước hai cậu đã chia tay. Vậy tại sao cậu ấy còn muốn chủ động quan hệ với cậu?"

"Tôi đoán... Cậu ấy thấy chiếc đồng hồ "The Hulk" tôi định tặng cậu ấy nên rất vui..." Cận Kha xấu hổ nhìn Lôi Trí Mẫn.

Lôi Trí Mẫn gật đầu rồi đưa một bản sao chứng nhận đặt hàng cho La Gia Nam và Miêu Hồng, nói: "Đây là chi tiết giao dịch đồng hồ nam Rolex Submariner 116610LV của thân chủ tôi, thường được gọi là "The Hulk". Cậu ấy đã yêu cầu người bán khắc tên viết tắt của nạn nhân lên mặt sau của đồng hồ. Các anh có thể tìm người bán để xác nhận thông tin.

Rolex Submariner là dòng đồng hồ lặn sang trọng từ hãng Rolex. "The Hulk" có mặt đồng hồ màu xanh lá cây có thể chuyển sắc từ màu đậm sang rực rỡ tùy thuộc vào ánh sáng chiếu vào. Hiệu ứng này được tạo ra bởi Rolex đã trộn bụi vàng

với sơn trên mặt số. Giá chiếc đồng hồ này ở Việt Nam là 388 triệu đồng.

La Gia Nam biết chiếc đồng hồ này. Đây đúng là một cú "hit" của Rolex. Dòng đồng hồ này đã bán hết sạch trong vài năm, nếu muốn mua thì chắc chắn phải trả thêm tiền. Trước đây hắn cũng muốn mua một chiếc, nhưng hắn cảm thấy làm cảnh sát mà đeo một chiếc đồng hồ trị giá gần sáu số thì cũng không phù hợp, vì vậy hắn chỉ để suy nghĩ này trong lòng thôi.

Miêu Hồng xem qua báo cáo giao dịch, chân mày cô hơi nhíu lại, nói: "Tôi nhớ ở hiện trường không tìm thấy vật chứng đắt tiền như vậy. La Gia Nam, gọi cho khoa Giám định..."

"Không cần đâu." Lôi Mẫn Trí khách sáo nói.

"Tôi đã xem kĩ hồ sơ vật chứng rồi. Không tìm thấy "The Hulk" ở hiện trường hay trên tay nạn nhân."

Chương 61

DTV-EBOOK

Vì nghi ngờ đồng hồ có thể văng ra khỏi tay nạn nhân trong quá trình rơi xuống nên khoa Giám định lại phải quay về hiện trường rà soát. Bọn họ cày xới đất, thậm chí tìm trên các cây xung quanh cũng không thấy "The Hulk."

"Cháu xem trên internet thấy giá trị cũng hơn chín vạn. Ai mà nhặt được thì cũng đem đi bán rồi." Hứa Kiệt đưa máy tính bảng cho Trần Phi, anh đã tra cứu rất nhiều thông tin trên mạng. "Cho dù không rành về mấy cái này thì cũng khó mà kiềm chế lòng tham nếu thấy đồng hồ Rolex."

Trần Phi lướt qua mấy tấm ảnh rồi nói: "Tiểu Hứa, Đại Vĩ, các cậu đi dò hỏi mấy tiệm cầm đồ gần trường học xem hai ngày nay có người nào thu mua cái đồng hồ này không."

"Cháu xem mấy sàn giao dịch đồng hồ second-hand trên mạng không có gì hết á." La Gia Nam vừa nói vừa lướt web. Lúc rảnh, hắn cũng thường lướt mấy trang web này, mua thì cũng mua được đó, nhưng ngắm thì không tốn tiền. La Gia Nam thấy trong ngăn kéo của Kỳ Minh có mấy cái đồng hồ xịn nhưng bình thường cậu không đeo. Chắc là sợ các mô thi thể văng trúng rồi hỏng đồng hồ.

Kỳ Minh đi sượt qua người Hứa Kiệt, cậu đang cầm một bản báo cáo. Sau hai đêm, các manh mối tìm được cũng khá đầy đủ để khôi phục hiện trường vụ án.

"Nạn nhân và nghi phạm quan hệ tình dục ở phòng số một." Kỳ Minh chỉ vào tấm ảnh trên màn chiếu rồi nói: "Trích xuất DNA từ những vết tích trên sàn nhà, thông qua đối chiếu cho ra kết

quả trùng khớp với DNA trong thực quản của nạn nhân."

Cậu mở ảnh vết máu trên tường: "Sau đó hai người bước ra khỏi phòng riêng thì phát sinh mây thuẫn, nạn nhân bị đẩy hoặc trượt chân va vào vách tường, đập trúng đầu và xương cổ bị gãy. Trong ba đến năm phút, nạn nhân tử vong do bại liệt thần kinh hô hấp. Sàn nhà đã được lau dọn sạch sẽ nên không tìm thấy dấu chân để xác nhận tình huống lúc đó."

"Xương cốt đã yếu còn nhảy hip-hop, không gãy luôn cũng khó."

"Giải phẫu bệnh lí cho thấy nạn nhân bị u tuyến cận giáp. Bệnh này khiến nạn nhân bị loãng xương, hiện tại còn ở giai đoạn đầu. Nếu không có ngoại lực tác động thì xương cũng không dễ gãy như thế." Kỳ Minh giơ tay trái chỉ vào phần rìa ngón tay cái của nạn nhân, nói: "Tôi đã kiểm tra lòng bàn tay trái của người chết. Ở đây có một vài vết trầy xước, ban đầu tôi cho rằng đó là thương tích khi cậu ta rơi xuống. Nhưng xem xét đến vấn đề chiếc đồng hồ, tôi cho rằng đây là vết thương gây ra trong quá trình cướp đoạt. Hiện tại, chúng tôi đang nhanh chóng kiểm tra hạt quanh miệng vết thương.

"Vậy có thể nói nạn nhân bị giết vì tiền." Trần Phi xoa bộ ria mép ngắn cũn cỡn: "Vậy là không phải liên quan đến tình dục như chúng ta đã suy đoán sao?"

"Cũng có liên quan ạ." Kỳ Minh đi đến bên cạnh La Gia Nam rồi bóp cằm để hắn mở miệng ra. Cậu nói tiếp: "Hai bên quai hàm và hàm dưới của nạn nhân có dấu vết bị bóp lại. Có thể suy ra rằng cậu ta không đồng thuận với sự việc đã xảy ra trong nhà vệ sinh."

Bị các đồng nghiệp nhìn bằng ánh mắt khác thường, La Gia Nam ngại muốn chết. Trong lòng hắn nói "Vợ ơi, về nhà rồi chơi tiếp được không?"

"Hiếp dâm, cướp của, sau đó nguỵ trang mưu sát thành nhảy lầu tự sát." Triệu Bình Sinh nói: "Có vẻ đây không phải lần đầu người này phạm tội. Tôi đề nghị tiến hành dò hỏi sinh viên trong toà kí túc xá đó một lần nữa để xem trước đây có xảy ra sự việc tương tự không."

Ông mới được xuất viện, đúng ra sẽ được nghỉ ở nhà nhưng rảnh rỗi ông lại chạy đi làm.

Trần Phi gật đầu, nói: "Tôi nghĩ lão Triệu nói đúng. Thường thì nếu gặp phải chuyện này, nam sinh cũng ít người báo cảnh sát. La Gia Nam, cậu với thầy Kỳ quay lại trường học rồi hỏi xem có ai từng gặp tình huống tương tự như vậy không."

Lúc này Kỳ Minh mới bỏ tay ra khỏi mặt La Gia Nam.

"Ở kí túc xá nam từ thường xảy ra mấy chuyện đánh nhau, còn chuyện này thì... Ầy, cũng chưa có ai trong trường nghe qua." Giáo viên phụ trách phòng Giáo vụ nói, vẻ mặt như thể ăn hết chén canh mới phát hiện có một con ruồi: "Trường chúng tôi có tham vấn tâm lí cho sinh viên. Hay là các anh đến hỏi thử?"

"Phòng này ở đâu?" La Gia Nam hỏi.

"Tìm cô giáo Cù ở phòng Công tác sinh viên."

La Gia Nam gõ cửa phòng Công tác sinh viên, chỉ thấy có một nữ giáo viên khoảng năm mươi tuổi trong phòng. Hắn hỏi: "Cô là cô giáo Cù phải không?"

Cô Cù đứng lên, nói: "Đúng, tôi đây. Các cậu có việc gì sao?"

La Gia Nam giơ phù hiệu cảnh sát rồi hỏi: "Chắc cô cũng biết mấy ngày trước có một sinh viên té lầu đúng không?"

"Ừ, ngay hôm đó tôi đã nghe tin rồi." Cô Cù ra hiệu cho bọn họ ngồi trên ghế sofa rồi lấy hai li nước từ máy nước uống. "Tuần nào tôi cũng thông báo rằng nếu sinh viên có áp lực hay có vấn đề gì khó nói thì cũng có thể tìm tôi nói chuyện, nhưng có bao nhiêu sinh viên đến đâu chứ? Hai cậu uống nước đi."

"Cảm ơn cô." Kỳ Minh nhận li nước, nói tiếp: "Hôm nay chúng tôi tới đây muốn hỏi xem trước đây có sinh viên nào nói với cô về vấn đề xâm hại quyền nhân thân không."

Cô Cù ngồi trên ghế bên cạnh sofa, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Chủ yếu là vấn đề tình cảm, hoặc là áp lực chuyện học hành, có đứa thì nói với tôi về chuyện gia đình, còn chuyện này thì... Hình như là không có."

Kỳ Minh nhanh chóng nhớ lại tính chất tâm lí học của vụ án rồi hỏi: "Có ai kiểu đặc biệt im lặng, thường không nói lời nào hoặc nói rất ít, vừa bước vào đã lập tức đứng lên đi không?"

Cô Cù gật đầu, nói: "Đúng là có một người. Khoảng năm ngoái, cũng vào thời gian này, có một nghiên cứu sinh tới tìm tôi, vào văn phòng cũng không nói gì, chỉ ngồi đó rồi cúi đầu thôi. Để cậu ấy mở miệng thì tôi nói suốt mười phút, cuối cùng cậu ấy chẳng nói chẳng rằng gì mà đi về luôn."

"Cô có ghi lại tên không?" La Gia Nam nhanh chóng hỏi.

"Tham vấn tâm lí phải giấu tên. Tôi nhìn màu thẻ sinh viên của cậu ấy thì mới biết là nghiên cứu sinh. Vì chúng tôi chỉ tham vấn miễn phí cho sinh viên nên bọn họ phải xuất trình thẻ sinh viên cho tôi xem."

"Vậy nếu xem ảnh thì cô có nhận ra không?"

"Chắc chắn là được. Cậu nhóc kia đẹp trai lắm." Cô Cù đứng dậy

mở hồ sơ sinh viên trên máy tính. Cô nhìn chằm chằm màn hình một lúc rồi gọi La Gia Nam và Kỳ Minh đến, chỉ vào màn hình rồi nói: "Cậu này, tên Chu Hạo."

La Gia Nam và Kỳ Minh nhìn vào màn hình, quả thật không ngoa khi dùng từ "xinh đẹp" để miêu tả Chu Hạo. Đây rõ ràng là "gu" của nghi phạm. Tương Hâm cũng là kiểu nam sinh xinh đẹp thế này.

"Phiền cô in hồ sơ này ra giúp tôi."

Cầm hồ sơ trên tay, Kỳ Minh nhìn qua rồi hỏi La Gia Nam: "Cậu ta tốt nghiệp rồi, làm sao mà tìm đây?"

"Cái này chắc anh không biết rồi." La Gia Nam bắt được khoảnh khắc Kỳ Minh không hiểu gì đó. Hắn nói câu tiếp theo mà còn nâng âm cuối lên: "Sinh viên trong nước mà tốt nghiệp, đi kí hợp đồng với công ty thì phải có được trường cấp cho cái giấy xác nhận. Đi qua phòng Giáo vụ là biết cậu ta ở đâu liền à, công ty cũng phải gửi lại biên nhận cho trường học mà."

Nhìn dáng vẻ tự hào của La Gia Nam, Kỳ Minh có thể dùng bốn chữ "tiểu nhân đắc chí" để miêu tả hắn.

———————

Sau khi gọi điện cho Trần Phi để báo cáo tình huống, La Gia Nam và Kỳ Minh nhanh chóng đến công ty của Chu Hạo. Đối chiếu biên nhận của nhà tuyển dụng tương ứng với giấy xác nhận của trường, Chu Hạo được nhận vào một tập đoàn lớn về vận tải đường biển. Văn phòng của họ đặt ở trung tâm thành phố. Khi đến nơi, La Gia Nam vừa hỏi xong đã sửng sốt: Chu Hảo đã được điều động đến Nhật Bản, cậu ta hoàn toàn không ở trong nước.

Cũng may bộ phận Nhân sự đã đưa hắn phương thức liên lạc. Vì vậy, La Gia Nam vội vàng trở về Cục Công an thành phố để gọi

điện thoại quốc tế. Điện thoại vang lên một hồi lâu sau mới có người bắt máy, hắn nghe không hiểu một tràng tiếng Nhật "もしもし" mà đối phương bắn ra, ngẩn người một lúc rồi hỏi: "Chu Hạo phải không?"

Người ở đầu dây bên kia cũng bất ngờ, hỏi: "Đúng vậy. Anh là ai?"

"Tôi là La Gia Nam, tổ trưởng Tổ trọng án, Cục Công an thành phố. Tôi vừa xin được phương thức liên lạc từ công ty của anh. Trường đại học của anh có một vụ án, căn cứ vào quá trình điều tra, chúng tôi tin rằng anh có thể cung cấp một chút manh mối."

Giọng nói Chu Hạo có vẻ hơi khó chịu: "Tôi xuất ngoại hồi tháng tám, chuyện trong trường đại học có liên quan gì tới tôi?"

"Nạn nhân ở cùng một toà kí túc xá với anh, cậu ấy cũng từng bị hiếp dâm."

La Gia Nam vừa nói xong thì đầu dây bên kia đã im lặng.

"Chu Hạo?" La Gia Nam hỏi tới: "Cậu có nghe tôi nói gì không?"

"Nghe. Nhưng tôi không có gì để nói. Vậy nhé, mong mọi người sẽ không gọi điện thoại cho tôi nữa."

"Cạch" – Điện thoại bị cắt. La Gia Nam gọi lại thì người bên kia nhất quyết không bắt máy. La Gia Nam xin ý kiến chỉ đạo của Trần Phi, nhưng Chu Hạo ở nước ngoài, Trần Phi cũng hết cách.

"Thông qua phản ứng của Chu Hạo thì chúng ta có thể xác định cậu ấy đã trải qua tình huống tương tự với Tương Hâm. Người cưỡng bức cậu ấy chính là kẻ tình nghi của vụ án này." Trần Phi mở họp rồi hỏi ý kiến mọi người: "Nhưng cậu ấy không chịu nói, cũng không chịu nhận điện thoại."

"Nếu không thì... Để cháu chịu cực một xíu. Cháu đi Nhật Bản rồi tìm cậu ấy hỏi trực tiếp nhé?" La Gia Nam vừa nói xong thì đã bị Miêu Hồng cốc cho một cái: "Sư phụ lại đánh vào đầu con!"

"Đây là việc khổ à?" Miêu Hồng liếc sang: "Muốn đi du lịch bằng công quỹ thì cứ nói đại đi."

"Mặc dù gặp trực tiếp thì chắc gì cậu ta đã mở miệng. Trong Cục không duyệt khoản chi này đâu." Trần Phi liếc hắn.

"Thì cháu tự trả tiền, chỉ cần phê duyệt đơn nghỉ phép với cấp hộ chiếu cho cháu thôi..."

La Gia Nam dùng vẻ mặt tội nghiệp nhìn về Kỳ Minh... Haiz, vẫn còn phải nghĩ đến nghỉ phép để cưới xin nữa.

Trần Phi không thèm để ý hắn, quay sang hỏi Hứa Kiệt: "Điều tra các tiệm cầm đồ đến đâu rồi?"

"Không có phát hiện gì." Hứa Kiệt nhún vai. "Tiệm cầm đồ nói rằng nếu sinh viên mà đem món đồ mắc như vậy đi cầm thì bọn họ chắc chắn sẽ báo cảnh sát vì sợ mua nhầm đồ bị ăn cắp."

"Đội trưởng Trần, cháu có ý này." Kỳ Minh nói: "Theo đội phó Triệu, người này là tội phạm chuyên nghiệp. Có khi gã lấy đồng hồ không phải vì tiền, mà là vì thu thập "chiến lợi phẩm.""

Trần Phi gật đầu: "Nếu tìm được "The Hulk" thì sẽ tìm được nghi phạm."

"Để cháu đi xin lệnh khám xét."

La Gia Nam nhướng mày với Lữ Viên Kiều. Lúc này hắn không thể để đàn em cướp công được.

La Gia Nam không hề nghĩ tới lệnh khám xét không được kí duyệt, bên Viện kiểm sát còn phái người đến để đặc biệt giải thích cho cảnh sát. Vừa thấy Khương Bân đến, vẻ mặt của Lữ Viên Kiều rõ ràng rất phức tạp. Miêu Hồng thấy sắc mặt của đồ đệ hơi khác thì đến gần hỏi: "Lúc ở Viện kiểm sát, cậu có biết Khương Bân không?"

Lữ Viên Kiều nhìn sang chỗ khác: "Không cùng bộ ngành, không có qua lại ạ."

Miêu Hồng bĩu môi không hỏi nữa. Thật ra cô đã quen Khương Bân từ lâu. Cái miệng của cán bộ Viện kiểm sát đã lợi hại rồi, Khương Bân còn lợi hại hơn.

Quả nhiên Khương Bân vừa chào hỏi Trần Phi xong thì đã bưng cái khí thế dò hỏi phạm nhân trước toà ra: "Xin lệnh khám xét đồ đạc cá nhân của các sinh viên trong tòa nhà ký túc xá? Đùa à?! Tôi không nghĩ bất kì cán bộ kiểm sát nào lại để cho các cô các cậu công khai vi phạm quyền riêng tư của hơn hai trăm công dân đấy?!"

La Gia Nam hỏi: "Toàn bộ tòa nhà đã bị lục soát hết rồi, tại sao không thể khám xét đồ đạc?"

"Đó là lệnh khám xét các khu vực công cộng của kí túc xá, còn dính đến đồ đạc riêng tư thì phải có nghi phạm rõ ràng." Khương Bân tức giận hỏi: "La Gia Nam, cái lúc tôi tổ chức toạ đàm ở trường cậu, có phải cậu úp mặt xuống bàn ngủ gật không vậy?!"

Đúng rồi ạ. La Gia Nam đảo mắt vòng quanh thì bắt gặp ánh mắt của Kỳ Minh, cậu còn ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ.

"Thầy Khương, đừng chấp nó." Trần Phi vung tay. Cảnh sát có thâm niên khi xưng hô với cán bộ Viện kiểm sát theo thông lệ

nên thêm một chữ "thầy" để thể hiện sự tôn trọng. "Chúng tôi suy đoán rằng nghi phạm đang giữ cái đồng hồ này. Lỡ như gã đánh hơi thấy mùi tiền rồi nổi lên lòng tham thì chắc chắn sẽ rốp rẻng xử lí nó. Hiện nay Internet phát triển như vậy, một khi đã rao bán thì hầu như không thể theo dõi được, thời gian cũng không chờ đợi ai."

Khương Bân thở dài, nói: "Đội trưởng Trần, tôi hiểu ý của anh, nhưng nếu nghi phạm giấu chiếc đồng hồ "The Hulk" này trong ngăn kéo hoặc là tủ quần áo của người khác thì đã tạo nên oan giả án sai rồi. Vì vậy xác định nghi phạm một cách rõ ràng là điều cần thiết, anh thấy có đúng không?"

"Có thể thông qua giám định dấu vân tay để phán đoán. Người bị vu oan hãm hại thì chắc chắn sẽ không lưu lại dấu vân tay trên đồng hồ đâu." Trần Phi nhắc nhở.

Khương Bân sau khi nghe xong thì im lặng suy nghĩ. Ánh mắt của anh hơi dao động, vừa vặn đụng phải ánh mắt của Lữ Viên Kiều. Lông mày anh khẽ cau lại.

"Vậy đi, bây giờ tôi sẽ thương lượng với Viện trưởng Viện kiểm sát, trễ nhất là giờ tan ca hôm nay tôi sẽ cho các anh một câu trả lời."

Nói xong, Khương Bân quay người ra khỏi văn phòng Tổ trọng án. Lữ Viên Kiều lập tức đuổi theo, đến khúc ngoặt hành lang ra sảnh thì gọi người kia: "Khương Bân, anh không cần trốn tránh tôi."

Khương Bân quay người lại, cười nói: "Tôi không có trốn tránh cậu. Cậu trốn tôi mới đúng, trốn từ Viện kiểm sát sang Cục Công an luôn mà."

"Tôi chỉ muốn thay đổi môi trường làm việc thôi." Lữ Viên Kiều thấy có đồng nghiệp đi qua thì nói nhỏ lại: "Sở dĩ tôi chuyển đến

đây vì tôi quyết định bỏ qua rồi. Anh yên tâm, từ nay tôi sẽ không dây dưa gì với anh nữa."

"Không có nghiêm trọng như vậy đâu. Cậu không có gây phiền phức gì cho tôi hết." Khương Bân vỗ vai Lữ Viên Kiều: "Vậy nha. Tôi về Viện kiểm sát trước. Chúc cậu công tác thuận lợi."

Nhìn Khương Bân ra ngoài sảnh, hai tay Lữ Viên Kiều nắm lại thành quyền.

"Này, Viên Kiều!" Cao Nhân đi từ thang máy ra, thấy Lữ Viên Kiều đứng đó thì đưa báo cáo định gửi cho Tổ trọng án: "Đưa đội trưởng Trần giúp anh. Anh phải đi làm ổ ở phòng nghỉ đây. Anh buồn ngủ quá."

Lữ Viên Kiều cầm báo cáo. Cao Nhân nghiêng đầu nhìn cậu rồi hỏi: "Em gặp chuyện không vui hả?"

"Dạ? Không có ạ." Lữ Viên Kiều sờ mặt theo bản năng. Bộ cậu biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

"Không phải lo đâu. Mới tới sẽ không quen, hồi anh mới tới cũng vậy á." Cao Nhân vỗ cánh tay Lữ Viên Kiều, nói: "Tụi mình đều là người mới, sau này cứ giúp đỡ nhau thôi."

"Dạ được."

Nhìn Cao Nhân mặt baby cười lên, Lữ Viên Kiều bỗng cảm thấy lồng ngực trống rỗng của mình tràn đầy ấm áp.

Chương 62

DTV-EBOOK

Trước giờ tan ca, Trần Phi nhận được cuộc gọi từ Khương Bân, anh báo rằng Viện trưởng Trang của Viện kiểm sát không phê duyệt lệnh khám xét này. Trong dự liệu thôi, nhưng La Gia Nam không cam lòng. Hắn đi nhờ vả giám đốc, cuối cùng bị giám đốc Tề đá ra khỏi văn phòng.

"Haiz, chức vụ càng lớn thì lá gan càng nhỏ." Trên đường về nhà, La Gia Nam cằn nhằn miết: "Cấp trên không chịu trách nhiệm, vậy chẳng lẽ bắt chúng ta phải chịu sao?"

Kỳ Minh liếc mắt nhìn hắn, nói: "Thay vì ngồi đây nói vớ nói vẩn thì em nên nghĩ cách bắt kẻ tình nghi đi."

"Em thu hẹp phạm vi nghi phạm là nghiên cứu sinh ở cùng tầng kí túc xá đó mà giám đốc cũng không chịu." La Gia Nam vừa nói vừa ấn còi, chiếc xe phía trước cứ nấn ná ở đó khiến hắn phải chờ đèn đỏ thêm một lần nữa.

Kỳ Minh hỏi: "Vì sao em lại cho rằng nghi phạm là nghiên cứu sinh?"

"Vụ án này không thể do những người quá trẻ làm, tuổi tác với kinh nghiệm của sinh viên hệ chính quy không phù hợp. Đội phó Triệu cũng nghĩ như vậy."

"Có tiến bộ đó. Dạo này biết dùng đầu óc phá án chứ không phải dùng sức ha."

La Gia Nam "hừ" một tiếng, nói: "Ủa em cũng tốt nghiệp Đại học Điều tra Hình sự mà. Em là sinh viên nghiêm túc đó, nhưng

may là em không học cao lên. Nếu không sao gặp anh được."

"Sẽ có lúc gặp được thôi."

Kỳ Minh nói rồi nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng La Gia Nam thắng gấp làm cậu bị dây an toàn siết một chút.

Cậu chưa kịp lên tiếng thì đã nghe La Gia Nam nhỏ giọng mắng: "Ngu ngục!" Một chiếc xe thoạt nhìn có vẻ tài xế không rành đường vừa rẽ trái, cuối cùng lại tông vào chiếc xe ở làn đường bên cạnh. Chiếc bị đâm là Nissan, chiếc xe còn lại là BMW. Hai tài xế xuống xe xem tình huống, chưa nói được hai câu thì đã chửi nhau.

"Này, hai người này không nhanh chóng di chuyển xe chặn đường, làm cái đéo gì vậy nhỉ?" Xe của La Gia Nam quá gần xe phía trước, chạy tới cũng không được được, đi lùi cũng không xong vì còn những chiếc xe khác đang bị kẹt.

Kỳ Minh tỉ mỉ quan sát động tác của tài xế xe BMW, nói: "Người đó hình như uống nhiều rồi."

"Má, mới tan ca có mấy phút mà đã uống nhiều rồi sao." La Gia Nam lại ấn còi để giục hai người kia dời xe: "Chắc ông nội thằng này là trưởng phòng giao thông tỉnh hay sao ấy nhỉ, ngang ngược ghê."

Tài xế BMW nghe thấy tiếng còi thì quay đầu lại mắng La Gia Nam cái gì đó, rồi gã bắt đầu xô xát với tài xế xe Nissan. Đối phương cũng không chịu thua, hai người này sắp đánh nhau. La Gia Nam hơi nhướng mày. Hắn xuống xe, đồng thời nhờ Kỳ Minh báo cảnh sát.

Kỳ Minh lấy điện thoại ra, chưa kịp ấn số điện thoại thì thấy chủ xe BMW mở cốp sau rồi lôi ra một cây dao gọt dưa hấu dài cả thước để ra oai.

"Cảnh sát! Bỏ dao xuống!"

La Gia Nam lập tức kéo chủ xe Nissan ra sau, đồng thời rút súng chĩa vào chủ xe BMW. Như Kỳ Minh nói, người này đúng là đã say xỉn rồi. Mặt gã đỏ lựng, ánh mắt tan rã, chắc chắn đã uống không ít. Chẳng trách hắn dám rẽ trái trên đường thẳng.

"Con mẹ mày hù doạ ai?" Chủ xe BMW không để ý trong tay La Gia Nam có súng, gã kéo cổ áo để lộ hình xăm to tướng trên ngực: "Thằng ngu! Đến đây! Bắn ông Cường của mày đi!"

Trên thực tế, theo quy định, chỉ cần gã cầm dao nhào về phía trước thì La Gia Nam có thể nổ súng. Thế nhưng trước giờ hắn chưa bao giờ bắn ai cả, và La Gia Nam cũng không định phá kỉ lục ấy. Chưa cần nói đến những thủ tục kiểm duyệt và giấy tờ sau phát súng này, mà trong lòng còn phải gánh vác một cái bóng ma nặng nề.

Những người đi trước nói, ở phòng Điều tra hình sự có hai loại cảnh sát: Đã giết người hoặc chưa giết người.

Kỳ Minh thấy La Gia Nam cất súng vào, tay không đối mặt với chủ xe BMW cầm dao thì trái tim lập tức vọt lên cổ họng. Cậu nhanh chóng xuống xe. Chính trong mấy giây này, La Gia Nam đột nhiên nắm lấy cổ tay của chủ nhân chiếc BMW và vặn một cái. Hắn khiến đối thủ phải thả con dao xuống, sau đó hắn quay người đè vai gã xuống đất.

La Gia Nam lấy còng tay để khoá chặt gã xuống đất rồi cắn răng nghiến lợi nói: "Ông Cường à? Nghe cho rõ, sau này gặp tao thì nhớ gọi anh Nam."

———————

Sau khi lấy lời khai ở đồn cảnh sát xong thì cũng gần mười giờ.

Vì vậy La Gia Nam lôi Kỳ Minh đến quán ăn cạnh đồn để ăn tối. Kỳ Minh thấy La Gia Nam ngấu nghiến ăn như hùm như sói, sống mũi túa ra mồ hôi thì rút khăn giấy đưa cho hắn.

"Ông chủ, thêm nửa bát mì!" La Gia Nam đẩy chén canh rồi nhận khăn giấy để lau mồ hôi.

Kỳ Minh bất đắc dĩ nói: "Ăn no quá lát ngủ tiêu hoá không được đâu."

"Về nhà cũng đâu có ngủ liền." La Gia Nam cong khoé miệng rồi rướn người lên gần Kỳ Minh phía trước: "Nãy anh cũng thấy đúng không? Lúc cần dùng sức thì phải dùng sức, chứ dùng não với người như vậy cũng không có tác dụng gì."

"Quá nguy hiểm. Lỡ em bị thương thì bác gái sẽ khổ lắm." Kỳ Minh không đồng ý.

La Gia Nam bĩu môi. Đã không khen thì thôi, lại còn dạy dỗ em nữa!

Nhìn mặt hắn xụ xuống, Kỳ Minh cạ đầu gối vào đùi trong của La Gia Nam phía dưới bàn, nói nhỏ: "Với lại... Anh cũng sẽ đau lòng."

Tim La Gia Nam đập thình thịch khi nghe cậu nói vậy. Hắn đè đầu gối Kỳ Minh, cố nén giọng nói: "Đừng, vợ. Lỡ anh cạ em cứng là không ra ngoài được."

Chờ ông chủ châm thêm nước súp cho La Gia Nam rồi bước ra, Kỳ Minh kéo tay của La Gia Nam rồi tiếp tục cạ.

"Tính tự chủ tệ như vậy, có thấy có lỗi với phù hiệu cảnh sát không?"

"Đụng đến anh thì em không có tự chủ được. Nè, đừng có cạ

nữa..."

"Cứng rồi à?"

"Dạ..."

Kỳ Minh thu chân lại rồi cầm chìa khoá xe trên bàn, đứng lên nói: "Anh chờ em trong xe. Khi nào em ra được thì ra nhé."

"Không, anh..." La Gia Nam bỗng cảm thấy mình như bị tát một cái.

Ngồi vào xe, Kỳ Minh dập cửa thật mạnh. Đồng chí La Bí Ngô, cái cách gọi "vợ" của em gọi ở nhà thì không sao, nhưng mới nãy trong đồn công an mà cũng dám gọi. Em không thấy người ta nhìn anh kiểu đéo gì à?

Cho em chết, thứ nít ranh!

Vài phút sau, Kỳ Minh thấy La Gia Nam cầm một túi thức ăn mang về. Đống đồ này rõ là để chặn cái túp lều dưới quần hắn. Kỳ Minh nhịn không nổi phải đưa tay ấn trán. Trí thông minh của đồng chí La Bí Ngô đã dùng hết con mẹ nó rồi đó.

La Gia Nam không ngồi vào ghế lái mà mở cửa ghế phụ rồi lôi Kỳ Minh ra ngoài, sau đó nhét cậu vào ghế sau. Túi đồ ăn bị ném ra khỏi xe. Hắn thậm chí không có ý định ăn đống mì dùng để che chỗ nào đó.

"Em..."

Kỳ Minh không thể nói được một câu hoàn chỉnh thì đã bị La Gia Nam chặn miệng. La Gia Nam cọ mạnh vào cậu, nhưng không gian chật hẹp không đủ để hai người đàn ông có thể thoải mái di chuyển. Kỳ Minh dựa vào cái túi bên cửa xe, trên dưới đều có hai khẩu súng. Cậu bị hôn rồi đụng chạm đến phát hỏa, cảm giác rõ

ràng đối phương cứng ngắc trên đùi mình. Kỳ Minh biết hắn nhất định sẽ không thể đợi đến lúc vào nhà rồi mới cởi quần.

"La Gia Nam, em... em đang đè anh."

Kỳ Minh rút tay luồn vào trong ngực La Gia Nam để đẩy bao súng ra, còn chưa kịp đẩy ra thì đã bị La Gia Nam nắm tay sờ xuống dưới, miệng thì bị đầu lưỡi của đối phương chặn lại. Kỳ Minh cảm giác như cậu đang bị chiếc lưỡi đó ôm lấy. Cậu ngẩng mặt rồi vươn cổ như thể chim non đước chim mẹ mớm thức ăn để đón lấy nụ hôn của La Gia Nam. Thứ cậu cầm trong lòng bàn tay nóng cứng, đầu gối bị ép vào ghế da nghe tiếng cọt kẹt cùng với mỗi động tác tiến lên.

"Vợ ơi, vợ à, anh "thổi" cho em trước đi." La Gia Nam vừa nói vừa mò tay vào trong cạp quần Kỳ Minh, mạnh mẽ nhào nặn hai cánh mông co giãn của cậu. "Không là không cho vào được đâu..."

La Gia Nam không đợi Kỳ Minh trả lời, hắn dựa vào ghế sau cởi thắt lưng rồi đặt vị trí đáng kiêu ngạo của mình ngay trước mắt Kỳ Minh. Mặt cậu nóng bừng, phần vì xấu hổ, phần nhiều hơn vì bị La Gia Nam thắp lên lửa tình dục. Cậu vén mớ tóc loà xoà ra sau tai rồi duỗi tay nắm lấy dục vọng nóng bỏng kia. Sau khi hôn La Gia Nam một cái nữa thì cậu cúi đầu. Kỳ Minh hôn nhẹ nhàng lên đầu khấc của La Gia Nam rồi từ từ bao lấy La Gia Nam trong khoang miệng ẩm ướt của mình.

"**, vợ... Anh đang giết chết chồng đó."

La Gia Nam giơ tay ghim chặt gáy của Kỳ Minh, cưỡng chế dục vọng muốn đâm thẳng vào trong, nghiến răng nghiến lợi bị hút vào trong vòng xoáy khoái cảm. Hắn chỉ dạy Kỳ Minh cách dùng miệng với lưỡi có một lần, vậy mà những lần sau đó Kỳ Minh như muốn hút luôn não của hắn ra ngoài. Tuy rằng miệng thì làm sao so được với dao thật súng thật, nhưng cảm giác thoả

mãn trong lòng này khiến hắn sướng đến da đầu tê dại.

Dục vọng của La Gia Nam bị liếm đến lấp lánh ánh nước, hormone nam tính đặc sệt lan toả trong chiếc xe nhỏ hẹp. Khi ngón tay của La Gia Nam ấn vào da thịt mềm mại phía sau cơ thể, Kỳ Minh đột nhiên lao tới khiến vật cứng trong miệng cậu trượt ra ra. Cậu định đưa thứ đó vào miệng lần nữa, nhưng La Gia Nam đã giữ cằm cậu và nâng cậu lên.

"Đủ rồi, vợ. Tới đi."

La Gia Nam qua loa kéo quần Kỳ Minh xuống rồi đặt cậu ngồi trên đùi, đồng thời ma sát vật cứng đã bị liếm đến trơn ướt ngay lối vào của cậu. Sau đó hắn lại mò tay vào vạt áo sơ mi Kỳ Minh, lúc thì dùng móng tay gảy phần thịt nhô ra trước ngực, lúc thì nhào nặn cơ ngực đàn hồi của cậu. Kỳ Minh bị trêu chọc đến cả người run rẩy, không nhịn được mà cọ tính khí cương cứng của mình vào cơ bụng rắn chắc của La Gia Nam. Vật cứng bên trong còn đánh bật những tiếng rên rỉ ra khỏi cổ họng cậu.

La Gia Nam tựa trán vào ngực Kỳ Minh và chịu đựng khoái cảm do sự chèn ép mạnh mẽ trong vách tường. Đợi đến khi cảm giác bắn tinh không còn mãnh liệt như vậy, hắn vỗ mông Kỳ Minh rồi nhếch khoé miệng lên cười gian: "Vợ, anh tự di chuyển đi. Em mà tới nữa thì anh bị đập đầu mất."

Tay Kỳ Minh run run đánh vào đầu La Gia Nam một cái, sau đó lại ôm mặt đối phương, cúi đầu cắn cái miệng khó chịu kia. Cậu hơi nhích hông để đè ép dục vọng nóng bỏng kia. Phía trên thì môi lưỡi dây dưa, phía dưới thì eo di chuyển kịch liệt. La Gia Nam chưa từng thấy Kỳ Minh nhiệt tình như vậy, nhất thời hắn không biết làm gì hơn là nắm chặt bộ phận đang cương cứng của Kỳ Minh để điều khiển nhịp điệu.

Dục vọng của Kỳ Minh được lòng bàn tay nóng bỏng bao lấy, khoái cảm khiến cả người cậu run lên như điện giật, phía sau

cũng không khống chế được mà kẹp chặt lại. Lúc này hồn phách của La Gia Nam cũng bay đến chín tầng mây. Hắn không quan tâm đến việc kéo dài thời gian hưởng thụ nữa. Một tay hắn giúp Kỳ Minh tuốt, một tay hắn nhéo cái eo thon của cậu hạ xuống để đâm vào đến cùng.

Chiếc xe bị bọn họ quăng quật đến loạng choạng, cho dù kính xe có dán màng, trời cũng đang tối nhưng ai đi ngang qua cũng biết người bên trong đang làm gì.

Lúc Kỳ Minh thở hổn hển mà bắn ra trong tay La Gia Nam, hắn cũng đã nhẫn nại đến cực hạn. Hắn đè xuống xương hông không tự chủ run rẩy của Kỳ Minh, gào lên: "Vợ, đừng nhúc nhích!

"Ừm..."

Một nhịp đập rõ ràng từ trong cơ thể truyền đến, thân thể Kỳ Minh lại run lên, sau đó cậu gục trên bờ vai rộng lớn của La Gia Nam.

———————

La Gia Nam gọi cho Chu Hạo cả buổi sáng nhưng cậu ta không bắt máy. Vì vậy hắn đánh phải nghiên cứu hồ sơ của Chu Hạo hồi còn học ở trường đại học. Nhìn tới nhìn lui thì đúng là phát hiện ra vấn đề. Hắn gõ cửa văn phòng của Trần Phi rồi bước vào đặt tài liệu trên bàn làm việc của ông.

"Đội trưởng Trần, năm ngoái Chu Hạo ở phòng kí túc xá của Cận Kha. Đến lúc khai giảng học kì mới Cận Kha mới dọn vào."

Trần Phi cầm hồ sơ lên xem một chút rồi nói: "Xem ra phòng kí túc xá đó có vấn đề. Yêu cậu nhân viên giám định quay lại đó tìm, có thể sẽ phát hiệu ra cái gì đó."

Tìm kiếm trong phòng kí túc xá của Cận Kha suốt ba tiếng, bọn họ thiếu điều lật từng trang của mỗi quyển sách. Tiểu Hoàng chọt eo La Gia Nam, hỏi: "Đồng chí La, rốt cuộc mấy người muốn tôi tìm cái gì?"

"Tôi không biết." La Gia Nam đeo bao tay mò khắp mọi ngóc ngách trong ngăn kéo. "Nếu manh mối tự động nhảy ra thì cần gì nhân viên khoa Giám định?"

"Nè! Chứ nếu không có khoa Giám định hỗ trợ về mặt kĩ thuật thì cậu tính phá án kiểu gì?"

"Hồi ông nội tôi làm cảnh sát cũng đâu có khoa Giám định, nhưng vẫn phá án được đó."

"Hồi xưa khoa Giám định chưa có tách ra như bây giờ, nhưng chụp ảnh, lấy vật chứng rồi phân tích vật chứng thì cũng phải làm chứ trời."

"Biết rồi biết rồi. Trưởng phòng của mấy người là đồ đệ của ông nội tôi chứ đâu."

La Gia Nam lần mò các ngăn kéo nhưng cũng không tìm được gì cả. Những nơi có thể mò tới hắn cũng đã mò hết rồi. Hắn chống tay vào thắt lưng rồi nhìn xung quanh nhưng cũng không tìm thấy gì khả nghi.

Tiểu Hoàng đứng bên cạnh hắn, nói: "Chà, kí túc xá này điều kiện tốt ghê, có máy lạnh. Nghĩ lại kí túc xá của trường tôi hồi trước, mùa hè mà ngủ một giấc là y như trong phòng xông hơi."

Tiểu Hoàng và La Gia Nam đều là cựu sinh viên trường Đại học Điều tra Hình sự.

La Gia Nam liếc mắt lên nhìn máy lạnh, đột nhiên hắn như nhận ra điều gì đó. Hắn đi đến cửa sổ, đạp chân lên bệ cửa sổ rồi

giơ một tay để giật người lên.

"Nè nè! Từ từ thôi! Cái này là tầng năm!" Tiểu Hoàng sợ hết hồn, thấy cửa sổ còn mở thì La Gia Nam đã nhảy phốc lên rồi.

La Gia nam đưa tay mò lỗ thoát của đường ống dẫn điều hòa không khí. Sau đó hắn nhảy khỏi bệ cửa sổ, đưa vật màu đen được cố định bằng băng dính trên tay cho đối phương xem.

Tiểu Hoàng thấy đó là một chiếc máy ảnh mini.

———————————

La Gia Nam quay lại văn phòng trình bày tóm tắt về manh mối cho các đồng nghiệp.

"Sau khi phân tích hiện trường, ống kính camera hướng về phía giường ngủ. Tiểu Hoàng đã so sánh dấu vân tay trích xuất trên cuộn băng trùng khớp với dấu vân tay trích xuất từ buồng vệ sinh trước đó."

"Vân Phỉ, có thể lần theo tín hiệu của camera để biết hình ảnh gửi vào đâu không?" Trần Phi hỏi.

Thượng Quan Vân Phỉ lắc đầu, nói: "Dạ không. Nhưng cháu mới kiểm tra mô hình phát tín hiệu của camera, loại này chỉ truyền được khoảng năm mươi mét thôi."

Hứa Kiệt nói: "Năm mươi mét á? Vậy cũng coi như cả toà kí túc xá rồi còn gì."

"Ít nhất có thể chắc chắn máy lạnh không có theo dõi rồi đó." La Gia Nam nói. "Chúng tôi đã hỏi trưởng toà rồi. Tháng mười hằng năm sẽ không có ai dùng máy lạnh nên toàn bộ hệ thống sẽ được tu sửa một lần. Máy thu hình này hẳn đã được lắp đặt sau đợt tu sửa đó."

"Nghiên cứu sinh lúc trước đi tham vấn tâm lí hồi tháng mười một." Kỳ Minh bổ sung.

"Anh nói Chu Hạo hả?" La Gia Nam nghe là biết cậu không nhớ được tên người ta. "Cuối tháng mười tu sửa, tháng mười một có chuyện. Chà, nghi phạm gây án cũng nhanh đó."

Thượng Quan Vân Phỉ xem xét loại pin rồi nói: "Sau khi sạc, camera này dùng được lâu lắm là một tuần lễ thôi."

Trần Phi tổng hợp các manh mối, sau khi trao đổi với Triệu Bình Sinh, ông nói: "Tôi với lão Triệu cho rằng nghi phạm dùng camera để chụp ảnh riêng tư của nạn nhân, sau đó dùng cái này để huy hiếp nạn nhân qua lại với mình."

La Gia Nam gật đầu: "Vì vậy Chu Hạo mới không chịu nói. Bị cưỡng bách là một chuyện, nhưng bị người khác biết mình lén lút làm gì trong kí túc xá thì đúng là mất mặt."

Ngoài trừ Miêu Hồng, Thượng Quan Vân Phỉ và Kỳ Minh, những người đàn ông ở đây đều gật đầu tán thành. Kỳ Minh túm lấy góc áo của La Gia Nam, chờ hắn cúi đầu thì nhỏ giọng hỏi: "Em lén lút làm cái gì trong kí túc xá?"

Mặt La Gia Nam căng ra: "Anh muốn tán dóc thì chờ tan họp."

"Chứng cứ đã được xâu chuỗi hoàn chỉnh, các cậu nghĩ sao về nghi phạm?" Trần Phi hỏi.

"Biến thái trăm phần trăm." Hứa Kiệt bảo đảm.

"Cậu nói gì mà tôi không biết đi." Trần Phi liếc anh.

Thượng Quan Vân Phỉ lên tiếng: "Nếu như đặt camera ở đây thì nghi phạm sẽ cần có không gian riêng để xem video, mà cái này

cũng có thể xem trên điện thoại. Nên..."

"Nửa đêm nhìn chằm chằm vào điện thoại mà không ngủ chắc chắn sẽ bị bạn cùng phòng phát hiện. Tin em đi, trừ khi ở một mình một phòng chứ ở kí túc xá nam không có gì gọi là "sự riêng tư" đâu." Lữ Viên Kiều nói. "Vì vậy, nghi phạm vẫn cần có không gian độc lập."

"Sinh viên hệ chính quy ở phòng bốn người, nghiên cứu sinh ở phòng hai người." Miêu Hồng lật xem báo cáo: "Chờ đã, có một giáo viên ở phòng đơn trong toà kí túc xá... Ừm... Chính là người đã tự chọc cái bàn chải đánh răng vào miệng ấy."

La Gia Nam vỗ đùi: "Trời! Sao có thể quên mất người này chứ!"

Chương 63

DTV-EBOOK

Người tự lấy bàn chải đánh răng chọc vào miệng tên Đông Vũ, hiện tại còn nằm viện. Nhưng anh ta có thể nói chuyện được, chỉ là hơi hoảng sợ, mỗi lần La Gia Nam hỏi thì ánh mắt anh ta cứ nhìn đi đâu đâu.

"Đông Vũ?" Hắn vẫy bút trước mặt Đông Vũ.

"Hả? Gì... Xin lỗi, anh vừa mới hỏi gì?" Đông Vũ giữ lấy băng gạc trên quai hàm, lông mày vẫn cau lại.

"Tôi hỏi tại sao anh không đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mà lại đứng ở cổng toà?"

"Tôi đang tính đi đến nhà vệ sinh thì trưởng toà gọi điện cho tôi. Ông nói tối hôm trước tôi nhận được thư nhưng ông quên đưa nên gọi tôi xuống lấy." Đông Vũ vừa nói chuyện thì mặt lại đau, nói một chút rồi phải nghỉ một chút: "Tôi lấy thư xong thì đứng ở cổng toà vừa đọc vừa đánh răng, ai biết được... Làm tôi sợ muốn chết."

"Lúc đó anh có để ý Tương Hâm rơi xuống từ tầng mấy không?"

Theo kết luận của nhân viên giám định dấu vết, rất có thể Tương Hâm không rơi xuống từ rào chắn sân thượng mà là từ tầng năm. Đây cũng chính là nơi xảy ra vụ án. Bọn họ suy đoán nghi phạm giấu thi thể Tương Hâm trong phòng riêng, đợi đến sáu giờ có người rời giường để làm nhân chứng cho vụ "tự sát" này thì mới ném xác từ cửa sổ nhà vệ sinh ra ngoài.

"Tôi đang cúi đầu đọc thư thì cậu ấy rơi "bịch" một cái ngay

trước mặt tôi, doạ tôi sợ đến ngu người luôn, làm sao có thể bình tĩnh... Ấy chà..." Đông Vũ đau đến cau mày, mặt méo xệch: "Lúc đó tôi còn không nhận ra mình bị bàn chải đánh răng chọc vào, kiểu không thấy đau luôn á. Tôi ngồi bệt xuống đất, sau đó có mấy sinh viên lao đến kéo tôi ra... Ra khỏi thi thể..."

"Lúc đó anh mới nhận ra nạn nhân sao?"

"Tôi đâu có dám nhìn. Sau đó tôi nghe trưởng toà hét lên "Là thằng nhóc Tương," tôi mới biết đó là Tương Hâm."

"Khoan đã." La Gia Nam lật lại những ghi chép trước: "Trưởng toà nói ông ấy đi ra trước, sau đó mấy sinh viên mới chạy ra."

Đông Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Tôi... Nhớ không rõ là ai chạy ra trước. Hiện trường quá hỗn loạn, xe cấp cứu tới rồi tôi mới biết mình chóc bàn chải đánh răng vào miệng..."

"Nhắm mắt lại suy nghĩ thật kĩ." Kỳ Minh nói: "Cố gắng nhớ từng chi tiết nhỏ, vẻ mặt của những người đó thế nào, họ đã nói cái gì."

Đông Vũ lập tức hoảng sợ, xua tay: "Bây giờ mỗi lần nhắm mắt lại tôi đều nhìn thấy khuôn mặt Tương Hâm chết không nhắm mắt!"

Nhìn vành mắt đen thui dưới mí mắt đối phương, La Gia Nam tin rằng mấy ngày nay chắc chắn anh không thể ngủ ngon. La Gia Nam và Kỳ Minh liếc mắt nhìn nhau, hắn hỏi: "Vậy anh có biết Chu Hạo không?"

"Biết. Đàn em của tôi đó, hồi trước là trợ giảng của giáo sư Từ." Đông Vũ gật đầu. "Từ tháng mười một năm ngoái cậu ta đã không ở kí túc xá mà chạy ra ngoài thuê trọ rồi."

"Cậu ấy có nói lí do với anh không?"

"Cậu ấy nói trong kí túc xá có chuột nên ngại dơ bẩn. Tôi với cậu ấy ở cùng một tầng, vì vậy tôi còn yêu cầu trưởng nhà cung cấp thuốc diệt chuột."

"Tầng năm mà cũng có chuột hả?"

"Chắc nó bò lên từ ống thoát nước? Nhưng tôi không thấy." Đông Vũ nói đến đây thì anh nhỏ giọng xuống: "Tôi cảm thấy Chu Hạo chỉ kiếm cớ dọn ra ngoài để tiện gặp bạn trai thôi."

"Hả?" La Gia Nam nhíu mày.

Có vấn đề.

"Các anh chắc thấy Chu Hạo chưa, xinh đẹp lắm luôn, đúng là Phan An tái thế." Nếu không phải do mặt đang đau, Đông Vũ có thể ngoác miệng ra luôn: "Từ năm nhất đã là hot boy rồi đấy. Con gái theo đuổi cậu ấy nườm nượp, nhưng chẳng có ai lọt vào mắt xanh của cậu ấy hết. Đến năm hai, cậu ấy làm trợ giảng cho giáo sư Từ, sau đó cậu ấy có nói bóng gió rằng quan hệ giữa cậu ấy và thầy Từ là... Quan hệ đó đó."

Theo ghi chép, Phan An (247-300), vốn tên là Phan Nhạc, tự An Nhơn, người Trung Mưu, Huỳnh Dương, là một nhà văn thời Tây Tấn. Nhờ nhan sắc lấn át cả phái đẹp, Phan An được ngợi ca là đệ nhất mỹ nam thời cổ đại, đứng trên cả Lan Lăng Vương, Tống Ngọc và Vệ Giới.

"Chắc không?"

"Giáo sư Từ cũng thường xuyên đến kí túc xá của cậu ấy."

"Giáo sư Từ tên là gì?"

"Từ Thương Hải, nghe tên đúng là lãng tử." Đông Vũ ôm mặt,

nhướng mày hết mức: "Kết hôn rồi, có vợ nhưng không có con."

La Gia Nam lấy danh thiếp ra cho anh: "Được rồi. Cậu nghỉ ngơi đi. Nhớ được gì thì cứ gọi tôi."

Ra khỏi bệnh viện, Kỳ Minh thấy La Gia Nam không đi đường về Cục, hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Đi tới trường để nói chuyện với giáo sư Từ." La Gia Nam ngậm điếu thuốc, mở cửa xe để khói bay ra bớt: "Ông ấy có thể biết ai là người bức bách Chu Hạo."

"Em nghĩ ổng sẽ thẳng thắn thừa nhận quan hệ với Chu Hạo à?" Kỳ Minh lắc đầu: "Ổng đã kết hôn rồi, tức là ổng muốn giấu nhẹm xu hướng tính dục của mình."

"Có liên quan đến mạng người thì em cũng đéo quan tâm ổng giấu cái gì."

Kỳ Minh im lặng một chút rồi nói: "La Gia Nam, em nghĩ em quen anh thì em sẽ không bị gì hả?"

La Gia Nam cười rồi phả ra một làn khói: "Em đâu có quan tâm người khác nói thế nào. Cuộc đời là do mình làm chủ mà, anh nhìn đội trưởng Trần với đội phó Triệu đi. Bọn họ không tốt à?"

Thấy trái tim rộng lượng hơn lỗ thủng tầng ozone của La Gia Nam, Kỳ Minh bất đắc dĩ cười: "Cha của em chắc chắn biết chuyện rồi đó. Lúc tụi mình đi về ấy, anh thấy bác trai không được vui lắm."

Khoé miệng La Gia Nam run lên. Hắn chột dạ nói: "Biết thì cũng biết rồi, cùng lắm thì đánh em thôi. Chứ sao?"

"Chính trực quá, lẫm liệt quá. Mắc cái gì em run cầm cập vậy?"

"Em không có run, tại đường xóc quá thôi."

"Đừng lo quá. Anh phẫu thuật chấn thương ngoại khoa giỏi lắm. Cha em đánh gãy cái xương nào anh cũng nối lại được."

"..." Trong lòng La Gia Nam nói lỡ như đánh gãy chân giữa thi anh tính thế nào?

Từ Thương Hải vừa nghe đến tên Chu Hạo thi mặt mày sa sầm. Ông yêu cầu các trợ giảng trong văn phòng ra ngoài rồi ngồi xuống ghế sofa với La Gia Nam và Kỳ Minh.

"Tôi đã không liên lạc với Chu Hạo cả năm nay rồi." Giọng nói của Từ Thương Hải trầm thấp, đầy từ tính, khuôn mặt tuấn tú, mới ngoài bốn mươi tuổi, cũng chính là lúc đàn ông hấp dẫn nhất: "Bên ngoài có mấy lời đồn đại, nhưng quan hệ giữa tôi với cậu ấy là trong sạch. Tôi có gia đình rồi. Những kẻ hủy hoại danh tiếng của tôi ghen tị vì tôi có thể nhận được tài trợ cho các công trình nghiên cứu khoa học."

La Gia Nam giơ tay ra hiệu cho ông đừng đoán mò nữa. Hắn nói: "Giáo sư Từ, chúng tôi đến đây không phải để điều tra chuyện giữa ông và Chu Hạo. Hiện tại có một sinh viên vừa mới mất, chúng tôi có lí do để tin tưởng rằng kẻ trước đây từng xâm hại nhân thân Chu Hạo chính là nghi phạm của vụ án này."

"Anh nói sao?" Sắc mặt Từ Thương Hải thay đổi: "Chu Hạo bị... Bị..."

La Gia Nam gật đầu: "Sự việc xảy ra vào tháng mười một năm ngoái."

"Chẳng trách... Chẳng trách cậu ấy thôi việc trợ giảng..." Hai tay Từ Thương Hải sốt sắng nắm vào nhau, lấy cánh tay chặn môi lại, thân thể run rẩy vì phẫn nộ: "Là tên khốn khiếp nào làm?"

"Chu Hạo không chịu nói nên chúng tôi mới hỏi thầy." La Gia Nam hơi khom lưng về phía trước: "Giáo sư Từ, hay là anh giúp chúng tôi gọi cho Chu Hạo được không?"

Từ Thương Hải chau mày: "Được, nhưng tôi không biết số điện thoại của cậu ấy, nghe nói cậu ấy đi Nhật Bản rồi."

"Tôi có." La Gia Nam giơ số điện thoại trong danh bạ của mình cho Từ Thương Hải xem.

Từ Thương Hải lấy điện thoại ra, tay ông run run ấn dãy số kia. Trong lúc đang kết nối, La Gia Nam vẫy tay để ra hiệu cho ông mở loa ngoài.

Điện thoại được kết nối, Chu Hạo chưa kịp nói chuyện thì Từ Thương Hải đã nghẹn ngào: "Hạo Hạo, là tôi!"

Đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó có tiếng nói: "Giáo sư, thầy lấy được số của em từ cảnh sát sao?"

"Sao cũng được, Hạo Hạo, em nói cho thầy biết tên khốn nào tổn thương em?" Từ Thương Hải kích động đứng lên: "Có chuyện gì, sao em không nói cho tôi?"

Tiếng Chu Hạo đứt quãng hút khí từ bên kia: "Nó... Nó dùng video của thầy với em trong kí túc xá... Uy hiếp em... Em không muốn thầy... Bị huỷ hoại..."

La Gia Nam nhìn thân thể Từ Thương Hải đứng không vững thì nhanh chóng đứng dậy nắm lấy vai đối phương. Từ Thương Hải hình như muốn nói gì đó nhưng ông lại ho sặc sụa. Thấy vậy, Kỳ Minh liền yêu cầu La Gia Nam đặt Từ Thương Hải lên ghế sofa

rồi mở miệng đối phương để kiểm tra xem có thứ gì cản đường hô hấp hay không, sau đó đè lên ngực đối phương để nghe tim phổi.

"Không phải bệnh phổi. Chắc là xuất huyết dạ dày." Kỳ Minh vừa nói vừa gọi 120.

Nghe âm thanh hỗn loạn trong điện thoại, Chu Hạo vội vàng hỏi: "Thầy ơi? Thầy?"

"Thầy cậu mới ho ra máu." La Gia Nam bắt điện thoại. "Chu Hạo, tôi là La Gia Nam, hôm trước tôi có gọi điện cho cậu. Tôi rất xin lỗi vì đã dùng cách này để gọi cho cậu, nhưng tôi mong cậu sẽ nói cho tôi người lúc trước uy hiếp cậu là ai."

"Tôi không biết... Nó gửi cho tôi một e-mail đính kèm video, yêu cầu tôi đợi tôi trong kí túc xá vào buổi tối... Sau đó vào ban đêm... Có người đeo khẩu trang và đội mũ tới... Cũng không nói gì..." Chu Hạo vừa khóc vừa nói," Giáo sư thế nào rồi? Ông ấy sẽ không chết, phải không?"

La Gia Nam nhìn về Kỳ Minh, Kỳ Minh ra hiệu cho hắn yên tâm.

"Đừng lo, ở đây có bác sĩ." La Gia Nam tiếp tục nói chuyện với Chu Hạo: "Người đó có đặc điểm gì hay không? Bất kì đặc điểm nhỏ nào mà cậu nhớ tới cũng được!"

Chu Hạo làm sao nghe lọt tai nữa. Cậu không ngừng kêu: "Thầy! Cho tôi nói chuyện với thầy ấy!"

"Xe cấp cứu đến rồi. Tôi đưa thầy cậu đi bệnh viện, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu!"

Nghe thấy tiếng xe cấp cứu ở đằng xa, La Gia Nam tắt điện thoại, cõng Từ Thương Hải rồi lao ra khỏi văn phòng.

Từ Thương Hải bị xuất huyết dạ dày nhưng không nghiêm trọng lắm. Ông đã hồi phục tinh thần sau một giờ truyền dịch trong phòng quan sát của trung tâm cấp cứu. La Gia Nam báo tin cho vợ ông, sau khi bà chạy đến nơi lại thấy có cảnh sát nên tưởng rằng tình huống rất nghiêm trọng. Cân nhắc đến quyền riêng tư của Từ Thương Hải, La Gia Nam không kể chi tiết sự việc mà chỉ nói rằng cảnh sát đến dò hỏi về trợ giảng của giáo sư Từ.

"Chu Hạo, tôi biết cậu ấy." Vợ thầy Từ thật sự rất bình tĩnh. "Tôi cũng không thích đàn ông, kết hôn với lão Từ để che mắt thiên hạ thôi. Chuyện này trong trường không có ai biết. Dù sao ông ấy cũng là giáo sư, phải có chút mặt mũi."

Vẻ mặt La Gia Nam như thể hắn vừa mở cánh cửa tiến vào một thế giới mới. Kỳ Minh nhẹ nhàng kéo góc áo hắn để nhắc nhở hắn không được mở miệng quá lớn trước mặt phụ nữ. Bà Từ đi vào phòng năm phút rồi ra nói với họ ra đã gọi họ vào.

Mặt Từ Thương Hải trắng như tờ giấy, trên cổ áo còn loang lổ vết máu. Do tức giận mà ông phụn ra một ngụm máu gần như tối đen.

"Vì tôi..." Ông thở dài, nói: "Mà Hạo Hạo phải chịu oan ức lớn như vậy."

La Gia Nam nói: "Tôi vừa mới gọi điện cho Chu Hạo. Cậu ấy nói sẽ nhanh chóng về nước và dặn thầy giữ gìn sức khoẻ."

Nghe đến đây, Từ Thương Hải có vẻ hơi sốt ruột. Ông vội vàng ngồi dậy, nói: "Đừng, đừng để cho cậu ấy về nước. Đi nước ngoài cũng phải tối thiểu ba năm. Nếu quay về là coi như bỏ việc luôn."

"Thầy không muốn gặp cậu ấy à?" Kỳ Minh vươn tay đè vai Từ Thương Hải, nói: "Không muốn chính miệng nói cho cậu ấy mọi chuyện đều không phải lỗi của cậu ấy, không muốn nói cho cậu ấy biết thầy còn yêu cậu ấy sao?"

Từ Thương Hải nhắm mắt lại, cay đắng nói: "Tôi làm gì có tư cách mà yêu cậu ấy... Cậu ấy vì tôi nên mới bị tên khốn kia... Này!"

Bàn tay cắm ống truyền dịch đập mạnh ra khỏi giường, một dòng máu chảy ngược lên ống. Kỳ Minh yêu cầu La Gia Nam xốc giường bệnh lên một chút để nâng cao vị trí của tim cho màu không chảy trở lại. La Gia Nam thấy đã muộn nên nói với Từ Thương Hải vài câu để anh ta nghỉ ngơi cho tốt.

La Gia Nam quay về Cục rồi kể lại sự việc với Trần Phi.

"Nếu Chu Hạo về nước thì chờ gặp người rồi hỏi." Trần Phi nói.

"Dạ. Cháu cũng nghĩ vậy. Cậu ấy có thể cung cấp manh mối quan trọng." La Gia Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trong bãi xe có một chiếc xe nhìn quen đến không thể quen hơn được, sau lưng căng thẳng: "Cha cháu đến ạ?"

Trần Phi gật đầu, nói: "Vừa đến thôi. Nãy tôi thấy anh ấy ở sảnh. Anh ấy nói giám đốc Tề tìm ảnh có việc."

Triệu Bình Sinh ở bên cạnh ho khan một tiếng. Hả? Sao lại thấy hơi khó thở.

Chương 64

DTV-EBOOK

Theo mỗi tiếng chào "đội trưởng La" trên hành lang càng ngày càng gần văn phòng, trái tim của La Gia Nam cũng từ từ vọt lên cổ họng. Cuối cùng, Miêu Hồng đứng ngay cạnh hắn cũng chào "đội trưởng La," La Gia Nam theo phản xạ có điều kiện mà giật bắn người từ ghế rồi đứng thẳng lên.

Miêu Hồng cảm thấy trong tim La Gia Nam có quỷ, hành động này như thể sắp chào cha mình kiểu quân đội luôn.

La Vệ Đông nhíu mày: "Thằng nhóc, con tính làm gì?"

"Này... Cha, để con rót cho cha li nước." La Gia Nam nhanh chóng chạy vọt đến máy nước uống, như thể hắn có thể trốn sau cái máy cao một thước kia.

"Khỏi đi. Cha vào chào đội trưởng Trần một tiếng rồi về." La Vệ Đông trước khi vào văn phòng của Trần Phi thì quay đầu lại: "La Gia Nam, con lên xe chờ cha. Cha có chuyện muốn nói với con."

Chạy trời không khỏi nắng.

La Gia Nam mạnh tay vuốt mặt, hỏi Miêu Hồng: "Sư phụ, trên xe của người có áo chống đạn không?"

"Cậu nên ghé ông Cổ phòng hậu cần để mượn cái mũ sắt, tốt nhất là mượn thêm cái khiên để phòng chống bạo lực nữa." Miêu Hồng hả hê cười.

Nhìn La Gia Nam lững thững ra khỏi văn phòng như một xác chết, Lữ Viên Kiều mới đi từ ngoài về hỏi: "Đàn anh, anh có sao

không ạ?"

"À, đàn em, chúng ta là anh em tốt, ngày này năm sau em nhớ thắp cho anh một nén nhang nhé." La Gia Nam vỗ vai cậu rồi thở dài, bước ra ngoài.

Lữ Viên Kiều ngồi vào bàn làm việc đối diện Miêu Hồng ở phía sau, hỏi: "Sư phụ, đàn anh sao vậy ạ?"

"Cha cậu ấy đến." Miêu Hồng vai hơi run: "Chắc là để dạy con..."

Chờ La Vệ Đông bước ra, La Gia Nam đứng trước đầu xe đã hút đến điếu thuốc thứ năm nên đầu óc hắn cũng hơi choáng váng vì thiếu dưỡng khí. Hắn cân nhắc hết rồi, mắng thì nghe, đánh thì chịu, hắn tuyệt đối sẽ không phản kháng. Chắc chắn cha sẽ không giết chết con trai ruột ở bãi giữ xe Cục Công an thành phố.

Đèn xe bỗng loé lên khiến La Gia Nam hết hồn. La Vệ Đông ngoắc tay ở phía sau xe để ra hiệu hắn vào trong xe rồi nó chuyện. La Gia Nam tính nhẩm trong bụng: Không gian trong xe cũng nhỏ hẹp, cha sẽ duỗi tay đấm hắn không được. Xem ra hôm nay hắn sẽ không bị đánh.

Hai cha con cùng nhau ngồi trên xe, không khí im lặng trong chiếc xe nhỏ hẹp không ngừng lên men.

"Cho cha một điếu thuốc." La Vệ Đông ủ rũ nói.

La Gia Nam nhanh chóng lấy bật lửa đốt thuốc cho cha, sau đó cúi đầu chuẩn bị nghe dạy dỗ. La Vệ Đông hút một hơi, cúi đầu nhìn rồi cười lạnh: "Marlboro Gold luôn à. Được đó nhóc con, được đấy. Hút thuốc cũng xịn hơn cả cha."

"Cái này Đại Vĩ cho ạ. Bình thường con hút Septwolves." La Gia Nam giải thích.

"Đừng có nói nhảm. Tuần trước con về nhà cũng hút cái này." La Gia Nam cau mày nhìn về con trai: "Đủ lông đủ cánh rồi, cảm thấy tự bay được rồi nên ra ngoài làm loạn à?"

La Gia Nam định cự lại thì nhớ ra lúc nãy đã quyết tâm "tuyệt đối không phản kháng" nên hắn ngậm miệng lại. La Vệ Đông thấy hắn không nói gì, ông cũng bất ngờ. Bình thường thằng nhóc này gặp chuyện bất bình, nó nhất quyết phải làm cha giận đến tăng huyết áp cao hơn một mét tám mà.

"Một cây làm chẳng nên non," La Gia Nam không lên tiếng, lửa giận của La Vệ Đông cũng không có chỗ mà vung: "La Gia Nam, tôi với mẹ cậu hai mươi năm qua không hề xem cậu là một đứa con gái. Cho dù cậu có chuyện gì, toàn đất nước Trung Quốc này vài triệu phụ nữ, nhưng cậu chọn đàn ông..." Ông ôm trán, nói: "Cậu chọn qua lại với đàn ông?"

Ông không kì thị đồng tính, nhưng dính đến con trai mình, ông thật sự rất khốn khổ. Đúng là tâm lí ông đã đỡ hoảng loạn hơn từ lần trò chuyện với Trần Phi, nhưng vừa gặp La Gia Nam là ông lại bất lực, dù sao cũng phải nói ra hết mấy lời đó cho đã miệng.

Lần này, La Gia Nam không muốn mở miệng cũng phải nói. Hắn khẽ cắn răng, nói: "Không phải cùng qua lại cùng với đàn ông. Nếu không phải Kỳ Minh thì con không cần ai hết."

"Vậy cậu tính cả đời không kết hôn, không có con à?" Huyết áp của La Vệ Đông bắt đầu tăng: "Cậu có nghĩ đến mẹ cậu không? Kiều Kiều lúc nào cũng muốn bồng cháu, cậu định nói với mẹ thế nào?"

Vừa nghe cha gọi mẹ là "Kiều Kiều," da gà da vịt của La Gia Nam

lại nổi lên. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, đốt một điếu thuốc, cúi đầu hút vài hơi rồi nói: "Con đã tìm hiểu rồi. Cùng lắm thì thụ tinh trong ống nghiệm rồi nhờ người mang thai hộ. Cỡ nào thì mẹ cũng được ôm cháu thôi."

"Cậu xem việc sinh con là gì? Sinh một cái rồi thôi à?" La Gia Nam tát thẳng vào cánh tay La Gia Nam: "Nếu con không thật lòng yêu thích đứa bé đó thì thà con đéo sinh nó ra!"

"Con của con thì đương nhiên là con yêu thích rồi!" La Gia Nam dùng sức xoa cánh tay, may mà không đánh vào đầu chứ nếu không chắc ngất rồi: "Cha, nói đến cha đi. Nếu cha thật sự thương con thì cha nên ủng hộ con. Đúng là trước giờ con không được từng trải như cha, nhưng chuyện giữa con với Kỳ Minh không phải do con nhất thời yêu thích. Con muốn sống với anh ấy cả đời. Nếu cha với mẹ đều không chấp nhận thì con cũng chẳng còn chỗ dựa để mà sống."

"Thằng nhóc nhà cậu còn dám uy hiếp tôi?" Huyết áp của La Vệ Đông cũng gần vượt ngưỡng rồi.

"Dạ không. Con nghĩ thế nào thì con nói như vậy thôi." La Gia Nam quyết tâm liều mạng. Hắn không quan tâm cha sẽ chấp nhận hay không mà nói tới: "Lần đầu của Kỳ Minh cũng là trao cho con. Con có trách nhiệm với anh ấy. Cha nuôi con nhiều năm như vậy chắc không mong con là Trần Thế Mỹ đâu."

Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong kinh kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hắn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý.

Đàn ông mà cũng có lần đầu sao?

La Vệ Đông ngẩn người, huyết áp tuột một cái vèo. Cũng đúng nhỉ, ông vừa nghĩ lại rằng dù nam hay nữ thì cũng phải có lần đầu tiên. Hơn nữa, đứa nhỏ Kỳ Minh rất tốt, đẹp trai, có học vấn, chuyên môn vững vàng, nghe nói còn quyên góp cho Cục mấy triệu để mua máy móc. Người như vậy mà lại trao lần đầu cho con trai, vậy chắc chắn là thật lòng.

Nghĩ đến đây, La Vệ Đông bình tĩnh nói: "Thằng nhóc, con cũng lớn rồi, cha muốn quản cũng quản không được. Cuộc sống là của con, mà muốn sống cũng đâu dễ dàng gì. Cha có nhắm mắt cũng không cần quan tâm... Nhưng với mẹ thì con tự tìm cách đi. Nếu mẹ mà rơi một giọt nước mắt thì cha đánh gãy một cái xương của con, nghe không?"

Gió lạnh quất thẳng sau lưng, La Gia Nam cẩn thận hỏi: "Cha, cha có phải cha ruột của con không?"

"Đừng có hỏi nhảm. Không phải cha thì là ai?!" La Vệ Đông giơ tay lên.

"Này này, cha, đừng đánh." La Gia Nam rụt cổ: "Con nói này, cha đúng là chiều mẹ quá thể. Cha xem đi, mẹ hơn năm mươi tuổi rồi mà trái tim có khác gì thiếu nữ hai mươi lăm đâu."

"Mẹ con xứng đáng được chiều." La Vệ Đông rút một điếu thuốc của con trai, đốt xong thì chậm rãi nhả ra một vòng khói: "Hồi cha còn đi sửa đường sắt ở Tân Cương, một năm về nhà một lần, chuyện trong nhà đều dựa hết vào mẹ. Cái năm ông nội con mắc bệnh tim phải đi cấp cứu, bà nội con vì lo lắng mà đạp hụt cầu thang rồi té gãy chân, còn con thì mắc thuỷ đậu. Làm gì có y tá nào đâu, một mình Kiều Kiều chăm sóc cho ba người, ngày nào cũng chạy đi chạy lại từ nhà đến bệnh viện mấy chuyến, vậy mà mẹ con chẳng gọi điện cho cha vì sợ cha lo lắng rồi phân tâm trong lúc thi công thì bị thương... Lúc cha về, mẹ con gầy tới nỗi cha suýt chút nữa không nhận ra được. Sau đó cha phải quay về đơn vị, lúc mẹ tiễn cha còn nói rằng: "Chồng, anh đi bảo vệ đất

nước, em sẽ chăm sóc thật tốt cho nhà mình, cha mẹ và cả con trai đều có em, anh không cần bận tâm." Một người phụ nữ như vậy mà cha không thương thì con nghĩ cha có phải đàn ông không?"

Nói xong, La Vệ Đông lau mặt, dụi tắt tàn thuốc rồi nói: "Cha không hút nữa. Thuốc lá của con cay mắt quá."

Trừ lúc ông bà qua đời, La Gia Nam chưa từng thấy cha mình rơi nước mắt. Bây giờ, thấy vành mắt ông đỏ lên, trong lòng hắn cũng như bị ai nhéo một cái.

Hắn nghĩ đúng là tình yêu thật lòng trong hoạn nạn phải có nhau.

Buổi tối về nhà, Kỳ Minh thấy La Gia Nam đang nghiên cứu công thức thì tò mò hỏi: "Cha em nói cái gì với em vậy?"

Cậu nghe nói chiều này La Vệ Đông đến Cục gọi La Gia Nam ra bãi xe nên đã chuẩn bị trị thương cho hắn. Ai ngờ thằng nhóc này có thể lành lặn trở về.

"Cha dạy em là đàn ông thì phải biết thương vợ á." La Gia Nam lấy một trái bơ từ trong tủ lanh ra, nói: "Vợ, tối nay anh salad tôm với bơ nhé?"

"Em mua tôm hả?"

"Trong tủ lạnh không có hả anh?"

"Lâu rồi chưa đi siêu thị. Đừng nói tôm tươi, tôm khô cũng không có đâu." Kỳ Minh liếc nhìn đồng hồ. "Đi siêu thị ha."

"Đi anh."

Đến siêu thị, La Gia Nam đẩy xe đi sau lưng Kỳ Minh, chậm rãi đi qua các kệ hàng hoá. Giờ này là lúc nhà nhà rủ nhau đi mua sắm, lâu lâu mấy đứa trẻ lại rượt đuổi chơi đùa giữa các kệ. Hai người đang đi dạo xung quanh thì La Gia Nam thấy Cao Nhân và Lữ Viên Kiều đang đi mua đồ ngủ, vì vậy hắn đẩy xe đến chào họ.

"Sao hai người lại ở chung?" Hắn hỏi.

"Viên Kiều mới dọn nhà nên cần mua ít đồ gia dụng, anh phải ghé siêu thị mua đồ nên đụng mặt." Cao Nhân ló đầu chào hỏi với Kỳ Minh: "Chào thầy Kỳ."

Kỳ Minh gật đầu với cậu rồi tiếp tục tìm những thứ cậu muốn mua. Lữ Viên Kiều nhìn La Gia Nam, sau đó nhìn Kỳ Minh, hỏi: "Đàn anh, anh với thầy Kỳ đi siêu thị chung hả?"

"Ừ. Hai tụi anh ở chung." La Gia Nam gật đầu.

"Thuê chung ạ?"

"Ừ... Thì cũng giống vậy."

"Ồ..." Lữ Viên Kiều xoay mặt nhìn Cao Nhân: "Thật ra anh có thể thuê chung chỗ với em. Em ở căn hộ ba phòng ngủ, mỗi ngày đi làm em cũng chở anh đi được."

"Tốt vậy!" Cao Nhân mặt baby lại cười tươi lên: "Được đó. Tiền thuê nhà bao nhiêu một tháng?"

"Không cần thuê. Căn hộ là của em." Lữ Viên Kiều cười lại với cậu, nói: "Đều là người mới, giúp đỡ lẫn nhau thôi."

La Gia Nam nhíu mày: "Ái chà không nghĩ thằng nhóc nhà em cũng có tiền ha. Mới nhiêu đây tuổi đã mua được căn hộ."

"Tiểu khu đó được phát triển bởi mẹ em với công ty của mẹ. Em mua hai căn, vừa vặn ở gần Cục nên em dọn qua ở." Lữ Viên Kiều nói rồi ném đồ ngủ mình đã chọn vào trong xe: "Đàn anh, anh muốn mua nhà thì cứ tìm em, em bớt cho anh tám phần trăm."

"..."

Ngôi nhà gần văn phòng nhất có diện tích ít nhất cũng năm mười nghìn mét vuông. La Gia Nam nuốt ngụm nước bọt, hắn bỗng cảm thấy vị trí đàn anh của mình đang bị thử thách bởi tiền bạc. Đúng lúc này, có hai đứa trẻ đột nhiên chạy tới, một đứa vừa chạy vừa quay đầu nên đụng phải Cao Nhân. Với sức lực giống như một quả đạn đại bác, Cao Nhân loạng choạng và ngã vào vòng tay của Lữ Viên Kiều phía sau.

Đứa trẻ không xin lỗi, và chạy vào một lối đi khác trong nháy mắt.

"Nè, con nít bây giờ vậy đó hả! Muốn ăn đòn không!" Cao Nhân nhanh chóng đúng thẳng người, hỏi Lữ Viên Kiều: "Em có sao không? Có bị thương không?"

"Em không sao." Lữ Viên Kiều bị giá treo đồ đập trúng một chút, eo cậu đau rát nhưng cậu cũng không định nói cho Cao Nhân biết: "Đàn anh, tụi em đi tính tiền trước. Mai gặp anh."

"Ừ, mai gặp."

La Gia Nam đẩy xe về phía bên cạnh Kỳ Minh rồi nói cậu bỏ đồ vào xe đẩy. Hắn giơ tay giữ vai Kỳ Minh, cắn lỗ tai cậu rồi nói: "Vợ, anh có phiền gả cho người chồng còn nghèo hơn anh không?"

Kỳ Minh câu khoé miệng lên: "Anh không ngại cưới vợ nghèo

hơn."

"Ơ này, anh chịu làm vợ em rồi mà." La Gia Nam kêu lên, bỗng điện thoại di động trong túi rung lên. Hắn nhận điện thoại, sau đó nói với Kỳ Minh: "Chu Hạo nói ngày mai mười hai giờ máy bay hạ cánh. Em dẫn cậu ấy đến bệnh viện trước, sau đó về Cục."

Chương 65

DTV-EBOOK

La Gia Nam liếc mắt là có thể nhận ra Chu Hạo trong đám đông. Cậu ấy rất nổi bật, hành khách đi lướt qua cũng liên tục ngoái lại nhìn. Trên mặt cậu trông vừa mệt vừa lo, nhưng những khuyết điểm đó không che lấp được ưu điểm của cậu. La Gia nam tin rằng nếu Phan An thực sự đẹp trai như truyền thuyết thì ắt hắn phải giống Chu Hạo mới xứng đáng lưu danh thiên cổ.

Miêu Hồng đến sân bay cùng hắn để đón người cũng trợn tròn mắt, đợi một chút cô mới phản ứng kịp rồi kéo La Gia Nam đến cửa bay quốc tế để đón người.

"La Gia Nam, Miêu Hồng từ Tổ trọng án." La Gia nam đưa phù hiệu cảnh sát cho Chu Hạo xem.

"Chu Hạo." Chu Hạo nói rồi che miệng ho khan, giọng khản đặc: "Làm phiền các anh đưa tôi đến bệnh viện trước được không?"

La Gia Nam đưa tay ra hiệu mời cậu, sau đó hắn để ý thấy Chu Hạo chỉ kéo một chiếc vali Samsonite nhỏ màu đen, khác hẳn với chiếc xe đẩy hành lý do những hành khách khác từ cửa bay quốc tế.

Từ Thương Hải đã được chuyển sang phòng bệnh thường của khoa Nội tiêu hoá, phòng hai người, giường còn lại không có ai. Chu Hạo đứng ở cửa, nói nhỏ nhẹ hai tiếng "Giáo sư." Bọn họ nhìn nhau, trong chốc lát vành mắt cả hai người đều đỏ. La Gia Nam và Miêu Hồng chờ ngoài hành lang, khoảng một tiếng sau thì Chu Hạo đi ra khỏi phòng bệnh, hai mắt sưng đỏ.

"Các anh muốn biết gì?" Cậu hỏi.

La Gia Nam hơi nheo mắt: "Tất cả những gì có liên quan đến tên khốn kia."

———————————

"Tôi với giáo sư đã lên kế hoạch chờ tôi tốt nghiệp rồi sẽ đến Las Vegas kết hôn."

Trên đường về Cục, Chu Hạo ngồi ở ghế sau híp mắt lại, lúc này giọng nói của cậu nghe tốt hơn rất nhiều. "Nhưng khi chuyện đó xảy ra, tôi không biết phải đối mặt với thầy ấy như thế nào, đành phải nghỉ việc trợ giảng. Tôi không dám sống trong căn phòng đó nữa nên đã dọn ra ngoài ở."

La Gia Nam vừa ghi chép vừa nói: "Lúc trước cậu nói người cưỡng hiệp cậ đã gửi e-mail cho cậu phải không? Phiền cậu cung cấp địa chỉ e-mail đó để phòng kỹ thuật của chúng tôi có thể điều tra địa chỉ IP."

"Vô dụng thôi. Lúc trước tôi đã thử rồi. Nó được gửi qua máy chủ proxy." Chu Hạo lắc đầu: "Chuyên ngành của tôi hồi đại học là công nghệ thông tin, nghiên cứu sinh thì là quản lí thông tin bằng kĩ thuật vệ tinh."

"Xét góc độ chuyên môn của cậu thì người kia có phải rất am hiểu về máy tính không?"

"Gã phải có một nền tảng nhất định, trình độ tiếng Anh cũng phải khá. Máy chủ proxy đó là ở nước ngoài."

"Ngoại trừ video, gã có viết gì trong e-mail không?"

Hàng lông mi vừa đen vừa dày của Chu Hạo run lên, hàm răng trắng cắn mạnh vào môi. Cậu lấy ra một cái laptop mỏng dính,

mở ra nhập địa chỉ rồi đưa sang cho La Gia Nam.

"Anh tự xem đi."

La Gia Nam mới vừa mở ra đã nhíu mày lại. Toàn những từ ngữ dơ bẩn, tục tĩu, bình thường hắn hay chửi thề nhưng cũng không bao giờ nói ra những lời như vậy.

Thấy tệp đính kèm dưới email, La Gia Nam ngại ngùng nói: "Tôi... Tôi phải xem qua video này."

Sắc mặt Chu Hạo trắng bệch. Cậu nhắm mắt lại, mười ngón tay cũng ghim chặt lại. Cậu hít mấy hơi thật sâu rồi đứng lên: "Tôi ra ngoài chờ. Anh xem xong thì gọi tôi."

Đoạn video dài khoảng nửa giờ, nhưng La Gia Nam đã tua nhanh nó và xem trong vòng chưa đầy ba phút. Quá kích thích và khủng khiếp. Xem video là để chứng minh vị trí lắp đặt của camera tại thời điểm đó có phù hợp với vị trí hắn tìm thấy hay không, kết quả trùng khớp. Khi Chu Hạo lần thứ hai ngồi vào phòng khách, La Gia Nam trả lại máy tính cho anh ta.

Bầu không khí hơi sượng, La Gia Nam đứng lên rót cho Chu Hạo một li nước. Sau đó hắn ngồi xuống, xoa tay nói: "Cậu không báo cảnh sát vì sợ video bị công khai sẽ làm tổn hại đến danh tiếng giáo sư Từ, cái này thì tôi hiểu. Nhưng tại sao lúc bị tên đó cưỡng hiếp cậu lại không kêu cứu?"

"Gã bịt miệng tôi lại." Chu Hạo khổ sở lắc đầu: "Ban đầu tôi nghĩ gã chỉ muốn tiền nên cũng không làm căng, cũng không định báo... Cảnh sát La, gã có chìa khoá kí túc xá của tôi. Tôi khoá cửa, gã đến lúc tôi buồn ngủ nên tôi tưởng rằng bạn cùng phòng quay về..."

"Tối đó bạn cùng phòng của cậu đã đi đâu?" La Gia Nam hỏi.

"Đi xem phim đêm với bạn gái. Tối thứ Sáu nào cậu ta cũng đi suốt đêm vì trong rạp có... Ghế tình nhân."

La Gia Nam hơi nhíu mày. Kí túc xá trường cảnh sát không có chuyện đi chơi qua đêm, vì vậy mấy chỗ ăn chơi gần kí túc xá hắn cũng không rành.

"Vậy có thể nói kẻ đã cưỡng hiếp cậu không chỉ hiểu rõ về cậu mà còn có chìa khoá phòng kí túc xá của cậu, còn biết cả nếp sinh hoạt của bạn cùng phòng cậu nữa." La Gia Nam hạ thấp giọng xuống: "Cậu nghĩ lại xem cậu có quen ai có đầy đủ ba đặc điểm này không?"

Chu Hạo cau mày, suy nghĩ rất lâu rồi mới nói: "Ngoại trừ giáo sư Từ thì tôi không nghĩ ra được ai khác nữa. Nhưng không phải thầy ấy đó. Tên kia... Gã... Vừa ngắn vừa nhỏ nữa..."

Mấy chữ cuối cùng khó có thể nghe thấy được.

La Gia Nam vội vàng cắn môi để nhìn cười. Trời ơi, nhân chứng đây sao? Chờ bắt được người rồi, La Gia Nam phải cẩn thận xem xét lòng tự trọng của tên khốn đó mới được. Nhưng manh mối này chưa đủ, hắn không thể nào lột quần từng người để thu thập chứng cứ được. Cứ phải để cho nạn nhân nhớ về những kí ức bị cưỡng hiếp thì thật sự quá tàn nhẫn, nhưng hắn vẫn phải hỏi sâu hơn: "Cậu thử suy nghĩ thật kĩ xem trên người gã có đặc điểm gì đặc biệt không?"

Chu Hạo nhắm mắt, cắn môi, lông mày cau lại, cậu lại rơi vào hồi ức đau đớn kia. Bỗng, cậu mở mắt ra, nói: "Mùi phấn! Trên ngón tay của gã có mùi phấn!"

La Gia Nam lập tức ghi chép: "Phấn viết bảng mà các giáo viên hay dùng ấy hả?"

Chu Hạo gật đầu nhưng ngay sau đó lại lắc: "Các giáo sư hiện nay cũng ít viết bảng rồi. Toàn là dùng máy chiếu hoặc máy tính thôi. Nếu muốn viết bảng thì đa số sẽ nhờ trợ giảng ghi bài từ trước, với cả... Tôi không nghĩ có giáo sư nào đêm khuya mà tay còn mùi phấn đâu. Bột phấn cũng có thể làm đau tay nữa. Trên lớp dùng phấn thì tan học chắc chắn sẽ đi rửa tay liền.

La Gia Nam chỉ có kí ức ngày xưa đi học ngủ quên bị giáo viên dùng phấn ném vào đầu. Hắn cố gắng nhớ lại xem trong trường học có những nơi nào có thể có bảng đen. Phòng học, nhà ăn, kí túc xá.

Kí túc xá!

Hắn đứng bật dậy khiến Chu Hạo sợ hết hồn.

"Lữ Viên Kiều!" La Gia Nam mở cửa phòng khách, hét về phía phòng làm việc đối diện: "Đi xin lệnh khám xét!"

———————

Trưởng toà vừa nhìn thấy lệnh khám xét thì xây xẩm cả người, run rẩy y như cái lần ông bị La Gia Nam tra hỏi hôm xảy ra vụ án.

Biết rõ sinh hoạt của sinh viên, có chìa khoá phòng kí túc xá, biết rõ tiến trình tu sửa máy lạnh, thường xuyên dùng phấn để viết các thông báo của trường trên bảng đen ngay cổng. Từ những đặc điểm này, La Gia Nam đoán nghi phạm chính là trưởng toà. Ngoài ra, Đông Vũ – người từng chọc bàn chải đánh răng vào miệng cũng nói ra một điểm đáng ngờ: Thời gian trưởng toà xuất hiện mà ông ta khai không trùng khớp với kí ức của nhân chứng. Hai phút là đủ để ông ta ném thi thể cả Tương Hâm từ cửa sổ tầng năm, sau đó chạy xuống. Hiện trường hỗn loạn như vậy, sẽ không có ai để ý liệu ông ta có phải người đầu

tiên xuất hiện hay không.

Thế nhưng...

La Gia Nam nhìn thân thể gầy gò hơn mình một nửa của trưởng toà. Tương Hâm tuy gầy nhưng ít gì cũng hơn năm mươi lăm kí, lôi cái xác lên cửa sổ cao ngang thắt lưng là chuyện không dễ dàng chút nào. Chu Hạo cao gần một mét tám, muốn áp chế cậu ta thì cũng phải có sức. Nhưng trưởng toà đã hơn sáu mươi tuổi rồi. Đừng nói tới xử lí thi thể rồi uy hiếp nạn nhân, ngay cả việc ông ta có "cứng" được không cũng là một dấu chấm hỏi.

"Cảnh sát La."

Tiểu Hoàng đưa cho hắn một hộp bánh quy bị rỉ sét. Hộp bánh này được tìm thấy trong một chiếc hộp khác đặt dưới gầm giường. La Gia Nam lấy "The Hulk" từ trong hộp, lật mặt sau thì thấy thấy dòng chữ "JX" được khắc trên đó. Đây là tên viết tắt của Tương Hâm. (Tên của Tương Hâm phiên âm là Jiǎng Xīn 蒋鑫)

Đúng là hắn.

La Gia Nam phất tay về hướng Lữ Viên Kiều, nói: "Còng tay lại, giải về Cục."

Ngọn đèn công suất cao trên bục thẩm vấn chiếu vào khuôn mặt già nua của trưởng toà. Mặt ông nhăn lại như một đóa hoa cúc. La Gia Nam thẩm tra, Lữ Viên Kiều lập biên bản. Hôm nay lại tăng ca nhưng không ai phàn nàn. La Gia Nam đã yêu cầu Kỳ Minh về trước vì hắn nghĩ mình phải làm việc suốt đêm.

"Ông già, được đó, đúng là người già mà tim thì vẫn còn trẻ trung." La Gia Nam đặt tay lên vai trưởng toà, dùng ngôn ngữ cơ

thể để gây áp lực cho đối phương: "Biết dùng máy tính, biết dùng máy chủ proxy, giỏi tiếng Anh nữa. Ông phải dạy cho tôi thôi. Tôi cũng muốn trèo tường xem phim."

Trưởng toà nuột một ngụm nước bọt, sau đó lại run lên. Tang vật cũng lấy được, nên bây giờ ông không thể nói được tiếng nào. Thấy trưởng toà vẫn tiếp tục nhăn mặt im lặng, La Gia Nam giơ tay chỉnh lại đèn để ít nhất cũng khiến đối phương mở mắt ra.

"Xin lỗi ông? Vậy ông nói một chút, ông lấy cái đồng hồ màu xanh này để làm gì?" La Gia Nam nhích mông ngồi vào góc bàn, giơ túi vật chứng có "The Hulk" và lắc lư trước mặt trưởng toà.

"Không phải... Không phải... Tôi lấy..." Trưởng toà mở miệng run rẩy nói: "Tôi không... Tôi không biết..."

"RẦM!"

Lữ Viên Kiều đập bàn. Đừng nói tới trưởng toà, ngay cả La Gia Nam cũng giật mình suýt nữa té xuống đất. Hắn quay đầu lại trừng mắt với đàn em, với vẻ mặt u ám "Thằng nhóc này chào hỏi hay đấy." Lữ Viên Kiều tỏ thái độ không quan tâm, rũ mắt tiếp tục làm biên bản. Cậu chỉ muốn hù chết ông lão này, đã vào đây thì đừng có hòng trong lòng minh bạch nhưng giả vờ ngu ngốc!

Haiz, tuổi trẻ mà. La Gia Nam nghĩ sau này hắn phải chỉ dẫn cho đàn em lại thôi. Ví dụ hù doạ một người bốn mươi tuổi thì không sao, còn hù mấy người trên sáu mươi tuổi rồi lỡ người ta đổ bệnh tim thì chắc chắn xử lí kĩ luật rớt mẹ vào đầu mình.

"Chắc ông cũng thấy rồi đó, đàn em của tôi không kiên nhẫn lắm đâu." La Gia Nam lập tức phóng lao theo lao. Lữ Viên Kiều doạ trưởng toà đến mức ông không dám run. "Ông bình tĩnh chút, từ từ rồi nói. Ông cứ nhớ tới đâu nói đến đó. Trên đồng hồ

có thể có dấu vân tay của ông, ông mà nói không biết nữa là tôi đi ngủ. Tối hôm nay đàn em của tôi trực ban, ông có thể nói chuyện với cậu ấy."

"Thật sự không phải tôi... Tôi không có làm gì hết... Tôi chỉ... Tôi chỉ nhặt cái đồng hồ..." Trưởng toà nuốt nước bọt: "Tôi lau dọn... Lau dọn nhà vệ sinh tầng năm... Thì thấy... Thấy ở góc tường... Nên... Nên tôi nhặt lại... Tôi cũng không... Không dám bán..."

La Gia Nam lắc đầu: "Ông nghĩ kĩ rồi nói. Khoa Giám định bên chúng tôi thiếu điều cạo tường của toà kí túc xá kia ra. Chúng tôi mấy chục cặp mắt cũng không nhìn thấy vật nhỏ đáng giá sáu chữ số này, vậy mà ông mắt mờ chân chậm gặp may à?"

"Tôi... Tôi thật sự... Tôi không..." Khuôn mặt trưởng toà lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi tuôn như suối: "Xin các anh... Tôi không... Các anh xem tôi tuổi này rồi... Cái thân già này có thể làm gì ngoài cố gắng sống sót đâu!"

La Gia Nam khoanh tay, cười nói: "Tôi cũng buồn bực đây này. Ông nói ông tuổi này rồi mà còn bò lên người thanh nên trai tráng, bò xong chắc cũng phải uống cả mớ thuốc nhỉ?"

Sắc mặt trưởng toà đỏ bừng lên, nếu không phải đang bị còng trên ghế thì chắc hẳn ông đã nhảy dựng lên, ông nói chuyện lưu loát hẳn: "Tôi bò lên người ai? Vợ tôi chết cũng hai mươi năm rồi! Từ sau đó tôi còn chưa từng chạm vào tay phụ nữ! Mấy người vu khống tôi giết người thì thôi đi, vì sao còn muốn sỉ nhục tôi?!"

Trưởng toà đột nhiên nổi giận, La Gia Nam nhíu mày nhìn Lữ Viên Kiều. Ông lão này ngộ nghĩnh nhỉ, nói giết người thì được, nhưng nói bò lên giường người khác thì lại cuống lên.

Lúc này, có tiếng gõ cửa phòng thẩm vấn. Lữ Viên Kiều nghiêng đầu nhìn thì thấy Cao Nhân mặt baby ngay ngoài cửa sổ.

"Anh gấp rút đối chiếu DNA đó." Cao Nhân xì mũi rồi đưa báo cáo cho La Gia Nam.

"Anh bị bệnh hả?" Lữ Viên Kiều giơ mu bàn tay lên trán Cao Nhân: "Không sốt. Anh uống thuốc không?"

Cao Nhân giơ tay ôm cái trán mới được Lữ Viên Kiều chạm vào, cười híp mắt: "Anh không sao. Mấy ngày nay làm việc liên tục nên anh hơi thiếu ngủ, sức đề kháng cũng giảm luôn. Lát nữa uống thuốc hạ sốt rồi ngủ một giấc là được."

"Lát nữa xong việc em chở anh về." Lữ Viên Kiều nhận ra cậu chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cao Nhân là tâm trạng sẽ tốt lên ngay.

"Này này, đừng có ở đây liếc mắt đưa tình chứ." La Gia Nam cau mày chỉ vào báo cáo: "Có chắc dấu vết trong nhà vệ sinh không phải của ông lão kia không?"

"Chắc." Cao Nhân thề thốt, lúc trước cậu đã từng giám định chồng bản mẫu còn cao hơn cả mình nên đã sớm quen tay với công việc này rồi: "Nhưng ông lão này chắc chắn có quan hệ họ hàng với nghi phạm. Căn cứ phân tích nhiễm sắc thể Y thì phải là bác – cháu đó."

Phân tích nhiễm sắc thể Y: ông nội – cháu trai, chú, bác – cháu trai...Nhiễm sắc thể Y là nhiễm sắc thể giới tính đặc trưng cho giới tính nam ở người. Theo quy luật di truyền tất cả nam giới theo dòng nội như ông nội, bác, cha, chú, con trai, cháu trai... đều có cùng một hệ gen trên nhiễm sắc thể Y. Do đó, bằng việc phân tích ADN trên nhiễm sắc thể này của những người nam theo dòng nội, các chuyên gia có thể khẳng định mối quan hệ: chú, bác trai – cháu trai.

La Gia Nam gật đầu: "Được rồi. Cao Nhân, anh về đi. Đàn em, em ở lại hỗ trợ thẩm tra."

"Vậy anh chờ em chút." Trước khi vào phòng thẩm vấn, Lữ Viên Kiều nhỏ giọng dặn dò Cao Nhân gì đó.

La Gia Nam thả báo cáo một cái "bộp" trước mặt trưởng nhà, nhấc cằm hỏi: "Rồi, ông ơi, cho tôi xin lỗi. Ông đúng là vô tội. Cho tôi hỏi một vấn đề cuối cùng. Cháu ông đâu?"

Mặt ông lão chuyển từ đỏ sang trắng: "Cháu tôi sao?"

"Đúng. Cháu của ông." La Gia Nam mở báo cáo ra cho ông xem, nhưng hắn cho rằng ông có xem cũng không hiểu: "Cái này kiểu giám định quan hệ họ hàng ấy. Kết quả cho thấy hung thủ giết hại Tương Hâm là cháu của ông."

"Cháu tôi... Cháu tôi..."

Ông lão đảo mắt, ngã xuống trước mặt La Gia Nam.

Chương 66

DTV-EBOOK

Cao Nhân còn chưa đi đến thang máy thì đã nghe La Gia Nam hét lên cho Lữ Viên Kiều gọi xe cấp cứu, vì vậy cậu nhanh chóng quay lại. Cậu vừa đến phòng thẩm vấn thì thấy ông lão đã được tháo còng tay, môi tím tái nằm rạp trên đất. Cậu lập tức xông tới đẩy La Gia Nam ra rồi quỳ trên mặt đất để thực hiện CPR.

Lữ Viên Kiều đang chuẩn bị gọi xe cấp cứu thì thấy Cao Nhân chuẩn bị hô hấp nhân tạo cho ông lão kia. Cậu ném điện thoại, lao tới túm cổ áo ông già, nhấc bổng lên khỏi mặt đất và tát một cái để ông ta tỉnh lại.

Cao Nhân há hốc mồm, La Gia Nam cũng há hốc mồm.

Lữ Viên Kiều khoanh tay đứng một bên như thể nãy giờ chưa có chuyện gì xảy ra. Ông lão bị đánh tỉnh, ho khan vài cái rồi trở mình ngồi xuống, đấm ngực mà gào khóc.

"Bà xã chết tiệt! Thì ra bà lừa tôi! Thằng nhóc kia là con của em trai tôi! Ôi! Tôi còn tưởng rằng khi chết có thể cùng bà chôn cùng một mộ! Tôi ở ngoài kiếm tiền nuôi bà đã kiệt sức rồi! Làm sao tôi lại bị lừa thế này! Tôi không sống nổi nữa rồi! Tôi không còn mặt mũi mà gặp người ta!"

Ông lão gào khóc muốn đập đầu vào cạnh bàn. La Gia Nam nhanh tay lẹ mắt giữ lấy người, kéo lên ghế rồi còng lại để đảm bảo ông không tự hại mình. Mới nãy nói ông bỏ lên giường người ta mà ông đã sốt sắng như vậy, bây giờ bị cắm cho một cái sừng chắc cũng khó mà không nghĩ quẩn.

Trần Phi luôn theo dõi màn hình camera giám sát, thấy có

chuyện thì ông cũng xông vào. Lúc nãy Lữ Viên Kiều một tát đánh thức ông lão ngay trước mặt ông, lúc đó ông đã cảm thấy thằng nhóc xử sự kiểu không sợ hãi thế này chắc chắn sẽ có tương lai xán lạn.

"Được rồi. Đừng la hét nữa." Nghe ông lão khóc gần mười phút, bao nhiêu cảm thông của La Gia Nam dành cho ông lão cũng bị bào mòn sạch sẽ. Hắn gõ lên bàn, hỏi: "Cháu ông, hoặc con trai ông tên gì? Hiện tại cậu ta ở đâu?"

Nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt ông lão. Cao Nhân thấy vậy thì nhanh chóng rút vài tờ khăn giấy cho ông lau mặt, sau đó cậu túm ống tay áo của La Gia Nam để ra hiệu cho hắn cho ông thêm chút thời gian. La Gia Nam nhíu mày, lấy bao thuốc lá hỏi ông lão: "Ông hút không?"

Ông lão vừa thay đổi sắc mặt, vừa gật đầu. Vì vậy La Gia Nam châm một điếu cho ông.

"Thằng nhóc khốn kia... Tôi cũng không biết nó đã đi đâu... Từ cái hôm các anh tìm thấy máy ghi hình gì đó là nó đã không về rồi..." Ông lão mở miệng giữa làn khói thuốc lá: "Hôm nó đưa cái đồng hồ cho tôi thì tôi đã thấy có gì sai sai rồi. Nhưng các anh nói đi, tôi là cha, làm sao có thể... Có thể đi tố cáo chính con trai mình?"

Ông thở dài: "Này! Cho dù là cháu trai thì cũng mang họ Tiết. Hơn hai mươi năm trước em trai tôi bị bom nổ chết trong lúc đi làm đường với dân làng, không đến hai năm sau bà xã tôi cũng mất. Chỉ còn tôi với Tiết Tường hai người sống với nhau. Từ nhỏ nó đã ở phòng cho trưởng toà trong kí túc xá sinh viên với tôi... Thằng khốn đó đúng là thông minh, chỉ là tính cách hơi kì cục. Nó thi đậu Đại học Ngoại ngữ nhưng suốt ngày gây gổ rồi đánh nhau với bạn cùng phòng, suýt chút nữa nó móc mắt người ta ra nên trường khuyên nó thôi học... Lúc nghỉ học thì nó học ngành bảo trì máy tính một năm, cũng coi như có chút tay nghề. Vì vậy

tôi dùng quan hệ của mình trong trường để xin cho nó làm việc trong phòng mấy tính... Bình thường nó cũng không thích nói chuyện, người ta giới thiệu cho nó mấy người bạn gái nhưng cũng không đi đến đâu. Trong thời gian ngắn cũng phải hơn ba mươi người, ai ngờ nó... Rẽ ngang như vậy!"

"Bình thường Tiết Tường hay ở đó à?" La Gia Nam hỏi.

"Căn nhà gỗ ở phía sau ký túc xá được dùng làm phòng thiết bị thể dục thể thao. Tôi đã thảo luận với nhà trường và dọn cho nó một phòng ở đó." Ông Tiết lom khom nhìn La Gia Nam, "Cảnh sát, tôi xin anh đừng bắn chết nó! Họ Tiết nhà chúng tôi chỉ có một cái cây con là nó thôi."

La Gia Nam trợn mắt, không ngại mà nghĩ thật tiếc khi cái cây con này phát triển vừa nhỏ vừa ngắn...

Căn phòng của Tiết Tường rất bừa bộn và có mùi ẩm mốc. Trong góc là đống chiếu cũ nát dùng để tập thể dục, có vẻ như chủ nhà đã dùng chúng làm giường ngủ. Cạnh đó là kệ để đồ lặt vặt, trên kệ treo một tấm bảng đen nhỏ, viết vài dòng tiếng Anh bằng phấn, kiểu chữ rất đẹp.

"The most distant way in the world is not the way from birth to the end. It is when I sit near you that you don"t understand I love you." La Gia Nam đọc xong thì quay sang hỏi Lữ Viên Kiều: "Em biết bài này không?"

""Chim và cá" của Tagore ạ." Lữ Viên Kiều đang kiểm tra mọi thứ trên máy tính, nói: "Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là quãng đường từ khi sinh ra cho đến cuối cuộc đời. Mà là khi tôi ngồi kề bên em nhưng em lại không hiểu rằng tôi yêu em."

"Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là quãng đường từ khi sinh ra cho đến cuối cuộc đời. Mà là khi tôi ngồi kề bên em nhưng em lại không hiểu rằng tôi yêu em" (Bản dịch của DayDreamer). Mình tìm thì thấy bài này tên là "The most distant way in the world" và trong bài Tagore dùng hai hình tượng con chim với con cá để nói về những người yêu nhau.

La Gia Nam đeo bao tay vỗ vào lưng đối phương: "Được đó đàn em. Không nghĩ em cũng giỏi văn như vậy."

"Cha em là cố vấn tại Đại sứ quán Bộ Ngoại giao Anh. Em sống ở Anh tới năm mười bốn tuổi, giáo viên của em bên đó đã dạy đó." Lữ Viên Kiều không chú ý tới vẻ mặt "Chết tiệt!" của La Gia Nam. Đột nhiên, cậu dừng lại, và chỉ vào màn hình máy tính cho La Gia Nam xem xem:" Anh ơi, nói đội trưởng Trần phát lệnh truy nã đi."

La Gia Nam tiện tay mở một video, liếc mắt nhìn đã phải ấn tắt. Đúng là kích thích và kinh khủng.

Lệnh truy nã vừa được phát ra nhưng cũng không thể ngồi đợi người ta báo cáo được. Tổ trọng án phải tiếp tục điều tra. Không thể hỏi thêm gì từ ông Tiết nữa. Ông nói Tiết Tường không có bạn bè, cũng không có người thân trong thành phố nên thật sự ông không nghĩ ra nơi nào mà con, à không, cháu ông có thể đi.

Trần Phi yêu cầu mọi người về nhà nghỉ ngơi trước để lấy lại tinh thần hôm sau tiếp tục làm việc. La Gia Nam rón rén vào nhà vì sợ đánh thức Kỳ Minh đang ngủ trên tầng hai. Trong phòng không có đèn, có hơi kì lạ. Bởi vì trước đây nếu La Gia Nam về muộn, Kỳ Minh vẫn luôn bật ngọn đèn nhỏ trên quầy bar cho hắn.

La Gia Nam cũng không nghĩ nhiều. Hắn đã kiệt sức đến mức muốn ôm vợ và ngủ một giấc thật ngon. Khi hắn đang ngáp ngắn ngáp dài cúi xuống cởi giày, một bóng đen đột nhiên lao ra

từ phía bức tường ở góc hành lang. Gã dùng gậy đập vào sau đầu La Gia Nam.

Trước mắt La Gia Nam tối sầm lại. Hắn ngã "rầm" xuống đất.

———————

Chuyện từ lúc nãy...

Kỳ Minh vừa đi chạy bộ đêm về thì vọt đi tắm rồi xuống trước bàn máy tính, mở máy để kiểm tra e-mail. Lại một lần nữa thất vọng. Cậu mờ mịt nhìn hộp thư đến, không có một tin nào từ thám tử cậu thuê để tìm kiếm tung tích của Kỳ Trân. Từ lúc La Gia Nam nói với cậu rằng Kỳ Trân đang ở Canada, cậu đã thuê thám tử tư rồi. Nhưng chỉ có một tấm ảnh mười mấy năm với một cái tên tiếng Trung mà muốn tìm được Kỳ Trân giữa Canada rộng lớn thì đúng là như mò kim đáy biển.

Cậu vẫn ôm một tia hi vọng rằng dù thế nào cũng phải tìm được em gái, tìm lại được người thân ngày xưa từng rụt rè giấu mình bên góc áo trong kí ức của mình.

Có tiếng chuông cửa. Kỳ Minh khá chắc đó là La Gia Nam quên mang chìa khoá nên đứng dậy đi mở cửa cho hắn. Khoá vân tay chỉ nhận mỗi vân tay của cậu, vì vậy La Gia Nam phải dùng chìa khoá. Người này lúc trước hay móc chìa khoá nhà chung với chìa khoá xe, từ ngày đâm xe xuống biển thì hắn tách hai chìa ra, cuối cùng mỗi ngày đều quên mang chìa.

Kỳ Minh vừa mở cửa thì thấy một người đội mũ lưỡi trai xa lạ. Đối phương mới ngẩng đầu lên, bóng đen phủ lên vành mũ khiến vẻ mặt gã trông đặc biệt u ám.

Ngay lập tức Kỳ Minh muốn khoá cửa lại, ai ngờ cậu bị đối phương đâm máy chích điện vào người. Xung điện cao áp ngay lập tức đánh gục cậu. Cậu ngã xuống sàn, co giật và run rẩy

không thể kiểm soát, thậm chí không thể phát ra âm thanh. Ký ức về lần bị tấn công bởi một kẻ giết người hàng loạt trong nhà dâng lên, cảm giác sợ hãi vừa quen thuộc vừa xa lạ gần như nuốt chửng cậu hoàn toàn.

"Thầy Kỳ, chào buổi tối." Gã ta đẩy vành mũ, rút dây trói hai tay Kỳ Minh lại, sau đó lấy băng dính bịt miệng cậu. "Em tự giới thiệu bản thân một chút nhé. Em là Tiết Tường. Thật ra đây không phải lần đầu chúng ta gặp mặt đâu. Lần trước anh đến trường, em thấy anh. Đúng là..."

Gã dán lên mặt Kỳ Minh, hơi thở nóng bức phun thẳng lên tai cậu: "Kinh động như gặp thần tiên."

Biến thái! Kỳ Minh chán ghét nghiêng đầu. Bắp thịt và xương cốt đau đến mức như bị kim đâm. Trước mắt cậu cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Từ ngày đó em đã theo dõi anh rồi. Thầy Kỳ, anh khiến em hồn vía lên mây đó." Tiết Tường lôi Kỳ Minh lên ghế sofa, ngồi xổm người rồi vén tóc bên mặt cậu lên, thở dài lắc đầu: "Nhưng sau đó em lại phát hiện ra, anh với mấy con đĩ đực xinh đẹp kia cũng giống nhau... Em thấy hết đó, anh với cảnh sát La, hai anh ở trong xe... Haiz, em nghĩ anh phải là người yêu bản thân chứ. Nhưng đáng tiếc, đĩ đực thì vẫn là đĩ đực."

Đột nhiên hắn túm tóc Kỳ Minh thật mạnh, giọng nói cũng độc áo hơn: "Em đéo muốn chạm vào anh. Em nghĩ anh là đoá hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đấy. Nhưng anh làm em thất vọng quá thể! Nếu người khác có thể chạm vào anh, mắc gì em không được, hả?"

Da đầu bị kéo đến đau khiến Kỳ Minh cau mày, nhưng điều này cũng dời đi cảm giác đau đớn trên người. Cậu hơi khôi phục sức lực, im lặng tìm cách thoát khỏi dây trói.

"Mấy ngày nay em vẫn luôn tìm cơ hội cảnh sát La không kè kè bên anh." Ánh mắt Tiết Tường trượt khỏi mặt Kỳ Minh, không e dè mà nhìn xuống cổ áo ngủ như thể đang cởi nút: "Nó có thể cho anh cái gì? Tiền à? Hay là nó làm anh sướng? Suỵt..." Trong lúc Kỳ Minh giãy giụa, Tiết Tường bóp lên cái cổ trắng nõn: "Anh đừng có chối. Cái kiểu nói một đằng làm một nẻo của mấy con đĩ đực đều như nhau. Thằng Tương Hâm vì cái đồng hồ đeo tay mà cởi quần. Chu Hạo càng đê tiện hơn, nằm dưới thân một người đàn ông đã có vợ... Em không hiểu, các anh đéo cần mặt mũi hả?! Giống như con mẹ già của em vậy. Chồng không ở nhà thì bắt đầu quấn lấy em rể, còn cho rằng em còn nhỏ nên em không biết gì nữa chứ?!"

Mặc dù bị khống chế và đầu óc hỗn loạn nhưng Kỳ Minh vẫn có thể phân tích nguyên nhân hình thành tính cách này của đối phương. Thấy mẹ làm loạn sau lưng cha, bóng tối sinh ra từ thuở ấy thơ dẫn đến thế giới quan lệch lạc khi trưởng thành. Bản thân gã chắc cũng không phải đồng tính. Nếu lời Chu Hạo nói là thật, bởi vì bộ phận của gã vừa ngắn vừa nhỏ nên khó có thể qua lại với nữ nhân. Gã trút giận lên đàn ông, và đặc biệt lựa chọn những người xinh đẹp và nam tính để thoả mãn ảo tưởng vặn vẹo của mình.

Nghĩ đến đây, Kỳ Minh kêu "ưm ưm" để ra hiệu cho đối phương mình muốn nói chuyện. Người như thế này cực kì thiếu cảm giác được tán đồng, nếu như có thể giao tiếp và động viên một cách phù hợp thì chắc hẳn hôm nay Kỳ Minh cũng không cá chết lưới rách.

Tiết Tường xoay người vào nhà bếp lấy một con dao rồi kề vào cổ Kỳ Minh, nói: "Đừng có ra vẻ. Em không muốn phải làm tổn thương gương mặt xinh đẹp này của anh đâu, nghiêm túc đó. Nếu thằng dĩ Tương Hâm không định cướp đồng hồ thì nó cũng đâu có trượt chân té gãy cổ. Em không phải sát nhân, em chỉ muốn các người biết mình phạm lỗi lầm, hiểu không."

Kỳ Minh gật đầu. Chờ Tiết Tường xé băng dán, cậu mím môi để giảm cơn đau do vết xé mang lại, nói: "Bọn họ không coi trọng cậu, không hiểu chỉ có cậu mới có thể đối xử chân thành với họ, bọn họ..."

Tiết Tường để mũi dao trên môi nhằm ngắt lời cậu, nói: "Là "bọn tôi". Chu Hạo, Tương Hâm, với cả anh nữa. Trong lòng em, ba người đều như nhau cả thôi."

"Đúng, bọn tôi phạm lỗi lầm. Bọn tôi không thấy người đáng để chúng tôi trân trọng đang ở ngay trước mặt, nhưng phương pháp của cậu quá cứng rắn. Điều này sẽ chỉ khiến chúng tôi muốn chống cự thôi." Kỳ Minh vừa nói vừa giãy giụa khỏi dây trói: "Cậu phải tự dấu tranh cho những gì cậu muốn, cưỡng hiếp không có kết quả tốt, cái này tôi nghĩ cậu cũng biết. Đừng tiếp tục sai lầm nữa. Tôi có thể chứng minh Tương Hâm chết do tai nạn, cậu sẽ không bị truy tố vì tội mưu sát. Tương lai còn dài, cậu còn có cơ hội để đường đường chính chính tìm một người thật sự hiểu mình."

Vẻ mặt Tiết Tường u ám, gã nhếch miệng, mũi dao trượt xuống dọc theo chóp mũi Kỳ Minh đến xương quai xanh: "Thầy Kỳ ơi, thầy Kỳ à, trong ba người thì miệng lưỡi anh đúng là ngọt nhất đó, còn biết em suy nghĩ gì luôn sao?" Gã thở hổn hển, áp môi lên trán Kỳ Minh: "Em nghĩ em phải nếm thử hương vị ngọt ngào từ miệng anh trước, sau đó em sẽ cho anh sướng... Em không chuẩn bị gì nhiều cho Chu Hạo với Tương Hâm đâu, nhưng anh là người đầu tiên khiến em yêu thích đó."

Kỳ Minh thật sự rất buồn nôn. Cậu cắn răng nhịn cảm giác đau đớn do xương bàn tay bị dây trói đè ép. Cậu bỗng thoát được một cánh tay. Ngay lập tức, cậu sử dụng kĩ thuật mà La Gia Nam đã dạy để nắm lấy tay Tiết Tường mà vặn một cái. Tay gã đau nên phải bỏ dao xuống, trong nháy máy cậu huých khuỷu tay vào mũi gã. Bao nhiêu đó công kích đã đủ cho gã mất ý chí chiến đấu rồi. Tiết Tường nghiêng người sang một bên, Kỳ Minh bật

dậy từ ghế sofa để tìm con dao rơi dưới bàn cà phê.

Đột nhiên trước mắt cậu đen kịt lại. Kỳ Minh mất đi thị lực nên không mò dao nữa. Cậu đứng dậy đi hướng ra cửa.

Tiết Tường bịt mũi chớp nước mắt, gã lờ mờ thấy Kỳ Minh mò mẫm đi về phía cửa. Tuy gã không biết Kỳ Minh không thấy đường, nhưng lúc này Kỳ Minh đang đưa lưng về phía gã, bước đi cũng gập ghềnh, trắc trở và khó khăn.

Gã nhịn cơn đau đứng lên, chộp lấy gậy bóng chày đặt ngay tủ giày rồi đập mạnh xuống gáy Kỳ Minh.

"Không nghĩ anh cũng cay thật đó."

Khiêng Kỳ Minh đã ngất lên ghế sô pha, Tiết Tường lau máu mũi rồi cầm dao cắt từng cúc áo của Kỳ Minh. Lúc này, màn hình điện thoại di động trên bàn cà phê sáng lên, hiển thị tin nhắn của người gửi tên là "La Bí Ngô."

[Vợ, anh ngủ chưa? Em về liền.]

Tiết Tường nhếch mép vuốt màn hình xóa tin nhắn, sau đó ghé sát mặt Kỳ Minh, vùi mặt vào cổ đối phương hít sâu một hơi.

"Đã có khán giả, vậy em chờ một chút rồi mới khai mạc."

Chương 67: Hoàn Chính Văn

DTV-EBOOK

Ào"

Đột nhiên bị nước lạnh xối cho tỉnh, La Gia Nam theo bản năng muốn chửi "**" thì phát hiện miệng bị băng dính dán lại nên không mở ra được. Giọt nước nhỏ xuống, trên gáy truyền đến cơn đau nhói. Cái đầu bị gậy đánh trúng của La Gia Nam phải mất chút thời gian mới có thể hiểu rõ tình huống trước mắt. Hắn đang bị còng tay vào lan can bằng inox ở phòng tắm nắng có cửa sổ bằng kính từ trần đến sàn trong một tư thế cực kì khó xử, đương nhiên là bị chính còng tay của mình khoá lại.

Chiếc giày bẩn thỉu đập vào mắt, La Gia Nam ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tiết Tường, trong mắt hắn tràn ngập ý muốn phải giết người này.

"Cảnh sát La, mày cũng khoẻ quá. Kéo mày từ cửa đến đây mà tao muốn gãy cả eo." Tiết Tường ngồi xổm xuống ngoài tầm tấn công của chân La Gia Nam. Cậu dùng súng của đối phương để hạ thấp vành mũ của anh ta, lộ ra gương mặt với nụ cười tàn ác: "Ngày đó tao thấy mày ở trường học, tao đã biết mày, Cận Kha với Từ Thương Hải là cùng một loại người. Cái loại mà ỷ vào tiền tài, địa vị với chút vẻ ngoài là muốn làm gì thì làm. Rác rưởi! Chúng mày chẳng cần trả giá bất kì món đồ gì, vậy mà có thể được hưởng thụ cảm giác người khác yêu thích mình."

La Gia Nam giật còng tay một cái, Tiết Tường bị hoảng nên lùi về sau. Hắn nhìn thấy mái tóc dài của Kỳ Minh buông thõng trên tay vịn ghế sofa, hắn không biết cậu đang ngất đi hay là...

Thằng chó này!

La Gia Nam cực kì tức giận. Hắn vùng vẫy kịch liệt, tiếng va chạm kim loại vang lên lanh lảnh và rõ ràng trong phòng khách giữa đêm khuya. Tiết Tường đứng dậy, nhìn La Gia Nam như con hổ bị mắc kẹt vùng vẫy trong vô vọng với biểu tình quái dị. Gã hưng phấn, lồng ngực dâng lên rồi hạ xuống, xoay người đi về phía sofa.

Gã muốn La Gia Nam phải tận mắt nhìn hắn hưởng thụ người này thế nào.

Kỳ Minh bị cảm giác nghẹt thở trên ngực đánh thức. Cậu lờ mờ mở mắt ra, cho dù có chớp thế nào thì vẫn chỉ thấy đen kịt. Cậu không biết gã dùng cái gì để trói tay mình, đồng thời cậu cảm nhận được có người dùng đầu gối đè lên thân trên của hắn, vải denim thô ráp chà xát da thịt rất rõ ràng. Cậu nghe thấy hàng loạt tiếng va chạm của kim loại. Khi cậu định gọi tên La Gia Nam, Tiết Tường nắm lấy cằm anh, và cậu cảm thấy nòng súng lạnh lẽo áp vào lưỡi.

"Suỵt... Đừng gọi." Tiết Tường nhắc nhở cậu: "Anh mà dám gọi, em bắn một phát chết bạn trai anh đó."

Trái tim của Kỳ Minh run lên. Thằng khốn này đã lấy được súng của La Gia Nam sao?

Ánh sáng từ cửa sổ tầng chiếu sáng biểu cảm của Kỳ Minh. Tiết Tường kinh ngạc nhìn cậu rồi cười nói: "Đừng kháng cự, tính mạng bạn trai nằm trong tay anh đó. Chỉ cần anh ngoan ngoãn hợp tác..."

Gã ngẩng đầu lên giống như đang vô cùng hưởng thụ giây phút này.

———————

Nhìn thấy Kỳ Minh nhúc nhích, cơn giận La Gia Nam chặn ở cổ họng mới tản ra bớt. Trước hết hắn phải thoát khỏi cái còng tay chết tiệt này. Hắn biết thằng biến thái này muốn làm gì. Không thể để Kỳ Minh bị tên rác rưởi này tổn thương dù chỉ một chút.

Một sợi tóc cũng không được!

Không thấy La Gia Nam giãy giụa, Tiết Tường khom lưng vén tóc Kỳ Minh để lên mặt rồi hít một hơi thật sâu: "Em nên bắt đầu từ đâu đây?" Gã nguệch ngoạc vẽ từng đường nét trên mặt Kỳ Minh: "Thầy Kỳ, anh chắc cũng biết Tagore. Em rất thích ông ấy. Có một câu thơ nói lên lòng em ngay lúc này: My heart, the bird of the wilderness, has found its sky in your eyes. Anh nhìn đi, trong mắt chúng ta hiện tại chỉ có đối phương..."

"Tim tôi, cánh chim vùng hoang dại, đã thấy cả một phương trời trong mắt em." Đây là "Bài thơ số 31" của Tagore, bản dịch của Đỗ Khánh Hoan.

Kỳ Minh lạnh lùng nói: "Tôi không thấy gì hết. Mắt tôi có bệnh, lúc nãy cậu cho một đòn làm bệnh nặng hơn. Cho nên cậu có làm gì thì đầu tôi cũng không lưu lại bất kì hình ảnh nào đâu."

Cậu biết rằng điều này sẽ chọc tức gã, và một khi gã bị cơn giận dẫn dắt, cậu sẽ có cơ hội.

"Tùy anh!" Vẻ mặt của Tiết Tường có chút méo mó trong chốc lát. Gã thu cánh tay đang chĩa súng vào La Gia Nam rồi dùng hai tay ôm mặt Kỳ Minh, buộc cậu phải mở miệng, "Anh cứ dùng cơ thể để nhớ kĩ những gì em cho anh..."

Giọng nói của Tiết Tường bị đánh gãy bởi một chiếc còng tay ném thẳng lên mặt. Trước khi gã có thể nhận ra đau đớn, La Gia Nam đã nhấc gã ra khỏi Kỳ Minh và quật gã xuống bàn cà phê.

Tiếng thủy tinh vỡ và tiếng la hét của Tiết Tường cùng lúc tràn

vào não Kỳ Minh. Cậu chật vật đứng dậy khỏi ghế sofa và hét lên: "La Gia Nam! Súng!"

Khẩu súng đã sớm bị quăng sang một bên. La Gia Nam không nghe rõ lời Kỳ Minh. Hắn chỉ giơ tay đấm liên tiếp vào mặt Tiết Tường. Khuôn mặt tuấn tú lúc này méo mó vì tức giận, hai mắt đỏ như máu, hắn dồn sức vào nắm đấm, mạch máu trên cẳng tay như muốn bật ra khỏi da.

"Em đừng đánh nữa! Đánh chết gã thì em cũng phải ngồi tù!"

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Tiết Tường ngày càng yếu, Kỳ Minh trong bóng tối lo lắng tìm đến vị trí âm thanh phát ra. Bàn chân cậu bị Tiết Tường giãy giụa đạp trúng. Cậu mất thăng bằng, vừa vặn ngã vào tấm lưng dày rộng trước mặt. La Gia Nam bị đụng vào mới tỉnh táo trở lại. Hắn vội vàng tháo băng dính quanh miệng, dùng đầu gối chặn ngực Tiết Tường rồi xoay người ôm lấy Kỳ Minh.

"Thằng khốn này nó có làm anh bị thương không?!"

"Không em... Không sao... Gã không có làm anh bị thương..." Đến bây giờ Kỳ Minh mới cảm giác được thân thể mình đang run rẩy: "Em mau... Mau gọi cho đội trưởng Trần... Gã chính là... Là nghi phạm trong vụ án của Tương Hâm, cũng là kẻ đã cưỡng hiếp Chu Hạo..."

"Em biết. Bọn em tra được rồi." La Gia Nam nhanh chóng lấy điện thoại, lại không chú ý nên đụng vào vết thương trên tay nên kêu "A!" một tiếng.

"Em bị thương hả?" Kỳ Minh vội hỏi.

"Lúc thoát khỏi còng em tháo khớp ngón tay cái bên tay trái rồi."

La Gia Nam hời hợt nói như thể cơn đau nghiến răng nghiến lợi

do tháo khớp của mình chỉ nhẹ nhàng như bẻ ngón tay thôi. Nhưng bình tĩnh lại một chút hắn mới cảm thấy nóng ran cả tay trái và tay phải, tay trái đau do trật khớp, tay phải đau do đánh người.

La Gia Nam cất súng rồi gọi điện với Trần Phi, sau đó hắn nhìn Tiết Tường nằm yên không nhúc nhích bên đống thuỷ tinh vỡ, không nhịn được phải đá thêm mấy cái vào xương sườn đối phương. Kỳ Minh đứng bên cạnh lần mò đỡ lấy tay hắn, sau khi xác định vị trí trật khớp thì nói nhỏ nhẹ: "Em chịu đau chút nha."

"Sao ạ... AAAAAAA!!!!" Cơn đau dữ dội do khớp trở lại vị trí cũ khiến La Gia Nam toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hắn chống tay lùi lại theo bản năng. "Cái này là tay của em chứ không phải khoanh chân giò! Anh ác quá!"

Đường nét của La Gia Nam mơ hồ hiện ra trước mặt, Kỳ Minh lao tới ôm chầm lấy anh giữa tiếng còi cảnh sát ầm ầm. La Gia Nam đau đến mức muốn giậm chân, lúc này đột nhiên bị ôm chầm lấy, hắn cảm thấy tay cũng không đau lắm. Hắn ôm eo Kỳ Minh bằng tay phải và kéo cậu vào lòng.

Trần Phi dẫn mọi người vào nhà Kỳ Minh. Ngay khi vừa bước vào nhà, ông liền duỗi tay ngăn cản mọi người lại cửa.

Để hai đứa nó hôn nhau cho đủ xong rồi làm việc cũng được.

Chính quyền tỉnh đã tuyên dương công khai cho những cảnh sát trẻ tuổi. La Gia Nam đứng trên bục lãnh thưởng, đứng thẳng giơ tay chào lãnh đạo trao huy chương cho hắn, sau đó hắn xoay người để các đồng nghiệp ngồi bên dưới có thể thấy huy chương loé sáng trên ngực áo. Cô gái lễ tân trao hoa bước lên, thấy tay trái hắn vẫn còn nẹp, cô do dự một chút rồi nhét bó hoa vào tay

phải anh.

"Này, cháu suýt chút nữa phế bỏ một tay mới được bằng khen hạng ba thôi." Trên đường trở về, La Gia Nam ngồi ở băng ghế sau, tấm huy chương lủng lẳng trên ngực.

"Vậy cậu muốn được phong liệt sĩ à?" Trần Phi lườm hắn từ gương chiếu hậu. Thằng nhóc nằm bệnh viện thì có bị quấy rầy đâu, hại ông phải toát mồ hôi trong văn phòng vì Lưu Mẫn Kiều đến khóc thảm thiết.

La Gia Nam lên tinh thần, nói: "Đội trưởng, nếu chú thấy tội nghiệp cháu thì phê duyệt giúp cháu mấy ngày nghỉ phép đi? Với đơn xin xuất cảnh nữa."

Trần Phi xoay người lại từ ghế phụ, trừng mắt hỏi: "Con mẹ cậu muốn đi đâu?"

"Canada." La Gia Nam cười: "Vẫn chưa có tin tức gì về em gái của Kỳ Minh nên cháu muốn đi qua đó với ảnh..."

"Thầy Kỳ phải đi hả? Hèn chi hôm qua tôi gặp Lão Hàn trong văn phòng giám đốc Tề." Triệu Bình Sinh vừa lái xe vừa hỏi: "Vậy cậu ấy có quay lại không?"

"Có chứ, tất nhiên phải quay lại rồi ạ." La Gia Nam kích động giơ tay trái lên, cuối cùng đánh vào lưng ghế phụ. Hắn đau tới mức nhe răng nhếch miệng.

Trần Phi xoay người lại, nói: "Đơn xuất cảnh đến chính quyền tỉnh phê duyệt. Cậu tự đi đưa đơn đi, tôi duyệt nhưng chưa chắc cấp trên duyệt đâu. Hiện tại cậu là gương anh hùng, có thể có cơ hội được đi nước ngoài đó."

"Hả? Vậy cháu trả lại bằng khen hạng ba được không?" La Gia Nam ôm tay cười toe toét.

"Vớ vẩn gì vậy? Có phải nghỉ hưu đéo đâu?!"

"Kỳ Minh nói đi ít nhất cũng một tháng đó. Tháng này cháu biết sống sao?" La Gia Nam mở hai chân ở băng ghế sau, xấu xa nói: "Đội trưởng, chú mà không lấy được đơn xin xuất cảnh cho cháu là ngày nào cháu cũng ngồi xổm trước cửa nhà của chú với đội phó Triệu đó."

"Thằng nhóc cậu..."

"Được rồi, lão Trần, về cấp cho nó một cái." Triệu Bình Sinh vươn tay vỗ cánh tay Trần Phi. Ông từng trải nên biết, thằng nhóc La Gia Nam này chướng lên thì cái gì cũng dám làm. "Tiểu La, ngồi lại cho đàng hoàng. Cậu đang mặc đồng phục cảnh sát, đừng có ngồi cái kiểu không xương như thế."

La Gia Nam lập tức ngồi thẳng, chép miệng nói: "Đội phó Triệu, lát xuống xe cháu phải hôn chú một cái."

"Cút!" Trần Phi mắng, vẻ mặt ông tối sầm.

———————————

Cao Nhân về trường học để làm báo cáo khoá luận. Thiếu cậu, trong văn phòng pháp y có chút vắng vẻ. Kỳ Minh vừa mới nói chuyện với Lão Hàn xong. Trong lúc cậu đang dọn dẹp bàn thì bỗng nghe có tiếng giày da bước đi lanh lảnh truyền từ ngoài hành lang vào.

Quay đầu lại, cậu nhìn thấy La Gia Nam ôm một bó hoa đứng ở cửa. Đây là lần đầu tiên cậu thấy La Gia Nam mặc đồng phục. Khí chất kiêu căng và lưu manh được đồng phục tím trấn áp bớt, dung mạo tuấn tú trẻ trung lại thêm một chút anh hùng.

"Em đẹp trai quá nên anh không dời mắt được chứ gì?" La Gia

Nam ném bó hoa lên bàn làm việc, cởi mũ rồi vuốt lại mái tóc ngắn bị mũ áp sụp xuống. Sau đó hắn khoe cái huy chương cho Kỳ Minh xem: "Đúng ra anh phải ở đó. Tiếng vỗ tay như sấm luôn."

"Cũng đâu phải trao giải cho một mình em." Kỳ Minh cười. "Nhưng em mặc đồng phục đúng là đẹp trai."

"Anh nói lại đi nói lại đi nói lại đi." La Gia Nam lấy điện thoại di động để bên miệng cậu: "Em ghi âm lại xong rồi cài báo thức."

Kỳ Minh giơ tay đẩy ra: "Em chơi chưa chán hả?"

La Gia Nam ôm eo Kỳ Minh rồi đung đưa nói: "Tin tốt nè vợ. Đội trưởng Trần đồng ý phê duyệt đơn xuất cảnh cho em rồi. Em có thể đi Canada với anh đó. Anh vui không?"

"Chắc không?" Kỳ Minh tránh chạm vào nẹp tay của La Gia Nam: "Vậy anh phải đặt lại vé máy bay. Chuyến anh đặt trước đầy rồi."

La Gia Nam gật đầu: "Dạ được. Anh huỷ vé trước đi rồi em đặt trước hai vé."

"Ừ. Đặt khoang thương gia ấy. Bay hơn mười tiếng lận, lên đó ngủ."

"..."

La Gia Nam nhanh chóng lấy điện thoại mở phần mềm đặt vé. Vừa nhìn giá vé khoang thương gia, hắn đã nuốt ngụm nước bọt, vội vàng nói: "Vợ, em ngủ ở khoang phổ thông là được..."

"Em không đi thì tiết kiệm tiền thôi." Kỳ Minh vừa nói vừa cầm lấy bó hoa: "Anh nói lại, đây là môi trường kiểm soát bụi. Em xem phấn hoa bay lung tung này."

"Em phải đi! Nếu không anh bị biến thái nhìn chằm chằm rồi sao?" La Gia Nam hơi cắn răng. "Biết thế em đã không mua đồ đắt như vậy..."

Nghe hắn nói được nửa câu thì dừng lại, Kỳ Minh quay đầu: "Em mua cái gì đắt?"

La Gia Nam nhìn xung quanh một chút, sau đó lấy ra một vật gì đó rồi nắm trong lòng bàn tay. Sau đó hắn lùi lại một bước, quỳ một gối xuống rồi nâng tay trái của Kỳ Minh bằng bàn tay đang đeo nẹp.

"Em đã lên kế hoạch đến Canada cầu hôn anh một lần nữa. Nhưng em nghe Chu Hạo nói đến Las Vegas cũng có thể đăng kí. Vậy thôi em cầu hôn trước rồi đi chuyến này lãnh chứng minh là vừa đẹp. La Gia Nam trịnh trọng giơ chiếc nhẫn lên trước mặt, hỏi: "Vợ, anh cưới em nhé?"

Kỳ Minh một tay ôm hoa, một tay được bàn tay La Gia Nam cầm lấy, cậu cảm thấy lồng ngực được lấp đầy từ trong ra ngoài. Cậu rũ mắt xuống, nhìn viên kim cương chói loá do ánh đèn trên chiếc nhẫn cho nam, khóe miệng hơi cong lên.

"La Gia Nam, cầu hôn ở văn phòng pháp y, cả thế giới này e rằng chỉ có mình em mới dám làm."

Sân bay.

Ngoại trừ lần đi châu Âu với Lưu Mẫn Kiều lúc còn học ở trường cảnh sát, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm La Gia Nam đi nước ngoài. Hàng người kiểm tra an ninh dài ngoằng khiến hắn hoa cả mắt, vì vậy hắn kéo Kỳ Minh vốn có thể đi vào cửa của khoang thương gia sang xếp hàng với mình.

"Cảnh sát La?" Có tiếng Chu Hạo truyền tới.

La Gia Nam quay đầu nhìn lại thì thấy Chu Hạo và Từ Thương Hải cũng đang đứng trong một hàng khác. "Hả? Các cậu..."

"Chúng tôi đi Nhật Bản." Chu Hạo vừa nói vừa dùng ánh mắt tò mò quan sát Kỳ Minh: "Đây là..."

"Đây là thầy Kỳ, pháp y của Cục Công an thành phố." Từ Thương Hải thay hắn giới thiệu, sau đó đưa tay ra bắt tay với La Gia Nam và Kỳ Minh: "Cảnh sát La, thầy Kỳ, cảm ơn hai cậu đã mang đến cho tôi và Chu Hạo cơ hội thứ hai."

"Không cần khách sáo. Vì dân phục vụ thôi." La Gia Nam nói, vẻ mặt hơi tiếc nuối: "Chu Hạo, cậu nhất quyết không khởi tố Tiết Tường thật sao?"

Chu Hạo lắc đầu, nói: "Không cần phải xé toạc vết thương từ quá khứ ra. Huống chi gã cũng bị trừng phạt, tôi cũng nhận được công chính rồi."

"Dù như vậy, tôi vẫn khuyên cậu đi tìm nhà tâm lí học." Kỳ Minh nói tiếp: "Tiết Tường cũng từng uy hiếp tôi. Tôi hiểu rất rõ suy nghĩ của cậu."

Ánh mắt Chu Hạo khẽ lay động, một lát sau cậu gật đầu.

La Gia Nam giơ tay ôm lấy vai Kỳ Minh, nhiệt độ từ lòng bàn tay hắn xuyên qua vải vóc truyền đến đối phương. Báo cáo sự việc ở nhà Kỳ Minh là hắn đọc cho Miêu Hồng viết, sau đó hắn vẫn chưa nói với Kỳ Minh bất cứ một chi tiết nhỏ nào trong đó. Bây giờ hắn nghĩ mình nên tìm một cơ hội để nói chuyện với đối phương. Nếu không bị tổn thương tâm lí nặng nề, làm sao Kỳ Minh có khả năng nhớ được tên của Tiết Tường?

Sau khi kiểm tra an ninh và vào sảnh chờ khởi hành, La Gia

Nam và Kỳ Minh tạm biệt Chu Hạo vì cổng lên máy bay không cùng hướng. Khi đi về phía cổng lên máy bay, La Gia Nam quay lại không thấy Kỳ Minh thì vội vàng đi tìm. Kỳ Minh dừng trước một cửa hàng quần áo, sững sờ nhìn chiếc váy hồng trên người mẫu.

"Sao vậy vợ?" La Gia Nam nhìn theo ánh mắt của cậu đến chiếc váy xinh đẹp kia, nhíu mày hỏi: "Anh muốn mặc hả?"

Kỳ Minh lườm hắn rồi nói: "Kỳ Trân thích nhất là váy màu hồng phấn vì mặc vào sẽ biến thành công chúa nhỏ."

"Vậy mua một cái đi anh." La Gia Nam cạn lời khi lật bảng giá lại.

"Anh không biết số đo của em ấy." Kỳ Minh lắc đầu: "Thám tử vẫn chưa chắc chắn đó là Kỳ Trân. Đi chuyến này quan trọng nhất là giám định DNA để xác định đó chính là em gái của anh."

"Có ảnh không anh?"

Kỳ Minh mở điện thoại cho La Gia Nam xem tấm ảnh đã được thám tử quay chụp từ xa. La Gia Nam phóng to ảnh lên thì cười ra tiếng.

"Không cần giám định đâu. Đây chắc chắn là em gái anh luôn á. Mặt giống mà kiểu tóc cũng giống nữa. Với cả vóc người này size M không lệch đi đâu được."

Kỳ Minh thúc vào bên hông sườn hắn một cái. La Gia Nam đau đớn thở hổn hển.

"Rành quá thì đi tính tiền đi." Kỳ Minh vào trong rồi nói với nhân viên bán hàng: "Lấy cho tôi chiếc váy màu hồng nhạt đang trưng bày ngay cửa, size M nhé."

Chương 68: Nt 1

DTV-EBOOK

Cao Nhân ngồi xổm bên cạnh thi thể, vừa xì mũi vừa đeo găng tay. Dù cậu uống bao nhiêu viên sủi nữa cũng vô dụng, cảm lạnh thì vẫn cảm lạnh. May mà đeo khẩu trang, nếu không thì nước mũi văng trúng thi thể hết.

"Thật ra cảm lạnh cũng là bệnh nan y đấy. Không có thuốc chữa đâu, phải dùng sức đề kháng." Lão Hàn ngồi xổm ở đối diện trêu ghẹo cậu.

"Thầy Hàn, thầy đừng... Ha... Hắt xì!" Cao Nhân hắt xì xong thì dùng tay áo lau nước mắt: "Thầy đừng chọc con nữa. Tối hôm qua con nghẹt mũi, phải ngủ ngồi. Hiện tại mắt con mở không lên luôn á."

Lão Hàn chỉ vào thi thể, nói: "Được rồi, không chọc cậu nữa. Qua đây để tôi xem cậu học được gì từ thầy Kỳ rồi."

"Sao thầy cũng kiểm tra vậy? Con tưởng thầy Kỳ đi rồi thì con có thể xả hơi mấy ngày." Cao Nhân nhíu mày, giơ tay đẩy môi nạn nhân ra: "Ừm... Đàn ông, xét độ mài mòn của răng ước tính từ năm mươi đến năm mươi lăm tuổi, trên đầu không rõ có ngoại thương hay không, căn cứ theo vết hoen tử thi thì đã chết được mười hai đến hai mươi bốn tiếng... Sau gáy có vết hằn, nguyên nhân tử vong do nghẹt thở, xuất huyết ống tai và kết mạc đặc thù của siết cổ... Vết thương do dây trói gây ra cho thấy hung thủ sử dụng dây thừng tương đối thô." Cậu mở lòng bàn tay của nạn nhân: "Có vết thương do tự vệ. Nạn nhân trước khi chết đã cố gắng giãy giụa, trong móng tay có máu đã đông. Có thể giám định xem có phải DNA của hung thủ hay không."

Lão Hàn gật đầu, lấy chứng minh nhân dân trong ví da của nạn nhân ra cho Cao Nhân xem: "Ừ. Nạn nhân năm nay năm mươi ba tuổi."

"Thầy nói thầy không chọc con nữa mà!" Cao Nhân muốn khóc thật sự: "Mấy cái khác trong chứng minh thư làm gì có!"

"Đương nhiên là không có. Mấy cái cậu nói về cơ bản là đúng rồi. Nhưng tôi nghi ngờ nghẹt thở không phải nguyên nhân tử vong." Lão Hàn vừa nói vừa mở mí mắt của người chết: "Nếu nghẹt thở thì chảy máu kết mạc rất ít. Vị trí thắt cổ là ngay trên hầu kết, rất có thể nguyên nhân là tim ngừng đập do dây thần kinh phế vị bị dây thừng chèn ép. Khám nghiệm tử thi mới có thể xác định chính xác được ".

Dây thần kinh phế vị (còn được gọi là dây thần kinh sọ thứ 10) là một dây thần kinh rất dài bắt nguồn từ thân não và kéo dài xuống qua cổ và vào ngực và bụng. Nó cung cấp bảo tồn cho tim, mạch máu lớn, đường hô hấp, phổi, thực quản, dạ dày và ruột.

"Trời, thầy Hàn, thầy... Hắt xì! Xịn quá!"

Nước mắt Cao Nhân rơi lã chã như phê thuốc, cậu còn hắt hơi một tràng dài. Cậu nhanh chóng tháo găng tay và đứng dậy chạy sang một bên để xì mũi. Lữ Viên Kiều vừa mới tra hỏi xong nhân chứng, quay đầu lại Cao Nhân sắp trút hết nước trong cơ thể ra ngoài. Cậu chui ra khỏi dây phân cách hiện trường, lấy một chai nước từ trong cốp xe ra, mở nắp rồi đưa cho Cao Nhân.

"Cảm ơn em. Anh cần uống nước thật luôn." Mũi Cao Nhân đỏ bừng.

Lữ Viên Kiều từ trong túi lấy ra một gói khăn giấy ướt bỏ vào trong túi áo blouse, nói: "Đừng dùng giấy khô, hỏng hết cả mũi rồi."

Cao Nhân vặn chặt nắp đưa chai nước lại cho cậu, kéo khẩu trang lên hỏi: "Có một người bạn trai ấm áp như em, chắc bạn gái em hạnh phúc lắm nhỉ?"

Lữ Viên Kiều chớp mắt, bình tĩnh nói: "Em không có bạn gái. Em thích đàn ông. Nếu muốn làm bạn cùng phòng thì em nghĩ em nên nói rõ ràng trước."

"..."

Cao Nhân đột nhiên có ý muốn quay trở lại và thu dọn tất cả hành lí của mình.

———————

Cuối tuần dọn nhà, Cao Nhân vốn định đi cùng xe với công ty dọn nhà, không ngờ Lữ Viên Kiều chạy xe đến đón cậu. Nhìn Lữ Viên Kiều xắn tay áo lên giúp đỡ nhân viên bốc vác chất mấy thùng sách khổng lồ lên xe, Cao Nhân yên lặng so sánh độ dày cánh tay của mình và đối phương.

Thua...

"Anh lên xe đi. Tụi mình đi trước, xe công ty dọn nhà chạy theo sau." Lữ Viên Kiều phủi bụi trên tay, sau đó lấy khăn giấy ướt lau tay và lau ống quần dính bụi.

"Này... Thật sự phiền em quá đi mất..."

"Anh không cần khách sáo. Đều là người mới, giúp đỡ lẫn nhau thôi."

Cao Nhân quay đầu lại nhìn toà kí túc xá mình đã ở đến bảy năm, xúc động nói: "Bây giờ dọn đi, tự nhiên thấy không nỡ."

"Em chụp cho anh một tấm ảnh làm kỉ niệm." Lữ Viên Kiều lấy điện thoại ra. "Anh đứng vào đi."

Cao Nhân lùi lại vài bước, đứng lại ở cửa ký túc xá và chắp tay sau lưng. Khuôn mặt tươi cười của cậu được ống kính điện thoại "bắt" được. Ánh mặt trời vàng óng trải dọc theo đường nét hiền hoà trên gương mặt cậu hiện rõ nét trên hình ảnh có độ phân giải cao. Lữ Viên Kiều nhìn người bên trong điện thoại, hơi sững sờ một chút, sau đó cậu chụp vài tấm ảnh rồi gửi cho Cao Nhân qua WeChat.

"Trời, em chụp đẹp ghê luôn á." Cao Nhân ngồi trên xe vừa vuốt điện thoại để xem ảnh vừa nói: "Đúng là trình độ chuyên nghiệp. Một em chỉ anh đi. Bạn gái cũ của anh toàn chê anh chụp ảnh trình độ "trai thẳng.""

Nói xong, cậu đột nhiên nhận ra nói hai chữ "trai thẳng" với Lữ Viên Kiều có hơi không ổn, vì vậy cậu nhanh chóng nói: "Này... Không phải anh nói tại em cong nên em mới chụp hình đẹp. Anh dùng từ không đúng chứ không phải kì thị gì em, em... Em đừng hiểu nhầm nha."

"Anh không cần để ý đâu. Nếu anh đã quyết định làm bạn cùng phòng với em tức là anh đã chấp nhận xu hướng tính dục của em rồi." Lữ Viên Kiều rộng lượng cười, và Cao Nhân cảm thấy hơi ghen tị với sự tự tin bẩm sinh này.

"Mỗi ngày ở chung với sư phụ và cả La Gia Nam nên được bọn họ "huấn luyện" đó." Cao Nhân đảo mắt: "La Gia Nam cứ rảnh là nhét cho anh hai mươi đồng kêu đi uống nước đi. Nó làm như anh không biết nó tính làm gì vậy á?"

Lữ Viên Kiều lắc đầu: "Đàn anh với em không giống nhau đâu. Ảnh mà không có đôi có cặp thì chắc lăn đùng ra chết."

"Hừ, nếu mà nó dám làm gì có lỗi với sư phụ, anh cá sư phụ cho

nó lên bàn mổ thi thể luôn."

"Pháp y mấy anh... Dữ dằn vậy hả?"

"Đâu có. Anh dễ tính lắm nè."

Lữ Viên Kiều mím môi cười.

———————————

Trong lúc Cao Nhân thu dọn đồ đạc, Lữ Viên Kiều bắt đầu bận rộn làm cơm trưa.

"Này, em đừng nấu cơm. Trưa anh mời em ra ngoài ăn cơm." Nghe tiếng thái rau, Cao Nhân thò đầu ra từ phòng: "Em không thu tiền thuê phòng, lại mua đồ ăn rồi nấu cơm, thật sự làm anh ngại quá."

"Không sao đâu anh. Em quen rồi. Hồi mười lăm tuổi về nước là em đã sống một mình." Lữ Viên Kiều nói, sau đó dùng đũa chấm một ít nước trộn rau đưa đến miệng Cao Nhân: "Anh ăn thử xem còn thiếu cái gì."

Cao Nhân cắn đũa, chép miệng rồi nói: "Thêm miếng giấm nữa đi."

"Anh thích ăn chua hả?" Lữ Viên Kiều nhíu mày.

"Mẹ anh là người Sơn Tây. Trừ cơm trắng ra thì ăn gì cũng phải bỏ giấm vào đó!"

"Dạ, em biết rồi."

Sau đó, Lữ Viên Kiều quay lưng lại bàn bếp. Cao Nhân nhìn bóng lưng và cả đôi vai rộng của cậu, nhịn không được lại đưa tay sờ vai của chính mình.

Lại thua rồi. Haiz, bao nhiêu năm không luyện thể thao nên cơ bắp sắp héo rũ hết.

Bữa cơm trưa rất đạm bạc: Một đĩa rau trộn, tôm luộc và măng tây xào với nấm hương. Cao Nhân cực kì thích ăn măng tây với nấm, Lữ Viên Kiều nấu ăn cũng rất ngon, cắn một miếng mà hạnh phúc đến mức nước mũi sắp trào ra. Ăn một miệng cơm, cậu nói: "Ngon quá. Anh mà có tay nghề thế này thì chắc chắn sẽ không bị bạn gái cũ "đá" đâu."

"Nhiều cô gái sợ mập, anh nấu ăn giỏi người ta mới "đá" anh đó." Lữ Viên Kiều bóc tôm cho cậu: "Nghe nói trước đây anh từng tập thể dục dụng cụ, sao cuối cùng đổi sang làm pháp y vậy?"

"Bị chấn thương nên luyện thể thao không được nữa." Cao Nhân ngậm đũa vén tay áo lên cho Lữ Viên Kiều xem vết sẹo do phẫu thuật để lại. "Anh chỉ nâng tay đến một trăm bảy mươi độ thôi. Thật ra anh muốn học ngành điều tra hình sự, nhưng kiểm tra thể chất anh không đạt. Còn pháp y thì không gắt như vậy."

"Trong nhà anh có người làm cảnh sát hả?"

"Chú của anh đó. Hồi nhỏ anh thích nghe chú kể chuyện bắt tội phạm lắm."

Cao Nhân nhún vai, đặt đũa xuống rồi tiếp tục bới cơm. Bỗng Lữ Viên Kiều vươn tay gạt mấy hạt cơm còn dính trên mặt cậu xuống khiến cậu sững sờ. Lữ Viên Kiều dời mắt, lấy khăn giấy bọc mấy hạt cơm lại rồi nói: "Em sợ rớt xuống đất."

"..." Cao nhân cảm thấy tai hơi nóng.

"Em xin lỗi." Lữ Viên Kiều dời ghế sang một bên, nới rộng khoảng cách giữa hai người, "Sau này em sẽ không đụng chạm nếu không có sự đồng ý của anh."

"Không, không không, anh không có ý đó... Ơ..." Cao Nhân vội cười rồi đổi chủ đề: "Mong là bạn trai em không để ý anh ở chung nhà với em."

"Em làm gì có bạn trai. Em chuyển tới Tổ trọng án là vì bị người ta từ chối nên muốn đổi gió." Vẻ mặt Lữ Viên Kiều trở nên hơi cô đơn.

"Em tốt như vậy mà người ta từ chối em hả?!" Miệng Cao Nhân mở thành hình chữ "O." "Có bị mù không vậy?"

Lữ Viên Kiều thoáng nhìn thấy hạt cơm trên đầu lưỡi Cao Nhân, tâm trạng bỗng tốt hẳn lên: "Không thích là không thích, cũng đâu có ép được. Em cũng không phải kiểu người hay rình rập lén lút gì, nhưng nhìn thấy đối phương thì tim em khó chịu. Vì vậy em quyết định rời đi."

"Cái cũ không đi thì cái mới không đến, nhìn em như vậy chắc không độc thân được bao lâu đâu." Cao Nhân vỗ cánh tay của cậu. Ái chà, cơ bắp rắn chắc ghê.

Lữ Viên Kiều lắc đầu, ánh mắt lơ lửng tại nơi mà Cao Nhân đã chạm vào.

"Tuỳ duyên đi."

———————

Cao Nhân lại bị cảm. Lần này không phải viêm đường hô hấp trên mà là viêm đường hô hấp dưới, cậu ho sặc sụa như thể bị bệnh lao cấp mười.

"Tôi chụp X-quang cho cậu nhé?" Lão Hàn không khỏi hơi nhíu mày khi thấy cậu ho như vậy. Phổi và khí quản của ông từng này tuổi rồi mà chưa từng ho đến như vậy.

"Dạ không cần... Khụ khụ... Khụ khụ..." Cao Nhân nâng tay sờ mặt: "Này... Thầy Hàn, con nghĩ con bị sốt rồi..."

Lão Hàn đặt tay lên trán cậu, sau đó lấy trong ngăn kéo ra một chiếc nhiệt kế cầm tay để đo nhiệt độ.

"Trời, ba mươi tám độ sáu. Tiểu Cao, cậu về nhà nghỉ ngơi đi."

"Con làm xong cái này rồi con về... Khụ khụ..." Cao Nhân vừa ho vừa đánh chữ: "Không thể để thầy lớn tuổi mắt yếu rồi... Khụ khụ... Phải nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, khụ khụ..."

Đứa nhỏ này. Lão Hàn xoa đầu cậu, xoay người lấy trong tủ ra một lọ thuốc đặt ở trên bàn làm việc. "Thuốc này có tác dụng chống ho rất tốt. Tôi đã uống loại này trước đây. Nhưng đừng uống nhiều quá, mỗi lần uống năm mililit trước khi ngủ nhé. Có tác dụng giúp ngủ ngon hơn đó."

Cao Nhân nheo mắt nhìn lọ thuốc, axit clohydric cái gì chứ. Miễn là thuốc được cấp giấy chứng nhận có thể sử dụng là được.

"Cao Nhân, chưa tan ca hả anh?" Lữ Viên Kiều gõ cửa bước vào, thấy Lão Hàn thì gật đầu chào: "Chào thầy Hàn ạ."

Lão Hàn cười vung tay nói: "Cậu gọi Lão Hàn là được rồi."

"Chờ anh... Khụ khụ... Mười lăm phút." Cao Nhân vừa nói vừa đánh máy nhanh hơn.

"Tiểu Lữ ơi, Tiểu Cao sốt rồi. Tối nay con để ý đến nó một chút." Lão Hàn nói.

Lữ Viên Kiều đặt tay lên trán Cao Nhân, trong lòng bàn tay cảm giác nóng bừng. Được bàn tay hơi lạnh của Lữ Viên Kiều dán vào trán, Cao Nhân khịt mũi, sau đó lại ho khan mấy lần.

"Nóng như vậy mà anh còn sống được à?" Lữ Viên Kiều cau mày.

"Anh xong liền, khụ khụ..." Cao Nhân quay đầu: "Đừng quấy rầy anh là được."

Lữ Viên Kiều khoanh tay lui sang một bên để chờ Cao Nhân làm việc cho xong. Trên đường về cậu ghé hiệu thuốc mua thuốc cảm cho Cao Nhân. Sức khoẻ của cậu rất tốt, mấy năm rồi không có bị cảm lạnh hay sốt nên trong nhà không có thuốc. Về đến nhà, cậu nấu cháo cho Cao Nhân. Đo nhiệt độ xong, Lữ Viên Kiều lấy thuốc cảm cho Cao Nhân và kêu cậu đi ngủ ngay sau khi uống thuốc.

"Khụ khụ, trong ba lô của anh có, khụ khụ, thuốc ho, khụ khụ, thầy Hàn cho. Lấy giúp anh." Cao Nhân vươn tay về phía ba lô trên bàn.

Lữ Viên Kiều lấy thuốc, mở nắp chai ra thì thấy trên nắp chai có một vạch đo lường nên hỏi: "Anh uống bao nhiêu?"

"Ừm... Năm mililit... Khụ khụ."

Lữ Viên Kiều đổ năm mililit thuốc cho Cao Nhân, nhìn cậu uống hết thì vặn lọ thuốc, tắt đèn rồi đóng cửa lại. Lữ Viên Kiều ngồi trên sofa trong phòng khách, ôm laptop để đọc tài liệu. Chưa tới mười phút sau, Cao Nhân quấn trong một chiếc chăn lông cừu, mở cửa và vọt vào phòng tắm.

Một lúc sau không thấy ai ra, cậu đặt máy tính xuống, bước tới gõ cửa hỏi: "Cao Nhân, anh có sao không?"

"Không... Không có sao!" Âm thanh Cao Nhân nghe rất hoảng loạn: "Em kệ anh đi!"

Lữ Viên Kiều ngồi trên ghế sofa, chờ mãi cũng chưa thấy Cao

Nhân đi qua. Vì vậy cậu bước đến gõ cửa nhà tắm: "Cao Nhân?"

Cửa nhà tắm đột nhiên bị mở ra từ bên trong, Cao Nhân gương mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ hồ, hô hấp dồn dập đang đứng ngay trước mặt cậu. Lữ Viên Kiều lại chạm tay lên mặt cậu. Sao mà nóng như vậy!

"Đi bệnh viện! Nhiệt độ của anh quá..."

Giọng nói của Lữ Viên Kiều bị nhiệt độ nóng bỏng trên môi đánh gãy. Cậu sửng sốt, để yên cho Cao Nhân kiễng chân lên, ôm lấy cổ cậu rồi hôn môi. Đồng thời, cậu cảm thấy bụng dưới bị một vật cứng cản lại, dù quần áo ở nhà cách hai lớp vải vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng dưới kia.

"Giúp anh một chuyện... Viên Kiều..." Cao Nhân hôn cậu loạn xạ: "Anh không muốn lợi dụng em... Anh cũng không biết sao... Nhưng anh rất muốn... Làm... Tình..."

Lữ Viên Kiều bị hôn đến trong lòng rối loạn. Một lát sau cậu ôm lấy eo Cao Nhân rồi đặt người lên ghế sofa. Cậu đè hai tay Cao Nhân, vừa thở hổn hển vừa nói: "Anh có biết anh đang làm gì không, Cao Nhân?"

"Anh biết, biết chứ." Khoang ngực Cao Nhân kịch liệt dao động. "Viên Kiều, em coi anh như tình một đêm cũng được. Giúp anh, xin em."

Nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trong con ngươi đen láy của đối phương, Lữ Viên Kiều nhẹ nhàng lắc đầu.

"Anh vốn chẳng cần phải xin em."

Cao Nhân cuộn người lại trong chăn, đưa lưng về phía Lữ Viên

Kiều mà không nói tiếng nào. Cậu bắn tận ba lần trong miệng của người ta. Ba lần! Nhưng Lữ Viên Kiều không hề đòi cậu phải báo đáp lại. Cậu không có mặt mũi nào để nhìn Lữ Viên Kiều, chắc ngày mai dọn ra ngoài tìm chỗ ở khác luôn.

Lữ Viên Kiều túm lấy vai Cao Nhân rồi hơi dùng sức xoay đối phương lại về phía mình, ân cần hỏi: "Anh không thoải mái hả?"

Thoải mái muốn chết rồi giờ sao?!

Cao Nhân lắc đầu nguầy nguậy, nhắm tịt hai mắt lại. Trải qua một trận dằn vặt vừa rồi, cậu đả hạ sốt, mồ hôi túa ra như tắm, áo ngủ ướt đến mức có thể vắt ra nước.

"Vậy anh cởi áo ra đi. Mặc áo ướt không thoải mái đâu." Lữ Viên Kiều nói xong định giơ tay giúp cậu cởi nút áo, không ngờ Cao Nhân cũng vươn tay túm lấy cổ áo. Lữ Viên Kiều im lặng một chút rồi nói: "Để em ra ngoài. Anh tự thay đồ nhé."

Nói xong, cậu định đứng lên thì Cao Nhân lại nhanh chóng nắm chặt ống tay áo cậu, lẩm bẩm "Ừ... Anh xin lỗi... Anh chỉ... Anh chỉ..."

"Anh không cần để ý. Anh thay đồ rồi ngủ một giấc đi, ngày mai sẽ khoẻ lại thôi." Lữ Viên Kiều xoa đầu cậu. Mềm ghê, hèn chi sư phụ mình cứ hở ra là muốn xoa một cái.

"Em... Em có thể..." Cao Nhân liếc xuống: "Nếu không thì... Anh cũng giúp em... Giúp em... Bắn ra nha?"

Lữ Viên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói: "Không sao đâu anh. Không cần miễn cưỡng. Anh cũng là thẳng mà."

Nhưng mà cong thì đúng là thoải mái! Không không! Cao Nhân mày đang nghĩ cái gì?!

Cao Nhân muốn tự tát mình một cái để đầu óc tỉnh táo lại. Cậu đấu tranh tư tưởng trong lòng một hồi, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Nhưng anh... Anh băn khoăn thiệt... Anh... Anh..."

"Cao Nhân." Giọng Lữ Viên Kiều trầm xuống: "Nếu anh không có cách nào thích em thì đừng dụ dỗ em mắc sai lầm mà em không nên mắc."

"..."

Cao Nhân lại cuộn người thành một cục, nhưng vẫn bám chặt tay áo của Lữ Viên Kiều không buông. Lữ Viên Kiều thở dài rồi kéo tay cậu ra để đứng dậy. Nhưng cậu chưa kịp rời khỏi giường thì Cao Nhân bỗng nhào tới ôm chặt eo cậu, toàn thân người này vì kích động mà run rẩy.

"Anh có thể thử... Thử yêu thích em!"

Hơi ấm trong lồng ngực bùng nổ, dòng điện ấm áp chạy khắp tứ chi, Lữ Viên Kiều đẩy tay Cao Nhân trên eo mình, xoay người đè cậu lên giường xuống hôn đắm đuối.

Đối với một người có nền tảng về thể dục dụng cụ, tuy đã rời xa sân tập nhiều năm, nhưng sự mềm dẻo của cơ thể Cao Nhân vẫn khiến Lữ Viên Kiều kinh ngạc. Mặt baby có thể nằm trên giường rồi ngậm lấy dục vọng của cậu vào miệng mình, mông và eo uốn thành một độ cong khó mà tin nổi. Cậu đem hết mọi cảnh "xuân" bày ra trước mặt Lữ Viên Kiều.

Giơ tay lên giữ lấy hai bờ mông trắng nõn, Lữ Viên Kiều nhướng mày chịu đựng sự va chạm của hàm răng Cao Nhân trên dương v*t của mình, đồng thời dùng răng của chính mình gặm nhấm da thịt mềm mại trên đùi của người kia. Cao Nhân kêu lên một tiếng "A!" rồi quay đầu lại, ánh mắt đáng thương lấp lánh nước.

"Viên Kiều... Đừng... Đừng chạm vào..." Đôi môi của mặt baby đỏ

bừng do nước bọt và ma sát: "Nhột quá..."

Lữ Viên Kiều xấu xa cong khóe miệng: "Nhột là đúng rồi. Lát nữa bên trong anh cũng sẽ nhột."

"Hả? Em muốn làm... Ưm...!"

Lỗ thịt co rút chặt chẽ bị lưỡi của Lữ Viên Kiều chặn lại, tầm mắt của Cao Thiến Thiến lập tức mờ mịt.

"Viên Kiều! Viên Kiều! Đừng mút!" Cậu lớn tiếng xin tha: "Nhột quá anh không chịu được!"

Lữ Viên Kiều một khi đã phá vỡ phòng tuyến cuối cùng thì chính là con sói lột bỏ lớp da dê, ở trên giường thì đừng mong cậu sẽ là đàn ông phong độ cái đéo gì đó. Phải khiến người này sướng chết mới là chuyện chính. Cậu vỗ vào mông Cao Nhân để lại một vết đỏ, nghiêng đầu lại bắt gặp đôi mắt ầng ậc nước kia: "Anh nhỏ giọng chút nào. Không là cả toà nhà đều biết anh đang làm tình đấy."

Cao Nhân lập tức mím chặt miệng, nhưng Lữ Viên Kiều lại tiếp tục liếm đến khi cậu rên lên mấy tiếng "Ưm a..." Lữ Viên Kiều nắm lấy vật cương cứng của mình rồi xoa lên môi cậu, ra hiệu cho cậu dùng thứ này để lấp kín miệng. Cao Nhân không có kĩ thuật khẩu giao cho Lữ Viên Kiều thật tốt, nhưng ngược lại chiếc lưỡi phía sau hành hạ cậu muốn điên rồi. Nó khiến cậu nhộn nhạo từ trong ra ngoài, như một cái móng vuốt cào xé trái tim.

Thấy Cao Nhân đã bị liếm đến ướt nhẹp, Lữ Viên Kiều chậm rãi chen một ngón tay vào. Thân thể Cao Nhân vừa mới thả lỏng thì lập tức căng lên, trong miệng không thể ngậm được dục vọng của Lữ Viên Kiều nữa. Cao Nhân chỉ có thể dùng hai tay ôm đầu ngồi xổm thắt lưng xuống và đẩy mông lên để cho Lữ Viên Kiều thăm dò trong cơ thể. Cậu mò đến vị trí mềm mại nhô lên trên

thành ruột và nhẹ nhàng ấn vào, ngay sau đó, một chất nhờn trong suốt từ đầu dương v*t của Cao Nhân chảy xuống cơ bụng cậu.

"A a... Đừng mà..." Cao Nhân lại rên rỉ, "Viên Kiều!"

Ngón tay thứ hai sáp nhập vào, Lữ Viên Kiều xoa vị trí bên trong cơ thể Cao Nhân, nói: "Phải chạm vào đây thì anh mới sướng được. Em phải nhớ rõ vị trí của nó."

"Đừng đùa... Không thích đâu... Á!"

Cao Nhân miệng thì từ chối nhưng mông thì không ngừng vủng vẫy để cố gắng đẩy ngón tay Lữ Viên Kiều vào sâu hơn. Ngón tay thứ ba cũng đi vào giữa những tiếng rên ngắt quãng và từ từ vuột phẳng những nếp nhăn trên cửa động. Lữ Viên Kiều chưa từng làm những chuyện thế này với "cửa sau" của người đàn ông khác, vì vậy cậu dùng hết kiên nhẫn để mở rộng cho Cao Nhân. Đến khi cậu cảm thấy người kia đã đủ sức chứa chấp mình, cậu rút ngón tay ra rồi quỳ xuống phía sau Cao Nhân và dùng vật càng thô hơn so với ngón tay để ngay lối ra.

Bộ phận cương cứng từ từ chạm tới gốc rễ, Lữ Viên Kiều dựa vào lưng Cao Nhân, thở hồng hộc để chống lại cảm giác bị bóp chết bởi khoái cảm và chờ thân thể Cao Nhân thích ứng với kích thước của mình. Cao Nhân rên rỉ liên tục, và mông của cậu run lên trong giây lát, kẹp đến mức Lữ Viên Kiều cảm thấy có dòng điện giật từ đầu đến chân.

"Đừng nhúc nhích, chút nữa sẽ rất đau..." Cậu cắn vành tai đỏ bừng của Cao Nhân, nhẹ nhàng cảnh cáo.

Cao Nhân kêu "A!" một tiếng, sau đó đột nhiên mạnh bạo đem vật cứng chôn trong cơ thể mình. Lý trí của Lữ Viên Kiều lập tức nổ tung thành pháo hoa trong bầu trời đêm. Cánh tay cậu dùng sức ấn Cao Nhân xuống giường, thô bạo thẳng lưng mà đứa đẩy

khiến mặt baby vừa bị đè vừa kêu giường thất thanh.

Giữ nguyên tư thế quỳ trên giường, bả vai Cao Nhân dựa trên cơ ngực của Lữ Viên Kiều, thắt lưng cậu cong lên rất nhiều, hai mông liền kề sát vào xương hông của Lữ Viên Kiều. Lữ Viên Kiều siết chặt hai mảng cơ ngực không dày nhưng tinh xảo, dùng ngón tay siết chặt chúng cho đến khi chúng biến dạng trong khi phía dưới đang mạnh mẽ ra vào.

"Á, không, đừng... Viên Kiều!" Xen lẫn trong tiếng kêu là tiếng khóc nức nở của Cao Nhân: "Nhanh quá! A!"

"Gọi chồng nào." Tiếng thở hổn hển vang lên bên tai Cao Nhân. Lữ Viên Kiều trượt xuống nắm lấy vị trí đang cương cứng của cậu, va chạm trước sau đồng thời kích thích tất cả những nơi mà Cao Nhân có thể đạt cực khoái.

Mặc dù đầu óc lẫn lộn nhưng lý trí của Cao Nhân vẫn còn đó, sống chết cũng không chịu kêu. Cho dù có cong thì đầu óc vẫn thẳng, hơn nữa Lữ Viên Kiều còn nhỏ hơn cậu. Một tiếng "chồng" này đúng là đánh chết cũng khó nói!

Quy đầu nặng nề sượt qua vị trí phồng lên trong ruột khiến cả người Cao Nhân run lên như điện giật. Nhưng Lữ Viên Kiều nắm chặt lấy gốc rễ bên dưới, khoái cảm dâng trào không có nơi nào trút được. Sau vài lần va chạm, lòng tự trọng còn sót lại của cậu đã hoàn toàn bị hủy hoại.

"Chồng!" Sau đó là tiếng rên như muốn đòi mạng: "Mạnh lên!"

Lần này Lữ Viên Kiều hoàn toàn bùng nổ. Cậu buông tay rồi bắt lấy xương hông của Cao Nhân, trong một hơi đâm mấy chục lần khiến Cao Nhân vặn vẹo rồi bắn ra dưới người. Cơn cực khoái khiến cậu vô thức co bóp bên trong buộc Lữ Viên Kiều rên nhẹ rồi bắn vào dòng tinh dịch đặc sệt.

Cao Nhân đang nằm trên giường với một thứ gì đó cắm vào mông, một lúc lâu sau cậu mới tỉnh táo trở lại. Cậu định đứng dậy thì bàn tay to lớn của Lữ Viên Kiều đột nhiên giữ lấy eo cậu.

"Đừng nhúc nhích, bôi trơn đi rồi làm thêm một nháy."

...

Tuy đã hết sốt nhưng Cao Nhân cũng không thể thẳng thắt lưng. Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, Cao Nhân trả lại thuốc cho Lão Hàn vào ngày thứ ba đi làm. "Thầy Hàn, thuốc của thầy có tác dụng phụ là thôi miên không, uống vào cảm giác như thể..." Cậu nuốt xuống hai chữ "tráng dương" suýt nữa thì phun ra.

"Hả? Mỗi lần uống xong đều ngủ một đêm." Lão Hàn cau mày, cầm lọ thuốc lên nhìn liên tục, đột nhiên nhớ tới cái gì: "Cậu uống thuốc này với thuốc cảm hả?"

Nghĩ đến mấy viên thuốc Lữ Viên Kiều mua cho mình, Cao Nhân gật đầu. "Dạ đúng ạ."

"Trời ơi, cái này không thể trộn với thuốc cảm, ít nhất phải xen kẽ bốn tiếng." Lão Hàn lắc đầu, "Cậu không sao đó chứ? Uống cùng với thuốc cảm sẽ có tác dụng phụ..."

Lão Hàn cũng nhẫn nhịn nuốt hai từ "tráng dương" xuống.

Không sao ạ? Đây là một vấn đề lớn! Trên trán Cao Nhân xuất hiện một đường đen thui. Hoa cúc nở thành một đóa hướng dương đó! Nếu không cậu cần gì nghỉ hai ngày rồi mới đi làm vậy? Quan trọng là Lữ Viên Kiều không uống thuốc nhưng còn hung dữ hơn người ta uống thuốc, và kích thước của người ta so với cậu...

Chà, cậu thua liên tục.

"Cao Nhân? Đội trưởng Trần gọi ra họp kìa." Lữ Viên Kiều gõ cửa bước vào, "Chào thầy Hàn ạ."

"Ôi tôi nói bao nhiêu lần rồi, cứ gọi là Lão Hàn."

Nhìn đôi tai đỏ ửng và vai co rụt lại của Cao Nhân, Lão Hàn chợt nhận ra điều gì đó. Ông đứng dậy cất lọ thuốc ho vào tủ rồi viết một mẩu giấy lên.

[Không được uống cùng thuốc cảm.]

Chương 69: Nt 2

DTV-EBOOK

Đáp máy bay xuống Vancouver, La Gia Nam thuê một chiếc ô tô và lái đến Kamloops cùng Kỳ Minh. Dọc đường chạy xe trên những con đường nhánh núi, tuy đang là mùa đông nhưng khắp nơi đều là rừng tùng bách xanh tốt, màu xanh trải đầy mắt. Hai bên đường là đỉnh núi phủ tuyết trắng, bên kia là hồ nước rộng lớn như gương. La Gia Nam lo ngắm cảnh nên suýt va chạm với một con vật đột nhiên nhảy ra giữa đường.

"Vãi, đó là con nai hay gì vậy?"

Nhìn hai cái sừng khổng lồ giống như cái quạt trên đỉnh đầu con nai, La Gia Nam trong lòng thầm nghĩ nếu lỡ mà đâm trúng thì xe chắc chắn sẽ hư hỏng, mà người cũng sống thế đéo nào được.

"Nai sừng tấm Bắc Mỹ." Kỳ Minh đang nhìn xuống bản đồ. Nơi này không có tín hiệu điện thoại di động nên dùng bản đồ giấy thì an toàn hơn. "Em tắt máy xe trước đã. Hiện tại đang là mùa sinh sản. Tính tình nai đực nóng nảy lắm đó."

La Gia Nam tắt máy xe và châm một điếu thuốc, nói: "Em đang nghĩ mai mốt về hưu thì tới đây mua một mảnh đất và xây một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, nhưng quanh đây toàn loài vật đó... Cái sừng đó sượt nhẹ qua người chắc cũng mổ mẹ cái bụng ra luôn!"

"Mấy người là tư bản mới tới đây xây nhà gỗ." Kỳ Minh không khỏi nhướng mi. "Em đừng nghĩ đất ở đây rẻ. Muốn sống ở đây á hả, cần phải lắp đặt máy phát điện và hệ thống xử lí nước thải của riêng mình, rồi pin mặt trời với bộ thu tín hiệu vệ tinh, thêm tiền xây dựng và trang trí nữa. Không có khoảng hai triệu đô Canada thì coi như em làm người rừng."

Sau khi tính toán tỉ giá khi đổi tiền sang đô la Canada ở sân bay, La Gia Nam trố mắt: "Vậy là phải bỏ ra mười triệu để sống như người hiện đại sao?"

"Hừ, quanh đây còn có gấu và sói nữa đấy."

Lúc này, con nai sừng tấm đã đi rồi, La Gia Nam vừa chạy xe vừa nói: "Vợ, hay là em kiếm một mảnh đất ở ngoại ô? Xây một cái trang trại nhỏ nhỏ vui vẻ an hưởng tuổi già. "

Từ nhà gỗ trên núi đổi thành trang trại ở ngoại ô sao?

Kỳ Minh cười, lắc đầu: "Tùy em thôi. Em thích là được."

Xoay người liếc mắt nhìn cậu, La Gia Nam đột nhiên tấp xe vào lề đường cạnh sườn núi, đưa tay chạm vào mặt Kỳ Minh rồi hôn anh. Phong cảnh hữu tình có núi có sông, tâm trạng vui vẻ thoải mái, lại có người đẹp ngồi ngay bên cạnh, mặc dù La Gia Nam đã trải qua hơn chục giờ trên khoang phổ thông nhưng hiện tại hắn đang cảm thấy thích muốn chết, vừa thấy vợ cười một cái là trong lòng đã nhộn nhạo.

Kỳ Minh đẩy mặt anh ra, có chút tức giận: "Em tính làm gì? Đang ở đường lớn xe chạy liên tục."

"Lái xe nửa tiếng có thấy chiếc xe nào đâu?" La Gia Nam trực tiếp chỉnh ghế phụ xuống, kéo bản đồ sang một bên rồi bò qua đè lên người Kỳ Minh, "Vợ ơi, tới đi. Mấy ngày nay bận việc xuất ngoại thiệt sự nghẹn chết em."

"La... Ưm...!"

Chiếc áo sơ mi bị kéo ra khỏi cạp quần và bị đẩy lên ngực. Sau vài lần giãy giụa cho có, Kỳ Minh ôm đầu La Gia Nam và hôn lấy đối hương. La Gia Nam vừa hôn vừa kéo quần Kỳ Minh xuống, đang

định vác súng ra trận thì đột nhiên thấy Kỳ Minh mở to mắt, ánh mắt nhìn thẳng qua vai hắn ra ngoài cửa sổ xe.

Hắn quay đầu lại, trong lòng chửi "**" một tiếng...

Có một con gấu đang nằm trên cửa kính ô tô ngắm nhìn loài người làm tình.

"Ai mà nói Canada tốt là em đánh người đó liền! Ven đường có gấu đứng vậy đó hả, có tí lí lẽ nào không!"

La Gia Nam miệng nói không ngừng trên đường đi. Hay lắm, vừa thấy gấu thì hắn đã sợ đến nhũn cả người, quay lưng lại thì lại xem như không có gì xảy ra.

Trong lòng Kỳ Minh nói đáng đời, cho em khỏi để thắt lưng lỏng lẻo như vậy.

Đến Kamloops, Kỳ Minh đến khách sạn để gặp thám tử tư lấy tài liệu trước, sau đó đi gặp luật sư. Cậu không thể nào tuỳ tiện đến cửa nhà người ta. Thời điểm anh em họ tách nhau ra, Kỳ Trân chỉ mới có bốn tuổi. Có khi cô còn chẳng nhớ đến chuyện hồi bé, đột nhiên có người anh trai từ trên trời rơi xuống thế này có thể làm cô sợ.

Tranh thủ lúc Kỳ Minh gặp gỡ thám tử, La Gia Nam xuống lầu dạo quanh khách sạn. Hắn đang tính tiền trong siêu thì thấy gel bôi trơn trên kệ nên lấy một chai. Nhân viên bán hàng thấy hắn cầm món này liền nhướng mày nhìn anh. Sau đó cô lấy một gói thuốc từ dưới quầy thu ngân ra, chào hàng rằng chồng hắn mà uống vào thì sẽ hùng hục cả đêm.

Chồng? Ý là sao? Người châu Á không "làm" được người nước ngoài?!

La Gia Nam ném tiền xuống quầy thu ngân nghe "bộp" một tiếng, sau đó chỉ tay vào mũi của mình, nói: "I"m on the top!" (Anh nằm trên!)

Nhân viên bán hàng vừa thối tiền, vừa sùng bái hắn.

Khi La Gia Nam trở về phòng, hắn nhận thấy thám tử đã đi rồi. La Gia Nam đặt đồ trong tay xuống, đi vòng ra sau ghế sofa và cúi người ôm lấy vai Kỳ Minh. Kỳ Minh đang xem thông tin, trên lưng đột nhiên cảm giác nặng hơn một trăm kí, cậu hơi mất kiên nhẫn mà nhíu mày.

"Đừng làm phiền anh."

"Vợ~" La Gia Nam điếc không sợ súng mà cọ hõm cổ Kỳ Minh, cứ nói một cậu là âm cuối lại chạy thẳng lên. Cái đuôi dài vẫy vẫy theo tiết tấu, "Ở nơi này chắc chắn không có gấu."

"Không có cũng đừng mơ. Anh phải đọc hết những tài liệu này, một tiếng nữa phải gặp luật sư."

"Anh thông minh vậy nửa tiếng đủ rồi."

"Nửa tiếng có đủ cho em không

"Ơ... Thì em đơn giản hoá quá trình lại chút."

"La Gia Nam!"

La Gia Nam kéo Kỳ Minh từ trên ghế sofa lên sau đó đạp cửa phòng ngủ dẫn người vào. Đúng là hắn đã đơn giản hóa quá trình, nhưng vẫn cần đến hai bao. Vì vậy luật sư đến phải đợi khoảng mười lăm phút mới có người ra mở cửa.

———————————

Luật sư làm việc rất hiệu quả, ngày hôm sau anh ta đã gọi cho Kỳ Minh và nói rằng bên kia đã đồng ý gặp cậu ở công ty luật. La Gia Nam bị jet lag nên ban ngày hắn ngủ như heo, ban đêm thì tỉnh như sáo. Kỳ Minh thì quá kích động nên mất ngủ. Vì vậy, cả hai quyết định đến quán bar ở con phố phía sau khách sạn để giết thời gian.

Jet lag là một hội chứng của cơ thể do thay đổi múi giờ mà không có sự đồng bộ. Hội chứng jet lag xảy ra khi mọi người di chuyển nhanh qua các múi giờ hoặc khi giấc ngủ của họ bị gián đoạn, chẳng hạn những công việc theo ca.

"Ở đây nhìn thấy nhiều sao quá."

Ở nhiệt độ dưới không, La Gia Nam vừa nói vừa thở ra làn hơi trắng cứ như khói thuốc. Là một người sinh ra ở miền Tây Bắc nhưng lớn lên ở miền Nam, hắn không mấy dễ chịu với cái không khí khô và lạnh này. Nhưng chỉ cần ở cùng Tề Minh, đừng nói là Canada, hắn đến Nam Cực cũng không có vấn đề gì.

Ở Nam Cực không có gấu, đúng không?

"Đi xa hơn về những ngọn núi phía bắc, những ngôi sao trên trời giống như nằm trong tầm tay." Kỳ Minh nhìn lên bầu trời đầy sao, "Anh từng đến đó một lần hồi còn đi học. Đẹp lắm... Nhưng anh chẳng nghĩ rằng lúc đó mình ở gần Kỳ Trân như vậy... "

"Nè, vợ ơi, chắc là ngày mai tâm tư của anh sẽ không đặt lên người em đâu, nên tối nay anh chỉ cần nhớ đến em là được rồi."

La Gia Nam nắm tay Kỳ Minh rồi đặt lên trán cậu một nụ hôn. Dù sao thì ở đây cũng không ai biết họ, và những người ở nơi này có vẻ khá thoải mái. Từ lúc nãy hắn đã nhìn thấy nhiều đôi đồng tính dính chặt vào nhau, nam nam hay nữ nữ đều có.

Kỳ Minh cười mà không nói. Cậu giương mắt nhìn về nơi phía trước không xa, nói: "Chính là chỗ đó, anh thấy trên mạng có rất nhiều người giới thiệu."

Ngay khi bước vào cửa, La Gia nam đã chết lặng. Kỳ Minh đưa anh đến một quán bar thoát y. Người đàn ông bốc lửa trên sân khấu đã cởi gần hết, chỉ chừa lại một sợi dây chun trên eo. Cho dù hắn từng thực tập với đội phòng chống mại dâm thì cũng chưa từng thấy cảnh này bao giờ.

"Vợ... Vợ ơi... Tụi mình có vào lộn chỗ không vậy?"

Đừng nói đến mấy bộ phận riêng tư, cởi đồ trước mặt người khác cũng có thể khiến La Gia Nam ngượng chín người. Nhìn thấy đôi nam nữ trên khán đài điên cuồng nhét tiền vào dây chun, hắn bất giác lùi về phía sau nửa bước rồi đập lưng vào một "bức tường" bằng xương bằng thịt. Hắn quay đầu lại, ngẩng mặt lên và nhìn chằm chằm vào người đàn ông vạm vỡ người da trắng với khuôn mặt đỏ và râu quai nón. Hắn nhanh chóng nói "Sorry." (Xin lỗi anh)

Người kia không hề tức giận, cười với hắn và nói: "May I buy you a drink, yellow boy?" (Tôi có thể mua đồ uống cho em không, cậu bé da vàng?)

Đầu La Gia Nam đột nhiên thắt lại. Tình huống gì thế này, được người nước ngoài tiếp cận à?

"Hey! Tough guy!" (Này! Anh chàng mạnh mẽ!" Kỳ Minh kéo La Gia Nam ra phía sau, khuôn mặt nghiêm túc, giọng nói sắc bén mà nhắc nhở đối phương: "HE IS MINE! SEE?!" (Em ấy là của tao! Thấy không?)

Nghe cách phát âm chuẩn mực giọng Mỹ của Kỳ Minh, người đàn ông giơ tay ra hiệu rằng anh ta không có ý xúc phạm rồi đi về phía quầy bar.

La Gia Nam sững sờ, nói: "Vợ, anh đúng là mạnh mẽ quá."

"Ở chỗ này mà em không đủ cứng rắn, thì lúc đi vệ sinh phải cẩn thận đó." Kỳ Minh thuận tay vỗ vai hắn, "Em muốn đến bar mà, bây giờ muốn rút lui rồi hả?"

"Em đâu có tính tới bar kiểu này!" Sắc mặt La Gia Nam thay đổi.

"Toàn bộ con đường đều là bar thoát y. Chỗ này được chấm điểm cao nhất đó, cái này không phải em chọn à? Ở đây nam nữ đều có, chỗ kế bên toàn là nam thôi, còn cách hai căn thì toàn là nữ đó."

"Được rồi được rồi. Ở đây thì ở đây. Anh muốn uống gì?"

"Rượu whiskey bản địa nha."

Mặc dù La Gia Nam thường không thích uống rượu ngoại, nhưng nhập gia tuỳ tục, hắn vẫn mua hai li whiskey rồi tìm một bàn trống để ngồi với Kỳ Minh. Tiếng nhạc chói tai, La Gia Nam phải hét lên để giao tiếp với Kỳ Minh: "Vợ, trước đây anh có hay đến nơi này không?"

Kỳ Minh nâng li rồi liếc mắt nhìn hắn.

"Chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy à?"

———————————

Âm nhạc dập đùng đùng trong đầu, cái nơi rách nát này cũng không cho hút thuốc. La Gia Nam thật sự mất hết kiên nhẫn nên hắn lôi Kỳ Minh ra ngoài. Tư bản chủ nghĩa đúng là một khối u ác tính, thôi chẳng thà về khách sạn "đơn giản hoá quá trình" để cảm nhận sự ưu việt của xã hội chủ nghĩa.

Rượu whiskey bản địa cũng không quá mạnh. Kỳ Minh uống ba li nhưng mặt cũng chỉ hơi nóng mà thôi, nhưng dù gì thì cũng là rượu có nồng độ cồn cao. Kỳ Minh vẫn cảm thấy lơ lửng trên đầu và dưới chân, vì vậy cậu đi được vài bước thì tựa đầu vào vai La Gia Nam.

"Anh muốn em cõng anh không, vợ?"

La Gia Nam bỏ điếu thuốc khỏi miệng, nghiêng đầu hôn lên môi người yêu. Mùi thuốc lá và rượu lan tỏa giữa môi và lưỡi, miệng của đối phương nóng ran dưới lớp băng tuyết. Hai người hôn nhau kịch liệt đến mức La Gia Nam cảm giác được không chỉ bản thân mình mà cả Kỳ Minh đều hưng phấn.

"Về khách sạn đi." Giọng nói của La Gia Nam tràn ra từ đôi môi và hàm răng đang cắn chặt, "Đêm nay anh đừng hòng ngủ!

...

Kỳ Minh vừa mở mắt đã thấy mười một giờ rưỡi. Cậu nhanh chóng đạp La Gia Nam tỉnh táo lại. May mắn thay, cuộc hẹn với luật sư là hai giờ chiều, cậu vẫn còn thời gian để chăm chút cho vẻ bề ngoài. Đây là lần đầu tiên gặp lại em gái sau hai mươi năm, vì vậy cậu phải để lại ấn tượng tốt cho người ta. Nếu xuất hiện mà trông luộm thuộm quá thì quả là bất lịch sự!

Cậu đang tắm thì nghe thấy tiếng la hét của La Gia Nam: "Vợ ơi! Em để đồ Tây trong vali nào vậy anh?!"

"Có hai vali thôi, em tự tìm đi!"

"À em thấy rồi, bị nhét xuống dưới cùng. **! Nhăn quá sao mặc anh?!"

"Anh dặn em treo lên rồi mà em không nghe!" Cậu ló cái đầu ướt đẫm từ trong phòng tắm ra, nhìn thấy La Gia Nam trần truồng

ngồi bên vali, cậu sốt ruột nói: "Em gọi lễ tân yêu cầu một cái bàn ủi đi! Đừng ồn ào nữa, nhanh lên! "

La Gia Nam gọi điện thoại đến quầy lễ tân, nói vài câu lại hỏi: "Vợ, bàn ủi tiếng Anh là gì?"

"IRON!"

Một lúc sau, phục vụ phòng mang bàn ủi lên, La Gia Nam vội vàng ra mở cửa. Ngay khi cửa vừa mở, Kỳ Minh liền nghe thấy tiếng hét. Cậu ném máy sấy tóc xuống và lao ra khỏi phòng tắm thì thấy La Gia Nam vẫn đang trần như nhộng. Người phục vụ gần như đã gọi cảnh sát, cậu ấn vào đầu La Gia Nam để xin lỗi. Nhây hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng chuẩn bị xong, có thể tươm tất ra ngoài gặp mọi người.

Khi xe dừng ở dưới lầu, Kỳ Minh hít sâu mấy hơi, kéo cửa xuống xe. La Gia Nam nắm lấy tay cậu, hôn nhẹ rồi vỗ vai cậu, nói: "Nếu không phải là em ấy, em cho anh mượn vai để khóc."

"Anh không có khóc đâu." Kỳ Minh nói, lấy túi đựng chiếc váy hồng nhạt từ ghế sau.

Khi chờ thang máy, đầu óc Kỳ Minh trống rỗng. Cậu không ngừng suy nghĩ về những chuyện không đâu. Tài liệu cũng không quá đầy đủ, chỉ có thông tin về một cô gái Hoa kiều tên là Angelina, người đã ở đăng kí thông tin ở Sở Di trú Canada hồi mười năm trước. Tên tiếng Anh của cô trên các tài liệu được ghi là "HON YUNA." Cậu cũng không chắc chắn đó có phải là cái tên "Hàn Duyệt" sau khi đổi tên hay không. Nhưng khi nhìn thấy bức ảnh, phản ứng của cậu cũng y hệt như La Gia Nam: Cậu tin rằng đây chính là Kỳ Trân.

Nhưng càng đến gần chân tướng, cậu càng không chắc trực giác của mình có đúng hay không.

Ánh mắt La Gia Nam tản ra xung quanh. Đây là bệnh nghề nghiệp của hắn. Ở đâu hắn cũng phải quan sát tình hình xung quanh trước. Cánh cửa xoay ở sảnh cứ liên tục chuyển động, cứ một chút lại có một người bước vào. Đột nhiên, ánh mắt La Gia Nam dừng lại. Hắn khẽ mở miệng rồi đưa tay kéo cổ tay áo khoác của của Kỳ Minh.

Kỳ Minh nhìn hắn, hỏi: "Sao vậy?"

La Gia Nam ấn đầu Kỳ Ming ra cửa. Một cô gái châu Á trông rất giống Kỳ Minh đang đi về phía họ.

Sự ràng buộc về máu mủ ruột rà đã nối liền ánh mắt của hai người với nhau.

Cô bước đến gần Kỳ Minh, trên môi nở một nụ cười và đôi mắt hơi đỏ ửng.

"Anh, đã lâu không gặp. Em là Kỳ Trân."

Phiên ngoại Easter egg (kiểu phiên ngoại bất ngờ í)

Ở nơi này cấm hút thuốc trong nhà nên La Gia Nam đi lên sân thượng, gió lạnh thổi vù vù. Hắn đang dùng điện thoại chụp ảnh đường phố thì Kỳ Trân đột nhiên xuất hiện trong ống kính. Hắn nhanh chóng dụi tắt điếu thuốc và nở một nụ cười chuẩn mực về phía người kia.

"Không sao, em không ngại đâu. Thật ra lúc em viết bản thảo em cũng hút thuốc." Kỳ Trân đưa cho hắn một cốc cà phê nóng. "Em là phóng viên chiến trường."

"Trời, em với anh trai em đều xuất sắc như nhau." La Gia Nam nói.

Chà, cà phê nóng uống ngon thật.

Kỳ Trân dựa vào mép hàng rào trên sân thượng, nhìn xuống quang cảnh đường phố phía xa bên dưới, hỏi: "Anh La, em thấy nhẫn anh và anh trai em đeo là một đôi. Hai người đã kết hôn chưa?"

"Chưa em, trong nước chưa hợp pháp hoá hôn nhân đồng tính. Bọn anh định đến Las Vegas để lãnh giấy chứng nhận đó." La Gia Nam ngại ngùng cười.

"Vậy... Anh nghiêm túc với anh trai em thật ạ?"

Kỳ Trân nhìn La Gia Nam chằm chằm giống hệt như Kỳ Minh lúc nghiêm túc, trực giác của La Gia Nam cho hắn biết cô em gái này không dễ chọc. Vì vậy, hắn trịnh trọng hứa với đối phương: "Ừ, đời này chỉ có mỗi anh trai em."

"Những đồng đội mà em quen biết, cho dù nam hay nữ thì cũng hiếm có ai ở chung với nhau quá một năm. Vì vậy..." Kỳ Trân gật đầu, "Là người thân duy nhất của anh ấy, em nghĩ rằng em có đủ tư cách để hỏi anh câu này."

"Ừ, anh chắc chắn nghiêm túc."

"Được rồi." Kỳ Trân vỗ vai anh, "Anh đừng làm anh trai em buồn đó anh La. Em mong anh nhớ kĩ, em là một cô gái nhìn thấy người ta ôm khẩu AK47 quét tới quét lui mỗi ngày đấy."

Mặc dù Kỳ Trân vừa nói vừa cười, nhưng La Gia Nam chắc chắn rằng đây là uy hiếp. Trân quý sinh mạng, tránh xa pháp y, và cả nữ phóng viên chiến trường nữa.

- KẾT THÚC QUYỂN 1-